

Tùy Thân Không Gian Ở Thế Giới Ma Pháp

Contents

Tùy Thân Không Gian Ở Thế Giới Ma Pháp	2
1. Chương 1: Tân Sinh	2
2. Chương 2: Rơi Xuống Nước	5
3. Chương 3: Không Gian	8
4. Chương 4: Thị Trấn	10
5. Chương 5: Mua	13
6. Chương 6: Thu Hoạch	16
7. Chương 7: Cứu Người	19
8. Chương 8: Mạo Hiểm	22
9. Chương 9: Gặp Chuyện Không May	24
10. Chương 10: Nguyên Nhân	27
11. Chương 11: Tiệc Nổi	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14: Buông Tha	37
15. Chương 15: Buông Tha – Phần 2	39
16. Chương 16: Lần Đầu Thấy	42
17. Chương 17: 1 Đêm	44
18. Chương 18: Thừa Nhận	46
19. Chương 19: Phế Liệu	48
20. Chương 20: Sức Mạnh	51
21. Chương 21: Ngày Hội	53
22. Chương 22: Nguy Nan	56
23. Chương 23: 6 Năm	59
24. Chương 24: Khai Chiến	62
25. Chương 25: Bùng Nổ	65
26. Chương 26: Chấm Dứt	68
27. Chương 27: Về Thành	70
28. Chương 28: Bối Lòng Tìm Vết	72
29. Chương 29: Trận Đấu	75
30. Chương 30: Ngoài Ý Muốn	78
31. Chương 31: Quan Tâm	80
32. Chương 32: Thăm	84
33. Chương 33: Tín Nhiệm	87
34. Chương 34: Dị Biến	90
35. Chương 35: Ôm	92
36. Chương 36: Pháp Thần	95
37. Chương 37: Cáo Biệt	98
38. Chương 38: Xuất Hành	102
39. Chương 39	105
40. Chương 40	105
41. Chương 41: Đối Chiến	108

42. Chương 42: Thu Hoạch	110
43. Chương 43: Mời	113
44. Chương 44	118
45. Chương 45	121
46. Chương 46	124
47. Chương 47	128
48. Chương 48	131
49. Chương 49	134
50. Chương 50	138
51. Chương 51	141
52. Chương 52	144
53. Chương 53	147
54. Chương 54	150
55. Chương 55	155
56. Chương 56	159
57. Chương 57	162
58. Chương 58	165
59. Chương 59	168
60. Chương 60	170
61. Chương 61	173
62. Chương 62	176
63. Chương 63	179
64. Chương 64	182
65. Chương 65	185
66. Chương 66	189
67. Chương 67	192
68. Chương 68	195
69. Chương 69	198
70. Chương 70: Cái Kết 2	200
71. Chương 71	204
72. Chương 72	207
73. Chương 73	210
74. Chương 74	213
75. Chương 75	216
76. Chương 76: Phiên Ngoại : Đêm Tân Hôn	220

Tùỳ Thân Không Gian Ở Thế Giới Ma Pháp

Giới thiệu

Thể loại: Huyền huyền, không gian tùỳ thân, thế giới ma pháp, xuyên không, 1x1, cường-cường, HE. Editor: Miêu NhiSố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-than-khong-gian-o-the-gioi-ma-phap>

1. Chương 1: Tân Sinh

Tịch dương lặn về phía tây, ở một góc sáng sủa của 1 căn phòng u ám, 1 tiểu nam hài trên mặt dính đầy vết máu chậm rãi mở mắt, đẩy mắt lộ vẻ mê mang lại hoang mang. Cậu nâng bàn tay lên trước mắt quan sát, lại nắm tay thành quyền mà hươ hươ nghiền cứu, cuối cùng 1 quyền tự tay đánh lên khuôn mặt thũng xanh của mình, mặt mũi nhẵn thành 1 đoàn.

Lâm Hoài không nghĩ tới chính mình có thể tỉnh lại, cậu rõ ràng nhớ mình đi máy bay gặp dòng chảy xiết (aka dòng không khí), thân máy bay kịch liệt rung động rồi phát sinh nổ mạnh, chẳng lẽ chính là 1 hồi nằm mơ?

Nhưng khi cậu nhìn đến cái bọc nhỏ nhìn giống nắm tay này, tay chân ngẩn ngẩn giấu trong quần áo bị xé rách bươm này, cậu mở mắt trừng mắt nhìn, thần nhiên chấp nhận chính mình trùng sinh, hơn nữa lại còn biến thành 1 tiểu tử bị đánh đến thê thảm.

Lâm Hoài giãy dụa đứng lên, thân thể này khắp nơi đều bị thương, lại đã lâu không được xử lý qua, hiện đã phát sốt nhẹ, tay chân vô lực, không khống chế được. Chỉ một động tác đứng lên đơn giản cũng tốn sức vô cùng, lão đảo 1 cái tí nữa ngã xuống đất. May mà cậu nhanh tay bám vào vách tường mới tránh được một hồi lại cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

Không đợi cậu vui vẻ, chợt cách đó không xa truyền đến 1 tiếng kêu kinh ngạc:

“Xem kìa! Thằng ngốc kia đứng lên! Tao cá thắng rồi, bài tập hôm nay của tao do chúng mày viết!”

“Mày nói bậy bạ gì đây? Tao đi xem có phải nó thật sự đứng lên được hay không!”

Tiếp theo vang lên tiếng bước chân đá đá đập đập của trẻ con.

Lâm Hoài mắt có thương tích, nhìn không rõ lắm các vật thể ở xa, cậu cố mở to mắt, đầu liền truyền đến 1 trận đau nhức, thì ra có người lấy đá ném vào đầu cậu.

Lâm Hoài lay động 1 chút chống đỡ để không ngã xuống.

Một tiểu quỷ đá vào ngực cậu, tức giận hung hăng nói: “Ta đã bảo mày phải nằm trong này 1 ngày thể mà dám đứng lên! Có phải là tao nói cũng dám không nghe?”

Lâm Hoài cảm thấy 1 cước này đá đến miệng vết thương, vươn tay định đem chân bỏ ra, nhưng khí lực của cậu làm sao đủ?

Tiểu quỷ kia trào phúng nói: “Còn dám phản kháng? Mày thật sự không biết kiên nhẫn, về sau đừng nghĩ ở trước mặt tao mà có ăn, xem thường tao cho mày đói chết! Đồ ma khí phế tài!” Dứt lời lại nhắc chân lên đá xuống.

Lâm Hoài cảm thấy muốn hôn mê.

Trẻ con khí lực không lớn nhưng thân thể cậu suy yếu, 1 tí đau đớn cũng bị phóng đại vô hạn, cậu nhịn không được kêu rên ra tiếng. Cắn răng nuốt vào những lời chửi đổng vừa đến bên miệng, cậu dè dặt vết thương không ngừng ho khan. Cậu xem như hiểu bọn tiểu quỷ này là coi cậu làm món đồ chơi để đùa giỡn, nếu cậu khiêu khích chỉ sợ lại bị đánh.

Tuy rằng ngày thường không biết nhưng cậu vẫn muốn sống.

Tiểu quỷ giơ tay lên thủ thế: “Đánh—cho tao!”

Vừa dứt lời, mấy thằng nhóc phía sau đều ném ra hòn đá nhỏ trong tay, nhắm hướng Lâm Hoài đã ngã không dậy nổi. Tiểu quỷ kia còn 1 bên lạnh lùng nói: “Hôm nay cho mày chút giáo huấn, về sau còn không nghe lời tao sẽ không có kết cục đơn giản như vậy!”

Lâm Hoài ghen ghét che chở đầu, tận lực cuộn tròn lại, không tự chủ hướng góc sáng sửa trốn tránh.

Trong lòng lửa giận bốc lên, con cái nhà ai mà giáo dưỡng kém như vậy, nếu sinh ở nhà mình không đánh cho 1 trận mới là lạ. Bị bọn nhóc đánh chết còn gì quá đáng hơn! Cậu đường đường là 1 thanh niên tiền đồ rộng mở vừa mới đến đây đã bị khi dễ, quả thật cực kì uất ức, chỉ có thể nói hổ xuống đồng bằng bị chó khi dễ.

“Dừng tay! Không được bắt nạt tiểu thiếu gia nhà ta!”

Lâm Hoài nhìn thấy 1 bóng người thật lớn cầm chổi bay nhanh lại đây, lấy tư thế quét ngang ngàn quân mà che ở trước mặt cậu.

Thấy không rõ người trước mặt nhưng thân thể đã thả lỏng.

Hoàn toàn mất đi ý thức.

Thời điểm Lâm Hoài tỉnh lại toàn bộ miệng vết thương trên người đều được rửa sạch, 1 tầng băng gạc thật dày quấn trên người trông như xác ướp.

“Thần quang minh phù hộ! Tiểu thiếu gia, cậu đã tỉnh lại rồi.” Một lão nhân vui sướng quá hoá khóc chạy nhanh tới, đem cậu ôm đến trong lòng, “Tiểu thiếu gia đáng thương, đều do tôi không tốt, nếu sớm 1 chút tìm được cậu thì cũng không bị thương nặng đến vậy!”

Lâm Hoài đẩy ra 1 chút, nhìn đến lão mặt đầy nếp nhăn, tóc hoa râm, ánh mắt sắc màu xanh da trời. Trong trí nhớ tựa hồ có cái gì rục rịch, cậu nhắm mắt lại, mặt mày nhăn lại, mới bình phục thì thành linh lại bị đau đầu. Trong đầu Lâm Hoài lúc này dù có 1 vạn câu vì sao cũng không hỏi ra những vấn đề kinh khủng kiểu như: “Ông là ai” “đây là đâu”... cậu nhú mày oán giận nói: “Khát nước, muốn uống.”

“Không được đâu tiểu thiếu gia, cậu vừa mới dùng thuốc xong, bây giờ mà uống nước sẽ làm được tính chậm lại, lại thật lâu mới có thể xuống giường”. Lão nhân buông Lâm Hoài ra, vuốt xuôi mái tóc cỏ tranh bình thường sợi dài sợi ngắn của cậu, “Nhịn 1 tí nữa, Elena tỷ tỷ biết cậu bị thương đã cố ý chuẩn bị thức quả ăn ngon cho cậu đó.”

Tuy không biết chị Elena là ai nhưng Lâm Hoài vẫn nhẹ nhàng nói: “Thay cháu cảm ơn chị ấy.”

“Được, Elena tỷ còn chưa đi xa, tôi cảm ơn cô ấy giúp cậu. Cô ấy nghe được nhất định sẽ rất vui.” Lão nhân nhìn tiểu thiếu gia nhà mình yếu ớt như vậy càng thêm đau lòng. “Lão gia Adrian thực sự nhẫn tâm, đem tiểu thiếu gia của chúng ta đuổi khỏi gia môn cả 1 người hầu cũng không cho. Nếu không gặp ta cũng không biết sẽ lạc đến địa phương thâm nào. Thiếu gia lúc nhỏ rất nhu thuận, mấy thiếu gia tiểu thư ngày thường ngang ngược làm sao sánh được! Nghĩ đến tiểu thư cũng là được nuông chiều từ bé, gả cho đồ bỏ lão gia kia không đến 2 năm liền hương tiêu ngọc vãn –“

“Đừng khóc” Lâm Hoài nhìn lão nhân khoé mắt lại chảy ra nước mắt, muốn lấy tay lau đi, cánh tay lại đau đến lịch liệt.

“Ai u, đừng nhúc nhích, cẩn thận tay cậu đó”. Lão nhân thật nhanh ngừng lệ, nở 1 nụ cười nhợt nhạt. “Vây cậu nằm ở chỗ này, tôi đi ra ngoài trước.”

“Vâng” Lâm Hoài nghe lời nhắm 2 mắt lại.

Lão nhân trong lòng đau xót, giúp cậu dịch góc chăn xong, lặng lẽ li khai.

Lâm Hoài tựa hồ vẫn luôn nửa tỉnh nửa mê du đãng, thế nên cậu không biết những điều diễn biến trước mắt là chân thật hay là 1 hồi hư ảo diễn biến.

Cậu nhìn thấy quá trình 1 đứa nhỏ lớn lên.

Đứa nhỏ tên là Luxi Andrian, có vẻ là thiếu gia anh hào nhưng trên thực tế cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì. Nó phản ứng trì độn, nói chuyện thông thả, cả ngày bần hê hê, người khác luôn gọi nó thẳng ngốc thẳng ngốc. Kì thật nó cũng không ngu si, chỉ là đều nghe được hiểu được mới càng thêm khổ sở, chỉ nguyện ý trốn 1 bên xem người khác chơi đùa mà không có dũng khí cùng bọn họ nói 1 câu.

Thời điểm mẫu thân còn sống còn có người ngẫu nhiên ôm nó 1 cái. Sau bà mất rồi nó càng trở nên cô độc, cũng càng thêm trầm mặc. (tự bế, tự kỉ a~)

Từng đứa nhỏ vào lúc 5 tuổi đều phải tiến hành trắc nghiệm thức tỉnh ma pháp lực cùng đấu khí. Mà nó lại không hề có phản ứng, lại bị gắn thêm danh hiệu ma khí phế tài. Đêm đó bị đuổi ra khỏi nhà ngay cả 1 bộ quần áo cũng chưa kịp lấy.

Nếu không có Clyde gia gia tìm được chỉ sợ nó đã chết đói. Dù vậy trong nhà thật sự rất nghèo, dù gia gia đem tất cả thứ có thể ăn được cho nó thì cũng rất ít khi được ăn no. Đây cũng không có cách nào khác, 1 nhà lớn bé (có 2 ông cháu thôi) đều dựa vào sức Clyde, bọn họ không bị chết đói đã là rất may rồi.

Cho nên nó thường xuyên trên đường lên thị trấn trên xin chút thức ăn trở về, có khi nhiều, có khi ít, có lúc còn bị đánh, nhưng cũng coi là giảm chút gánh nặng cho Clyde. Clyde không đồng ý tiểu thiếu gia nhà

mình làm loại chuyện không hình tượng này, thà rằng nó ở nhà không làm gì cũng được. Điểm này ông đặc biệt kiên quyết.

Về sau thì Luxi Andrian lại trở thành Lâm Hoài.

Lâm Hoài có chút hoảng hốt, dần cũng hiểu được những điều mơ hồ vừa thấy là chuyện xưa của khối thân thể này.

Chẳng qua, cậu cũng không phải là kẻ yếu đuối trước kia, ai dám khi dễ cậu cậu nhất định sẽ trả lại. Cho dù bây giờ cậu không làm được nhưng mối nhục này sẽ vẫn nhớ kỹ.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Cậu tin tưởng vững chắc như thế.

2. Chương 2: Rơi Xuống Nước

Thương thể Lâm Hoài nhiều ngày sau đã tốt lên, xuống được giường đi lại, mà địa phương đi nhiều nhất chính là hậu viện nhỏ trong nhà.

Lại nói tiếp, phòng ở này trước là biệt viện của nhà Locker, Clyde đã làm quản gia cả đời cho nhà Locker nên lúc ông tuổi già đem phòng ở tặng cho ông.

Nhà Locker chính là gia tộc của mẹ Luxi, vài chục năm trước cũng được xưng là danh hào quý tộc, đáng tiếc xuống dốc quá nhanh, đến thế hệ Luxi đã không còn là gia tộc có nam hài, cũng coi như là tuyệt hậu. Nếu Clyde không thu dưỡng Luxi thì ngay cả 1 chỉ giữ huyết mạch cũng không còn.

Trong viện có mảnh đất định dùng để trồng các loại hoa cỏ thưởng lãm, hiện tại lại trồng đầy thực vật .

Diện tích đất cũng không nhỏ, đáng tiếc chất đất không tốt, không trồng ra được cây công nghiệp đáng giá. Mấy năm nay vì nuôi cả nhà sống tạm, mảnh đất này có thể nói là vắt hết chất dinh dưỡng, 1 năm 4 bốn mùa đều không ngừng nghỉ khiến nó càng nghèo chất dinh dưỡng hơn, giờ chỉ có thể trồng mạch sa – 1 loại cây nông nghiệp có sức sống ương ngạnh.

Vấn đề là ở chỗ, mạch sa tuy rằng sinh trưởng rất dễ dàng, sản lượng lớn nhưng vị thô ráp, cho dù phí công nấu nướng cũng chỉ như ăn cát trong miệng, làm món ăn chính còn có thể bị trường bụng, lực tiêu hoá giảm. Chỉ có gia đình bần cùng bất đắc dĩ mới chọn loại thu hoạch này, nhưng mà cậu đôi khi ngay cả mạch sa cũng không đủ ăn.

Clyde thì cảm thấy không sao nhưng là lo lắng đến Luxi tuổi còn nhỏ không thể tiếp tục như vậy. Tuy không thể kiếm được 1 ít được liệu trân quý giúp cậu bồi bổ thân thể nhưng ít ra cũng có khả năng cải thiện thức ăn.

Ông đã lớn tuổi, không thể làm việc nặng, việc tinh tế, đành phải đến chợ thu mua 1 ít đảng thảo về sơ chế để đổi chút tiền, mua thứ gì ngon ngon cho Luxi ăn.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, thành phẩm đang phơi nắng trong sân bị 1 cơn mưa bất chợt làm ướt. Phải biết rằng kinh đảng thảo sau khi bện muốn dùng lâu thì phải đem phơi nắng, sau đó lại phun dịch kinh đảng thảo lên, gặp nước là sẽ biến chất. Lão còn chưa phun qua chất lỏng liền gặp mưa, hàng len thật tốt làm lâu như vậy liền vô dụng.

Không có thu nhập từ kinh đảng thảo, trong nhà thật sự 1 nghèo 2 trắng, cũng khó trách phải chạy ra đường tìm ăn (xin ăn đó).

“Clyde gia gia” chân Lâm Hoài còn chưa kịp hết sung, đi đường cứ lão đảo, 1 tí là dụng.

Clyde đang đội mũ rơm mà cuốc đất. Việc đó cũng không nhất định phải làm vào giờ phút này nhưng lão đã vất vả cả đời, là loại người rảnh rồi sẽ kiếm việc làm. “Tiểu thiếu gia, sao cậu không ngủ thêm chút nữa?”

“Ngủ tiếp thì mặt trời sẽ đốt tới móng đó!” Lâm Hoài vui đùa nói.

“Quý tộc nhà ai mà không ngủ đến giữa trưa?” Clyde không phục nói. “Ta tuy rằng già rồi nhưng chiều có tiểu thiếu gia vẫn không thành vấn đề.”

“Đó là do Clyde gia gia gừng càng già càng cay đó mà!” Lâm Hoài biết Clyde là thương cậu, không muốn cậu phải khổ cực. Cậu nhìn quanh bốn phía xem có việc gì làm đỡ không. Lấy cái thùng bên cạnh bồn nước nhỏ liền nói: “Cháu đi ra sông nhỏ gánh chút nước về nấu cơm.”

“Không được, không thể được, tay cậu còn chưa có tốt sao có thể đi gánh nước được. Clyde không cần nghĩ đã cự tuyệt, chỉ vào cánh tay trái vẫn đang được dùng thạch cao cố định trên ngực. “Cậu nếu thật muốn giúp gia gia thì đem đồng rau dại ông vừa nhổ ra nhặt đi.”

Tay thế này thì thế nào nhặt rau được? Clyde gia gia chính là muốn cậu nhàn hạ ngồi 1 bên mà. Lâm Hoài kiên trì: “Vậy non nửa bồn nước thì sao? Tay phải của cháu rất khoẻ đó!” nói xong còn làm 1 cái động tác thể hình, nhưng do cậu rất gầy, rất thấp nên động tác làm ra rất buồn cười.

“Cậu chính là muốn đi chơi đi?” Clyde nhìn bộ đánh Luxi khẩn cấp lại hiểu lầm. Trong khoảng thời gian này Luxi có thể sáng sủa lên, tươi cười cũng không ít nhưng vẫn giống lúc nhỏ rất nghe lời. Ông mới đầu còn lo lắng vì lúc đầu bé có biểu hiện tự bế, hiện tại hết thấy đều chuyển biến tốt đẹp, ông tự nhiên sẽ không ngăn cản Luxi ra ngoài.

Lâm Hoài cũng không giải thích, dù sao thì Luxi chỉ là 1 đứa trẻ 6t hẵn là muốn chơi đùa náo loạn đi? Bị lí giải thành như vậy cũng không lạ, mang theo thùng nước nhỏ ra bờ sông.

Dù khoảng cách đến sông nhỏ cũng không xa nhưng vì không có hệ thống bơm nước nên đều phải xách theo thùng nước tới tới lui lui. Bình thường không dùng nhiều nước tắm, tắm rửa, giặt quần áo đều làm trực tiếp tại bờ sông. Nhưng lúc nấu đồ ăn có chút phiền toái, phải dùng nhiều nước mà không ai lo được, xét về thể lực của Clyde gia gia khiến Lâm Hoài lo lắng.

Cậu nghĩ có nên đi tìm biện pháp kiếm chút tiền đến chợ nô lệ mua 1 sức lao động trở về.

Chẳng qua hiện tại nhà mình no đủ cũng là vấn đề lớn, ý tưởng đó chỉ có thể trước buông xuôi.

“Kẻ quái dị, gần đây sao không thấy mày thế!” Lâm Hoài đi đến bờ sông đang muốn cúi xuống muốn trảng thùng thì nhìn thấy 1 bóng người nhỏ ccậu ở trước mặt cậu, ôm ngực đứng nhìn, phía sau là tốp 5 tốp 3 vài người hầu.

Người tới chính là kẻ ngày đó sai 1 đám nhóc con ném đá vào cậu, Rooney, 1 thằng nhóc cao cao trắng trẻo, bởi vì khí lực lớn hơn so với bạn cùng lứa nên làm lão đại của 1 lũ tiểu quỷ. Nhà nó ở trong thành mở 1 quán rượu, xem như kẻ có tiền mới có thể đương oai.

Lâm Hoài hướng bên cạnh lùi từng bước, cậu bây giờ còn bị thương, nghĩ chạy là tốt nhất, thầm nghĩ trước ổn định bọn chúng rồi sau nghĩ biện pháp về nhà: “Mày tới làm gì?”

“Rõ ràng là bọn tao đến trước lại không biết mày chui từ góc nào ra! Hắc hắc, mày cũng không soi gương mà để bộ dáng ăn mày này ra đường, rõ ràng là muốn phá hư tâm tình đang tốt của tao mà.” Rooney không chút khách khí cười nhạo kéo theo bọn nhóc phía sau cũng phụ hoạ theo, đem Lâm Hoài vây quanh, mục đích không tốt.

Lâm Hoài trên mặt có rất nhiều vết thương, có khi là do đá gây ra, có khi là do vật nhọn cắt qua, to to nhỏ nhỏ, nông sâu bất đồng, trông rất dữ tợn! Đầu sỏ gây nên chính là bọn nhóc trước mặt, chúng lại còn như không mà châm chọc mình! Lâm Hoài biết hiện tại mình không thể đánh bừa, cẩn thận lui lại mấy bước, lại bị người thành linh kéo ngã sau lưng, ngã xuống đất thân thể không chịu khổng chế mà đè lên tay trái đang bị gãy xương, nhất thời toát ra 1 thân mồ hôi lạnh.

Rooney cúi xuống túm lấy tóc Lâm Hoài: “Tao không vui, làm sao bây giờ? Mày đi dọc bờ sông đến cái cây kia cho tao, cố gắng tao liền cao hứng. Bắt đầu đi!”

Tâm tình mày không tốt thì liên quan éo gì đến tao! Lâm Hoài trừng mắt nhìn lại.

Rooney cười lạnh nói: “Tao lần trước đã nói, nếu mày dám không nghe lời sẽ cho mày biết tay, không tin có phải không? Tao đếm 1 2 3 mà mày không bắt đầu thì đừng trách tao thật sự động thủ!”

Lâm Hoài ngẩng đầu nhìn đến cái cây mà Rooney đang chỉ, khoảng cách phải đến trăm mét lại toàn hồ đá gồ ghề, muốn đi qua thế nào cũng bị ép buộc mất nửa cái mạng. Cậu dùng tay phải chống đỡ, 1 chân lùi ra sau làm ra động tác muốn đi.

Rooney vui lòng nở nụ cười, bọn nhóc bên cạnh đứng xem đều kêu lên:

“Mau a!”

“Cố lên, cố lên!”

“Ha ha—“

Lâm Hoài hít 1 hơi thật sâu, đem toàn lực 1 phút nắm chặt mắt cá chân Rooney, hung hăng cắn 1 xuống 1 ngụm!

Đang là mùa hè mà Rooney lại mặc quần áo ngắn, giày xăng đan, 1 ngụm cắn này quả thật chính là toàn thịt!

Tất cả mọi người sợ ngây người.

Kể luôn luôn yếu đuối khốn cùng cứ nhiên lại làm ra động tác dũng mãnh như vậy!

Rooney nhắc chân đem Lâm Hoài đá ra, cậu lặn vài vòng, ngồi dưới đất không chút để ý lau miệng: “Thực bẩn.”

Rooney bị chọc tức, vừa muốn xông lên, đối bọn tiểu tử đứng xem trò 1 bên kêu gào nói: “Chúng mày lên hết cho tao, đứng chờ ra đây làm cái gì!”

Trong đó có thằng nhóc Holl, nhà nó vừa chuyển đến trấn trên. Nó vừa mới gia nhập tiểu đội của Rooney, lúc này nhìn thấy Rooney tức xanh cả mặt, trầm nghĩ không tốt, đi qua khuyên nhủ: “Hôm nay nó cũng đủ thảm rồi, tha cho nó đi.”

“Tha cho nó? Tao sẽ không đơn giản như vậy quên đi!” Rooney hung ác trừng mắt nhìn Lâm Hoài, tuy là tay áo ngắn nhưng vẫn theo thói quen vén ống tay áo lên, lòng bàn tay trầm xuống, tản mát ra 1 vầng sáng màu đậm vàng, 1 chưởng này rõ ràng dùng đến đấu khí! 1 tay đẩy Lâm Hoài xuống sông.

Rooney vừa luyện qua đấu khí không lâu, tuy trình độ kém nhưng kia cũng là đấu khí!

Lâm Hoài không chú ý phía sau mình là sông nhỏ, thành linh liền ngã xuống, uống 1 ngụm nước sông mùi tanh.

Cậu cảnh giác phát hiện nguy hiểm, vội vàng vùng vẫy tay muốn đem mình nổi lên. Nhưng dưới chân lại giống như có lốc xoáy đem chính mình kéo xuống!

Cậu là ý mình biết bơi mới có gan ở bờ sông phát uy, nhưng tình huống hiện tại cậu lại không thể khống chế chính mình! Cậu sẽ chết đuối sao? Nhưng nếu cậu chết đi, Clyde gia gia làm sao bây giờ?

Đây là bơi giỏi cũng có ngày chết đuối nịch sao? Lâm Hoài rốt cục cảm thấy hối hận, cậu là 1 người trưởng thành làm gì cùng 1 lũ tiểu quỷ không hiểu chuyện chấp nhất. Cậu liều mạng giãy dụa nhưng 1 chút tác dụng cũng không có.

Bọn hài tử đứng bối rối bên bờ sông.

Rooney chỉ là muốn giáo huấn Luxi 1 chút chứ không thực sự muốn giết nó. Bởi vì chỗ ở gần nước nên bọn nó đều bơi rất tốt, huống chi nước nông như vậy sao có thể gặp chuyện không may chứ!

Luxi dù nghèo túng cũng vẫn là quý tộc, ở chỗ này tội giết quý tộc chính là tử hình. Việc này mà truyền ra, không truy cứu thì thôi chứ đã bị tra ra thì nó cũng xong đời, còn liên lụy người nhà nữa.

Nó cũng nghĩ qua muốn xuống nước cứu người, nhưng chờ bọn nó phục hồi lại tinh thần thì nước sông lại quỷ dị nổi lên từng đạo lốc xoáy, như là muốn đem Luxi ăn mất! Loại tình hình này rõ ràng là dưới nước có cự thú. Nghĩ đến đây dừng khí trong lòng nó đánh mất không còn 1 mảnh.

Nó xoay người nhìn đồng bọn, lạnh lùng nói: “Việc này nếu để người khác biết thì tao là thủ phạm chính còn bọn mày thấy chết mà không cứu cũng là tông phạm! Tốt nhất hãy quên chuyện hôm nay đi, chúng ta không có đến bờ sông, nó là tự mình ngã xuống nước bị thủy quái ăn luôn! Nếu không chúng ta đều gặp rắc rối!”

Dứt lời, tay chân cứng ngắc tránh ra 1 bước.

Holl hít 1 ngụm khí lạnh, nó như thế nào ngờ mình mới chuyển đến 1 vài ngày đã gặp chuyện như vậy, đi vài bước đến gần bờ sông, lúc này nước sông phi thường im lặng, nhìn không ra vừa mới cắn nuốt 1 con người. Nó thờ phì phò, nhin không được xoay người chạy mất.

3. Chương 3: Không Gian

Lâm Hoài lúc này không phải bị cự thú ăn thịt như trong tưởng tượng, trên thực tế chính cậu cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Trên đỉnh đầu sáng trưng 1 mảnh, không giống như mặt trời chói chang thường ngày mà là 1 mảnh ánh sáng màu trắng nhu hòa, đem mọi thứ chiếu sáng như ban ngày.

Dưới chân là 1 mảnh cỏ xanh, hỗn loạn có 1 ít hoa nhỏ không biết tên, chung quanh thưa thớt 1 ít cây bụi dài cùng cây cối, có cây đã ra hoa, có cây đã kết quả to như nắm tay. Trái cây đỏ tươi quẫy rũ làm người ta thêm nhỏ dãi.

Gần đó có khối ruộng to như sân bóng, phía trên bùn đất ngăm đen lại có sương mù màu vàng lơ lửng rất kì quái. Bốn phía quanh ruộng lại có lùm cây bao quanh tạo thành hàng rào tự nhiên. 1 căn nhà gỗ nhỏ ngay tại bờ ruộng, xuyên qua cửa sổ rộng mở có thể thấy chiếc giường và cái bàn giản dị.

Xa xa trắng xoá 1 mảnh, trông như mây trôi bốc hơi, cũng không rõ là gì, ngẫu nhiên lại lộ ra 1 góc thanh sơn. Lâm Hoài mở to mắt nhìn, lại cái gì cũng không có. Sơn tuyến ô ô chảy xuống, uốn lượn khúc chiết, đầu tiên là phân làm mấy nhánh, sau đó tụ lại thành 1 cái hồ lớn. Mặt hồ không gợn sóng, xanh như phi thủy thượng hạng, có chỗ còn nhìn được cả tôm cá bơi qua lại. Xa xa sắc nước càng xanh, nhập vào trong mệnh mang rồi biến mất không thấy.

Lâm Hoài nhấc lên 1 vốc nước, nước trong veo, tinh khiết, hơi lạnh lại mơ hồ toả ra mùi, thơm ngát thấm vào ruột gan. Hơi nước lượn lơ ở cách đó mấy thước, là ôn tuyến? Thử qua độ ẩm, quả nhiên khác với nước mát lạnh bên kia. Xa hơn 1 tí hình như độ ẩm tăng lên, đáy hồ không ngừng có bọt khí toát ra còn bốc lên nhiệt khí nhẹ nhẹ.

Nhìn kĩ thì thấy ở giữa hai hồ nước có 1 giới hạn không rõ ràng lắm màu trắng ngà, 1 bên nước màu xanh da trời, 1 bên màu đỏ nhạt.

Cậu rút cuộc nhin không được, quen thuộc cõi quần áo. Khi đánh nhau đã lăn vài vòng trên bùn, giờ 1 thân toàn bụi bùn dính trên người rất khó chịu, cậu không nhân cơ hội tắm rửa 1 cái thật có lỗi với chính mình. Cái gì mà miệng vết thương không được chạm nước hết thấy đều bay hết đi, giờ phút này cậu bất chấp không để ý.

Nhờ sự giúp đỡ của mấy tảng đá lớn bên hồ, cậu chậm rãi sờ soạn bước xuống đáy hồ. Lúc trước cảm giác bị nước bao trùm rất thống khổ, cậu cũng không nghĩ muốn ném lại lần hai, bước đi lại càng thêm cẩn thận.

Tầm thức cảm thấy miệng vết thương hẳn là rất đau nhưng kỳ quái là cho dù cả người cậu đang ở trong nước nhưng cảm giác đau đớn cũng không có xuất hiện. Ngược lại chỗ xước da lại thấy ấm áp, đồng thời còn hơi ngứa ngứa, cứ như là dấu hiệu miệng vết thương đang khép lại.

Lâm Hoài nhất thời cẩn thận. Có chuyện khác thường xảy ra, chẳng lẽ nơi này có tác dụng trí huyễn (huyễn hoặc tâm trí) làm cậu nảy sinh ảo giác?

Cậu cuống quýt trèo lên bờ mặc lại quần áo.

Hồ nước vẫn an tĩnh như bích tỷ, tuyệt đẹp như tranh nhưng cậu không có tâm tình đi thưởng thức mà chỉ 1 nghĩ xem làm cách nào mới có thể ra khỏi đây.

Lâm Hoài tại chỗ dạo qua 1 vòng, tầm nhìn đều biến mất trong sương mù, hoàn toàn nhìn không ra lúc trước mình từ chỗ nào vào đây, cũng không biết ra ngoài kiểu gì. Trong lòng bồn chồn, trước mắt bỗng hiện lên 1 quang sáng trắng, kể tiếp nhảy mắt chính mình lại về bên bờ sông nhỏ.

Bồn nước nhỏ nằm trong bụi cỏ, bờ sông chỉ còn lại 1 mình hắt. Cảm thấy như bị sét đánh qua vậy. Chẳng nhẽ là cậu vừa ngủ, tỉnh mộng liền đứng lên? Ha! Thật đúng là 1 cái lí do tốt.

Nhặt bồn nước nhỏ lên, cậu phát hiện trên cổ tay có 1 cái ấn ký màu đỏ kỳ quái. Mới đầu cậu tưởng là miệng vết thương trong lúc vô ý tạo ra nhưng sờ lên lại không hề cảm thấy đau. Hơn nữa cậu nhìn kĩ thì thấy giống như là hợp thể của 1 thanh kiếm dài và 1 cái khiên.

Chẳng lẽ tất cả những chuyện vừa xảy ra có liên quan tới ấn ký này?

Lâm Hoài khó hiểu sờ sờ cái gáy, ôm bồn nước về nhà.

Clyde nhìn thấy bồn nước rỗng tuếch trong tay Lâm Hoài, người ngơ ngác thì bần hê hê, trên mặt còn có biểu tình kì quái, ông bèn buông công việc trong tay ra: “Làm sao thế này? Có phải lại gặp mấy thằng mất dạy kia không, ta hiện tại đi dạy dỗ chúng 1 trận!”

“Chỉ là bị ngã 1 phát thôi ạ.” Lâm Hoài không muốn Clyde lo lắng nên thuận miệng bịa ra lí do.

Clyde hiển nhiên không tin nhưng cũng không muốn thương tổn lòng tự trọng của thiếu gia nhà mình, cầm lấy bồn nước: “Cậu lần sau chú ý 1 chút, gặp chuyện phiền toái nếu đánh không lại thì bỏ chạy, quan trọng nhất là phải biết tự bảo vệ bản thân biết không?”

“Thật sự không có việc gì mà.” Lâm Hoài cảm thấy cái thế giới thần bí ngày nào còn chưa tìm hiểu rõ ràng thì ngày đó còn không an tâm được, liền nói, “Cháu chỉ là đứng góc 1 hồi thôi.”

Clyde lại tưởng là cậu muốn 1 mình liếm vết thương nên trong lòng càng thấy khổ sở, tiểu thiếu gia trưởng thành, thời điểm này vẫn là làm cho cậu ấy trông có vẻ ngoan 1 chút thì tốt hơn, “Vậy cậu 1 người...” nửa câu an ủi phía sau không nói được ra miệng, lòng có chút chua xót, tiểu thiếu gia thứ nhất không có thiên phú ma pháp, thứ 2 không có cảm ứng đầu khí, đến khi lão già rồi chết đi vậy cậu ấy nhất định không nơi nương tựa, phải làm sao bây giờ? Tuy nghĩ vậy nhưng lão vẫn sẵn sàng đóng cánh cửa lại.

Lâm Hoài vuốt ve ấn kí, rốt cục hạ quyết tâm bày ra 1 cái thủ thế hô, “Xuất hiện đi, không gian!”

1 chút biến hóa cũng không có.

Cậu ngây ra 1 lúc, không phải làm như vậy à, là có khẩu lệnh khác?!

Cậu tiếp tục thử.

“Nghe theo mệnh lệnh giải trừ phong ấn!” (sakura card captor =))

“Vùng ơi mở cửa ra!” (alibaba và 40 tên cướp)

Lâm Hoài cuồng hân, mấy cái chú ngữ bùa hân (mạnh mẽ) đều được cậu hô ra, vậy mà 1 chút phản ứng cũng không có. Cậu bối rối, chẳng nhẽ không gian này chỉ có thể mở ra khi cậu gặp nạn? Cậu sẽ không ngốc đến nỗi chỉ vì xác định điều này mà đi nhảy sông, tuy cậu muốn đi vào đó thật, nhưng cũng không đến mức đấy.

Ảo não nằm trên giường, trong nháy mắt địa điểm đã thay đổi, chính mình đã tiến nhập không gian kì dị kia! Lâm Hoài ngạc nhiên, thì ra chỉ cần sử dụng tâm tưởng là được sao? Nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo (học 1 suy 3), cậu nghĩ muốn đi ra, kết quả trợn mắt 1 hồi là đã về đến phòng. Cứ thử như vậy vài lần Lâm Hoài mới xác định cách này thực sự hữu dụng, cậu hưng phấn nhìn ấn kí màu đỏ nho nhỏ, nếu dựa theo giải thích của thế giới này thì chính là thần khí không gian đi!

Thần khí là cái gì, đó là trên trời dưới đất cực ít người có, có thể làm lóa mù mắt của 1 đám người, là vật mà ai cũng đổ mắt muốn có được, chính mình phải giấu kín.

Mới đầu lúc Lâm Hoài biết mình trùng sinh ở thế giới ma pháp có chút vô thố, chính là những thứ cậu đã từng học đều là về IT, tài chính, kinh tế chính khoán, pháp luật này nọ ở đây 1 chút cũng không hữu dụng, vẫn chưa được sử dụng. Cậu chính là 1 tờ giấy trắng tinh khiết, chưa có tì vết nha.

Cậu cũng không phải kẻ có tâm cao ngất chỉ là có thể nghĩ thoáng 1 chút, muốn học 1 cái gì đó tốt 1 chút. Cậu thậm chí còn nghĩ tới học tay nghề của bác thợ rèn bên kia hay làm 1 tiên sinh phòng thu chi của 1 nhà giàu nào đó, kiếm được chút vốn thì sẽ mở 1 cửa hàng. Hay là làm kẻ đọc sách, đáng tiếc nơi này đầu khí ma pháp cũng giống như văn bằng giấy chứng nhận, người có thể không có, nhưng mà không có thì rất khó sống.

Mấy phương thức kiếm cơm này vừa nặng nhọc lại hiệu quả lâu.

Nhưng mà bây giờ cậu đã có không gian, nó giống như trong đêm tối châm lên 1 ngọn đèn, mở ra 1 cánh cửa mặt trời, có lẽ cậu có thể có biện pháp khác sinh tồn.

Việc này cần suy tính kĩ càng hơn, Lâm Hoài nhìn mấy con cá đang bơi trong hồ, trước tiên giải quyết việc trước mắt đã, vung 1 nắm cơm thêm vào hồ cho cá ăn.

Nhà bọn họ rất ít ăn mặn, đầu tiên là gia cảnh không tốt, mua không nổi, chính nhà mình lại không có người nuôi, thường xuyên đi qua đi lại cũng chỉ có Elena ngẫu nhiên mới cho vài con. Lâm Hoài không phải người có yêu cầu cao với cuộc sống nhưng ở hiện đại ngày nào cũng có thịt cá mà giờ lâu lắm không được ăn, mồm miệng cứ nhạt thếch.

Lại phát hiện trong hồ nước này (không gian tùy thân) có tôm cá linh tinh vẫn sống bình thường, nhưng mà dù thế nào cũng không mắc câu.

Lâm Hoài buồn bực, cậu cho dù không phải là kẻ chuyên đi câu cá nhưng mấy kiến thức vật lí trung học, đều đã đem mấy nguyên lí phản xạ ánh sáng áp dụng hết rồi vậy mà cứ mỗi lần cá gần mắc câu là y như rằng đều chạy xa. Chẳng lẽ nơi này thật sự có thể thông linh? Lâm Hoài không tin, cậu vớt cần trúc sang 1 bên, lội xuống hồ, ai ngờ cá từ trong nước nhảy ra dùng đuôi hung hăng quấy cậu 1 phát làm cậu ướt đầm cả người. Lâm Hoài buồn bực, đây là cậu bị cá bắt nạt à?

Bất quá tuy cá tôm ở đây có linh tính cũng là do sống trong nước này lâu mới hình thành, đây là 1 vấn đề rất quan trọng. Nghĩ lại Lâm Hoài không dám ăn nữa, ăn sinh vật có linh tính cũng giống như ăn thịt người vậy, nghĩ thấy đã sợ.

Vừa vặn Elena lại mang đến ít cá bột (cá nhỏ làm giống) nói là đôn canh cho cậu dưỡng thương, Lâm Hoài đột nhập vào phòng bếp trộm ra đem thả vào hồ nước cách trúc lâu trong không gian, nghĩ vài ngày tới sẽ đến xem.

Mấy ngày nay Lâm Hoài cả ngày ngồi buồn trong không gian, cậu cảm giác được sâu sắc là không gian này có cất chứa bí mật. Bởi vì cậu kinh ngạc phát hiện mấy con cá nhép hôm đó qua 1 đêm đã dài ra rất nhiều, 7 8 ngày sau đã mập tròn, may mà trông bộ dáng vẫn ngu ngu, không có linh tính. Vì thế Lâm Hoài đem 1 phần sang cho nhà Elena, 1 phần để ở nhà mình ăn.

Clyde không biết vì sao thiếu gia nhà mình đào đâu ra đồng cá đó? Chính mình vẫn luôn bận rộn ngoài vườn, cậu ta có ra ngoài đâu? Tuy nhiên lão cũng không nghĩ đi điều tra thiếu gia nhà mình làm gì, nếu là chuyện tốt thì là kì tích đi, đã là kì tích có suy nghĩ nữa cũng vô dụng. Lão cứ làm tốt công việc quản gia của mình là được.

4. Chương 4: Thị Trấn

Thời điểm Elena đến nhà Lâm Hoài, Lâm Hoài đang rèn luyện.

Có lẽ là do không gian có thể dưỡng thân, cậu thường xuyên đứng trong không gian, thương thể trên người bây giờ đã lành tương đối rồi, cả vết gãy xương bên tay trái cũng lành lại. Chẳng qua vì che dấu tai mắt người khác nên cậu vẫn ngày ngày đeo thạch cao vào, không thoải mái, hành động bất tiện chỉ là chuyện nhỏ, bị người nhận ra có chuyện khoogn thích hợp mới là chuyện lớn.

Elena là một cô gái khá nóng bỏng, sở hữu một đôi mắt to có thần, dáng người cao gầy, chân dài eo nhỏ, nhưng thân thủ quả thực có chút khủng bố, bởi vì Lâm Hoài từng tận mắt chứng kiến Elena chỉ dùng 3 cú đấm 2 cú đá đã chế phục 1 tên trộm gà, cũng từng cười rồi gạt ngã 1 ông chú già muốn chiếm tiện nghi của cô.

Được cái Elena đối với nhà cậu là tốt thật lòng, thường xuyên cho 1 ít thức ăn, không có việc gì cũng tới hỏi thăm một chút. Nếu không phải nhờ 1 nhà Elena vẫn luôn để ý đến Clyde và Luxi thì Lâm Hoài dám nói hai ông cháu bọn họ đã bị chết đói.

“Sao thấy ta lại chạy, ta dọa người đến vậy hả?” Elena nhéo lỗ tai Lâm Hoài, chất vấn.

Thuần túy là hiểu lầm á, nơi này không có thói quen rèn luyện thân thể nên không thể giải thích rõ, Lâm Hoài cũng không muốn diễn cảnh tú tài gặp nhà binh không thể nói lý, “Chị Elena hôm nay dung quang toả sáng, kinh diễm cực kì.”

“Tiểu quý.” Elena sáng giọng, “Gia gia của nhóc đâu, ở phòng bếp?”

“Đang làm cơm chiều.”

“À, hôm nay nhà ta làm ít bánh ngọt, mang qua 1 ít, có muốn ăn hay không?” Elena cười híp mắt đùa cợt.

“Muốn! Muốn cực kì!” Lâm Hoài đành phải giả dạng làm trẻ nhỏ háu ăn phối hợp với cô, “Trong vò nước còn có mấy con cá, chị thuận tiện mang về nhé.”

“Ta nói này, 1 thằng nhóc sao lại bắt được nhiều cá to thế hả?” Elena rốt cục đặt câu hỏi rồi, trong song nhiều cá nhỏ, cá lớn cũng có nhưng phần lớn là có người nuôi bán. Nếu không phải không nghe được tin có kẻ trộm cá từ mấy nhà nuôi cá, cô còn tưởng nửa đêm chúng nó tự chạy đến đây mất.

“Vận khí tốt ấy mà.” Lâm Hoài hàm hồ nói, “Được rồi, em còn có 1 lồng tôm, nếu không lúc chị lên trần trên tiện tay bán cho em.”

“Ta xem nhóc càng ngày càng không đơn giản nhỉ.”

Lâm Hoài ha hả cười, “Đó là, em trưởng thành.”

“Nhìn nhóc đặc ý kia, ngày mai cùng đi, thế nào?” Elena đề nghị, cô có chút ý xấu, dù sao Lâm Hoài trước kia là ở trần trên bị đánh, không biết trong lòng còn mâu thuẫn gì không, hơn nữa phải đi sớm, nhóc con tham ngủ khẳng định dậy không nổi

“Đi thì đi.” Lâm Hoài biết chút tâm tư này của cô, không nói gì. Huống chi cậu cũng muốn làm một ít chuyện riêng, mua chút ít hạt giống và cây nhỏ trở về, thử trồng trong không gian xem có thể hay không sinh ra biến hóa. mấy lần trước thường thường để Elena giúp cậu bán chút ít cá tôm, trong nhà dùng rồi còn thừa 1 ít, tuy không nhiều lắm nhưng chọn loại rẻ, sắp chết thì cũng không đáng bao nhiêu tiền đâu.

Clyde thấy có Elena đi theo hẳn, do dự 1 chút rồi cũng đồng ý, “Tự chăm sóc bản thân, đừng có đi loăng quăng.”

Lâm Hoài hết chỗ nói rồi, cậu có ngu như vậy đâu? Chẳng qua ông cũng chỉ là lo lắng cho mình, “Con biết rồi, không thành vấn đề, khẳng định sẽ trở về nguyên đai nguyên kiện.”

Thị trấn Sona của bọn họ là 1 trấn nhỏ, phòng ở cũ nát, ngã tư đường nhỏ hẹp, thời điểm cả trấn còn đang ngái ngủ khu chợ đã rất náo nhiệt.

Lâm Hoài khỏi nhớ đến bộ dáng thôn trấn trước đây của hẳn, thật là có chút hoài niệm nha. Cậu trước đây là lớn lên ở nông thôn, cha mẹ vì kiếm ăn mà làm công bên ngoài quanh năm suốt tháng không về, cũng may gia cảnh của bọn họ coi như là khá giả trong thôn, nhà 2 tầng, cậu được học hành tốt hơn cũng có chút tiền tiêu vặt. Ông nội cậu là 1 nông dân, thân thể bà nội vẫn không được tốt cho nên cậu vẫn cùng ông nội đến chợ bán rau dưa trái cây nhưng chỉ đi trong ngày.

Elena là 1 cao thủ mặc cả, có lẽ do cô có bộ dáng xinh đẹp, người ta rất ít mặc cả với cô nhưng cũng do cô định giá hợp lý. Chẳng qua cô cũng thật cường hãn, mấy kẻ muốn chiếm tiện nghi đều bị mắng cho xối xả, Lâm Hoài đứng 1 bên nhìn mà bật cười, thật sự là động tĩnh giai nghi. Nếu không phải như thế này thì người nhà nàng làm sao yên tâm cho nàng 1 mình đi bán đồ ăn.

Lâm Hoài lấy lý do dừng lại ăn điểm tâm, mang theo chút tiền của mình đi đến quán bán hạt giống.

“Giúp ta lấy 1 ít hạt giống tốt lại đây!” Lâm Hoài đứng trước quầy kêu to.

Nhân viên cửa hàng nghe thấy thanh âm nhưng nhìn quanh quất không thấy bóng người, mới nhìn lại thấy thân thể nho nhỏ của Luxi, “Con cái nhà ai? Đừng có quấy rối chúng ta buôn bán!”

Lâm Hoài cảm thấy đây là điều đáng ghét nhất khi mình bị thu nhỏ đi, luôn bị người ta xem nhẹ, đứng ra trước mặt người bán hàng, “Ta muốn mua 1 ít hạt giống, bán cho ta 1 ít hạt giống tốt.”

Nhân viên cửa hàng không thèm để ý đến hẳn, “Nhóc con, tiền trong nhà đừng có tiêu loạn.”

Lâm Hoài đành phải nói, “Ta chính là mua cho nhà ta dùng mà.” cho nên mau thấy ta hiểu thuận như vậy thì nhanh bán cho ta 1 ít đi!

“Mua cho nhà dùng? Nhà ai hạt giống đều phải tính tốt mùa vụ, thời gian. Làm gì có chuyện mua ít hạt giống tốt như nhóc. Nhóc cho ta là bị ngốc à!” nhân viên cửa hàng không khách khí nói.

Đáng giận! Mua ít hạt giống mà cũng phiền toái như vậy. Lâm Hoài mặc kệ,

“Anh không bán hạt giống cho ta, ta sẽ khóc trong nhà anh cho mà xem, khóc đến khi nào đại nhân nhà anh ra tiếp mới thôi!” nói xong ngừng 1 chút, ánh mắt đã đỏ.

Nhân viên cửa hàng thấy thế chỉ cần nhằn vài câu rồi bán cho cậu mấy túi hạt giống.

Lâm Hoài thấy kể đã thành còn nói, “Ta còn muốn mua cây con, sắp chết cũng không sao, chỉ cần rễ là được.”

Nhân viên cửa hàng thấy đôi mắt đỏ hồng hồng 1 bộ sắp khóc của Lâm Hoài đành bắt đắc dĩ tặng cậu 1 ít cây non nửa sống nửa chết, còn dùng dây cột vào cho, nhìn cậu chậm chậm kéo đồng cây ra khỏi cửa, không biết có thể đi bao xa.

1 khách quen đi tới, theo ánh nhìn của nhân viên cửa hàng nhìn lại, ngạc nhiên ‘a’ 1 tiếng, “Kia không phải tiểu quý tộc đó sao?”

“Chính là kẻ ngu ngơ ngây ngốc bị đuổi ra khỏi nhà kia?” nhân viên cửa hàng bỗng nhớ đến có nhân vật này.

“Ta còn nhớ đã cho nó 1 cái bánh” khách hàng lại hỏi, “Nó đến đây làm gì thế?”

Nhân viên cửa hàng kể lại sự việc 1 lần rồi kết luận, “quả nhiên là 1 thằng ngốc!”

Khách hàng gật gù, còn ra vẻ đồng tình, “Thật là 1 đứa nhỏ đáng thương!”

Lâm Hoài kéo mấy cái cây vào trg 1 ngõ nhỏ, xem xét 4 phía không có ai bèn đi vào không gian. Lúc đi ra 2 tay đã trống trơn, hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, tâm tình thư sướng. Lâm Hoài đột nhiên nhớ tới Elena còn đang chờ mình tại chỗ bán điểm tâm, mà cậu lại chạy đi mất 1 đồng thời gian rồi, đành phải chạy nhanh đến tiệm cơm, chưa nghĩ vừa chạy lại đụng phải ngay 1 người. Tuy cả 2 đều là trẻ con mà người ta chỉ lui lại mấy bước mà Lâm Hoài lại ngã chổng vó.

Ngươi nọ mắng to 1 tiếng, “Thằng nào không muốn sống đâm vào tao!”

Lâm Hoài vừa ngẩng đầu đã thấy, u, không phải oan gia không tụ đầu, đúng là thằng nhóc đẩy cậu xuống sông, Rooney!

Rooney gần đây thật không hay ho, mấy đứa nhóc ngày thường vẫn cùng chơi giờ nhìn thấy nó liền trốn mất dạng, tình hình ngày đó Luxi bị cự thú tha xuống nước quá khủng bố, 1 đám nhóc con đã bấy giờ gặp qua tình huống này, 1 lũ về đến nhà liền nôn đến thiên hôn địa ám, Rooney còn không sao nhưng mà mấy hôm nay vẫn chưa ăn cơm nổi, người gầy đi mất 1 vòng.

Làm nó tâm tình không tốt là trình độ đấu khí của nó lại tụt lùi. 1 thằng nhóc 8 tuổi có thể chân chính lĩnh ngộ đến tồn tại của đấu khí xem như đã không tồi, Rooney xem như nhân cao mã đại, lại có đấu khí trong tay nên có chút tự phụ. Nó tính tình không tốt, lúc học ở học viện St. Kavial thì vì cầm đầu đánh nhau nên bị cho nghỉ học 1 năm. Nó nghỉ ở nhà làm đại ca của 1 lũ nhóc con, điều này càng làm tâm huyết thăng cùng tính bạo lực của nó gia tăng.

Mặc dù trong lúc nghỉ học nó cũng không có luyện tập đấu khí nhưng nó cũng đã ảm ảm chạm đến trung cấp rồi, vậy mà gần đây chẳng những cảm giác tiêu thất mà đấu khí còn tụt xuống trình độ mới nhận thức. Cùng phụ thân nhắc tới việc này, phụ thân chẳng những không khuyên cậu mà còn mắng nó 1 trận khiến tâm tình nó rất tệ, lòng cũng không yên.

Giờ đi trên đường mà còn gặp phải loại chuyện này khiến cơn tức của nó nhất thời ngút trời.

Đến khi nó nhìn rõ người vừa đụng phải mình nhất thời cơn tức giống như bị đổ nước, tắt ngúm. 1 người cứ tưởng đã chết đuối giờ lại xuất hiện trước mặt mình, làm sao có thể không sợ hãi! Nói chuyện đều run run, “Mày, mày là loại người nào thế?”

Lâm Hoài đem mớ tóc mái như cỏ tranh che trước mặt, giọng điệu âm u nói, “Tao là quỷ.”

“Quỷ, quỷ là cái gì vậy?”

Đã quên thế giới này không có quỷ, Lâm Hoài lung tung giải thích, “Quỷ chính là người bị chết đuối sau biến thành oan hồn, chính là muốn lấy mạng hung thủ!”

“A!” Rooney hiển nhiên bị dọa không nhẹ, ngã ngồi xuống đất, không dậy nổi, “Đừng tìm tao, đừng tìm tao. Tao không phải cố ý đâu, tao không biết trong nước có cự thú!!”

Lâm Hoài hướng nó cười hắc hắc, kéo dài thanh âm thê lương, “Nhưng mà tao chết oan quá a~~”

Rooney chuyên gia bắt nạt kẻ yếu, trong khoảng thời gian này tiêu tụy không ít, lần này cư nhiên sợ đến chết ngất.

Lâm Hoài lấy tay nheo nheo mắt, đến khi mặt nó sung đỏ 1 khối mới thôi, “Cho mày khi dễ tao nè, sao rồi? Lá gan bé tí tẹo, không đủ dùng.”

Lâm Hoài hiện giờ 1 nghèo 2 trắng, trong nhà còn có Clyde gia gia nên không thể thật sự xuống tay với thằng nhóc này được, nhiều nhất chỉ dọa nó được như vậy. Nếu không nhất thời xúc động cũng không dễ giải quyết. Chỉ cậu đồ thì không sao, dù sao thì cũng không có tổn thất gì, huống chi nếu không bị đẩy xuống nước thì cậu cũng không phát hiện ra không gian tùy thân, nhưng thật ra nguyên nhân chủ yếu là cậu không tìm được cơ hội. Lâm Hoài trong lòng tà tà nghĩ, lực đạo trong tay lại mạnh thêm vài phần.

Trở lại phía Elenna, cô đã bán hết hàng. Bán nhanh hết có thể sớm trở lại nhà, Lâm Hoài cũng khẩn cấp muốn nhìn ít hạt giống với cây non có thể lớn thành bộ dáng gì.

5. Chương 5: Mua

Về nhà, Lâm Hoài cầm dụng cụ chuyên dụng 1 cái cào, 1 cái cuốc, xẻng, hét thảy đeo bên hông, bước vào không gian, bắt đầu công việc.

Cậu hưng trí ngẩng cao đầu, giống như uống thuốc kích thích, cực kì có tinh thần. Đào đất, gieo hạt, lấp đất, tưới nước, nếu không phải trước đây cậu hay giúp ông nội việc đồng áng thì đã không thuận tay như vậy. Cây non nhỏ kia đang ngâm trong nước, cậu nghĩ vết thương của mình còn có thể trị, có lẽ cây con này cũng có thể sống lại. Quả nhiên sau khi cậu đem hạt giống gieo trồng xong xuôi, cây con có 1 chút khởi sắc, Lâm Hoài lại đem cây trồng xuống, làm xong mới phát hiện mình đã muốn mệt lả.

Cậu nhìn qua địa phương mình đã bận rộn cả buổi, trong lòng vạn phần thích ý, tựa hồ đã sắp nhìn thấy trong không gian của mình cảnh trăm hoa đua nở, cây cối xum xuê, chim chóc đua tiếng!

Làm xong xuôi, lại ở trong nước mà thống khoái tắm rửa 1 lần, cậu mới đi ra khỏi không gian để ngủ.

Vừa cảm giác ngủ thanh khí sảng, Lâm Hoài cảm thấy chính mình cả người tràn ngập tinh thần, chính là trên người nhiều thêm 1 tầng vật chất màu đen không rõ, 1 cổ mũi khó ngủi xông thẳng vào mũi. Cậu chán ghét bịt mũi thì phát hiện trên mặt cái gì cũng không có.

Quái, chẳng lẽ là mùi toát ra từ trên người mình?

Cậu nhớ rõ lúc khát nước quá có hái 1 ít trái cây xuống ăn, chẳng nhẽ mấy thứ đó đều có độc, không ăn được? Nhưng mà trừ bỏ hiện tại người có hơi nặng mùi tí thì cũng không có chỗ nào không thoải mái cả.

Lâm Hoài không hề truy cứu, cầm lấy quần áo ẩm ướt màu đen lau lau mấy vết đen đen trên người, cậu ngạc nhiên phát hiện, sau khi lau đi thứ màu đen không rõ kia thì làn da chỗ đó trở nên bóng loáng tinh tế, vết sẹo cũng biến mất, ngay cả lỗ chân lông cũng hầu như không nhìn thấy.

Chẳng nhẽ đây là thuốc tẩy da (chết) triệt lông trong truyền thuyết?

Lâm Hoài đứng lên, đây chính là thần dược a, đem ra ngoài bán cũng được không ít tiền. Tâm tư này chợt thoáng qua, cũng không thể trách hắn, giờ cậu không có thực lực cũng không có chỗ dựa, đành phải nghĩ kiếm tiền thôi.

Cơ mà dần dần cậu phát hiện, da đẹp hơn cũng không tồi nhưng mà tóc cậu giống như – bắt đầu rụng?

Trong lòng cả kinh, cậu biết thiếu dinh dưỡng kéo dài nên chất tóc không được tốt, cứ như 1 mớ cỏ khô vậy, nhưng tốt xấu gì cũng là tóc, cậu mới không muốn bị hói đầu!

Nhưng mà cứ việc cậu rửa sạch nhẹ nhàng cẩn thận thì sự thật cậu biến thành 1 kẻ hói đầu cũng không thay đổi được!

Lâm Hoài trong lòng tru lên, “Đồ phá hoại, thuốc tẩy da diệt lông gì đó, mau trả lại tóc cho ta!!”

Lung tung tìm 1 cái mũ đội đầu lại đem thạch cao giả vờ giả vệt đeo vào cậu mới bịt tai trộm chuông ra khỏi phòng. Elena và cha cô đều đang cùng Clyde nói chuyện.

Clyde có chút do dự, “Mua đất, có thể trót lọt không?”

Cha Elena vỗ ngực cam đoan, “Luxi là quý tộc mà, chỉ cần có nó thì vấn đề trình tự sẽ không có vấn đề. Nếu không phải trên trời có 1 nhà đột nhiên cháy không ai sống sót thì chúng ta ngay cả cơ hội mua cũng không có đâu. Dù thế nào cũng phải thử 1 lần chứ.”

Phải biết rằng ở thế giới này, đất đai có được giữa quý tộc và bình dân là khác nhau rất lớn, đồng ruộng đều nằm trong tay quý tộc, dân thường chỉ có thể đi thuê, mà chất lượng đất càng tốt thì giá càng cao. Luxi tuy chỉ là 1 quý tộc hữu danh vô thực, không có quyền thế nhưng cậu có thể mua được khối đất ấy. Tuy nhiên nếu lấy gia cảnh Luxi thì tuyệt đối không đào đâu ra số tiền lớn như vậy.

“Nhưng mà – “

Cha Elena thấy Clyde vẫn còn chút do dự vội vã nói, “Vấn đề tiền không cần lo, nhà ta sẽ lo phần lớn. Chúng ta cũng không có yêu cầu gì quá lớn, coi như 10 năm sau miếng đất đó liền hoàn toàn về tay các người, hơn nữa lương thực nhà ông ta đều đã cung cấp.”

Mười năm sau Luxi cũng đã trưởng thành, 1 đứa nhỏ bị gia tộc vứt bỏ có trong tay mảnh đất cũng có thể chống đỡ nhưng mà loại sự tình này, nghĩ thế nào cũng cảm thấy kì quái, nhưng lại không nghĩ ra điều gì không đúng.

“Kì thật, chủ yếu là 2 năm này giới quý tộc đang thịnh hành loại hoa diên cảo, giá bị đội lên cực kì cao, trồng 1 chút cũng lời to. Loại hoa này có yêu cầu với đất rất cao, đất nhà ta không đáp ứng được, hơn nữa ta đã hỏi thăm qua, nếu muốn đổi sang trồng hoa thì tiền thuê đất sẽ cao lên không ít – đành phải tìm đến ông bàn bạc, ông yên tâm, khả năng thành công rất lớn, không bao lâu sẽ hoàn vốn, chúng ta cũng không mệt.” Elena 1 bên giải thích nói.

Clyde thật sự dao động.

“Nếu ta không phải là quý tộc thì có phải trả đất lại hay không?” Lâm Hoài đưa ra 1 vấn đề rất thực tế.

Cậu bị người trong nhà đuổi đi, cũng có ý nói là cậu là 1 phế vật không có ích lợi gì cho gia tộc, danh hiệu quý tộc đặt trên người cậu thật đúng là lãng phí, phải xóa tên thì mới đúng.

Thế giới này ma pháp sư cấp cao không nhiều nên mới trân quý, gia tộc Adrian chỉ vì cậu không chạm được đến ma pháp lực đã đem cậu đuổi đi kì thật là cũng quá hà khắc, trên thực tế cũng không cần như vậy.

Thân thể cậu điều kiện cực kém, biết rằng yêu cầu cảm ứng ma pháp cực cao kia không có liên thôi, thế mà đến ngay cả đầu khí người thường đều có thể giác ngộ cũng không có phản ứng. Luxi tính tình trước kia yếu đuối, bị ức hiếp cũng không dám phản kháng, chỉ biết cố gắng tránh né giao tiếp cùng người khác, muốn dạy nó thay đổi cũng không được. Huống hồ lúc mẹ nó gả vào nhà Adrian đã kí giấy thanh toán mọi nợ nần với nhà Locker, trong nhà địa vị cũng không có gì đáng nói, mẹ nó 1 thân 1 mình cũng không có chỗ nương dựa.

“Này—“ Clyde nghe được Lâm Hoài nói ra vấn đề mà ông vẫn chưa nghĩ đến liền ả ả cảm thấy vấn đề không đúng. Quay đầu ra xem, lập tức quên luôn vấn đề tiền nong, “Tiểu thiếu gia, cậu, cậu sao thế kia?”

Elena cùng cha cô cũng thất thần.

Giờ phút này trông Lâm Hoài y như 1 quả trứng vừa mới lột vỏ. Khuôn mặt trắng nõn nộn nộn, vô cùng mịn màng, mắt to sáng ngời, đầy mắt như có hào quang lưu chuyển, lạ nhất là lông mi lông mày đều biến mất!

Ngao~ quả nhiên vẫn bị nhìn ra!!

“Tiểu thiếu gia, ta biết trong cậu bị bắt nạt trong lòng rất khổ sở, nhưng cũng không thể làm như thế này a!” Clyde vô cùng đau đớn, sâu sắc cảm nhận chính mình không thể bảo hộ Luxi, làm cho tâm linh nhỏ nhỏ của cậu phải chịu tổn thương – đều đã tự ngược đến thế kia, còn không phải tổn thương thì là cái gì!

Lâm Hoài nội lưu đầy mắt, cậu không phải thật sự cố ý mà.

“Ồ? Luxi, sao vết sẹo trên mặt nhóc lại không thấy!” Elena ngạc nhiên vì khám phá này. Thật ra thì trên mặt Lâm Hoài vẫn là sẹo lớn sẹo nhỏ, tuy nước trong không gian có tác dụng chữa bệnh nhưng vẫn không thể lành sẹo, lúc này đây mới thật sự là cái gì cũng không còn!

Lâm Hoài trợn mắt nói dối, “Ngày hôm qua em nhặt được 1 quả trái cây, ăn xong thì thành như vậy, gia gia, ông xem, con thật sự không cò việc gì nữa rồi!” nói xong đem từng lớp từng lớp thạch cao lưng bùng gỡ xuống đất, hướng bọn họ triển lãm ra cánh tay nho nhỏ tinh tế.

Lyde đem cánh tay Lâm Hoài kiểm tra kĩ càng 1 lần, phát hiện hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng vẫn lo lắng dặn dò, “Về sau không được ăn bậy bạ nữa, nhờ xảy ra chuyện gì thì không tốt.”

“Con biết rồi, biết rồi.” Lâm Hoài gật đầu như già tôi.

“Loại quả đó thật thần kì, bán ra có thể kiếm không ít tiền đâu!” Elena kinh ngạc nói.

Chí lớn gặp nhau a! Đáng tiếc bây giờ chưa có chỗ đứng, không có gan đem mấy nó đi bán, lắc đầu nói, “Đều ăn hết luôn rồi, không còn.”

“Thật đáng tiếc.” Elena thở dài, “Chẳng qua loại thần dược này chỉ gặp được mà không cầu được, cũng không có biện pháp. Ai nha, trước kia không phát hiện thì ra Luxi lại khả ái như vậy!” nói xong cười tùm tùm chà đạp cái miệng của hân, trơn mềm, sờ lên đặc biệt thoải mái.

“Đau mà!” Lâm Hoài kinh hô.

“Thế còn chuyện đất đai –“ Clyde quay lại chủ đề chính.

“Chúng ta trở về bàn bạc lại.” Cha Elena cũng không thất vọng lắm, “Vốn chính là muốn thử 1 lần, nếu có thể có chút thành tựu thì tốt, nếu không được – hoa diên cần gần đây thực sự kiếm được nhiều tiền, mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng cũng đành vậy.”

Elena để lại 1 ít hoa quả, “Mấy thứ này để lại cho Luxi nè.”

“Cảm ơn chị nhé, chị đối với em tốt nhất.” Lâm Hoài cười hì hì nói.

Elena cũng cha cô ra về, nghĩ đến biểu hiện của Luxi, cha cô ngạc nhiên nói, “Đứa nhỏ này trước kia khúm núm, nửa ngày cũng không nói 1 câu, hiện tại nhìn thông minh hơn không ít.”

Elena nhún vai, “Có lẽ là do tác dụng của thứ trái cây kia? Quản nhiều làm chi, vẫn là quay lại chuyện thực tế, cứ bàn bạc lại chuyện hoa diên cần đi.”

“Nói cũng đúng.” Cha cô lại nhíu mày.

Tiến bước bọn Elena, tâm tình Clyde hiển nhiên không tốt, Luxi nhắc tới chuyện bị xóa tên quý tộc làm ông thực lo lắng.

Ở trong lòng ông, có thể nghèo khó, cũng không chấp nhận Luxi bị xóa bỏ danh hào quý tộc. Tựa như ông có thể giữ Luxi ở nhà chuyện gì cũng không làm chứ không muốn cậu đi ra ngoài xin ăn. Theo ông thì dù quý tộc có nghèo thì vẫn là quý tộc, khí phách không thể mất.

Luxi chính là chút huyết mạch cuối cùng nhà Locker, ông đã làm quản gia ở nhà Locker vài chục năm, đã sớm xem đó là nhà mình. Lão gia đã từng xem danh dự còn quan trọng hơn so với tính mạng, lúc quyết

đầu đã bỏ mình, từ đó về sau, nhà Locker cây đổ bầy khỉ tan. Biết chuyện này, lão gia có chết cũng không an tâm đi.

Mà Lâm Hoài không biết mấy suy nghĩ này, 1 lòng nghĩ đến hoa diên cần trong lời Elena, cậu có đất nhưng mà không thể giải thích được đất này từ đâu ra.

Nhất thời thấy đau đầu.

Giống như có khối bánh ngọt mỹ vị lại không cho phép ăn, nghẹn chết mất.

Trong khoảng thời gian này, chủ thành Obilen đã xảy ra đại sự, 1 trong tam đại quý tộc Elgar gia đã chết mất 1 vị Ma đạo sư. Tử trạng khủng bố, dữ tợn, cuối cùng chỉ còn mỗi da thịt cháy đen dính với xương khô, thi thể vài ngày sau mới bị người ta phát hiện trong mật thất. Ma đạo sư thật sự là nhân vật cấp cao, đã thiếu lại còn ít, ở thành Obilen chỉ có 5 Ma đạo sư, 2 đại Ma đạo sư. Nay 1 người bị thần không biết quỷ không hay giết chết, trong lòng mọi người đều thật sự hoảng sợ.

Mà 3 đại quý tộc đã muốn cùng Công hội ma pháp liên thủ để điều tra chân tướng.

Chuyện này Lâm Hoài không biết. Thị trấn Sona chỗ cậu thực sự quá xa xôi, tin tức còn chưa có truyền tới.

Nhưng mà cho dù cậu biết cũng sẽ lơ đãng, cậu đang cân nhắc nếu nuôi 1 ít động vật trong không gian thì sẽ như thế nào.

Đất đai cây cối trong không gian thực sự không cần để ý chăm sóc, từ lúc gieo hạt xuống mới qua hơn 1 tháng mà đã sắp thu hoạch được rồi.

Hạt giống không ít, 1 năm 4 mùa, cái gì cũng có, trừ bỏ số hạt lúc mua trên trần trên cậu còn lấy 1 ít hạt giống cũ từ trong nhà kho, lại nói tiếp trong đó nhiều nhất vẫn là mạch sa khó ăn và hạt giống mạch sa, Lâm Hoài chỉ nghĩ thôi đã thấy răng đau.

Cây giống nhỏ sinh trưởng không tồi, thân cây dày có 1 cm, có lá cây, có hoa, về sau nhất định là 1 đại thụ.

Động vật nhỏ này nọ, mua chắc là không được, trừ phi lên núi bắt thì may ra.

Cậu đưa ra yêu cầu này, liền bị Clyde gia gia phủ định luôn, “Trong rừng rất nguy hiểm, có sư tử lớn ăn thịt người! Còn có măng xà siêu lớn, bo cạp độc, ong độc, bị cắn 1 phát là xong đời!”

Dọa người à, nghĩ đó là sa mạc Sahara hay là rừng mưa nhiệt đới vậy! Lâm Hoài nhảy ra 2 cái hắc tuyến trên đầu.

Cậu có không gian không trong tay, gặp nguy hiểm thì cùng lắm trốn vào không gian tị nạn, loại thần khí này không dùng lúc đấy thì dùng lúc nào? Nhưng mà lời này cậu cũng không có nói ra, thật sự là nhân sinh tịch mịch như tuyết! Lâm Hoài nho nhỏ bị thương 1 chút.

Cơ hội rất nhanh đã tới.

Người nhà Elena thảo luận xong vẫn quyết định là mua về trước rồi tính sau, giá hoa diên cần đang không ngừng bay lên làm người ta đổ con mắt, người tranh đoạt khối đất này cũng không ít, bỏ qua thời cơ thì hối cũng không kịp. Nhà bọn họ quyết định đánh cược 1 phen, phải kiếm được tiền trước khi thân phận quý tộc của Luxi bị tước bỏ.

Trúng thì vui còn thua thì cũng đành chịu. (được ăn cả ngã về không)

Clyde cùng 1 nhà Elena đi lo vụ đất đai, có thể phải mất mấy ngày, nơi hẻo lánh, bọn nhỏ tự biết lo than, Clyde liền chuẩn bị chút đồ ăn cho Lâm Hoài, hơn nữa gần đây Lâm Hoài cũng biết làm chút đồ ăn, ông dặn dò cậu vài câu rồi đi.

Mà trước Clyde vừa đi thì sau Lâm Hoài đã lập tức đem ăn mặc ném vào không gian, khoác 1 chiếc balo nhỏ, mang theo ít dụng cụ phòng thân đơn giản, lòng bàn chân bôi dầu – chạy.

6. Chương 6: Thu Hoạch

Nắng sớm vừa hé, rừng cây vẫn đắm chìm trong ánh sáng màu vàng cam, yên tĩnh mà an toàn.

Lâm Hoài tước xuống 1 nhánh cây dò đường, đi đường đặc biệt cẩn trọng. Có không gian phòng thân là không tồi nhưng cậu cũng không muốn đột nhiên bị mãnh thú lao ra tấn công, chết không minh bạch đâu.

1 đường đi, phát hiện có lẽ chính mình lo lắng hơi nhiều.

Núi Morvel rất lớn, được miêu tả trong bản đồ địa chí của thành Obilen là y sơn bàng thủy – núi gần nước. Tuy nhiên bên ngoài núi Morvel địa hình lại rất bằng phẳng, tương đối an toàn, mà an toàn có nghĩa là ngọn núi này cũng không có bao nhiêu giá trị, đa số chỉ có 1 ít động vật nhỏ và thực vật giá rẻ.

Lâm Hoài vốn là nghĩ phải có chút thu hoạch mới ngừng tay nên mang theo 1 cung tên loại nhỏ, đầu mũi tên có chất gây tê, dùng để đối phó với bọn động vật nhỏ khá tốt.

Trước kia cậu thích nghịch mấy thứ này, bây giờ liền có ích. Sau khi được thoát thai hoán cốt nhờ loại quả kia, thị giác của cậu cùng độ nhạy bén của thân thể tăng lên mà bắp thịt cũng mạnh mẽ lên không ít.

Đến rừng cây thì tầm mắt bị ngăn trở, độ chuẩn xác khi bắn không cao như lúc luyện tập nhưng cậu vẫn làm việc thần kì thuận lợi, thành quả thật đáng ngạc nhiên, sau 1 ngày mà trong không gian đã có hơn 10 con gà rừng, 5 con thỏ, trên cây ăn quả cũng an vị 2 chú chim nhỏ.

Nhưng dần dần, càng đi sâu vào rừng, động vật bắt được càng nhiều nhưng tâm tình lại không vui thú như lúc mới bắt đầu.

Không hiểu, luôn có 1 cảm giác kì quái, cậu cảm thấy động vật trong rừng hôm nay tâm tình thật mạnh mẽ. Loại dự cảm gần như hoang đường này theo cậu càng lúc càng mãnh liệt. Cậu không biết loại cảm giác này đến từ đâu nhưng tim không thể ức chế đập nhanh hơn, lòng bàn tay không tự chủ được chảy mồ hôi lạnh.

Sắc trời dần tối, trong rừng ngập tràn sương mù màu xám đậm, Lâm Hoài bước đi vài bước rồi trở lại, phát hiện cảnh tượng hầu như giống nhau như đúc, phân không rõ đông tây nam bắc, có khả năng cậu bị trúng độc ảo giác.

Xuất phát từ lo lắng, cẩn thận, cậu lập tức trở lại không gian, chuẩn bị ngốc trong đây 1 đêm đợi đến sáng mai mới trở ra quan sát tình huống.

Lâm Hoài cởi quần áo nhảy vào nước, bơi 1 vòng cảm giác thoải mái lên không ít. Cậu ghé vào tảng đá bên hồ, không gian nho nhỏ có vẻ phi thường náo nhiệt, bên cạnh bờ ruộng có 1 vòng bụi cây làm thành vách ngăn thiên nhiên, không sợ động vật nhỏ sẽ đạp hư hoa màu. Gà rừng trong bụi cỏ thường xuyên kêu, con thỏ sôi nổi, líu ríu ầm ĩ không ngừng. Thế này mới có chút sức sống chứ! Lâm Hoài đắc ý sờ sờ cằm, 1 chuyến đi này thực sự rất đáng giá.

Nhà gỗ nhỏ bị sửa sang qua loa 1 hồi, cậu không có nhiều nguyên vật liệu lắm. Trên tường treo kinh đẳng thảo đã được kết nút thắt kiểu Trung Quốc tiên diễm, trên bàn đặt mấy quyển sách mượn từ nhà Elena. Đại khái là có được trí nhớ từ trước của Luxi nên năng lực ngôn ngữ và sinh hoạt vẫn có, nhưng cậu cũng không muốn làm kẻ mù chữ nên đang cố gắng tập viết chữ.

Ngày kế tiếp lại, sau khi ăn xong bữa sáng giản dị lại đem đồng bát đĩa rửa sạch, còn đi tuần tra 1 vòng, đánh giá bên ngoài chắc cũng không còn sớm cậu mới bước ra ngoài không gian. Còn chưa đứng thẳng thì 1 tiếng nổ mạnh ầm ầm đập thẳng vào tai làm lỗ tai cậu chết lặng.

Lâm Hoài trong nháy mắt quay trở lại không gian mà hồn vẫn chưa hoàn. Trời đất, là ai nổ mìn trong rừng! Cậu hơn nửa ngày mới bình phục hô hấp, vẫn chưa có can đảm đi ra ngoài. Nếu bom nổ ngay dưới chân thì không phải cậu về với cát bụi thiên nhiên luôn sao? Lâm Hoài không dám nghĩ tiếp nữa.

Không biết bên ngoài đang xảy ra cái gì, loại cảm giác này thật khó chịu.

Cứ trốn bên trong cũng không phải là biện pháp, cậu xúc tinh thần, lại bước ra khỏi không gian, liền đơ cả người luôn.

Phía trước không xa là 1 cái hồ thật lớn, ước chừng sâu hơn nửa thước. Cây cối chung quanh bị phá hơn nửa, tàn dư còn lại thì nửa sống nửa chết. Vừa rồi chỉ chậm nửa nhịp thôi thì – cậu nhìn lại cái cây to đến 2 người cũng không ôm hết kia giờ chỉ còn là 1 cái cọc gỗ, nhất thời 1 thân mồ hôi lạnh. Dị thể thật khủng bố, vẫn là địa cầu có vẻ an toàn hơn!

Vài ma pháp sư mặc trường bào đều ở dưới hố, kì thật đã không thể gọi là người, họ đều đã chết, thi thể cũng không đầy đủ. Đây là lần đầu tiên Lâm Hoài chân chính được nhìn thấy ma pháp sư, nội tâm hưng hực dấy lên niềm vui sướng khi người gặp họa – xem đi, làm ma pháp sư cũng không có cái gì hay, ít nhất thì mấy người đã chết còn ta vẫn sống.

Lâm Hoài vốn muốn cướp bóc bọn họ 1 phen, nghe nói ma pháp sư đều là những kẻ có tiền, ma trượng, tăng phúc ma tinh của họ đều là bảo bối đáng giá, nhưng nhìn đến thảm trạng thi thể của họ thì cậu liền dập ngay ý tưởng này. Ngay lúc cậu còn đang do dự thì mấy thi thể kia liền bốc lên 1 trận khói, từ héo rũ khô quắt trở thành cháy sém khủng bố!

Lâm Hoài không nhìn được 2 chân run run, che miệng nôn, trải qua 1 lần tử vong nhưng cậu vẫn chưa bây giờ nhìn đến tử trạng khủng bố như vậy!

Đứng không vững mà lập tức ngã ngồi xuống. Đột nhiên bả vai chợt nặng, trong lòng nhất thời quỳnh lên. Hay là hung thủ không rời đi mà lưu lại để giết người diệt khẩu? Cậu chỉ là 1 thằng nhóc 6 tuổi thôi, đáng giá sao? “Đại hiệp, huynh đài, ta chỉ là đi ngang qua thôi, thật đấy!”

Bên tai vang lên tiếng cười bén nhọn, âm thanh này rõ ràng không phải của con người!

Cậu cố lấy dũng khí ngẩng đầu liền phát hiện thì ra đó là 1 quả cầu màu trắng lông ngán! Quả cầu lông màu trắng này ánh mắt mị thành 2 đường cong cong, vui đến cao thấp nhảy lên vì đã dọa được hắn.

Lâm Hoài tức rồi nha, cho dù cậu có bị 1 đám nhóc con khi dễ không thể phản kháng nhưng không phải đến ngay cả động vật nhỏ này cũng cười nhạo cậu chứ! Cậu không suy nghĩ mấy giờ tay muốn bắt quả cầu kia nhưng nó có dáng người nhẹ nhàng, linh hoạt, vừa lóe 1 phát thì đã tránh thoát. Lâm Hoài nhìn nó chậm chậm 1 lúc, bất chợt vươn tay ra, vẫn thất bại.

Quả cầu kia lẩn lộn mấy vòng trong không trung, còn cười cợt đối thủ quá yếu ớt làm nó không mất công trốn được.

Lâm Hoài cảm thấy mình bị cười nhạo. Quả cầu dạo bay quanh cậu 1 vòng, thanh thoi bay đến 1 thân cây cách đó không xa, chào hỏi với hắn.

Lâm Hoài có chút kì quái, theo lí thuyết thì tại cái chỗ chết chóc này mà quả cầu kia còn cười hi hi ha ha với cậu cũng thực quỷ dị. Mà nó còn đang ở trên cây nháy mắt với hắn, là muốn cậu đi qua?

Lâm Hoài tỉnh táo lại, sau lưng âm phong từng trận, thổi đến lông tơ của cậu đều dựng thẳng đứng. Phía trước quả cầu đang bày thế sẵn sàng nghênh địch. Tình trạng không thể đoán trước, cậu đành ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt dưỡng thần. Ta quản không được, mặc kệ đi!

Quả cầu thấy Lâm Hoài còn chưa có đi lên, nóng nảy, lại bay trở về bên cạnh cậu bày ra các loại pose ý đồ hấp dẫn sự chú ý của hắn, cơ mà nó tay ngắn chân ngắn, có bày tư thế nào thì trông vẫn là quả cầu mà thôi.

Lâm Hoài mắt xem mũi, mũi hướng tim, bất động như núi. Quả cầu bị chọc tức rồi, nó nhảy lên đầu Lâm Hoài dùng sức giẫm a giẫm. Lâm Hoài thế này mới mở to mắt, lại nhìn đến quả cầu 1 đôi mắt nai ướt ướt, đúng là đang khóc. Lâm Hoài thở than, dù sao cũng không thể cứ ngồi mãi, mạo hiểm 1 lần dù chết cũng không uổng 1 lần đến dị thế, đối với quả cầu bất đắc dĩ làm ra cái thủ thế đồng ý.

Quả cầu lúc này mới nín khóc mỉm cười, cùng Lâm Hoài bảo trì khoảng cách 2 bước làm nhiệm vụ dẫn đường.

Càng đi càng sâu, cây cối càng cao lớn tươi tốt làm cho Lâm Hoài thân hình nhỏ nhỏ cứ phải ngửa cổ ngược nhìn mấy cái cây cao vùn vút. Cây cối che lấp mất ánh sáng, lọt vào trong mắt chỉ có âm trầm lạnh lẽo.

Quả cầu dừng trước 1 cửa động nhỏ trong núi, xèo xèo kêu lên nóng vội.

Lối vào sơn động có vương máu, Lâm Hoài nhận mệnh bước vào, được vài bước liền nhìn thấy 1 người nằm trên mặt đất sống chết không rõ, quả cầu bay đến quanh người nọ, lại hướng Lâm Hoài kêu vài tiếng. Sẽ không phải là bảo cậu cứu người đi? Cậu cũng đâu phải là bác sĩ, hại chết người ta thì biết làm sao?

Thật ra trong không gian có thuốc chữa bệnh nhưng chưa đến lúc nguy cấp vẫn là không dùng đến đi? Lâm Hoài phân vân. Ngay lúc cậu còn đang do dự thì quả cầu vội vàng kêu ầm lên. Cậu bất đắc dĩ thỏa hiệp, cứu thì cứu, dù sao thì cũng đến đây rồi.

Cậu ngồi xổm bên cạnh người nọ, ánh sáng quá yếu, đến miệng vết thương thế nào đều không nhìn được thì cứu chữa cái gì. Quả cầu lục lợi trong đồng quần áo của người nọ lòi 2 mấy viên đá cực lớn, phì phi phun lên mấy ngụm nước miếng, tức thì mấy viên đá liền tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Lâm Hoài tò mò nhặt lên 1 tảng đá đặt trong lòng bàn tay, nháy mắt tảng đá tỏa ra ánh sáng chói mắt khiến Lâm Hoài phải nhắm tịt mắt lại. Sau đó ánh sáng ổn định giảm đi, không mạnh không yếu, vừa đủ sáng.

Lâm Hoài kinh ngạc phát hiện nằm trên mặt đất bất quá chỉ là 1 thiếu niên tuổi không lớn, diện mạo cũng không phải nhất đẳng, trên mặt không còn chút máu, tái nhợt dọa người. Nhếch môi vén áo y lên còn có thể cảm nhận được y cả người lạnh lẽo, run rẩy. Đại khái là đã trải qua 1 hồi ác chiến nên trên người y loang lổ vết máu, trên bụng cũng có 1 vết thương khá sâu, may mà máu đã ngừng chảy nếu không đã sớm đi đời nhà ma.

Lâm Hoài lấy nước rửa sạch miệng vết thương cho y, trong balo nhỏ có 1 ít dược liệu đề phòng bất trắc, nhưng lấy tình trạng thương thế của y đại khái chỗ đó không đủ dùng.

Quả cầu lần 1 vòng trong balo sau đó hóa thành 1 mũi nhọn 1 màu trắng xông ra ngoài. Lúc trở về trông nó béo thêm 1 vòng, chỉ nghe “phốc” 1 tiếng, nó phun từ trong miệng ra 1 đồng dược liệu giống y đúc trong balo.

Quả nhiên là tiểu tử thông minh. Quả nhiên là 1 cái miệng vạn năng (aka thấp đèn + kiếm được =))

Lâm Hoài tay chân lạnh lẽo cảm máu chữa thương, quả cầu ở 1 bên cực kì phối hợp. Nhìn thấy cậu biến mất vào không gian lấy đồ vật này nọ cũng không ầm ỹ, không nháo, chỉ im lặng canh giữ bên người nọ.

Đem miệng vết thương đều băng bó tốt rồi, Lâm Hoài mệt lã. Hạng bác sĩ gà mờ như cậu làm việc thật vất vả. Lo y sẽ sốt nên lấy ra nước suối trong không gian cho y hạ nhiệt độ – sức sống của người này thật mạnh mẽ, cộng thêm thuốc trị đúng bệnh nên 1 chút sự cố ngoài ý muốn cũng không có phát sinh. Lâm Hoài thả lỏng, ngủ quên lúc nào không hay.

7. Chương 7: Cứu Người

Berger lúc tỉnh lại phát hiện 1 đứa bé đang ghé vào ngực y mà ngủ say sưa, cái cằm nhỏ bị lệch sang 1 bên. Xung quanh 1 mảnh âm u, nhận không ra thời gian, tuy rằng đã trải qua 1 hồi ác chiến, thể xác và tinh thần sớm đã mệt mỏi cực độ nhưng y làm thế nào cũng không ngủ được. Không chỉ vì chút mê hoặc không gạt đi được trong lòng mình cũng vì lo cho đồng bạn đang không biết sống chết.

Ngoại thương của y đã tốt hơn phân nửa, không thể không biết đau đớn, điều này làm y thực ngạc nhiên. Y thử buông cơ cánh tay ra, hoàn toàn không có đau trướng phải có sau 1 hồi kịch liệt vận động.

Lại thử vận chuyển ma pháp lực nhưng thật thất vọng vì 1 chút phản ứng cũng không có. Lúc ấy dùng quá sức, quả nhiên là 1 chút cũng không còn sao? Ma pháp sư kiêng kị nhất là đem ma pháp lực ra dùng đến cạn kiệt, bởi vì rất có khả năng từ đó về sau ngay cả ma pháp nguyên tố đều không cảm giác được nữa, trở thành người thường. Phải biết rằng, ma pháp sư thể chất không mạnh, có lẽ ngay cả người thường cũng không bằng.

Trong sơn động có mấy hòn đá dựng thành bếp nhỏ (3 viên dựng thành 3 ống táo ấy), mặt trên còn lại 1 nửa thuốc, tay đứa bé thì bắn hề hề, dính không ít tro tàn lúc nhóm lửa. Mặc dù có chút khó tin nhưng chẳng lẽ là cậu ta cứu mình sao?

Nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn đứa nhỏ không khỏi ôn nhu hơn rất nhiều. Lấy từ trong không gian ra 1 cái khăn to để trên mặt đất, lại đem cậu nhóc quần quanh thăm mới bế đặt lên. Cậu nhóc thoải mái mà lần 1 vòng nhưng vẫn không tỉnh lại, khóe miệng hơi gợn lên. Berger thấy thế mới yên tâm đi ra ngoài.

Berger thật cẩn thận, cho dù ở bên ngoài cũng chưa bao giờ quên làm kết giới. Y nhắm mắt lại bắt đầu minh tưởng (aka ngồi thiền). Lúc đầu còn có chút lo lắng liệu từ nay có phải sẽ vô duyên với ma pháp hay

không, nhưng không bao lâu sau mấy cái lo lắng của y lại phát triển theo hướng ngược lại.

Nguyên tố ma pháp bên ngoài như là hồng thủy vỡ đê toàn bộ vọt vào trong thân thể y. Y vốn được gọi là thiên tài, phương diện hiểu biết về ma pháp nguyên tố và khả năng huy động chúng thực sự xuất sắc, phương diện tu luyện cũng có không ít thành tựu, nhưng cho dù ở thời điểm trạng thái tốt nhất cũng không gặp được tình huống này.

Loại hiện tượng quái dị này làm y có chút lo lắng, thân thể 1 người có thể cất chứa 1 lượng ma pháp nguyên tố có hạn, giống như 1 quả bóng, nếu cứ liều lĩnh bơm nước vào trong thì chỉ có thể làm nó nổ. Vậy mà tình hình này liền giống như thêm nước vô hạn, trong lòng y rung mình, lập tức đình chỉ minh tưởng.

Điều làm y khó hiểu là nguyên tố không chỉ ngốc ở trong thân thể y mà còn tự phát vận chuyển, trong quá trình vận chuyển còn không ngừng thu nhỏ lại thể tích và khối lượng, nói cách khác y có thể ở đẳng cấp tương đương với người khác mà có được sức chiến đấu mạnh hơn, đây là 1 loại gian lận vô hình a!

Y thậm chí còn có dự cảm, nếu không có gì bất trắc xảy ra, cánh cửa đến cấp Ma đạo sư sẽ được mở ra, hơn nữa con đường thăng cấp về sau này càng dễ dàng!

Ma pháp sư cả đời có 3 cửa ải khó khăn, từ đại ma pháp sư tiến lên Ma đạo sĩ, từ Ma đạo sĩ đến Ma đạo sư, từ Ma đạo sư đến Pháp thần, lại hướng lên trên nữa thì chưa bây giờ nghe nói qua. 1 Pháp thần tùy tiện huy tay áo là có thể diệt cả 1 quốc gia, trong truyền thuyết có 1 người như vậy, lúc hắn còn trẻ thì nước nhà bị 1 quốc gia lớn nhất thời ấy xâm lược, tàn sát. Sau đó khi hắn vừa mới đột phá Pháp thần liền tiêu diệt quốc gia này. Làm việc giết chóc nhưng không có ai dám đứng ra nói hắn sai! Nếu có thể có được sức mạnh trên mức Pháp thần thì không phải là có thể nghịch thiên sao?

Berger vì ý nghĩ của mình mà nở nụ cười 1 chút, nhưng việc tư chất trong 1 đêm dâng lên cũng không biết về sau có trở lại như cũ không làm y miên man suy nghĩ.

Quả cầu nhưng lúc này mang chút thức ăn lại đây, các loại quả rừng và rau dại, còn có 1 đồng động vật, sơn dương, chó hoang, sóc, gà rừng từ trong miệng nó nhỏ ra, trong sơn động nhất thời náo nhiệt vạn phần, Berger nhìn quả cầu nhưng, “Nhiều quá!”

Tiểu nhưng cầu đang chờ mong khen thưởng lập tức xem thường, tức giận.

Lâm Hoài là bị 1 con mèo rừng làm tỉnh, 1 cái móng vuốt cong lại đây, cũng không biết là có bị bệnh chó dại này nọ không, buồn ngủ lập tức biến mất (ê, người ta là mèo mà ==”)

Berger đem 1 chén sữa dê đến nói với Lâm Hoài, “Ăn 1 chút gì đi, ăn xong ta đưa nhóc trở về.”

Lâm Hoài gật đầu, dù sao chuyện cậu muốn làm cũng đã hoàn thành, cứu người chỉ là ngoài ý muốn, “Thương thể của anh không sao chứ?”

“Phải cảm ơn nhóc, được nhóc dùng thật là linh nghiệm.” Berger thẳng thắn cảm tạ nói.

Đó là tất nhiên, nước suối trong không gian quả thật là thần dược, hướng chi ngày hôm qua còn uy y uống chút nước trái cây trong không gian. Lâm Hoài không dám dùng bữa, nếu lại đem người ta biến thành hói đầu thì cũng không tốt. “Không cần, vừa vặn e có 1 gốc dược thảo nên dùng thử trên người a, đây là mạng anh lớn đó.” Lâm Hoài không dám khoe khoang loạn xạ.

Berger không đồng ý, “Tóm lại vẫn cảm ơn nhóc.” Hơn nữa – chuyện tình ma pháp lực của y cũng không nói gì, y nhận thấy trên người tiểu hài tử này 1 chút dao động ma pháp đều không có, nghĩ đối phương cũng không có tiếp xúc qua phương diện này liền không cần chọc người ta không vui.

“Nhưng mà nếu anh xảy ra vấn đề gì thì em đã không cứu nổi.” Lâm Hoài cũng không nghĩ ngay trước mặt người ta mà chui vào không gian trốn, về phần quả cầu nhưng kia? Dù sao cũng không nói được, không sao cả.

Berger bị vẻ mặt nghiêm túc của cậu chọc cười, Lâm Hoài vốn có bộ dáng đáng yêu, hơn nữa rốt cuộc trên đầu cũng dài ra mấy cọng tóc tơ, vẻ mặt nghiêm trang, “Lần này đến lượt anh chiếu cố nhóc, cho dù anh không phải rất mạnh nhưng chiếu cố 1 tên nhóc là em vẫn không có vấn đề.”

2 người đều tự thu thập gì đó rồi cũng ra ngoài.

Tiểu nhưng cầu vẫn bay qua bay lại quanh 2 người, Lâm Hoài nhìn hoa cả mắt, bắt nó thì không được, “Đây là cái gì vậy? Ma thú sao? Nhưng mà ma thú không phải nên cao to như 1 bức tường sao?” Lâm Hoài lúc chơi game thấy ma thú như vậy nhưng so với nó thì—chênh lệch quá lớn rồi.

Tiểu nhưng cầu nhìn ra sự hoài nghi sâu sắc trong mắt Lâm Hoài, đột nhiên phấn khởi nhảy sôi nổi trên đầu Lâm Hoài, Lâm Hoài muốn bắt thì nó lại bay đi.

“Nó từ nhỏ đã là ma thú cấp 9, cùng những ma thú cấp thấp khác hiển nhiên không giống. Chẳng qua bây giờ nó còn chưa có tiến hóa xong, chưa phát huy được bản lĩnh chân chính.” Berger tận lực giải thích đơn giản, “Nó rất thích nhóc.”

“Đâu có!” hắn cũng không nhìn ra, chỉ biết giẫm đầu hắn thôi, đầu cứng như thế mà cứ làm như lăn giường nệm không bằng!

“Ma thú cấp 9 đã có thể hiểu con người, có tư duy có trí tuệ, nếu không thích nó cũng không để ý nhóc. Có lẽ chính là nhìn nhóc hợp tâm ý mới mang đến đây.” Berger cong ngón tay lên 1 chút, tiểu nhưng cầu liền lập tức nhảy lên đầu ngón tay quay vòng vòng giống quả bóng cao su. Berger nói xong bắt nó đưa cho Lâm Hoài, tiểu nhưng cầu ở trong lòng bàn tay vui vẻ lăn qua lăn lại.

Thật đúng là vui đến quên trời đất.

“Berger, cuối cùng đã tìm được anh!” 1 người chạy về phía bọn họ. So với Berger thì lớn tuổi hơn 1 ít, quần áo đen ngòm, trên mặt còn lưu vài vết máu chưa khô, sắc mặt tái nhợt như quỷ khiến cậu không khỏi nghĩ đến ma cà rồng trong truyền thuyết.

“Frey?” Berger kinh hãi nói, “Anh không có việc gì thật tốt quá!”

Hai người vì tìm được đường sống trong chỗ chết ôm nhau 1 chút.

“Anh biết không? Tôi thật sự bị hù chết, cái lão già kia rõ ràng đã muốn không xong thế mà còn có thể phát ra ma pháp Vong linh cấp 8! Đại ma đạo sư quả nhiên đủ ngoan độc. May mắn lúc đi có mang theo quyển trục không gian nếu không cũng không tránh được 1 kiếp! Đúng rồi thế nào chỉ nhìn thấy mỗi mình cậu, 2 người kia đâu?”

Berger cũng không rõ ràng lắm, “Lúc tôi tỉnh lại cũng chỉ có 1 người, muốn trước đưa nhóc này về rồi mới quay lại tìm xem.”

Lâm Hoài nhíu mày, hắn nhớ rõ lúc ấy có 2 cỗ thi thể nằm dưới hố, chẳng lẽ là 2 đồng bạn của Berger? Lâm Hoài nhìn thoáng qua Berger, cũng không nói gì. Cậu nói ra có vẻ tốt nhưng vẫn là để Berger tự tìm ra có vẻ tốt hơn, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Berger hỏi, “Anh là từ bên ngoài tới?”

“Đúng vậy, không gian quyền trục của tôi là loại 1 ngàn thước, may mà không đem tôi quăng xuống sông, tôi không biết bơi a. Nếu không thì tôi sẽ thành ma pháp sư đầu tiên bởi vì truyền tống sai lầm mà chết đuối.” Frey may mắn nói.

“Còn sống là tốt rồi.” Berger trọng thương mới tốt lên, còn 1 chút thiếu máu, “Anh tới thật đúng lúc, ma pháp lực của tôi đã dùng sạch rồi, nếu gặp nguy hiểm cũng chỉ đành nghe mệnh trời!”

Lâm Hoài nhíu mày, Berger vừa rồi đâu có nói như vậy.

“Đứa nhỏ này là?” Frey nghiêng đầu nhìn Lâm Hoài, “Bộ dạng thật kì quái.”

“Nửa đường nhặt được, đang muốn đem nó đuổi về trấn trên đây,” Berger thuận miệng nói.

Thì ra là 1 tiểu quỷ bình thường, thực nhìn không ra” Frey cố ý vô tình lại hỏi, “Thật sự anh ngay cả quyền trục đều dùng hết rồi?”

“Tình huống lúc đó anh cũng biết, đối thủ cường hãn như vậy, ma pháp quyền trục đều dùng hết cái này cái khác, ai biết căn bản vô dụng!” Berger có chút thương cảm, “Lúc đi 4 người, kết quả chỉ so 2 kẻ trở về.”

“2 kẻ? Chỉ sợ là không phải.” Frey sắc mặt đột nhiên thay đổi, ánh mắt rét lạnh như lợi kiếm! “Nếu ngay cả con bài chưa lật anh đều đã dùng hết, tôi còn không động thủ thì thật xin lỗi thiên ý rồi.” Nói xong, hắn đúng là lấy ra 1 cây đao đâm về phía Berger!

Berger đồng tử nhanh chóng nở to, động tác Frey quá nhanh, chỉ hiện lên 1 đạo quang ảnh, y căn bản không kịp nhìn rõ, kế tiếp nhảy mất thân thể không chống đỡ được phải quỵ rạp xuống đất! Y bay nhanh đến nắm chặt cổ tay cầm đao của Frey, Frey cười lạnh 1 tiếng hung hăng chuyển đao lại chém xuống!

8. Chương 8: Mạo Hiểm

Hết thấy những biến hóa cực nhanh này làm Lâm Hoài trợn mắt há mồm.

Frey rút đao ra, ánh mắt thương hại nhìn Berger, “Đừng trách ta, muốn trách thì trách chúng ta không cùng chí hướng, chỉ trách người thiên phú quá cường đại, ta không trừ bỏ thì về sau sẽ có 1 kẻ địch khó lường!”

Frey đảo mắt nhìn đến thẳng nhóc bên cạnh, cho dù nó vô tội nhưng đã nhìn thấy cảnh này thì nhất định phải chết! Kế hoạch của hắn không thể chỉ vì cái cái nhân tố ngoài ý muốn này mà hỏng, “Cứ như vậy mà chết thật có chút đáng thương.” Dứt lời, hắn khởi xướng trung cấp thủy hệ ma pháp – mưa tên, trong không trung chợt xuất hiện vô số giọt nước mưa, rất nhanh đã kết hợp thành vạn mũi tên nước mưa, 4 phương 8 hướng bắn về phía Lâm Hoài, hầu như là muốn đem Lâm Hoài bắn thủng!

Lâm Hoài trợn mắt to, tốc độ mũi tên bắn cực nhanh cậu căn bản không thể thấy rõ, trong đầu trống rỗng, ngay cả chuyện không gian cũng không thể phản ứng được.

Tên đã gần người mà cậu 1 chút đau đớn cũng không cảm nhận được. Đột nhiên tầm mắt vừa chuyển liền di động đến 10 thước bên ngoài, bị Berger ôm trên tay.

Lâm Hoài nghĩ y bị đao chém tới rồi, bất chấp bị ôm là chuyện dọa người cỡ nào, quan tâm hỏi, “Anh không sao chứ?”

Berger lớn tiếng thở dốc, lắc đầu ý bảo không ngại. Ma pháp của y tuy đã khôi phục 1 ít nhưng thời gian không đủ, muốn đánh bừa cũng có vài phần khó khăn.

Frey nhìn đao trong lòng bàn tay, lưỡi đao khéo léo mỏng manh, sạch sẽ như lúc đầu, 1 giọt máu cũng không có, mà “Berger” trước mặt lại nhất thời biến mất không thấy! Quái dị cười ra tiếng, “Khi nào thì phát động ảo thuật con rồi?”

“Ngay lúc người nói đến Đại ma đạo sư phát động Vong linh. Mọi người đều chỉ biết hắn ta là Ma đạo sư, mà người mỗi ngày đều ở bên chúng ta lại biết hắn ta đã thăng cấp! Chuyện xảy ra khi nào thế, là trước hay sau khi chúng ta lên núi?” Berger giọng điệu lạnh như băng.

“Chắc chắc.” Frey có chút tiếc hận, “Nhất thời tâm tình tốt nên lỡ miệng.”

“Vì sao? Ta tưởng nhóm chúng ta là bạn bè. Đến ngọn núi này cũng là đề nghị của người, hay là người đã lên kế hoạch hết để trừ bỏ 3 chúng ta?” Berger vì suy đoán của chính mình mà kinh hãi không thôi.

Frey khinh thường khẽ quát 1 tiếng, “Người đừng tự đề cao chính mình, ta bất quá chỉ đến tìm Đại ma đạo sư Reggie Arnold, ai cho các người đi theo ta, giết vài đứa, chỉ là tiện tay mà thôi.”

“Đây không giống như lời người đã từng nói?” Berger chưa từng nghĩ tới Frey là 1 kẻ bạc bẽo như vậy, lúc trước y còn vì an nguy của hắn ta mà lo lắng, giờ nghĩ lại quả thực là đáng chê cười! Trong tay nhất thời không khống chế được lực đạo khiến Lâm Hoài đang bị ôm đau đến nhúu mày, không rên 1 tiếng mắt lạnh nhìn trận hí kịch này diễn biến.

Berger đã giải thích được 1 chút lí do nhưng vẫn tiếp tục hỏi, “Người không phải thủy hệ ma pháp sư sao? Vì cái gì còn muốn Vong linh pháp sư hỗn cùng 1 chỗ, hậu quả người đã biết rõ không phải sao? Làm vậy đáng giá sao!”

“Berger, ta không muốn cùng người tám chuyện trên trời dưới đất nữa, thật đáng buồn cho người chỉ có thể chết không nhắm mắt. Nhưng mà ta có thể nói cho người, trên đời này pháp sư song hệ chỉ có thể là 1 người,

không phải người thì là ta!” dứt lời, Frey niệm chú khởi động thủy hoạt thuật, đồng thời phi thân về phía trước!

Ma pháp sư bình thường sẽ không lựa chọn công kích phạm vi gần, nhưng Frey không chỉ là ma pháp sư, hắn ta đã luyện qua đấu khí chiến sĩ! Giờ phút này Berger đã thể lực không đầy đủ, pháp lực cạn kiệt nên Frey chọn đánh nhanh thắng nhanh, cần bản không cho Berger chút thời gian nào.

Berger ôm Lâm Hoài mà tốc độ không đổi, Lâm Hoài kinh ngạc nhìn về phía Berger, y rõ ràng đã muốn đến cực hạn rồi mà. Quả nhiên trên trán Berger che kín mồ hôi, môi bị cắn đến phát tím, toàn lực lui về phía sau.

“Hừ, đã chạy trốn chết còn chiều cổ mệnh kẻ khác, thật là muốn chết mà!”

Frey quý dĩ cười, tay không hướng lên trời hươu vài cái, hư không xuất hiện tầng tầng sóng gợn.

Lâm Hoài nhìn thấy 1 cái đầu lâu khô héo xuất hiện sau lưng Berger kéo kệt cười, vạn phần khủng bố.

Berger nhanh chóng lùi từ trong giới chỉ ra 1 cây trường thương công kích trước sau.

“Không nghĩ tới người cũng luyện qua thân pháp chiến sĩ! Nhưng chỉ vô dụng thôi, chiến sĩ trọng yếu nhất là đấu khí tinh thuần!” Thanh âm Frey rét lạnh đến cực điểm, “Tất cả mọi người đều nói ma vũ song tu đều không có tiền đồ, ta chính là không tin! Kẻ được gọi là thiên tài như người hãy mở to 2 mắt mà nhìn xem ta phá vỡ định luật này như thế nào!”

Trên cổ tay hiện ra 1 tầng đấu khí màu đen, lan tràn đến đoạn đao trong tay. Nguyên bản đầu thương đang trụ ở 1 tư thế không tồi nhưng đoạn đao xé gió mà tới, lập tức chặt đứt đầu thương xuống dưới! Cái đầu lâu phía sau cũng không cam chịu lạc hậu, trong hốc mắt trống rỗng long lánh hỏa diễm màu lam, bỏ qua vũ khí trực tiếp Chop lấy Berger!

Trường thương run lên, 2 đầu tách ra, Frey không nghĩ tới còn có chiêu này, bất giác chậm lại thể công, vẫn như trước đâm trúng Berger nhưng lại trật phương hướng chém vào bụng y.

Máu tươi từ vết thương ồ ồ chảy ra, bả vai bị khô lâu (aka đầu lâu khô) Chop trong tay, xương tay thật dài lập tức chôn trên bờ vai y. Lâm Hoài nhìn mà trong lòng run như cây sậy. Nhưng Berger ôm hắn trong tay tới giờ vẫn chưa buông ra!

“Người thật che chở thằng nhóc này, đáng tiếc người sẽ chết còn nó cũng không sống nổi!” đáy mắt Frey tối sẫm, nói xong đao mỏng ngược lại thẳng tắp hướng về phía Lâm Hoài! “Nhìn qua đối với ai cũng tốt đến không có nguyên tắc, kì thật người lại rất nhẫn tâm, tam hoàng tử điện hạ?”

Lâm Hoài gắt gao nhắm 2 mắt lại, nhưng đau đớn không có đến.

Berger đúng là đang cầm trụ cổ tay Frey chặn lại thể đao!

Nhưng vào lúc này liệt hỏa cuộn cuộn bao vây Berger!

Lọt vào tầm mắt Lâm Hoài là 1 mảnh lửa đỏ, tuy liệt hỏa cách hắn gần như vậy nhưng 1 chút cảm giác bị phỏng 1 chút cũng không có!

Lửa bốc lên, gió mãnh liệt, Frey vẫn bản không nghĩ tới Berger còn có thể phát động sức mạnh ma pháp cao cấp, cùng lực cổ tay bị thành linh nắm chặt, bấp thịch Berger cường đại như muốn bẻ gãy tay hắn.

Frey cổ tay linh hoạt vặn vẹo thoát ra từ trong tay Berger, đồng thời phát động ma pháp phòng thủ thủy hệ cao cấp – lá chắn băng (băng thuần), trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện bức tường băng cao mấy thước, chặn lại đợt kích của liệt hỏa.

Nhưng đối với 1 người vừa trở thành cao cấp ma pháp sư không lâu mà nói, 1 cái ma pháp cao cấp đã là dốc hết toàn lực, khô lâu hư không tiêu thất mà hắn cũng bị cuồng phong của Berger thổi bay xa mười thước.

Thì ra nguyên nhân vừa rồi Berger sắc mặt trắng bệch không phải là cạn kiệt sức lực mà là đang chuẩn bị ma pháp cao cấp Phong hỏa – gió lửa.

“Khá khen cho người còn sử được chiêu này, nhưng mà bây giờ chỉ bằng vũ lực ta cũng có thể đem người giải quyết.” Frey chạt vật đứng lên, bất chấp thân thể trần trụi (aka lửa thiêu hết quần áo roy), 1 lần nữa

lấy ra 1 thanh trường kiếm chậm rãi đi về phía Berger, có chút tiếc hận, “Nếu không phải bất khả kháng ta cũng không muốn cùng người đối nghịch, chẳng qua, tất cả chỉ có thể dừng ở đây!”

Berger lần này thực sự là không còn khí lực.

Lâm Hoài lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng chiến đấu này, chính mình cũng bị cuốn vào trong đó, ma pháp, đấu khí, hỏa long, vũ tiễn, băng thuần, khô lâu, còn có cái gì đó hắn vẫn chưa từng thấy qua, thời gian ngắn ngủi, hắn cảm thấy mình đang ngồi trên 1 cái roller coaster không khống chế được, thần trí hỗn loạn thành 1 mớ tương hồ.

Cậu hít sâu 1 hơi, hết sức làm cho tinh thần đang hỗn loạn của mình tỉnh táo tập trung lại. Cậu gắt gao nhìn chăm chăm Frey, nghĩ người tốt nhất dừng có lại đây, cùng lắm thì ta trốn vào không gian xem người làm gì được ta!

Cậu thật sự không muốn đem tồn tại của không gian công bố hậu thế. Đến bây giờ vận dụng còn chưa thuần thực, vào không gian nếu cầm đồ này nọ trong tay thì bất luận mình có muốn hay không thì cũng sẽ mang theo đồ vào không gian. Nếu không phải Berger đang ôm cậu thì cậu đã sớm tiêu thất vào không gian rồi, dù sao bọn họ đánh nhau đến quên trời đất là không chú ý đến mình.

Nhưng mà tình huống hiện tại chắc là phải mang cả Berger vào không gian rồi. Cậu cũng Berger bèo nước gặp nhau cũng chẳng quen thuộc gì, làm Berger biết được bí mật lớn nhất của mình sao cậu lại nguyện ý chứ. Nhưng người ta lại bảo vệ cậu lâu như vậy, tốt xấu gì cũng là cùng chung hoạn nạn 1 hồi, đến thời khắc nguy kịch này cậu cũng bất chấp tất cả.

1 đạo bóng trắng như tia chớp hiện lên, đụng vào người Frey, Frey không cần nghĩ ngợi đã dùng kiếm đâm tới, đáng tiếc ngay cả hình dạng bóng trắng cũng không thấy được đã bị nó đụng lui mấy bước.

Đó là – tiểu nhung cầu!

Tiểu nhung cầu vòng quanh Frey xoay tròn, Lâm Hoài tất nhiên đã kiến thức qua tốc độ của nó, lần này còn kinh hơn, đến vài lưỡi đao gió cuộn cuộn nổi lên!

Frey không dám khinh địch, bày trận địa sẵn sàng nghênh đón nhưng vẫn như cũ bị lưỡi đao gió quét bị thương. Hắn lúc đầu cũng không phải ở trong trạng thái tốt nhất mà chiến đấu mà là ý vào mấy người Berger còn suy yếu hơn hắn, thậm chí có khả năng rất lớn là đã cạn ma pháp mới dám động thủ, ai biết hết thấy cùng kế hoạch của hắn hoàn toàn khác xa! Berger có thể phát động song hệ cao cấp ma pháp không nói, đến ma sủng ngày thường chỉ biết nghịch ngợm gây sự cũng là thâm tàng bất lộ!

Tiểu nhung cầu không biết lấy ở đâu ra 1 đồng đá, khi lướt vòng đều phun vào người Frey. Frey mặc dù không có ma pháp đấu khí phòng thân nhưng lại múa thanh trường kiếm đến không còn kẽ hở, làm thế nào cũng không bị thương.

Frey biết lần này không thể thoải mái chế địch nhưng thật sự là không có thời gian để lãng phí. Hắn nghĩ đến có thể chế địch là tình huống khả năng thấp, buông 1 câu, “Lần sau không có nhẹ nhàng bỏ qua các người như vậy!” xả ra 1 quyền trực không gian, tại chỗ biến mất không thấy.

Berger miễn cưỡng cười, thở ra 1 hơi. Mặc kệ thế nào, cuối cùng cũng sống sót rồi.

9. Chương 9: Gặp Chuyện Không May

Berger lấy trong giới chỉ (không gian dự trữ đồ) ra 1 lọ được cầm máu bôi bên ngoài vết thương. Được là được tốt nhưng miệng vết thương không được tiêu độc, dù máu đã ngừng chảy ngưng vẫn có thể bị nhiễm trùng.

Lâm Hoài đề nghị nói, “Nhà em ở ngay dưới chân núi, đến đó đi, chữa thương cũng tiện hơn.”

Berger theo bản năng muốn cự tuyệt, với y mà nói thì việc bị thương rồi đến nhà 1 người mới nhận thức chưa đến 1 ngày vừa không lễ phép vừa không bảo đảm an toàn.

Nhưng khi nhìn đến đôi mắt to trong veo sạch sẽ của Lâm Hoài lại không tự chủ được gật đầu đáp ứng. Lí trí nói hiện tại tình trạng thân thể mình cũng không làm được gì, tìm 1 chỗ an toàn để chữa thương là tốt

nhất, nhưng tình cảm lại có 1 loại tín nhiệm với Lâm Hoài, có lẽ là do Lâm Hoài đã cứu mình, cũng có lẽ là vì bộ dáng Lâm Hoài rất đáng yêu.

Tiểu nhung cầu ở 1 bên không ngừng phun nước miếng, còn 1 ít bụi đá trong miệng, tuyệt không thoải mái. Thấy Berger và Lâm Hoài thống nhất cũng nhau rời đi, bất chấp trong miệng còn cái gì đó cũng đứng lên đi theo.

Clyde gia gia còn chưa có trở về, nơi này đi thị trấn phải mất 1 ngày, có lẽ còn có chuyện tình cần phải xử lý, tính ra cũng phải 2 ngày.

Clyde không ở nhà, trong nhà lại nhiều thêm 1 bệnh nhân, Lâm Hoài bị thúc phát hiện sự vụ lớn nhỏ trong nhà đều rơi xuống đôi vai nhỏ nhỏ của cậu, lúc ấy không nói ra câu ấy thì tốt biết bao. Lúc này Lâm Hoài chỉ dùng nước sôi pha loãng tẩy trừ tạp chất trên miệng vết thương của Berger thế nên thương thế của y khỏi thật sự mau. Sau 1 đêm chỗ bị dao chém ở bụng đã khép lại chỉ còn 1 nửa, vết cào của khô lâu trên vai cũng nhỏ đi không ít. Berger đại khái đoán được có chút chuyện bất thường nhưng y không có hỏi, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Lâm Hoài không nói, y liền làm bộ như không biết.

Tiểu nhung cầu không biết chạy đi đâu, biến mất không thấy, nhưng mà nó vẫn thích bay tới bay lui, không thấy bóng dáng cũng không phải chuyện gì kì quái.

3 ngày sau vẫn không thấy Clyde gia gia trở về, Lâm Hoài có chút lo lắng, hi vọng chỉ là mình lo lắng thừa, có lẽ sự tình có chút khó giải quyết, phải kéo dài thêm thời gian. Cậu định 1 mình lên trấn trên tìm người nhưng đường lên trấn có đến mấy cái, cũng không có công cụ thông tin, lỡ mất nhau thì lại càng phiền toái, đành phải tâm thần không yên chờ ở nhà.

Lo lắng của cậu không lâu sau liền trở thành sự thật.

Hôm nay Lâm Hoài đang coi Berger giặt quần áo.

1 ma pháp sư làm loại chuyện này rất kì quái, dù sao ma pháp sư địa vị rất cao, 1 ma pháp sư chính thức có cùng đãi ngộ ngang hàng với quý tộc, đế quốc thậm chí còn chủ động phong tước cho bọn họ. Mà hiển nhiên chỉ có người hầu mới đi làm chuyện vặt, vì không nghĩ để bọn họ (ma pháp sư) động tay, có lẽ cho rằng họ sẽ rơi xuống cùng cấp bậc với mình.

Phương thức Berger giặt quần áo khá lạ, y dùng hỏa hệ ma pháp đem nước đun nóng lên, dùng phong hệ ma pháp đem quần áo xoay tròn tốc độ cao, cuối cùng dùng nước sạch tẩy 1 lần liền xong. (Ồ!!, máy giặt chạy bằng cơm nè!!)

Lâm Hoài nhìn không chuyển mắt, “Thì ra ma pháp còn có thể biến thành máy giặt tự động.”

Berger nhìn Lâm Hoài bộ dáng ngơ ngác, cười nói, “Còn chuyện gì phải làm không? Nếu còn thì bảo anh làm 1 thể.”

Lâm Hoài cơ hồ có thể nghĩ ra Berger khẳng định có thể dùng phong hệ ma pháp đem nước cuốn lên trên trời rồi rơi xuống thành nước mưa. Loại trình diễn này thực sự rất phong cách, Lâm Hoài rất muốn xem nhưng mà lại cảm thấy để người đang bị thương làm chuyện đó có điểm ngược ngùng, “Hình như anh vẫn còn là bệnh nhân mà.”

“Nhưng em vẫn còn nhỏ mà.” Tuy rằng ở chung không bao lâu nhưng Berger lại phát hiện nhóc con này chưa bây giờ xem mình là trẻ con, gặp vấn đề gì cũng tự mình nghĩ biện pháp giải quyết trước tiên mà không phải là tìm người hỗ trợ. Nhưng mà Lâm Hoài trông thế nào cũng là 1 đứa nhỏ, lại còn là 1 đứa nhỏ bộ dáng rất đáng yêu cho nên mỗi lần Lâm Hoài lộ ra biểu tình người lớn, Berger đều bị chọc cười.

Quả nhiên, Lâm Hoài buồn bực trừng y.

Trong nhà đột nhiên vọt vào 1 đội binh lính, đầu lĩnh quát to 1 tiếng, “Ai là Luxi Adrian, chúng ta hiện nghi ngờ người giả mạo quý tộc, phải bắt người quy án!”

Nghe được những tiếng rống này, phản ứng đầu tiên của Lâm Hoài là, nguy rồi, Clyde gia gia đã xảy ra chuyện.

Berger 1 phen đi theo, “Đừng hoảng hốt, có anh ở đây!”

Lâm Hoài mặc dù không biết thân phận thực sự của Berger nhưng nhìn khí độ của y cũng đoán được gia thế bất phàm, hơn nữa y là ma pháp sư, việc này để y ra mặt thực dễ giải quyết hơn nhiều.

Berger dẫn đầu đi ra ngoài, Lâm Hoài theo đuôi phía sau.

Đầu lĩnh thấy nhiều hơn 1 người đi ra, mới đầu ngỡ ra 1 lúc, thấy rõ chỉ là 2 thằng nhóc, tự cho là khí tràng cường đại nói, “Các người ai là Luxi Andrian? Tốt nhất đứng ra đây cho ta, ngoan ngoãn đi theo chúng ta, giả mạo quý tộc là trọng tội, hơn nữa nếu chống lại lệnh bắt giữ thì tội danh còn nặng thêm.”

Berger cũng chỉ hừ nhẹ 1 tiếng, “Giấy điều tra của các người đâu? Không có giấy mà tự tiện xông vào nhà dân, người cũng phạm trọng tội đấy!”

Đầu lĩnh ngắc ngứ cả người, đây là lần đầu tiên có người nhắc hấn về chuyện giấy điều tra. Đúng là có qui định này, nhà dân không thể tùy tiện xâm phạm. Nhưng thị trấn Sona của bọn gã chỉ là 1 nơi nhỏ bé, nơi nhỏ quy củ tự nhiên không nhiều như bên ngoài, làm việc cũng có biện pháp của chính mình. Loại chuyện giấy điều tra này đối với bọn họ chỉ là trên giấy tờ không hơn.

“Sao rồi, không lấy ra được à? Lấy không ra thì mời đi cho.” Berger chỉ ngoài cửa ý đồ đuổi người.

Đầu lĩnh làm sao có thể nghe theo? Gã đã làm chức này ở đây nhiều năm rồi, còn sợ ếu gì 1 thằng nhãi 15 16 tuổi? Gã nhếch mắt, “Mày là cái thá gì, giấy điều tra là để cho mày xem chắc?” Gã lời còn chưa dứt liền nhìn thấy 1 ngọn hỏa diễm bốc lên trong lòng bàn tay Berger, hỏa diễm màu cam không ngừng nhảy lên, dần thành 1 hàng dài, quay 1 vòng trong không trung rồi bay trở lại bàn tay, làm cho gã không tự giác cảm miệng nuốt nước miếng.

1 đội viên đằng sau kinh hô, “Ma pháp sư!”

Phải biết rằng trấn Sona sơn minh thủy tú (non nước hữu tình), địa thế bằng phẳng, không có khả năng vẫn nghèo khó nhưng mà từ xưa đến nay lại chưa từng xuất hiện qua 1 ma pháp sư nào, thậm chí ngay cả 1 người có cảm ứng ma pháp cũng chưa từng xuất hiện quá, này quả thực là 1 lời nguyên rủa! Cho nên rất ít dị nhân định cư tại đây, nhiều lắm chỉ coi là chỗ nghỉ ngơi. Thế mà bọn hấn lúc đi chấp hành 1 cái nhiệm vụ đơn giản lại đụng phải 1 ma pháp sư, lại còn là 1 ma pháp sư trẻ tuổi tiền đồ rộng mở! Đây là chuyện mà trấn trưởng trấn trên có ở tại đây cũng không dám ho he, bọn gã tự nhiên là ngoan ngoãn cụp đuôi ngay tắp lự.

Berger không có tính toán buông tha, cười dài nhìn đầu lĩnh, “Ta là cái thá gì thế?”

“Không không là tôi nói sai, tôi chả là cái thá gì mới đúng.” Đầu lĩnh sắp khóc, đúng là cái miệng hại chết cái thân mà, “Ma pháp sư đại nhân tôn kính, tôi chỉ là đến bắt phạm nhân –“

“Hử?” Berger phát ra 1 chút thanh âm bất mãn.

Đầu lĩnh lập tức sửa miệng nói, “Tôi đến chính là mời khách, mời khách.”

Berger nắm tay lại, hỏa long biến mất không thấy, “Thừa dịp tâm tình ta đang tốt, nói đi, sao lại thế này?”

Đầu lĩnh phân trần, “Gia gia của vị khách này đây đến trấn trên mua đất, nói cháu trai mình là Andrian là hậu đại của nhà Locker, là 1 tiểu quý tộc. Nhưng mà 1 ngày trước vừa mới có thông báo hủy bỏ thân phận quý tộc, còn phát mệnh lệnh yêu cầu bắt, không, mời khách về. Ma pháp sư đại nhân, tôi chỉ biết có nhiều đó thôi.”

Berger trầm ngâm 1 chút, “Hai ngày nay em ấy đều ở cùng ta, em ấy bị hủy bỏ thân phận quý tộc thế nào chúng ta không biết.”

Trên thực tế vì để cam đoan lợi ích của quý tộc, từng quý tộc lúc bị hủy bỏ danh hiệu đều có 1 lần cơ hội khiếu nại, mà Luxi ở nhà Andrian không được coi trọng, tự thân lại không có năng lực nên cơ hội khiếu nại này có cũng bằng không. Huống chi có người muốn gây phiền toái nên quá trình chẳng những bị gián lược mà trình tự còn bị xáo trộn. Vốn định mua đất trước khi thân phận bị hủy bỏ, hiện tại biến thành giả mạo quý tộc đi mua đất.

Đầu lĩnh cũng biết là ở bên trong có trá, gã cũng là được cho tiền mới bắt quá tiếp nhận việc này, ai ngờ lại gặp phải phiền toái. Gã nghĩ, ta chỉ là không còn cách nào khác, cái phiền toái này vẫn là nhanh nhanh đá

qua cho người khác thì tốt hơn, “Vậy ma pháp sư đại nhân, chuyện chúng ta mời khách – “

Trong lòng Lâm Hoài lo lắng an nguy của Clyde gia gia nhưng cũng biết phiền toái là hướng về phía mình nên trước khi thắm vấn, Clyde gia gia hẳn là không gặp vấn đề gì quá lớn, nói luôn, “Nếu là mời khách thì chúng ta phải được hưởng đãi ngộ như thế nào đây? .” Lâm Hoài giờ 1 khắc cũng không chờ được.

Đầu lĩnh bây giờ mới chú ý đến Lâm Hoài, bộ dáng Lâm Hoài tuy nhỏ, phúng phính nhưng tuyệt không giống bọn nhóc mềm nhũn, cùng với hình ảnh ngu si người ta nói cách 1 trời 1 vực. “Được được, tôi lập tức đi chuẩn bị.” Dứt lời mang theo 1 đám người chạy nhanh khỏi nơi này, 1 giây gã cũng không ngốc nổi nữa rồi.

“Cảm ơn anh.” Lâm Hoài nói với Berger.

“Câu cuối cùng của em thật sự đủ khí thế, xem bọn hần bị em dọa chạy kìa.” Berger trêu chọc nói.

“Rõ ràng là do anh mà.” Lâm Hoài còn như thật nói. “Nhưng mà lần này chỉ sợ còn phải làm phiền anh rồi. Nếu sau này anh cần trợ giúp, em nhất định không từ.”

Nếu không phải đã tự trải nghiệm năng lực chữa thương xa xỉ của Lâm Hoài, Berger nhất định sẽ cười cười cho qua chuyện nhưng y biết những lời vừa rồi không chỉ là lời hứa hẹn đơn giản của 1 đứa nhóc.

10. Chương 10: Nguyên Nhân

Đầu lĩnh dần xếp cho bọn họ ở khách sạn tốt nhất trên thị trấn rồi tự chạy vội đến nhà trấn trưởng.

Trưởng trấn là 1 trong 3 nhà quý tộc ở thị trấn, 1 nhà đã chết thảm khốc, 1 nhà khác chỉ lo thu tô (tô thuế) của tá điền, đến lúc năm mới mới mang cả nhà ăn mặc hoành tráng lượn lờ 1 vòng những địa phương nào nhiệt, căn bản không quản chuyện nên chỉ có mình hần (tiếp nhận sự vụ).

Cái gọi là quý tộc ở trấn trên này bình thường đều là 1 đại gia tộc dung túng nhau, quý tộc hàng đầu gây sóng gió, nếu muốn truy cứu thì chỉ có thể nói 1 câu, việc không thể khảo chứng.

Bất quá nếu là tiểu địa phương thì mặc kệ là danh hiệu tự phong cũng vẫn là chuyện lạ, phải có tiền có thế lực, được đại bộ phận người khác thừa nhận, phải là đại địa chủ, địa đầu xà (trùm nhà đất) mới được.

Trưởng trấn Quincy là người ham thích tiền tài cùng quyền thế. Ông ta chuộng quân sự vụ lớn nhỏ trong trấn, làm cũng không biết mệt. (aka ông Quincy này không phải dòng dõi quý tộc mà chỉ là rất giàu và tự phong danh hiệu quý tộc thôi)

Khi 1 nhà kia bị cháy sạch trấn trưởng cơ hồ lệ nóng doanh tròng, cứ như đã nhìn thấy tâm nguyện nhiều năm trở thành sự thật, vì thế ông ta bắt đầu tìm cách thu mua đất với giá thấp trở thành lão đại chân chính của trấn trên.

Nhưng làm ông ta thống hận là đúng lúc này lại nhảy ra 2 nhà Clyde với Elena. Càng làm ông ta buồn bực hơn là chuyện Clyde đại diện cho thiếu gia quý tộc là thực, so với ông ta thì cao quý hơn nhiều, mọi người đều biết chuyện này. Đương nhiên cũng biết cái đồ ngốc đần đã bị người nhà đuổi ra vì quá ngu ngốc nhưng thân phận vẫn hơn ông ta. Ông ta thế nào cũng tiếc đem miếng đất thật vất vả mới có được tặng cho 1 thằng ngốc nhưng thân phận quý tộc lại áp đảo, chuyện này cứ mắc trong họng, nuốt không trôi.

Ngay lúc ông ta muốn đau lòng như cắt thì trong thành truyền đến 1 tin tức, thân phận quý tộc của thằng ngốc kia bị hủy bỏ, hơn nữa còn có người bỏ tiền ra mua mạng của nó! Vì thế ông ta lập tức hạ lệnh bắt Luxi về. Có thể nuốt trôi cục tức lại có tiền, hơn nữa ở loại địa phương này chả có ai vì tiểu quý tộc mà đứng ra, có gì lại không làm?

Lúc đầu lĩnh đến nhà trưởng trấn thì ông ta đang nói chuyện cùng 2 người.

Trong đó 1 người là cha của Rooney, 1 người khác là đại biểu của nhà Andrian. Đầu lĩnh 1 bên tâm thần không yên muốn chen ngang nhưng trưởng trấn Quincy lại dường như không nhìn thấy gã, cứ cùng 2 người kia nói nói cười cười, thối phồng địa vị của mình ở trấn trên có bao nhiêu cao, quyền thế có bao nhiêu lớn, việc này quả thật dễ như trở bàn tay.

Đầu lĩnh nghe thấy thế mà tâm thần không yên, mồ hôi lạnh tuôn liên miên, gã không đành lòng mở miệng đánh nát trái tim thủy tinh của trưởng trấn.

Trưởng trấn Quincy lúc này mới nhìn đến đầu lĩnh, uống 1 ngụm trà xong mới chậm rì rì nói, “Cái...Ờ...cái đồ ngu ngốc kia đã mang về chưa?”

“Là Luxi.” Đầu lĩnh nhất thời nghĩ đến ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Hoài khi nói ra câu cuối cùng, làm sao mà ngốc được, biết trưởng trấn đã quên tên người ta nên nhắc nhở nói.

“Người nói cái gì cơ?” Trưởng trấn cực ghét bị người khác nhảy vào miệng mình.

Đầu lĩnh sửa miệng, “Đã đưa đến rồi ạ.”

Quincy phát tay áo 1 cái, nói với 2 người kia, “Chúng ta đến nhà giam 1 chuyến xem sao, cũng để cho 2 người yên tâm.”

Cha Rooney tán thưởng nói, “Trưởng trấn Quincy làm việc tất nhiên là yên tâm rồi. Không nghĩ hiệu quả như vậy, việc này làm xong phần tiền còn lại lập tức sẽ đưa cho ngài.”

Các người không cần nhanh như vậy đã chia cửa, ta nhìn mà nổi da gà. Đầu lĩnh cảm thấy lúc này làm người vạn phần gian nan, nhưng vẫn phải nói ra, “Ngu ngốc kia không ở trong nhà giam –”

“Chẳng lẽ người đem nó tống vào chỗ trọng phạm, nó cũng chỉ là 1 thằng nhóc, bây giờ còn chưa có công thẩm đã lén mang nó qua đó sẽ tổn hại danh dự của chúng ta.” Về mặt Quincy như thật còn nói, “Cũng không có cách, dù sao giả mạo quý tộc cũng là trọng tội, sẽ không trách phạt người. Chỗ đó vừa bẩn vừa hỗn loạn, chúng ta –”

Mấy người nhìn nhau cười, ý cười nơi đáy mắt đều ngăm hiểm.

Đầu lĩnh toát mồ hôi hột, nói chuyện càng thêm gian nan, “Là có chuyện... có chút chuyện...”

Quincy không kiên nhẫn, “Sao mà cứ ấp a ấp úng thế, chút chuyện đấy mà người còn làm không xong thì trở về ăn không khí đi là vừa.”

“Kì thật là trấn trên này còn có 1 ma pháp sư. còn giống như là 1 đại ma pháp sư rất lợi hại.” Đầu lĩnh trong lòng biết không tốt rồi, đem chuyện gã an bài bọn họ ở lữ điểm nuốt lại trong bụng, nói lảng sang việc khác. Về phần cấp bậc của ma pháp sư gã cũng không rõ lắm, nhưng mà nói lợi hại chút cũng không sao.

2 mắt Quincy sáng ngời, “Chuyện này sao không nói sớm 1 chút! Hôm nay thật là 1 ngày lành, chẳng những đất đến tay mà còn có thể kết giao với 1 ma pháp sư. Ma pháp sư đại nhân tôn kính đang ở chỗ nào?”

“Ồ... ở cùng Luxi, chính là thằng ngốc trong lời ngài nói.” Đầu lĩnh thấy chết không sờn.

Quincy lẩn lộn nhiều năm như vậy tuyệt đối phải có chút bản lĩnh, lời này hắn đã hiểu, nhưng mà hắn thấy thà không hiểu còn hơn, ít nhất thì cũng không thấy 1 luồng khí lạnh xông thẳng tắp lên đầu như thế này.

Cha Rooney cũng hoảng, thằng nhóc nhà mình như thế nào hắn biết, không thể nào dám khiến hắn phải dây dưa với đám người ở thành Obilen đâu, đắc tội với bất kì ai ở đây cũng rất dễ toi, ngày đó nó khóc lóc trở về nói là đã khiến 1 tiểu quý tộc chết đuối, lúc đấy tâm hắn đều lạnh đi, sau lại nghe thấy tiểu quý tộc kia không chết mà vẫn sống tốt. Hắn chẳng những cảm thấy điều này quỷ dị vô cùng mà còn lo sợ việc con trai gây ra sẽ có 1 ngày bại lộ, vì thế mới có vụ này xảy ra.

Lúc này người có tâm tư không lung lay chỉ còn vị họ hàng thân thích xa 18 đời kia của Luxi, “Ma pháp sư cũng có cấp bậc, đừng bị cái ma pháp sư kiến tập nho nhỏ ở nơi thâm sơn cùng cốc này dọa sợ, huống chi đây là việc nhà của nhà Andrian, cho dù hắn là 1 đại ma pháp sư thì cũng không thay đổi được. Không cần lo lắng.”

3 người đều đứng trên lập trường của chính mình nên tâm tình tự nhiên bất đồng.

Quincy lo lắng chuyện ông ta nhận tiền giết người diệt khẩu bị truyền ra ngoài khiến ma pháp sư nổi giận giết ông cũng đành nhận mệnh; cha Rooney thì hoảng hốt, hắn cùng với con hắn có hiềm nghi sát hại quý tộc; vị thân thích kia tự nhiên chả có cảm giác gì, hắn chỉ là 1 kẻ truyền lời không hơn.

Quincy hạ quyết tâm, nghĩ có lẽ sự tình cũng không tệ như vậy, có lẽ hết thảy còn có huyền cơ, “Việc này trước cứ để ta đi xem rồi khi trở về sẽ thương nghị thêm.”

Trước khi ra cửa Quincy không nhận được hỏi lại đầu lĩnh đi cùng mình 1 câu, “Người xác định đó là 1 đại ma pháp sư rất giỏi? Ma pháp sư đại nhân đứng về phe thằng nhóc kia? Người cũng biết cái thằng ngốc kia –“

Đầu lĩnh 2 mắt tập trung chạy xe, giả ngu.

Quincy cho hắn 1 quyền, “Cái đồ ngu này!”

Quincy đến tầng 2 khách sạn liền nhìn thấy Lâm Hoài 1 người đang cầm chén nước ngồi trong góc. Khác với trong trí nhớ của hắn, hắn đã gặp qua tiểu quý tộc này lúc nào cũng bần hê hê, trốn trong góc không dám nói chuyện cũng người ta mà không phải là có chuẩn bị kĩ càng, khí định thần nhàn như thế này, quả thực giờ trông nó có 1 chút phong độ quý tộc. Quincy bắt đầu nghĩ là có lẽ mình đã lầm nhưng cả lầu 2 này chỉ có mình nó là trẻ con mà đại thể hình dáng hắn vẫn có thể nhận ra.

“Ma pháp sư kia đâu?” Quincy quan tâm nhất vấn đề này.

Đầu lĩnh nhìn quanh 1 vòng không nhìn thấy bóng dáng người kia đâu, lại ngó ra ngoài cửa sổ dưới lầu có 1 bóng người chạy đi, “Tôi cũng không biết, ách, hình như là vừa mới chạy ra ngoài.”

Quincy nhất thời sáng tỏ, “Khả định đó là 1 kẻ lừa đảo, biết sự tình không tốt nên đã chuồn.”

Đầu lĩnh hắc tuyến, hắn còn nhớ rõ hỏa long kia bay quanh hắn 1 vòng, độ nóng ấy sợ là đời này hắn không quên được, phải là kẻ lừa đảo dạng gì mới làm được điều này, thần lừa đảo chắc?

Quincy càng ngày càng cảm thấy đầu lĩnh vô dụng, ma pháp sư đại nhân nếu thật sự đến trấn nhỏ này của bọn họ thì hắn phải biết đầu tiên chứ? Ông ta đi đến trước mặt Lâm Hoài không khách khí nói, “Cậu chính là Luxi, đến nhà giam ngồi 1 chuyến đi, ở chỗ này làm chúng ta phải đi đến tận đây thật là không biết phân biệt nặng nhẹ.”

Lâm Hoài tuy đang cầm ly trà nhưng 1 ngụm cũng không uống, trong lòng đang lo lắng tình huống của Clyde gia gia, “Không phải ngài mời khách sao? Thế nào lại không mời cả ông nội và chị của ta đi theo?”

“Cậu nghĩ mình là ai? Tìm 1 kẻ lừa đảo diễn tuồng là có thể đem sự tình lấp liếm? Tôi nói cho cậu biết, đồng bọn lừa đảo của cậu đã chuồn rồi, hãy ngoan ngoãn theo chúng ta.” Nói xong tiến đến bên tai Lâm Hoài, “Tôi không muốn đánh nhau với cậu ở loại địa phương này.” Trưởng trấn Quincy vẫn là 1 kẻ quý trọng danh dự.

“Ông xác định? Ông phải biết rằng việc này nếu truy cứu ra –“

“Truy cứu? Ai truy cứu! Tiểu quý đừng có mơ mộng hão huyền, ta làm việc ở trấn Sona này, ta chính là vương đạo!” Quincy hừ 1 tiếng, “Mời đi mau.”

“Thật sự không cần đợi lát nữa sao?” Lâm Hoài nở nụ cười 1 chút, “Ông xác định chứ?”

Trưởng trấn Quincy tự nhiên lại thấy không chắc chắn lắm. “Đương nhiên rồi, hay mi còn muốn chờ thằng đồng bọn lừa đảo kia của mi đến?”

“Ông nói ai cơ?” Berger đi ra từ sau lưng hắn, thay 1 thân trường bào ma pháp sư, huy hiệu cấp bậc ma pháp lóe hàn quang trước ngực, khuôn mặt ngoài ý muốn trẻ tuổi tuấn mỹ, khóe miệng mang ý cười nhưng ánh mắt lạnh như băng như nhìn thấu người khác.

11. Chương 11: Tiệc Nuối

Hai mắt Quincy sưng sờ nhìn chăm chăm vào huy hiệu cấp bậc ma pháp trước ngực Berger, ông ta không biết nhưng rất cuồng nhiệt mấy thứ này, lúc này ông ta cực kì muốn hỏi xem huy hiệu đây có phải là thật không, nhưng liên tưởng đến biểu tình rối rắm khi nói chuyện của đầu lĩnh thì vẫn thông minh tiếp nhận sự thật này.

“A, ma pháp sư đại nhân tôn kính, tôi không biết ngài đã tới, nếu không có thể nào để ngài phải ăn cơm ở chỗ đơn sơ tồi tàn này đâu?” Nói xong, quay ra cầm tức đầu lĩnh, “Có việc này mà làm cũng không xong, ta đã dạy người như thế nào, ma pháp sư là chức nghiệp tối cao quý trên lục địa này vậy mà người lại đối đãi với ma pháp sư đại nhân như vậy, ta vô cùng hoài nghi năng lực công tác của người rồi đấy!”

Đầu lĩnh dùng hung quang hung hăng trừng ông ta, rất bức bối nhưng mà để mất bát cơm thì càng bức hơn.

“Không cần phiền toái như vậy, ta thấy thảo luận với ông ở chỗ này rất thích hợp, có nhiều nhân chứng như vậy, nếu không lại có người nói ma pháp sư ta bắt nạt kẻ khác, đúng không?” Berger mỉm cười, ánh mắt xẹt qua đám khách hàng.

Khách hàng đang xem kịch cúi đầu, ma pháp sư đại nhân ngài tất nhiên là không sợ trưởng trấn Quincy nhưng chúng ta lũ bình dân lại lo lắng bị ông ta thu thập tính sổ nha, ông ta lòng dạ hẹp hòi có tiếng đó!

Trưởng trấn Quincy xoa tay liên tục, “Không có gì cần bàn cãi, ma pháp sư đại nhân đến chỗ nhỏ bé của chúng ta, ta hẳn là phải hiếu khách dẫn ngài đi thăm thú khắp nơi, mấy chuyện khác đều không phải là vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Berger lười nghe hẳn lắm nhảm, chỉ nói 3 chữ, “Ta rất bận.”

Quincy chạy nhanh nói với đầu lĩnh, “Người là đồ không có nhân lực, còn không mang ông nội với chị gái của Luxi mời đến đây, nhanh lên 1 chút!” dứt lời cười hỏi Berger, “Ma pháp sư đại nhân, ngài xem?”

“Cứ như vậy là xong?”

Quincy tuy sợ nhưng cũng tiếc mảnh đất kia, ông ta chính là 1 thần giữ cửa, nếu pháp sư cấp bậc thật sự cao thì với tuổi trẻ của hắn thì tương lai có thể tiền đồ vô lượng, nhưng mà đề tài chuyển đến tiền thì biểu tình ông ta cứ như ăn phải mù tạc, rối rắm 1 hồi, “Thân phận quý tộc của Luxi là do nhà Andrian cố ý hủy bỏ...” ông ta muốn nhắc nhở ma pháp sư đại nhân là nếu muốn mảnh đất ấy thì không được đâu.

Berger không nghe ông ta vô nghĩa, cố ý vô tình lấy tay chỉ vào cái bàn, 1 ngọn lửa toát ra từ ngón tay, “Để quốc hình như có đặc xá cho ma pháp sư ngộ thương mạng người thì phải?”

Trưởng trấn Quincy vỗ đùi, “Ngài nói quá đúng, ha ha việc này ta cũng vừa nghĩ đến, đúng là có điều lệ này. Ngài yên tâm trở về chờ, việc này ta sẽ giải quyết ổn thỏa!” nhìn thấy đầu lĩnh vẫn không có nhúc nhích, nổi trận lôi đình, “Còn thất thần làm cái gì, mau đi nhanh!”

Đầu lĩnh nghe Quincy quát, chạy lẹ, việc này chắc chắn chả hay ho gì rồi.

Quincy chạy đi gọi thức ăn, Lâm Hoài nói với Berger, “Vừa rồi em thấy Cầu Cầu ở đây.” Cầu Cầu là tên của tiểu nhung cầu, Lâm Hoài cảm giác sâu sắc rằng cái tên này thực quá chuẩn.

“Ừ, nó mang thư của hội trưởng Công hội Ma pháp đến cho anh.” Berger giải thích, “Pháp sư Vong linh nếu thật đã thăng cấp thì đây là việc lớn, còn 2 vị bằng hữu của anh vẫn chưa biết —“ Berger thấy trong lời nói chính mình mang theo sâu nào lập tức ngừng lại, y không phải là 1 người thích đem chuyện không vui nói với người khác.

“Có lẽ cũng không tệ như vậy.” Lâm Hoài đành phải khuyên y, nếu y nhìn thấy thảm trạng lúc ấy thì không biết sẽ thấy ra sao.

Clyde không nghĩ rằng nhanh vậy đã được ra tù, lúc này ông thực nghĩ không ra. Người thả ông ra nói, “Rõ ràng biết vị ma pháp sư lợi hại vậy mà còn cứng rắn không chịu nói, thật đúng là tự mình chịu tội mà, sợ chúng ta đắc tội người còn chưa đủ sao?” Ông nghĩ đó là gia nhân của nhà Andrian nhưng lại nghĩ nếu nhà Andrian có thể ra mặt giúp Luxi thì Luxi làm sao bị đuổi ra khỏi nhà?

Elena còn 1 bên hỏi, “Luxi thực sự quen biết ma pháp sư?”

Clyde đành phải cười khổ, quen thì chắc chắn rồi, nhà Andrian có không ít người có thiên phú ma pháp, ma pháp này nợ có liên quan đến di truyền khiến cho quý tộc có đặc quyền thâm căn cố đế trên đại lục, nhưng về phần người đã ra tay giúp đỡ, ông thật sự không biết.

Chỉ có thể nói, gần đây trên người tiểu thiếu gia phát sinh nhiều kì tích lắm.

Lâm Hoài xa xa nhìn thấy Clyde đi lại lập tức chạy lên ôm ông. Trong lòng Lâm Hoài vẫn luôn có 1 niềm tiếc nuối, năm đó cậu xuất ngoại học chuyên sâu, bà nội chết, trong nhà chỉ còn mình ông nội cô đơn. Ông nội sinh bệnh nặng nhưng biết cậu vừa học vừa làm gian khổ lại sợ cậu lo lắng nên vẫn luôn gạt người, lúc nói chuyện đều làm bộ như tinh thần rất tốt. Về sau lúc chống đỡ không nổi nữa phải vào viện, đã là ung thư giai đoạn cuối, cậu biết tin từ hàng xóm lập tức về nước nhưng visa chậm chạp không được khiến cậu không thể gặp mặt ông nội lần cuối.

Kiếp này có Clyde gia gia khiến cậu có thể bù lại niềm tiếc nuối. Cậu nghĩ, mình nhất định sẽ không giống kiếp trước vì khát vọng tự do cao chạy xa bay, lưu lại 1 lỗ hổng mà mỗi khi nhớ tới lòng đau xót không thôi.

“Ông nội!”

“Luxi, ông không sao, đừng khổ sở.” Clyde vuốt ve đầu hấn.

“Cháu biết, thật tốt quá.” Lâm Hoài lau mũi cười với Clyde.

Berger lẳng lẳng nhìn bọn họ nói hết lời mới đứng dậy, “Đạo sư của ta đang chờ trên núi, ta phải đi trước, mấy người trở về hấn là không có vấn đề đi?”

“Vâng, hôm nay cảm ơn anh.” Lâm Hoài chân thành cảm ơn.

Berger cười mắt loান loান, “Đừng cảm ơn, giữa chúng ta không cần, đây là trao đổi công bằng, ngày sau anh sẽ tìm em đổi lại.”

“Tất nhiên rồi.”

Quincy thấy Berger phải đi, “Ma pháp sư đại nhân, cơm này –” Berger cười, “Ông lưu lại tự mình ăn đi.”

Quincy liên tục nói, “Ma pháp sư đại nhân muốn tôi tự mình ăn, tôi nhất định sẽ ăn hết.”

“Ma pháp sư đại nhân chờ 1 chút!” Clyde đột nhiên mở miệng gọi Berger lại. Ông làm như đã hạ quyết tâm thật lớn bước đến trước mặt Berger, hành 1 cái đại lễ.

Berger kinh ngạc giữ chặt ông, “Hôm nay ta cũng không có ra mấy phần lực, nếu là vì chuyện này –”

“Không phải vì chuyện hôm nay, đương nhiên lão cũng muốn cảm ơn ngài thật long trọng.” Clyde nhìn Berger nói, “Tuy như vậy có chút đường đột nhưng lão hi vọng ngài nghe lão nói.”

“Tất nhiên rồi.”

“Lão có 1 yêu cầu hơi quá đáng, hi vọng ngài có thể dẫn Luxi rời khỏi nơi này.”

“Ông ời!” Lâm Hoài không nghĩ đến ông lại yêu cầu điều này, cậu không muốn đi, cho dù đi cũng không phải bây giờ.

Clyde làm 1 cái thủ thế an tâm với Lâm Hoài, nói tiếp, “Trần nhỏ này, ngài cũng thấy, đừng nói là 1 ma pháp sư không có, ngay cả kiếm sĩ cũng chỉ có vài người, Luxi ở lại đây không có tiền đồ. Luxi tuổi còn nhỏ, không có ma pháp cũng không có đấu khí, lúc trước còn là quý tộc thì không sao nhưng bây giờ ngay cả quý tộc cũng không phải, cho dù bây giờ được ngài cho 1 chút dư uy cũng không thể sống dựa vào cả đời. Lão già rồi, không còn dùng được nữa, thường nghĩ đến lúc ông ngoại nó còn sống, ông ngoại nó là người rất mạnh mẽ, khẳng định sẽ không tin tưởng cháu ngoại của mình thế mà lại là ...(ma pháp phế tài). Lão nghĩ cho nó ra khỏi thị trấn này so với ở đây sẽ tốt hơn, đất trời bao la, sẽ luôn có chỗ cho nó dung thân.”

Berger trầm mặc, y quả thực là có hảo cảm với cậu nhóc này nhưng không có nghĩa là y sẽ mang theo 1 đứa nhỏ bên người. Luxi thông minh lại có chủ kiến, nhất định sẽ có kế hoạch cho riêng mình, mà chính mình hoàn cảnh sống phức tạp, giữ nó bên cạnh chỉ có thể mang lại phiền toái cho nó, hiện tại mình cũng có việc cần làm, cho nên tuyệt đối không được.

Clyde nhìn Berger không nói gì, cũng biết đề nghị của mình không tốt, người ta đã giúp mình mà còn yêu cầu như vậy, thật sự hơi quá đáng, đành nói, “Coi như lão già này nói lời chê cười rồi.”

Berger lấy ra trong lòng 1 khối tinh thạch màu tím, “Trường học chúng ta mỗi đại ma pháp sư đều có 1 suất đề cử, ta có thể đề cử Luxi qua đó học. Nơi đó lão sư đệ tử rất nhiều, cũng sẽ kết giao được nhiều bạn

bè. Ta không giúp được ông nhiều lắm, nhưng về sau nếu gặp khó khăn gì có thể cầm khối tinh thạch này đến cửa hàng của nhà Samuel, có thể giúp đỡ chút đỉnh.”

Clyde tiếp nhận tinh thạch liên mồm nói, “Thật sự cảm ơn ngài!”

Lâm Hoài nhìn 1 màn này, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cậu biết Clyde gia gia muốn cậu có thể thành tài nhưng vẫn chịu đựng không nói cho cậu. Trong lòng cậu khó chịu, đứng sau lưng Clyde, 1 câu cũng không thốt nên lời, đây không chỉ là kì vọng của người già với đám con cháu mà cũng là kì vọng của 1 quân gia trung tâm đối với huyết mạch cuối cùng của gia tộc.

“Ông nôi, con không muốn –“

Clyde cảm tạ Berger xong mới đi đến bên người Lâm Hoài, ngồi xổm xuống ôm lấy cậu, “Ông biết con muốn ở cùng ông, nhưng mà ông thật sự không thể bắt con ở lại chỗ này, là hùng ưng thì luôn muốn bay lộn trên trời cao, là thông xanh thì luôn muốn lớn cao chống trời. Nhà Andrian vứt bỏ con là tổn thất của họ, lão già ta cũng biết Luxi nhà ta không phải là đứa ngốc trong mắt người khác. Hi vọng của nhà Locker đều đặt trên vai con, con có cảm nhận được không?”

Lâm Hoài nhìn ánh mắt loang loáng nước mà lại dị thường kiên định của Clyde, nặng nề gật đầu.

“Xem ta ở chỗ này nói cái gì thế này? Trở về nói sau, trở về nói sau.” Clyde nở nụ cười tự giễu, đứng lên.

Lâm Hoài đỡ ông, nắm tay Clyde, bàn tay rắn chắc thế mà nhẹ nhẹ run.

Lâm Hoài nói với Berger, “Anh có việc thì đi trước đi, để đạo sư của anh chờ thì không tốt cho lắm”

Berger cười với hắn, thuận tay vỗ vai trưởng trấn Quincy, trưởng trấn Quincy kích động 2 mắt sáng lên, nhìn không ra, ma pháp sư đại nhân thế mà chụp bả vai ta, đây là thời khắc đáng giá kỉ niệm cỡ nào! Không khỏi lớn tiếng kêu lên khẩu hiệu, “Tôi nhất định sẽ làm ngài vừa lòng, ma pháp sư đại nhân!”

12. Chương 12

Trên đường trở về, Clyde vẫn trầm mặc, Lâm Hoài nhìn ra ông có tâm sự, nhưng mà cậu cũng không muốn mở miệng an ủi, giống như trẻ con giận dỗi, ánh mắt thường thường ngó ông 1 chút rồi lại rất nhanh thu về.

Clyde không có chú ý đến động tác nhỏ của cậu, trước mặt ma pháp sư ông còn có thể tự thuyết phục mình là Luxi bị người trong nhà đuổi ra, ở thành Obilen không có chỗ dựa, dù sao nhà Andrian có thể lực rất lớn ở thành Obilen, là 1 trong tam đại quý tộc, bản thân gia chủ Lambert Andrian là 1 đại ma đạo sư khó lường.

Nhưng mà xưa đầu bằng nay, ông đã làm quân gia nhiều năm ở nhà Locker, lúc ông còn trẻ cũng là lúc gia tộc Locker phồn vinh nhất, gặp qua không ít nhân vật lợi hại, cũng có vài người rất lợi hại, ông nhìn ra được thiếu niên tên Berger kia nhất định là đến từ đế đô, hơn nữa gia tộc Samuel này lại khó lường, không chỉ nắm giữ cửa hàng lớn thứ 2 đế quốc mà còn có 1 vị hoàng phi.

Nếu cùng cậu ta có quan hệ tốt thì Locker gia có thể phục hưng.

Sau khi về đến nhà, Clyde trước tiên từ trong rương quần áo lấy ra 1 cái hộp, hộp này là do vật liệu tốt nhất chế thành, niên đại rất xưa, phát ra mùi năm tháng sâu sắc, trong hòm lót 1 tầng lông, ở giữa là 1 chiếc chìa khóa màu đồng thau. Clyde mang chiếc chìa khóa đến kho hàng ngày thường vẫn để lương thực. Kho hàng là 1 tầng hầm ngầm, góc sáng sửa cư nhiên còn có 1 cánh cửa, mở ra thì thấy đằng sau 1 phiến đá ma pháp quang hệ chiếu sáng cả gian mật thất.

Đây rốt cục là chỗ nào?

Lâm Hoài lần tìm trong trí nhớ của Luxi nhưng không thấy sự tồn tại của mật thất.

Clyde dẫn Lâm Hoài đi vào, diện tích bên trong không lớn, tầm 10 thước vuông, không khí trong đây thật khô ráo, phiêu đảng 1 mùi long não hơi gay mũi. Ba mặt làm thành 1 cái tủ sách thật to, tủ sách đựng đầy bút kí, còn có 1 phần không để vừa trực tiếp đặt trên mặt đất.

Lâm Hoài kinh ngạc, đến tốt cùng phải mất bao nhiêu thế hệ mới có thể cho ra đồng bút kí này!

Clyde lấy ra 1 quyển sách, vỗ vỗ lớp bụi bám bên trên, “Năm đó lão gia lúc rảnh rỗi sẽ lau từng quyển từng quyển 1, giờ không có ai quản, đã bụi bám quá rồi.”

Lâm Hoài cũng nhặt lên 1 quyển bút kí có bìa da màu rám nắng, trên trang sách chằng chịt chữ cùng hình, chữ có hơi ngoáy, bút tích bị thời gian bào mòn, may mà vẫn nhận rõ chữ, giấy bị quăn mép nhiều, hẳn là bị rất nhiều người lật qua xem nhiều lần, “Trên mặt ghi là – thực vật sao? Cháu đều chưa thấy qua.”

“Bản viết trên tay cháu là ma pháp được tề thực vật, bình thường tự nhiên là không nhìn thấy, chỗ chúng ta cũng không sinh trưởng, có lẽ ma được điểm trong thành có bán, hoặc ở Ma thú sơn mạch mới nhìn thấy được.”

“Ma pháp được tề?” Lâm Hoài nghĩ đến môn độc được trong Harry Potter.

“Đây chính là 1 môn học vắn, ông không hiểu lắm, nhưng ở đây có nhiều sách như vậy, cháu xem qua đi, hẳn là có thể tăng kiến thức.” Clyde nói, giọng điệu cứ như là xem hết đồng sách này là 1 chuyện thật dễ dàng. “Trước kia lão gia có thể nhận biết 1 nửa số sách này, đáng tiếc ngài ấy chuẩn bị cả đời vẫn là không thể đi Ma thú sơn mạch thành.”

1 nửa?! Lâm Hoài kinh ngạc, 1 nửa ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn chữ nha, quá khoa trương đi!

“Nhà Locker trước kia chính là lấy ma pháp được tề lập nghiệp, có thể nói ma pháp được tề mới là căn bản của nhà Locker. Đáng tiếc bây giờ ma pháp hưng thịnh, ma pháp được tề đã sớm xuống dốc, thần cấp ma pháp được tề sư cũng không xuất hiện lần nào nữa, thế nhân chỉ biết đến ma pháp, đấu khí, lại quên đi ma pháp được tề từng tồn tại ngang hàng.” Clyde nói, tay vô thức sờ rầm nhưng con chữ trên quyển bút kí.

“Chẳng lẽ nhà Locker đã từng xuất hiện qua 1 thần cấp ma pháp được tề sư sao?” Lâm Hoài không khỏi tò mò.

“Đó là gia chủ đầu tiên của nhà Locker, Bennett Locker, cũng là chuyện của mấy trăm năm trước. Ta cũng nghe lão gia từng nhắc qua, ngài ấy vẫn thực sùng bái người kia.” Clyde vẽ mặt hoảng hốt, đã lâm vào kí ức.

“Bennett Locker sinh ra nghèo khó, ở phương diện ma pháp đấu khí không có bao nhiêu tiềm lực, nhưng ông tâm cao khí ngạo, nhất định phải lập nên sự nghiệp. Khi ông còn niên thiếu đã bá 1 vị ma pháp được tề sư lợi hại nhất lúc đó làm sư phụ. Lúc đầu vị được tề sư đại nhân kia không nhận ông nhưng sau khi thấy thái độ kiên quyết thành khẩn, trải qua mấy lần bị làm khó vẫn không lùi bước mới thu nhận ông. Ông cần cù, thật thà, hiếu học, trí nhớ siêu quần, vài năm sau vị được tề sư kia không còn gì để dạy nữa, ông liền đi du lịch chung quanh, đi rất nhiều nơi, cứu được quốc chủ, cưới 1 tiểu thư vương tộc làm vợ, làm rất nhiều chuyện vinh quang a –“

“Nhưng lúc về gia ông bị cuốn vào đấu tranh các đảng của đế quốc, sau khi thất bại ông bị trục xuất khỏi đế đô đến thành Obilen. Về sau gia tộc cũng xuất hiện vài nhân vật lợi hại nhưng không bây giờ có thể làm gia tộc trở lại thời phồn vinh cường thịnh nhất như xưa. Lão gia trước khi lâm chiến đã đem nơi này khóa lại giao chìa khóa cho ta, nói là để lại cho tiểu thiếu gia sau này, tiểu thư xuất gia cũng không biết chuyện này mới đem nhà chính bán đi, đem biệt viện cho ta.”

“Luxi, ta hi vọng con có thể tiếp tục truyền thừa, nhà Locker có thể nghèo túng nhưng không thể biến mất, con hiểu không? (==”, ông ơi, đây là đam mê vắn, thật khổ ông) ông ngoại con vì danh dự gia tộc mà chiến 1 trận với người khác và chết, vậy mà lại thành nguyên nhân nhà Locker biến mất, nhà Locker, không thể biến mất a.” Clyde thì thào tự nói.

“Ông nội, nếu con bị nhà Andrian đuổi đi thì đã không còn quan hệ gì với bọn họ, cũng không mang họ Andrian nữa.” Lâm Hoài rút cục không thể ngậm miệng nữa, “Từ nay về sau con chính là Luxi Locker!”

“Tốt tốt tốt, con ngoan lắm.” Clyde tuy nói 3 lần tốt nhưng lại lão lệ tung hoành. Đây là khúc mắc tâm lí của ông kể từ khi tiểu thư đi lấy chồng vẫn không giải được.

Clyde lưu lại Lâm Hoài 1 mình dưới mật thất, cậu đem sách đều tổng vào không gian, phòng nhỏ bị quá tải, cuối cùng khóa trái mật thất lại, cất chìa đi. Clyde gia gia nói đây là chiếc chìa khóa duy nhất, bí mật bên

trong cũng sẽ không có người thứ 2 biết tới.

Nghĩ rằng nên làm 1 cái tủ sách trong không gian hoặc là cả 1 giá sách hoặc cả 1 thư phòng thì càng tốt. Nghĩ đến đồng sách chất chồng kia Lâm Hoài lại đau đầu, cậu thật sự có thể xem hết sao, thật sự có thể hoàn thành mục tiêu của Clyde gia gia sao?

Ông không biết, trước kia cậu chỉ là so với người khác chăm chỉ hơn, dùng thời gian nghỉ ngơi giải trí để tập trung học tập, công tác mà thôi, cậu cũng không phải thiên tài, 2 chữ thiên tài đối với cậu mà nói quá xa xôi.

Mặc kệ sẽ đi được bao xa, cứ đi rồi sẽ biết.

Sau đó không lâu, trưởng trấn Quincy tự mình đưa đến nhà cậu bản khế ước nhà đất, Quincy giống như ăn trộm mà đảo tới đảo lui 2 mắt, Lâm Hoài vô lực nói, “Ông không cần nhìn, người ông tìm không ở đây đâu.”

Quincy nhất thời nghiêm mặt nói, “Ta đương nhiên biết, ma đạo sư đại nhân làm sao có thể vẫn ở lại cái trấn nhỏ của chúng ta! Ta chỉ là đang cảm nhận linh khí ngài lưu lại mà thôi.”

Linh khí cái đầu ông, đồ tử sĩ diện!

Lâm Hoài đem khế ước đất cho nhà Elena, xem như báo đáp ân tình vẫn chiếu cố cho tới nay của bọn họ. Tâm địa 1 nhà Elena đều rất lương thiện, cho dù bị liên lụy vào lao ngục thì vẫn thực chiếu cố Clyde gia gia, bọn họ cảm thấy đây là lỗi ủa bọn họ vì đã động lên tâm tư kia, kì thật cho dù không có việc này thì Luxi cũng chỉ trốn được 1 kiếp.

Cái khế ước đất này có bao nhiêu tác dụng với 1 người bình dân cậu không biết nhưng ít ra trước khi trưởng trấn Quincy đổi ý thì họ cũng có 1 đoạn thời gian thoải mái sử dụng mà không mất 1 khoản tiền thuê đất kèch xù.

1 nhà Elena cũng không chối từ, bọn họ đang rất cần đất để trồng hoa diên can, nếu lỡ mất thời kì gieo hạt thì tổn thất không ít tiền đâu. Có qua có lại mới toại lòng nhau, cùng lắm thì về sau trả lại đất.

Lâm Hoài bắt đầu trở nên bận rộn nhiều việc, việc không gian, việc đọc sách.

Cậu thu hoạch đồng thực vật trong không gian, phát hiện mạch sa không có thô ráp như trước kia nữa mà có mùi gạo nếp thơm ngát, mà không chỉ mỗi mạch sa, mỗi loại hoa màu đều thay đổi hương vị chút ít, cậu bắt đầu lo lắng có nên trồng nốt số hạt giống cũ không. Nhưng lần này cậu đã là kẻ có tiền, không cần ngu ngốc đi mua đồng hạt giống giá rẻ nữa mà chỉ mua 1 ít loại cậu thích và loại có dinh dưỡng cao, đem bỏ hết vào không gian.

Mà cá tôm linh tinh với động vật này nọ vẫn nuôi trong không gian, dù sao cũng không cần chăm lo, đặt bẫy trên đồng cỏ cũng có thức ăn cho cả ngày.

May mắn khi cậu đem thực phẩm trong không gian lấy ra, từ nay về sau có thể biến thành chưởng quầy giàu có, cậu cũng vui vẻ – Clyde không bây giờ cho phép cậu động tay vào việc nhà nông mấy, ông thấy cậu là hi vọng tương lai nhà Locker, không thể làm mấy thứ này, bằng không, chẳng phải là tranh mất việc của ông thì ông còn làm quản gia làm gì!

Bởi vì Lâm Hoài thường xuyên dùng nước trong không gian đưa cho Clyde dưỡng sinh cộng thêm đồ ăn trong nhà cũng nhiều lên, đều là thực phẩm lấy trong không gian nên thân thể bị tàn phá của Clyde do nhiều năm nghèo khó vất vả cũng dần cường tráng lên, hiện tại mỗi ngày đều thấy ông ở nhà, làm việc hăng say.

13. Chương 13

Lâm Hoài gần đây gặp 1 chuyện làm cậu thấy khá nhọc – trong nhà nhiều thêm 1 vị thầy giáo được Clyde gia gia mời đến để dạy cậu nhận biết chữ.

Tuy Lâm Hoài hiểu được không học chữ thì khó sống nhưng trong tâm lí 20 mấy tuổi đầu rồi còn đi học chữ, lòng tự trọng có cảm giác bị thương. Nghĩ lại thì cứ coi như 1 môn ngoại ngữ thì cũng không phải không thể chấp nhận.

Vì thế Lâm Hoài chân chính bắt đầu kiếp sống học sinh thứ 2, suốt ngày đọc sách đến đọc sách đi. Kì thật làm học sinh rất tốt, cũng rất không tồi đúng không? Lâm Hoài vô số lần tự thôi miên. Bất quá Lâm Hoài phát hiện trí nhớ tốt lên không ít, 1 quyển sách xem 3 4 lần là có thể nhớ đại khái, về sau chỉ cần xem 2 lần là đủ.

Là thiên phú cũng tốt, là do đồ trong không gian đến phụ gia thêm cũng được, đều là điều tốt ngoài ý muốn.

Qua 1 đoạn thời gian, Lâm Hoài đối với ma pháp được tề sư đã có đại khái hiểu biết. Ma được sư chính là bậc y sư rất cao, bởi vì sử dụng nguyên vật liệu chứa đựng nguyên tố ma pháp nên tính năng được liệu mạnh hơn được bình thường nhiều lắm. Nhưng hiển nhiên ma được càng thêm phức tạp thì chẳng những phải phối hợp nhiều nguyên liệu mà đại đa số nguyên vật liệu ma được đều có độc tố cần phải cẩn thận xử lí, làm cầu thủ có thể gây ra bị kịch không thể vãn hồi.

Ma được sư ở lĩnh vực khác cũng có chút tài, cho dù là thêm nguyên tố vào vũ khí hay chế tạo quyền trục đều cần học vấn đặc thù, đều có liên quan đến bọn họ.

Lại nói tiếp, nửa năm trôi qua nhưng không thấy Berger quay lại. Lâm Hoài có qua Morvel tìm kiếm nhưng nơi đó ngoài 1 cái hồ to thì không còn gì nữa cả. Lâm Hoài có chút buồn bã, Berger giống như không từ mà biệt, chắc là có việc phải đi gấp đi. Berger là người đầu tiên chỉ có quan hệ với “Lâm Hoài” từ khi cậu đi vào thế giới này, như vậy từ biệt không tránh khỏi trong lòng trống vắng.

Gần đây Lâm Hoài điều chế vài loại ma được đơn giản, thuốc thanh độc với trị thương (khép miệng vết thương), Lâm Hoài không có cho thêm ma pháp nguyên tố thực vật mà dùng thực vật bình thường điều chế. Nhưng vì cấp bậc còn thấp nên mấy loại thuốc này tính năng cũng không chênh lệch nhiều (so với dùng ma pháp nguyên tố thực vật).

Lâm Hoài đem thuốc đã chế tốt thu thập lại, đi ra không gian, trời đã tối đen, còn chưa kịp đốt đèn đã nghe ngoài cửa vang lên thanh âm xuy xuy nồn nồn.

Lâm Hoài nghe thấy quen tai, mở cửa phòng, quả nhiên là tiểu nhung cầu, trông nó không giống trước lắm, thanh âm mang theo ủy khuất, lập tức bổ nhào vào lòng cậu. Lâm Hoài cảm thấy trên người nó tản ra mùi máu tươi, sờ lên thấy dính dính, “Cầu Cầu, sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Cầu Cầu lại xuy xuy nức nở 2 tiếng mới học ra 1 phong thư.

Trên thư gắn huỳnh quang, trong bóng đêm cũng có thể thấy rõ, là Berger gửi đến, đại khái nói y theo đạo sư từ ma pháp trận Vong Linh pháp sư lưu lại tìm được ma thú sơn mạch. Khi giao chiến với ma thú cấp 8 (ma thú cấp 8 tương đương cấp ma đạo sư nhưng trình độ cao hơn nhiều) thì bị Vong linh pháp sư đánh lén. Y liên thủ với đạo sư cuối cùng thoát hiểm nhưng vẫn để Vong linh pháp sư chạy mất, hiện tại đạo sư của y bị trọng thương, cần linh dược của cậu cứu mạng.

Berger cũng là vạn bất đắc dĩ, quang minh ma pháp sư cùng hắc ám ma pháp sư đều là ma pháp sư số lượng hi hữu, phần lớn quang minh pháp sư đều ở trong quang minh giáo hội, nhưng đạo sư của y lại có địa vị không thấp trong Ma pháp công hội, 2 hội lại có quan hệ không tốt, nếu cầu cứu bọn họ (quang minh hội) thì bọn họ sẽ tìm cách kéo dài thời gian. Y trước đó Cầu Cầu truyền tin cho Giáo hội sau đó lộn lại tìm sự giúp đỡ của Lâm Hoài.

Lâm Hoài nhất thời đã hiểu ý của Berger, việc này cậu nhất định phải giúp mới được.

Trước tiên đem Cầu Cầu vào trong không gian lấy nước suối tẩy trừ 1 lần, trên người Cầu Cầu không ít miệng vết thương, có chỗ ngay cả lông tơ đều bị tróc ra thấy được thịt hồng hồng bên trong, Lâm Hoài nhìn mà thấy đau lòng. Cầu Cầu hừ hừ, không ngừng cọ xát tay Lâm Hoài làm nũng, Lâm Hoài dùng khăn mặt lau khô nó, lại dùng kéo cắt lớp lông tơ quanh miệng vết thương, lấy ra thuốc khép miệng vết thương mới điều chế bôi lên, dùng băng gạc quấn bảo.

Cầu Cầu mở to ánh mắt cũng nhìn không thấy tạo hình mới của chính mình, thở phì phì đem đầu chôn trước ngực Lâm Hoài cọ đến cọ đi.

“Được rồi, còn phải đi cứu người nữa, đừng có làm nũng.” Lâm Hoài vỗ vỗ đầu Cầu Cầu.

Cầu Cầu rầu rĩ không vui chui ra. 1 người 1 thú ra khỏi không gian, Lâm Hoài lưu lại 1 tờ giấy nhắn với Clyde là mình có việc đi tìm Berger, ông không cần lo lắng.

Gần đây tình hình gieo trồng trong nhà đều đã đi vào quỹ đạo, sản xuất lương thực mới tuy không bằng trong không gian nhưng so với bình thường đã rất không tồi rồi. Lâm Hoài cảm thấy gieo trồng bên ngoài khá tốt, dù sao thì chuyện không gian cũng không thể giải thích kỹ được, huống chi cậu cũng không có tâm lực đi làm mấy việc nhà nông.

Chuyện trong nhà đều không cần cậu lo lắng, hiện tại chủ yếu muốn đem lời hứa với Berger hoàn thành đã.

Chỉ là cứu 1 người thôi, hẳn là không mất bao nhiêu thời gian đi?!

Lâm Hoài chột chột Cầu Cầu nói, “Chúng ta có thể đi rồi.”

Cầu Cầu hé ra quyển trục định vị không gian viễn trình rơi xuống tay Lâm Hoài. Loại quyển trục này là loại khó thấy nhất trong số quyển trục không gian, số lượng rất ít, nếu không phải tình huống khẩn cấp thì Berger cũng không dám tùy tiện lấy ra.

Lâm Hoài ở lần chiến đấu trước đã thấy Freddy dùng qua, đem dây buộc quyển trục gỡ ra liền phát hiện 1 ma pháp trận màu lam nho nhỏ xuất hiện trên mặt đất, kế tiếp nháy mắt, người đã không còn tại chỗ mà bay vào bên trong 1 mảnh màu xanh đậm.

Ma thú sơn mạch cảm giác khác hẳn núi Morvel, nơi này tràn ngập uy áp của dã thú không biết tên, có loại áp lực trước trận bão. Bốn phía yên tĩnh, trừ bỏ tiếng gió thì không còn gì cả, 1 chút cảm giác sinh mệnh cũng không có.

Người đâu?

Định vị quyển trục hẳn là đã đem bọn họ đến đích nhưng vì sao chung quanh 1 người cũng không có?

Cầu Cầu tựa hồ không hiểu, vòng quanh đỉnh đầu cậu bay vài vòng, nằm úp sấp trên đầu Lâm Hoài. Lâm Hoài đi vài bước, gọi vài lần “Berger—” nhưng không có người đáp lại. Cậu không dám ồn ào, loại địa phương này tùy thời có thể lao ra 1 con ma thú làm người ta chết không toàn thây.

Lâm Hoài kì thực có chút lo thừa, Cầu Cầu nói thế nào cũng là 1 ma thú cấp 9, uy áp của ma thú cấp 9 ở trung ngoại vi ma thú sơn mạch là không có ma thú nào có can đảm khiêu chiến. Nhờ mà bọn chúng xuất mã thì 2 vị này chỉ có thể trốn trong không gian, vô kể khả thi, tránh được mấy con cũng tránh không được kết cục cuối cùng là chạy trốn.

Berger vẫn chưa xuất hiện, Lâm Hoài chỉ có thể lo lắng có phải vào không gian trốn 1 đêm không. Cậu tay không tắc sắt đứng ở chỗ này thực sự là không có gan. 1 trận gió lạnh thổi qua, Lâm Hoài nổi lên 1 tầng da gà.

Chột, Cầu Cầu đụng đỉnh đầu cậu 1 chút, vừa bay, dùng đôi mắt có thể lóe lục quang trong đêm nhìn Lâm Hoài, vừa kêu xuy xuy.

Lâm Hoài khó hiểu, cậu đại khái là biết Cầu Cầu cảm ứng được chỗ của Berger nhưng mà không hiểu nó cứ nhìn mình là có ý gì.

Cầu Cầu cũng nóng nảy, biết khác loài nên không thể trao đổi, nháy mắt thân thể biến lớn. Lâm Hoài còn chưa kịp phản ứng thì tiều nhưng cầu đã biến thành 1 quả cầu đường kính lớn. Lâm Hoài thấy sau lưng 1 trận gió lớn nổi lên, cậu không thể ức chế vọt vào bụng Cầu Cầu.

“A—” Lâm Hoài bị dọa.

Cậu thấy qua Cầu Cầu từ trong miệng phun ra đồ vật này nọ nhưng đều là vật chết a! Tình huống bây giờ là sao?

Nhưng là sau khi đi vào, nhìn xung quanh thay đổi hình dạng, tầm mắt đột nhiên sáng ngời lên, 4 phía trắng xóa 1 mảnh – cảm giác này có chút giống với không gian nhưng mà nơi này chỉ là không có hơi thở

điền viên mà thôi. Lâm Hoài không hiểu sờ sờ lên dấu ấn trên cổ tay, chẳng nhẽ trong thân thể mình cũng có 1 con ma thú, mới nghĩ đã thấy 1 trận ác hàn.

Mà Cầu Cầu tại chỗ lắc lắc thân mình, quanh thân rung động không ngừng thu nhỏ lại, chỉ là béo hơn 1 vòng so với bộ dáng nguyên bản. Ợ 1 cái, nhảy lên không trung tiêu thất.

14. Chương 14: Buông Tha

Ra khỏi bụng Cầu Cầu, Lâm Hoài rơi từ trên cao xuống, may mà dưới chân có gió phụ giúp nên vững vàng đáp xuống. Chỉ cần nghĩ đến việc mình bị Cầu Cầu nhốt ra liền thấy cả người không thoải mái, sao mà giống động vật nhai lại vậy!

Cầu Cầu mặc kệ cậu, rất nhanh bay đến 1 bên chỗ có 1 vòng hào quang bảo hộ lưu động mỏng manh, ở bên ngoài xuy xuy kêu to. Thanh âm khàn khàn, Cầu Cầu đã bị thương từ trước, lại hao tổn sức lực rất lớn mà vận dụng năng lực không gian mang theo Lâm Hoài bay xa như vậy đã là cực hạn.

Berger đã sơ cứu cho đạo sư nhưng hoàn toàn không có tác dụng, ngay cả cầm máu cơ bản nhất cũng không được, miệng vết thương cứ chảy máu ồ ồ, Lâm Hoài còn chưa đến thì không xong mất.

Berger thấy là bọn họ đến bèn mở kết giới cho bọn họ tiến vào, lại cẩn thận dựng lại kết giới.

Chỗ này đã là tầng sâu nhất của ma thú sơn mạch, số lượng ma thú cực nhỏ, nhưng mỗi con đều là nhân vật cực kì lợi hại, kém nhất cũng là cấp 9, còn trên cả Cầu Cầu vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn.

Berger không thể không làm việc cẩn thận.

“Luxi, thật xin lỗi đem em đến tận đây, nhưng mà thật sự là không còn cách nào khác,” Thanh âm Berger khàn khàn, nghe qua rất uể oải. “Tình huống lúc ấy rất nguy cấp, đạo sư vì bảo vệ anh đã dốc toàn lực chống lại cấm chú của pháp sư vong linh. Anh biết em có thể cứu ông ấy, coi như anh nợ em, chỉ cần giữ lại mạng ông ấy, em có yêu cầu gì cũng không thành vấn đề.”

“Khách khí như vậy, có đòi anh tự đâm 2 nhát đao đâu, có còn là huynh đệ nữa hay không?” Lâm Hoài cười 1 chút. cậu chính là đến để hỗ trợ, đã đến rồi thì sẽ dốc toàn lực hỗ trợ.

Cầu Cầu phun ra vài viên đá đánh lửa, phun phun nước miếng, 1 khối đã chiếu sáng. Lâm Hoài mới chú ý đến đạo sư của Berger, trông hơn 40 t, quen sống an nhàn sung sướng, đáng người bảo dưỡng không tồi, ma pháp bào rộng thùng thình nhô lên 1 cái bụng nhỏ. Sắc mặt đạo sư biến đen, trên trán cũng có 1 ít tử khí tối tăm, cánh tay đã sắp khô héo, bàn tay đã hoàn toàn biến thành 1 khối gỗ khô.

Lâm Hoài lấy trong túi tiền ra 1 trái cây mọc trong không gian, lúc chuẩn bị có mang theo 1 trái, cảm thấy có thể sẽ dùng đến, quả nhiên.

Số lượng trái cây trong không gian vốn không nhiều, có lẽ thật sự là tập hợp của tinh hoa đất trời, chỉ có mười mấy quả, rất trân quý. Cho Clyde dưỡng sinh dùng mấy quả, chữa thương cho Berger dùng 1 quả, từ sau khi xem quyển bút kí ma được kia, cậu mới có chút lí giải với 1 ít loại được trân quý, từ đó mới bắt đầu coi trọng loại trái cây này, càng không dùng lãng phí. Nó cũng giống như dầu mỡ vậy, dùng sẽ không còn nữa (aka không tái sinh).

Hiện tại không có biện pháp, chỉ có thứ này mới có thể chân chính có tác dụng rửa sạch huyết mạch, tuy cậu có chế ra thanh huyết được tề có cùng tác dụng nhưng xem ra căn bản không đủ dùng.

Lâm Hoài đem trái cây bóp vụn coi như thanh huyết được tề, Berger banh miệng đạo sư ra, nhét vào.

Lâm Hoài dùng 1 bình nước đã chuẩn bị từ trước để rửa sạch vết thương, lại rải lên được khép miệng vết thương. Lâm Hoài làm như vậy bất quá chỉ là để che mắt. cậu rất hiểu biết tác dụng của trái cây trong không gian, không nói ngoa chứ sau khi ăn 1 trái thì thương thể đều biến mất hết. Nhưng Lâm Hoài vẫn giả vờ 1 bộ dáng rất bận rộn, thậm chí còn mặt ra mặt đau mồ hôi.

Nhưng mà ngoại thương của Berger cần phải hảo hảo xử lí, y chịu đều là ngoại thương. Dùng nước hồ coi như thuốc khép miệng là đủ rồi. Còn có Cầu Cầu, vì dẫn cậu đến chỗ này phải biến thân nên đóng băng vài đều nát, vài vết thương còn bị rách miệng, chảy ra 1 chút máu.

Lâm Hoài tự bằng cho Berger vừa hỏi, “Mấy anh lại gặp chuyện gì vậy, rõ ràng định vị quyền trục đã đưa em đến nơi sao anh lại thành ra ở đây?”

Berger cắn răng nhả ra 1 chữ, “Frey!”

Lâm Hoài nhìn y ánh mắt cừu hận, động tác trong tay nhẹ đi, lại chuyện này không gặp qua nhưng có thể tượng tưởng ra 1 người vốn là bạn tốt nhiều năm lại năm lần bảy lượt muốn đưa mình vào chỗ chết, cảm giác bị phản bội này nhất định rất thống khổ.

1 đêm trôi qua hữu kinh vô hiểm, may mà mấy loại ma thú bình thường đều bảo vệ lãnh thổ của mình không có nhúc nhích, trừ phi bị nó bắt gặp hay bị công kích hay lúc đói khát đi kiếm ăn. Mà bọn họ lại ngoài ý muốn không có phát sinh chuyện gì.

Trời sáng thì đạo sư rốt cục tỉnh lại. Gân mạch trên người ông tràn ngập nguyên tố ma pháp ám hệ, linh lực trái cây đều chạy tới giúp cậu khu đuổi ma pháp nguyên tố, tái sinh gân cốt, không xuất hiện vấn đề rụng lông tóc như với Lâm Hoài.

“Đây là tiểu y sư mà cậu nói? Bản lãnh quả nhiên không nhỏ.” Đạo sư ngạc nhiên phát hiện chính mình còn có thể tự do hấp thụ ma pháp nguyên tố, đã không còn cảm giác thương cảm do lúc trước bị cấm chú ma pháp tước đoạt năng lực ma pháp cùng sinh mệnh lực nữa.

“Trong lúc vô ý có vài cộng linh được mà thôi”. Lâm Hoài dùng lời lúc trước đáp với Berger để tiếp tục lừa đạo sư. Chẳng qua đây không phải là vấn đề cậu muốn lo lắng, Lâm Hoài nói xong thì đề tài này coi như hết.

Đạo sư không nói chuyện, ánh mắt tinh tế đánh giá Lâm Hoài, nhìn Lâm Hoài như mang theo mũi nhọn. Cậu vẫn cảm thấy ánh mắt này có chút lạnh lùng, Lâm Hoài từ lúc ngốc lâu trong không gian đối với nguy cơ bên ngoài luôn phá lệ miễn cảm, cậu mới đầu nghĩ là đạo sư cùng Berger cũng giống nhau nhưng xem ra không giống cậu tưởng tượng.

“Chúng ta có nên rời đi không.” Lâm Hoài thầm nghĩ chính mình lo nhiều. Kết giới dần dần mỏng đi, nội tạng uy áp của ma thú sơn mạch không phải người như Lâm Hoài không có tí bản lĩnh nào có thể trụ được. Hô hấp của cậu bắt đầu dần nhanh hơn.

“Đi thôi, bên này tùy thời có ma thú lao tới, rất không an toàn.” Berger đưa cho cậu 1 khối tinh thạch, “Đây là 1 loại kết giới nhỏ, đối với em có chút hữu dụng.”

Lâm Hoài nắm ở trong tay, cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Berger nâng đạo sư dậy, đạo sư còn rất yếu, đi đường phải cố hết sức. Cầu Cầu nằm úp sấp trên đầu Lâm Hoài, nó cũng lười bay.

Nhưng vào lúc này 1 cái đầu lâu trống rỗng xuất hiện, kết giới mỏng manh hoàn toàn bị đánh nát, 1 vòng tinh thạch được xếp thành hàng lần lượt bị nổ mạnh. Khoảng cách quá gần, Lâm Hoài thấy thanh âm sập đem mang nhĩ cậu chấn nát!

Không đợi cậu che lỗ tai, cảm giác nguy cơ mãnh liệt làm cậu tại chỗ lăn lộn, né tránh công kích đầu tiên của khô lâu, khô lâu cốt chỉ chém trượt cổ Lâm Hoài, chém vào bùn đất. Nếu không phải do tranh thủ chút thời gian giảm sóc lúc khô lâu đánh vỡ kết giới chỉ sợ Lâm Hoài cũng không còn đứng ở đây.

Thân thể đạo sư lúc này mới khôi phục, còn chưa tụ tập được ma pháp lực, người có thể chiến đấu cũng chỉ còn Berger thương thể còn chưa có khối hân.

Frey lững thững đi đến, 1 đôi mắt sâu không thấy đáy, khóe miệng mỉm cười, hư không phía sau xuất hiện mấy cái khô lâu, cùng mấy cái khô lâu đợt trước không giống nhau, khô lâu này này có màu đỏ như máu, còn có hào quang xung quanh lưu chuyển, “Không nghĩ tới mấy người có thể chạy xa như vậy, không hay là ta tìm được mấy người rồi. Kì thật đã sớm biết trước sẽ có kết quả này thì cứ ở tại chỗ chờ là được rồi, chạy tới chạy lui, có biết mệt không!”

Berger phát ra hỏa hệ ma pháp đem khô lâu kia đốt thành tro tàn, đứng chắn trước người đạo sư và Lâm Hoài, đề phòng nhìn Berger. “Ở chỗ này động thủ, người không sợ ma thú ra tay? Đến lúc đó thì ai cũng không chạy thoát.”

“Thì ra người cái gì cũng không biết đã dám chạy đến sơn mạch tầng này? Mấy ngày nay sinh ra 1 con ma thú cấp 10, ma thú vùng này đều chạy tới đây. Các người lại bình yên qua 1 đêm ở đây thật đúng là gặp may!” Frey cười lạnh nói, “Đáng tiếc mỗi lần gặp người đều bề bộn nhiều việc. Thật vô nghĩa, lãng phí thời gian quá đi!”

Lời còn chưa dứt, vỗ tay, huyết sắc khô lâu cười vài tiếng, trong nháy mắt bùng lên hỏa diễm màu u lam, chúng giống như có ý thức, đối diện lẫn nhau, tả hữu giáp công, nhanh chóng đánh úp về phía Berger.

“Người thật đúng là không nể tình!” Berger hung hăng nói xong, hỏa diễm dưới chân y hừng hực thiêu đốt hóa làm hỏa long, quấn quanh thân y, lại phân đôi, 1 con thủ thế phòng ngự, 1 con sét đánh không kịp bưng tai tiến công!

Lâm Hoài nhìn đến ánh mắt phiếm hồng của Berger, tay nắm chặt chuẩn bị tư thế đánh nhau, 1 câu đã đến miệng bị cậu nuốt xuống.

Giờ khắc này có lẽ Berger cảm thấy chiến đấu so cuộc sống chạy trốn còn quan trọng hơn. Huống chi thương thế của y đã không còn gì đáng ngại mà Frey cũng là đơn thương độc mã, như vậy so ra không phải là không công bằng.

Lâm Hoài biết nhiệm vụ (cứu người) của mình đã hoàn thành, ở lại chính là 1 loại trói buộc, nhìn thấy bên cạnh có 1 tấm bia đá cao tầm 1 thước, tuy kì quái tại sao lại có tấm bia đá xuất hiện ở đây, chữ khắc bên trên cậu cũng không biết, nói là chữ lại giống mấy ma pháp trận phức tạp thời thượng cổ còn giống hơn. Cậu cũng không rảnh nghiên cứu, trốn sau tấm bia đá, tận lực giảm bớt sự tồn tại của chính mình.

Cầu Cầu giá trị chiến đấu lúc khai hỏa rất là uy phong nhưng nó lại nhát gan, phản ứng đầu tiên khi gặp phiền toái là chạy. Lâm Hoài ngẩng đầu vừa vặn thấy Cầu Cầu đang vờn vờ xoay vòng trong không trung không dám đi xuống. (ma thú cấp 9 kiểu gì vậy ==”, mất mặt quá đi!). Nghĩ đến mình còn có nhiệm vụ bảo vệ đạo sư lại gấp đến độ cao thấp tán loạn, tay chân luống cuống không biết làm thế nào cho phải.

Động tác của nó tuy rằng hỗn loạn nhưng thật ra không bị kích chiến phía dưới ảnh hưởng, màu đỏ hỏa diễm, màu đen u minh khí diễm 1 chút cũng không chạm đến nó. Cầu Cầu rốt cục hạ quyết tâm, đáp xuống, thân hình biến lớn, định nuốt đạo sư vào bụng rồi chuồn khỏi hiện trường.

Đạo sư khoát tay với nó, ý bảo không cần, tựa vào gốc đại thụ bên cạnh, vùi đầu làm gì đó, ông ta đưa lưng về phía Lâm Hoài nên cậu căn bản nhìn không được.

Cầu Cầu nhìn động tác xua tay, thân thể như quả kính khí cầu thu nhỏ lại thành bộ dáng vốn có, 1 lần nữa bay lên không trung. Lá gan đã dùng hết rồi, khô lâu chút nữa thì bắt được móng của nó, thật sự quá nguy hiểm.

15. Chương 15: Buông Tha – Phần 2

“Đã là đối thủ mà lại nường tay trên chiến trường không phải rất buồn cười sao.” Ma pháp của Frey so với trước kia lợi hại hơn nhiều, hẳn chưa bao giờ ngừng nghỉ luyện tập, từ lần trước đối chiến phát hiện tiềm lực Berger đột nhiên tăng mạnh nên cũng tăng thêm cường độ luyện tập.

Frey nhỏ giọng đọc chú ngữ, lại thêm mấy chiếc đầu lâu trống rỗng xuất hiện, mấy con khô lâu này bề ngoài bao trùm 1 tầng băng sương nhìn qua như dùng hàn băng chú thành. Băng khô lâu trên băng tầng động tác nhanh nhẹn, cánh tay vươn tới, canh giữ 4 phía ở băng tầng.

Hàn khí lượn lờ, dưới chân Frey đúng là có 1 tầng băng đang lan tràn, gai băng trên mặt tạo nên 1 bức tường băng chặn đứng công kích của Berger!

Berger cũng không cam chịu yếu thế, giá trị ma lực tinh luyện của y đã cao hơn trước kia rất nhiều, tiến công của hỏa long phút chốc tăng vọt, 1 ngụm liệt hỏa phun ra đem tường băng biến thành hơi nước!

Hỏa long phòng ngự bên cạnh cùng huyết sắc khô lâu địa vị ngang nhau, cũng có ả ả thế áp qua! (Kiểu 2 bảo tiêu nhìn nhau chăm chăm ==)

Danh hào ma vũ song tu của Frey không phải tự xưng, có đấu khí hộ thể, hẳn 1 mình tiến lên cận chiến cùng Berger. Mặc dù Berger có chiến kĩ nhưng dù sao y không phải là chiến sĩ, ma pháp sư là cao thủ chiến đấu cự li xa, cự li gần chỉ có thể trốn tránh.

Berger phong hỏa song hệ ma pháp, Frey Vong linh thủy hệ 2 lớp ma pháp đều là ma pháp khác hệ có lực công kích mạnh kinh người.

Tốc độ bóng dáng 2 người cực nhanh, mơ hồ không thấy gì, chỉ nghe được tiếng vang đinh tai nhức óc!

Lâm Hoài tuy cẩn thận trốn tránh nhưng vẫn có vô vàn ma pháp phạm vi công kích lớn dừng ở bên người, cậu thấy không có người chú ý đến bèn trốn vào không gian.

Trong không gian quả thật an toàn, đáng tiếc không có biện pháp do thám tình huống bên ngoài. Lâm Hoài 1 bên sốt ruột về tình hình chiến đấu, 1 bên lo cho an nguy của chính mình. Kí ức lần trước mới ra khỏi không gian đã nỗ lực vẫn còn mới mẻ, làm cậu mỗi lần đi ra đều lo lắng đến vấn đề an toàn.

Thời gian trôi qua quá chậm, Lâm Hoài ở trong không gian không có tâm tư làm gì, thời gian chờ đợi luôn bị vô hạn kéo dài lại kéo dài – đại khái tính cuộc chiến đã kết thúc 1 lúc mới cẩn thận ra khỏi không gian, xung quanh coi như an toàn, Lâm Hoài mới định tâm lại.

Cậu muốn nhìn tình huống 1 chút lại thấy Frey cách đó không xa, sắc mặt luôn tái nhợt quỉ mị, trường kiếm cắm xuống chống đỡ sức nặng của thân thể.

Lâm Hoài cũng hẩn liếc nhau, ánh mắt lập tức rời đi – Frey nhìn qua có vẻ vẫn hoàn hảo, thế Berger đâu? Anh ta thế nào rồi?

Đột nhiên thanh âm của Berger vang lên, “Đạo sư, ngài không thể làm như cây! Luxi còn ở bên trong, như vậy em ấy cũng gặp chuyện không may!”

Lâm Hoài đi theo tiếng nói, giữa cậu và Berger có ánh sáng chớp động, làm cho âm thanh kia truyền đến có vẻ mơ hồ – cứ như là có 1 vách tường vô hình chắn ngang vậy.

“Cậu ta sẽ hiểu.” Đạo sư thần nhiên nói. Tiếp tục phát ra ma pháp lực từ ma tinh, 8 hệ ma pháp nguyên tố cuộn cuộn không ngừng dọc theo 1 đường dẫn thẳng tắp đưa lên tấm bia đá bên người Lâm Hoài, tấm bia đá bắt đầu run run, Lâm Hoài theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm nhưng lại không thể trở lại không gian!

Nếu cậu có được cảm ứng ma pháp nhất định sẽ biết, mấy thước quanh tấm bia đá cho đến bức tường vô hình kia bị vây quanh bởi 1 mảnh ma pháp nguyên tố đang trong trạng thái cuồng bạo! Kịch liệt va chạm! Điện cuồng ma sát!

Lâm Hoài chạm đến tấm bia đá hơi hơi nóng lên, trên không mây đen vần vũ, có dấu hiệu sắp bão, chớp giạt, cuồng phong tiến đến không hề dự báo. Vần tự màu đen quỉ dị lưu động trên tấm bia đá, vô số ma pháp trận hiện lên trong không gian quanh cậu, hồng cam lục, màu sắc hoa cả mắt.

Đấu khí của Frey hóa thành áo giáp hộ thể, 1 quyền đánh lên vách tường phát sáng, chỉ nghe tiếng “đông” vang lại, chung quanh đã hình thành 1 tầng kết giới! Thu lại nắm đấm, triệt hạ áo giáp, nhìn kết giới bao quanh 2 người nói, “Không nghĩ tới ma pháp sư đại nhân đại biểu chính nghĩa cũng làm loại chuyện này!”

Berger giữ chặt tay đạo sư đang không ngừng vận chuyển ma pháp nguyên tố, “Người không thể làm như vậy, Luxi, Luxi em ấy vừa mới cứu người mà!”

“Thằng nhóc kia nếu có năng lực như vậy thì cũng không tất chết.” Đạo sư nhìn chằm chằm Berger đang giữ chặt tay ông ta, “Cậu rõ ràng đang lo lắng, kết giới này 1 khi mở ra thì người ở bên trong tất nhiên sẽ bị tổng xuất ra ngoài. Nguyên tố trong tay ta nếu không ổn định có thể khiến chúng ta phong ấn cả đại lục, cậu xác định muốn làm như vậy hả?”

Berger do dự 1 chút.

“Cậu từ nhỏ chỉ biết mình nên làm cái gì, lần này đến ma thú sơn mạch là để báo thù cho 2 bạn học của cậu, nếu cậu không muốn ta cũng không muốn cậu bị cuốn vào chuyện này, cậu xác định vì 1 thằng nhóc

mà tiếp tục làm càn?” Đạo sư tiếp tục nói, “Cậu vẫn là 1 đứa bé ngoan, cũng hiểu được trách nhiệm trên vai mình.”

Lâm Hoài vừa vặn nhìn thấy Berger ở đằng xa, ánh mắt Berger thẳng tắp hướng về phía cậu, trong ánh mắt là xin lỗi và bất đắc dĩ không nói nên lời.

Tầm bia đá đột nhiên nóng rực lên, cực nóng làm cho tầm mắt của Lâm Hoài trở nên mơ hồ, Lâm Hoài dụi mắt nhưng 1 chút cũng không thấy rõ hơn. Thanh âm xung quanh cậu biến mất, chỉ cảm nhận được 1 người.

Lâm Hoài nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Mới trước đây, qua năm mới hiếm khi bố mẹ trở về, cậu dậy rất sớm, trời còn chưa sáng đã chạy ra đầu thôn chờ bọn họ. Cha mẹ rốt cục xuất hiện, trong tay ôm 1 đứa trẻ, mẹ rất ôn nhu dỗ đứa nhỏ đang khóc nỉ non đó, nói với cậu, đây là em trai con, về sau phải đối tốt với em biết không?

Lúc cậu tốt nghiệp đại học, cậu tìm được 1 công việc tốt lắm, dùng 1 chút tiền lương thực tập tích cóp từng chút 1, mua nhẫn cầu hôn với bạn gái. Châu Bảo Tương Tử, bạn gái của cậu lại cùng 1 nam nhân xa lạ nói nói cười cười, lúc cậu nhìn thấy ngay người 1 lúc, giới thiệu với đối phương, đây là bạn học cũ của tôi.

Lần đầu tiên cứu Berger rời khỏi núi Morvel, Berger cười nói, anh cho dù không phải rất mạnh nhưng để ý 1 tên nhóc da lông ngắn như em thì không thành vấn đề.

...

Rất nhiều ký ức như điện xẹt qua tâm trí cậu, cũ có, mới có, rõ ràng có, mơ hồ có, cuối cùng đây đưa 1 chỗ, cậu như người ngoài cuộc bàng quang chứng kiến khiến mắt sinh đau, trong lòng lại không có cảm giác gì rõ ràng.

Tinh thạch trong tay đạo sư hóa thành bột phấn, “Đáng tiếc, vốn chuẩn bị để đối phó với pháp sư vong linh, kết quả lại lãng phí trên người 1 thằng nhóc.”

Berger nhìn kết giới đã biến thành 1 mảnh hắc ám, lúc hắc ám trở thành quang minh cũng là lúc bên trong trống trải 1 mảnh, giống như 2 người vừa rồi chưa từng tồn tại qua. Ý cảm thấy mình như không còn sức lực, thì thào lẩm bẩm, “Trách nhiệm, trách nhiệm của cháu làm cho cháu không thể phóng túng, ngay cả ân nhân cũng không thể cứu giúp sao? Cậu.”

“Berger, cháu đừng quên, cháu không chỉ là người thừa kế của gia tộc Samuel chúng ta mà còn là tam hoàng tử của đế quốc Orkeln.” Đạo sư vỗ vai Berger, “Người thừa kế hẳn nên vì con dân đế quốc làm chút chuyện, cháu đừng để ý trong lòng, nhưng mà năng lực của nhóc kia quả thực hơi lãng phí, ta vốn muốn nó phục vụ cho chúng ta!” (thể nên kết cục của ông méo tử tế là phải =.=)

“Cậu!” Berger kinh hãi, “Cháu cùng em ấy là bạn bè mà!”

“Bạn bè cái gì.” Đạo sư hừ lạnh, “Cháu nhớ kĩ, làm người thừa kế thì phải đem tình cảm cùng lí trí hoàn toàn phân định rạch ròi, đừng để thứ tình cảm ủy mị làm hỏng tư tưởng của cháu! Thằng nhóc kia bản lĩnh không nhỏ, ta còn cảm thấy cảm ứng ma pháp nguyên tố của mình mạnh hơn trước kia không ít. Nhưng nếu nó có thể làm điều này cho chúng ta thì cũng có thể làm cho người khác! Biến mất cũng tốt.”

Berger nhìn cậu mình, từ nhỏ đây là người thân cận với y nhất, không ngừng khích lệ, dạy dỗ y, lòng có chút rét lạnh, trở nên cứng rắn hơn – ít nhất thì cậu cũng không sai, y không chỉ là người thừa kế của gia tộc Samuel mà còn là tam hoàng tử có năng lực nhất của đế quốc Orkeln.

Lâm Hoài thấy bóng tối xung quanh nhìn không thấy 5 ngón tay, không biết qua bao lâu, ánh sáng mờ xuyên thấu qua màng mắt, cậu nhìn thấy dưới chân là 1 mảnh hoang nguyên (bình nguyên hoang vu). Bầu trời đỏ sậm, đất màu vàng, không thấy bất cứ 1 sinh mệnh nào.

Đây là chỗ nào?

Thì ra cậu vẫn chưa chết?

Lâm Hoài phúi phúi cát trên người, liếc mắt 1 vòng sa mạc hoang dã quỉ dị, chết chỉ là chuyện sớm muộn đi.

Phía sau có tiếng kim loại ma sát, là Frey. Frey nhặt lên từng món vũ khí, nhìn thoáng qua Lâm Hoài – ánh mắt Frey tràn ngập áp lực cùng âm u, Lâm Hoài nhất thời trong lòng kinh hoảng.

Còn có địch nhân bên cạnh, chỉ sợ chết còn nhanh hơn.

Frey mặt không đổi, xoay người bước đi.

Chỗ này không có trăng sao mặt trời gì cả, Lâm Hoài hiện giờ không rõ phương hướng, cậu cẩn thận nhìn phương hướng của Frey, nắm chặt tay, để bản thân tỉnh táo lại, chuẩn bị tùy thời tiến vào không gian rồi mới chạy chậm theo sau.

Không thể không nói, đây là biện pháp tốt nhất trước mắt. Ở lạ chỗ này trừ phi luôn tránh trong không gian hay gặp được người khác thì cậu vĩnh viễn cũng chỉ ở lại hoang nguyên này.

Lâm Hoài bước chân ngán, không khí nơi này khô ráo, cuồng phong lúc nào cũng hàm chứa cát đá cắt vào Lâm Hoài, từng giọt máu rơi trên mặt đất. Lâm Hoài không bao lâu thì thở hồng hộc.

Frey đi 1 chút ngừng ngừng, không biết là quan sát phương hướng hay cố ý chờ cậu – Lâm Hoài có xu hướng cho là về sau, dù cậu chẳng biết nói này phân biệt phương hướng kiểu gì.

Đi được nửa ngày, cảnh sắc chung quanh 1 chút cũng không biến hóa, Lâm Hoài thật rất hoài nghi, có phải người phía trước cũng lạc đường rồi?

Nhưng mà rất nhanh nghi ngờ bị tiêu trừ. Nhìn thấy ốc đảo rồi. Có ốc đảo là có cơ may sống.

16. Chương 16: Lặn Đầu Thấy

Càng tiến gần ốc đảo, mùi máu tươi lại càng mạnh, cát vàng dưới chân cùng những vết máu hỗn tạp bị oxy hóa thành màu đỏ sẫm. Giáp xác của các loại cự thú tản ra chung quanh, ở giữa còn có 1 thi thể chiến sĩ nhân loại.

Lâm Hoài nhất thời hoảng hốt. Cậu đến tột cùng là đã tới chỗ nào vậy?

1 đám người tốp 5 tốp 3 đem xác cự thú khuôn lên 1 chiếc xe đẩy lớn, mười thước vuông trên mặt đất đã có không ít hài cốt cự thú, trên chiếc xe kia có 1 cột buồm treo lá cờ đỏ tươi – Dũng giả thành (Thành của những con người dũng cảm)

Barron là tiểu đội trưởng đội vận chuyển, trên mặt có râu quai nón, khoe mắt có vết sẹo lưu lại khi chiến đấu. Ông ta chỉ huy các thành viên hành động, nhìn thấy xa xa có 2 người hướng bên này đi tới.

1 thiếu niên quần áo rách nát, trong tay cầm 1 trường kiếm bạc, trên chuôi kiếm quấn 1 cái băng gạc kéo dài đến cổ tay, sắc mặt tái nhợt, 1 đôi mắt tối đen như mực, thân thể trông cường tráng, trẻ mà cần trọng. Người nhỏ hơn 1 chút trông mũm mĩm, ánh mắt to sáng ngời, mái tóc xanh đậm dài dùng 1 sợi dây buộc lại, vẻ mặt mỗi một nhưng vẫn quật cường kiên trì.

Liền bước đến quát 1 tiếng, “2 người kia dừng lại 1 chút!”

Frey dù đã đi qua không ít nơi nguy hiểm nhưng cũng chưa thấy giáp xác cự thú to như vậy – cái đầu dài nhọn hơn nửa thước, cái cẳng dài 7 8 thước, đôi mắt đỏ như máu.

Thấy có người chủ động đi lên hỏi, tuy thái độ không tốt lắm nhưng hắn cũng không giận, “Xin hỏi, đây là chỗ nào?”

“Dũng giả thành – Corina. Đã đến tận chỗ này mà còn không biết.” Thanh âm Barron khàn khàn mà to, “Chúng ta chỗ này vừa trải qua cuộc chiến với bộ cánh cứng lớn, ta còn thấy lạ là sao lúc này lại có người đến đây? Thấy không, đây là bọn ta vừa mới chiến thắng bọn bộ cánh cứng lớn này, chỉ có con dân Corina chúng ta mới có thể đảm đương danh hiệu Dũng giả – Người dung cảm!” Barron theo thói quen khoe ra danh hiệu của bọn họ.

“Nhìn qua thật rất lợi hại.” Frey nói.

“Tất nhiên rồi, không có Corina thì lũ bọ cánh cứng đó sẽ xâm nhập nội địa, trở thành mối nguy lớn!” Barron nhếch mày, trông có vẻ rất vui, “Nhưng mà sao các cậu đến được nơi này, nói là đi qua hoang nguyên thật là làm người ta không tin tưởng mấy.” Barron nhìn bọn họ chăm chăm, tay xoa sống dao.

Frey phụ họa nở nụ cười 1 chút, “Tôi cũng không biết, cứ đi 1 mạch liền đến đây.” Lời này nửa thật nửa giả.

Barron nhìn kĩ 2 người 1 lúc lâu mới nhẹ nhàng thở ra nói, “Cũng đúng, 2 thằng nhóc, hắc hắc, 2 đứa nhìn qua thật yếu, ở thành Corina bọn ta tùy tiện 1 người bình thường cũng mạnh hơn so với 2 đứa, muốn nói 2 đứa không đơn giản thì là đánh giá hơi cao rồi.”

Frey cũng sẽ không sửa lời người này nói. Tại chỗ xa lạ này tùy tiện khiêu khích người khác không phải là biện pháp sáng suốt. “Chúng tôi có thể ở tạm trong thành 1 thời gian không?”

Barron nói, “Nếu là bằng hữu phương xa tất nhiên là hoan nghênh rồi. Tôi là đội trưởng số 3 trong 11 đội hộ vệ của thành Corina – Barron, 2 cậu có việc gì có thể tìm tôi.” Ông ta quay về đám người đang bận rộn đi đến, tóm 1 người nói, “Cậu trước dẫn 2 người họ về thành, trong thành gặp tai họa không nhẹ, giờ cũng cần trợ giúp.”

Thành Corina quả nhiên gặp tai họa không nhẹ giống lời Barron. Nơi nơi đều là 1 mảnh đổ nát, không ít phòng còn phải dùng bó củi dựng tạm lại. Chung quanh có không ít người bị thương, đi ngang qua đều nhìn họ với ánh mắt kì quái, Frey không coi ai ra gì, Lâm Hoài theo sát đằng sau cũng không có bao nhiêu bị ảnh hưởng. Người kia đem bọn họ đến 1 gian phòng nhỏ liền không nói lời nào rời đi.

Frey đặt kiềm lên trên bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ không biết nghĩ cái gì.

Lâm Hoài thấy không khí trong phòng áp lực khó chịu bèn hỏi, “Anh chuẩn bị làm cái gì bây giờ?”

Frey chỉ có thể được bước nào lo bước nấy, chỉ cần phương hướng không sai thì chẳng sao. Nhưng lần này lại không theo dự kiến đến 1 địa phương hoàn toàn xa lạ, nhớ đến tình cảnh ở trung tâm ma thú sơn mạch lúc ấy, càng thấy đường về khó mà phân biệt, nghe vậy liền nói, “Ta cũng không biết, khẳng định là tìm cách trở về.” Hẳn nhất định phải trở về, hẳn còn chuyện chưa làm nên cứ chậm trễ ở đây sẽ rất phiền toái. Lâm Hoài có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hẳn thật sự trả lời mình, nhưng mà nghe xong cũng trầm mặc, Clyde gia gia vẫn còn đang chờ cậu, cậu không ở đó hẳn là ông lo lắng lắm, không biết tình huống thế nào rồi.

“Còn cậu chuẩn bị làm gì?” Frey đứng lên ném lại câu hỏi cho Lâm Hoài.

“Có ý gì?” Lâm Hoài khó hiểu.

“Cậu định đi theo ta – đây không phải là 1 ý kiến hay, chúng ta đến cùng 1 chỗ nhưng không cùng 1 chiến tuyến đúng không? Cậu nếu đi theo ta, ta cũng không cam đoan sẽ làm những chuyện giống Berger đã làm.” Frey khoé miệng cười trào phúng nói, “Nếu cậu không có dự định ta có thể đề xuất ý kiến. Cậu thấy chung quanh người bị thương không ít, nghe lời ông râu xồm kia nói thì hình như tai họa này không phải chuyện lần 1 lần 2. Cậu nếu ở đây học làm y sư thì an toàn hơn đấy.”

Lâm Hoài đang muốn nói thì bên ngoài có người kêu lên, “Bên này có ai rảnh không? Tôi cần vài người đi vác củi.”

Frey đứng dậy ra ngoài, trước khi xoay người còn nói thêm, “Ta đã nói đến nước này, cậu muốn làm gì thì làm.”

Lâm Hoài nắm chặt tay, trong phòng không 1 bóng người, lại làm cho cậu có thể suy nghĩ sâu xa.

1 ngày hôm nay đã trải qua đủ chuyện, thay đổi bất ngờ, cậu sẽ không đi trách tội người kia nhưng cậu nghĩ mỗi người đều sẽ vì chính mình mà trả giá đại giới, đến chỗ này cậu đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Đến 1 chỗ hoàn toàn xa lạ lại tràn ngập nguy hiểm cùng tai nạn, tương lai mịt mờ, cậu phải mạnh mẽ lên, lại mạnh mẽ hơn nữa! Đây là ý nghĩ thoáng qua khi cậu nhìn Berger biến mất trước mắt.

Mà lời của Frey lại làm cho cậu thấy đã đến thế giới này thì không thể dựa vào ai cả, phải trang bị cho chính mình, chỉ có thể tin tưởng bản thân! Chỉ có làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn thì mới có thể không bị làm hại.

Buổi tối Barron mang 1 ít thức ăn lại đây thuận miệng hỏi, “2 anh em cậu muốn làm việc gì trong này a? Thành Corina bọn tôi chưa bây giờ nuôi người rảnh rồi cả, nếu chuyện gì cũng không muốn làm thì chỉ có chết đói thôi.” Barron nhìn đến bọn họ 1 lớn 1 nhỏ, tự nhiên sẽ cho 2 người là anh em.

“Cho tôi gia nhập đội hộ vệ đi.” Frey không chút do dự nói.

“Được! Đội hộ vệ của bọn tôi có thể nói là bộ binh lợi hại nhất đế quốc, gia nhập chúng ta là không tồi. Nhưng mà nhìn cậu không cường tráng lắm, phải rèn luyện nhiều thêm!” Barron vỗ vai Frey.

Frey cả buổi trưa đều khuôn vác gỗ, gỗ nơi này nặng bất ngờ, may mắn hần là ma vũ song tu nên tố chất thân thể mạnh hơn so với ma pháp sư đơn thuần nhiều, nếu không đúng là ăn không tiêu. Đấu khí không thể mãi hộ thể, bả vai hần đã có chỗ sưng đỏ, nhịn không được “tê” 1 tiếng.

Barron cũng nở nụ cười, “Thằng nhóc không được rồi à.” Barron chỉ xem Frey là chiến sĩ thuần túy, nói xong ánh mắt chuyển hướng sang Lâm Hoài, “Thế còn nhóc, nếu không cũng tham gia đội hộ vệ?”

“Tôi muốn làm y sư.” Giống như đề nghị của Frey, cậu cũng hiểu được y sư mới càng phù hợp với mình hơn thân phận của ma được sư.

“Y sư à.” Barron nhũm mày, ông không xem thường y sư nhưng mà ở thành Corina, y sư là 1 nghề rất khó khăn, tuy không cần vào sinh ra tử, hệ số an toàn cao hơn nữa cứu người còn được tán dương nhưng trong mắt ông lại không phải người dũng cảm. “Được rồi, mai tôi mang cậu đến nghiệp đoàn y sư xem sao. Nếu không có đủ trình độ thì sẽ không có y quán nhận cậu đâu.”

Lâm Hoài vâng 1 tiếng, cậu không biết là khó khăn như thế.

“Đúng rồi, có chuyện quên nói, nếu 2 cậu muốn sinh sống ở thành Corina thì phải đợi đến sau tai họa bọ cánh cứng 5 năm 1 lần mới được rời đi. Đây là luật bất thành văn.” Barron bỗng nhiên nói.

“5 năm 1 lần?”

“Các cậu đã biết bọ cánh cứng lớn là cái gì, nhưng đó chỉ là ma thú cấp 5! Tai họa 5 năm 1 lần cần không ít bộ đội tiếp viện của đế quốc phái tới, nhưng mà mấy tên này đều không dùng được, 1 đám yếu như sên.” Barron khinh thường nói.

5 năm không dài không ngắn, với cậu mà nói, năm nay 6 tuổi, năm năm sau thì 11 tuổi, nếu muốn đem 5 năm phí ở đây thì Lâm Hoài thế nào cũng không muốn. (aka phải làm được gì có ích ở chỗ này)

Frey cũng có ánh mắt kiên nghị, ánh mắt lướt qua trường kiếm, lạnh giống như băng.

“Được rồi, tôi đi trước.” Barron tạm biệt ra về, trong thành bị phá hoại nghiêm trọng, ông còn không ít chuyện phải làm

17. Chương 17: 1 Đêm

Còn lại Lâm Hoài cùng với Frey ăn cơm trong im lặng.

Lâm Hoài thể cậu chưa bây giờ phải trải qua bữa cơm nào im lặng quỷ dị như vậy! Nhưng mà đối mặt với Frey cậu có cố vắt đầu óc tìm cách cũng không thay đổi được loại không khí cứng ngắc này.

Trên bàn không có đồ ăn gì, 1 bàn thịt, thịt khá cứng, còn có vị chua. Barron nói qua đây là thịt bọ cánh cứng, gần đây bọ cánh cứng trong thành nhiều lắm, món ăn mặn trong khoảng thời gian này đều là món này, hơn nữa chỉ cung ứng có chừng lượng. Lâm Hoài liên tưởng đến cái xe đẩy kia, còn đóng xác bọ cánh cứng mà 1 trận run rẩy trong lòng.

Còn có 1 đĩa thức ăn chay, so với bàn thịt bọ cánh cứng mà nói thì món ăn đạm bạc này lại có vẻ đáng yêu nhiều lắm.

Mấy thứ đồ ăn này đều là nấu ngoài trời, rất nhiều phòng ốc đều bị hủy nên trong thành có phát miễn phí đồ ăn cho những hộ gia đình có nhu cầu. Đã là miễn phí thì chất lượng tự nhiên cũng không cao, chỉ cần ăn no bụng không sinh bệnh gì là tốt rồi. Hướng chỉ theo lời người phân phối đồ ăn nói thì, có hương có vị đã là nhân tính hóa lắm rồi.

Frey lại giống như là không biết đồ ăn khó ăn, rất nhanh giải quyết xong phần mình. Với hấn mà nói, có thể lấp đầy bụng là được rồi, ở nơi không có chỗ dựa này, yêu cầu cao là vọng tưởng.

Lâm Hoài thấy hấn như thế cũng tự mình từng miếng từng miếng ăn vào.

Lúc vừa mới tới thế giới này thức ăn còn không tốt bằng bây giờ, mỗi ngày đều chỉ có thể nuốt mạch sa khó ăn hoặc rau dại. Về sau lúc cậu buôn bán có chút tiền lời trong nhà sung túc lên thì không còn trải qua những ngày như thế nữa. Lâm Hoài buồn bực, quả nhiên từ tiết kiệm thành xa xỉ dễ mà ngược lại thì đặc biệt khó! Đặc biệt là lúc biết trong không gian của chính mình có rất nhiều đồ ăn ngon mà vẫn phải ăn thứ đồ này nọ, cảm thấy chính mình bị thúc vô cùng.

“Ngày mai tôi sẽ đi đổi đồ ăn về.” Frey đột nhiên nói.

Hôm nay hấn ra ngoài đã biết không ít chuyện tình, nơi này vừa trải qua tai ương, đồ ăn đều có vẻ trân quý nhưng cũng không phải không đổi được. Corina là biên thành của đế quốc, cực kì quan trọng với an nguy của đế quốc. Vì để trấn an dân vùng biên giới đế quốc sẽ phái 1 ít thương nhân tới đây không lâu sau vụ bạo cánh cứng để giảm thấp giá đồ dùng hằng ngày 1 chút.

Hiện tại nguy cơ vừa qua khỏi nguy hiểm còn đến nữa hay không không biết, rất nhiều thương nhân còn chưa tới, chỉ có vài người lớn gan buôn bán 1 chút đồ ăn hằng ngày. Hấn không muốn công bố thân phận ma pháp sư ở mình, ở địa phương xa lạ thì ẩn giấu thích hợp luôn cần thiết.

May mắn trên người còn 1 chút ma tinh, là có được trong nhiều năm hành trình khắp nơi, cấp bậc ma tinh cũng không cao, cao cấp nhất là 1 cái ma tinh ma thú cấp 6, mấy cái khác là ma tinh cấp 3, 4, ở thế giới kia đã là rất ít nhưng mà ở chỗ này, ma thú cấp 5 cũng không thiếu. Huống chi hấn cũng không định dùng đến loại cấp bậc này, bất quá ma tinh cấp thấp số lượng không ít, có thể dùng 1 đoạn thời gian.

Lâm Hoài kinh ngạc nhìn hấn, Frey đã đi ra ngoài.

Lâm Hoài sờ gáy, thuận thực đem đồng thức ăn thừa giải quyết rồi đem đồ đi rửa, ngày mai còn trả lại cho Barron.

Hiện tại bản lĩnh cậu rất thấp chỉ có thể làm chút chuyện đơn giản mà thôi, điều này làm cho Lâm Hoài cảm thấy có chút bị thương nho nhỏ.

Frey cầm 1 khối ván gỗ đi vào, dùng mấy khối đá lót ở dưới, để vào trong góc, “Buổi tối tôi ngủ bên này, cậu ngủ giường, không có chuyện gì thì không cần gọi tôi.”

“Biết rồi.” Cậu mới không nhàm chán như vậy.

Cái phòng lâm thời này còn đơn sơ hơn phòng trong không gian nữa. Gian phòng nhỏ cực kì chỉ có thể ngủ 1 người. Cho dù là phòng lâm thời cũng không thể lãng phí. Barron phân cho bọn cậu gian phòng này, là loại ít (hiếm) nhất trong số phòng hiện có. Vì Barron lo bọn họ là khách ngoại lai, cuộc sống chưa quen, lại là 2 thằng nhóc, nếu không đã cho họ trực tiếp ngủ ở giường tập thể, chỗ đó còn không xong hơn chỗ này.

Bầu trời tối đen, màu đỏ bị màu đen thẩm bao phủ.

Lâm Hoài ôm quần áo nằm trên giường, là đêm đầu tiên ở đây, lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được. Trong đầu mông lung suy nghĩ, càng nghĩ càng loạn, càng loạn càng phiền. Nhìn về phía góc sáng sủa của Frey, kì thật cũng không nhìn thấy gì, tâm tình dần bình tĩnh trở lại.

Cậu nhớ rõ lần đầu gặp Frey, đột ngột chứng kiến 1 hồi đánh nhau, mà thời gian biến hóa, bọn họ thể mà lại cùng nhau đến loại địa phương này, hình thành 1 mối quan hệ không phải bạn không phải thù. Thế gian nhân duyên hội ngộ, tương lai ai cũng không biết trước được.

Cậu rất cục không nhìn được mà hỏi, “Anh vì sao phải giúp tôi?”

Nửa ngày không có đáp trả.

Lâm Hoài nhớ tới Frey nói không có việc gì không cần gọi hấn, ảo não dúm đầu vào quần áo. Cậu thực sự là nhàm chán tìm không ra việc gì làm mà!

“Tôi cũng không biết.” Đợi nửa ngày Frey rốt cục trả lời. Hắn sống tùy ý, bên người nhiều thêm 1 thằng nhóc vô hại cũng không sao. “Huống chi chỉ cần tôi mặc kệ cậu thì cũng khác giết cậu là mấy, cần gì làm điều dư thừa.”

Lâm Hoài àng mắt hứng, cậu làm sao mà nửa đêm lại thảo luận với người khác vấn đề hắn có muốn giết mình hay không.

Cậu còn muốn hỏi 1 câu, nếu thật đến lúc tất yếu anh thật sự sẽ mặc kệ tôi sao? Nghĩ lại lại thấy có chút buồn cười, bọn họ là quan hệ gì, vì sao yêu cầu người khác lo cho tính mạng của mình. Cậu cùng Frey, cùng lắm chỉ đến từ cùng 1 thế giới, mới đây thôi bọn học vẫn đứng trên 2 chiến tuyến đối lập.

Cậu chung quy là không đủ tự tin, nếu có sức mạnh cường đại của chính mình thì sẽ tự lo được cho mình, khi đó tự cứu cũng có thể.

Cậu 1 lần nữa đối mặt với bức tường im lặng.

Frey hình như đã ngủ, không thấy phát ra thanh âm gì.

Lâm Hoài nắm chặt quần áo, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một lần lại 1 lần lặp lại không cần ước muốn này nọ, mình có thể đạt được nó. Bản lĩnh điều chỉnh tâm tình của Lâm Hoài khá tốt nên rất nhanh không còn băn khoăn về vấn đề này nữa, mà là trù tính xem về sau làm cái gì và làm như thế nào.

Mãi khi Lâm Hoài đã ngủ thì Frey vẫn gối đầu lên tay nhìn nóc nhà, đứng dậy cầm kiếm đi ra ngoài.

Nơi này về đêm trừ bỏ không có trăng sao thì cũng giống với thế giới trước kia, đêm cũng lạnh như nước, yên tĩnh không tiếng động.

Frey trong đầu nhớ lại kiếm chiêu bắt đầu múa kiếm, thân nhẹ như yến. Đây không phải là luyện kiếm chỉ đơn thuần là phát tiết – lúc hắn tâm tình không tốt đều làm như vậy.

Ngày hôm nay hắn chân chính hiểu những lời Barron nói, “2 cậu quá yếu”. hàm nghĩa chân chính của những lời này, dù cùng là khuôn gỗ thì những người bình thường có thể không có việc gì kiên trì đến cuối cùng mà hắn, 1 ma pháp sư song tu lại trở hồng hộc, thậm chí còn có người hảo tâm khuyên hắn đi nghỉ trong chốc lát. Điều này thế nhưng làm cho hắn giật mình cùng chấn động!

Lòng tự tin từng có nay không còn 1 mảnh, chân thật biết đến sức mạnh nơi này, hắn không thể không bức mình nhanh chóng trưởng thành, không thể không bức chính mình trở nên siêu việt. Hắn cản trở lại thế giới cũ, không có sức mạnh tuyệt đối thì khẳng định không làm được, ngay cả làm như thế nào về cũng không biết được.

Mà cổ uất ức trong lòng nếu không phát tiết thì tâm tình của hắn khó có thể bình phục.

Cho dù ở nơi nào thì khôn sống đại chết, vật cạnh tranh nhau, đây là định lí!

18. Chương 18: Thừa Nhận

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Barron đã đem Lâm Hoài còn đang ngái ngủ qua y sư nghiệp đoàn.

Y sư nghiệp đoàn nằm ở trung tâm thành, bên cạnh nghiệp đoàn đánh thuê.

Do đây là biên thành nên kinh tế tương đối lạc hậu, ma pháp sư nơi này rất ít, ma pháp sư chiến đấu đều là thành viên của quân đội đế quốc, bộ đội hàng không, sau khi xong chuyện thì lập tức rời đi. Bởi vì số lượng ma pháp sư rất ít, trình độ cũng không cao mới khiến nghiệp đoàn ma pháp sư bị an trí ở biên thành.

Ở rất nhiều nơi khác còn không có danh hiệu y sư nghiệp đoàn, nhiều nhất chỉ có y quán, càng miễn bàn đến chuyện kiến tạo nguyên 1 tòa nhà cao tầng làm y quán. Đây là do hoàn cảnh đặc thù của thành Corina tạo nên, nơi này tính mạng mỗi người đều rất quan trọng, nhất là lúc bộ cánh cứng tập kích, cho dù là 1 đứa nhóc cũng phải chiến đấu. Bởi vì nhân lực nơi này khá khan hiếm nên tạo nên sự tồn tại đặc thù của nghiệp đoàn y sư ở thành Corina.

Kiến trúc của y sư nghiệp đoàn nhìn qua rất có phong cách cổ xưa, nóc nhà đâm lên trời, cửa sổ nhỏ hẹp, cửa hẹp cao, màu sắc đơn điệu làm người ta cảm thấy nhàm chán.

Barron dẫn Lâm Hoài xuyên qua lối đi dài, hai bên lối đi có bàn xem bệnh, sau bàn là phòng bệnh. Tầng thứ nhất của y sư nghiệp đoàn chính là bệnh viện hiện đại, hai người theo cầu thang vòng lên tầng 3.

Nơi này ánh sáng âm đạm, sàn nhà cẩm thạch sạch đến có thể soi gương, ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào sàn nhà phản ra ánh đỏ mỏng manh. Trong không khí có mùi nước tiêu độc mà bệnh viện nào cũng có, có vẻ phá lệ âm trầm khủng bố. Lâm Hoài vẫn chưa thích ứng được bầu trời màu đỏ nơi này.

2 người đi tới nơi chợt nghe bên trong truyền ra từng tràng chữi bậy, nghe thanh âm thì là của 1 người đã có tuổi. “Mấy người này, đã nói bao nhiêu lần, bồn hoa này mỗi ngày phải đem ra hứng gió ngoài trời, thời gian không thể dài, ba ngày tưới nước 1 lần, năm ngày xới đất 1 lần, 7 ngày bón 1 lần phân, cái giá gần 17 bình ma pháp được tề để lẫn lộn 1 chỗ, trật tự 1 cái cũng không thể loạn, mấy người không nhớ cũng không ghi vào!” Bước chân Barron dừng 1 chút, “Xem ra hôm nay tâm tình hội trưởng đang không được tốt.”

Lâm Hoài hỏi, “Hoa gì mà phiền toái vậy?”

“Hội trưởng tự mình trồng ra, ai mà biết.” Barron nhún vai.

Barron gõ cửa, hội trưởng nói, “Phiền chết mất, mới sáng sớm mà ai đã đến! Vào đi.” 2 người mới đi vào.

Văn phòng hội trưởng rộng 1 cách khoa trương, từ bên ngoài thực nhìn không ra, ít nhất phải 200m².

Hội trưởng ngồi sau bàn làm việc chất đầy sách, vài người cúi đầu đứng phía trước, hiển nhiên là vừa bị ăn mắng. Nhìn thấy có người đến, tuy tò mò nhưng không ai có gan ngẩng mặt lên.

Bốn góc phòng bày ra ma pháp trận, ánh sáng ôn hòa chiếu rọi thực vật trong bồn, đều là thực vật kì quái, có loại hoa cứ nhích tới nhích lui, còn có bụi cây không ngừng phát ra tiếng động.

“Anh thế nào lại mò đến nữa.” Hội trưởng tức giận nói, “Nói đi, có phải – muốn nhét thằng nhóc này vào chỗ ta.” Hội trưởng chỉ vào Lâm Hoài.

Barron nói, “Tôi dắt cậu ta đến đây thôi, là cậu ta chủ động đưa ra yêu cầu đến y sư nghiệp đoàn.”

“Hừ.” sắc mặt hội trưởng mới tốt lên 1 chút. “Nhìn tay chân nó gầy nhẳng, cho dù ở chỗ anh thì cũng không làm được gì.” Hội trưởng là 1 người phụ nữ mập, lúc nhìn người luôn ngả về phía trước, “Nhóc con, nói xem sao lại muốn sang bên này? Đừng có mà nói bản thân trải qua chuyện ma quỷ nên nhất gan chạy đến chỗ bọn ta! Cười cái gì mà cười! Còn cười lần sau sẽ không cứu anh!” Hội trưởng không khách khí nói với Barron.

Barron hiển nhiên cảm thấy hội trưởng đang uyển chuyển khoe đội hộ vệ ông tự hào nhất nên khi bị mắng thì phần nộ ở gương mặt nhưng trong mắt lại dắc ý.

“Bởi vì quan trọng.” Lâm Hoài trả lời thật ngắn gọn.

“Hừm?” Hội trưởng thiếu hưng trí rồi, lại là nói như vậy.

“Giống như bà nói, bà không cứu ông ấy thì ông ấy liền thật sự xong đời.” Lâm Hoài chỉ vào Barron, qua sông đoạn cầu xĩa xối.

Đắc ý trong mắt Barron biến mất, nghiêm mặt nhìn Lâm Hoài, Lâm Hoài làm ngơ.

Hội trưởng lập tức cười rộ lên, “Nhưng mà nhóc có bản lĩnh gì, thành viên y sư nghiệp đoàn của chúng ta có rất nhiều đặc quyền trong thành, 1 thằng nhóc muốn vào đây cũng không phải chuyện dễ dàng, không thể chỉ vì 1 2 câu thì nhận nhóc được. Nhìn thấy không, vài người không còn dùng được thì cho dù đã vào được cũng bị đá ra, trong nhà có quyền thế cũng vô dụng thôi!”

Lâm Hoài liếc mắt nhìn đến ngăn tủ đựng được tề, cao mãi cho đến trần nhà, nhiều vô số ít nhất cũng phải 1 nghìn loại. “Trí nhớ tôi tốt.” Đây là không phải nói dối, theo trình độ bút kí đã gặp qua là không quên thì trí nhớ của cậu có thể nói là không người địch lại. Đây đại khái là công dụng của không gian đi.

“Cách nói này không tồi, như vậy đi, nhóc đem đồng tài liệu này sắp xếp cho ta, tí nữa ta kiểm tra.” Hội trưởng buông tha.

“Không thành vấn đề.” Lâm Hoài đáp ứng sáng khoái.

“Nhóc cũng không thèm nhìn xem mặt trên có bao nhiêu nội dung?”

“Bao nhiêu cũng không thành vấn đề.” Lâm Hoài thực tự tin.

Hội trưởng cười, “Tốt lắm, kiểm tra thông qua nhóc có thể ở lại lâu 1 làm vệ sinh, nội dung làm vệ sinh đều liệt ra, trình tự 1 cái cũng không được sai.

Vài người cúi đầu không biết là vui sướng khi người gặp họa hay là ghen tị, rốt cục nhìn không được nhìn Lâm Hoài.

Người làm vệ sinh ở lâu 1 nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, trước do bọn họ đảm nhiệm, hiện tại bọn họ bị đuổi việc, việc làm toàn bộ rơi vào người 1 thằng bé như Lâm Hoài. Đại khái là làm từ hừng đông đến tối trời là có thể xong đi?

Nhưng mà người làm vệ sinh là người tiếp cận gần nhất với hội trưởng, luôn không thiếu cơ hội thăng chức, đương nhiên làm không tốt thì tốc độ đuổi việc còn nhanh hơn, như bọn họ đây mới làm có mấy ngày thôi.
= =

Lâm Hoài tự nhiên không biết việc này, cậu học thuộc mục lục rất nhanh.

Hội trưởng kinh ngạc nói, “Không đơn giản, quả nhiên có chút đầu óc.” Nói xong, từ trong ngăn kéo rút ra 1 quyển dày 1 thước, “Yêu cầu sở hữu đều ở bên trong, nhớ kĩ, 1 cái cũng không thể sai.”

Lâm Hoài cảm sách, có cảm giác mãnh liệt là mình bị lừa vào hang hổ.

Vì thế ngày hôm sau khi Lâm Hoài đến nơi này đã đánh bại vài người, trở thành 1 nhân viên vệ sinh lâu 3 nhỏ nhỏ của y sư nghiệp đoàn.

Lâm Hoài được phê chuẩn giấy tiếp theo đi nhận chức.

Vài người bị đuổi việc kia đi đến bên cạnh Barron, “Đội trưởng Barron, hay là bọn tôi gia nhập đội hội vệ của ngài. Người nhà bọn ta nói rất lo lắng cho an toàn của bọn tôi, nhưng làm 1 thân nam nhi lại lãng phí thời gian ở chỗ này thật sự rất không nên.”

Bọn họ cũng chỉ 20 tuổi, là tầm tuổi chinh chiến tốt. Bởi vì gia cảnh giàu có nên người nhà lo lắng bọn họ gia nhập đội hộ vệ. Bây giờ li khai y sư nghiệp đoàn vừa vặn có lí do dẫn thân vào đội hộ vệ.

“Được được được.” Barron mặc kệ Lâm Hoài mang theo đội viên mới thu thập rời đi. Lúc đi còn liếc mắt nhìn Lâm Hoài giống như muốn nói, thấy không, đội hộ vệ bọn ta mới là nơi đáng nam nhi nên tới, hối hận chưa.

Công việc của Lâm Hoài nặng nề rườm rà, chăm sóc hoa, sửa sang tài liệu, thực sự là những công việc thể lực. 1 ngày làm việc còn mệt hơn chạy marathon. Thu thập công cụ vội vàng chạy vào không gian tắm 1 cái, du sao tóc ướt nhẹp mồ hôi, cậu cũng không ngại tiện gội đầu luôn.

Về nhà Frey đang ngồi trước bàn ăn chờ cậu.

Trên bàn cơm có 2 suất, Lâm Hoài nói nhanh, “Cám ơn” liền nhào qua mà ăn, cậu thật sự đói không chịu được, hận ngay cả cái bàn cũng muốn nuốt luôn.

Frey nhìn Lâm Hoài, chuyển chuyển xan cù (dụng cụ ăn cơm) trong tay mình, khoe miệng khê cong 1 chút. (Ờ, đại khái là anh thích nh người biết nỗ lực, cố gắng)

19. Chương 19: Phế Liệu

Thích ứng với công việc ở y sư nghiệp đoàn kì thực cũng không khó như trong tưởng tượng.

Hội trưởng Janette đại thẩm cho cậu nhìn xem 1 quyển sách rất dày, trên đó viết rất nhiều điều khoản vô nghĩa, giống như sợ người xem không hiểu còn cố ý kẻ ra. Trong đó không hề thiếu yêu cầu nói có rất nhiều chỗ không thể đi, không cần quét tước. Từng chữ từng chữ đều viết rất to vì mắt đại thẩm không tốt, bà chuyên viết chữ to.

Bà cũng không có tâm địa độc ác thật sự muốn Lâm Hoài 1 mình hoàn thành công việc vệ sinh của cả tầng mà điều 2 người khác làm ở tầng trệt lên đây phụ giúp, giảm bớt không ít gánh nặng cho Lâm Hoài. Đến cuối cùng việc quan trọng nhất trong tay Lâm Hoài là chăm sóc đồng kì hoa dị thảo kia.

Đây thực sự là 1 công việc phức tạp, hoa cỏ rất nhiều mà mỗi cây đều phải hết sức tận tâm phụng dưỡng, lại còn 1 đồng lớn được tề nhìn hoa cả mắt. Dù cậu có trí nhớ tốt mới đầu cũng sẽ luống cuống tay chân, lúc thuận buồm xuôi gió thì lại thấy đặc biệt rảnh rỗi.

Lại nói tiếp Janette đại thẩm cũng là 1 ma được sư không tồi. Phải nói trong nghiệp đoàn y sư không hề thiếu ma được sư trình độ cao, dù sao thành tựu của 1 ma được sư cao hơn so vs y sư bình thường nhiều, nhưng mà bọn họ chỉ chuyên về y thuật thôi, thời gian còn dùng cho bằng môn tà đạo chắc chỉ có 1 mình đại thẩm Janette.

Janette lúc đầu chính là muốn làm khó Lâm Hoài, bà không nghĩ tới Lâm Hoài có thể đem hoa cỏ tưới nước bón phân đầu vào đấy, hầu như không sai sót gì, bà cũng không tin Lâm Hoài là lần đầu tiên tiếp xúc ma được, có mấy lần bà cố ý đổi chỗ 2 loại được tề thể mà Lâm Hoài lại nhận ra.

Bà cười dài nhìn Lâm Hoài nói, “Luxi, cậu cũng có chút hiểu biết với ma được ha.”

Lâm Hoài thực sợ bà, vị đại thẩm này tự hồ tính trẻ con chưa dứt, vẫn luôn bất thành linh bày 1 ít trò đùa dai. Trong lúc cậu chăm sóc hoa cỏ kia đồng thời tìm ra không ít biến dị thực vật trong không gian tương quan với bút kí nhìn qua. “Trước kia có xem qua 1 ít sách.”

“Không đơn giản, không đơn giản, đọc sách mà có thể đến trình độ này.” Janette đẩy gọng kính tròn, “Ta còn tưởng cậu là đời sau của ma được thể gia nào đó chứ?”

Đại thẩm bà đoán đúng rồi. Cũng may mà mình trí nhớ tốt, không có người dạy cũng học được ra đến trình độ này, “Trong nhà có vài ma được sư, sách này cũng là truyền lại từ họ.”

“Thì ra là thế.” Janette đại thẩm vì mình đã đoán trúng nên vừa lòng gật đầu.

“Hội trưởng, hội trưởng, không tốt rồi, có người xông vào gian phế liệu, trúng kịch độc rồi! Y sư phía dưới cũng không chịu tiếp nhận, hẳn sẽ không chống đỡ được.” Bên ngoài có người dùng sức đập cửa, hô to.

“Ai cho hắn đến gian phế liệu, chẳng nhẽ không biết lệnh cấm của nghiệp đoàn sao? Chết tiệt, đừng có mà cứu! Janette phụng phịu nhưng lại vội vàng đi về phía cửa, “Được rồi, không cần gõ cửa, ta lập tức qua.” Lại nghĩ tới Lâm Hoài, nói, “Luxi hay là cậu cũng theo ta đi.”

Lâm Hoài sẽ không lãng phí cơ hội này, lập tức chạy phía sau Janette, “Được.”

Đoàn người đi đến phòng giải phẫu lần 2.

Người nằm trên giường kia cả khuôn mặt xanh lét, khóe miệng không ngừng chảy dịch, thân thể cũng dần dần bị màu xanh lá cây bao trùm, nhìn qua hết sức khủng bố!

Janette cũng không ngại, mang găng tay giải phẫu vắn bung miệng người kia, lấy dịch bỏ vào 1 cái chai, lại dùng dao nhỏ cắt 1 vết trên cánh tay lấy máu cho vào 1 chai khác. Để 1 bên đem đến phòng thí nghiệm phân tích.

Lâm Hoài cũng đi theo, “Phòng phế liệu là chỗ nào?”

“Hừ, là tầng hầm nghiệp đoàn, phế liệu đều vứt dưới đó, nói là phế liệu nhưng cũng không thiếu ma được cấp hữu dụng, bên trong toàn là khí độc, hít vào 1 chút đều là trí mạng. Khẳng định chẳng không muốn sống này muốn ăn trộm bán lấy tiền. Nói đi làm phòng ta mới không tin.” Janette vừa nói, động tác trong tay không hề chậm, có thể nói là lưu loát như nước chảy mây trôi.

“Phế liệu đều để 1 chỗ thì xử lí thế nào?” Lâm Hoài khó hiểu.

“Có độc được sư chuyên môn xử lí, bọn họ toàn thân đều là độc, không sợ chỗ đó. Nhưng mà số lượng độc được sư quá ít, nghiệp đoàn còn phải bỏ tiền ra mời bọn họ đến đây, ma được liệu cấp còn lẫn trong đó cũng thuộc về bọn họ.” Janette nói, “Cậu hỏi chuyện này làm gì, muốn trở thành độc được sư?”

Lâm Hoài lắc đầu, cậu biết độc dược sư là loại người nào, chẳng những trời sinh thể chất có độc tính, còn phải bổ sung các loại độc tính để dưỡng cơ thể, người như thế chẳng sống được lâu, hơn nữa mỗi lần thời tiết mưa dầm còn có thể đau đớn toàn thân, thống khổ, “Sao có thể chứ!”

“Cậu xem ta phân tích được lí như thế nào. Tuy cậu tuổi còn nhỏ nhưng rất thông minh, hiểu biết cũng không ít, lúc nhàn rỗi thì xuống dưới lầu nhìn xem, từng hộ y sư đều có thể là sư phụ của cậu, đừng có mà suốt ngày mất tích, cũng không biết chạy đến chỗ nào ngủ.”

Cậu vào không gian độc sách mà, cũng đâu có nhàn rỗi. Nhưng Janette đã nói thế rồi, nếu không có lão sư chuyên môn đến dạy cậu thì có thể quang minh chính đại học lóm nha!

Janette chế thuốc giải xong, đưa cho trợ thủ, “Còn lại không phải chuyện của ta, nếu các người mà cứu không sống thì hừ hừ.” Janette cúi xuống xuống bộ quần áo bẩn ném vào thùng rác.

“Vâng, hội trưởng.” Hội trưởng hạ mệnh lệnh, bọn họ thế nào cũng phải làm tốt.

Sau chuyện này Lâm Hoài vẫn nhớ thương phòng phế liệu. Ma dược liệu trong lời Janette làm cậu động tâm, phải biết rằng cậu có 1 đồng sách nhưng lại thiếu nguyên liệu!

Thay vì tiện nghi cho độc dược sư kia còn không bằng mình nhanh chân lấy trước để trong không gian chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Người khác sợ độc khí ở phòng phế liệu, cậu không sợ. Có trái cây trong không gian cải tạo qua thân thể lại đứng thời gian dài trong không gian, quen với nước cùng không khí trong không gian, cậu dám nói độc khí bình thường căn bản không gây hại được cho cậu.

Lâm Hoài nghĩ là làm.

Cậu nghe được phương hướng phòng phế liệu liền thừa dịp mình làm xong việc nói với người ngoài là tìm 1 chỗ để ngủ, trực tiếp về nhà, chuẩn bị vùng trộm hành động.

Chỗ này hệ số nguy hiểm cao, nên ít có người vào. Trộm vào 8 9 phần 10 là trúng độc nên không ai trông coi – dù sao toàn là phế liệu cả.

Công hội chiếm phần lớn diện tích, toàn bộ hầm ngầm đều thiết kế thành phòng phế liệu. Đương nhiên chân chính phòng phế liệu chỉ có 1 gian nhỏ, tường xây rất dày rất dày đều là vì để phòng độc khí bay ra ngoài. Muốn từ ngoài tường đi vào đúng là vọng tưởng, 9 cánh cửa nặng, 9 cái khóa, mỗi cái chìa đều do những người khác nhau giữ để phòng cửa mở toang thả khí độc bay hết ra ngoài.

Nhưng phàm đã có cửa đồ phế liệu vào, Lâm Hoài tự nhiên dùng cách của nhóm “đi trước” theo cửa này vào.

Cửa xả phế liệu giống 1 cái ống khói, vách tường trong thô ráp, vì hằng năm không ai quét dọn nên mặt trên mọc lên không ít các loại rêu, dương xỉ. Lâm Hoài chuẩn bị tốt dụng cụ leo núi rồi bám chặt vách tường, từng chút 1 trèo xuống.

Trên đỉnh phòng phế liệu dùng quang thạch chiếu sáng. Loại quang thạch này cùng đá lửa Lâm Hoài đã gặp qua không giống nhau, thời gian chiếu sáng của đá lửa ngắn còn quang thạch chiếu sáng thời gian dài. Quang thạch này là do độc dược sư tới xử lí phế liệu độc dược lưu lại, dù sao đều là chính mình dùng lưu lại cũng không sao, thành ra bây giờ lại tiện nghi cho Lâm Hoài.

Không khí nơi này loãng, hương vị gay mũi khó ngửi. Lâm Hoài cách mỗi 1 khoảng thời gian đều phải vào không gian 1 chút, thân thể không vấn đề gì, cảm quan so với lúc trước linh mãnh hơn cũng làm cho ảnh hưởng của mùi này với cậu càng thêm lớn.

Lâm Hoài tới kiểm ma dược cao cấp, cậu không muốn đem 1 đồng phế vật dọn dẹp làm gì.

Ma dược liệu cao cấp không giống dược liệu bình thường, nhưng lại có điểm giống ma thú, cấp bậc cao sẽ sinh ra 1 ít linh khí. Chẳng qua thực vật sẽ không sinh trưởng giống động vật, trở thành ma thú cấp cao cường hãn, chỉ cần từng đợt linh khí huy vọng nhẹ nhàng cũng đủ để chúng nó trở hết tài năng, quan trọng hơn là ma thú cùng ma thực (vật) sẽ có cảm ứng, cho nên ở chỗ ma thực cấp cao sinh trưởng sẽ có ma thú thủ hộ.

Lâm Hoài từ trong không gian lấy ra 1 cái ống trúc, bên trong là 1 con ếch nguyên sinh không gian mà cậu thiên tâm vạn khổ mới bắt được. Tại chỗ khuyết thiếu linh khí như trong phòng phế liệu này thì ếch hướng chỗ nào nhảy thì chỗ đó có ma thực (vật).

Lâm Hoài dựa vào con ếch thông minh, thu cũng được không ít thứ hữu dụng.

Cậu đánh giá bên ngoài đã tối trời không sai biệt lắm, cũng phải trở ra. Dù sao phòng phế liệu không chạy mất, cùng lắm thì tới mấy bận nữa, liền bắt ếch lại, rời đi, “Ếch xanh nhỏ, đi thôi.”

Ếch xanh nhỏ nghe được lời Lâm Hoài, nhảy nhảy hướng về phía Lâm Hoài, rất vui vẻ.

Chính vào lúc này đột nhiên không biết từ góc nào lao ra 1 con chuột nhỏ, bỏ nhào vào người ếch xanh, 1 ngụm cắn con ếch thông minh. (Ờ, thế là ếch và chuột đã xã hội XDD)

20. Chương 20: Sức Mạnh

Con ếch thông minh không biết đã sống trong không gian bao lâu, sinh vật được linh khí trong không gian dưỡng ra thường chỉ ngồi không, 1 thân da ếch của nó cũng giống như nước, rằng nanh chuột còn chưa có khép lại thì ếch đã né được ra ngoài. Ngược lại con chuột kia giống như đã đói lâu rồi, khí lực toàn thân đã dùng hết nên té lăn trên đất không nhúc nhích.

Lâm Hoài lấy 2 ngón tay kẹp lấy con chuột nhỏ. 1 sinh vật nhỏ bần hê hê nhìn không ra màu sắc nguyên dạng, ánh mắt nửa mở, mặt mũi thật sự nên đem đuôi quần quanh ngón tay Lâm Hoài nhắm mắt ngủ.

Con chuột này đúng là không đơn giản, cũng không biết là vào khi nào, có thể sống sót trong này, còn có khí lực bất ngờ tấn công ếch thông minh, tuy cuối cùng thất bại nhưng cũng là 1 vật nhỏ có dũng khí. (= =? Đói quá hóa liều thôi mà.)

Lâm Hoài nhẹ nhàng cười, đem chuột cũng cất vào ống trúc cùng con ếch rồi cất vào không gian.

Frey gần đây bề bộn nhiều việc, phân nửa thời gian ban ngày Lâm Hoài cũng dùng ở nghiệp đoàn y sư nên 2 người thường thường không thấy mặt.

Mới đầu vài ngày lúc buổi sáng trên bàn có điểm tâm của cậu còn dùng nước ấm tắm để phòng ngừa bị lạnh. Buổi tối Lâm Hoài mệt cực kì ngủ mất rồi thì Frey còn chưa trở về. Nhưng có điểm tâm là chứng minh hẳn có về nhà, về sau Lâm Hoài trực tiếp đến nhà ăn giải quyết vấn đề ẩm no.

Nghe Barron nói đội viên mới phải diễn tập, đây là quy định bắt buộc, mỗi 3 tháng 1 lần. Đi sớm về trễ đem mỗi người đều chỉnh sống dở chết dở. = = Đầy đủ đào móc được tiềm lực của mỗi người, trong chiến đấu mỗi người nhiều thêm 1 chút thực lực thì cơ hội sống sót càng cao.

Mỗi người ở thành Corina đều là bạn bè vào sống ra chết nên quan hệ với nhau cũng thực hòa hợp, đối đãi với người mới gia nhập như Lâm Hoài cũng xem như là nhân nhượng trẻ nhỏ, phá lệ khoan dung. Từng đứa trẻ nơi này đều là hi vọng tương lai của thành Corina, đều cần quan tâm.

Lâm Hoài không có bạn bè cùng tuổi, tán gẫu cùng 1 đám người lớn.

Dần dần, cũng thành thói quen 1 người. Có lẽ như Frey hình dung, bọn họ là cá thể bất đồng, mới đầu không chung đường, không có điều kiện ý lại, không có trụ cột tín nhiệm, đều tự có cuộc sống của chính mình, như vậy cũng không tồi.

Trở về từ nghiệp đoàn y sư thì trời đã tối.

Lâm Hoài trở lại nơi này, ngoài ý muốn thấy Frey đang ngồi cạnh bàn. Frey thấy Lâm Hoài trẻ như vậy mới về cũng không nói gì, chỉ đứng lên, trong tay cầm 1 quyển sách ném cho Lâm Hoài, “Không biết có dùng được không nhưng cậu có thể thử 1 lần.”

Lâm Hoài dựa theo chút ánh sáng đỏ như máu cuối cùng trên bầu trời mở sách ra nhìn, là 1 bộ sách về tinh thần lực. Cậu biết tinh thần lực là cái gì, ma pháp sư cần tinh thần lực để chi phối ma pháp nguyên tố, chiến sĩ cũng cần tinh thần lực để không chế vận chuyển đấu khí, nhưng mà cái này có tác dụng với cậu sao?

Frey cũng không giải thích nhiều, “Đây là người khác tặng tôi, đột nhiên nhớ tới còn có nó. Cho cậu xem, nhớ rõ sau khi xem xong trả lại cho tôi là được.”

Lâm Hoài đem sách ôm vào ngực, cười nói, “Cảm ơn anh.”

“Đừng cảm ơn nhanh như vậy, tôi cũng không biết cậu có luyện được không, nhờ tốn thời gian mà không có tác dụng gì thì cũng đừng trách tôi.” Frey duỗi thân, “Huống chi ở chỗ nguy hiểm trùng trùng như thế nào, 1 người bình thường đều có năng lực ngang ngửa chiến sĩ cấp 3 4, tôi nghĩ chắc là do thời gian dài di truyền sức mạnh xuống, người thường đã như thế, ma pháp sư càng không thể tưởng tượng được – không có năng lực là không sống nổi. Đến lúc có nguy hiểm cũng đừng mong tôi cứu cậu. Tôi chỉ là không nghĩ 2 người nhanh như vậy chỉ còn 1 người.”

Frey vẫn cường điệu bọn họ là kẻ xa lạ ra sao, Lâm Hoài chẳng hề ngại chút nào, “Tóm lại vẫn cảm ơn anh, so với không có thì vẫn tốt hơn.”

Frey đi ra, “Thực chiến diễn luyện còn chưa có chấm dứt, tôi phải quay lại.” Dứt lời đã không còn bóng người, thật sự là xuất quỷ nhập thần, chạy nhanh như gió.

Nhưng mà 1 chuyến trở về này của Frey là để đưa sách cho cậu, có phải không ta, đại khái cho dù có hỏi hẳn cũng không nói đi.

Lâm Hoài ăn qua cơm chiều rồi trở lại không gian bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu quyển sách này.

Quyển sách này không chỉ kể lại phương pháp bồi dưỡng tinh thần lực mà còn giản lược phương hướng sử dụng tinh thần lực để tham khảo.

Tinh thần lực không giống với lực cảm ứng ma pháp nguyên tố, loại người nào cũng có, còn có thể thông qua rèn luyện không ngừng để lực khống chế trở nên mạnh hơn. Tinh thần lực cũng có chia mạnh yếu, người có tinh thần lực mạnh mẽ đều có ích ở từng lĩnh vực, cảm ứng với ngoại giới cẩn thận hơn, dự cảm cũng chân thật hơn.

Bồi dưỡng tinh thần lực phương pháp đơn giản nhất là thông qua rèn luyện vĩnh viễn, lại tiếp tục rèn luyện, ma pháp sư cùng chiến sĩ có thể thông qua chính xác hóa khống chế sức mạnh nguyên tố của chính mình, người thường có thể tiêu hao tinh thần lực khi tư duy 1 lượng lớn, đồng thời tinh thần lực cũng tăng trưởng thêm. Đương nhiên nếu có thêm 1 ít được vật trợ giúp tăng trưởng tinh thần lực thì càng tốt.

Về phương hướng sử dụng tinh thần lực, trong sách có gần 1 trang nói về vấn đề này.

Nó nói, tinh thần lực vô hạn có thể cảm ứng được chấn động của ngoại vật, do đó sinh ra mối liên hệ với ngoại giới. Loại liên hệ này có thể làm người ta nhầm lẫn nhìn thấy thế giới, chân thật nhìn được tương lai.

Tinh thần lực vô hạn cường hóa cũng có thể tự mình trở thành ma pháp tinh thần, nằm ngoài 8 hệ sức mạnh ma pháp. Nó bao gồm tinh thần công kích và tinh thần phòng ngự, tinh thần công kích có thể nhiều loạn lực khống chế của đối phương, phá hủy tinh thần tư duy của địch nhân, tinh thần phòng ngự có thể hình thành hệ thống phòng ngự hoàn thiện quanh mình, sức mạnh đều đã mất đi vẫn dùng được!

Quá mức thâm ảo, Lâm Hoài không có hứng thú, cậu thấy 1 câu, nhất thời 2 mắt sáng ngời – Vong linh ma pháp sư thông qua tinh thần lực để câu thông cùng thế giới Vong linh, đây là 1 loại ứng dụng đơn giản của tinh thần lực.

Dễ hay không Lâm Hoài không biết nhưng cậu thấy pháp sư vong linh có thể câu thông cùng vong linh giới, có thể từ vong linh giới triệu hồi ra sinh vật vong linh, cậu có thể dùng tinh thần lực liên kết với không gian rồi gọi ra thứ mình cần từ trong không gian không nhỉ? Cái này thì mỗi lần dù có việc lớn hay nhỏ thì đều không cần chui vào không gian trốn, dưới tình huống khẩn cấp cũng không cần cố kị không gian bị người ta phát hiện, làm việc cũng không phải suy tính quá cẩn thận, rất ngenh khuất đấy!

Lâm Hoài tuyệt đối sẽ không coi khinh nội dung quyển sách này, có lẽ đây là cọng cỏ cứu mạng của cậu a.

Đặc biệt là trong đoạn nội dung bồi dưỡng tinh thần lực, cậu nghĩ đến chuyện tự nhiên có thêm khả năng dự cảm nguy hiểm, lúc ở ma thú sơn mạch bị Frey công kích đã cứu cậu 1 mạng. Chẳng lẽ là không gian

giúp tăng tinh thần lực của chính mình? Nếu thật là vậy thì đúng là kinh hỉ ngoài ý muốn, cầu còn không được.

Rất nhiều thương nhân tiến vào thành, công tác tu sửa trong thành cũng được thuận lợi tiến hành, thành Corina bắt đầu trở nên náo nhiệt lên. Liên tiếp những cửa hàng lớn nhỏ đều 1 lần nữa khai trương, mọi người tẩy sạch đi về mặt bị thương, 1 lần nữa phấn chấn lên. Đây là thành Corina – trên chiến trường sẽ không lui bước cũng sẽ không thương tâm dù chỉ 1 giây.

Sau khi thực chiến diễn luyện của Frey kết thúc không lâu thì trong thành ngênh đón 1 ngày hội náo nhiệt nhất trong năm – tiết hoan duyên. Tiết hoan duyên nghĩa là niềm vui, sung sướng kéo dài, đại biểu cho 1 mở đầu mới. Trong tiết hoan duyên, mỗi người đều có thể làm chuyện mình muốn mà không dám làm, chỉ cần không quá đáng người khác không thể trong hôm đó mà cự tuyệt, còn phải phối hợp với đối phương.

Ví dụ như bá ai làm thầy có thứ gì muốn học đều hỏi xong trong 1 ngày hay bày tỏ với người trong lòng, cũng có thể bày 1 ít trò đùa dai, người bị chinh phục đã biết cũng làm bộ như không biết.

Tóm lại chính là ngày rat ay trước thì lợi, 1 ngày tự do điên cuồng.

Frey từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng, không biết chạy đi chỗ nào.

Lâm Hoài còn chưa có ngủ no chợt nghe thanh âm của đội trưởng Barron rầu xòm, “Luxi, đừng ngủ nữa, hoạt động của chúng ta cực kì cực kì thú vị nha!

Lâm Hoài nhu nhu ánh mắt, cậu rèn luyện tinh thần đến khi tinh thần hư thoát, hiện giờ chỉ muốn đi ngủ thôi.

Nhưng Barron có vẻ không muốn buông tha cậu, “Yêu cầu hôm nay của tôi cậu không thể cự tuyệt, cho nên đừng ngủ, nếu không sẽ bị trừng phạt đó.”

Lâm Hoài nhất thời tỉnh, cậu tất nhiên biết trừng phạt là cái gì, tùy ý chọn 1 cái nhà vệ sinh công cộng trong thành quét dọn 3 tháng. Cũng không biết ai đặt ra quy định này, cho dù có thể tùy ý chọn lựa nhưng cũng không thay đổi được chuyện phải đi quét dọn nhà vệ sinh. “Được rồi, tôi dậy là được rồi. Hoạt động gì mà thú vị?”

“Hê hê” Barron đắc ý nở nụ cười, “Đây chính là do ta tỉ mỉ chế định ra, tập huấn hộ vệ thiếu niên nửa ngày, thấy thế nào?”

Sớm biết sẽ là như vậy mà, nhiệt tình của Barron đối với đội hộ vệ đã đến mức người ta không thể lí giải. Lâm Hoài nhanh chóng mặc quần áo, đi giày, “Tập huấn ở đâu?”

“Cửa y sư nghiệp đoàn.” Barron không nghĩ ngợi nói.

Lâm Hoài cuồng hân, có phải là ông ta muốn khoe khoang sự lợi hại của đội hộ vệ với y sư nghiệp đoàn không?!

21. Chương 21: Ngày Hội

Lâm Hoài đến địa điểm Barron đã chỉ định thì thấy không ít trẻ con tầm tuổi cậu đang tập hợp, mỗi người đều mặc quần áo màu vàng giống nhau, trên quần áo đều có dấu hiệu hình tròn, 1 đám tùm nãm tùm ba tán gẫu rất vui vẻ.

Lâm Hoài lĩnh quần áo của mình thay vào, đứng lẫn vào trong đám nhóc.

Nghe được 2 thằng nhóc bên cạnh đang không ngừng tranh luận, “Đồ ăn nhà mày chấy khét, khó ăn muốn chết!” “Mày nói vậy, rõ ràng là đồ ăn nhà tao rất ngon, nhà mày mới khó ăn, mày mà còn nói đồ nhà tao khó ăn thì lần sau không cho mày đến nhà tao nữa.” “Không đi thì không đi, tao mới không thèm.” “Mày thèm tao cũng không cho mày đến nhà tao” – nhất thời cảm thấy thời thơ ấu của mình không hề – may mắn (vì k có bạn). Không đợi bao lâu, Barron đã lừa thêm vài thằng nhóc nữa đến, tổng cộng gom được 30 đứa.

Barron thay 1 thân quần áo đội hộ vệ chuyên dụng, ông là đội trưởng, đồng phục chủ yếu là màu đen như mực, hoa văn đỏ tươi, hoa văn tầng tầng lớp lớp, lần lượt thay đổi phức tạp, rất có khí phách. Bên ngoài

khoác 1 lớp áo giáp dày, áo giáp màu đồng che đi ngực, bả vai, trên đầu còn có 1 chiếc mũ giáp bằng bạc. Barron râu xồm lập tức bày ra khí thế mạnh mẽ.

Ông đứng trước mặt bọn nhóc, tay hướng lên trời vung lên, “Thành Corina chúng ta đây trứ danh là dũng giả thành dũng mãnh, bất khuất, các ngươi là tương lai của chúng ta, những thiếu niên của thành Corina chúng ta có phải là hạng người sợ chết hay không?”

Bọn nhóc con nhiệt huyết sôi trào, đều hướng về không khí hét, “Không phải!”

“Hôm nay chúng ta tập hợp tại đây tiến hành 1 đợt tập huấn đơn giản, có nguyện ý hay không?!” Barron cười đầy hào hùng.

“Nguyện ý!” Bọn nhóc lại tiếp tục lớn tiếng hét lên.

Barron đối với đáp án phía dưới thật hài lòng, “Tập huấn hôm nay của chúng ta rất đơn giản, địa điểm hoạt động chính là rừng cây nhỏ không xa ngoài thành, sau khi nghe ta phát mệnh lệnh thì mọi người bắt đầu tản ra, đếm tới 60 thì chấm dứt. Trong thời gian 1 phút, mọi người có thể tản vào rừng cây, tùy ý trốn chỗ nào cũng được. Sau khi đếm hết thì bắt đầu hành động. Đoạt được huy hiệu của 1 người cũng tính là thành công, giữa trưa tập hợp, ai đoạt được nhiều huy hiệu nhất thì thắng, người thắng có thể gia nhập đội hộ vệ thiếu niên của chúng ta, hơn nữa có cơ hội tranh chức tiểu đội trưởng nha!”

“Được ạ!” Bọn nhóc lại 1 trận hoan hô.

Barron cười nói: “Được rồi, bây giờ bắt đầu khởi động làm nóng cơ thể, mọi người chạy quanh y sư nghiệp đoàn ba vòng, mỗi một vòng chạy xong đều phải kêu một tiếng ‘Đội hộ vệ đội mạnh nhất’ ! Hiện tại bắt đầu!”

Bọn nhóc làm ồn bắt đầu chạy bộ.

Lâm Hoài ở trong đám người lệ rơi đầy mặt, cậu có thể nói mình không muốn sao? Có thể sao? Có thể nói xong mà sau đó không phải đi lau chùi nhà vệ sinh công cộng sao?

Đáng tiếc của ý tưởng của cậu chung quy chỉ có thể dưới đáy lòng phun trào. Cho dù có trăm ngàn cái không muốn, chạy vẫn phải chạy. Cuộc chiến tranh đoạt huy hiệu bắt đầu, Lâm Hoài dùng tốc độ nhanh nhất chạy về tận cùng rừng cây nhỏ, thừa dịp bốn phía không có ai, tay chân cũng sử dụng tèo lên 1 chạc cây một gốc đại thụ sum xuê. Bảo cậu đi bởi một đám tiểu tử da lông ngắn chơi cái trò trốn tìm này —— gục —— chà đạp lẫn nhau —— trong 1 trò chơi tranh đoạt, cậu thật đúng là chơi không nổi.

Ở trên cây trốn tránh đúng là nhàn rất nhiều, nhưng mà lại có sâu?! Lâm Hoài nhìn đến một con sâu lông màu xanh đang mập mạp hướng về phía cậu, gần đến có thể nhìn thấy những con mắt nhỏ đen nhánh (aka, mắt có nhiều cầu mắt ấy, giống mắt ruồi). Lâm Hoài trừng to mắt, xoay người rút từ trên cây xuống cái bịch —— suýt nữa gãy chân.

Ngao ~ cậu ghét nhất mấy con nhuyển thể vừa nhỏ lại không đáng yêu như thế. = =

Lâm Hoài xoa chân, cảm giác được hình như có người đang nhìn cậu, ngẩng đầu đã thấy, thì ra là Frey từ buổi sáng đã không thấy bóng dáng? Vì sao mỗi lần tên này xuất hiện đều thần kỳ như vậy!

Frey một thân thường phục, hai tay ôm ngực dựa trên cây, ánh mắt âm u dõi theo cậu, Lâm Hoài cả người sợ hãi, “Này, anh sao lại ở chỗ này, hôm nay không phải tiết hoan duyên sao? Chắc là sẽ có người mời anh tham gia tiết mục chứ, hay là —— anh cũng bị Barron mời đi làm giám sát viên?” Lo lắng đến vấn đề an toàn, Barron ở trong rừng cây nhỏ có an bài vài người, một khi nghe được tiếng kêu cứu hay gặp những vấn đề khác sẽ lập tức chạy qua để giải quyết.

“Không phải.” Frey lắc đầu.

“Vậy anh đến chỗ này làm gì?” Lâm Hoài khó hiểu.

Frey tầm mắt chuyển qua phía trên đại thụ, lại chuyển hướng Lâm Hoài đang nhìn mặt nhú mày nhu chân, đột nhiên tâm tình tốt quảng ra một câu, “Cậu đoán coi!”

Tôi đoán, đoán *beep* á? Chẳng lẽ đến để xem trò cười của mình !

Cách đó không xa vang lên tiếng bước chân tất tất tốt tốt, hai thằng tiểu quỷ lớn tiếng nói chuyện “Đều tại mày tự nhiên nói chuyện mới đem người ta dọa sợ chạy mất, bằng không chúng ta có thể nhiều thêm một cái huy hiệu.” “Làm sao là lỗi của tao, nếu không đi theo mày thì chúng ta bây giờ làm sao đến 1 cái huy hiệu cũng chưa cướp được.” “Mày còn nói tao, còn nói nữa tao liền không đi với mày. ” “Mày nghĩ tao muốn đi cùng mày ak, đại ngu ngốc.”

Lâm Hoài xấu hổ, bọn nhóc này rốt cuộc có biết chính mình đang làm gì không thể?

Liền nói với Frey: “Anh không thấy qua tôi nha.” Dùng tốc độ nhanh nhất, chui vào một bên trong lùm cây.

Lâm Hoài thật cẩn thận vén lùm cây quan sát tình huống bên ngoài, đợi không còn âm thanh nữa mới mò ra. Cậu phì phì hai tiếng, trong lùm cây đều là gai nhỏ, còn có ít bụi trên lá rơi vào miệng a.

“Anh thế nào còn chưa đi?” Lâm Hoài nhìn đến Frey ngồi ở một chạc cây lớn, hai chân nhàn nhã đung đưa, trên mặt rất có hưng trí thưởng thức trạng thái chật vật của cậu. Cậu là vì trốn người, không muốn tham gia cái trận đấu bỏ đi này, Frey cũng trốn là vì sao?

Frey đổi cái tư thế, ngồi thẳng lên nở nụ cười, “Cậu đoán a?” Lâm Hoài trừng mắt liếc hẩn một cái, “Tôi làm sao mà biết, cũng không phải con giun trong bụng anh—— a!” Cậu bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, “Đừng nói là anh sợ bị người phát hiện, kéo đi tham gia hoạt động hôm nay đi!?” Khả năng thực nhảm chán.

“Không sai, đáng tiếc trả lời đúng không có thưởng.” Frey sắc mặt không thay đổi.

Lâm Hoài giờ phút này cả đầu đều là —— trời ạ, hẩn thế nhưng vì không muốn tham gia tiết hoan duyên mà trời còn chưa sáng đã chạy vào rừng cây a!!! —— thật không biết mình kích động cái gì, “Nhưng mà giữa trưa anh vẫn phải về ăn cơm chứ? Ở trong rừng nhóm lửa sẽ bị phát hiện.”

Frey từ sau lưng lấy ra một cái bao, để ở trong tay vịn vò, “Tôi đã chuẩn bị tốt rồi.”

Gian trá quá đi!

“Ngài cứ cất đi ạ, tôi đi trước.” Nhìn sắc trời đã sắp đến giữa trưa, hoạt động nửa ngày cũng sắp xong, Lâm Hoài khoát tay, tiếng gió rung động bên tai, Frey nháy mắt không có bóng dáng.

Rõ ràng có thể đến vô ảnh đi vô tung, thế hẩn còn hiện thân ra làm cái gì? = = (hơ hơ, nhìn anh ngu quá nhin không được chớ sao =)

Trở lại chỗ tập hợp, Lâm Hoài nhìn đến mấy thằng nhóc mặt mũi bầm dập, còn có 2 đứa vừa đi vừa khóc, cứ tưởng mình đã đủ chật vật, quần áo gai bụi cắt qua, trên mặt toàn tro bụi, rất nhanh từ bỏ loại lo lắng này, quả nhiên không có thảm nhất chỉ có thảm hại hơn.

Ý tưởng trốn đi thật sự quá sáng suốt .

Đã bị Frey dẫn dắt, ăn xong cơm trưa phong phú, Lâm Hoài tìm được một chỗ hẻo lánh, trở về không gian. Trong không gian mọi sự thanh nhàn, tuyệt đối ẩn nấp an toàn không chịu quấy rầy.

Vừa về không gian, 1 con chuột nhỏ đã chạy đến bên chân Lâm Hoài.

Chuột nhỏ đã không còn bộ dáng nửa chết nửa sống như trước, gần đây vừa thay một tầng lông, toàn thân màu lửa, mắt to cũng là màu quả lựu thuần, giống như một viên bảo thạch tinh xảo, còn lấp lánh ánh ngọc.

Lâm Hoài tra qua tư liệu, đây không phải là 1 con chuột bình thường mà là một ma thú biến dị cấp 4. Ma thú cấp 4 trên mảnh đại lục này quả thật chẳng đáng để vào mắt, nhưng còn mang theo hai chữ biến dị có thể nghiên cứu thêm, về sau có thể tiến hóa tới trình độ nào còn chưa biết được.

“Gần đây có đánh nhau với ếch thông minh hay không?” Lâm Hoài xoa lông chuột đỏ rực như lửa, một thân lông tơ trơn mềm như nước, cả người mềm mại, sờ lên giống 1 món đồ chơi bằng lông nhung.

Chuột nhỏ vừa nghe ba chữ ếch thông minh, nhất thời không thuận theo chạy ra ngoài. Chúng nó hai đứa như kiểu thiên địch, cường cường gặp nhau, không ngừng náo loạn, làm hỏng không ít thực vật trong không gian. May mà thực vật trong không gian đều có sức sống mạnh mẽ, chỉ cần còn 1 hơi tàn đều có thể sống lại.

Lâm Hoài thấy nó chạy đi, dư quang nhìn đến ếch thông minh đang chờ bên bờ sông, khiêu khích nhìn về phía chuột con. Chuột kiên cường nhảy xuống khỏi tay Lâm Hoài, chạy thẳng đến chỗ ếch thông minh, hai đứa chí chóe ầm ĩ.

Tình thế chỗ Ma thực vật cấp cao làm Lâm Hoài có chút ngoài ý muốn. Lâm Hoài vẫn không thể lý giải, lớp sương mù màu vàng bao trùm ở mặt đất từ nhật trở nên hoạt bát, mỗi một tuần ma thực còn nhỏ đều bị sương mù bao quanh, càng là thực vật cấp cao thì lớp sương mù bao quanh càng nồng hậu. Tốc độ sinh trưởng thực vật đều rất chậm, dù sao thì Lâm Hoài cũng không cần được liệu trình độ này nên chả sốt ruột.

Lâm Hoài ở trong không gian sung sướng mà phục hồi cảm giác, sáng dậy quá sớm, vẫn chưa nghỉ ngơi trọn. Sau khi tỉnh thì ra hồ tắm 1 cái, quả nhiên thần thanh khí sảng. Gần đây vẫn luôn rèn luyện tinh thần lực, chưa bao giờ ngơi nghỉ, phản ứng linh mẫn không ít, về phần cùng không gian sinh ra liên hệ gì đó, tạm thời một chút cảm giác đều không có.

Nhưng hiện tại mới bắt đầu, về sau có thể thành công hay không ai cũng không thể nói được. Trên quyển sách của Frey đưa cũng không nói rõ, chỉ đoạn cuối cùng viết, sức mạnh cực hạn không thể đoán trước được.

Buổi tối trong thành có tổ chức hội đốt lửa trại náo nhiệt nhất trong ngày, Lâm Hoài cho dù không có hứng thú cũng không thể không đi. Thay một thân quần áo sạch sẽ, trên đầu mang 1 cái huy hiệu thành Corina—— 1 mảnh vỏ bọ cánh cứng bị một trường đao xuyên thấu. Hai bên còn khắc khẩu hiệu “Corina, đừng giả thành”.

Trong thành lúc này nơi nơi đều là tiếng hoan hô nói cười, trong thành dựng 1 đài lửa trại cao năm sáu thước, ánh lửa đỏ diễm bừng cả 1 góc trời. Các thiếu nữ mặc váy đủ mọi màu sắc, trong tay đang cầm đủ loại kiểu dáng bàn có vẻ là đồ ăn, kê bàn trước vị trí ngồi của khách nhân, hỏa diễm rừng rực rung động, mọi người vui cười liên tục, tất cả đều tốt đẹp như 1 bức tranh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

PS1: Frey hiện tại 17 tuổi, lớn hơn Berger một tuổi, Lâm Hoài 10 tuổi, xác định không thay đổi

PS2: thời gian trôi qua thật sự mau, ta nghĩ đến lúc Lâm Hoài trưởng thành, chính là lúc đổi thành mấy chương chuyện tình; mặt khác, ếch thông minh với chuột kiên cường, rỗng rỗng

22. Chương 22: Nguy Nan

Lâm Hoài đi qua 1 góc, thỉnh thoảng bị một người ôm lấy từ phía sau, lại là Barron. Lâm Hoài bất đắc dĩ nói: “Chú à, buổi sáng hoạt động đã xong rồi.”

Barron ha ha cười: “Nhóc Luxi đáng yêu ngây thơ, đến, cho chú thơm 1 cái nào!”

Lâm Hoài cảm thấy chính mình vẫn rất bình tĩnh, một phen đẩy mở râu xồm ra, “Không có việc gì mà thân thiết thế, không gian trá cũng đạo tặc! Tôi đây bề bộn nhiều việc, còn phải đi kiếm cái ăn nữa.”

Barron nói: “Nhóc Luxi à, có việc tìm cậu hỗ trợ, rất quan trọng.”

“Nói đi, nghe ông nói mà lo nha.”

“Cậu cũng biết —— buổi tập huấn sáng nay có mấy thằng nhóc chơi rất hăng, kết quả tạm thời xem như bị hủy dung.” Barron có chút xấu hổ, “Kỳ thật nhóc con, trên mặt có tí thương tích không tính là gì, hướng chỉ đều chỉ là tạm thời, về sau sẽ biến mất.”

“Ồm, điểm máu chót?” Lâm Hoài nhìn biểu tình rối rắm của Barron bật cười. “Bọn chúng là hoa đồng nhỏ (như kiểu ng đại diện) của hôm nay.” Barron rốt cục nói ra, “Cháu gái nhỏ của hội trưởng Janette muốn thổ lộ với anh cậu, cho nên cậu nhất định phải giúp tôi đi!”

Cháu gái nhỏ của hội trưởng Janette? À, là 1 cô nhóc có bộ dáng rất ngọt ngào, nghe nói ánh mắt rất cao, người theo đuôi cô ta cũng không ít, còn có mấy thằng nhóc trong thành thăm mền cô ta —— trước mặt mọi người thổ lộ? Rất có dũng khí nha —— nhưng mà, anh mình, anh mình là ai, mình từ khi nào nhiều thêm 1 người anh trai?

Lâm Hoài nhất thời tỉnh ngộ, cháu gái xinh đẹp Dale của hội trưởng Janette kia thích Frey?! Oh my god, sao hỏa đụng trái đất à?

Barron chế nhạo nói: “Thế nào a, có thể là chị dâu tương lai nha, việc này không định giúp?”

Lâm Hoài giả cười hai tiếng, giãy ra từ trong cái ôm của ông, “Này, cái kia, tôi có việc đi trước . Lần sau lại tán gẫu a!” Nói giỡn hoài, cậu không muốn nhất chính là dính vào chuyện của Frey, quan hệ bọn họ hiện tại nửa quen nửa không, ngẫu nhiên trò chuyện, đa số lúc gặp mặt cũng chỉ như người xa lạ với nhau. Rất nhiều thời điểm còn không biết dùng thái độ gì đối đãi với hắn. Còn giúp hắn tác hợp nhân duyên á, có mà điên.

“Nhóc Luxi ——” Barron kêu một tiếng, đã thấy Lâm Hoài chui vào đám người, lẩn như trạch , “Thằng nhóc này, sao mà trốn nhanh vậy, cứ như bôi dầu vào chân ấy.”

Lâm Hoài trốn Barron vì tin tức này làm cậu thực là có chút ngoài ý muốn. Frey có quan hệ với ma pháp sư vong linh, sắc mặt vẫn trắng nhợt hơn người bình thường 1 chút, tuy khuôn mặt nhìn hơi gầy yếu nhưng hình dáng rõ ràng, đường cong hữu lực cũng không đột ngột, có vài phần bộ dáng con lai, bộ dạng so với Berger cũng không kém nhiều lắm.

Chỉ khác là, trên người Berger có khí thế thượng vị giả (kể ở cấp cao), nhất cử nhất động đều tao nhã có lễ, có hương vị quý công tử mười phần. Còn Frey thì tương phản hoàn toàn, hắn âm trầm lạnh lùng, tuy tuổi tương đương với Berger nhưng lại nhìn thành thực hơn. Trên thực tế, hai người cũng chỉ là thiếu niên 16 17 mà thôi.

Lại nói tiếp, bề ngoài hơn người một bậc có thể tăng thêm không ít ấn tượng. Nhưng mà bảo thích, Lâm Hoài không khỏi nghĩ đến Frey lúc ngồi trên cây khế miệng tùy ý cười 1 chút, nếu cười như vậy, bị người ta thích hình như cũng không phải chuyện gì kì quái.

Lâm Hoài đang chui vào chỗ đông người thì đột nhiên giật mình, tinh tâm nghe, quả nhiên thấy được thanh âm quen thuộc—— là Frey và Dale, hai người đang nói nhỏ ở góc tường. Có lẽ thật sự là tinh thần lực có tác dụng, Lâm Hoài cảm thấy năng lực cảm ứng của mình càng ngày càng lợi hại.

Lâm Hoài ôm tâm tình xem lén lút đi qua, nhìn Dale nước mắt nói với Frey, “Anh nhớ đó, hôm nay là tôi cảm thấy anh không tốt mới không cần anh !” Xoay người liền chạy mất.

Lâm Hoài trừng mắt nhìn tình hình, ơ, cậu còn chưa xem được gì đâu, thế nào đã xong rồi.

“Trốn ở đó làm cái gì? Còn không ra.” Frey giọng điệu lạnh lạnh nói.

“Anh phát hiện ra tôi?” Lâm Hoài thấy chính mình trốn cũng khá cẩn thận mà.

Frey cười nói, “Tóc cậu buộc cao như vậy, tưởng tôi không phát hiện ra chắc. Cậu nghĩ tôi với cậu giống nhau, đều là tiểu quỷ không có nhân lực?”

“Ê ê, anh có ý gì đây.” Lâm Hoài không hài lòng .

“Ý trên mặt chữ.” Frey lại hỏi, “Rất khó lý giải sao?”

Lâm Hoài không đề cập tới chuyện này, màu tóc xanh biển của cậu quả thật rất khó giấu kín, cơ mà cậu lại lười chỉnh đốn, tùy tiện cào cào 2 3 phút cho xong, “Tôi có thể hỏi một vấn đề hay không?”

“Ừ?”

“Dale cô ấy cũng rất được, hơn nữa người cũng tốt lắm, vì sao cự tuyệt? Nếu nhất định phải tìm 1 bạn lữ thì cô ấy không phải lựa chọn tốt lắm sao.” Lúc Lâm Hoài ở y sư nghiệp đoàn gặp không ít phiên toái nhỏ đều là Dale giúp cậu giải quyết .

“Cậu cảm thấy người tốt lại xinh đẹp thì nên nhận chắc?” Frey nheo lại ánh mắt, giống như chìm vào tưởng niệm, “Cho dù muốn nhận cũng phải xem mình có tư cách này hay không. Cường cầu là không được, cuối cùng không xong lại tách ra chẳng phải là chê cười hay sao. Nhận làm gì?”

Lâm Hoài nghe không hiểu nhưng lại cảm thấy hơi có lí.

“Tiểu quý, cậu hiện tại muốn này đó quá sớm.” Frey định chỉ này đề tài, nhắc nhở nói, “Tiệc tối sắp bắt đầu, cậu hẳn là ngẫm lại làm sao mới có thịt để ăn.”

Lâm Hoài cực kì cảm thấy, là 1 thằng nhóc, cậu bị xem thường.

Đốt lửa trại ở thành Corina quả thật long trọng, hai người trở lại giữa thành đã không có chỗ tiếp cận vị trí trung tâm. Mọi người đều nghĩ rằng, muốn nổi bật thì phải dính mười mấy cái băng đô dính lên quần áo làm thành trang sức, lúc đi chỉ thấy băng đô bay bay, không ít người ngoái đầu nhìn.

Lâm Hoài cầm lên một quả trái cây bắt đầu cắn, còn chưa ăn được mấy miếng thì đã bị đoạt đi rồi, lại là Barron.

Barron nhìn Lâm Hoài, lại nhìn Frey bên cạnh, bắt lấy cánh tay Lâm Hoài lôi đi. Lâm Hoài buồn bực nhìn tay mình bị nắm, Barron người cao khí lực lớn, cánh tay rất đau, nhưng xem tâm tình Barron đang không tốt, Lâm Hoài cũng không đi so đo.

“Anh cậu sao có thể cư tuyệt Dale vậy!” Balen bực bội hỏi.

“Tôi làm sao biết được.” Còn nói một đồng lời cậu nghe không hiểu.

“Cậu khẳng định biết cái gì đó. Nói xem, có phải anh cậu trước kia thích ai rồi, kia cô gái kia dạng gì, chẳng lẽ còn xinh đẹp hơn Dale sao?” Balen tự cố tự đoán.

Tôi thật sự không biết, trước kia còn cùng hẳn là kẻ địch đó. Lâm Hoài lắc đầu: “Không rõ ràng lắm.”

Barron còn nói: “Nói xem, anh cậu với Dale có ý tứ gì hay không, tôi thấy Dale khóc, thật đáng thương. Nếu không phải anh cậu tiềm lực không nhỏ, hiện tại cũng coi là 1 nhân vật đáng chú ý trong 11 đội hộ vệ của chúng ta thì với cái dáng gầy gò của cậu ta còn không xứng với Dale. Đội hộ vệ chúng ta không thiếu người vừa cao vừa khỏe mạnh, sao Dale lại cố tình đi thích thằng nhóc thối Frey kia?”

Lâm Hoài nội tâm phụ họa theo, ông cứ phiền muộn đi thôi. Ông chú Barron này nói chuyện cũng quá thẳng đi, may mắn nói không phải mình, nếu không sớm cho ông 1 đấm rồi!

Đốt lửa trại đã sắp bắt đầu, một đám người vây quanh đồng lửa nắm tay vừa múa vừa hát, có tiếng hát truyền tới, tiếng ca nhẹ nhàng như ánh sáng vũ động trong trời đêm, truyền vào tai mỗi người, tâm tình đều hưng phấn lên.

Chung quanh lửa trại nướng mấy con ngừ dương to (trâu, dê), ngừ dương sáng sớm đã được sơ chế hun qua hương liệu, mùi thịt nướng rót vào trong không khí, phá lệ mê người.

Lâm Hoài nhu nhu cái mũi, nói: “Tôi đi ăn, đói chết rồi.”

“Đi đi, nhớ kỹ hỏi một chút, nếu anh cậu có thích ai rồi nhớ nói cho tôi biết, tâm tình Dale cũng tốt hơn.” Balen không quên nhắc nhở Lâm Hoài. Lâm Hoài trở lại chỗ ngồi, Frey nhìn cậu chỉ cười không nói, ánh mắt tối đen nhiều điểm tán sáng.

Lâm Hoài trừng mắt liếc hẳn một cái, liền cầm chậu đến chỗ đốt lửa trại xin chút thịt nướng. Đây là phúc lợi của trẻ con, nhóm người lớn bình thường đều là chuyên gia đến phân phối. Cậu tới muộn quá, một con ngừ dương đã sớm chuẩn bị tốt để ứng phó một đám tiểu quý không chờ được, chung quanh có không ít trẻ con, Lâm Hoài tuyệt không cảm thấy e lệ, ôm chậu vào trong ngực, chen lấn về phía trước.

Đất đai bỗng nhiên chấn động.

Có dòng khí lạnh từ đáy lòng lập tức dâng lên cổ họng, lòng bàn tay Lâm Hoài lập tức chảy ra mồ hôi lạnh.

Đài lửa trại dù sao cũng chỉ dựng tạm thời, động đất đến, gỗ bùng ra, tàn lửa bắn ra 4 phía.

Mấy đứa nhóc bị dọa sợ đều chạy nhanh ra ngoài, mọi người ở thành Corina đều đã thân kinh bách chiến, rất nhanh tỉnh táo lại, không khí trên quảng trường nhất thời đông lạnh trầm trọng.

Nhóm người lớn sơ tán trẻ em, đất đai lại chấn động, lần này biên độ mạnh hơn! Chưa kịp chia ra thì đài dựng lửa trại toàn bộ sụp xuống, thể lửa nhất thời mãnh liệt lan tràn ra.

Trong thành ma pháp sư số lượng không nhiều lắm lại sống an nhàn sung sướng rốt cục phát huy công dụng, một cái thủy hệ một cái thổ hệ, hai người rất nhanh dập lửa, lập tức có người trèo lên đài cao quan sát tình huống, đội hộ vệ cũng bắt đầu tập trung.

Mọi người trong lòng đều có một ý nghĩ, động đất như vậy, cùng dấu hiệu cự bộ cánh cứng đột kích lần trước rất giống nhau. Không, đúng là giống nhau như đúc. Mọi người an tĩnh lại, thậm chí có thể nghe được âm thanh sần sật từ phương xa truyền đến. Đây là tiếng vang của cự bộ cánh cứng chui ra khỏi Hoang Nguyên. Cho dù không ai muốn tin, khoảng cách lần tập kích trước mới trôi qua chưa đến 1 năm, mọi người trong thành mới phục hồi lại từ trong đau xót, hết thấy tác chiến gian khổ còn chưa có chuẩn bị xong —trận tai nạn này đã đến sao?

23. Chương 23: 6 Năm

Nhất định là một đêm không ngủ.

Lâm Hoài cùng một đám trẻ em bị mang xuống 1 mật thất dưới lòng đất tương đối an toàn, chỉ cần có một chút hi vọng, không ai muốn đem bọn nhỏ chưa trưởng thành ra chiến trường.

Lâm Hoài lúc gặp hộ vệ đội trong thoáng chốc, trong tay bị cứng rần nhét 1 thứ. Lâm Hoài nhận ra là quyển trục không gian, quyển trục này khéo léo hơn nhiều so với bình thường, Lâm Hoài ngẩng đầu, vừa đứng chống lại ánh mắt của Frey, Frey dường như không có việc gì quay đầu theo đội ngũ ly khai.

Lâm Hoài đem quyển trục cất vào trong ngực. Quần áo của cậu rộng thùng thình, giấu một cái quyển trục nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề.

Cự bộ cánh cứng xông xáo không thôi, từ Hoang Nguyên truyền đến những tiếng vang mông lung, đại lục trong đêm tối không có một tia ánh sáng, cũng không có ai dám can đảm dùng đèn chiếu phương hướng kia, chẳng may kích thích đến cự bộ cánh cứng khiến chúng công kích mãnh liệt hơn thì không xong. Mọi người chỉ có thể yên lặng nghe, loại cảm giác này càng làm người ta thêm hoảng sợ!

Thanh âm khổng lồ giống như tất cả lũ bộ cánh cứng đều xuất động. Ban đêm yên tĩnh, hết thấy tiếng vang đều bị phóng đại vô hạn, loại âm thanh lớn dường này, tuyệt đối là khiêu chiến năng lực thừa nhận của mọi người.

Thanh âm vẫn không có gián đoạn, cửa thành đóng chặt, mọi người chỉ có chờ đợi, đội hộ vệ thủ thành đã thay trang phục chiến đấu, khăn trương bày ra tư thái phòng bị.

Nhưng quái dị là không có con bộ cánh cứng tiến công về phía trong thành, phương xa lại truyền đến tiếng đánh nhau, hay là có người xông nhầm vào trận địa của lũ bộ cánh cứng nên đang đánh nhau với chúng sao? Người đứng trên đài cao nhìn thấy trên Hoang Nguyên vô tận đang không ngừng phát ra ánh sáng chói mắt, tiếng cự bộ cánh cứng gầm rú thê thảm, nghe mà thỏa mãn, nhiệt huyết sôi trào.

Đến tận cùng là có chuyện gì vậy?

Cho đến bình minh.

Màu đỏ dần lan đến khắp các phía chân trời, trộn lẫn với 1 mảnh huyết sắc trên Hoang Nguyên. Nơi nơi là xác cự bộ cánh cứng. Một đám so vs cự bộ cánh cứng còn to hơn ngẩng đầu trong không trung, màu sắc bất đồng với các sinh vật màu rậm nắng khác, vỏ ngoài của chúng nó là đen trắng giao nhau, đầu càng thêm khổng lồ, cự kiềm (càng lớn) bén nhọn.

Vô ngần cát vàng cự nhiên biến dị ra loại sinh vật đen trắng cấp cao này là chuyện lúc nào!

Cự bộ cánh cứng màu đen trắng số lượng rất thưa thớt không nhanh không chậm cắn nuốt những thi thể bại trận, giống như một cái đáy không động, cắn nuốt tất cả thi thể xong còn lùng sục tìm kiếm đồ ăn còn sót lại.

Cuối cùng, cự bộ cánh cứng đen trắng nhất tề hướng tới ốc đảo nhìn một lúc lâu sau đó ngẩng cao gầm rú 1 trận, thân hình chậm rãi chìm vào trong sa mạc Hoang Nguyên, biến mất không thấy.

Trong thành vượt qua một đêm an toàn nhưng không ai cảm thấy đây là chấm dứt mà thấy, tiếp theo nhất định là một hồi chiến đấu ác liệt!

Lâm Hoài về nhà, một đêm không ngủ, Frey quần áo cũng không có thay ra ngủ gục trên bàn. Hộ vệ đội tạm thời giải tán, các đội đội trưởng quyết định sau này tăng cường độ huấn luyện lên, không ai đưa ra dị nghị —— bọn họ gặp phải kẻ địch cường đại hơn, chỉ có đề cao lực lượng chính mình mới có cơ hội chiến thắng.

Frey cho dù là phương diện gì đều liều mạng.

Lúc hần gia nhập đội hộ vệ, làm một nhân sĩ ngoại lai, sức chịu đựng, sức bật của hần còn không bằng 1 đứa nhỏ 10 tuổi, bị mọi người khinh bỉ, Frey chưa bao giờ sẽ vì ánh mắt của người khác mà tự ti. Sau khi huấn luyện trong đội hần cũng tự mình gia tăng luyện tập. Trong thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của mình còn muốn thông qua mình tưởng tăng cao ma pháp lực.

Tiềm lực lớn, công phu sâu đậm, Frey dần dần bộc lộ tài năng, biểu hiện ra thực lực xa xỉ của bản thân.

Lâm Hoài sờ sờ quyển trục trong lòng, giúp Frey đắp lại chăn, nhẹ nhàng ra khỏi cửa đi về phía rừng cây nhỏ.

Cậu vốn trở về cũng muốn hảo hảo ngủ một giấc, tầng hầm ngầm tuy rằng an toàn nhưng là cậu không giống bọn nhóc kia có thể bị áp lực mệt mỏi mà ngủ. Cậu 1 chút cũng không buồn ngủ, trợn mắt đợi đến lúc có người đem bọn họ ra ngoài

Không biết xuất phát từ ý tưởng gì, cậu lại không muốn ngủ. Hoặc là, cậu cũng muốn giành giật từng giây để rèn luyện tinh thần lực của chính mình. Lúc có nguy hiểm, không đủ lực bảo hộ cả người khác, tính mạng mình phải dựa vào chính mình bảo hộ!

Quản lý thành Corina lập tức đem loại trạng huống quỷ dị này báo cáo đế quốc. Đế quốc đối việc này thập phần nghiêm trọng, một khi cự bộ cánh cứng đen trắng này tiến quân thần tốc thì hậu quả tạo thành không thể phỏng đoán được!

Rất nhanh, trong thành có thêm vài vị ma pháp sư, bọn họ đều từ Ma Pháp Công Hội lâm thời đến đây điều tra tình hình, nếu tình hình thật sự nghiêm trọng, sẽ lần lượt không thiếu ma pháp sư đến trợ giúp. Đế quốc đồng thời điều đến một đội quân thực lực cường hãn đóng quân ở trong thành, cũng tăng mạnh công tác thông tin liên lạc với thành Corina để phòng vạn nhất

Thành Corina đã bị đúc lại giống 1 cái lồng sắt, một trăm thước ngoài thành đào hào sâu, cũng bố trí không ít cạm bẫy, tường thành gia cố cao thêm, có thêm không ít vũ khí ma pháp —— pháo ma pháp, từng trang bị chiến sĩ cũng được tu bổ rồi tiến hành thêm ma pháp trên diện rộng.

Bởi vì thời gian dài không có dấu hiệu cự bộ cánh cứng đột kích, ma pháp sư cùng chiến sĩ bị điều về 1 phần, nhưng lại đến không ít lính đánh thuê nguy hiểm hơn không ít. Đối bọn họ mà nói, thu hoạch sau chiến trường là quan trọng nhất, ma thú cấp 5 tiến hóa, có phải thành ma thú cấp 6 hay không còn chưa biết nhưng ma tinh của chúng đem bán tại những đô thành phát đạt nhất định lời không ít tiền.

Frey trở thành đội trưởng số 6 của 11 đội hộ vệ.

Đội trưởng đội hộ vệ là vị trí mà bất luận kẻ nào cũng có thể khiêu chiến, mấy năm nay người khiêu chiến với Frey càng ngày càng ít, hầu như đã không còn. Frey chiến đấu ngắn gọn, dứt khoát, 1 kích tất trúng, mà kẻ bại trận thì không qua 3 5 tháng thì không thể hồi phục. Nếu không phải trong thành có quy định, không phải thời khắc mấu chốt là không thể trí mạng nếu không thì với tính cách của Frey thì đối phương nhất định phải đưa tin với tử thần rồi.

So với thành tựu ở phương diện tu luyện vũ kỹ, trình độ ma pháp của Frey cũng càng ngày càng lợi hại. Có lẽ là cùng ma pháp nguyên tố sung túc ở nơi này có quan hệ, sáu năm, hần trở thành Đại ma pháp sư không được bao lâu nay đã muốn đạt tới trình độ Đại Ma đạo sĩ, đang đánh sâu vào cánh cửa Ma đạo sư. Frey đang ở sân huấn luyện rèn luyện, một đội viên cười hi hi lại gần, “Dale cô nương lại đây xem chồng nàng kia, từ sau khi bọn họ tân hôn, Dale càng ngày càng xinh đẹp, đội trưởng có cảm giác gì không?” 1 đội viên là trong số ít kẻ biết Dale thích Frey còn dám nhắc tới không ngừng. Dale từng thổ lộ với Frey bị cự tuyệt

sau khi chờ đợi vô vọng đã gả cho một đội trưởng đội hộ vệ khác, cũng coi như là trai tài gái sắc, tài tử giai nhân.

“Cảm giác gì?”

“Chẳng lẽ không có tí ghen tị, tiếc hận nào ak?” Đội viên không thể tin được.

Frey mặc kệ hẳn không nói gì, đi ra phía cửa.

“Đội trưởng!” Đội viên quyết không buông tha.

Frey nhìn pháo ma pháp trang bị trên tường thành, “Ta vẫn muốn biết ma pháp pháo có thể phòng ra thứ gì khác hay không.” Dứt lời, như cười không cười nhìn đội viên, ý tứ rất rõ ràng, người nếu lại vô nghĩa, ta sẽ đem người nhét vào pháo ma pháp phóng ra ngoài.

Đội viên phần nộ cảm miệng, trong chốc lát lại nhịn không được nói, “Nhưng mà đội trưởng, mười một đội trưởng cũng chỉ còn anh độc thân.”

Frey nói: “Phải không?” Biểu tình bưng bình đại ngộ, giống như vừa mới biết chuyện này.

Đội viên nội tâm kêu gào. Có làm không a, những lời này hẳn đã nói qua hơn mười lần, vì méo gì mỗi lần đều là biểu tình này, mỗi lần đều vậy a a a!

Frey phân phó nhiệm vụ cho đội viên, một mình đi rừng cây nhỏ. Rừng cây nhỏ ngoài thành Corina không mất bao lâu đã đến. Frey ở ngoài bìa rừng lung lay vài bước, rốt cục thẳng hướng phía trong, quả nhiên thấy được Lâm Hoài đang ngồi bên bờ sông nhỏ.

Lâm Hoài đã là thiếu niên mười ba tuổi nhỏ nhỏ, cao 1m6, diện mạo không tính là đặc biệt xuất sắc nhưng tuần tú, ánh mắt trong suốt sáng ngời, khoe miệng luôn mang theo ý cười, làm cho người ta khó có lòng phòng bị cho được. Lâm Hoài thường kỳ ở trong không gian nên làn da sạch sẽ tinh tế, vẻ mập mạp trẻ con dần biến mất nhưng nhìn qua vẫn nhỏ hơn so với tuổi 1 chút.

Lâm Hoài nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chỉ một thoáng, trong nước bắn tung tóe ra 5 6 con cá lớn, trên cây rơi xuống 2 con chim mập. Cậu lập tức mở mắt ra, đứng dậy cầm giỏ trúc, thân hình như gió, thu hoạch mấy con vật vào trong giỏ. Sáu năm liên tục không ngừng rèn luyện tinh thần lực, loại công kích trình độ này chỉ như đao giết trâu mổ gà mà thôi.

Lâm Hoài nhìn thấy Frey, nhân tiện nói: “Anh thế nào lại ra đây, trong đội không có nhiệm vụ sao?”

“Rất phiền.” Frey giản lược nói.

Lâm Hoài nở nụ cười một chút, đại khái có thể đoán được sao lại thế này, đem giỏ trúc ném lên bờ nói, “Tôi muốn ăn cá, chim nướng, mượn chút lửa.”

Frey từ trong ngực lấy ra hòn đá đánh lửa, Lâm Hoài liên tục hơn mười ngày đều ăn mấy thứ này, ngẫu nhiên lại đây có nhìn thấy, Frey vẫn làm ra vẻ hỏi, “Sao cậu còn chưa ngấy?”

Lâm Hoài suy nghĩ một chút, tay vẫn thuần thục mổ bụng cá, moi ruột ra, làm đã rất nhiều lần, dao chuyển nhanh như chớp, “Vấn đề này có vẻ phức tạp, anh xác định muốn nghe tôi chậm rãi giải thích sao? Thì là gia vị mỗi ngày không giống nhau mà, có đôi khi hạt tiêu hơi nhiều, có đôi khi mù tạc già cà ri có vẻ nhiều ——” tên gia vị cậu thuận miệng nói lung tung, trên thực tế khác biệt cụ thể cậu cũng không rõ.

Sớm biết không nên hỏi vấn đề này, mỗi lần nhìn thấy Lâm Hoài đem bột phấn loạn thất bát tao gì đó rắc lên cá, hẳn căn bản không thể lý giải người này là ăn như thế nào! Frey vội vàng ngắt lời nói, “Đã nhìn ra, đúng rồi, trong đội huấn luyện còn phải đi xem, tôi ——”

“Một nửa cho anh giải quyết.” Lâm Hoài quyết đoán nói, đánh gãy nửa câu sau của Frey, cậu biết Frey muốn nói cái gì, nếu đã đến đây thì đi nhanh như vậy cũng không có ý nghĩa.

Lâm Hoài thuần thục đốt lửa cành cây khô, đem cá đã xử lý tốt nướng lên, một chút đã tản ra hương khí mê người, có mùi gia vị, cũng mùi cá. Lâm Hoài nhìn lửa đang nhảy nhót, nhánh cây xiên cá trong tay có chút rung động, suy nghĩ không biết bay đến chỗ nào, cậu đột nhiên nói, “Tôi có cảm giác, cự bộ cánh cứng sắp tới.”

Khoảng thời gian này tâm tình vẫn áp lực, cá chính mình chế tác hương vị hiển nhiên rất kỳ quái, nhưng ăn cũng không có cảm giác khó ăn, liền giống như bây giờ, vô luận đang làm cái gì đều không thể tập trung tinh thần, lòng bàn tay luôn ướt sũng đổ mồ hôi lạnh. Tuy chỉ là dự cảm, nhưng cậu xác định, tuyệt đối sẽ không sai.

“Ừ.” Frey không chút nào kinh ngạc, giống như đã sớm biết, “Đổi mặt cá đi, sắp cháy rồi.”

“Kia cho anh ăn.” Lâm Hoài đem cá nướng tiêu bỏ vào tay Frey, chính mình một lần nữa xiên con khác nướng.

Frey cười cười, đem cá tiếp tục nướng trên lửa.

“Cậu sợ hãi? Có cái gì phải sợ, bảo toàn chính mình, điều này cậu làm được.”

Lâm Hoài lập lại một lần, “Bảo toàn chính mình?”

“Không có người có thể tuyệt đối tín nhiệm, không có chuyện có thể khẳng định tuyệt đối. Vốn là như vậy.” Frey ánh mắt kiên định,

“Nếu không thể đem mạng mình giao vào tay người khác thì chính mình phải nắm chắc trong tay.”

Lâm Hoài nhẹ nhàng nở nụ cười, tuy thời gian đã trôi qua thật lâu nhưng lời này của Frey vẫn làm cho cậu nghĩ đến Berger, 2 người bọn họ hai người thật sự khác nhau rất nhiều.

Chẳng qua, cậu cũng không phải kẻ trói gà không chặt trước kia. Cậu không thể thua ở đây, cậu, không thắng không được! Đúng vậy, có gì cần lo lắng. Lần này trùng chiến (chiến đấu với côn trùng), sẽ là thời khắc cậu chứng minh sự trưởng thành của chính mình từ khi đặt chân tới dị thể đại lục!

“Cảm ơn anh, tâm tình tốt lắm rất nhiều.”

“Cảm tạ cái gì, cũng không phải chuyên môn đến an ủi cậu. Tôi là đến ăn cá.” Nói xong, Frey cắn một ngụm, sắc mặt cứng lại. Hương vị này thật sự rất khủng bố, hẳn nên sớm đi mới phải!

24. Chương 24: Khai Chiến

Ban đêm trên Hoang Nguyên, mấy chục con cự bộ cánh cứng chậm rãi chui ra từ trong cát, ánh mắt đỏ như máu hào quang bắn ra bốn phía, đất đai chấn động kịch liệt theo từng bước chân của chúng. Chúng nó giật giật càng lớn phía trước, chấn động rút xuống cát đá, 2 cái càng chạm vào nhau phát ra tiếng vang như sắt thép, ánh mắt giao nhau, cuối cùng ngẩng đầu lên hướng lên không trung cao giọng kêu. Thanh âm xuyên thấu Hoang Nguyên, trong bóng đêm âm trầm giống như tiếng gào khóc thảm thiết!

Phòng ốc trong thành Corina nhất thời trái phải chớp lên, có một số sập luôn. Dụng cụ đo địa chấn phát ra vọt vàng cảnh báo, mọi người đang ngủ mơ bình tĩnh, buồn ngủ biến mất vô tung, lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác!

Frey nhanh chóng thay quần áo, trong đêm tối, thanh âm trầm thấp hữu lực, “Chiều cố chính mình.”

Lâm Hoài cười khẽ, “Anh cũng vậy.”

Lâm Hoài chạy đến y sư nghiệp đoàn. Dọc theo đường đi, mọi người đều biểu tình khấn trương nghiêm túc, ngày thường đã diễn tập nhiều lần tuy lúc này vẫn không tránh khỏi có chút bối rối nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, đều tự mình làm chút thủ vệ. Không ít người nhìn thấy Lâm Hoài vẫn sẽ lễ phép chào hỏi, “Chào Luxi y sư.”

Còn chưa đi đến cổng y sư nghiệp đoàn Janette hội trưởng đã hướng lại đây, “Chân bị rút gân à? Chậm như thế mới bò đến, nơi này loạn đến hồng bét rồi.”

Lâm Hoài đã quen với tính cách mạnh mẽ của Janette đại thẩm, “Tôi lại bị phân nhiệm vụ gì sao?”

Janette đại thẩm hừ một tiếng, trong nghiệp đoàn có vài tên nhát gan sợ phiền phức nên toàn đem chuyện đi khám bệnh ngoài thanh giao cho Lâm Hoài, nhớ tới đến liền tức giận, chỉ nói, “Chỉ có cậu bị nhận nhiệm vụ đặc biệt nhất trong nghiệp đoàn...”

Lâm Hoài nhất thời liền hiểu rõ.

Kì thật thân phận của cậu ở y sư nghiệp có chút xấu hổ, đối với nguyên lão của y sư nghiệp đoàn tại thành Corina mà nói, Lâm Hoài hiển nhiên là không được yêu thích .

Đừng nói bọn họ cảm thấy nơi này có vị trí hệ số an toàn cao, phúc lợi lại tốt, không muốn cho 1 người ngoài như Lâm chen chân vào mà Janette hội trưởng che chở cho cậu cũng làm cho bọn họ chịu không nổi, đặc biệt là bọn hậu bối có gia cảnh không được đối xử giống nhau. Huống chi Lâm Hoài y thuật cao, ngày thường mấy ca khó không tiếp đến tay nhưng bệnh nhỏ đều chữa rất tốt. Hơn nữa con người ôn hòa, trong thành không ít người đều đối với cậu không tồi.

Bình thường không có cơ hội chinh cậu, đến khi cự bộ cánh cứng đột kích mới có thể đem cậu lên tiền tuyến làm vật hi sinh. Chỉ có thể nói, ở chỗ an toàn thanh nhàn nhất trong thành Corina mới có người như vậy tồn tại.

“Không sao, tôi đi được.”

Tuy không hỏi nhưng Janette đại thẩm vẫn biết ý nghĩ của Lâm Hoài, Lâm Hoài rất thông minh, đối việc này cũng có sự linh ngộ mà những đứa cùng tuổi không có, bà cũng không che giấu, “Ngoài thành rất nguy hiểm, 1 thằng nhóc như cậu thì làm sao có năng lực bảo hộ chính mình.”

“Tôi hiểu, tôi đi được.” Lâm Hoài vẫn là câu nói kia. Cậu chỉ biết là nguy hiểm tai nạn nơi dị thế so với thế giới trước đêm không hết, nếu cậu vẫn cứ trốn tránh, nao núng không dám xuất đầu thì vĩnh viễn không thể lớn lên, vĩnh viễn đều là chỉ là 1 kẻ yếu không tự bảo vệ mình.

“Được rồi.” Jeanette thở dài một tiếng, bà vốn muốn sắp xếp đem Lâm Hoài giữ ở bên người, hiện tại xem ra không cần, kiên định nơi đây mắt Lâm Hoài bà có thể thấy rõ, phân kiên định này làm bà biết, Lâm Hoài có thực lực, “Hòm thuốc của tôi mang theo đi, được tề trong rương có vẻ thiếu đó.”

“Cảm ơn.” Lâm Hoài không có cự tuyệt.

“Có cái gì mà cảm ơn ! thằng nhóc thối, giống y như anh mi làm người ta không thích được.” Jeanette đại thẩm đối với chuyện Frey cự tuyệt Dale vẫn canh cánh trong lòng, Dale là cháu gái bà của, thấy thế nào đều là tốt nhất. Lâm Hoài trong mắt bà cũng giống con cháu, tình thế lúc này càng thêm hung hiểm, y sư bị phải đi tiền tuyến cũng thường thường cử tử nhất sinh, một phen ôm Lâm Hoài, nức nở nói, “Hết thầy cần thận.”

“Vâng, ngài yên tâm.”

Lâm Hoài ở y sư nghiệp đoàn lượn một vòng xong, cư nhiên gặp Frey bên ngoài thành. Frey nhìn thấy Lâm Hoài, không khỏi nhú mày, muốn nói lại thôi, vẫn là trầm mặc quay đầu nhìn về tình hình chiến đấu bên ngoài.

Chỗ Frey là đội hộ vệ thứ 6, là nhóm phòng ngự thứ 3, đội 11 của Barron và 3 chi đội ngũ khác hết sức chém giết cự bộ cánh cứng đang phá thành xông lên. Hắn mới có thể ở lúc này đứng ở trên thành quan sát tình huống bên ngoài.

Không trung không có ánh sáng, chỉ nhìn thấy cây đuốc tùy thân của các chiến sĩ, càng gần cảnh chiến thì ánh sáng phát ra càng nhiều. Tốc độ công phá thật sự quá nhanh, không đến nửa giờ chúng đã muốn công hãm ma pháp trận công kích mạnh nhất, tới gần trận địa phòng ngự thứ hai đánh nhau với đội ngũ phòng vệ thứ hai rồi.

Đội phòng ngự không phải là chiến sĩ bản địa của thành Corina mà là được điều tới lúc sau, trong nhóm thứ hai còn có vài vị ma pháp sư lớn tuổi. Bọn họ bản lĩnh không nhỏ, đều phóng ma pháp công kích liên tiếp không ngừng. Cự bộ cánh cứng vốn đang ở thế có lợi rất cực bị cản bước, lâm vào tình trạng khốn đốn nhất thời.

Tuy chúng ở thế yếu hơn nhưng người xem vẫn không rét mà run. Kết hợp năm vị Đại Ma đạo sĩ, hai vị Ma đạo sư đã là 1 tổ hợp ma pháp sư rất giỏi nhưng mà cự bộ cánh cứng hình như càng thêm hung hãn. Ma pháp công kích nện trên người chúng nó, từng trận hoa lửa bắn tung tóe nhưng lại không tạo thành thương tổn diện rộng. Chúng nó chỉ dừng cước bộ một chút sau đó lại tiếp tục tiến tới trước.

Đại ma đạo sĩ cũng tương đương trình độ ma thú cấp 5 bình thường, thế mà 2 vị Đại ma đạo sư lại không ăn thua! Áp chế về cấp bậc cao hơn không thể dùng số lượng gấp 10 có thể so lại, hay là cự bộ cánh cứng thật sự đã tiến hóa thành ma thú cấp 6?

Frey nắm chặt kiếm trong tay.

Hắn giờ phút này có thể lao ra, nhưng hắn là đội trưởng. Nhất cử nhất động của đội trưởng không chỉ đại biểu cho bản thân mà còn là tấm gương cho toàn đội. Thành Corina luôn trứ danh trị quân nghiêm minh, cho dù hắn cảm thấy chính mình có năng lực, cho dù hắn nhìn thấy rất nhiều chiến sĩ đi ra chiến đấu không quay lại nhưng hắn cái gì đều không thể làm. Hết thảy chỉ có chờ đợi.

“Nghe nói 1 y sư đi theo thì ra là nhóc Luxi à!” Barron râu xồm một thân áo giáp nặng, công thêm một thanh trường đao, lúc đi đường áo giáp ma sát kêu leng keng, “Nhóc Luxi, cậu được không đó, đừng có mà vừa ra chiến trường đã sờ đến tè ra quần nha!!”

Bóng đêm quá nặng, tình hình chiến đấu khẩn cấp, cửa thành đóng cửa cẩn trọng lo lắng, thậm chí còn có khi chiến sĩ bên ngoài thành cùng đường cũng không dễ dàng mở cửa thành được, cho nên không thể mang những chiến sĩ bị thương trở về thành chữa trị được, đành phải mỗi đội ngũ sẽ có 1 y sư đi theo. Bộ đội đi trước không thuộc bọn họ quản hạt, cho nên y sư phải chân chính ra khỏi thành lên chiến trường chỉ có 1 mình Lâm Hoài.

“Phải vậy không?” Lâm Hoài vẫn như cũ không tìm được lời nào để nói với Barron.

“Hê hê, đám ma pháp sư kia đều vô dụng, nhìn xem, ở đây đô sống an nhàn sung sướng quen rồi, não mẩn ruột già rồi, bộ đội thành Corina của chúng ta còn lợi hại hơn bọn này, nhìn xem tí nữa chúng ta như thế nào phát uy!” Barron nâng cằm, Lâm Hoài nhìn đến mớ râu xồm của ông cũng không lay động, cũng không biết mấy người rồi chưa có rửa qua nữa. (bết đến không rung nổi =))

Bất quá thật không ngờ bộ đội ngoại lai thì mấy người dùng liền không đau lòng! Lâm Hoài nghe âm thanh đấu tranh anh dũng bên ngoài, lại thấy mắt u sầu của Barron, kỳ thật cũng không phải là không lo lắng đi, tại thời điểm này, nhìn thấy lũ cự bộ cánh cứng tiến hóa nhanh như vậy cho dù là ai thì cũng khẩn trương sợ hãi đi, cho dù mình không sợ nhưng cũng sợ cho vợ con trong thành. Có lẽ chỉ có thể ngoài miệng uy phong, không muốn mất chí khí mà thôi.

“Dùng dài.” Frey thình lình quãng qua một câu.

Barron tức giận. Nếu là Frey vài năm trước thì ông khẳng định muốn giơ chân đạp nhưng mà đối mặt với Frey hiện tại, ông thật có chút không dám, “Ta chỉ an ủi nhóc Luxi thôi mà, cậu ta khẩn trương.”

“Nhiều chuyện.” Frey vẫn như trước đơn giản rõ ràng đánh giá.

Barron rốt cục ngậm miệng, nhìn về phía bên ngoài.

“Chống đỡ không được rồi, chuẩn bị chiến đấu đi.” Frey nhìn trong chốc lát, rốt cục nói.

Mọi người trong lòng phát lạnh.

Barron sắc mặt trầm trọng, gật gật đầu.

Đội trưởng trong lúc này thì dựa theo thực lực mà lên tiếng, Frey việc nhân đức không nhường ai nói luôn, “Đội 6 đội 10 đội 11 ra khỏi thành, ma pháp sư đuổi theo, đội 10 phụ trách bảo vệ ma pháp sư, đội 6 tiên phong, đội 11 đuổi kịp, còn lại quan sát cửa thành, thủ hộ trong thành. Về phần cậu——” Frey nhìn về phía Lâm Hoài.

“Đi ra thôi, không cần đặc biệt bảo hộ tôi, tôi cũng rất mạnh.” Lâm Hoài ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Frey.

Frey quay đầu đi, “Cậu đi cùng ma pháp sư, theo sau đội ngũ đi.”

Ê này, đã nói tôi rất mạnh rồi mà. Ra khỏi cửa thành, một mùi máu tươi đập vào mặt, cho dù đã chuẩn bị tốt hết rồi nhưng khi chân chính tiếp cận hương vị tử vong thì nháy mắt đầu tiên này Lâm Hoài vẫn là không chịu được. Cậu tự bắt buộc bản thân nuốt xuống 1 ngụm nước miếng, đem 1 mảnh lá cây đồ linh

thảo nhét vào miệng. Đồ linh thảo là loại thực vật biến dị mà Janette đại thẩm trồng ra, có tác dụng an thần, còn có thể giảm bớt cảm giác nôn mửa.

Lâm Hoài theo sau cùng đội ngũ, đội viên trong tay đều cầm cây đuốc, có người trong tay cầm đá lấy lửa. Tuy cầm này nọ là khá bất tiện nhưng bộ cánh cứng có thị lực không tốt, với ánh sáng cảm ứng kém. Ngược lại, chúng nó khứu giác thính giác tương đương linh mã, quả thực sinh ra để đánh đêm.

Lâm Hoài nhìn đến ánh mắt đỏ thẫm như đèn lồng của cự bộ cánh cứng, tim 1 trận đập nhanh. Cậu lại nuốt 1 ngụm đồ linh thảo, hương vị trong miệng chưa sót. Mu bàn tay đặt sau người, lén lút dùng tinh thần lực cảm ứng với không gian, gọi ra chuột kiên cường—— tinh thần lực của Lâm Hoài có thể cùng không gian liên hệ, nhưng vẫn chưa thành thực, chỉ có thể triệu hồi ra vật sống. Nếu muốn triệu ra tinh vật thì vẫn chưa thể. Nhưng mà trong lúc chiến đấu đã có thể đột kích, chế phát kẻ địch. Một con chuột nhỏ cả người đỏ rực tỏa sáng lặng yên không một tiếng động nhảy lên bả vai Lâm Hoài. Chuột nhỏ gần đây ăn ngủ nhiều nhiều, lại thay qua 1 lần lông, chỉ khi ma thú thăng cấp mới xuất hiện hiện tượng lột xác như vậy. Lâm Hoài không thể xác định cấp bậc của nó, ma thú biến dị khác ma thú thường, còn có thể chênh mấy bậc so với con cùng cấp bình thường, ếch thông minh chỉ cùng chuột kiên cường cãi nhau âm ỉ, nhìn không ra thực lực chân chính của nó.

Lâm Hoài phát giác hai má chợt lạnh, quả nhiên là nó! Con ếch thông minh đang ngồi trên bả vai còn lại của Lâm Hoài, đối với Lâm Hoài đang kinh ngạc liếc mình, bình tĩnh coi Lâm Hoài chỉ là không khí, hoàn toàn xem nhẹ.

Lâm Hoài không nói gì. = =

Đối với này con ếch thông minh này cậu căn bản không có cách, có lẽ là sinh vật vốn sinh trưởng trong không gian nên dù Lâm Hoài không triệu hồi cũng có thể tùy ý ra vào. Trước kia không hiểu không gian lắm thì không biết nhưng từ khi Lâm Hoài triệu hồi được chuột kiên cường ra khỏi không gian thì nó cũng bắt đầu chui ra theo.

Lâm Hoài không rõ con ếch thông minh lợi hại bao nhiêu nhưng đã là sinh vật có trí tuệ sống trong không gian thì cậu cũng không dám khinh thường nó.

Nếu ếch thông minh đã đi ra, Lâm Hoài cũng sẽ không khẩn trương đuổi nó vào làm gì, cứ kệ nó đi.

Bên kia chiến đấu đã bắt đầu, Frey cùng Barron đứng mũi chịu sào, xông vào trận địa của lũ cự bộ cánh cứng trong trận, một kiếm một đao, khí thế tràn ngập. Đội viên sắp thành hàng ngũ, hết sức chống đỡ với lũ cự bộ cánh cứng chống đỡ để ma pháp sư mặt sau có thể tranh thủ thời gian ngâm xướng ma pháp.

25. Chương 25: Bùng Nổ

Frey trường kiếm cầm trong tay. Không giống với các chiến sĩ khác phải cầm công cụ chiếu sáng, quần áo của Frey thậm chí còn đổi thành màu đen, tuy cự bộ cánh cứng thị giác đúng là có chút kém nhưng phạm là 1 chút cơ hội bị phát hiện thì Frey cũng sẽ xóa sạch.

Trong bóng đêm, cảm quan bị yếu đi rất nhiều nhưng dự cảm lại phá lệ trở nên mạnh mẽ. Quyển sách về tinh thần lực đưa cho Lâm Hoài lúc trước là khi hắn mới tiếp xúc với ma pháp vong linh thì được phụ thân đưa cho. Hơn 20 năm nay hắn chưa 1 ngày nào ngừng rèn luyện. Ở phương diện tinh thần lực Lâm Hoài căn bản không sánh được với hắn.

Về phần dự cảm của Lâm Hoài, đối với hắn mà nói đó là rất nhỏ bé không đáng kể. Chân chính dự cảm, không chỉ có thể cảm thấy nguy hiểm sắp phát sinh trong tương lai mà còn có thể gia tăng đề phòng, hơn nữa có thể vận dụng làm lợi thế trong chiến đấu để chiến thắng! Đến nơi này đã 6 năm cũng là sáu năm tiến bộ nhanh nhất của hắn, nếu nói 6 năm trước hắn có thể trong nháy mắt kẻ địch ra chiêu phản kích lại thì sáu năm sau hắn đã có thể trước khi kẻ địch ra chiêu mà làm ra 1 bước phòng ngự hoặc là thừa dịp địch chưa kịp chuẩn bị mà phát ra tấn công mãnh liệt.

Frey đối mặt với 5 con cự bộ cánh cứng, vẻ mặt gặp nguy không loạn, khóe miệng gợi lên ý cười tàn khốc lãnh tuyệt, ánh mắt lạnh như hàn băng, sát khí nơi đáy mắt như biến thành thực thể!

Trên chiến trường lấy khí phách là áo giáp, tàn nhẫn làm xung phong, đối mặt với kẻ địch hấn chưa bao giờ lưu tình!

Cự bộ cánh cứng cũng không phải đồ bỏ, 1 thân xác cứng rắn như sắt thép, ngay cả Ma đạo sư cũng không dễ dàng thương tổn được. Cự bộ cánh cứng thân hình khổng lồ nhưng lại ngoài ý muốn rất nhanh nhẹn linh hoạt. Mỗi lần Frey tấn công đều bị cự kiềm (cái càng đó, giống càng cua) cản lại, trường kiếm với cự kiềm đụng độ, hoa lửa bắn tung tóe!

Frey cũng không e ngại, hấn không phải chỉ là chiến sĩ còn là ma pháp sư sắp tiến vào cấp Ma đạo sư. Chỉ có ma pháp sư mới cần chiến sĩ bảo hộ, một khi bị kẻ địch tiếp cận tình hình liền xấu đi. Chỉ 1 mình lực công kích của chiến sĩ thì rất yếu, đầu khí dù sao cũng không mạnh bằng ma pháp. Mà hấn là ma vũ song tu, thân phận chiến sĩ có thể tự tạo ra thời gian cho chính mình niệm ma pháp chứ ngừ.

Bóng đêm dày đặc, hấn xung phong 1 mình 1 góc, chung quanh một mảnh tối đen, Frey triệu hồi ra mười mấy cái thiết giáp khô lâu cũng không lo bị phát hiện. Khô lâu từ trên trời giáng xuống, giống như ruồi bọ bám trên đỉnh đầu cự bộ cánh cứng, đôi tay khô gầy vọc vào đôi mắt đỏ như máu của cự bộ cánh cứng. Cự bộ cánh cứng lắc đầu đẩy bọn chúng rơi ra nhưng khô lâu trên người giống như được dính hồ, cứ gắt gao bám chặt đầu chúng không rơi.

Có khô lâu trì hoãn chế động tác của 4 con cự bộ cánh cứng, Frey chuyên tâm đối phó với từng con một, ma pháp bằng hệ có tác dụng trên trường kiếm, trường kiếm dường như có sinh mệnh, hóa thành 1 con hổ trắng bằng băng cực lớn.

Vẫn đồn thánh khí (vũ khí cấp thánh) đều có Thánh linh, Thánh linh 1 khi xuất hiện thì vũ khí sẽ phát huy ra sức mạnh cực hạn của nó. Chuôi trường kiếm bạc này của Frey lai lịch không phải là nhỏ. Nó chính là truyền vật của gia tộc mẫu thân, hấn là thủy hệ ma pháp sư, chủ công biến dị Băng hệ chính là truyền thống của gia tộc mẫu thân hấn, hấn cùng Thánh linh đã có tâm ý tương thông!

Băng chi Bạch hổ (hổ trắng bằng băng, để tên thế này cho sang mồm =)) phát ra một tiếng rít gào, giống như tiếng gió cuộn cuộn nơi Hoang Nguyên. Thánh khí quả nhiên không giống người thường, đã đem sức chiến đấu của Frey nâng cao thêm hai bậc, tuyệt đối áp chế được lũ cự bộ cánh cứng! Bạch hổ cùng cự bộ cánh cứng đánh nhau 1 đoàn, ma pháp lực của Frey tiêu hao khá nhanh nhưng thành quả cũng càng rõ rệt, một con cự bộ cánh cứng nhất thời đã bị đông lạnh thành tượng băng.

Khô lâu nhóm nhất tề xông lên, đem tượng băng nghiền thành bụi. = =

Còn lại hai con cự bộ cánh cứng vẫn đang kiệt lực phản kháng nhưng vẫn trốn không thoát khỏi kết cục hồi phi yên diệt. Frey phun ra một hơi, ổn định lại nhịp tim hỗn loạn. Ma pháp lực sử dụng quá độ, trên trán đều là mồ hôi, tay cầm kiếm có chút run run.

Vẫn là quá yếu sao? Mẫu thân năm đó dùng thanh kiếm này có thể chiến thắng 2 vị Đại ma đạo sư dễ dàng vậy mà mình luyện tập ma pháp lâu như vậy, vừa có thể gọi ra băng chi Bạch hổ đã bắt nó chiến đấu, quả nhiên vẫn rất miễn cưỡng.

Barron chiến đấu có vẻ gian nan hơn nhiều lắm, ông thuần túy là chiến sĩ, dùng sức lực mạnh mẽ khiêng trụ hai con cự bộ cánh cứng, có thể chống đỡ không thua đã muốn xuất hết toàn lực. Làm cho ông khó hiểu là không biết từ nơi nào truyền đến từng trận hàn khí, băng tuyết tung bay như giữa trời đông giá rét, ban đêm nhìn không ra tình huống gì, hàn khí quỷ dị này làm cho Barron dựng thẳng tóc gáy.

Bất quá ông đã trải qua cả trăm trận chiến, từ trong khủng bố phục hồi lại, thúc dục đầu khí, một phen xông vào trận đấu cùng cự bộ cánh cứng.

Nhưng mà cự bộ cánh cứng là loại ma thú không có ma pháp lực đặc thù nào, bản lĩnh của nó đều ở bộ giáp xác không thể phá vỡ cùng với khí lực nghiền nát cự lớn. Nếu chỉ dựa vào khí lực là không thể thắng được. May mà sau khi phát sinh biến dị số lượng chúng đột giảm chỉ còn lại khoảng 3 mươi mấy con. Trải qua vài lần tác chiến trước đã giết được hơn 10 con, giờ còn lại cũng không nhiều bằng trước. Nếu không Barron chỉ biết 1 mình xông lên trận đấu này đã sớm bị thiên đạo vạ quả rồi.

Bên này, Lâm Hoài lặng lẽ thả ra chuột kiên cường, kiên cường thử nhiệt huyết hiếu chiến, bản sự của nó chính là có thể cắn nuốt ma tinh để cung cấp năng lượng cho chính mình thăng cấp. Gần đây sau khi thăng

cấp nó còn có thêm 1 bản lĩnh mới đó chính là có thể phun ra hỏa diễm có độ ăn mòn cao, này cũng là do trường kì sống trong gian phế liệu. Nó khẩn cấp muốn thử năng lực mới của mình, hưng phấn mà nhắm phía không trung tối như mực phun lửa!

Chiến đấu mới bắt đầu không lâu, còn chưa phải lúc Lâm Hoài ra trận, ma pháp sư bên cạnh không ngừng niệm ma pháp chú ngữ, một đám ma pháp giống như đạn pháo liên tiếp đập vào người cự bộ cánh cứng, bắn ra vô số quang diễm. Cậu bình tĩnh nhìn chiến đấu, ếch thông minh cũng im lặng ngồi cùng Lâm Hoài nhìn phía trước.

Đội ngũ không ngừng đem cự bộ cánh cứng đẩy xa khỏi phạm vi thành Corina, nhìn qua tình hình chiến đấu đang chiếm thế thuận lợi. Lâm Hoài không hiểu sao tim đập gia tốc, thoáng chốc nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Còn chưa kịp kêu một tiếng “Cẩn thận”, một con cự bộ cánh cứng thân hình cực đại to lớn từ dưới đất chui lên, đem mặt đất phá thủng!

Ma pháp sư cùng các chiến sĩ cũng không dự đoán được sẽ có loại sự tình này phát sinh, có rất nhiều người đã bị cự kiềm của cự bộ cánh cứng chọc thủng, cũng có người bị đánh ngã bất tỉnh nhân sự. Lâm Hoài nhanh chóng khống chế chính mình đứng vững, cự bộ cánh cứng gần trong gang tấc, cặp mắt lớn đỏ tươi kia bị đột nhiên phóng đại, như là viễn cảnh trong nháy mắt bị kéo gần khiến cậu không kịp chuẩn bị tâm lí. Cậu gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt cực đại của cự bộ cánh cứng, không nhìn thấy người chung quanh đang thẩm thấu hoảng sợ kêu cứu, bắt đầu vô hạn chế phóng thích tinh thần lực của chính mình!

Lúc trước trái cây trong không gian có thể trợ giúp Berger đề cao trình độ tinh luyện của ma pháp nguyên tố, cũng có thể giúp đạo sư của Berger hoàn toàn tiêu trừ ảnh hưởng của cấm thuật Vong linh đối của gã. Mà Lâm Hoài chỉ bị 1 chút ngoại thương lại chỉ có công hiệu phục hồi mà không còn công hiệu gì khác sao? Cậu thậm chí so với Berger hay vị đạo sư kia thì lại tiếp nhận linh khí của trái cây còn tinh túy hơn!

Đương nhiên là không có khả năng.

Lâm Hoài lúc ấy đối tinh thần lực không có nhận thức tự nhiên sẽ không biết rằng, ngay trong nháy mắt kia tinh thần lực của cậu đã tăng vọt theo cấp số nhân, loại tốc độ mạnh mẽ này giống như lũ quét, càng giống thuốc nổ! Về sau cứ mỗi giây ở trong không gian thì tinh thần lực đều sẽ liên tục ổn định cường đại. Mà cậu lại không ngừng rèn luyện củng cố loại sức mạnh này.

Độ tinh tế có lẽ còn chưa đủ sâu, nhưng cường độ tinh thần lực thì có thể nói là vũ khí trí mạng độc nhất vô nhị của cậu! Trong quyển sách mà Frey cho cậu từng nói, tinh thần lực vô hạn cường hóa có thể độc lập trở thành ma pháp tinh thần, loại này không thuộc 8 hệ ma pháp thông thường, đại khái chỉ có Lâm Hoài có không gian hỗ trợ mới có thể chân chính luyện được.

Chỉ nghe đến chung quanh nhân một trận kinh hô, khổng lồ cự bộ cánh cứng ầm ầm ngã xuống đất, tạo ra 1 cái hố to. Ánh mắt đỏ như máu kia trong 1 chớp mắt như bị ngắt nguồn điện, đen kịt.

“Trời ạ, vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

“Là cự bộ cánh cứng sao? Đã thế còn nhanh chết như vậy, thật sự rất kỳ quái!”

“Hay là còn có những người khác đang giúp chúng ta? Nhưng mà một chút ma pháp nguyên tố dao động cũng không cảm nhận được!”

“Quá may mắn!”

Lâm Hoài thở ra một hơi, vận dụng tinh thần lực như vậy cũng mệt chết đi.

Đây là lần đầu tiên chân chính đem loại sức mạnh này vận dụng ở trong chiến đấu, vừa mới thật sự là hoàn toàn bùng nổ, một chút đường sống cũng không lưu, tinh thần lực đã hao hết, có thể chống đỡ không ngất xỉu đã là không tồi.

Tuy suy yếu vô cùng nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt của Frey đang nhìn mình, chính là một loại cảm giác không quan hệ gì đến bản lĩnh. Trong số những người ở đây cũng chỉ có Frey có tu vi tinh thần lực tu vi không tồi mới biết tiền căn hậu quả. Lâm Hoài cũng không thêm để ý, bất luận con đường của cậu cùng với Frey về sau như thế nào thì cứ gia tăng sức mạnh bản thân, gia tăng lợi thế luôn có ích.

Bên phía này vừa bị bộ cánh cứng tập kích ít nhiều đều bị thương, đặc biệt có mấy ma pháp sư yếu ớt còn rầm rì quỳ rạp trên đất không dậy nổi.

Ma pháp sư là lực lượng nòng cốt chiến đấu tất nhiên là phải được ưu tiên trị liệu. Lâm Hoài là 1 y sư đi theo giờ mới phát huy công dụng, xuất ra hòm thuốc chữa bệnh đã chuẩn bị tốt, bên trong nhiều vô số mấy chục loại được tề có công dụng khác nhau. Lâm Hoài nhanh tay hơn để bọn họ có thể mau chóng một lần nữa ra trận.

Mà cậu đang hoa hết cả hai mắt mới sâu sắc cảm nhận chính mình mới cần trị liệu nhất. Không thấy được cậu cố gắng bao nhiêu sao, công lao có bao nhiêu to lớn sao! Vì sao cậu vẫn là cu li! Vì sao!

26. Chương 26: Chấm Dứt

Trời đã sáng, trận chiến đấu này đã diễn ra thật lâu, đạt được thành quả ngoài ý muốn. 2 đội ngũ trước bị đánh lui, cứ tưởng bọn họ cũng sẽ giẫm lên vết xe đổ nên ai cũng ôm tinh thần sống chết kiên trì tới cùng.

Tiếng kèn vang lên từ trên thành, tiếng kèn nặng nề giống như tia rạn đông đầu tiên của bình minh, biểu thị trong thành vô sự, các chiến sĩ mệt mỏi vô cùng rốt cục có thể thở ra. Đội ngũ nghe tiếng kèn lập tức tản ra, bắt chập chặt vật, đào móc tiềm lực của mình chạy như bay, nhanh như kiểu cả đội ngũ dùng đến ma pháp gia tốc phong hệ vậy.

Ếch thông minh nhảy khỏi vai Lâm Hoài, chui vào giữa đồng xác cự bộ cánh cứng tìm ra chuột kiên cường. Chuột kiên cường đã ăn không ít ma tinh, cự bộ cánh cứng biến dị đã qua cấp 5, cách cấp 6 còn 1 chút, mà hầu như mấy viên ma tinh của lũ cự bộ cánh cứng đều bị nó nuốt vào bụng, cái bụng tròn xoe, có ánh mắt trời hiện ra mới thấy nó không có tí hình tượng nào ợ 1 cái. Ếch thông minh quăng cho nó 1 ánh mắt xem thường, xoa bụng nó vài cái rồi cắn đuôi tha đi. Lâm Hoài thấy thế liền nhanh chóng đem 2 đứa vào không gian. Về chuyện ma tinh làm sao biến mất hết — cậu cái gì cũng không biết, Lâm Hoài dường như không có việc gì đi theo đại đội ngũ.

Ánh sáng đỏ nhạt phơi bày hết thấy cố gắng của mọi người trên chiến trường, hắc ám hoàn toàn bị xua tan, trên Hoang Nguyên xác các loại cự bộ cánh cứng cùng với thi thể chiến sĩ hỗn độn ngang dọc. Ánh sáng đỏ bao phủ như 1 tầng lụa mỏng tầng thêm không ít cảm giác bị thương.

Pháo ma pháp trên thành đang liên tiếp không ngừng phóng ra ma pháp pháo đạn, ma pháp nguyên tố sáng lạn bắn vào thân lũ cự bộ cánh cứng còn lại. Thân mình bọn chúng như bốc lên khói lửa. Trình độ đạn ma pháp dạng này chỉ như gãi ngứa với chúng nó, cự bộ cánh cứng mới bắt đầu có tư duy cảm thấy chính mình bị khiêu khích, cự kiêu sắc nhọn hướng tới không trung tiếp tục hướng về phía thành tiến công.

Mà trong thành sớm đã đặt vô số cạm bẫy, chỉ chờ mỗi chúng nó phá cửa mà vào.

Tàn binh bại tướng của 2 đội ngũ trước tụ tập lại với bọn Lâm Hoài. Hai chi đội ngũ kia là do đế quốc quân phái đến, vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức chưa gặp qua trận chiến nào. Nếu không có mọi người trong thành Corina liều chết không ngừng quyết tâm thì họ đã thảm hại hơn nhiều. Bọn họ nhận thấy không thủ được trận tuyến liền lập tức tuyên bố chấm dứt chiến đấu. Tình huống thương vong bên họ ít hơn bên thành Corina rất nhiều. Chẳng qua, bọn họ cũng là toàn thân bụi bặm, tơi tả, chập vạt vô cùng.

Frey đi đến Lâm Hoài bên cạnh, ra vẻ vô tình nói: "Vừa rồi — làm không tồi."

Lâm Hoài lập tức hiểu hấn đang vụ xử lý con cự bộ cánh cứng bất ngờ chui ra kia là cậu là không tồi. Nghe thấy Frey không chút nào che giấu khen ngợi tuy có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không khiêm tốn, nói: "Cảm ơn khích lệ."

Frey ho nhẹ một tiếng, "Ừ" liền không nói gì nữa.

Lâm Hoài đang giúp thương binh sơ cứu, người này bị cự kiêu của cự bộ cánh cứng đâm xuyên qua ngực, Lâm Hoài đã giúp anh ta cầm máu, những việc trị liệu tiếp theo chỉ có thể chờ đến lúc vào thành mới làm được, chỉ mong chiến đấu trong thành có thể nhanh lên 1 chút. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, "Tôi thế mà quên mất!"

Frey hỏi: "Cái gì?"

Lâm Hoài lấy ra 1 lọ thuốc từ trong hòm đưa cho Frey, "Đây, cho anh!"

Frey tiếp nhận lọ thuốc có nhan sắc quý dị bỗng nhiên có dự cảm không tốt: "Đây là —— "

"Uống, có thể tiêu viêm này giảm đau nà. Anh xem ngực cũng rách rồi, còn có thương trên người. Tôi không rảnh xử lý cho anh, dù sao cũng không phải cái gì quá nghiêm trọng." Lâm Hoài giải thích nói.

"Nhưng mà ——" cậu xác định cái này có thể uống sao? Frey lắc lắc lọ thuốc, chất lỏng bên trong là màu đen, còn có cảm giác sánh sánh. (đặc sánh)

"Tôi pha chế thật lâu đó." Lâm Hoài cường điệu.

Frey cảm thấy, Lâm Hoài căn bản là không ý thức được chỗ khủng bố của bình thuốc này, nhìn Lâm Hoài vẫn đang chữa thương cho người khác, vẫn là mở bình ra uống 1 ngụm —— hẳn cơ hồ có thể cảm giác được mấy thứ được liệu trộn lẫn vào nhau, một trận gió thổi qua, tóc gãy dựng thẳng đứng. Lúc không còn sức lực đánh nhau với cự bộ cánh cứng cũng không khủng bố bằng. = =

Lâm Hoài thu hồi bình thuốc, "Ê, có phải anh đã quên nói cái gì hay không?"

"Ồ, cảm ơn?" Frey muốn vọt tới bờ sông hưng hăng uống 1 bụng nước.

"Không cần cảm tạ." Lâm Hoài ý cười trong suốt.

"Khỉ thật, cự bộ cánh cứng thật sự biến dị quá lợi hại, vũ khí của ta cư nhiên thủng 1 lỗ." Barron tùy tiện đi tới, vừa đi vừa mắng. Búa của ông chính là vì chống lại giáp xác cứng rắn vô cùng của cự bộ cánh cứng nên mới cố ý dùng số tiền lớn cải tạo qua, bên trong khảm không ít kim loại sang quý khan hiếm. Hiện tại nhìn đến vũ khí âu yếm gồ ghề nhìn không ít chỗ lõm, làm sao có thể không đau lòng.

Đi đến bên cạnh Lâm Hoài cùng Frey, thấy hai người không để ý tới ông liền bắt đầu chủ động tìm đề tài: "Ta chỉ biết 2 đứa bây còn chưa chân chính trải qua chiến trường tàn khốc là không biết thành Corina chúng ta dùng mảnh cỡ nào. Hừ hừ, giờ biết sợ chưa. Barron ta có thể trụ lại nhiều năm như vậy cũng không phải không có duyên cớ, nếu van cầu ta, ta có thể cố mà khai thông cho 2 đứa bây 1 tí."

Frey nhìn Barron, ánh mắt hàm chứa 1 cảm xúc mờ mịt nói không nên lời.

Lâm Hoài ý cười nơi khóe miệng còn chưa tan, ánh mắt trong suốt lóe sáng, tay vẫn còn cầm 1 bình thuốc chưa mở.

Barron ha ha cười, nhìn biểu tình 2 người không có biến hóa, tiếp theo lại ha ha cười, phát hiện mình cười có điểm choáng váng, còn nói thêm: "Quan hệ 2 anh em bây thật tốt, ha ha!"

Nghe vậy, không khí giữa Lâm Hoài và Frey lập tức có chút cứng ngắc .

Lại nói tiếp, hai người cùng nhau chạy đến phiên đại lục này, vì mục tiêu không ngừng trở nên mạnh mẽ mà cố gắng. Cho tới bây giờ liên thủ đối kháng cự bộ cánh cứng đã là sáu năm. Trong thời gian sáu năm này, quan hệ 2 người vẫn kỳ quái như vậy: không xa không gần, ôn hoà.

Nếu Lâm Hoài thật sự chỉ là 1 thằng nhóc thì đã khác, đáng tiếc cậu không phải, cậu chân chính là người trưởng thành, có suy nghĩ của người trưởng thành. Chuyện năm đó cho dù có tha thứ thì vẫn là 1 bóng ma không xóa đi được, không có khả năng dễ dàng quên; mà Frey, tuổi trẻ đã thành thạo, với đạo lý đối nhân xử thế lại miễn cưỡng. Nhưng nếu Lâm Hoài không nhắc tới thì hẳn cũng sẽ không trước một bước giải hòa, quan trọng nhất là, hẳn không muốn dễ dàng tin tưởng người khác.

Nhưng cùng 1 chỗ 6 năm cũng không phải chỉ đơn giản nói 1 câu là qua 6 năm. Bọn họ sống cùng một chỗ, những việc nhỏ nhặt cũng quan tâm nhường nhịn nhau, biết những thói quen nhỏ của đối phương, thậm chí nhìn biểu tình cũng có thể hiểu được ý nghĩ của đối phương —— nhiều như vậy, cho dù hai người không thừa nhận, cũng vô pháp phủ quyết.

Hiện tại Barron đưa ra vấn đề này, có lẽ đã đến lúc nên thực sự suy nghĩ 1 chút. Cứ trốn tránh mãi cũng không phải là ý kiến hay.

"Nói tiếp cũng kỳ quái, 2 đứa không phải anh em sao, cũng chưa nghe qua 2 đứa gọi anh trai em trai bao giờ. Không phải ê này ê nọ thì chính là kêu thẳng tên." Barron càng nói càng thấy tức, "Đặc biệt là nhóc! Thằng nhóc này, một chút lễ phép cũng không có, sao có thể không khách khí với anh trai như vậy hả!"

Barron một chưởng chụp lên đầu Lâm Hoài, "Không đúng nhất là, cả ngày cứ kêu ta ông chú ông chú, ta có già như vậy sao?! Cho dù lão bà của ta có ghét bỏ mang theo con bỏ chạy nhưng mi cứ cả ngày gọi tới gọi lui như vậy thì mùa xuân thứ 2 của ta ngày tháng năm nào mới có thể đến đây!"

Vốn không phải là anh em được không, thân phận này chẳng qua là đại thúc ngài sáng tạo ra 2 người chúng tôi không có phủ nhận mà thôi. Lâm Hoài ở thời điểm mấu chốt bắt đầu giả ngu, đánh trống lảng đối đề tài:

"Ông chú à, thì ra chú vẫn trông chờ mùa xuân thứ hai hả?"

Barron hừ một tiếng: "Là 1 chiến sĩ thành công của thành Corina, ta cũng có theo đuổi tình cảm chứ bộ! Mục tiêu của ta chính là sớm ngày ôm được 1 người vợ xinh đẹp sinh 1 đứa con mập mập đáng yêu!"

Lâm Hoài trừng mắt to, ông ta còn trực tiếp nói ra cơ đấy, còn muốn sinh 1 thằng nhóc béo tròn, tưởng là lợn nái à mà đẻ sinh như vậy!

Barron râu xồm lồi thoi ở trong ánh sáng lóe sáng, có vẻ sáng ngời hữu thần.

Frey không thèm nhìn đến, giả bộ cái gì cũng chưa nghe được.

"Tụi bây có biểu tình gì đây, xem thường ta à! Ta nói được thì sẽ làm được, đến lúc đó sẽ chờ hâm mộ ta đi." Barron tự đắc ngẩng đầu, giống như sắp lấy được vợ con đến nơi.

Lâm Hoài nhếch cười gật đầu, "Tôi tin."

27. Chương 27: Về Thành

Barron mới mặc kệ lời này của Lâm Hoài là thật hay giả, sờ sờ cằm, hãy còn vui tươi hơn hờ hờ nụ cười, ánh mắt dời đến Hoang Nguyên bát ngát, động tác trong tay cũng dừng lại, nói: "Không nói chuyện này nữa, lần này cự bộ cánh cứng biến dị thật sự rất kỳ quái, hay là ——" Barron mày càng mặt nhăn càng chặt, "Nếu thật sự chỉ là may mắn đánh được 1 trận xuất sắc thì tốt bằng không thì chính là chuyện lớn rồi."

"Ông nghĩ đến cái gì?" Lâm Hoài hỏi.

"Còn không phải là nguyên tố bạo động sao." Barron lời này nói ra, lại nhìn đến biểu tình ngơ ngác của hai người, có chút buồn cười, "Đây là thường thức mà? Ta tưởng 2 đứa đã sớm nghĩ đến."

Nhưng mà bọn hắn quả thật không biết, hơn nữa hoàn toàn chưa từng nghe qua.

"Hê hê, bộ dạng 2 đứa hiện giờ ngu y chang lúc mới tới đây!" Barron chỉ vào Lâm Hoài cùng Frey, vui, một lúc lâu sau mới lại thấy chỉ có bản thân tự đắc vui vẻ ở đây, lấy tay vuốt vuốt lại mặt cười có chút đờ, giải thích nói, "Vậy 2 đứa có biết ngoài khối đại lực này ra kỳ thật vẫn còn có một khối đại lực nữa không?"

"Còn có một khối đại lực nữa, có ý gì?" Frey cùng Lâm Hoài liếc nhau, đây là vấn đề họ quan tâm nhất, vốn định đến thư viện lớn nhất đại lực để tra tư liệu, nhưng nghe giọng điệu của Barron thì đó là thường thức sao? Đáp án đến có chút dễ dàng, hai người đều có chút kinh ngạc.

"Nói đúng hơn thì nơi này của chúng ta cùng với khối đại lực kia từng là 1 cộng đồng, 2 bên cách nhau 1 mảnh đại dương mênh mông, từng có quan hệ thân thiện, cũng thường có thuyền đến tiến hành mậu dịch. Nhưng hiện giờ 2 khối bị phong ấn khóa lại rồi nên không thể tiếp tục tương thông." Barron ngẫm lại có chút thở dài.

Sự tình gì lại có thể liên lụy đến nỗi phải phong ấn một mảnh đại lực lớn như vậy, chỉ sợ không phải việc ma pháp sư bình thường có thể làm được, chẳng lẽ có liên quan đến lần biến dị này của cự bộ cánh cứng? Lâm Hoài cẩn thận nghe lời Barron nói, trong lòng tự hỏi.

"Năm đó từ núi Vian đại lực Karlia của chúng ta lần đầu tiên xuất hiện nguyên tố bạo động, ma thú trong núi Vian tập thể thăng cấp, xuất hiện năm sáu con ma thú cấp 10, ba mươi mấy con ma thú cấp 9, mới đầu

là nội chiến ma thú tranh vương đoạt bá, về sau chúng mở rộng tàn sát ra bên ngoài, công kích đến cuộc sống tụ cư của nhân loại. Đến cùng đường, mấy đại đế quốc phải kêu gọi các cao thủ đến đối phó với ma thú nhưng vẫn không giành được chiến thắng. Lúc này đã có loại ma thú biết bay, ma thú người cá bắt đầu thăng cấp, đại lục Eisleyemen vì để bảo vệ chính mình đã kêu gọi cộng đồng Pháp thánh 8 hệ ma pháp chế tạo ra phong ấn.” Barron nói.

”Ý của ông là, phong ấn là do liên thủ pháp thánh của đại lục kia làm ra?” Frey trong lòng rung mình. Hắn thì ra chỉ biết một ít về chuyện phong ấn đại lục nhưng tư liệu quá ít, mới nghĩ rằng người bên này cũng như vậy (thiếu hiểu biết). Đại khái hắn có thể hiểu được sự thật đã bị đại lục Eisleyemen giấu diếm.

Phong ấn cũng giống đại cấm chú, đều là những người cấp Pháp Thánh mới có thể tiếp xúc đến nhưng một ít đạo lý đơn giản thì hắn vẫn biết. Phong ấn như 1 cánh cửa, khóa từ bên ngoài, người ở bên trong trừ phi cưỡng chế đột phá nếu không sẽ không có biện pháp ra ngoài, mà bên ngoài có thể thông qua ổ khóa mà đưa người vào bên trong. Khối đá kì quái ở núi ma thú kia chính là ổ khóa.

Nhưng mà phong ấn do ma pháp sư 8 hệ làm ra đâu có đột phá đơn giản như vậy, bằng không cũng sẽ không dưới tình huống không rõ ma thú cấp 10 tồn tại mà kiên quyết mạo hiểm 8 vị thánh pháp 1 đoạn thời gian sau cũng chưa thể chiến đấu mà nguy hiểm triển khai phong ấn.

Nghĩ như vậy, 1 tia may mắn trở về vẫn đang ôm ấp liên tiêu biến, chuyện này khó càng thêm khó.

”Nhiều năm như vậy trôi qua, độ dày nguyên tố so với trước đã cao hơn nhiều, nguyên tố bạo động đã không còn tồn tại trên diện tích lớn nữa nhưng loại bạo động nhỏ như thế này vẫn sẽ ngẫu nhiên phát sinh. Đường nhiên, nguyên tố biến mất hoàn toàn cũng sẽ có khi phát sinh, giống như núi Vian là nơi đầu tiên phát sinh bạo động nguyên tố giờ 1 chút nguyên tố cũng không còn, nơi đó đã trở thành bãi tha ma của ma thú cùng chiến sĩ.”

Barron nói mà rung mình.

”Tôi có cái vấn đề không nghĩ ra, chú nói dưới đất Hoang Nguyên đã xảy ra bạo động nguyên tố, cự bộ cánh cứng cũng sinh sống dưới đất, vì sao chúng nó không trực tiếp công kích theo lòng đất vào thành?” Lâm Hoài nhớ lại lúc mình dùng tinh thần lực gạt bỏ con cự bộ cánh cứng kia. Chúng nó rõ ràng có khả năng độn thổ mà lại không làm như vậy, thật sự rất kỳ quái .

”Dưới đất có phòng ngự trận rất lớn, là bắt chước theo nguyên lý nguyên tố biến mất mà thiết kế. Vào 1 năm lũ cự bộ cánh cứng tràn rã nhất, liên tục công hãm năm sáu thành trì, thì đã thành lập phòng ngự trận ngay dưới những thành bị công hãm.” Barron nói, ”Ta nhớ rõ lúc đánh nhau vừa rồi có con độn thổ nha ——” Barron ánh mắt nhắm lại đến, nghiêm túc tự hỏi.

Lâm Hoài căng thẳng rồi lại nghĩ, nhất định sẽ không liên hệ gì đến mình, không cần khẩn trương.

Barron hai tay đập vào nhau cái bộp, nói: ”Khẳng định là nó phá phòng ngự trận dùng khí lực quá lớn, chỉ còn 1 hơi cuối cùng nên nhất thời bị mất mạng !”

Quả nhiên là một lời giải thích tốt. Lâm Hoài càng thêm yên tâm, ”Vẫn còn phải đem phòng ngự trận tu sửa một lần.”

”Tất nhiên rồi, mỗi một lần đều phải gia cố. Vết xe đổ a!” Barron cảm thán nói.

Trong thành phóng khởi pháo hoa, muôn hồng nghìn tía hoa lửa nở rộ trong không trung, đã tới giữa trưa, khói lửa ánh sáng hiện không rõ nhưng tiếng vang hoan hô phảng phất không ngừng thì báo hiệu —— chiến đấu đã xong rồi.

Lâm Hoài tinh thần lực cạn kiệt, biết hết thấy đã chấm dứt, toàn thân thả lỏng, suýt nữa thì đứng không nổi. Frey một phen đỡ lấy cậu, Lâm Hoài định đứng dậy thì Frey đã đem đầu cậu dựa lên vai, chỉ nói: ”Tôi dìu cậu, đi thôi.”

Lâm Hoài đem phần lớn sức nặng tựa vào Frey, hiềm thấy an tâm như thế, đi chưa được mấy bước đã ngủ thiếp đi.

Trong thành một mảnh tiếng hoan hô tiếng cười, thập phần náo nhiệt.

Rất nhiều hoa tươi được tung lên trời. Corina là biên thành, đất để trồng hoa nơi này rất xa xỉ, phần lớn hoa tươi là từ bên ngoài mang vào, vì thế, để biểu đạt nội tâm vui sướng của mình, mọi người bắt đầu tung 1 ít rau dưa trái cây. Trên ngã tư đường ngoại trừ tàn thi của lũ cự bộ cánh cứng chưa được rửa sạch thì còn thêm đồng dau dưa hoa quả, trông không khác gì bãi rác trong chợ cả.

Thành Corina lần đầu tiên thắng 1 trận đẹp mắt như vậy. Có 3 đội ngũ ngoài thành tranh thủ thời gian, trong thành có thể chính xác thu thập được 1 phần tư liệu về cự bộ cánh cứng, cũng nhanh chóng điều chỉnh lại cấm bẫy ma pháp cho phù hợp. Frey dẫn dắt đội ngũ thứ 3, cũng chính là công thần lớn nhất, bọn họ vừa tiến vào thành đã được hoan nghênh nhiệt liệt.

Frey che chở Lâm Hoài trong lòng, cũng không để ý mọi người nhiệt tình, lạnh lùng liếc 1 cái, chung quanh lập tức tản ra vòng tròn đường kính 1 thước, thẳng đem Lâm Hoài về nhà.

Frey giúp Lâm Hoài cởi áo khoác, đắp chăn, nhìn cậu ngủ an ổn mới yên tâm rời đi.

Bên ngoài đang ăn mừng lại thiếu đội trưởng thì không tốt.

Cơm nước xong, Frey không yên lòng. Uống rượu giống như uống nước, ai đến cũng không cự tuyệt.

Barron nhìn một màn này, khẽ sát vào hỏi: "Còn đang lo lắng cho em trai cậu hả? Em cậu thể chất quá kém, rõ ràng không bị thương mà lại ngất đi. Nhìn thấy không, đây là sự khác nhau giữa người của y sư nghiệp đoàn và người của hộ vệ đội chúng ta."

Frey ánh mắt lạnh lẽo nhìn Barron, Barron phần nộ cảm miệng. 2 anh em nhà này, đứa nào cũng không dễ chọc. Thằng nhóc Lâm Hoài kia nhìn qua tưởng vô hại nhưng sau lưng quỷ tâm tư không biết bao nhiêu mà lần. Ông còn nhớ rõ lần trước bị thương, bị buộc nuốt vào cái thứ thuốc gì mà hương vị kia quả thực vẫn là kí ức mới mẻ cả đời khó quên nha.

Frey rốt cục ngồi không nổi nữa, nói thanh "Xin lỗi", quả quyết đứng dậy rời đi.

Lâm Hoài còn đang ngủ, ánh mắt nhắm chặt, lông mày nhăn thành hình chữ xuyên, ngủ không an ổn. Frey lấy tay xoa trán cậu, phát giác độ ẩm bình thường nhưng vẫn lo lắng. Hắn đem hội trưởng Janette từ y sư nghiệp đoàn đến, nghe chính miệng bà nói không đáng ngại mới không lo lắng lung tung nữa.

Tiến bước hội trưởng Janette, hắn ngồi ở bên giường nhìn Lâm Hoài mà sợ run.

Trải qua nhiều năm như vậy, hắn rất ít khi chân chính để ý chuyện gì. Trước đây một lòng nghĩ chỉ cần có thể sống sót, sau lại vào ma pháp học viện, lại phòng bị thân phận ma pháp sư vong linh của mình bị phát hiện, ngẫu nhiên cũng sẽ hâm mộ những người có thiên phú ma pháp, cảm thấy bọn họ là cớ nào vô tư vô lự mà sống.

Nhưng mà cuộc sống vốn không theo ý người, có một số việc đã sớm định, ai cũng không thay đổi được. Tựa như hắn nhất định nhất định phải trở về, có rất nhiều chuyện chưa có làm, lại giống như hắn nhất định cùng Berger là địch, cái gọi là hữu nghị từ đầu cũng chỉ là giả vờ, căn bản không có khả năng tồn tại.

Lâm Hoài là ngoài ý muốn. Tuy hắn chưa bao giờ nói nhưng trên thực tế vẫn cảm thấy may mắn có cái ngoài ý muốn này. Bôn tẩu 1 mình chung quy là cô độc, không ai lại hi vọng chỉ có 1 mình trong 1 cuộc hành trình xa lạ, thời gian tịch mịch rất dài làm sao qua. Hắn cứ tưởng mình không cần, nhưng thực ra...cảm giác những vậy cũng rất tốt —— có chút ấm áp, tín nhiệm cùng ý lại lẫn nhau.

Lời của Barron đã nhắc nhở hắn, hắn đã không giống với lúc trước nữa rồi. Lâm Hoài ở trong lòng hắn tuyệt đối không phải có cũng được mà không có cũng không sao, nếu thật sự mất đi phân cảm tình lần đầu tiên khúc mắc cũng không biết sẽ ra sao này, hắn cũng không biết chính mình sẽ làm ra điều gì.

Tự giễu cười, suy nghĩ miên man không phải phong cách của hắn. Huống chi, cảm tình đối với hắn quá mức xa xỉ. Về sau có bao nhiêu khả năng, hắn không thể xác định.

28. Chương 28: Bối Lòng Tìm Vết

Lâm Hoài tỉnh lại, trong tay đặt một chén cháo nóng thơm ngào ngạt. Nhất thời cảm thấy chính mình sắp đói chết, nước miếng chảy ròng ròng, đang định cầm bát đổ vào miệng.

Frey xem mà nhú mảy: "Cậu chậm một chút coi."

Lâm Hoài giống lợn con hừ hừ hai tiếng, cũng không ngẩng đầu lên, thuần thực uống sạch liếm hết.

"Biết cậu đem cự bộ cánh cứng giết còn tưởng rằng bản lãnh cao bao nhiêu. Cậu rốt cuộc có biết tinh thần lực hao hết rất nguy hiểm hay không, thật sự sẽ ngủ mãi không tỉnh?" Frey một lần nữa dò xét qua con cự bộ cánh cứng kia, phát hiện đầu óc đã hoàn toàn nát thành một đồng tương hồ. Tinh thần lực công kích có chừng có mực là tốt rồi, đối thủ rõ ràng đã chết còn không đình chỉ, có khác gì phân thây đâu.

Lâm Hoài cũng biết chính mình đang đau đầu kịch liệt, tỉnh vẫn thực buồn ngủ. Cậu lúc ấy có chút khấn trương, không chân chính tham gia chiến trường liên không có khí độ của chiến sĩ, làm một người mới cao thủ, chỉ biết toàn lực ứng phó, về phần thủ đoạn kịch liệt một ít cũng không phải cố ý, chỉ có thể yên lặng vì con cự bộ cánh cứng kia số đen mà bị ai 3s, "Tôi ngủ đã bao lâu rồi?"

"Bốn ngày, cũng không lâu lắm." Âm thanh Frey lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nhếch, "Không bị đói chết rất may mắn phải không?"

Lâm Hoài nhận ra trong giọng Frey có chút mất hứng nên lập tức ngoan ngoãn câm miệng không nói gì.

"Hội trưởng Janette hội trưởng tìm cậu có việc, tự đi xem đi."

Frey vẫn luôn chiếu cố Lâm Hoài, nhưng dù thể lực hẳn có tốt, dăm ba bữa không ngủ ngon cũng chống đỡ được. Lại không muốn biểu hiện ra ngoài liền nói, "Tôi trở về đội, trong đội có việc."

Hai ngày này là thời gian nghỉ ngơi tập thể của đội hộ vệ, chỗ đó không còn ai, vừa vặn mình qua đó ngủ 1 giấc an ổn cũng được.

Lâm Hoài cào cào tóc, Frey đi bước trước, bước sau cậu thay quần áo đi y sư nghiệp đoàn. Không biết lúc này Janette đại thẩm có thể tìm cậu vì chuyện gì, còn chưa đi vào cổng y sư nghiệp đoàn đã bị một đám vệ binh vây quanh.

Một người đàn ông trung niên có khuôn mặt gầy yếu chấp 2 tay sau lưng, không mặc áo dài trắng chuyên dụng của y sư nghiệp đoàn mà mặc 1 thân trường bào màu vàng lợt, da đen như than, chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Hoài.

Lâm Hoài biết người này, ông ta tên là Beicarl, là đối thủ 1 mất 1 còn của Janette đại thẩm, vì cái ghế hội trưởng mà âm mưu thủ đoạn đều bày ra hết.

Dù sao, nếu được lên làm hội trưởng thì chẳng những sẽ có được quyền tuyệt đối ưu tiên ở phương diện mua được tề, được liệu, hơn thế nữa còn bởi vì sự tồn tại độc đáo của y sư nghiệp đoàn ở thành Corina mà hội trưởng có thể cùng thành chủ ngồi ăn ngang hàng ở đế quốc, tiền đồ vô lượng. Hội trưởng trước đây chính là sau 10 năm công tác đã được điều đến hoàng thất làm ngự dụng y sư, làm tùy tùng của hoàng thất lập được không ít công lớn, hiện giờ đã sắp đạt được tước vị kế thừa (tước vị như kiểu công tước, bá tước, có thể truyền lại cho con cháu)

Beicarl kỳ quái nói: "Luxi, lần này cũng đừng trách ta."

"Ồ, ông lại làm ra cái gì khiến tôi hiểu lầm sao?"

Lâm Hoài đối những người như thế này chưa bao giờ khách khí. Cậu đã sớm dự đoán được lần này từ chiến trường trở về nhất định sẽ có người đến mình tra xét. Nếu cậu chết trên chiến trường thì coi như xong nhưng 1 khi còn sống trở lại thì phải chuẩn bị ứng phó vài người.

"Mi có biết rằng đội thứ 3 của mi đã chết 1 vị pháp sư?" Beicarl dựa sát vào nói, trên mặt là ý cười không che được.

Trên chiến trường 1 mảnh hỗn loạn, cự bộ cánh cứng công kích chẳng nhẽ lại hỏi người có phải pháp sư hay không chắc? Huống chi thể chất ma pháp sư gầy yếu, so với thủy tinh còn thủy tinh hơn, chỉ 1 chút vô ý liền đi đời nhà ma. Lâm Hoài nghe thế chỉ nở nụ cười, "Vây thì sao!"

"Thì sao?" Beicarl hừ lạnh một tiếng, "Là 1 y sư đi theo phải có trách nhiệm tận lực cứu chữa chiến sĩ, toàn lực phụ trợ ma pháp sư, đây chính là nguyên tắc giấy trắng mực đen viết trên tường y sư nghiệp đoàn. Mi

giỏi rồi, chính mình thì lông tóc vô thương không tổn hao gì, ta không thể không hoài nghi mi chỉ lo tị nạn chạy trốn mà tổn hại sinh mệnh của ma pháp sư nha! Như thế nào, mau nói suy nghĩ của mi à?”

”Có chuyện cũng không nói với ông.” Lâm Hoài cảm thấy Beicarl cắt câu lấy nghĩa từ này đến giờ quả thực buồn cười, chiếu theo lí giải của ông ta thì chỉ cần có ma pháp sư chết trận thì mình nhất định phải chôn cùng, bảo trụ được tính mạng chính là tội lỗi?!

”Nếu không có lời nào để nói liền theo ta đến phòng nghị sự một chuyến đi.” Beicarl trên mặt cười nở hoa.

”Ông muốn mang cậu ta đi, có phải hay không nên hỏi qua tôi 1 tiếng a? Hay là nói, Beicarl y sư ngài ở trong nghiệp đoàn an nhân lâu quá rồi, tưởng mình chỉ cần tùy tiện nói mấy câu đã có thể định tội cho người ta?” Đằng sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm một người, một đám quay đầu nhìn lại thấy Frey một tay đang thưởng thức trường kiếm màu bạc, vẻ mặt bất hảo hướng về phía Beicarl vuốt cằm, khóe miệng cười như không, nhìn mà tâm lạnh.

Frey vội chạy đến đội hộ vệ lại không thấy buồn ngủ mà cảm thấy tâm thần bất an, có loại dự cảm phiền toái tìm tới cửa nên mới bước nhanh đuổi kịp Lâm Hoài, không ngoài sở liệu, quả nhiên gặp ngay cảnh này.

”U, tôi tưởng ai, thì ra là đội trưởng đội hộ vệ số 6. Cho dù cậu không đến, tôi cũng phải hỏi cậu 1 chút, chẳng lẽ vì cậu ta là em ruột thì sẽ che chở chắc? Trên chiến trường sinh mệnh từng chiến sĩ đều quan trọng như nhau, sự che chở quá đáng này của cậu làm mọi người trái tim băng giá nha! Thành Corina không có loại đội trưởng như vậy, cậu cũng nên nghỉ ngơi 1 thời gian mà tự mình kiểm điểm 1 hồi đi là vừa.” Beicarl gặp Frey cũng không đem hấn để trong lòng.

Lần này ông ta là có chuẩn bị mà đến, chẳng những muốn giải quyết mấy khối chướng ngại vật mà còn muốn đem bức tường Janette này dựng cho vài phát. Người trong gia tộc ông ta có vài người, cho dù không có giao tình trước đó nhưng so với ngoại nhân thì chắc chắn sẽ đứng về phe ông ta, có bọn họ hỗ trợ còn phải sợ gì?

”Cho dù sự thật là gì, tôi làm việc còn cần xin phép ông chắc?” Frey không chút để ý cười, mí mắt buông xuống cũng che không được đáy mắt âm lãnh, ”Tôi gọi là ông một tiếng Beicarl y sư, ông lại thật đúng đem mình coi cao hơn tôi?”

Frey sát khí quá nặng, Beicarl cũng thấy trong lòng cả kinh.

Beicarl chạy nhanh nói: ”Tôi lần này theo lẽ công bằng công việc mà nói cậu lại nói như vậy, tôi hoàn toàn có thể cho cậu là thiên vị trái pháp luật, công tư bất phân!”

”Chuyện ông tự cho thì liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ biết rằng việc này tôi không muốn thì ông đừng hòng mà làm được. Thế nào, lũ lính tôm tướng cua trong y sư nghiệp đoàn của ông muốn đối đầu với đội hộ vệ, dùng đầu gối cũng biết kết quả, ông gánh được không? ” Frey khinh thường nói.

Hắn nói lời này không sai, lần này đội hộ vệ lập được bao nhiêu công lao cũng tổn thất, cho dù Lâm Hoài lần này có cống hiến sức lực hay không cũng chẳng có ai muốn đi tìm em trai Frey tự chuốc phiền toái. Huống chi, lấy địa vị của Frey ở đội hộ vệ, hắn chỉ nói một câu thôi cũng khiến tất cả mọi người xông lên đánh Beicarl một quyền, còn không hủy đi tầm thân tàn tạ của ông ta. Đối với cái loại suốt ngày ỷ vào thân phận nguyên lão không làm việc đàng hoàng, sâu một hại nước hại dân này như Beicarl thì mọi người sẽ không do dự động tay động chân.

”Cậu!” Beicarl biết Frey không dễ đối phó nhưng lại không nghĩ hắn ta lại không phân rõ phải trái như thế. ”Frey! Thân là đội trưởng, cậu không làm gương tốt còn chưa tính, thế mà còn dùng mâu thuẫn giữa đội hộ vệ cùng nghiệp đoàn uy hiếp tôi không xử trí em trai cậu, đội trưởng như cậu quả thực là 1 tấm gương tốt!”

Frey không ngại bị cắn ngược một phát, vì thâm ý trong lời nói của ông ta mà hung hăng nắm tay 1 phát, trên mặt không có một tia tức giận, tươi cười quỷ dị: ”Nói không sai, tôi chính là như vậy. Như vậy, ngài có phải hay không trước thả người, chúng ta mới có thể hảo hảo mà trao đổi 1 chút nhỉ?”

Lâm Hoài ra hiệu 1 cái thủ thế an tâm không cần giận với Frey, chuyện này cậu đã thành ngôi nổ, cũng sẽ không để cho Beicarl như nguyện. Cậu cho tới bây giờ cũng không phải là dễ chọc, nhưng hình như rất nhiều người lại không biết thì phải. ”Ông nói tôi lắm trận bỏ chạy, tội danh này không nhỏ nha, nhưng dù

sao cũng phải có chứng cứ. Nói miệng không bằng chứng, ông cứ tùy tiện vài câu đã muốn tôi cùng ông đi phòng nghị sự chỉ sợ không có khả năng.”

Beicarl nghe Lâm Hoài mở miệng, lập tức thay đổi mục tiêu: ”Mi còn sống sờ sờ chỗ này mà chúng ta lại thiếu đi 1 ma pháp sư, đó còn không phải bằng chứng xác thực hay sao?”

”Vị ma pháp sư kia bản lãnh quá kém, cho dù tôi có bản lãnh đến mức thông thiên y sư cũng không thể cướp người từ tay tử thần nha. Ngài quá coi trọng tôi rồi. ” Lâm Hoài khẽ cười nói.

”Mi đừng có mà đánh trống lảng.” Beicarl nhất thời mặt đỏ lên, thẳng nhóc đáng ghét này, ông khi nào thì có ý khen nó chứ.

”Tất nhiên tôi biết, trọng điểm của ngài không phải chính là chỗ tôi vẫn còn sống thôi sao! Không nghĩ tới tôi chỉ là 1 y sư nho nhỏ vậy mà lại lọt vào mắt xanh của lão nhân gia ngài đây —— kia như vậy, chỉ cần tôi chứng minh bản lãnh của tôi còn mạnh hơn so với ma pháp sư là xong chứ gì ?” Lâm Hoài lời này vừa ra khỏi miệng, mấy người ở đây đều cười thành một mảnh.

Không ai thấy 1 y sư có thể đánh bại 1 ma pháp sư được, cho dù là 1 y sư trình độ ma pháp được tể không thấp đi nữa, tuy trong 2 cụm từ giống nhau 2 chữ, nhưng còn cách nhau nhiều lắm.

29. Chương 29: Trận Đấu

”Như vậy vừa vặn, nơi này ta có 1 vị ma pháp sư, hẳn có thể đem tu vi áp chế xuống bằng tiêu chuẩn Đại ma đạo sĩ giống như vị pháp sư xấu số kia. Mi nếu thắng hẳn thì việc này coi như xong.” Beicarl câu còn không được, chỉ vào hắc bào nhân phía sau nói. Hắc bào nhân là người gia tộc phái đến đây, dưới tình huống như vậy thì tìm người trong nhà tất nhiên không còn gì tốt hơn.

”Tốt!” Lâm Hoài đối với cấp bậc ma pháp sư căn bản không thêm để ý. Lâm Hoài giờ mới chú ý đến người vẫn im lặng đứng sau Beicarl, hơn phân nửa khuôn mặt bị chiếc mũ rộng thùng thình che mất, cổ áo cao cao dựng thẳng lên, trông có vẻ phá lệ quái dị.

Beicarl xoay người hỏi nói: ”Ngài nói chuyện này —— ” Hắc bào nhân gật đầu, ý là đáp ứng rồi.

Beicarl lo lắng đối Lâm Hoài nói: ”Đây là chính là tự mi đòi đánh đay nhá, theo ta đến phòng nghị sự thì cùng lắm chỉ đem anh trai mi và muội Janette vẫn hay che chở mi nói ra tình hình thực tế, cũng lắm thì trừng phạt 1 chút. Nhưng giờ sẽ không đơn giản như vậy, nhưng mà mi cũng yên tâm đi, ma pháp sư chỉ cần 1 kích —— tất cả đều đã xong, một chút cũng không đau đớn gì đâu.”

Sao lời này nghe cứ như là dỗ trẻ con thế nhỉ, Lâm Hoài sâu sắc cảm giác Beicarl có tiềm chất làm y tá nha
= =

Frey kéo Lâm Hoài một phen.

Lâm Hoài mỉm cười nói: ”Yên tâm, tôi không thành vấn đề.”

Frey lại nói: ”Tôi làm gì có lo lắng cho cậu.” Dừng một chút, chuyển miệng nói, ”Muốn làm thì làm, còn có tôi ở đây (bảo kê).” Lâm Hoài nhìn về phía Frey, ánh mắt nhất thời trở nên có chút quái dị, Frey ho nhẹ một tiếng, xoay đi không lên tiếng .

Lúc này chung quanh đã có không ít người vây quanh, Beicarl cao giọng nói: ”Hôm nay, y sư Luxi khiêu chiến sinh tử với vị pháp sư phía sau ta đây, mời mọi người làm chứng!” Lời này của Beicarl thật xảo diệu, không đề cập tới tiền căn hậu quả, chỉ nói Lâm Hoài khiêu chiến, như vậy thì cho dù Lâm Hoài thua cũng là tự mình chuốc lấy nhục.

Đám người một trận ồ lên.

”Ta không có nghe lầm đi, Luxi y sư đang làm gì vậy?!”

”Luxi y sư không phải lúc từ chiến trường trở về thân thể liền suy yếu phải nằm ở nhà sao? Sao lại có thể đến chỗ này, còn khiêu chiến một vị ma pháp sư vậy?”

”Không biết nữa, khẳng định là trò quỷ của lão Beicarl kia, mấy y sư bị lão ta chinh chết đầy ra kia kia.”

”Đội trưởng trông có vẻ không hề lo lắng chút nào, chẳng nhẽ Luxi cậu ấy có chút bản lĩnh chăng?”

Lâm Hoài cùng hắc bào nhân đứng ở 1 khu đất trống.

Lâm Hoài ngủ vài ngày, tinh thần đã chậm rãi khôi phục, tuy chưa đạt được trạng thái tốt nhất nhưng đối phó một hai ma pháp sư trình độ Đại ma đạo sĩ là không thành vấn đề. Mấu chốt là cậu phải tiên hạ thủ vi cường, nếu để cho đối thủ phóng ra ma pháp trước thì cậu sẽ không tránh kịp.

Lâm Hoài nghe thấy tín hiệu bắt đầu, lập tức phóng thích tinh thần lực, phô trương áp về phía hắc bào nhân.

Hắc bào nhân biểu hiện rất kỳ quái, không giống như đi đánh nhau mà ngược lại lắc lư đi một vòng, hai tay ôm ngực, một bộ dáng khí định thần nhàn. Cảm ứng được tinh thần công kích của Lâm Hoài, liền dùng trình độ tinh thần lực ngang Lâm Hoài mà giằng co.

Vì thế, những người dưới đài chỉ có thể nhìn thấy trên tràng 2 người cách nhau hơn 10 thước, song song không chút sút mẻ, xa xa nhìn nhau.

Không khí tựa hồ ngưng trệ, ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập. Loại trạng huống quỷ dị như vậy, những người phía dưới tuy không có nhìn được chiến tranh nóng như trong dự đoán cũng biết là không chỉ đơn giản như mắt nhìn được.

Beicarl là kẻ sót ruột nhất, cuộc sống nhiều năm xa xỉ thối nát đã đem thân thể lão hoàn toàn thiếu hụt bại hoại, uy áp khuếch tán trong không trung làm cho lão mồ hôi đầm đìa, hai chân run lên. Lão ôm cổ họng kêu lên: ”Mau ra tay a, đứng làm gì?”

Frey sắc mặt phát lạnh, trường kiếm màu bạc trường tất nhiên nửa tuốt ra khỏi vỏ, kẻ lưỡi kiếm sáng lạnh lên cổ lão, ghé vào tai hắn nói nhỏ, ”Câm miệng cho tôi, hiện tại thứ tôi không muốn nghe thấy nhất chính là giọng lão.”

Beicarl thành linh bị hoảng sợ, thanh âm giống như bị bóp chết, yết hầu bị xé rách, nửa điểm thanh âm cũng không phát được.

Frey híp mắt nhìn hắc bào nhân trên đài, kẻ này vẫn giằng co với Lâm Hoài rất thành thạo, cũng không vội thắng mà tấn công. Frey nắm chặt tay, tập trung vào tình hình chiến đấu, một khi phát sinh trạng huống, hắn cũng mặc kệ cái gì mà qui tắc trận đấu, trước cứ đem Lâm Hoài cứu ra rồi nói sau.

Nghĩ như vậy, trường kiếm không tự giác vạch trên cổ Beicarl một vệt máu, Beicarl hoảng sợ dựng thẳng một ngón tay chỉ vào vật nguy hiểm nhưng chẳng có ai chú ý đến hắn. Thân thể lão cứng ngắc không nghe sai sử, chỉ có rơi lệ đầy mặt.

Khỉ thật, Lâm Hoài lúc này có tự tin nhưng giờ không thừa nhận mình gặp phải cao thủ cũng không được, vẫn là cậu chưa có khả năng ứng phó cao thủ.

Bên ngoài tưởng bọn họ ngang tay nhưng Lâm Hoài biết không phải như thế, cho dù cậu đem tinh thần lực đề cao đến loại trình độ nào thì đối phương đều có thể trong thời gian ngắn nhất mà điều chỉnh đến độ cao đồng dạng. Loại lực phản ứng linh mẫn, lực cảm ứng cẩn thận đến nhường này, thật sự quá mạnh. Lâm Hoài không thể không toàn lực ứng phó.

Hắc bào nhân ”Chặc” một tiếng, nhìn không thấy biểu tình, bắt đầu chậm rãi đột phá trạng thái cân bằng tinh thần lực, áp Lâm Hoài một đầu.

Frey nhất thời tim đập sai nhịp, cảm thấy không tốt nên xông lên nhưng đồng thời lại có loại dự cảm kì quái trong đầu bồi hồi rằng—— Lâm Hoài không có việc gì, hiện tại không thể đi qua.

Trong 1 nháy mắt, hắc cơ hồ thống hận loại dự cảm này, giữa những người ở đây, đại khái chỉ có hắn, Lâm Hoài cùng kẻ hắc bào nhân thân bí kia là biết tình thế trên tái tràng là như thế nào ác liệt, hắn có thể đoán trước được, tinh thần lực của hắc bào nhân áp bách có thể nói nghịch thiên. Hắn không thể tưởng tượng Lâm Hoài phải chịu đựng như thế nào!

Lâm Hoài thở hổn hển, cậu nghĩ chính mình trải qua không gian tâm bồ đã muốn đủ lợi hại, không nghĩ tới vẫn là đánh giá cao chính mình. Tinh thần lực của chính mình không ngừng bị áp, muốn cũng không thể

lui!

Cậu chẳng thể nghĩ tới, cứ nhiên trong nháy mắt này lại thấy được không gian.

Cùng cảnh quan nhìn thấy trước kia khi cậu tự đặt mình vào không gian không giống. Cậu có thể xác định là cậu ở ngoài không gian, cảnh tượng trong không gian và cảnh tượng chung quanh xuất hiện cùng lúc, mơ hồ chồng lên nhau.

Không gian càng nhìn càng rõ ràng, từng gốc cây ngọn cỏ bên trong đều như gần ngay trước mắt, nhiều năm như vậy, không gian đã sớm biến dạng rất lớn, lớp sương mù màu vàng bên trên mặt đất càng ngày càng dày, thực vật ma pháp đều to cao lớn rất nhiều, còn tăng thêm 1 2 cấp bậc—— Lâm Hoài khiếp sợ mở to hai mắt nhìn —— cậu thể nhưng tại loại thời điểm này lại có thể cùng không gian liên hệ sao?

Linh khí trong không gian theo Lâm Hoài thành lập tinh thần lực liên hệ tiết ra ngoài, vờn quanh thân Lâm Hoài, lúc Lâm Hoài sắp dùng hết lực lượng lại thông thả cảm nhận được linh khí chậm rãi bổ túc!

Hắc bào nhân rõ ràng cảm nhận được hiện tượng kì quái phía bên Lâm Hoài, không hề lưu thủ, một cỗ tinh thần lực gần như khổng lồ bốn phương tám hướng vây quanh Lâm Hoài, cũng hướng phía giữa Lâm Hoài mà không ngừng đè ép tới!

Lâm Hoài giật mình, trong không gian có mọc loại dây leo hung hãn màu tím—— là túy đằng, trên thân leo có không ít lá nhọn, còn có thể phân bố ra nọc độc. Lâm Hoài lập tức phát ra mệnh lệnh tiến công với túy đằng, đồng thời thân thể cấp tốc lui về phía sau, trong lúc nhất thời, sân đấu bị vô số thực vật có độc bao trùm, những thực vật này cứ như từ hư không xuất hiện khiến người ta một chút chuẩn bị tâm lý đều không có.

Hắc bào nhân chỉ kinh ngạc ngẩn ngẩn có một giây, dưới thân một cây đại thụ chui lên từ dưới đất. Thì ra hẳn lại là một hệ ma pháp sư!

Lâm Hoài triệu ra từ trong không gian dây leo càng thêm mập mạp (ờ đại loại là to hơn ấy, nhưng từ mập mạp nghe nó—hình tượng hóa hơn chẳng, dễ thương hơn nữa = =), quấn quanh cây đại thụ, đồng thời không ngừng siết chặt như muốn bẻ gãy đại thụ!

Hắc bào nhân rất bình tĩnh, ý đồ khống chế dây leo màu tím. Dây leo đã sinh trưởng trong không gian 1 thời gian, động thực vật bình thường thì chỉ có thể to lớn hơn (động thực vật sinh trưởng) bên ngoài, nhưng nó vốn là ma thực, có thể không ngừng thăng cấp, cuối cùng đạt được trí tuệ. Ở phương diện trí tuệ, thực vật không theo kịp động vật nhưng có trí tuệ thì vẫn là có. Dây leo này đã biết không gian là 1 chỗ tốt, làm sao sẽ phản chủ chứ! (em hắc bào nhân ý đồ dùng tinh thần lực khống chế dây leo nhưng bạn dây leo đã có trí tuệ nên không theo.)

Hắc bào nhân phát hiện việc khống chế thất bại, kỳ quái "Di" một tiếng, sau đó xuất ra 1 trong số ma pháp công kích ít ỏi của một hệ —— thuật rừng rậm, tái trắng coi như bị hủy hoàn toàn, toàn bộ bề mặt bị các loại đại thụ cao lớn phá hoại.

Một gốc cây đại thụ chuẩn bị đánh vào Lâm Hoài, Lâm Hoài lui về không gian tránh trong nháy mắt, giây tiếp theo xuất hiện đã chuẩn bị tốt phần công, 2 chân nhảy lên 1 nhánh cây lớn, linh hoạt nhảy sang 1 ngọn cây khác, dây leo màu tím vờn quanh cậu, hướng về Lâm Hoài, thậm chí ngay cả gai, lá nhọn đều thu vào, trung tâm đi theo bảo vệ, che chở cho Lâm Hoài.

Lâm Hoài cẩn thận nhìn cây cối 4 phía, đặt mình vào trận pháp của đối phương, 1 chút không lưu ý sẽ mất mạng ngay.

Hắc bào nhân cười hì hì, Lâm Hoài cảnh giác chú ý bốn phía xem có gì ngoài ý muốn phát sinh hay không. Cây cối hoàn toàn biến mất, lần này, Lâm Hoài chỉ lo cảnh giác có nguy hiểm hay không phát sinh mà không bao giờ nghĩ tới loại tình huống này, vì 1 tiếng ngã từ trên cây xuống, đặt mông xuống đất.

Hắc bào nhân cười càng vui vẻ, vui sướng khi người gặp họa nói: "Tiểu quỷ, bản lãnh không nhỏ nha, rơi thảm như vậy, có muốn anh trai xoa xoa giúp không nào?"

Nghe thanh âm thể mà lại là 1 người trẻ tuổi, còn là loại tính cách cợt nhả nữa chứ! Hắc bào nhân xốc mủ lên, mái tóc màu vàng nhạt ánh lên lưu quang, ánh mắt loàn loàn như trăng khuyết, vẻ mặt tươi cười gọi

đòn vui vẻ nhìn Lâm Hoài đang buồn bực

30. Chương 30: Ngoài Ý Muốn

”Cảm ơn, không nhọc anh!” Lâm Hoài tuyệt không khách khí.

Frey đến bên Lâm Hoài hỏi: ”Có bị thương không?”

Lâm Hoài lắc đầu, cậu chỉ bị trầy da chút thôi, ngược lại lại hình thành được liên kết với không gian, lợi nhiều hơn hại. Nói tóm lại, đây là một cái cơ hội khiến cho cậu hoàn thành quá trình chuyển hóa tinh thần lực từ lượng đến chất (lượng nhiều đến mức nhất định thì chất sẽ thay đổi ==)

Frey nhìn cánh tay cậu sưng đỏ từng mảng, ”Đừng quên trở về bôi thuốc.”

Lâm Hoài cười cười: ”Biết rồi.”

Frey quay đầu nhìn về phía hắc bào nhân kia, sắc mặt không ngờ. Hắc vốn ôm tâm tình tất thắng nên mới để Lâm Hoài ra tay, ngoài ý muốn lại gặp 1 cao thủ thâm tàng bất lộ. Cho dù gã ta không chân chính làm Lâm Hoài bị thương thì xuất phát từ tâm lí bao che khuyết điểm Frey cũng cảm thấy hờn dỗi tích tụ trong lòng.

Hắc bào nhân cùng Frey cao sần sần, bị Frey nhìn như vậy liền cảm thấy một cỗ khí lạnh dọc sống lưng. Gã cũng coi như xuất đạo sớm, loại ánh mắt sát khí đến trình độ này cũng rất ít khi nhìn đến. Sát khí không phải vô duyên vô cớ mà có, giết chóc càng nhiều thì sát khí càng đậm, hiển nhiên đây là kẻ không dễ chọc.

Hắc bào nhân trừng mắt nhìn, rất nhanh lộ ra hàm răng trắng, cười đến vô tội mà thuần lương: ”Đừng hiểu lầm, ta không có gì ý xấu gì nha. Chỉ là phô chút thực lực mà thôi! Mà cậu ta cũng đâu có việc gì đâu há?”

Frey khoe miệng nhẹ nhàng cong lên: ”Phải không?”

Hắc bào nhân gật gật, làm một đại trượng phu co được dãn được, dưới tình huống không xác định được thực lực đối phương có vượt qua mình hay không, gã cũng sẽ không tùy tiện tạo địch thủ cho mình—— gã là một người rất có giác ngộ.

Beicarl thế nào cũng không nghĩ tới loại kết quả này, vốn định bước lên nhưng chân còn nhuyễn, lão đảo 1 cái suyết lẩn, ”Người, người, người —— người cư nhiên như vậy liền đã xong!” Lão chỉ vào hắc bào nhân nhất thời tức giận nói không ra lời.

Lão cũng không cảm thấy chút tiểu thương này của Lâm Hoài thì tính cái gì, chỉ biết là mục đích của lão còn chưa thực hiện được đã xong cuộc, đùa cái gì đó!

”Ta, ta, ta —— ta tốt lắm a, lão già này cũng thật là, đã nói với ông là ta có chính sự phải làm còn dám nhờ ta làm này làm nọ, thật không biết trong đầu chứa cái gì nữa. Thiếu gia ta đây tâm địa thiện lương thương ông tuổi già không biết, không so đo với ông, bằng không đã sớm đem ông làm phân bón ụy đám thực vật bảo bối của ta rồi.”

Hắc bào nhân tức giận bất bình, giống như chịu rất nhiều oan khuất, lời nói ra không khách khí chút nào, ”Huống chi ——” Hắc bào nhân nghĩ đến chuyện làm hắc ta thấy nhỏ nhỏ không thoải mái, hắc ta nhu nhu cái mũi, ”Huống chi ta cũng thua, như vậy chấm dứt là đúng rồi còn gì?”

Mọi người thốn thức một mảnh, lời này rất bất ngờ.

Bọn họ rõ ràng nhìn thấy Lâm Hoài trốn đông trốn tây, cuối cùng còn ngã từ trên cây xuống. Không thể không thừa nhận một trận này Lâm Hoài đã đánh rất phần khích, nhưng bảo hắc bào nhân thua thì thật hồ ngôn loạn ngữ. Vậy mà giờ hắc bào nhân lại chính miệng nói ra, sự thật là như vậy, bọn họ không thể hiểu được.

”Đùa cái gì vậy?” Beicarl hỏi.

Hắc bào nhân mới lười cùng lão giải thích: ”Không biết rõ là bình thường, hiểu rõ mới kì đó. Lão này thật kì quái, ta đây cũng không phải trợ thủ của lão, dựa vào mặt mũi nào mà lão đòi nghi ngờ quyết định của ta!”

Beicarl dùng chút ít chất xám trong đầu không thể hiểu nổi chuyện này thật. Lão không biết, nếu không phải vì nể chút phân lượng bối cảnh của lão mà chừa chút mặt mũi cho lão thì lão đã sớm bị chỉnh chết rồi, còn tự cho là mình thông minh nữa chứ. Lão còn làm bộ lập trường chính nghĩa khàn cả giọng nói: "Ta làm tất cả đều vì gia tộc Harlan của chúng ta!"

Hắc bào nhân ngoáy ngoáy lỗ tai, kinh ngạc nói: "Trời ạ, ta không có nghe lầm chứ —— ê ê, bản lãnh mặt dày không biết xấu hổ của lão còn cao hơn cả ta nữa đó. Thực khó tin nha, một kẻ từng ăn cây táo rào cây sung, bán đứng lợi ích gia tộc bị trục xuất cư nhiên lại đem lợi ích gia tộc đặt lên trên hết mới dọa chết người chứ." Hắc bào nhân làm ra biểu tình ta rất sợ đó, còn ra vẻ sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực."Đã quên nói cho lão, ta tới chỗ này còn có một việc muốn làm, chính là đến thông báo cho lão, lão đã bị đá rớt khỏi gia phả gia tộc Harlan của chúng ta rồi."

"Người nói cái gì?" Đây quả thực là một hồi trời xoay đất chuyển, Beicarl thấy mình từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Trong đám người phát ra tiếng cười hả giận.

Vốn Beicarl không được người ta ưa cho lắm, chẳng qua vì ngại thân phận lão mà không nói gì. Lời nói của hắc bào nhân như 1 tín hiệu, tín hiệu những ngày Beicarl vô pháp trở mình bắt đầu.

Lâm Hoài cùng Frey liếc nhau, định yên lặng rời khỏi.

Janette đại thẩm khoan thai đến chậm, nhìn đến sân đấu một mảnh hỗn độn, tùy tiện bắt lấy một người liền hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Người nọ đem sự việc của Lâm Hoài cùng hắc bào nhân đánh nhau toàn bộ nói cho bà, Janette mất vài giây mới tiêu hóa xong chuyện này, đi đến giữa mấy người này nói, "Mấy người thật quá rảnh rồi ha, còn có cậu, Harvey, sao có thể bắt nạt 1 đứa nhỏ chứ?"

Harvey chỉ vào quần áo đã bị cắt qua 1 lỗ, "Bà đừng quá khẩn trương cậu ta á, bản lãnh của cậu ta cũng đâu phải của 1 đứa nhỏ, lợi hại thật đó."

Lâm Hoài bất mãn, cậu mới không phải đứa nhỏ.

Janette hiển nhiên không tin lí do thoái thác của Harvey, chỉ cho rằng quần áo là chính gã không cẩn thận phá hư, thực lực cùng tính cách của Harvey bà đều đã nghe qua, đúng như lời đồn mới khiến bà thấy lời gã không thể tin được. Xuất ra khí thế hội trưởng, hai tay chấp sau lưng, "Cậu dám lặp lại lần nữa coi? Đừng trách tôi không nói trước với cậu, nhất cử nhất động của cậu tôi đều báo rõ ràng với phụ thân cậu."

Harvey thất sắc, "Tôi chính là nhìn thấy cậu ta đáng yêu mới ra tay, tôi rất cẩn thận, tuyệt đối cam đoan không có làm cậu ta bị thương!" Còn làm ra động tác thề thốt.

"Thằng nhóc này, lúc nào cũng không an phận." Janette bắt đắc dĩ nói.

"2 người —— quen nhau?" Beicarl hốt hoảng.

"Rất kỳ quái sao?" Harvey liếc Beicarl một cái, tự hỏi nửa ngày mới nói, "Ta cảm thấy thực bình thường a, cũng chỉ có lão mới có thể cảm thấy kỳ quái đi."

Barron mang theo một đám huynh đệ sống phóng túng lượn lờ, hiếm lắm mới được nhìn thấy Lâm Hoài ra tay, hưng trí bừng bừng ở một bên xem náo nhiệt. Frey dư quang phiêu đến ông, lại nhìn nhìn Beicarl đang không biết làm sao, Barron lập tức hiểu ra, một đám người xông lên đem Beicarl trời gô lại.

Beicarl phục hồi tinh thần, lớn tiếng kháng nghị: "Các người không thể làm như vậy, ta là nguyên lão của y sư nghiệp đoàn, ta còn là gia tộc Harlan ——" nghĩ đến chính mình đã không phải nữa, ngừng đề tài, "Dù sao mấy người cũng không thể làm như vậy!"

Frey nở nụ cười, bước từng bước nói: "Tôi nói rồi, ở trong này tôi có thể. Ông không tin cũng không có cách nào, quá trình không quan trọng, chỉ cần biết kết quả là tốt rồi." Đôi mắt trầm đen như đầm sâu không thấy đáy của Frey hắt ra ánh ngược của lão, phảng phất như có lốc xoáy cuốn lão vào vô tận thâm uyên. Ý tứ của Frey thực trực tiếp —— lão chết chắc rồi.

"Frey!" Beicarl vắt hết óc cũng nghĩ không ra một lời có thể coay chuyển hoàn cảnh, "Ta sẽ không bỏ qua các người!" Một đám người chậm rãi xách Beicarl đi rồi, âm thanh Beicarl dần dần phiêu xa, cuối cùng tiêu tán ở trong không khí.

"Vị này là?" Frey chỉ vào Harvey hỏi.

"Cậu ta đến đây để phong ấn con suối có bạo động nguyên tố." Janette giải thích nói, " Harvey là 1 trong số 2 cao thủ trẻ tuổi của gia tộc Harlan, ta sớm đã có ý cho mấy đứa quen nhau." Nguyên tố bạo động có nơi rất dày, chỉ cần đem nơi đó phong ấn lại thì có thể ngăn cản nguyên tố tiếp tục rò rỉ. Janette thấy xung quanh còn không ít người còn chưa có giải tán liền nói, "Trước tán đi, người ở đây nhiều lắm." Bà cũng không có ham bị người vây xem.

Frey xác định Lâm Hoài hết thấy mạnh khỏe, "Đừng ở lại quá muộn." Hắn vẫn không quên Janette tìm Lâm Hoài có việc mới gọi cậu đến, việc còn chưa làm được mà đã đánh 1 trận trước rồi.

"Ta ở chỗ này, yên tâm đi. Cậu lo lắng em trai vậy a, nó sẽ dài mà không lớn đó. (có lớn mà không có khôn)!" Janette không phục nói, "Trừ em cậu ra, ai cậu cũng không để ý."

Frey có vài phần hoảng thần, hắn trước nay đều là có gan đối mặt với chính mình, không xác định còn có thể cho rằng không tồn tại, nhưng 1 khi xác định rồi lại không thể làm như không thấy. Trong tiềm thức, đã sớm đem Lâm Hoài đặt ngang hàng với chính mình. Lúc này đây, nhìn thấy Lâm Hoài thật sự gặp nguy hiểm, phản ứng đầu tiên là phải bảo vệ cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy bị thương sẽ thấy không vui. Bọn họ trong lúc đó chưa bao giờ bị hoàn cảnh bên ngoài bức lên phân tâm nhiệm kia, có lẽ là do hắn không muốn thừa nhận mà thôi. Hắn đã không thể đoán được khi khảo nghiệm thật sự đến thì hắn sẽ lựa chọn như thế nào. (ý là lúc có nguy hiểm thì có bỏ mặc em Lâm Hoài không)

Frey nở nụ cười một chút, thừa nhận sảng khoái, "Tất nhiên rồi." (tất nhiên là phải chiều vợ rồi =))

Lâm Hoài kinh ngạc nhìn Frey, trong lòng có tư vị không nói nên lời.

Janette không biết chút chuyện này của Frey và Lâm Hoài, chỉ nói chuyện 2 anh em mà thôi, bà đẩy ra Frey: "Cậu mau lên đi, nhìn thấy cậu đã muốn đau đầu rồi." Cho dù là chuyện của Dale hay chuyện liên quan đến Lâm Hoài, Janette cùng Frey đã hình thành mâu thuẫn từ lâu. Frey lúc này mới yên tâm mà đi ép buộc (hành hạ =)) Beicarl.

31. Chương 31: Quan Tâm

Janette tìm Lâm Hoài cũng không có chuyện gì lớn. Harvey mang từ gia tộc Harlan đến mấy xe ngựa thực vật ma pháp, chủng loại cấp bậc rất nhiều và rườm rà. Việc của Lâm Hoài là đem thực vật phân loại sửa sang rồi ghi lại, cuối cùng di chuyển đến ma pháp trận bồi dưỡng.

Đối với Lâm Hoài mà nói công tác này lại quá đơn giản. Mỗi loại thực vật chỉ cần liếc mắt đã biết được độ ẩm, độ ẩm cùng nhu chất dinh dưỡng của chúng. Sách về ma pháp được tề trong không gian khá nhiều, đắm mình trong đồng sách đó nhiều năm, tri thức sớm đã thuộc nằm lòng.

Công tác này tuy đơn giản nhưng cũng cực kì tốn kém tốn sức, Lâm Hoài tất nhiên không phải loại người bận rộn cả nửa ngày mà không thu được cái gì, đi làm lao động miễn phí cho người ta, không phát lương thì cậu tự mình động thủ cõm no áo ấm — tuy không đến nỗi đen tối như vậy nhưng nếu cậu nhìn thấy một ít thực vật có sinh mệnh lực mỏng manh, cho dù đặt trong trận bồi dưỡng ma pháp cũng không sống được vài ngày sẽ yên tâm thoải mái mà đưa vào không gian, so với việc lãng phí thì chẳng bằng tiện nghi chính mình.

Gia tộc Harlan cách thành Corina khá xa, một đường xe xóc nảy, nhóm thực vật không được chiều chuộng, tánh mạng kham nguy không ít, mỗi lần phát hiện một cây đạt tới tiêu chuẩn thu hồi đều làm cho Lâm Hoài thấy đắc ý không thôi. Dù sao đã muốn thành lập liên hệ với không gian, trong lúc làm việc bỏ thực vật vào không gian rất dễ dàng.

Chấm dứt công tác phân phối, Lâm Hoài duỗi duỗi thắt lưng, nhìn thấy nhóm thực vật đang lay động sinh tư trong ma pháp trận bồi dưỡng, rất có cảm giác thành tựu. (1 trận pháp ma pháp bổ sung ma pháp cho

thực vật phát triển, kiểu nhà kính đó mà.)

Không gian lại nhiều thêm không ít thành viên mới, còn phải tìm chút thời gian vào xem mới được, bắt bọn nó từng bước từng bước chuẩn bị cho tốt. Lại nói tiếp, số ma pháp thực vật cậu hiện có đã muốn không ít, nhưng thực vật trên đời này ngàn ngàn vạn vạn lợi, muốn thu thập hết vẫn còn là 1 con đường dài a.

Janette đại thẩm vui mừng nhìn Lâm Hoài thuần thực hoàn thành công việc.

Thiếu niên tuổi còn nhỏ như Lâm Hoài có rất ít đứa chân chính đầu nhập ma pháp học, ngành học này nội dung rất nhiều, hơn nữa hiệu quả thấy được rất chậm, không giống như chiến sĩ chỉ cần học 2 3 tháng là có thể thấy được giá trị sát thương của mình đột nhiên tăng mạnh.

Những thằng nhóc không thể học tập ma pháp tình nguyện cả ngày cãi nhau ầm ĩ cũng không muốn tính tâm mà nghiên cứu một môn hữu dụng bản sự. Lâm Hoài là 1 trong số những đứa không nhiều lắm chịu khó học hành ra trò, hơn nữa còn là 1 nhóc con có thiên phú cực cao.

Lâm Hoài cúi đầu đi thẳng 1 mạch, Janette ngoắc cậu lại nhưng hoàn toàn bị bơ. Bà lập tức không nể mặt, giọng điệu khó chịu nói: "Vội chạy về như vậy, là trong nhà cháy hay là anh cậu bệnh nặng! Tôi với cậu tốt xấu gì cũng ở chung nhiều năm như vậy, sao không bây giờ thấy cậu vội vã chạy tôi tìm tôi hử? Xong việc rồi cũng không nghĩ ở lại giúp đỡ bà già này, anh cậu lớn như vậy rồi, người cũng có cái gì đẹp chứ!"

Lâm Hoài vừa đi vừa thần du tứ hải, trong lòng nghĩ vấn đề, rõ ràng nhìn thấy có bóng người nhưng vào mắt lại thành ảnh tĩnh, căn bản không chú ý đến. Thành linh nghe được có người nói chuyện bên tai giật mình hoảng sợ. Lâm Hoài thấy rõ thì ra là Janette mới thở phào nhẹ nhõm, cùng bà chào hỏi nói: "Hội trưởng, chuyện đã xong rồi tôi về nhé. Lần sau gặp lại ha!"

Quả nhiên! Nói từ này đến giờ mà thằng nhóc này một chữ cũng chưa nghe đi vào, tức chết đi được. Janette nặng nề hừ một tiếng, lấy ra một lọ thuốc, "Đây, cái này cho cậu, trở về liền bôi lên vết thương trên cánh tay, có ích lắm đó. Cậu hôm nay không để ý, biểu tình hung thần ác sát của anh cậu giống y như muốn ăn thịt người vậy. Tôi mà đến chậm chút thế nào nó cũng xông vào đánh 1 trận với Harvey!"

Này có chút khoa trương, Frey còn chưa đến mức dùng ánh mắt ác quỷ lấy mạng người mà nhìn trưởng bối. Biết Janette nói chuyện hay thổi phồng, Lâm Hoài vẫn cốong hân một phen, tiếp nhận lọ thuốc cười nói: "Cảm ơn."

"Thực khách khí, như vậy lễ phép nghe thật là không thoải mái. Cậu thật là càng ngày càng giống anh cậu, càng ngày càng làm cho người ta không thích. Về sau bớt ở cùng hắn đi, đỡ phải lấy cái đức hạnh đó!" Janette tận hết sức lực mà châm ngòi quan hệ của bọn họ.

Lâm Hoài hết chỗ nói rồi.

Janette nhìn thấy tươi cười vắn vẹo của Lâm Hoài, tâm tình càng thêm không tốt, vẫy vẫy tay nói: "Lăn mau đi, chướng mắt."

Được rồi, cậu thật sự đã quen đại thẩm lúc tạm biệt đều luôn đặc biệt như vậy.

Lâm Hoài về nhà, Frey đã về trước, cầm một khối vải bông sạch sẽ hết sức chuyên chú lau kiếng, trên bàn để 2 chậu nước 1 nóng 1 lạnh, còn có 1 hộp thuốc bảo dưỡng, hắn không nề hà đem mỗi bộ phận làm sạch thật cẩn thận dụng tâm. Thanh trường kiếng bằng bạc này cũng như sinh mệnh thứ 2 của Frey vậy, nhiều lúc nhìn nó hắn còn sẽ không che giấu được ưu thương cùng hoài niệm.

Lâm Hoài ngồi vào vị trí bên cạnh Frey, ghé vào trên bàn nhìn trong chốc lát, vẻ mặt muốn nói lại thôi, do dự một lúc lâu mới mở miệng, "Tôi có chuyện muốn nói."

Frey ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình rối rắm của Lâm Hoài, cho là đã xảy ra gì ngoài ý muốn, thân thiết nói, "Xảy ra chuyện gì, cần tôi hỗ trợ sao?"

"Không có gì, tôi muốn nói đến thứ mà tôi dùng để đối phó hắc y nhân kia là túy đẳng ——" Lâm Hoài lúc ấy dùng không gian xong, điều lo lắng duy nhất là không biết giải thích thế nào với Frey. Cậu cũng không biết chính mình vì sao lại có suy nghĩ này. Từng nói là mỗi người 1 đường, 1 người vào đội hộ vệ, 1 người vào nghiệp đoàn y sư, chính là để giảm bớt cùng đối mặt, cùng lắm thì về sau đường ai nấy đi thôi. Nhưng là nếu bởi chuyện này mà xảy ra mâu thuẫn với Frey, Lâm Hoài cảm thấy chính mình sẽ rất không vui.

Frey đại khái hiểu được, nghiêm mặt nói, "Cho dù cậu không nói thì tôi cũng muốn nói chuyện này với cậu, mặc kệ tủy đẳng kia là cậu lấy từ đâu ra nhưng đối với những người khác phải đưa ra được 1 cái lý do hợp lý tại sao nó lại từ không trung xuất hiện. Thực lực của chúng ta còn chưa đủ mạnh, nếu gặp phiền toái chỉ có thể chạy trốn. Tôi từng nghe nói, mảnh đại lục này có 1 nghề gọi là triệu hồi sư, cậu tìm cơ hội tìm hiểu một chút, có lẽ sẽ giúp ích."

"Anh không hiểu kỳ?" Lâm Hoài muốn Frey hỏi gì đó mà không phải đứng trên lập trường của cậu mà lo lắng cho cậu.

"Tôi cũng không thể biết cái gì đều nói hết ra, cũng không cần phải biết hết thấy." Frey nghe vậy chỉ nở nụ cười một chút, "Nếu cậu nguyện ý nói, tôi đây liền nguyện ý nghe, nếu cậu không muốn cũng không sao cả. Dù sao cậu và tôi bây giờ không còn là đối thủ, chỉ cần biết rằng cậu cso năng lực tự bảo vệ mình lúc khó khăn là được, về phần con bài tẩy cậu chưa lật là gì cũng không quan trọng."

Lại thế nữa rồi, dù đề tài có là gì, Frey luôn có thể dùng đến loại giọng điệu xa cách chung chung mà giải quyết, phát biểu một phen thao thao bất tuyệt, lượn 1 vòng lớn cũng không nói ra ý nghĩ chân thật của bản thân. Ở trước mặt Janette đại thẩm đã khẳng khái mà nói quan hệ 2 người không tồi, sao lúc này đối mặt lại thành dạng này chớ?

"Thương thế của cậu đã xử lý qua chưa?" Frey xem xét cánh tay Lâm Hoài nhúu mày.

Lâm Hoài kỳ thật đã đơn giản bôi chút thuốc rồi, chính là thuốc mỡ không màu nên nhìn không ra thôi. Lâm Hoài một chút cũng không đem này vết thương này để trong lòng, không gian với cậu đã trở thành vũ khí thượng hạng, cùng lắm thì từ trống rỗng triệu ra ít nước đem miệng vết thương rửa qua, muốn tiêu sưng thật sự rất dễ dàng, "Rất nhanh có thể tốt rồi."

"Tùy cậu." Nắm tay Frey chặt một chút, lấy từ trong ngực ra 1 hộp thuốc mỡ, đặt trước mặt Lâm Hoài. Bị thương với hấn mà nói quả thực là cơn bữa nên trên người hay trĩu được.

Tuy rằng không cần nhưng Lâm Hoài cũng không cự tuyệt, hơn nữa đã bị Janette đại thẩm giáo huấn là ngay cả câu cảm ơn cũng không nói."Tôi sẽ dùng."

Frey thu lại trường kiếm, khoe miệng nhẹ nhàng loan một chút nói, "Tùy cậu."

Tuy rằng nội dung giống y xì trước đó nhưng Lâm Hoài vẫn có thể nhận ra khác biệt rất nhỏ, là người nói chuyện có tâm tình khác biệt sao ta? Lâm Hoài hữu thần nghĩ.

Đến lúc ăn cơm, người đưa cơm mang đến 1 rổ to có cá có thịt, sắc hương vị đều đủ. Tuy rằng cùng lần đầu tiên đến nơi đây giống nhau — sau khi chiến đấu với cự bộ cánh cứng không lâu thì phân phối tới quả thực khá kém. Không có thịt cự bộ cánh cứng ghê tởm mà có 4 món ăn hương vị mê người, còn có 1 chén canh lớn nóng hổi. Cự bộ cánh cứng sau khi thắng cấp không biết hương vị có cải tiến theo không, nhưng mà Lâm Hoài cũng tuyệt không có hứng thú chính miệng ném thử.

Là nhờ biểu hiện xuất sắc của Frey ở trận chiến đi, nhóm đội ngũ thứ 3 của bọn họ lập công lao lớn, không có bao nhiêu người giống Beicarl không có đầu óc mà còn tự cho là mình đúng, tại loại thời điểm này đi chọc vào Frey.

Sau khi ăn xong, Lâm Hoài nói chính mình đi ra ngoài tản bộ, tìm 1 nơi không có người mới chui vào không gian.

Vừa mới tiến vào trên đầu liền nhiều thêm 1 vật nhỏ lông xù. Lâm Hoài đem chuột kiên cường nhắc xuống dưới, con chuột nhỏ màu lửa này gần đây lại béo thêm 1 vòng, bụng nhiều thêm 1 vòng thịt, mềm mềm, chắc chắn là đã ăn vụng không ít rồi. Chuột kiên cường chính tiểu bá vương trong không gian, cả ngày sưu tập các loại đồ ăn trợ nó thăng cấp, rất nhiều ma pháp thực vật đều bị nó cắn qua.

Thực vật ma pháp trong không gian không giống với thực vật ma pháp bên ngoài, bên ngoài cấp bậc cao tới đâu cũng không có khả năng sinh ra trí tuệ, thực vật trong không gian đều có thể cảm nhận được đau đớn, đều đối chuột kiên cường căm thù đến tận xương tủy. Thật đáng buồn là, chúng nó thường thường biết rõ quả trứng thối (phôi dãn) kia muốn tới khi dễ nhưng lại không có năng lực di động, không có khả năng trốn.

Lâm Hoài xoa nhẹ chuột kiên cường một phen, vo nó thành 1 quả cầu rồi ném ra ngoài, ngồi 1 bên chờ xem náo nhiệt. Éch thông minh liền xuất hiện, ở giữa không trung cắn đuôi chuột kiên cường thành công đón được, đem chuột kiên cường vẫn còn đang choáng váng quăng lên lưng, giống như dùng Lăng ba vi bộ nhảy vài cái lên 1 tầng đá giữa hồ.

Chuột kiên cường hơi sợ nước, vẻ mặt đau khổ, éch thông minh thanh thản ngồi một bên, chờ chuột kiên cường ra tiếng mới đem nó ra khỏi hồ.

Con éch thông minh này luôn mang lại cho Lâm Hoài một loại cảm giác rất thần bí, giống như lúc trước bắt nó, cũng là nhìn thấy nó ánh mắt sáng quắc nhìn mình chăm chăm, mới coi trọng nó. Lâm Hoài thậm chí cho rằng éch thông minh có tư tưởng, chính là rất ít dùng mà thôi. Loại cảm giác này rất hoang đường, nhưng theo thời gian Lâm Hoài lại càng ngày càng tin là thật.

Lâm Hoài đem mấy hạt giống gieo trồng xong mới xuống ôn tuyền thoải mái tắm, trong tay cầm hộp thuốc mỡ Frey đưa cho.

Lấy lí giải của cậu đối được tề mà nói thì hộp thuốc mỡ này có giá trị xa xỉ, tài liệu chế tác không hề thiếu được liệu trân quý, chỉ dùng để cầm máu có chút lãng phí, dùng để ngăn chặn miệng vết thương lớn, sâu đến tận xương còn được nữa là.

Chút thương nhỏ này của cậu thật sự là không cần dùng, Lâm Hoài nhìn thoáng qua, vết thương đã sắp biến mất. Thế mà lại đem vật trân quý như vậy cho cậu, thật sự không cần phải thế mà. Cần nhất có lẽ là Frey cả ngày phải lười dao liếm huyết mới đúng. Lâm Hoài ngửa đầu tựa vào tảng đá, chung quanh sương mù tràn ngập, tầm mắt mờ hồ, Lâm Hoài không suy nghĩ gì cả, tùy ý nhìn chăm chăm một phương hướng gần người — rất nhiều thời điểm, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không quản, mới là thoải mái nhất.

Ngày nghỉ ngơi của thành Corina rất nhanh là hết, Lâm Hoài lại mỗi ngày chạy tới y sư nghiệp đoàn làm việc. Cả ngày chạy lên chạy xuống, trị liệu hoa cỏ uể oải, kiến khám (giống kiến tập thể dục), ngẫu nhiên còn có thể xem bệnh cho vài ma thú. Lâm Hoài cảm thấy chính mình có thể đảm nhiệm công tác của người làm vườn, bác sĩ, thú y luôn rồi.

Biến hóa lớn nhất trong y sư nghiệp đoàn chính là nhiều thêm 1 Harvey.

Harvey không hề mặc lại trường bào màu đen quái dị che khuất mặt như lần đầu gặp mặt nữa, mà mặc một thân thuần trắng, thắt 1 dây lưng màu vàng đơn giản. Mỗi ngày rong chơi các góc ngách trong thành, chỗ thường đến nhất vẫn là y sư nghiệp đoàn. Người này mới tới có vài ngày đã có fan, không ít cô gái đi theo hần.

Không thể không nói, tươi cười hoa lệ của Harvey cùng diện mạo bảnh bao quả thật rất nổi tiếng, nhưng mà chỉ cần cùng gã nói chuyện nhiều sẽ cảm nhận được cảm giác hủy diệt trong mắt gã. Đại khái cũng chỉ có mấy người không có mắt nhìn người này mới không biết gì mà trước sau như một tùy tùng Harvey đi.

Harvey không phải đến làm việc sao? Nhìn thái độ gã chơi bời lêu lổng tuyệt không giống bộ dáng trong người có nhiệm vụ. Chỉ sợ ở trong lòng gã, chơi mà là đứng đầu, mấy thứ khác đều vứt sang 1 bên đi.

Đại lục Eisleyman— ngày không đêm của mảnh đại lục phong ấn này sắp đến. Ngày không đêm không phải nói buổi tối có ánh sáng mà là vào ngày đó, tất cả các nguyên tố đều trở nên vô cùng sinh động, là ngày nguyên tố không ngủ.

”Em dai nhỏ Luxi ới ời, ngày kia sẽ đi phong ấn con suối có nguyên tố bạo động, có muốn đi hay không nha?” Harvey ôm cây đợi thỏ đợi Lâm Hoài xuất hiện, đột nhiên nhảy ra từ sau lưng 1 tay ôm lấy cậu, cười hì hì hỏi.

Lâm Hoài giãy không xong, ”Anh trước buông ra rồi nói.”

”Mới không đâu, thật vất vả mới gặp được cậu một lần.” Thanh âm Harvey mang theo giả vờ phiền muộn, ”Cậu là người duy nhất tôi điểm danh mời đó, không đi sẽ làm tôi rất buồn nha.” Harvey đứng là cùng Lâm Hoài đánh một trận xong mới hiểu biết thực lực của Lâm Hoài, mới trịnh trọng mời đi. Chẳng qua, bộ dạng gã biểu hiện ra ngoài một chút không giống như quyết định sau khi suy nghĩ dẫn đo.

"Rõ ràng chính là anh cả ngày giao lưu tình yêu cuồng nhiệt với các fan, nhìn không thấy tôi là bình thường!" Lâm Hoài bất mãn nói, lại cảm giác được Harvey ôm chặt hơn nữa, đành phải nói, "Tôi đáp ứng anh là được rồi. Tôi đi, tôi đi còn không được sao?" Kỳ thật, Lâm Hoài đã cùng Frey đề cập qua chuyện này, bọn họ sẽ không buông tha bất kì cơ hội biến cường, không có thực lực cường đại thì không thể trở về, mà quay về mới là mục đích quan trọng nhất của bọn họ.

"Tốt quá!" Harvey ôm Lâm Hoài cao hứng phần chân chạy một vòng mới lưu luyến không rời mà buông cậu xuống, "Cái này tôi đi nói với anh cậu, bảo hấn cũng đến cùng! Nói tôi đã thành công mời được em trai hấn, hấn cũng phải đến nha. Như vậy thì đội ngũ của chúng ta lại mở rộng, ngấm lại thật sự là không tồi đâu."

Lâm Hoài sau đầu buông xuống 3 đường hắc tuyến, cậu có thể tưởng tượng được sau khi Frey nghe xong sẽ có phản ứng hờ hững gì.

Vẫn là chúc gã may mắn đi.

32. Chương 32: Thăm

Lâm Hoài dùng ánh mắt yên lặng nhìn Harvey rời đi, lại giật mình nghe gã kêu một tiếng "Không được!" Lại ngừng lại, tìm Lâm Hoài đập mạnh, gã lại có chủ ý quỷ quái gì đây, dù là gì cũng đừng dây vào mình nha.

1 chút chuyện của Harvey sớm đã vang danh khiến mọi người đều biết.

Tỷ như gã làm cho cây trong thành qua một đêm kết quả mọng nước, có người tò mò ném thử từ đó thì không bao giờ động đến nữa, vừa nhạt vừa mặn, uống hết 1 xô nước cũng không hết vị!

Lại tỷ như gã làm cho tất cả hoa trong 1 đêm đều nở rộ, đáng tiếc cái mùi kia thật sự không dám khen tặng, nam nữ lão ấu toàn thành phải xuất động đem tất cả đồng hoa có giá trên trời của thành Corina chôn xuống đất tiêu hủy hoàn toàn. Vài hộ trồng hoa khóc không ra nước mắt, tập thể tìm tới Harvey, gã liền nhắc bút 1 phát đem tiền đền cho họ đuổi người về.

Người này quả thực là 1 ngôi sao chói, vẫn là tránh xa gã 1 chút mới tốt. Lâm Hoài đang chuẩn bị đi trước một bước, đột nhiên hai mắt cá chân bị dây cuốn lấy, dây leo này mềm mại co dãn, không thương tổn đến Lâm Hoài nhưng cũng làm cho cậu nhất thời không thể động.

Harvey vuốt cằm xoay người lại, còn thật sự đánh giá Lâm Hoài 1 phen, sau một lúc lâu mới vừa lòng gật đầu, "Hay là 2 chúng ta đi cùng đi, như vậy có vẻ thích hợp."

Ê ê, cho dù không mời thì Frey cũng sẽ chủ động xin gia nhập mà, hoàn toàn không cần phải 2 người đi thuyết phục đâu. Lâm Hoài lập tức cự tuyệt, "Không cần, anh ấy nhất định sẽ đáp ứng. Thật sự, anh cứ 1 mình đi là được."

"Không được, một người ứng phó với anh cậu có vẻ nguy hiểm, vẫn là mang theo một cái đệm lưng mới chắc ăn." Harvey không cần nghĩ ngợi phủ quyết đề nghị của Lâm Hoài.

Sao không cho ta 1 tí quyền lựa chọn nào hả! Đánh thì không lại, khí lực cũng không mạnh bằng, Lâm Hoài bị Harvey khiêng trên vai, 1 đường bị vác đến sân huấn luyện của đội hộ vệ, đến cổng lớn mới được buông xuống. Harvey nghiêm túc vỗ đầu Lâm Hoài: "Hết thấy đều dựa vào cậu rồi."

Lâm Hoài xoay qua, thật sự là không cần mà.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hoài đi vào sân huấn luyện, tuy rằng cùng tồn tại trong 1 thành, cậu cũng thường phối 1 ít được tề cho đội viên đội hộ vệ nhưng chung quy cậu cũng không phải là y sư chuyên nghiệp của đội hộ vệ, làm xong được cũng sẽ có người qua lấy, cần bản không cần tự mình đi đến tận nơi.

Huống chi, sân huấn luyện là 1 nơi bí mật, không phải được tùy tiện vào thăm. Harvey hiển nhiên là 1 ngoại lệ. Với thân phận ma pháp sư cùng với bối cảnh gia tộc và mục đích gã đến thành Corina đều có thể cho gã hoành hành không kiêng kỵ trong thành, tự do tuyệt đối.

Một đường đi, không ai dám ngăn đón gã.

"Anh cậu ở đâu?" Hạ Duy với Lâm Hoài đi lòng vòng.

"Không biết." Lâm Hoài chỉ đáp.

Harvey kinh ngạc, "Nơi này tốt xấu cũng là chỗ anh cậu làm việc, chẳng lẽ cậu chưa tới đây bao giờ? Hẳn là anh cậu đó, cậu thật chẳng quan tâm anh mình nhỉ."

"Thật sao?" Lâm Hoài sờ sờ ót, cẩn thận ngẫm lại, hình như đúng là thế thật.

Công việc khiến bọn họ xuất hiện cũng nhau không nhiều, cho dù dần dần quen biết thì trong 1 ngày cũng chả có bao nhiêu thời gian ở cùng 1 chỗ, 2 người đều có việc của mình. Được rồi, kỳ thật thỉnh thoảng cũng có chút thời gian đến xem chỉ tại cậu vẫn lười mà thôi, cơ mà Frey ngẫu nhiên sẽ qua y sư nghiệp đoàn dạo một vòng.

Harvey tóm được 1 người hỏi thăm, 2 tên cảm nhận phương hướng kém tha vài vòng mới tìm được chỗ của Frey.

Đội hộ vệ có 11 chi đội ngũ, mỗi đội ngũ đều có sân huấn luyện riêng, nhiệm vụ huấn luyện bọn họ cũng là do đội trưởng trực tiếp chỉ huy, mà cách 1 thời gian thì đội ngũ sẽ tiến hành so đấu qui mô lớn, thí nghiệm các tình huống huấn luyện khác nhau. Trừ khi tình huống xấu hoặc vạn bất đắc dĩ mới phải thay đội trưởng mới.

Sân huấn luyện đội 6 của Frey ở vòng ngoài cùng, lúc 2 người tới nơi thì bọn họ đang phải vác đồ chạy. Lâm Hoài thề, cậu tuyệt đối chưa bao giờ nhìn qua kiểu huấn luyện chạy bộ khoa trương như vậy, từng đội viên đều vác trên lưng 1 tảng đá cao tầm 1 thước a. Frey chạy đầu tiên, bước chân rất vững vàng. Cũng không biết bọn họ đã huấn luyện liên tục bao lâu rồi, không ít đội viên đều là đầu đầy mồ hôi thở hồng hộc, chỉ có Frey vẫn là thành thạo, còn thường thường quay lại nói, "Tốc độ nhanh lên, các cậu chậm quá!!"

"Chắc chắc." Harvey cảm thán nói, "Cái tên âm trầm kia chỉ có lúc này nhìn qua rất đẹp dai ak nha."

Lâm Hoài chỉ tập trung nhìn, đối với bình luận của Harvey coi như không nghe thấy.

Frey liếc thấy Lâm Hoài đến cùng Harvey, nhú mày, tiếp tục mang theo đội viên chạy: "Còn 3 vòng cuối cùng nữa, chạy xong rồi thì đi nghỉ ngơi."

Nhóm đội viên nhóm đồng loại hoan hô, "A! Đội trưởng đẹp dai nhất!"

Lâm Hoài nhin không được cười ra tiếng.

Giai đoạn huấn luyện đầu tiên chấm dứt xong, Frey phân phó vài câu với đội viên rồi mới đi về phía Lâm Hoài.

Một đội viên bưng tỉnh hiểu ra nói, "Ai nha, khó trách đội trưởng hôm nay bố trí nhiệm vụ nhẹ nhàng như vậy, thì ra là em trai đội trưởng đến đây." Một đội viên đồng ý gật gù.

Frey nghe thấy thế, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Thấy nhiệm vụ rất thoải mái ak, tốt lắm, 2 người lại chạy tiếp 20 vòng, thiếu 1 vòng thêm 3 vòng nữa cho tôi!"

Hai đội viên cơ hồ muốn ôm nhau khóc rống.

"Đội trưởng, xin chào a! Thật sự là đã lâu không thấy, gần đây thật sự là càng ngày càng có sức quyến rũ nga." Harvey cao hứng phấn chấn bước qua, "Trước kia không biết, thì ra đội trưởng ở thời điểm huấn luyện lại chói lọi như vậy, cảnh xuân đầy mặt thật khiến ta động lòng."

Frey coi như không thấy gã, đi qua Harvey đến bên Lâm Hoài hỏi, "Sao cậu lại đến đây?"

Lâm Hoài liếc liếc mắt, chỉ chỉ Harvey.

Harvey lại vòng vo trở về, cười hì hì nói: "Tôi là đặc biệt tới mời anh gia nhập đội ngũ phong ấn con suối có nguyên tố bạo động, để tổ thành ý tôi còn cố ý mời em trai anh theo nè. Thế nào, thế nào, tôi nghĩ chu đáo quá đi, cảm động thì đáp ứng đi, đáp ứng đi!"

Bộ dạng cợt nhả của gã chỉ thiếu mỗi cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy nữa mà thôi.

Frey không có lập tức tỏ thái độ mà lại hỏi, "Mấy người thật thiếu nhân lực sao? Không phải là nguy hiểm nên tìm vài người vào đây chứ?"

"Làm sao có thể vậy chứ! Ai nha, đội trưởng sao có thể nghĩ về tôi như vậy nha, tôi là hạng người như vậy sao?" Harvey vẻ mặt ngạc nhiên, "Đội hình lần này rất lớn, tổng cộng có 8 Ma đạo sư, mỗi người đều là cao thủ giống tôi đó. Chỉ muốn gia tăng nhân thủ để ngừa vạn nhất thôi." Harvey đối với năng lực của Frey cũng không rõ ràng lắm, trên thực tế, cái gọi là đội hộ vệ gã căn bản không để vào mắt, nhưng mà Janette đã nói thực lực của Frey không tồi, đã có người cực lực đề cử như vậy thì gã cũng không sao cả mà tự mình đến mời.

"Tôi chỉ lo lắng chút thôi." Frey nói, "Vậy hiện tại cậu có phải nên ly khai rồi không?"

"Anh đuổi tôi đi?" Harvey vẻ mặt cầu xin, "Được rồi, vậy em dai Luxi, chúng ta ——" gã còn chưa nói xong đã cảm nhận được ánh mắt nặng nề của Frey rơi trên người mình, lập tức tỉnh ngộ, "Vậy tôi đi trước một bước, cậu ở lại hảo hảo khuyên nhủ, đều dựa vào cậu đó! Bên nghiệp đoàn tôi sẽ thay cậu nói một tiếng, yên tâm đi."

Tự dung bị ném ở lại? !

Harvey nói xong đã không còn bóng dáng, Frey xoay người bước vào phòng nghỉ, Lâm Hoài đành phải đi theo.

Frey rót cho cậu một chén nước, chính mình rót một ly lặng im uống. Lâm Hoài buồn bực, không có chuyện nói còn bắt cậu ở lại làm cái gì, muốn rời đi thì lại không nói nên lời, "Ách, anh vừa rồi chỉ huy huấn luyện ——" nói còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy Frey ngẩng đầu lên, rất có hưng trí chờ nửa câu sau, "Rất không tồi."

Frey buông chén, cười khẽ một chút, "Không tồi?"

Lâm Hoài sửa miệng, "Là tốt lắm, tốt cực kì!"

"Nga, vậy là tốt rồi."

Lâm Hoài vô lực vò đầu, cậu nên nói cái gì a! Một chút không khí nói chuyện phiếm đều không có!

"Đội trưởng, có chuyện xảy ra rồi!" Một đội viên bỗng nhiên vọt vào, nhìn thấy nhiều ra thêm Lâm Hoài, ngậy ra một lúc, lúc này không phải tất cả đều chú ý là Lâm Hoài đến, "Em trai đội trưởng ở đây?"

"Làm sao vậy?" Frey đứng dậy hỏi.

"Kỳ thật cũng không có việc gì, ha ha." Trực giác cho rằng lời này nói ra sẽ khiến đội trưởng không vui, ý muốn lảng sang chuyện khác.

Frey khước miệng hơi hơi cong lên, ánh mắt tà nghệ nhìn đội viên, "Phải không?"

Đội viên biết chỉ khi đội trưởng không vui mới xuất hiện nụ cười này, rất có lực uy hiếp a!" đội trưởng đội 3 lại sang đây khiêu chiến anh, ngay ở cổng."

Đội trưởng đội 3 chính là người mà Dale gả cho, người nọ vẫn ghen vợ mình từng thổ lộ với người khác lại bị cự tuyệt, vì muốn chứng minh mình là người mạnh nhất nên năm lần bảy lượt đến cửa gây sự, thường thường bị thua."Đội viên lén thách đấu là không đúng, không biết quy củ trong đội sao? Trở về chép lại quy tắc gác cửa 10 lần, còn có vị đội trưởng kia cậu tự mình giải quyết đi."

Cũng không phải vấn đề của ta vì cái quái gì bắt ta giả quyết a, ta chỉ là chân truyền tin thôi mà, a này! "Đội trưởng, kỳ thật cũng giống mấy lần trước, anh —— " Đội viên còn chưa nói xong đã bị ánh mắt âm lãnh của Frey quét qua, "Vì một người phụ nữ mà đánh tới đánh lui, cậu thật không có tiền đồ, việc này mà không giải quyết được thì đừng có mà về."

Rốt cuộc là ai vì phụ nữ đánh nhau a, tốc độ đội trưởng trộm đổi chủ ngữ cũng quá nhanh đi, đội viên cảm thấy chính mình đi vào đây làm kẻ hi sinh, thật đáng thương quá a. = =

”Như vậy không sao chứ? Tuy rằng cùng ở đội hộ vệ mà đánh tới đánh lui là không tốt, nhưng mà người ta đã tìm tới tận cửa mà anh còn không ra mặt, thực làm tổn thương lòng tự trọng của người ta đi.” Lâm Hoài nói.

Frey một lần nữa ngồi xuống, trong thanh âm ầm ầm 1 chút không vui bị đè nén, ”Tôi vui.”

Buổi chiều, Lâm Hoài vốn chuẩn bị mượn cơ hội chạy nhưng mà vừa định mở mồm lại thấy ánh mắt Frey dính trên người mình, không có biện pháp, đành phải lưu lại nhìn nửa ngày tập huấn.

Không thể không thừa nhận, Frey thật sự rất có khí thế, khí tràng cả người đều trở nên sắc bén như 1 thanh kiếm tuốt vỏ. Cái này và lúc hắn còn ở trên chiến trường có chút không giống, trên chiến trường là đẳng đẳng sát khí, còn đẳng này lại là âm lãnh vô cùng.

Lâm Hoài không biết điều gì đã khiến hắn trở nên như vậy, có lẽ, có một ngày hắn sẽ nói cho mình biết, Lâm Hoài có dự cảm rất chân thực rằng ngày đó sẽ đến, không không quá lâu đâu.

Chấm dứt một ngày huấn luyện, Frey thay đổi thường phục, nói với Lâm Hoài: ”Buổi tối cùng đi một chỗ.” Dứt lời đi nhanh về phía trước.

Lâm Hoài chạy chậm đuổi kịp: ”Đi chỗ nào?”

”Đến sẽ biết.” Một chút cũng không có ý định giải thích.

Lâm Hoài không hiểu ra sao, con người này càng ngày khó hiểu.

33. Chương 33: Tín Nhiệm

Lâm Hoài nhắm mắt theo đuôi Frey, hướng về phía rừng cây Lâm Hoài thường ngốc lúc nhàm chán mà đi. Đã sớm chơi chán rồi còn có gì đẹp mà xem à? Lâm Hoài nhàm chán thầm nghĩ nhưng không nói ra miệng, chỉ nhìn chăm chăm sau lưng Frey, 1 người chán đến chết nhảm nhảm này, 1 người vừa đi vừa tự vui về 1 mình.

Frey giống như không hề biết đến động tác nhỏ của Lâm Hoài. Càng đi càng tối. Trời đã gần tối, trên đỉnh đầu cây cối rậm rạp, không có bao nhiêu ánh sáng lọt xuống được. Ngay lúc Lâm Hoài nghĩ rằng không còn đường để đi nữa rồi thì lại xuyên qua vài lùm cây rậm rạp nữa, rồi lại qua vài thạch động uốn lượn khúc chiết thì 2 người rốt cục ngừng lại.

Sắc trời hoàn toàn đặc lại, xung quanh tối đen như mực. Trong không khí có hơi nước nồng đậm, hình như là gần bờ sông, những cơn gió thổi qua, mang theo hương hoa cỏ, không khí lạnh lẽo thấm nhập tim phổi khiến cho người ta thoải mái mà thở dài.

”Đây là chỗ nào vậy? Tôi cũng chưa tìm được.” Lâm Hoài tò mò hỏi.

Frey ngắn gọn nói: ”Lơ đãng mà bắt gặp, cảnh sắc cũng không tệ lắm.”

Lâm Hoài , cậu có thể cảm giác được nơi này dựa vào sông nước, ban đêm im ắng, tiếng nước chảy lững lờ, tiếng côn trùng chưa ngủ kêu to, gió nhẹ phất qua những tán lá xào xạc đều như gần bên tai, nhưng mà thật sự là cái gì cậu cũng không nhìn thấy mà, mà nó cảnh sắc cũng không tồi á! ”Thật không? Đáng tiếc ban đêm không—— ”

Lâm Hoài còn chưa nói xong liền cảm thấy bên người Frey trào ra một trận hàn khí, rất nhanh , trước mặt dần hiện ra vô số những điểm sáng lấp lờ. Sáng lên đại thụ bên bờ sông, cây đại thụ thung dung cao lớn, nhánh cây như muốn chạm đến tận trời xanh, hào quang ánh ngược hắt trên mặt nước, phảng phất như ánh sáng của sông ngân hà.

Thật lâu chưa nhìn thấy cảnh tượng này, từ khi đi vào thế giới này, Lâm Hoài đã quen bầu trời đêm trầm lặng nhìn không thấy trăng sao, cảnh tượng này bắt đầu chậm rãi phai nhạt đi trong kí ức. Sông ngân hà ánh sáng lưu chuyển này đã chạm đến trí nhớ phủ đầy bụi dưới đáy lòng Lâm Hoài.

”Thực vật này chịu lạnh sẽ sáng lên, dùng băng hệ ma pháp là được.” Frey giải thích nói,

"Tuy không có tác dụng gì, dùng để chiếu sáng không được, cũng không có lực công kích, nhưng dùng để ngắm cũng rất thú vị." (lãng mạn quá~)

Giải thích rõ ràng thực không thú vị mà, quả nhiên là người không biết thực hạnh phúc, vì thế Lâm Hoài ở trong đầu đem những lời này loại bỏ. Những chấm sáng nhỏ phản chiếu trong mắt Lâm Hoài ra ánh sáng tinh lưỡng, "Chúng ta sẽ trở về được, nhất định đó."

"Đó là tất nhiên rồi, không cần hoài nghi." Frey lưu loát ngồi dưới đất, vẫn duy trì ma pháp lực phóng ra ngoài. Dùng ma pháp bang hệ làm lạnh cũng không tiêu phí bao nhiêu ma lực, với hắn mà nói thật không đáng kể, dễ như trở bàn tay. Nhưng mà còn muốn lãnh khí cổ không rơi vào người Lâm Hoài bên kia thì lại cần kĩ xảo cực cao.

Lâm Hoài cũng ngồi xuống, hai tay chống đỡ ở sau người, nhập thần nhìn cảnh vật trước mắt.

Nhất thời yên lặng không nói gì.

"Chúng ta hợp tác đi." Frey đột nhiên nói.

Lâm Hoài bị 1 câu nói đột nhiên toát ra này làm ngây người 1 lúc.

"Về sau sẽ còn gặp rất nhiều khó khăn, tôi đã từng nói qua mạng mình phải do chính mình nắm chắc, nhưng rất nhiều thời điểm, sức mạnh một người rất nhỏ bé, nhiều khi bất lực. Trước kia không nói với cậu chuyện này thứ nhất là vì cậu quá yếu, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, nếu muốn hợp tác, kì thật chỉ có thể là đơn phương bảo hộ; thứ 2, nói thật, người có thể tin tưởng được ở thế giới này quá ít, nhưng mà tôi nguyện ý tin tưởng cậu, ít nhất từ giờ đến lúc trở về tôi đều nguyện ý tin tưởng cậu."

Tín nhiệm là cần có thời gian làm trụ cột, không có cùng nhau ở chung, không có sự hiểu biết lẫn nhau thì tín nhiệm không thể hình thành. Giọng nói của Frey sâu kín khuếch tán, "Cậu có nguyện ý cùng tôi hợp tác không?"

"Thật là kỳ quái." Lâm Hoài nhún vai, "Tôi đã nghĩ là chúng ta đã có quan hệ đồng bạn từ rất sớm kia đấy, tốt xấu gì cũng qua sáu năm rồi, giờ mới nói loại lời này, thực làm người ta thương tâm mà."

Khóe miệng Frey gợi lên một độ cong, ánh mắt thần nhiên đặt trên người Lâm Hoài.

Lời Lâm Hoài nói hắn đều biết, nhưng mà nhiều năm như vậy lòng 1 cái đã qua, bọn họ cũng không tính là đối thủ hay người 1 nhà, cảm tình vòng vo mấy vòng cuối cùng lại sẽ vòng thành như thế nào thì ai cũng không biết. Dĩ nhiên dù đã có phân tín nhiệm không nói ra kia thì vẫn phải có người mở lời trước tiên, Lâm Hoài không chịu, vậy thì để cho hắn chủ động đi, "Cho nên cậu đáp ứng rồi?"

"Đương nhiên." Lâm Hoài không chút do dự.

Ngày không đêm rốt cục đã đến, việc phong ấn con suối bạo động nguyên tố chính là vào hôm nay. Sáng sớm, Lâm Hoài vẫn còn đang ngủ say, thì Barron thò đầu từ cửa sổ vào, quát giọng kêu, "Nhóc Luxi, đừng ngủ nữa, rời giường thôi!"

Frey vừa đi luyện kiếm trở về, không khách khí gõ đầu Barron 1 phát.

Barron ôm đỉnh đầu kêu lên sợ hãi: "Thằng nào dám đánh ông!" Nhìn đến sắc mặt không ngờ của Frey, hoảng sợ, lại nhìn vào trong phòng, giường của Frey quả nhiên đã thu dọn xong xuôi ngăn nắp, lòng vẫn sợ hãi nói, "Mi nhảy ra đây từ lúc nào thế hả?"

"Lúc ông đang kêu như giết heo." Frey một chút không khách khí, "Đã đến thời gian tập hợp rồi à?"

"Vẫn chưa." Barron chi tiết nói, ngậm lại không đúng, nhanh mồm sửa lại, "Đến rồi. Thật sự đến giờ rồi."

"Ông tốt nhất là nói thật cho tôi."

"Đến giờ ta mời 2 đứa đi ăn sáng rồi." Barron khóc không ra nước mắt, khí thế của Frey càng ngày càng mạnh, khiến tâm linh thuần khiết yếu ớt của ông không chịu được a.

Lâm Hoài ngủ như chết cũng bị Barron gào tỉnh, bay nhanh dậy sửa soạn xong xuôi, "Giờ đã phải đi sao? Không phải nói giữa trưa mới đi à?"

"Đám ma pháp sư kia còn phải chuẩn bị, giống như còn thiếu gì đó." Barron nói. Ông vốn cũng tích cực phụ giúp lắm nhưng lại phát hiện thế giới ma pháp sư không phải là nơi mình có thể lí giải liền thức thời tránh sang 1 bên. "Lại nói tiếp, lần này ngoài vài ma pháp sư ra, có 2 đứa bây, ta, còn có 3 chiến sĩ, chuyện phong ấn con suối chúng ta cũng không giúp được gì, không biết thằng nhóc Frey kia gọi chúng ta đến làm gì nữa?"

"Lo lắng tình huống bất ngờ?" Lâm Hoài nghĩ nghĩ, cậu lại không biết trình tự phong ấn mà nhỉ.

"Trừ bỏ trường hợp ngoài ý muốn, có lẽ còn có chuyện khác phải làm." Frey nghĩ đến cái gì đó.

"Chuyện gì?" Barron tò mò.

Frey không để ý tới ông, "Đến lúc đó sẽ biết, hồi sớm như vậy làm gì."

Ba người cùng bọn Harvey tập hợp, bên kia vẫn như cũ khí thế ngất trời, còn chưa làm xong việc.

Harvey hướng tới nguyên tắc "không đến thời khắc mấu chốt không xuất lực", nhiều ngày như vậy gã đều dùng để chơi đùa, rốt cục đến lúc không thể không làm gã mới bắt đầu chuẩn bị: phân phối ma tinh, trình tự kế hoạch, dặn dò từng thành viên 1 ít hạng mục công việc quan trọng—— thật không biết mấy hôm trước gã làm thế nào mà bình tĩnh như vậy nữa.

kế hoạch nhìn thấy bọn Frey đi đến, dừng lại công việc mình đang làm, chạy lên béo má Lâm Hoài, cười dài nói: "Em dai, anh chờ em lâu quá nha."

"Thật không?" Lâm Hoài tránh ra bàn tay tàn ác của Harvey, hai má đều bị niết đỏ.

Harvey biểu tình buồn bực thở dài: "Đáng thương cho ta một mảnh thành tâm lại không người quý trọng!"

Vừa nói, hắn mang bọn họ đến bên 1 ma pháp sư giới thiệu lẫn nhau 1 lần. Lúc nói đến Lâm Hoài, "Đừng nhìn anh bạn nhỏ này có bộ dáng vô cùng đáng yêu, cậu ấy là 1 triệu hồi sư rất lợi hại nha!"

Ma pháp sư vốn vẻ mặt là không thèm để ý nhưng nghe vậy lại có chút kinh ngạc.

Lâm Hoài là lần thứ hai nghe được danh từ triệu hồi sư này, sau khi nghe Frey nhắc tới, cậu có đi thư viện tìm tư liệu nhưng bận rộn loay hoay cả nửa ngày mà không có kết quả. Nghe qua có vẻ triệu hồi sư là 1 nghề rất trâu bò oai phong nha. Lâm Hoài vẻ mặt trấn định, "Ma pháp sư mới lợi hại, tôi đây còn kém xa lắm."

"Làm sao có thể chứ? Ta hồi còn trẻ có gặp qua 1 vị triệu hồi sư, vị này đã kí kết khế ước với 1 con ma thú cấp 9, không chiến, thủy chiến, lục chiến (trên bộ) đều là 1 cao thủ bậc nghệ." Một vị ma pháp sư nhắc tới chuyện này, trong mắt là tràn đầy hâm mộ, "Cũng chỉ có triệu hồi sư mới có thể tuyệt đối lợi dụng được sức mạnh của ma thú."

"Nhưng mà Pháp Thần thay đổi ma pháp như chong chóng kia mới là chân chính cường đại đi." Lâm Hoài nói. Vị kia ma pháp sư nở nụ cười, "Trở thành Pháp Thần đâu có đơn giản như vậy, đại lục của chúng ta nguyên tố tăng vọt nhiều năm như vậy cũng chỉ có 1 vị pháp thần, lúc ấy sấm sét đầy trời, pháp thần đại nhân liền từ đó biến mất vô tung. Nói đến ngộ tính ma pháp sư mạnh, cũng chỉ có Harvey là có khả năng trở thành Pháp Thần."

Harvey mới chỉ 20t mà đã là Ma đạo sư, quả thực rất đáng ngạc nhiên. "Hình như anh ta thật sự rất lợi hại nha." (Ờ, ai nhớ bạn Frey là cấp gì rồi không J)

" Harvey là thể chất Mộc linh trời sinh, tất nhiên là tiềm lực vô hạn." Ma pháp sư trong giọng nói không khỏi có chút cảm khái.

Trên thế giới thể chất nguyên tố thuần túy cả vạn người mới có 1, loại người này chẳng những có độ phù hợp xuất sắc với nguyên tố, hơn nữa trời sinh còn có tinh thần lực siêu cấp lợi hại, ma pháp lực cũng rất mạnh, quả thực là được tạo hóa ưu ái.

"Thì ra là thế." Khó trách tinh thần lực của Harvey có thể chống lại cậu, nếu tùy tiện một ma pháp sư cấp bậc cao đi ra thì với trình độ của mình Lâm Hoài cảm thấy mình đối phó thừa sức

”Khoe gì ta đó?” Harvey bất thành linh ló đầu ra, đắc ý dào dạt nói, ”Ta nghe được rồi nha, không cần phủ nhận đâu, ta biết chính mình vừa đẹp trai lại vừa có bản lĩnh lợi hại, kỳ thật mấy người đều rất ghen tị đúng không?”

Lâm Hoài trầm mặc.

Vị kia ma pháp sư cũng trầm mặc .

Một hàng mười mấy người chậm rãi hướng về phía sa mạc Hoang nguyên xuất phát.

Hang ổ của cự bộ cánh cứng kỳ thật cách thành Corina 1 khoảng rất dài, chính là bọn nó thân hình to lớn, mới tiếp cận nhanh như vậy.

Một đường có ma pháp sư phong hệ thêm vào, tốc độ của mọi người tăng nhanh không ít, đi tầm 5 tiếng, gần giữa trưa Harvey mới chỉ huy đội ngũ dừng lại. Harvey là ma pháp sư mộc hệ, là ma pháp sư miễn cảm nhất với nguyên tố so với các ma pháp sư hệ còn lại, có thể chuẩn xác tìm được nơi có dấu hiệu ma pháp nguyên tố hoạt động mạnh nhất.

Lâm Hoài nhìn bốn phía, bỗng nhiên trong lòng nảy lên 1 cảm giác kỳ quái. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua Frey, Frey cũng hướng cậu sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu. —— nơi này, hình như là chỗ họ rơi xuống khối lục địa này. Tuy thời gian đã qua lâu rồi và bọn họ cũng không đến đây lần 2, tuy nơi này nằm trong hoang nguyên nhìn không ra sự khác biệt, nhưng chính là họ lại cảm thấy vậy.

34. Chương 34: Dị Biến

Trong đám ma pháp sư có người thổi nhạc khí, tiếng động ô ô nhộn nhạo vang lên, tiếng vang không lớn nhưng Lâm Hoài lại có thể cảm nhận được sức mạnh kì quái dao động khếch tán trong sóng âm thanh. Loại nhạc khí này dùng để làm cho để động vật ngủ say, cự bộ cánh cứng tuy đang ở trong trạng thái mê man, nhưng ai cũng không thể cam đoan rằng chúng nó nhất định sẽ không tỉnh lại. Sâu trong Hoang Nguyên cũng có thể tồn tại những động vật có sức uy hiếp khác, 1 khi đang trong quá trình phong ấn mà chúng nó lao tới, ảnh hưởng hành động của ma pháp sư thì hậu quả không thể lường trước được.

Tác dụng của vài vị chiến sĩ rất cục hiện ra, Harvey đem thiết kế cho bọn họ truyền nhau xem, cũng chỉ thị họ dựa theo bản vẽ mà đem ma tinh đặt ở những vị trí nhất định.

Mỗi vị chiến sĩ đều được phân phối tám hòm ma tinh, bên trong đều đã được chuẩn bị tốt. Harvey khiến cho bãi phóng ma pháp trận tăng thêm trọng lực, mục đích làm chậm công kích của động vật, đem lực công kích của chúng giảm đến mức yếu nhất. Tiếng nhạc cùng với ma pháp trận đều vì mục đích này, Harvey vì lần phong ấn này tốn không ít tâm tư.

Các chiến sĩ đem bãi ma tinh đặt thành tám vòng tròn đồng tâm, dẫn lực chồng lên từng tầng, tám vòng, vòng trung tâm lớn nhất có thể mạnh hơn vòng ngoài cùng hai trăm năm mươi hai lần, có thể đem cự bộ cánh cứng ở con suối bạo động áp thành mỏng còn 1 tầng da. Các chiến sĩ từ giữa hướng bốn phía đặt ma pháp trận, bản thân ở nơi trọng lực gấp 2 mà còn phải đem ma tinh vùi vào hầm đã được đào dưới đất, vì cam đoan ma pháp trận chất lượng, hố này phải đảm bảo không nông không sâu, không lớn không nhỏ.

Hết thấy xong xuôi, mọi người đều mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Barron thở hồng hộc oán giận: ”Sớm biết thế nào đã không tới rồi, một chết ta, đào hầm này còn phiền toái hơn cả gieo thừa hoa lá. Lúc trước còn tranh nhau muốn đi, giờ nghĩ lại thật ngu mà.” Harvey chỉ cần vài chiến sĩ tham dự lần hành động này, bảo là bên mình chỉ có vài ma pháp sư liền dán thông cáo trong thành, ôm lí tưởng cống hiến vì thành Corina nên Barron vừa nhìn thấy thông cáo liền chạy đi đăng ký, cứ sợ không đến lượt mình.

Lâm Hoài đứng một bên, hưng trí bừng bừng mà xem, cậu không phải là chiến sĩ nên việc này không cần cậu động tay. Có thể nói cậu là người duy nhất rảnh rỗi ở nơi đây.

Frey chỉ chảy một chút mồ hôi.

Harvey nhìn thấy bộ dáng thoải mái của Frey, "Đội trưởng quả nhiên là đội trưởng, thật sự quá lợi hại. Mời anh đi theo quả thực là quyết định sáng suốt nhất mà, tôi quả nhiên là có tầm nhìn xa trông rộng, oa ha ha."

Frey liếc mắt nhìn gã, trầm mặc đi đến bên cạnh Lâm Hoài.

Harvey cũng không tự biết là tởm ngấy, bắt đầu chỉ huy ma pháp sư đứng ở những vị trí tương ứng, đồng thời phát ra chỉ lệnh, "Tầm quan trọng của lần phong ấn này mọi người đều rất rõ ràng, chúng ta đến từ những Ma pháp Công hội khác nhau nhưng hi vọng mọi người lúc này đây sẽ đồng tâm hiệp lực hoàn thành công việc 1 cách tốt nhất. Nếu không không chỉ có nhân dân đại lục phải chịu tai họa cực kỳ khủng khiếp mà chúng ta cũng chỉ đành bỏ mạng nơi này. Chỉ mong tám vị ma pháp sư đến cùng nhau và rời đi cùng nhau."

Harvey là người nhỏ tuổi nhất, ma pháp tu vi cũng thấp nhất, nhưng ai cũng không phản đối gã trở thành người lãnh đạo 1 đám Ma đạo sư. Cho dù là người bình thường không học tập ma pháp cũng hiểu được, cấp bậc ma pháp càng cao, tuổi càng nhỏ thì càng có khả năng thăng cấp Pháp thần. Tiềm lực của Harvey mọi người đều công nhận, hơn nữa dựa vào vị thế gia tộc của gã liền được tuyển là đội trưởng lâm thời.

8 vị ma pháp sư 8 hệ đứng ổn định, bắt đầu phóng thích ma pháp. Đối với Ma đạo sư cấp bậc bọn họ thì lượng cùng lực khổng lồ ma pháp lực không thể kinh thường, cực kỳ tinh chuẩn lợi hại. Ma pháp lực màu sắc khác nhau từ trên người ma pháp sư truyền tống đến trung tâm, trên trời hiện ra 1 mái vòm, hào quang xoay tròn chóng mặt, chiếu vào mắt phát đau.

Lâm Hoài nhin không được nhắm mắt lại, lần đầu tiên nhìn thấy kỳ cảnh như vậy, rất là tò mò, 2 tay che mắt lại chỉ lộ ra 1 khe nhỏ.

Nhóm Ma pháp sư khổng lồ mái vòm chậm rãi di chuyển, mỗi người đều cẩn thận nhìn, đều là lần đầu tiên làm loại chuyện này, tự nhiên thận trọng vô cùng. Bọn họ tính toán lượng cùng phương hướng phát ra ma pháp lực rất tốt, 1 khi có sai lầm sẽ khiến cho mái vòm tiêu thoát mà thất bại trong gang tấc, không ai hi vọng chính mình trở thành đầu sỏ gây nên cả.

Đột nhiên, bầu trời màu đỏ giống như bốc cháy lên (đỏ rực như lửa), phía trên ma pháp trận màu đỏ theo 4 phương tám hướng tụ tập lại, màu sắc tiên diễm bất đồng, còn có sấm sét âm âm, từng đạo sấm sét màu xanh đậm đánh xuống mái vòm trong suốt, mái vòm giật lên từng hồi.

Nhóm Ma pháp sư trong nháy mắt như bị rút hết máu, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

"Mọi người mau dừng lại!" Harvey quát to một tiếng.

Đúng lúc này, từ trên trời 1 tia chớp vàng hình cầu (giống sét hòn ấy) đánh xuống chính giữa mái vòm, bề mặt mái vòm giống như là thủy tinh bị rạn nứt, vỡ nát, từng mảnh nhỏ phân tán trong không khí nổ mạnh, biến mất không chút dấu vết, ma pháp trận phát ra từng tiếng gào thét, ma tinh chôn dưới đất cũng âm ỉ rung động theo.

Nhóm Ma pháp sư đều không có hình tượng mà ngồi bệt xuống đất.

Harvey tuy rằng ma pháp lực kém cỏi nhất nhưng không chỉ không lung lay ngã xuống mà vẫn như cũ đứng thẳng tắp, không thể tin được nói: "Đùa cái gì vậy, cư nhiên là cửa truyền tống?" Nếu không phải gac kêu đúng lúc thì nhóm ma pháp sư chỉ sợ sẽ bị rút cạn ma pháp lực, cuối cùng nổ tan xác mà chết!

"Chỗ này làm sao lại có thứ đó được?" Một ma pháp sư lòng còn sợ hãi.

Cửa truyền tống hoạt động cùng với sấm sét, mà con suối bạo động nguyên tố thì 1 chút hiện tượng cũng không có nhìn thấy, Harvey đứng là căn cứ điểm này mà phán đoán.

Cửa truyền tống là tồn tại tuyệt đối cường hãn, không phải dùng phong ấn là có thể giải quyết, nó có thể vô hạn cắn nuốt ma pháp nguyên tố, cũng có thể phóng thích ma pháp nguyên tố, tựa như ở giữa 2 địa phương cách xa nhau hình thành 1 thông đạo, nối nhau, liên hệ với nhau. Cũng có người nói, 1 cửa truyền tống thật lớn không chỉ có thể truyền tống nguyên tố mà còn có thể truyền tống cả người và ma thú!

Một cửa truyền tống có thể cuộn cuộn không ngừng chuyển vận nguyên tố hiển nhiên càng thêm nguy hiểm so với con suối bạo động chỉ 1 ngày. Huống hồ, cửa truyền tống lớn nhỏ không thể dò xét, về sau sẽ đưa tới cái gì hoặc mang đi cái gì, hết thấy đều không biết được.

"Ta nhớ rõ nơi này hình như từng là 1 điểm nổi mà trước kia 8 vị pháp thánh đại lực kia tiến hành phong ấn qui mô lớn. Cửa truyền tống này cũng không phải là rất đơn giản xuất hiện, chỉ sợ việc phong ấn đã làm nó bị động nên mới nháy mắt khiến nguyên tố hỗn loạn trên diện rộng, dẫn phát ra cửa truyền tống." Harvey nghiêm túc phỏng đoán nói.

Một ma pháp sư nghe vậy nói: "Chúng ta phải báo cáo cho Ma pháp Công hội, đã muốn không thuộc phạm vi năng lực của Ma đạo sư chúng ta rồi."

"Đúng vậy, mọi người phân công nhau hành động, đều tự về nghiệp đoàn của mình đem chuyện này báo cáo lại cho rõ ràng." Harvey gật đầu.

Lâm Hoài không bình tĩnh, sẽ có liên hệ với việc bọn họ đi vào khối đại lực này sao?

Frey hí hóp mắt nhìn về phía không trung, có chút suy tư.

Mặt đất đột nhiên chấn động, cát đá dưới chân hỗn loạn di chuyển, dưới đất truyền đến những tiếng rống giận dữ nặng nề, giống như muốn đem mặt đất phá tan!

Lâm Hoài trong lòng nhảy dựng, đây là dấu hiệu trước khi cự bộ cánh cứng đột kích. Nhưng mà thực lực của cậu đã đủ mạnh, trải qua vài lần chiến đấu cũng không còn hoảng hốt nữa, gọi ra chuột kiên cường, tay nắm túy đằng, nghiêm túc chuẩn bị chiến đấu.

Lâm Hoài đứng cạnh, Frey rút ra trường kiếm, hai người lưng tựa lưng, cảnh giác nhìn chung quanh. (^o^// cảnh đẹp nhất chương a

~)

Barron xoay xoay búa: "Ta đã khó chịu thật lâu, quân mi là sâu bọ gì, đều đến đây cho ta giết đi!"

Những Ma đạo sư này cùng với ma pháp sư đến từ đế quốc hoặc là thành trấn khác nhau, đều là trải qua bao gió mưa máu tanh mới có 1 thân thực lực như hiện tại, cho dù không có chiến sĩ bảo hộ thì bọn họ cũng đủ để tự mình đảm đương.

Quả nhiên, sấm sét không những đem ma pháp trận nổ tan tành mà còn gọi tỉnh toàn bộ động vật. Bao gồm cả cự bộ cánh cứng và các loại động vật khác lục tục đi ra, có con rết thân giáp còn khổng lồ hơn so với cự bộ cánh cứng, cũng có đàn tụ tập với nhau đen 1 màu như kiến!

35. Chương 35: Ôm

1 đồng sinh vật Hoang nguyên ủa về phía bọn họ.

Nhóm ma pháp sư dời đến chỗ ma pháp trận ban đầu. Ma pháp trận tuy bị sấm sét huỷ hoại hoàn toàn nhưng nó quả thật có tác dụng cường chế giải quyết không ít sinh vật, chỗ đó mà nói là nơi an toàn nhất, có thể tranh thủ cho nhóm pháp sư chút ít thời gian mà ngâm xướng ma pháp.

Bọn Lâm Hoài thì hoàn toàn không có loại suy nghĩ tìm hiểu này, trực tiếp xông lên mở một đường máu.

Lâm Hoài có túy đằng quanh thân, mấy loại sâu bọ yếu đều cách cậu 1 thước đã bị đánh văng đi, những con khỏe hơn thì cũng bị tinh thần lực công kích chấn vỡ tư duy, ngã xuống đất mà chết.

Frey vẫn canh giữ ở bên cạnh Lâm Hoài, sức chiến đấu của hắn hiển nhiên càng thêm mạnh mẽ. Giống như lần trước trong lúc chiến đấu với cự bộ cánh cứng gọi ra Thánh linh đang ngủ say trong trường kiếm để tấn công kì thật là hoàn toàn không cần thiết. Hắn chỉ cần đem đầu khí phát huy tới đỉnh điểm thì nó cũng sẽ bị tiêu diệt, khổ nỗi hắn tài cao gan cũng lớn, vì muốn luyện tập mà dám can đảm đứng giữa đàn cự bộ cánh cứng tấn công chủ yếu bằng ma pháp mới dẫn đến ma lực hao hết. Mà lúc này đây, đầu khí không hề giữ lại bùng nổ, 1 tay cầm trường kiếm, một thân nghiêm nghị sát khí bề ngễ.

Để đảm bảo hệ số an toàn cần phải canh chừng cửa truyền tống, lũ sinh vật xung quanh ngửi được mùi của người sống mà hung mãnh không cam lòng lạc hậu tranh nhau xông về phía trước— có ma pháp sư làm hậu thuẫn, các chiến sĩ có sức đột phá, nếu không có khả năng giết sạch bọn sâu này thì quan trọng nhất là phải mau đem tin tức báo về trong thành.

Đang chiến đấu hăng hái thì bầu trời đột nhiên một mảnh ám trầm, 1 bóng đen thật lớn che khuất đi ánh sáng phía trên, Lâm Hoài nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn—— ế, đó là ếch thông minh?

Lâm Hoài trong đầu nhất thời hiện ra ý tưởng hoang đường như vậy, ếch thông minh không có khả năng biến khổng lồ như vậy, nhưng mà nhìn kĩ lại thì, hình dáng kia, màu sắc kia, giống nó như đúc, chẳng lẽ là đồng loại phiên bản phóng to của ếch thông minh! Chỉ có thể giải thích như vậy, cơ mà lần này chuột kiên cường đều đã xuất động mà ếch thông minh lại ngay cả bóng dáng đều không thấy, thực có chút kỳ quái nha.

Nhìn thấy 1 con vật trông rất giống ếch thông minh xuất hiện, tâm tình Lâm Hoài ngoài ý muốn trở nên bình tĩnh, 1 chút sát khí không đủ dùng của cậu hầu như biến mất không còn.

Frey cảm giác được biến hóa của Lâm Hoài, kỳ quái nhìn lại, trường kiếm trong tay chưa từng ngừng lại, xoay vài vòng lại giải quyết hai con cự trùng đang đánh tới.

Sau khi phiên bản ếch thông minh phóng đại xuất hiện, tình thế nhất thời nghịch chuyển.

Những khối màu hồng trong không trung chưa tán đi lại đánh xuống sấm sét màu xanh tím, sấm sét xuyên qua thân thể to lớn của ếch thông minh giống như bóng dáng to lớn kia chỉ là 1 hình ảnh 3 chiều mà thôi, bộ dáng không có tí nào giống như bị sấm sét công kích mà lại còn phát ra quang mang mãnh liệt, vầng sáng xanh đậm phóng về phía không trung.

Cửa truyền tống cư nhiên ở phía sau phát động! Cửa truyền tống sau khi ổn định liền rất khó thay đổi, lúc trước là do ngoại giới phát sinh đột biến mà phát sinh dị thường. Thời gian 6 năm này cũng đã đủ để cửa truyền tống đạt tới thời kì ổn định rồi, nhưng lúc này đây, hiển nhiên là đã không giống nữa.

Cát đá lưu động theo 1 hướng, hình thành 1 miệng phễu khổng lồ. Trung tâm phễu có lực hấp dẫn cực lớn, bề mặt là cát chảy, nếu có động vật hoặc người không có điểm tựa mượn lực sẽ không thể khống chế mà trôi vào miệng phễu. Xung quanh 1 mảnh hỗn loạn, tai vạ đến nơi chỉ có thể tự bảo vệ mình, các vị ma pháp sư cùng chiến sĩ phải xuất ra chiêu thức cả người để đoạt lại quyền khống chế thân thể.

Frey rất sớm đã nhận thấy không thích hợp, một phen giữ chặt Lâm Hoài, bắt chấp bao công ẩn dấu, phóng thích Thánh Linh—— băng chi Bạch hổ đào thoát hiểm cảnh.

Lâm Hoài không kịp cảm thán đã cảm thấy mình đang rơi tự do, bên tai tiếng gió vù vù, bên người là độ ẩm ngột ngạt của Frey. Lọt vào trong tầm mắt 1 mảnh hồng rực, bầu trời màu đỏ, mặt đất màu trắng, cứ như là đã đến núi băng đồng tuyết nào đấy. Lâm Hoài hít sâu một hơi, ôm chặt thắt lưng Frey, hi vọng cảm nhận 1 chút độ ẩm, nếu không phải chung quanh rất lạnh thì cậu cũng sẽ không đối với nhiệt độ cơ thể miễn cảm như vậy.

Móng vuốt nhỏ của chuột kiên cường bầu chặt vào quần áo Lâm Hoài, toàn bộ thân mình đều treo lên lên, một thân lông tơ rực lửa dựng thẳng đứng như con nhím, nó là ma thú hệ lửa không chịu được rét lạnh nhất a. Lâm Hoài chỉ lo sưởi ấm chính mình, hiển nhiên đã quên luôn sự tồn tại của nó, chuột kiên cường thử kêu gọi muốn vào không gian nhưng đáng tiếc không ai để ý nó, chỉ có thể lệ rơi đầy mặt

.

Frey ôm Lâm Hoài vào trong ngực, hần hiển nhiên rất bình tĩnh, là một ma pháp sư Băng Hệ, ở nơi tràn ngập ma pháp nguyên tố Băng Hệ, hần chính là đệ nhất!

Phóng thích Băng Hệ ma pháp, phía dưới dâng lên 1 giống cầu thang trượt kéo dài tới dưới chân 2 người. Hai băng khô lâu cũng đột nhiên xuất hiện, sát lại 1 chỗ nằm thẳng trên mặt băng, hình thành 1 cái xe trượt tuyết tạm thời, Frey cầm trường kiếm cố định trên khô lâu, mũi kiếm xuất hiện 1 tầng băng mỏng, màu xanh nhạt, rất nhanh đã biến thành 1 vật thể tầm thường. Tuy rằng đơn giản, nhưng không thể phủ nhận đó chính là 1 cái thuyền băng tạm thời.

Frey khống chế được phương hướng của xe trượt tuyết, một đường điều khiển nó chạy cho đến khi đến trước 1 toà thành màu trắng thì dừng lại.

Lâm Hoài lưu luyến buông Frey ra, vẫn nhìn không được hắt xì 1 cái. Trên người chỉ có bộ quần áo mỏng manh, sau khi thay đổi không gian sống thì cứ tưởng không còn bị bệnh, thì ra vẫn sẽ sinh bệnh a. Lâm

Hoài ngẩng đầu buồn bực nhìn Frey trông vẫn rất bình thường, hỏi: "Trời giá rét đông lạnh sao anh lại tuyệt không cảm thấy lạnh vậy?"

"Tôi là ma pháp sư Băng hệ mà."

Dựa vào cái gì mà ma pháp sư Băng hệ sẽ không sợ lạnh! Lâm Hoài quăng 1 cái xem thường, này thì tính là câu trả lời kiểu quái gì a.

Frey nhìn Lâm Hoài đem chính mình co lại thành quả cầu, vẻ mặt khó chịu, bộ dáng cực kì khô hời, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, bổ sung thêm: "Thối quen."

Lâm Hoài lập tức im lặng, khổ bức bao nhiêu mới có thể hình thành thói quen với độ lạnh này a, tự nhiên lại thấy cực kì đồng tình với Frey. "Những người khác đâu, vẫn còn kẹt lại tại chỗ chúng ta rơi xuống sao?"

"Cửa truyền tổng quả thực là cố định, bọn họ hẳn là đều ở đằng kia. Cậu muốn quay lại xem?" Những người đó cũng không phải là hạng người hời hợt, cũng không cần bọn họ hỗ trợ, nếu Lâm Hoài đề nghị quay lại thì hẳn cũng không kiên trì phản bác.

"Ha ha, bọn họ vẫn là tự cầu nhiều phúc đi." Cậu chỉ muốn tìm 1 chỗ nào đấy sưởi ấm mà thôi, cả 1 đường ngay cả bức tường cũng không thấy, thật vất vả mới nhìn thấy phòng ở, còn là 1 toà thành xa hoa, 1 chút ý muốn rời đi cậu cũng không có.

Trong ấn tượng có nghe được 1 câu nói —— chờ cậu trong điện, chính là chỗ này sao?

Frey xây cho Lâm Hoài một phòng băng nhỏ (kiểu eskimo hở :v), chỉ vừa nghe hẳn niệm ma pháp chú ngữ thì trên băng đã xuất hiện 1 căn phòng bán cầu nho nhỏ đáng yêu này rồi. "Cậu trước đợi chút, tôi đi làm chút chuyện, rất nhanh sẽ quay lại." Hẳn vốn muốn vào trong cung điện mới hành động nhưng tình huống cung điện này lại không rõ ràng, cứ đem Lâm Hoài để ở chỗ an toàn mới tính tiếp.

"Nhìn đẹp lắm." Lâm Hoài không chút keo kiệt khích lệ.

Frey nghe thấy thế cũng không trả lời, phóng đi, lưu lại một câu, "Cậu cẩn thận một chút." Liền biến mất không thấy.

Lâm Hoài chắc chắc hai tiếng, trốn vào trong phòng băng.

Có nơi chắn gió quả nhiên ấm hơn rất nhiều, cơ mà nếu có thêm cái noãn lò gì gì đó thì càng tốt rồi. Giờ Lâm Hoài mới chú ý đến chuột kiên cường đang lạnh run, túm lấy chuột con màu đỏ xuống, chuột con đáng thương sắp đông cứng đến nơi rồi. Lâm Hoài để nó trong lòng bàn tay chà sát 2 cái, quả nhiên thư thái một ít, đáng tiếc quá nhỏ không đủ ấm áp.

Chui vào không gian là 1 lựa chọn không tồi nhưng không biết Frey khi nào thì quay lại, trong không gian cũng không rõ ràng tình huống bên ngoài, vẫn là ở đây đợi thì tốt hơn.

Frey mang về 3 mảnh da gấu trắng, "Vốn định mang về hết, đáng tiếc không mang mỗi lứa, dù có cũng không quen nấu ở đây được, đành chỉ mang thứ này về thôi."

Lâm Hoài nhìn 3 mảnh da gấu trắng tinh, một vết máu nhỏ cũng không dính lên, kỳ quái hỏi: "Lấy xuống như thế nào vậy?"

"Đầu tiên đem máu gấu đông lại sau đó lột da xuống là được, sao nào, cậu muốn nhìn xem?" Frey hướng Lâm Hoài lộ ra một cái biểu tình cậu khẳng định không dám xem.

Không dám thì không dám, tôi không nhìn đó thì làm sao! Lâm Hoài lặng lẽ đem chuột kiên cường đuổi về không gian, dùng da gấu quấn kín người, không thêm để ý tới hẳn.

Frey huỷ đi phòng băng nhỏ, theo sau Lâm Hoài hướng về phía cung điện màu trắng tiến đến.

Cung điện này được xây từ những khối băng cứng lớn, nhìn qua bề ngoài không có lấy nửa điểm tạp sắc, 1 màu thuần trắng. Nóc nhà cao lớn sắc nhọn hướng lên trời, cửa sổ bên ngoài khắc hoa còn có ban công được chạm khắc tinh xảo, ngoài tường cũng khắc không ít phù điêu. Cầu thang trước mặt vừa rộng lớn lại cao dài, thông hướng cửa lớn ở chính điện. 2 bên cầu thang là những chạm khắc băng tinh mỹ, có hoa có cỏ, có chim có cá, trông rất sống động.

Hai người theo cầu thang hướng về phía trước.

Frey nhắc nhở nói: "Cẩn thận một chút, nơi này rất im lặng." Hắn dùng tinh thần lực dò xét cung điện, bên trong tự nhiên lại không có một chút dao động tinh thần nào, chỉ cần có sinh vật còn sống thì nhất định sẽ có dao động, mà nơi này một mảnh tĩnh mịch.

Lâm Hoài kinh ngạc: "Chẳng lẽ ——" cậu không khỏi liên tưởng đến mấy hình ảnh căn nhà ma âm trầm rùng rợn.

Frey đoán được cậu nhất định là nghĩ tới mấy thứ khủng bố: "Cũng không phải, cẩn thận một chút là được." Cung điện này tuy rằng cổ quái, vẫn là không thể không đi vào, lạc vào bằng nguyên hoàn toàn xa lạ, có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó trong cung điện này chẳng.

"Vậy là tốt nhất." Lâm Hoài may mắn cười cười, trong lòng vẫn có nghi vấn không thể cởi bỏ.

Từ khi cùng không gian có liên hệ, ở bên ngoài cũng có thể biết được tình huống phát sinh trong không gian, lúc này cậu quét qua không gian nhưng không phát hiện sự tồn tại của ếch thông minh, cái bóng dáng 3D thật lớn kia thật sự là nó sao. Nhưng không gian không phải ở thế giới cũ, còn có, để cậu đến nơi này là vì có gì, hay là nói kỳ thật bọn họ đã trở về rồi, nhưng bầu trời vẫn có màu đỏ mà?

Tâm tư bách chuyển thiên hồi, trên mặt vẫn bất động thanh sắc. Nếu không gian vẫn còn là 1 bí mật thì hãy đem bí mật này bảo vệ cho cẩn thận.

36. Chương 36: Pháp Thần

Đi vào trong điện mới phát hiện nơi này giống như đã bị càn quét qua, trống huơ trống hoác, không có tí tẹo xa hoa nào như trong mong đợi cả.

Trước mặt là 1 khối băng cứng, sạch boong như được lau chùi, giống như tấm gương phản chiếu ra 2 bóng dáng. Phía trên là đèn chùm bằng băng được điêu khắc tinh mỹ, mỗi ngọn đèn bề ngoài không giống nhau nhưng đều được khắc ma tinh quang hệ cao cấp, đem toàn bộ đại điện chiếu sáng ngời.

Lâm Hoài lắc đầu nói với Frey: "Không có chuyện gì đâu, tin tôi đi."

"Được." Frey lên tiếng. Tuy không biết nguyên nhân chân chính nhưng Lâm Hoài làm gì cũng có lí do của mình, ở chung với nhau lâu như vậy, tín nhiệm đối với Lâm Hoài tuyệt đối không chỉ là do hoàn cảnh mà nảy sinh nhất thời.

[Ta ở trong điện chờ cậu, có việc muốn nói với cậu.] bên tai Lâm Hoài đột nhiên vang lên một giọng nói.

Lâm Hoài đột nhiên ngẩng đầu nhìn không trung, chỉ nhìn thấy con ếch thông minh phiên bản phóng đại hoá thành 1 làn khói biến mất. Sờ sờ ót, vừa rồi là ai nói chuyện với mình? Liền quay qua hỏi Frey, "Câu vừa rồi anh nói là có ý gì?"

Frey không hiểu: "Tôi nói cái gì cơ?"

Lâm Hoài sờ ót, thật sự vạn phần quỷ dị, chẳng lẽ là mình nghe nhầm sao? Chuột kiên cường nhảy lên bả vai Lâm Hoài, nhìn chằm chằm chỗ làn khói biến mất, nức nở 1 tiếng đem đầu vùi vào hõm vai Lâm Hoài.

Cho dù Lâm Hoài nói không thành vấn đề nhưng Frey vẫn cẩn thận lôi kéo Lâm Hoài, tùy ý 2 người tiến sâu vào trong trung tâm tầng hầm. Trung tâm kia đường kính vừa đúng 35 thước, liệu có phải là cửa truyền tống?

Đại điện này giống như 1 lối đi rộng lớn, nhìn không thấy điểm dừng. Trong đại điện trống trải, tiếng bước chân được phóng đại vô hạn, vang vọng không ngừng trong không gian.

Frey bỗng nhiên lôi Lâm Hoài lại, "Dừng lại, nơi này không thích hợp."

Lâm Hoài không rõ nên ngẩng đầu nhìn Frey, ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt Frey nghiêm túc, khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy? Có lẽ đi thêm chút nữa là được."

"Cậu xem đằng sau."

Lâm Hoài theo lời quay đầu nhìn lại, “Làm sao vậy, có cái gì đáng ——” lời còn chưa dứt đã nghẹn. Phía sau bọn họ, cảnh tượng chỗ vừa mới đi qua cứ nhiên lại giống cảnh tượng trước mặt y như đúc, 1 lối đi không đầu không cuối! Theo lý thuyết lấy tốc độ của bọn họ thì hoàn toàn không có khả năng đi được quá xa.

“Sao lại thế này?” Lâm Hoài không thể lý giải.

“Chỉ sợ đây là không gian ma pháp trận, đem 2 đầu ra vào nhập thành 1, nói cách khác, nơi này đã hình thành 1 lối đi vòng tròn, có đi nữa cũng không có kết quả.” Frey trầm tĩnh nói.

Harvey không biết khi nào thì đến, đột nhiên xuất hiện giữa Lâm Hoài và Frey, một tay đặt trên vai Lâm Hoài, ánh mắt loàn thành mảnh trăng khuyết, tán dương nói, “Không ngờ đội trưởng không chỉ có vũ kỹ cường đại mà ngay cả ma pháp trận cũng có nghiên cứu. Tôi càng ngày càng bội phục anh, không sớm đi làm quen thật là cực kì đáng tiếc mà.”

Frey bước qua 1 bên làm cho Harvey mất điểm tựa, dưới chân lại là băng trơn trượt, chật vật ngã ngồi xuống, ngay lập tức trên mặt băng xuất hiện 1 tầng rêu thật dày, Harvey đặt mông xuống thăm rêu mềm mại lại không muốn đứng dậy.

Harvey không hổ là thể chất Mộc linh trời sinh, phóng thích ma pháp đã đến độ tùy tâm sở dục, Lâm Hoài nhìn không được cảm thán một chút, có vài người trình độ thiên phú nghịch thiên như thế này thật khiến người ta khó chịu, “Anh có nhìn thấy những người khác hay không?”

Harvey nhún vai, tỏ vẻ không biết, “Không rõ lắm, tôi dùng mấy quyền trục truyền tống, trên trời trong nước dạo 1 vòng chán chê mới rơi xuống đất, ai biết mấy người khác như thế nào. Thật vất vả mới tìm được cung điện này, vừa đi vào liền nhìn thấy 2 người.” Gia thế của gã không tầm thường, trên người tự nhiên cũng không thiếu bảo bối, mấy cái quyền trục dùng 1 lúc mà 1 chút đau lòng cũng không có.

Frey không có hứng thú nghe gã ta kể về hành trình du lịch mạo hiểm của mình, hỏi luôn, “Nơi đây là chỗ nào, đừng có giả ngu, tôi nhìn ra được cậu có biết.”

Harvey vốn định bốc phét 1 hồi, nhìn lại ánh mắt Frey mang 3 phần ý cười quỷ dị liền nghiêm mặt nói: “Pháp thần điện. Trên đại lục chỉ có 1 vị Pháp thần, truyền thuyết nói rằng cung điện của ngài nằm ở nơi lạnh lẽo nhất của đại lục, dù băng cứng ở đó trong 1 đêm xây nên. “

“Nơi này là 1 khối không gian ma pháp trận, cho dù là Pháp thánh cũng không có khả năng tạo ra được, chúng ta thật sự có thể đang ở Pháp thần điện.” Frey từng kiến thức qua sự lợi hại của Pháp thánh, lần trải nghiệm đó qua đã lâu nhưng ký ức hãy còn mới mẻ, tuy cùng là không gian ma pháp trận nhưng trình độ thực sự khác nhau quá xa, có thể Harvey nói không sai.

Lâm Hoài nghe được lời Frey, đột nhiên nghĩ đến không gian, nghĩ đến ếch thông minh, vội vàng muốn xác nhận 1 chuyện, hỏi Harvey: “Anh nói coi vị Pháp thần kia thuộc hệ gì?”

“Là hệ Không gian.” Harvey trả lời, “Tuy nói ma pháp sư hệ không gian số lượng không phải là ít đến đáng thương nhưng mà vị Pháp thần duy nhất cứ nhiên lại là ma pháp sư hệ không gian, điều này làm cho nhóm ma pháp sư phong hỏa hệ vẫn ý vào số lượng đông đảo nhất buồn bực rất nhiều năm. Ngắm lại liền thấy giận.” Harvey nhu nhu cái mũi, khẽ hừ một tiếng.

Đều là không gian, có liên hệ gì không đây?

[Đi bên trái, dừng lên tiếng] Lâm Hoài lại nghe được giọng nói thần bí giống như trên Hoang nguyên, nhỏ nhẹ ngay bên tai. Lâm Hoài xoay người nhìn Frey cùng Harvey, bọn họ còn đang thật sự khảo sát tình huống, hi vọng có thể nhìn ra sơ hở của ma pháp trận hồng tìm được cách ra ngoài, không có dấu hiệu nào là đã nghe được thanh âm dị thường.

Lâm Hoài theo lời đi sang trái 2 bước, trong hư không giống như tồn tại 1 cánh cửa vô hình, 2 bước này của Lâm Hoài khiến cho chính cậu chậm rãi biến mất trong hư vô —— tay Frey bỗng nhiên run lên, trái tim nhảy lên, xoay người lại vừa lúc nhìn thấy Lâm Hoài bị 1 thứ gì đó không rõ cắn nuốt, chấn động hô một tiếng: “Luxi!” Lời còn chưa dứt đã bay nhanh tới chỗ Lâm Hoài biến mất, nơi đó cứ nhiên 1 chút dao động ma pháp cũng không có!

Bước qua cánh cổng này, tầm mắt nhất thời rộng mở trong sáng.

Trong chốc lát, Lâm Hoài thậm chí có ảo giác, tựa hồ trở lại quang cảnh năm đó lần đầu tiên bước vào không gian. Bầu trời trắng thuần, nhà gỗ nhỏ, hồ nước, bờ ruộng —— xa lạ mà quen thuộc, chính là bộ dáng trông trải ban đầu mà không phải bộ dáng tươi tốt náo nhiệt như bây giờ. (a pháp thần không chăm lo ỏ của mình ak =)))

Bây giờ không phải là lúc sầu não, Lâm Hoài khó hiểu dạo quanh 1 vòng, chỉ có 1 mình cậu là cái chuyện gì đây, chẳng nhẽ phải nói ra suy nghĩ của mình sao? Lâm Hoài thanh cổ họng, lớn tiếng kêu với không khí, “Ếch thông minh, là mày phải không? Đúng thì đáp lại tao 1 tiếng đi!”

Bên hồ bỗng nhiên xuất hiện một người, nghe vậy bật cười ra tiếng, “Ếch thông minh? 1 cái tên kì quái, cậu vẫn gọi như vậy sao?”

Lâm Hoài nhìn thấy một người mặc trường bào xanh nhạt, tư thái tùy ý ngồi trên tảng đá bên hồ, có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần, nghe người đó nói như vậy thì có chút xấu hổ, cậu vẫn luôn lười đặt tên chính thức cho mấy động vật nhỏ, lúc gọi tên trong lòng hay có thói dùng danh hiệu, “Cũng chỉ là 1 cái tên gọi thôi mà. Tôi còn chưa hỏi anh là ai vậy?”

Người nọ vẫn cười, y có khuôn mặt rất đẹp, bộ dáng ôn nhuận như nước, cười rộ lên giống như 1 bức tranh xinh đẹp, “Ta đương nhiên là người gọi cậu tới đây a.”

Điều này không phải là vô nghĩa sao, nghe tiếng 1 chút là biết liền à. Lâm Hoài bắt đầu dĩ nghi. Đành phải đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Anh cùng ếch thông minh có quan hệ gì, có vẻ đối với cái tên này có hứng thú quá vậy?”

Người nọ nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Đại khái là cùng một quan hệ đi.”

Lâm Hoài .

Con ếch thông minh mà cậu đặt tên vợ vẫn lâu nay lại là người, điều này cậu nhận thế nào a. Cậu chỉ biết ma thú cấp 10 có thể tiến hoá biến thành hình người, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, dù sao thì ma thú cấp 10 số lượng quá ít, còn có thể tiếp tục tiến hóa lên chính là vô cùng hiếm có. Hay là ếch thông minh kỳ thật là ma thú cấp 10, mà đây là nhân hình của nó?

“Trước tự giới thiệu một chút, ta gọi là Curtis Winzer.”

Curtis nhìn thấy Lâm Hoài biểu tình khó hiểu biết ngay cậu lại đang suy nghĩ mấy cái quỷ dị gì, liền lên tiếng đánh gãy Lâm Hoài thần du: “Đừng có miên man suy nghĩ nữa.”

Lâm Hoài tuy rằng chưa từng nghe qua tên này, nhưng đem trước sau khâu chuỗi lại, trong lòng mơ hồ hiện lên 1 dự đoán kinh người, “Chẳng lẽ ngài là Pháp thần?”

Curtis ngây ra một lúc, lại nhẹ giọng cười rộ lên: “Thật lâu không nghe xưng hô như vậy rồi, cậu vừa thốt lên thực sự có chút hoài niệm nha. Không sai, ta từng là Pháp thần.”

“Từng?”

“Sau lại thành ếch xanh nhỏ a, cậu không phải không biết—— ếch thông minh đó?” Curtis biểu tình trịnh trọng.

Lâm Hoài quay đầu, hết chỗ nói rồi. Đầu y không hỏng chỗ nào chứ, lại còn rống ra cái tên ngớ ngẩn như vậy chứ? Thế mà lại là Pháp thần a Pháp thần!

“Đúng rồi, ngài tìm tôi là về chuyện không gian sao?” Lâm Hoài nhanh chóng tìm về trọng điểm. Cậu đột nhiên biến mất tới chỗ này, tình huống bên ngoài lại không rõ ràng lắm, không biết bọn Frey có đang vội vã tìm cậu hay không.

“Không gian này là lúc ta ở thời kì Pháp thần toàn thịnh sáng tạo ra, cũng là thứ trình độ cao nhất ta từng làm. Sau gặp biến cố, một thân tu vi bị hủy hơn phân nửa, linh hồn suýt nữa tứ phân ngũ liệt, may mắn linh hồn nhập vào ếch xanh nhỏ mới có thể còn sống.” Curtis mặt không chút thay đổi nói.

Nghe y một phen giọng điệu nhẹ nhàng, Lâm Hoài cũng là kinh hồn táng đảm. Là gặp được chuyện gì mà lại khiến 1 Pháp thần chật vật đến thế này!

“Lúc ấy chế tác không gian này cũng mất một phen công phu. Khi gặp nạn ta đã đem chút tâm lực cuối cùng dời không gian thần khí đến mảnh địa lục kia của cậu, ở đó tạm thời thoát hiểm, cũng không nghĩ tới sẽ có cơ hội trở về. Ta có ý nghĩ muốn trở lại Pháp thần điện, cho nên lúc ấy ở ma thú sơn mạch khi tấm bia đá phong ấn bị mở ra, biết rõ cậu muốn tránh nạn lại không cho cậu tiến vào không gian. Thật xin lỗi, ta thật sự cần phải trở về — lúc ấy thân thể đã mất, chỉ có chỗ này là thích hợp nhất để ta dưỡng thương.” Curtis giải thích, cuối cùng nói, “Hiện tại ta đem không gian giao cho cậu, hi vọng cậu bảo quản cho tốt.”

“Đây là vũ khí trân quý nhất của ngài mà.” Vô công không hưởng lộc, cậu có làm được cái gì đâu lại nhận không gian 1 cách thoải mái vậy chứ.

Curtis cười nói: “Cậu giúp ta 1 việc lớn như vậy, đưa cậu vài thứ hử là điều nên làm, không gian này cũng có 1 chút kí ức ta không muốn hồi tưởng, cho dù giữ lại cũng chỉ lãng phí. Huống chi ta đến chỗ các cậu lâu như vậy mà chỉ có mình cậu có thể đi vào, điều này coi như là duyên phận đi. Ta sẽ đem ít hạn chế cuối cùng trong không gian giải trừ để cậu có thể trở thành chủ nhân chân chính của nó.”

Đã nói đến nước này rồi thì Lâm Hoài cũng không tiện chối từ, không gian đối với cậu chính là bùa hộ mệnh cuối cùng.

“Vậy ngài — ngài muốn ở lại Pháp Thần Điện sao?” Lâm Hoài hỏi.

Curtis gật đầu, “Nơi này là nhà của ta. Về sau tu vi khôi phục rồi lại đi tìm cậu hãy nói, nhưng lúc ấy đừng không biết ta a.”

“Làm sao có thể, đưa tôi 1 thứ cực kì quan trọng như vậy làm sao có khả năng quên chứ.” Lâm Hoài cười nói, “Bất quá nếu nơi này là trong không gian thì đồng hoa cỏ cây cối đâu hết rồi vậy?”

“Năng lực không đủ, nếu ta còn ở cảnh giới Pháp thần thì chỉ cần vận dụng chút thủ đoạn nhỏ điều động thời gian trong không gian.” Curtis huy tay áo, không gian lập tức biến đổi lớn, hạt giống dưới đất lấy rock độ mất thường có thể nhìn thấy được mà phát triển, nháy mắt mà cứ như trôi qua đã nhiều năm.

Lâm Hoài bình tĩnh, thì ra mấy thứ hoa thảo này vẫn còn, chính mình chăm sóc lâu như vậy mà tự nhiên biến mất có chút đáng tiếc.

“Ta đã đem cửa truyền tống che lại, như thế này thì khi các cậu đứng ở chính điện, ta sẽ đưa các cậu trở về.”

“Như vậy là tốt nhất.” Lâm Hoài gật đầu, dưới chân có cái gì đang không ngừng cọ qua cọ lại, là chuột kiên cường. Con chuột này uể oải kêu không ngừng, giống như sinh bệnh. Lâm Hoài đem chuột kiên cường ôm trong lòng bàn tay, chuột con cọ đầu vào tay cậu. Lâm Hoài nhớ tới lúc Curtis là ếch có quan hệ rất tốt với chuột kiên cường, “Vậy có muốn giữ lại nó hay không?”

Chuột kiên cường lập tức mở to đôi mắt nai ngập nước, đầy chờ mong nhìn Curtis, 1 chút cũng không thấy bộ dáng suy yếu mới rồi.

Curtis nhìn chuột kiên cường, trong ánh mắt hơn vài phần buồn bã: “Không cần, cậu nuôi đi.”

Lâm Hoài kinh ngạc.

Curtis không có ý giải thích chỉ nói: “Không gian giờ đã là của cậu, vận dụng cho tốt đi, có lẽ có thể phát hiện ra 1 ít công năng mà ngay cả ta cũng không biết.”

Lâm Hoài cảm thấy chính mình bị đẩy khế một cái, liền ra đến bên ngoài không gian.

37. Chương 37: Cáo Biệt

Lâm Hoài mới ra khỏi không gian đã bị khung cảnh trong chính điện dọa sợ, chỗ trống hươu trống hoác đã biến thành cung điện xa hoa xa xỉ chân chính.

Đại điện trước sau hai bên thông nhau, bốn phía có suối phun, ở trên băng nguyên gió lạnh từng trận lại có suối nước nóng phun trào, 1 chút dấu hiệu ngưng kết cũng không có.

Phía trên treo 1 chùm đèn cực to, ánh sáng bảy sắc thay nhau luân chuyển, phía dưới là 1 bể phun nước siêu bụi, giữa bể là 1 bức tượng điêu khắc bằng băng, khắc hình 1 người và 1 con chuột. Người nọ rõ ràng là Curtis trong tay ôm 1 chú chuột nhỏ, ánh mắt nhu hòa mà ấm áp.

Đây mới là bộ dáng vốn có của đại điện đi.

Không biết Curtis dùng biện pháp gì mà cả lũ ma pháp sư với chiến sĩ đang vật vã ở cửa truyền tống lại lần lượt xuất hiện trong đại điện, vẫn còn duy trì động tác trước đó.

Barron thậm chí còn đang cầm cần câu cá, một bên tùy tiện cười vui, một bộ dáng nhàn hạ thoải mái, làm sao có nửa phần giống như đang tìm đường ra.

Chẳng qua nếu Curtis là Pháp thần chuyên về không gian, cho dù sức mạnh còn chưa khôi phục hoàn toàn lực lượng không hoàn toàn thì chuyện này với y quả thực là quá đơn giản.

Frey nhìn thấy Lâm Hoài, lập tức chạy lại trước mặt cậu lo lắng nói: “Cậu không sao chứ?”

Lâm Hoài nở 1 nụ cười thả lỏng với hắn, tỏ vẻ mình không sao hết. Frey bị nụ cười của Lâm Hoài làm cho thả lỏng, xoay người nghen nửa ngày mới nói ra một câu: “Thực xin lỗi.”

Lâm Hoài bị những lời này dọa, muốn dùng tay sờ xem Frey có phải đang sốt hay không, không may là cậu khá thấp nên đành buông tha cho ý tưởng này, đỡ đỡ hỏi lại, “Anh không sao chứ, có cái gì mà phải xin lỗi.”

“Lúc gặp khó khăn tôi cuối cùng lại thúc thủ vô sách, giống như 1 tên ngốc không làm được gì. Tuy rằng rất muốn tự nhủ với mình rằng, bởi vì cậu có thực lực mới tin tưởng cậu, tín nhiệm của chúng ta là thành lập dựa trên trụ cột sức mạnh ngang nhau, cho dù dưới tình huống nào cậu cũng tự bảo vệ được mình, ở thời điểm cậu bất lực có tôi cùng đi vào, cho nên căn bản tôi không có lí do gì để sốt ruột.” Frey tự giễu cười rộ lên, “Nhưng mà loại lý do này càng ngày càng không có tác dụng.”

Tại địa phương xa lạ này, bên người chỉ có 1 Lâm Hoài cũng đến từ 1 nơi như mình, vẫn luôn bên nhau, vẫn dùng phương thức của chính mình yên lặng quan tâm đối phương.

Mới đầu hắn không muốn cho mình đi nhận thức người này, có lẽ là do Lâm Hoài quá mức vô hại, lại có lẽ cậu ta cũng có quyết tâm trở nên mạnh mẽ hơn giống mình, hắn liền nghĩ nếu 2 người đều là kẻ mạnh, nhưng vậy không cần mình để ý cậu ta nữa mà đi làm chuyện của chính mình. —— Đây là lí do vì sao hắn vẫn hi vọng Lâm Hoài trở nên mạnh mẽ hơn, lần này đến lần khác đều vin vào có Lâm Hoài phải tự dựa vào chính mình.

Có thể tưởng tượng cùng sự thật chênh lệch quá xa, hắn bắt đầu không thể khống chế chính mình vô tâm, nhìn thấy Lâm Hoài gặp khó khăn lại thống hận bản thân mình bất lực, phân cảm tình này càng ngày càng nặng. Hắn bắt đầu hiểu tại sao cha từng nói qua, không cần tự viện cớ tại sao mình động tình, trừ phi con đã chuẩn bị tốt việc thừa nhận hậu quả thì cảm tình chân chính không cần do lí trí chi phối.

Lâm Hoài nghe mà không hiểu ra sao, lời này khó hiểu quá. Ngay từ đầu đã biết mình sẽ không gặp nguy hiểm gì nên cậu tự nhiên cũng không hiểu tâm tình của Frey.

“Về sau sẽ không thế nữa, tôi cam đoan.” Frey đồng ý.

Nhìn thấy biểu tình trịnh trọng xa lạ của Frey, Lâm Hoài nhanh chóng gạt đầu. Dùng loại giọng điệu giống như thổ lộ này mà nói chuyện với cậu, Lâm Hoài tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng áp lực thật lớn nha.

Frey cũng không cần biết Lâm Hoài có nghe hiểu thật không, thấy cậu gạt đầu thì tâm tình rất tốt. Ở trong lòng tự hạ quyết tâm, chẳng liên quan đến bất kì kẻ nào, chỉ cần nhìn đến bộ dáng ngốc nghếch của Lâm Hoài, tâm tình lại vui vẻ như mặt trời mọc, “Vừa rồi có tên tự xưng là Pháp thần nói rằng sẽ đưa chúng ta trở về.”

Điều này y không có nói với mình, nhưng mà Curtis thì có cái gì mà rảnh với không rảnh, chỉ sợ là năng lực của y còn chưa khôi phục hoàn toàn, cần tĩnh dưỡng 1 thời gian đi, tạm thời vẫn chưa rời khỏi đây được. “Vậy cũng tốt, đợi lâu như vậy rồi cuộc cũng thấy có hi vọng. Xem ra vị Pháp thần đại nhân này tâm địa tốt lắm.”

“Nhưng mà y thật ngây thơ, đem người đột nhiên lôi hết vào trò chơi này, chỉ có trẻ con 3 tuổi mới thấy hứng thú thôi, lại còn mặc một thân y phục màu xanh, trông y như con ếch vậy.” Frey không chút khách khí hạ thấp Curtis, “Cậu cũng hiểu được thực làm người ta ghét đúng không?”

Lâm Hoài , đây là đang nói xấu sau lưng phải không? Còn chưa có rời khỏi nhà của người ta đã nói xấu, cũng không sợ y trả thù sao. Coi như Pháp thần ngài không nghe thấy gì đi nha.

“Hai người đang nói chuyện gì mà thì thào thì thầm thế?” Harvey hi hi ha ha nhào qua đây.

“Liên quan gì đến cậu.” Frey nhất thời sắc mặt bình tĩnh, hồ hững nhìn Harvey.

Harvey ngẩng người một chút, đi đến bên cạnh Lâm Hoài hỏi: “Có phải anh ta từng chịu qua đả kích gì hay không? Ý tôi là trước đây đã gặp qua chuyện âm u nào đó, để lại thương tổn không thể xoá nhoà trong tâm linh nhỏ bé của anh ta, dẫn đến quá trình trưởng thành vẫn tự bế trong trạng thái quái gở như vậy, khiến cho đến giờ này vẫn chưa gả được ra ngoài??”

Lâm Hoài vắng lên: “Anh muốn gả đi ra ngoài à?”

“Nói giỡn hoài, mục tiêu của bốn thiếu gia chính là lấy về cả 1 cái hậu cung, làm không được thì không bỏ qua.” Harvey bày ra một động tác đẹp dai, hào phóng nói.

Không nên cùng hấn ta nói chuyện. Lâm Hoài khinh bỉ chính mình nhiều lời.

Đại điện càng ngày càng nhiều người, không khí cũng trở nên náo nhiệt mà ồn ào náo động. So với việc dọa người như Lâm Hoài mới từ không gian đi ra thì nhóm ma pháp sư cùng các chiến sĩ càng thấy khó hiểu trước sự biến hoá trong nháy mắt của đại điện.

“Đây là có chuyện gì xảy ra vậy, chúng ta làm sao lại đến đây hết thế này?”

“Vừa mới nãy còn đang đánh nhau với lũ sâu bọ ghê tởm kia mà, ta còn phong bọn nó xuống dưới tầng, lũ không biết bơi khẳng định đều không sống nổi.”

“Ông ngốc à, uống công làm ma pháp sư lợi hại nhiều năm như vậy, nơi chúng ta đang đứng tất nhiên là chỗ của ma pháp sư không gian lợi hại nhất, chỗ ở của Pháp thần, Pháp thần điện rồi. Nhưng mà không biết chúng ta đột nhiên đến đây có làm ảnh hưởng Pháp thần đại nhân nghỉ ngơi hay không.”

“Cậu lại khẳng định, đừng cho là tôi không biết lần trước cậu bị lạc vào ma thú trận bằng tuyết còn gào lên Pháp thần đại nhân, buồn cười.”

“Người đều đã đến hết rồi, vậy hãy mau tập trung đứng vững quanh suối phun nước ở giữa đại điện. Thừa dịp tâm tình ta đang tốt sẽ đưa mấy người trở về, nếu không thì ở lại chỗ này cho mát cũng được.” Đại điện lại vang lên thanh âm của Curtis.

“Pháp thần đại nhân, thật là ngài sao? Ta là tùy tùng trung thành nhất của ngài, hôm nay có thể nghe được tiếng nói của Pháp thần đại nhân, thật sự là quá may mắn.” Ma pháp sư không gian lễ phép hành đại lễ với không khí mới căng thẳng nói.

Curtis đáp lời 1 tiếng một tiếng, có chút hưởng thụ tiếp nhận sự sùng bái của ma pháp sư, cũng không nói thân phận của chính mình, giọng điệu uy nghiêm nói: “Còn không đứng vững, thật sự muốn ở lại chỗ này sao?”

Lập tức không ai lên tiếng nữa, bao gồm cả vị không gian ma pháp sư kia, lòng kính ngưỡng bất ngát với Pháp thần còn chưa đủ để ông quyết tâm sống cả đời tại chỗ giá lạnh không thấy mặt trời này đâu.

Suối phun nước bay lên không trung, giống như tự mình có tư tưởng, tự động bày ra ma pháp trận, đồng thời tản mát ra ánh sáng màu lam. Hào quang từ xanh nhạt cho đến đậm dần dần bao phủ mọi người trong địa điện, hào quang tăng vọt, lại trong nháy mắt biến thành vô sắc, đại điện khôi phục vẻ trống trải cùng yên tĩnh vốn có.

Curtis lúc này mới từ cánh cửa phía sau đại điện chậm rãi đi ra, một thân trường bào xanh nhạt tung bay dưới cơn gió lạnh ào ào trong điện, ánh mắt lạnh im đọng lại trên pho tượng băng, đáy mắt phiến muộn rớt cục hóa thành 1 nụ cười yếu ớt, chuột con, hẹn gặp lại.

Trở lại thành Corina, Frey nhanh chóng từ chức đội trưởng, không biết Pháp thần khi nào thì “có rảnh”, đem công tác giao tiếp làm trước chắc chắn không sai. Lâm Hoài cũng cùng nghiệp đoàn y sư nói mình phải rời đi, Janette đại thẩm khó chịu nói: “Cánh cứng rồi sẽ bay, mi cũng không thông cảm cho bà già này, thật vất vả tìm được một người nổi nghiệp, không nghĩ tới lại nhanh như vậy đã muốn đi, ta thật sự là đáng thương a!”

Lâm Hoài xấu hổ cười. Vài năm này Janette đối với cậu rất tốt, trên phương diện học tập cũng giúp đỡ nhiều lắm nhưng chưa đến mức coi mình là người nổi nghiệp mà đối đãi. Y sư nghiệp đoàn nước rất sâu, người nổi nghiệp hội trưởng cũng không phải bà nói vài câu là có thể định ra, nhưng mà Lâm Hoài vẫn rất thật tâm thành ý cảm tạ bà: “Thật có lỗi, là có thực chuyện quan trọng phải rời đi.”

“Hừ, cho đại thẩm ôm một chút liền tha thứ cậu.” Jeanette miệng cứng lòng mềm mà ôm Lâm Hoài vào trong ngực, nước mắt tung hoành. Coi Lâm Hoài là con cháu mà đối đãi nhiều năm như vậy, phân cảm tình này không phải nói đứt là mất ngay được.

“Về sau sẽ đến thăm bà.” Lâm Hoài nói. Đối với chuyện này cậu cũng không chắc lắm, người và việc ở thành Corina này đều là những kí ức trân quý, nếu có cơ hội cậu nhất định sẽ không nuốt lời.

“Nhớ rồi đó, đây là ước định đấy.” Janette lấy khăn tay lau nước mắt, có chút trẻ con nói.

Về nhà chợt nghe thấy Barron đang oa oa kêu to. Sau khi Frey ở đội hộ vệ đem chuyện từ chức chuyển thông báo, tất cả mọi người trong đội đều rất kinh ngạc, đều hi vọng hẳn có thể lưu lại. Đoàn người Ma pháp sư lúc trở về, nhắc qua chuyện cự trùng trên Hoang nguyên đã bị tiêu diệt 8 9 phần 10, trong thành sẽ nghênh đón 1 đoạn thời gian yên bình cùng an ninh rất dài, tác dụng của đội hộ vệ cũng không quan trọng đến như vậy. Frey đã có việc cần làm, bọn cũng không có lí do cưỡng cầu.

Nhưng Barron phản ứng lại có vẻ mãnh liệt. Ông tuy rằng tranh cường hão thắng nhưng đáy lòng vẫn bội phục năng lực của Frey, Frey phải đi khiến ông thật sự cảm thấy đáng tiếc. Thành Corina thiếu đi 1 đội trưởng tốt, cũng mất đi 1 phần sức mạnh cường đại. Xuất phát từ chút lo lắng ấy, ông so với người khác còn kiên trì hơn.

“Cậu thật sự không lo lắng một chút? Danh hào “Dũng giả chi thành” của chúng ta đến thủ đô đế quốc vẫn còn vang, ở lại chỗ này tuyệt đối hơn hẳn quân đội đế quốc.” Barron bám riết không tha quảng cáo với Frey, theo từ đội hộ vệ về tới nhà.

Frey về mặt tôi-đã-không-muốn-cùng-nói-chuyện-với-ông, có thể thấy được ngôn ngữ của Barron oanh tạc lợi hại đến mức nào.

Lâm Hoài nói: “Nhưng mà chúng ta thật sự có việc.”

“Chuyện gì so với thành Corina còn quan trọng hơn?” Barron nghiêm túc nói.

Không muốn cùng nói chuyện với ông, đồ cuồng Corina thành! Lâm Hoài vô lực .

Frey lấy ra 1 quyển sách đưa cho Barron: “Chuyện lần này của bọn tôi quan trọng hơn thành Corina nhiều lắm, rất nhiều.” Hắn nói thẳng, “Cái này cho ông, hi vọng ông đừng lãng phí nó.”

“Cái gì vậy?” Barron cầm sách, lật vài tờ.

“Bình thư.” Frey đơn giản nói, “Cha tôi đưa cho tôi.”

Barron sẽ không thật sự ngốc mà tin lời của Frey, quyển sách này mới chỉ viết gần đây thôi, cũng không thắc mắc, chuyển trọng tâm, “Ta đã hiểu, đội trưởng. Cậu là làm đại sự, sẽ không ở lại nơi này của chúng ta, chuyện này ta vẫn biết.” Barron hiếm khi chịu thua mà gọi Frey 1 tiếng đội trưởng, bọn họ cùng nhau ngồi ăn, không phân cao thấp.

“Lúc 2 đứa mới đến thành Corina, 1 đứa nhìn yếu đến căn bản khiến cho người ta không để vào mắt, 1 đứa bộ dáng nộn nộn đáng yêu, nhưng 1 chút bản lĩnh cũng không có, nhưng ta biết 2 đứa sẽ không chỉ như vậy mãi. Ta nhìn người đã nhiều năm như vậy, biết được ánh mắt 1 người là rất quan trọng. 1 người tương lai có bản lĩnh hay không từ ánh mắt là có thể nhìn ra.”

“Ta cũng không biết 2 đứa đến từ đâu, việc này không quan trọng—— nhìn 2 đứa khi đó ta lại nhớ đến con ta, tuổi nhỏ, thích đánh nhau gây sự, chưa bây giờ nhận thua. Vợ vì không chịu được ta dành hầu hết thời gian cho mọi chuyện trong thành bèn bỏ đi, đem theo cả con ta, lúc ta về rồi cuộc không tìm được họ trở về.”

“Ta không phải là 1 người cha làm tròn nghĩa vụ, cũng không phải người chồng xứng chức, nhưng tuyệt đối đủ tư cách 1 đội trưởng. Ta nghĩ, cả đời này không làm ai thất vọng, đối với Corina thành, ta không thẹn với lương tâm.” Barron chưa sót cười, cầm quyển sách của Frey vầy vầy với 2 người, hít sâu một hơi, “Ta sẽ tiếp tục làm tốt chuyện của ta, cậu không ở, còn có ta!”

Tiến bước Barron, Lâm Hoài cùng Frey đều trầm mặc một lúc. Lâm Hoài nhìn về phía bóng Barron tiêu thất, thật lâu mới nói: “Ông ấy hình như cũng rất đáng thương, vì một tòa thành mà buông bỏ nhiều thứ như vậy.”

Frey nhẹ nhàng cười lộ lên, cười đến có chút mê mang: “Vì điều quan trọng nhất mà buông tha hết thấy đều không sao ư?”

Lâm Hoài trừng mắt nhìn hắn: “Anh hỏi cái vấn đề cao thâm này làm gì, chính mình cao hứng là tốt rồi, trong lòng nghĩ nhiều làm gì cho mệt.”

“Ngu ngốc.” Frey lấy tay gõ đầu Lâm Hoài.

“Đau!” Lâm Hoài tay xoa xoa đầu, miệng oán giận. Rất nhiều thời điểm cậu cũng không phải không hiểu gì, nhưng thỉnh thoảng giả ngu 1 chút cũng rất tốt. Đại khái Frey nghĩ tới chuyện mình vừa giác ngộ ra, loại giác ngộ này chỉ có thể tự mình ngộ ra, ý kiến của người khác không theo được.

“Cách lúc trở về còn thời gian, chuyện trong thành đã xong xuôi, tiếp đây làm gì bây giờ?” Lâm Hoài hỏi. Nói xong 2 người liếc nhìn nhau, trong lòng đều có tính toán.

Nói giỡn hoài, mảnh đại lục này nguyên tố nóng đậm như vậy, ma thú ma thực cái gì cũng không thiếu, nếu không tranh thủ cướp đoạt 1 phen thì chẳng phải là uổng công chuyến du lịch này hay sao?

38. Chương 38: Xuất Hành

Nếu đã rõ ràng mục tiêu của giai đoạn tiếp theo, cũng không thể tiếp tục ở lại trong thành nữa. 2 người không biết cách ngày trở về còn bao lâu, nên phải tận dụng thời gian 1 cách tối đa.

Trời còn chưa sáng, hai người đã xuất phát. Rất nhanh đã đến cửa Bắc, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng Barron đứng trước cửa thành, ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, có vẻ như đang đợi người, thấy 2 người bọn họ liền sải bước đi tới, “Đi sớm như vậy, có phải đã quyết tâm lên rồi đi không hả? Nếu ta mà không có dự cảm tốt đến đón đầu 2 đứa thì có phải 2 đứa ngay 1 câu tạm biệt cũng không nói có phải không. Bọn nhóc đáng ghét này, thật không lễ phép gì cả.”

“Hôm qua tạm-biệt muộn như vậy mà về ông đã quên tiết rồi phải không?” Lâm Hoài cố ý cường điệu 2 từ tạm biệt.

Chạng vạng hôm qua còn chưa có cơm nước xong, Barron đã vọt đến nhà bọn họ, mang theo 1 đồng anh em trong đội hộ vệ đến uống rượu, uống đến quá nửa đêm. Chính 1 đứa nhóc choai choai như cậu cũng bị ép uống 2 chén lớn, càng miễn bàn đến Frey bị 1 đám oanh tạc.

Nếu không phải nơi này độ rượu không cao thì dù có trăm chén không say cũng không chống chọi được. Nhưng dù chỉ uống 2 chén lớn thôi cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, trước khi ngủ còn nghe được tiếng chạm cốc không ngừng.

Barron mới mặc kệ: “Dù sao mấy đứa đi sớm như vậy là không đúng. ”

Lâm Hoài để ý thấy ánh mắt Barron có tơ máu, nói chuyện không rõ ràng, chắc hẳn là chưa tỉnh rượu, ngủ chưa đủ. Cảm khái ông mệt như vậy vẫn kiên trì chạy tới. “Đừng nói là hôm qua sau khi bọn tôi về ông lại tiếp tục uống nhé? ”

Bị nói trúng rồi! Barron dùng bàn tay thô dùng sức xoa xoa mặt, hít sâu nghiêm mặt nói, “không nháo với mấy đứa nữa, ta giờ chạy về ngủ.” Lại chỉ vào phía sau mình, “À, xem mọi người trong thành vì 2 đứa làm không ít chuyện này, 2 con ma thú nuôi này là mọi người cùng góp tiền vào mua tặng 2 đứa. Cấp bậc không cao nhưng làm toạ kỵ cũng không tồi đâu. Tuy mỗi con là lấy danh nghĩa đội hộ vệ với nghiệp đoàn y sư nhưng tiền thì là mọi người góp chung. 2 đứa đi rồi cũng không biết có về đây nữa không, không đưa 2 đứa — đừng khách khí vờ vịt đấy, thành thực mà nhận đi. ”

Phía sau Barron là 2 con ma thú chạy nhanh, hình dáng giống như con ngựa mà Lâm Hoài đã gặp qua. 1 con (ngựa bước nhanh, aka ngựa bước nhanh = chạy bình thường)có cái đầu thấp bé, lông màu nâu đậm, cái đuôi xoắn tung như chổi lông gà, khi thở cái mũi nở ra rất lớn. Con còn lại (tốc cầu aka ngựa tốt, chạy nhanh) trông mỹ quan hơn không ít, trên trán có 1 khối vằn đen, bộ lông tuyết trắng, trông cứ như 1 vệt mực vẩy loạn trên nền giấy trắng.

Ma thú nuôi ở cấp thấp đã phục tùng nhân loại và mất đi dã tính, so với động vật bình thường thì thể lực tốt hơn. Đáng tiếc cũng bởi vì mất đi thiên tính nên khi đối mặt với những ma thú cấp cao chỉ có nước tè ra quần, trên chiến trường cũng chỉ có thể làm vật hi sinh.

“Thay tôi cảm ơn mọi người nhé.” Lâm Hoài cảm tạ nói.

Barron hừ một tiếng: “Có chuyện nhất định nói cho rõ nhé, con ngựa trắng này là của đội hộ vệ đưa đó. Của cậu là con ngựa ngốc bước nhanh kia kia, đừng có mà lầm đấy.” Nhìn thấy Lâm Hoài nháy mắt sắc mặt cứng ngắc, vui vẻ cười nói, “Giờ mới biết đội hộ vệ cả chúng ta là tốt nhất chưa?”

Rõ ràng vừa nói qua chỉ là trên danh nghĩa! Lâm Hoài dừng cước bộ, rầu rĩ không vui nhìn chằm chằm Barron, liền nhìn thấy ông không quay đầu mà đi thẳng về thành, vẫy vẫy tay tạm biệt lần cuối—— bóng dáng xa dần bị màu đỏ bao trùm, bóng râm của 1 toà thành thật lớn che phủ càng khiến bóng hình của Baron thêm nhỏ bé.

Quả nhiên ghét nhất là lúc chia tay.

“Đi rồi, có cái gì đẹp mà ngắm!” Frey nhắc nhở nói.

Lâm Hoài quay đầu, nhàn nhã vắn thắt lưng, cười nói: “Ai nha, tốt xấu gì cũng chờ chút thời gian cho tôi sầu nào một chút chứ.”

Frey xuy một tiếng: “Vậy giờ cho cậu thời gian, sầu nào đi.”

Lâm Hoài nhìn cửa thành rộng mở 1 lúc, chút thương tâm nhất thời tan thành mây khói, vô lực nói: “Anh quả nhiên một chút tình thú cũng không có.”

Frey vuốt cằm, còn như thật giật mình 1 cái, “Sao tôi không phát hiện nhỉ, chắc chắn là cậu nhớ lầm rồi.”

Cái động tác giật mình thẳng thốt kia chỉ là làm màu đi? = =

Lâm Hoài trừng mắt liếc Frey một cái: “Thừa nhận mình mắt mặt khó đến thế chắc?” Phăm phăm đi đến bên cạnh con ngựa trắng, túm dây cương treo lên. Cưỡi con ngựa tốt của đội hộ vệ, nhìn con ngựa bước nhanh kia rất mất cảm tình, cưỡi đi đường rất dọa người nha.

Chế ngự thú là kỹ năng cơ bản ở thế giới này, mấy năm nay có luyện qua, cưỡi ngựa cơ bản thì cũng thành thạo. Xoay người nhìn thấy Frey câu môi cười nhìn cậu, Lâm Hoài ho nhẹ 1 tiếng “Tuy nói con ngựa này là đội hộ vệ đưa nhưng cũng không nói rõ là đưa cho ai, tôi dùng không có vấn đề gì chứ hả?”

“Cậu xác định chọn xong rồi hả?” Frey cười, ánh mắt dạo 1 vòng giữa 2 con ma thú. Hắn không quan trọng vấn đề mỹ quan mà là con ngựa bước nhanh thấp hơn con tốc cầu, khí thể yếu đi không ít, loại cảm giác này trước mặt Lâm Hoài khiến hắn thấy khó chịu.

Lâm Hoài giờ nắm đầm, khiêu khích nói: “Có giỏi thì cướp của tôi đi, tôi đi trước!” Dứt lời, liền thét to tốc cầu lao ra cửa thành.

Frey huyết sáo, ngựa bước nhanh chạy đến bên người hắn, Frey nhẹ nhàng nhảy lên ngựa. Trình độ cưỡi ngựa của hắn không phải loại chim ăn sáng (chăm chỉ luyện tập) như Lâm Hoài có thể so được, 1 chút sau

ngựa bước nhanh đã vượt qua tốc câu của Lâm Hoài. Lâm Hoài cũng biết là Frey sẽ vượt qua nhưng không nghĩ là sẽ nhanh như vậy, trong đầu còn chưa đếm đến 10, đồ biến thái.

Frey hướng Lâm Hoài quỹ dị cười cười, thả người nhảy lên phía sau Lâm Hoài, 1 phen đoạt lấy dây cương roi ngựa trong tay Lâm Hoài, đem Lâm Hoài ôm trọn vào ngực.

Lâm Hoài nhìn thấy Frey tươi cười liền cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Frey rất ít cười, lúc cười lộ lên lại cứ mang đến 1 chút cảm giác không nói rõ ra được. Quả nhiên, giây tiếp theo đã dựa vào lòng hắn, Lâm Hoài kinh thanh: “Đi mà cười ngựa của anh đi, làm gì giành ngựa với tôi, lớn như vậy rồi mà cũng không biết kính già nhường trẻ gì cả!”

Frey suy nghĩ một chút, chỉ nói: “Tôi vui.”

“Thế con ngựa kia chạy mất thì sao giờ, 1 phen tâm ý của mọi người không thể nhanh như vậy đã mất. Huống chi 2 người cưỡi 1 con ngựa không biết nóng à?” Lâm Hoài biện đủ thứ để Frey rời đi.

Frey phun thêm 2 chữ: “Không sao, tôi vui.”

Nhưng mà tôi không vui đây! Lâm Hoài tức đến phồng mang trợn má, hai tay nhàn không có việc gì, túm vào lông ngựa. Khí lực của Lâm Hoài không giống như mới thoát nhìn, tốc câu bị đau kêu lên 1 tiếng, cước bộ lập tức rối loạn, chân trước nâng cao, định đem 2 người phía sau hất xuống.

Frey thấy không đúng, lập tức kéo dây cương, lại một bên huyết sáo để ổn định cảm xúc của tốc câu. Bất đắc dĩ nói với Lâm Hoài: “Như vậy rất nguy hiểm.”

Lâm Hoài một chút không lo lắng, cậu biết trình độ cưỡi ngựa của Frey, chút ngoài ý muốn như vậy mà không xử lý được thì cũng chẳng đảm đương nổi chức đội trưởng đội hộ vệ. Loại hình thi đua trong đội hộ vệ nhiều không đếm xuể, nội dung cũng rất phong phú, là 1 người có thể khiến cho mọi người kính phục, tất nhiên là cái gì cũng tinh thông rồi. Cậu hừ 1 tiếng, học giọng điệu của Frey nói, “Tôi vui.”

Frey buồn cười: “Cậu đã tôi tình anh nguyện thì chúng ta đây tiếp tục đi thôi.”

Cái gì gọi tôi tình anh nguyện hả, từ này dùng tùy tiện như vậy chắc?! Lâm Hoài càng thêm phần uất, bực bội dẫm chân Frey, đáng tiếc chút trò vật này Frey không để vào mắt, 1 đường gập ghềnh rất cục trời tối thì đến được thành Ternia.

Lực khổng chế ma thú của Frey rất tốt, lúc đến nơi thì con ngựa bước nhanh cũng chạy lên.

Thành Ternia là thành gần Corina nhất, cũng là nơi có truyền tống trận. Truyền tống trận dựa theo nguyên lý của truyền tống, dùng ma pháp trận dựng nên, có thể đem người nhảy mất từ thành thị này đến thành thị khác.

Truyền tống trận rất ít khi được vận dụng, chỉ khi số người báo danh đạt đến định mức hoặc có người nguyện ý gánh vác phần lớn phí dụng bổ túc 1 lần hao phí rất nhiều ma tinh mới mở ra. Có nhiều lúc, thời gian chờ đợi cũng đủ làm người ta dùng phương thức khác xong việc.

Tỷ như ma thú phi hành tốc độ hơi chậm nhưng tương đối tiện nghi. Ma thú phi hành không giống với cô lỗ thú Lâm Hoài từng ngồi qua, con này hành khách phải ngồi trên lưng nó, mỗi lần đi đều phải có 1 vị hướng dẫn viên đi cùng để khổng chế phương hướng. Bay nhanh nhưng khá nguy hiểm, cũng không tránh gió được, lúc thời tiết rét lạnh chẳng ai dại mà đi chọn phương thức tự khiêu chiến chính mình này.

Bọn Lâm Hoài thì không sao, thời gian chặt chẽ, tiền thì chịu khó vào hang ổ bọn ma thú càn quét 1 vòng là ra. Nhưng mà muốn gánh vác tất cả phí dụng của 1 lần truyền tống thì xem ra ví tiền của Frey phải chảy máu nhiều rồi.

Hai người mới vừa đi vào 1 nhà trọ trong thành thì 1 bóng người đã vọt lại, uỳnh khuất nói, “Em dai Luxi, em cũng chẳng để cho anh ôm anh 1 tý.”

Lâm Hoài đầu đầu: “Sao lại là anh.” Khi tạm biệt Janette nghe nói Harvey đã rời thành, mới đầu cứ tưởng gã ta gặp phiền toái gì, giờ ngấm lại tại sao lúc ấy lại đi lo lắng cho gã nữa không biết.

“Chuyện ở thành Corina giải quyết xong rồi tự nhiên phải đi thôi.” Harvey theo trường phái từ từ, thích đi thì đi, thích nghỉ thì nghỉ, không có kế hoạch trước, “Sao 2 người lại rời đi thế?”

“Có việc muốn làm.” Frey đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu nói, lôi kéo Lâm Hoài đổi nhà trọ khác.

Harvey không hề tự giác đi theo: “Dù sao tôi cũng không có việc gì, mọi người cùng nhau đi.”

“Nhưng mà chúng tôi có việc, không rảnh tiếp đón anh.” Lâm Hoài bắt đầu nói. Bọn họ muốn đi núi có ma thú tiến hành càn quét 1 trận lớn, thực lực của Harvey rất lợi hại nhưng năng lực tìm phiên toái của gã cũng chẳng kém.

“Không sao, tôi không ngại mờ.” Harvey hì hì cười, “Tôi có biết 1 nhà trọ rất tốt nha, báo ra tên của nhà tôi có rất nhiều ưu đãi, hoàn cảnh cực tốt, mấy em phục vụ bên trong em nào cũng đẹp như tiên, tin tôi đi, không vào đáng tiếc lắm đó. ”

“Nhưng mà tôi có sao.” Frey âm thanh lạnh lùng nói, tự nhiên lôi ra 1 thêm 1 đũa khiến hắn khó chịu, cực kì không muốn có cái đuôi này, chỉ vào phía sau Harvey nói, “Có người tìm anh kìa, vẫn là chạy cho nhanh đi, bộ đáng người kia rất vội vàng.”

Harvey quay mặt nhìn thoáng qua, sợ tới mức nhảy dựng lên: “Moá, nhanh như vậy đã đuổi kịp, có làm hay không vậy!” Không kịp nhiều lời, bắt chập Lâm Hoài cùng Frey lập tức chạy té khói.

39. Chương 39

Đuổi theo là 1 nữ hài tử, đầu tóc chải khéo léo, một thân quần áo cưỡi ngựa màu tím bó sát người, không nhìn được diện mạo, vèo 1 phát đã biến mất trước mắt, giống như làn gió thổi qua tai.

“Tốc độ của nữ hài tử này thật nhanh, cứ tưởng nhãn lực mình luyện đến không tồi rồi, cứ nhiên hoàn toàn theo không kịp.” Lâm Hoài nhìn bóng dáng nữ hài tử biến mất cảm thán nói. Không kiến thức (kiến-gặp mặt, thức-nhân thức) được người có thể đoạ Harvey chạy trốn chết có chút tiếc hận nha.

“Không có gì đặc biệt, phong hệ ma pháp sư mà thôi.” Frey xoa nhẹ tóc Lâm Hoài, ý bảo cậu đem tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm nữ hài tử kia quay lại đây.

Hai người vào lữ điểm gửi hai ma thú, để người làm dất chúng đi cho ăn uống, sau đó về phòng.

Nhiều như vậy năm vẫn ở trong căn phòng được phân phối tạm thời kia ở Corina thành, phòng tuy nhỏ nhưng cũng chứa nhiều kỉ niệm đáng nhớ, về sau Frey thăng chức cũng không xin đổi. Dần dần, 2 người đã quen ở cùng 1 gian phòng.

Ban đêm, đèn đã bị tắt, xung tối đen một mảnh.

Lâm Hoài nằm trên giường mềm mại, buồn chán thăm dò tình huống trong không gian. Từ có thể nhìn trộm không gian, mỗi ngày trước khi ngủ đều phải quan sát 1 lần, nhìn xem có biến hoá gì không.

40. Chương 40

Bởi vì thay đổi chủ nhân, gần đây tốc độ sinh trưởng của thực vật trong không gian không nhanh như lúc trước nữa, giống như xuống máy bay đi bộ vậy. Mà không gian đối với tu vi tinh thần lực tăng lên của cậu không có tiến triển gì, làm Lâm Hoài cảm thấy rất thất bại. Cho nên, 1 chút trưởng thành nhỏ bé trong không gian cũng làm cậu vui vẻ ngủ ngon. Càng có nhiều hiểu biết với không gian—— biết người sáng tạo ra nó là Pháp thần trong thời kì mạnh nhất, bên trong đều là tư liệu Pháp Thần nhiều năm tích tụ, trên thế giới tạm thời không có thần khí thứ 2 có phong cách như thế —— cho dù từ trước tới giờ thăm nghĩ chỉ muốn đơn giản sống sót, giờ phải bắt đầu định vị lại bản thân 1 lần nữa.

Chỉ có kẻ mạnh mới có thể tự bảo vệ mình và bảo vệ thứ mà mình muốn bảo vệ, cậu sẽ không cho bất kì ai cơ hội thương tổn mình.

Duy nhất làm cho Lâm Hoài đau đầu lại là con chuột nhỏ kia.

Chuột kiên cường cả ngày ăn ngủ, ngủ ăn, so với trước kia không khác mấy. Nhưng dù lúc ăn cơm cũng không dậy nổi tinh thần, vẻ cãi nhau hoạt bát trước kia biến mất sạch sẽ. Thấy bộ dạng suy sút lười nhác này, căn bản không thể tưởng được nó cũng từng có lúc nghịch không hết việc.

Chuột kiên cường thấy có ánh mắt sẫm soi mình liền mê mang mở to mắt chớp vài cái, lại ngủ tiếp. Lúc đó như hình với bóng với ếch thông minh, giờ lại cô đơn bóng chiếc giống như bị vứt bỏ.

Làm chủ nhân cậu thật sự không xứng chức, cho dù trong lòng biết rõ ràng chuột kiên cường đang nhớ về cuộc sống trước đây, nếu không thể bắt ếch thông minh trở về, vậy tìm cho nó 1 người bạn khác thì sao nhỉ? Dù sao thì mình cũng mong nó sớm ngày khôi phục, ở trong không gian ác liệt như phòng phế liệu mà vẫn sinh tồn được thì nhất định không có vấn đề.

Lâm Hoài âm thầm cổ vũ nó.

Ngày hôm sau, Lâm Hoài cùng Frey đến tháp truyền tống. Tháp truyền tống rất nổi tiếng, có 7 toà tháp cao nhất đúc từ vàng ròng mà thành, bởi vì trình độ truyền tống không giống nhau nên các tháp cấp thấp cũng không như nhau.

Hôm nay xung quanh truyền tống tháp thực náo nhiệt, đại khái vừa vặn 1 đội ngũ đang dùng truyền tống trận rời khỏi thành Ternia, nhân viên công tác vây quanh ma pháp trận bận rộn, mỗi người đều có việc của mình, với 2 người đều coi như không thấy.

Frey phóng mắt toàn trường, chọn người trông giống quân sự nhất, đi qua nói: “Quấy rầy một chút, chúng ta muốn đi ma thú lĩnh, có thể trong hai ngày liền khởi hành không?”

Chủ quản vội vàng làm chút kiểm tra cuối cùng với ma pháp trận. Nhiều năm chuyên vận hành ma pháp trận đã cho ông 1 nhãn lực nhìn ra được bất kì tí vết nào trong ma pháp trận, đó là 1 việc đòi hỏi kĩ thuật, không thể lơ lỏng, một chút vấn đề đều có thể khiến quá trình truyền tống bị lỗi.

Lúc này nghe có người hỏi chuyên, không kiên nhẫn nói: “Thông đạo đi Ma thú lĩnh rất ít người đi, đã hỏng lâu rồi, nếu nhất định muốn dùng chỉ có thể tìm ma pháp sư đến sửa lại, tính ra cũng mất nửa năm. Còn không bằng mua 2 con ma thú, cưỡi khoảng 1 năm rưỡi là đến.”

Lâm Hoài lập tức nghĩ đến tốc độ cùng tàu khoái mã vừa bị cậu bỏ vào không gian, một chút, đã dùng lí do bán đi nói với Frey, giờ làm sao lấy ra đây? Ý tưởng quỷ dị chợt lóe qua, “Có cần lâu như vậy không? Chúng ta thực đang vội.”

Chủ quản ngừng tay, đề nghị: “Như vậy đi, hôm nay có một nhóm người muốn đi thành Northen. Thành Northen là thành lớn nhất nhì đế quốc, nơi đó nhất định có truyền tống trận đi ma thú lĩnh. Hay là 2 người đến thành Northen trước rồi tính sau? Các người chắc là từ bên ngoài đến không rõ ràng tình huống cụ thể ở đây, nơi này truyền tống trận thiếu, mỗi lần tu sửa cần không ít thời gian, mỗi lần mở ra phải dự định trước 10 ngày, cho dù các người dùng truyền tống trận đến thành khác cũng chờ không nổi. Huống hồ đi cùng người khác thì tiêu phí cũng ít đi, khẳng định rẻ hơn so với 2 người tự đi 1 mình, thấy sao hả?”

“Vậy cứ như vậy cũng được.” Lâm Hoài cười tủm tỉm, xem ra đây là biện pháp tốt nhất hiện giờ.

Chủ quản đột nhiên nhớ tới mấy người còn chưa tới kia, còn thật sự đánh giá Lâm Hoài cùng Frey. Người nhỏ trông như không chịu được 1 kích, người lớn hơn thì trông như có chút bản lĩnh, nhưng bản lĩnh này lớn bao nhiêu thì không rõ ràng. Không biết mình nhất thời đưa ra chủ ý này là đúng hay sai nữa, nhất thời có chút đau đầu.

Mấy người còn lại khoan thai đến chậm, là mười bảy đại hán râu quai nón.

Bọn họ mặc đồng phục, xỏ khuyên mũi, khuyên tai, tay áo xấn cao, lộ ra bao tay màu đen, mặt trên có vẽ hình ưng, trước ngực có dấu hiệu hình ưng của đội lính đánh thuê.

Bọn đại hán nghe chủ quản nói có người cùng đi với bọn họ, thủ lĩnh nhất thời phát uy: “Ta đã đem tiền giao 1 lần rồi, giờ lại thêm 2 người vào chẳng phải chúng ta lỗ sao? Tuyệt đối không đồng ý, người đi nói với bọn họ tự cưỡi tiểu ma thú chậm rãi mà đi là được rồi, chỗ này không cho xía vô.”

Chủ quản tốt bụng đưa chủ ý cho bọn Hoài nhưng cũng không muốn rước lấy phiền toái, thấy Lâm Hoài và Frey đang đi tới, lập tức chạy lấy người, “Bọn họ kia, ma pháp trận còn chưa kiểm tra xong, ta phải đi.”

“U, thì ra là 2 thằng nhóc con!” Bọn đại hán hiển nhiên xem thường bọn Frey, dù sao 2 người có bộ dáng trẻ tuổi gầy yếu, nhìn không có chút uy hiếp nào. Thủ lĩnh tiêu sái đến trước mặt Frey, chống eo khinh thường cười nhạo nói, “Sao hử, còn dám trờng ta? Cẩn thận ta móc mắt ra bây giờ. ”

Vài người phía sau không có ý tốt cười ha ha, giống như hai người là thịt bò đang trên thớt đang chờ bị chặt chém vậy.

Lâm Hoài buồn bực, cảm giác bị xem thường này thật khó chịu, vì sao lại không cảm thấy tính nguy hiểm từ bọn họ chứ, rõ ràng là bọn họ rất mạnh mẽ.

Frey nghe vậy cũng là nhìn không ra phần nộ, khoe miệng cong lên 1 độ cong vi diệu, đáy mắt một chút ý cười đều không có, “Có gan người lặp lại 1 lần nữa, nếu không xin lỗi trước, kiên nhẫn của ta không tốt lắm, tốt nhất là chạy cho mau đi. ”

Đại hán tự nhiên sẽ không dễ dàng xin lỗi, khinh miệt nói, “Người cũng không thấy xem chúng ta là ai, đại danh鼎鼎 Xích Ưng dong binh (lính đánh thuê)! Người có thể đem chúng ta làm gì——” nửa câu sau nghẹn ở yết hầu không sao phun ra được, sát khí trên người Frey quá nặng, hắn đứng gần nhất nên càng cảm thấy mãnh liệt, phảng phất cả người đứng cạnh Tu La, trái tim đập loạn, nhìn không được hít sâu một hơi. Hắn cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua người nào có thể tản ra sát khí lạnh lẽo đến vậy, huống hơ người nọ còn rất trẻ tuổi! Nắm tay nắm chặt đang định đánh ra 1 quyền, muốn dùng bạo lực thoát khỏi địa vị bị áp chế, tiêu trừ âm xúc khấn trương.

Frey tiến lên, 1 tay bắt được cổ tay đại hán, bắt động thanh sắc ra sức, lạnh giọng nói: “Vốn chúng ta cũng ngại người nhiều quá, vốn định để các người đi trước cũng không sao, đáng tiếc nhìn thấy các người liên phát hiện trễ 1 khắc chưa đi liền không thoải mái, buồn nôn.”

“Người!” Đại hán bản còn muốn nhiều lời vài câu, đối diện với cặp mắt đen như mực của Frey, đôi mắt kia giống như thâm uyên (vực sâu), có loại lỗi giác bị cắn nuốt vào.

“Ta thế nào?” Frey âm cuối lên cao 1 chút.

Cổ tay sắp bị bóp nát, cánh tay toàn bộ chết lạng, đại hán chỉ có thể thỏa hiệp: “Người buông tay, tay sắp đứt rồi. ”

“Xin lỗi.” Frey chỉ vào Lâm Hoài, yêu cầu.

Lâm Hoài kinh ngạc một chút, không nghĩ tới Frdy nói xin lỗi lại là ý này, chợt nghe đại hán nói: “Xin lỗi, là ta không tốt, là ta miệng tiện.”

Lâm Hoài cũng không khách khí, cười đáp: “Điều này ta đương nhiên biết.”

Đại hán sắc mặt xanh mét một mảnh, cũng không dám phát tác.

Frey thế này mới buông tay ra.

“Đại ca!” Vài người chen chúc đến bên người đại hán, bọn họ không biết tình huống, trong mắt bọn họ là 1 tiết mục kịch nhằm chán giằng co với ác bá, cuối cùng ác bá phải lên tiếng xin lỗi mà thôi.

“Khốn kiếp, đừng rơi vào tay ta.” Thủ lĩnh mang theo thủ hạ của hắn tránh ra, còn không quên nhiều mắng thêm một câu. Cổ tay đã muốn xanh tím một mảnh, mặt trên quanh quần sương mù màu đen. Đại hán khó tin nhìn thoáng qua, hít một ngụm khí lạnh, hận không thể đem đầu lưỡi cắn đứt —— đây là năng lực ma pháp sư ám hệ mới có! Lại nhìn về phía Frey, ánh mắt đã trở nên khác hẳn.

Chủ quán có chút an ủi thấy bọn họ đã giải quyết thành công mâu thuẫn, an bài 1 hàng 19 người đứng trong ma pháp trận, chỗ đứng cũng không rộng lắm vậy mà lại phân thành 2 khu vực. Đại hán và 16 người hác chen chúc 1 góc còn bọn Lâm Hoài 2 người lại rộng thênh thang 1 góc.

Chủ quán cùng vài nhân viên công tác sắp đặt khối lớn khối nhỏ ma tinh quanh truyền tống trận, ma tinh lớn nhỏ cùng với cấp bậc của chúng đã được tính toán qua để đảm bảo đủ năng lượng tiêu phí, mỗi lần khởi động xong đều trở thành phế thải, đây là nguyên nhân ma pháp trận tiêu phí quá lớn.

Theo ma tinh để vào, ma pháp trận bắt đầu chậm rãi khởi động. Dưới chân có trận đồ chợt loé hào quang, từ trung tâm xoay chuyển càng ngày càng nhanh, màu lam nhạt dần trở nên đậm, biến thành sương mù chậm rãi bốc hơi bay lên.

Nhưng vào lúc này, một người bỗng nhiên xông vào, ma pháp trận hung hăng hoảng động, nhưng cũng đã phát động xong—— mọi người lập tức biến mất tại chỗ.

“Chủ quản, vừa rồi sao lại thế này?” người hầu lòng hoảng hốt hỏi, “Ma pháp trận của chúng ta cũng không vững chắc, kị nhất lúc phát động lại có người xông vào, sẽ—— ”

“Làm cho ma pháp trận nửa đường hỏng mất! Ta biết còn rõ hơn ngươi. Cũng chỉ là lí thuyết đoán mò thôi, chỉ cần truyền tống trận đi thành Northen này trên đường không gặp chướng ngại ma pháp trên diện rộng thì sao —— cùng lắm thì một đám nửa đường ngã chết, đến lúc đó cũng tra ra ta được.” Chủ quản càng nói càng tức, “Vừa mới người nào không để ý canh gác, điều tra ra người chịu !”

41. Chương 41: Đới Chiến

Thời gian trôi qua phá lệ thông thả, Frey cùng Harvey nhiều lần gia cố vách tường phòng hộ, cũng không thể ngăn lại vách tường phòng hộ kịch liệt run run. Bên ngoài tiếng vang càng ngày càng to, lửa thiêu cháy cây cối phát ra mùi khét nồng đậm, khói đen lan tràn nhanh chóng trên diện rộng, không nhìn thấy gì được.

Lâm Hoài liên tục hắt hơi vài lần, cảm giác nồng nặc này rất khó chịu.

Frey giơ 1 tay kéo Lâm Hoài nhìn chằm chằm phía trước vách tường phòng hộ mà thủ thế ra phía sau. “Đứng trước mùi khói nồng quá, cậu ngồi xuống nghỉ 1 chút đi. Không cần lo, có tôi ở đây.”(:’3)

“Ừ.” Lâm Hoài nhất thời không còn gánh nặng tâm lý, nghe lời thả lỏng ngồi ở trên cỏ. Còn nhìn Frey đang phóng thích ma pháp mà nhẹ nhàng cười.

Harvey quăng cho Frey 1 ánh mắt khinh bỉ, đây là quang minh chính đại ăn trộm ý tưởng của gã mà, dựa vào cái gì gã nói lời này thì bị uy hiếp, dựa vào cái gì gã không thể nói với Luxi rằng ta sẽ bảo vệ em chứ!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, sau đó bốn phía lâm vào tịch mịch nặng nề.

“Đã xong rồi sao?” Lâm Hoài ngẩng đầu hỏi. Vách tường phòng hộ che mất tầm mắt nên không nhìn thấy tình huống phía trước 1 cách rõ ràng được. Sương khói trong không trung bắt đầu chậm rãi tản ra, tuy vẫn như cũ mù mờ nhưng cũng sáng sủa hơn nhiều, lốc xoáy đạn pháo đã biến mất không thấy, chỉ còn lại bầu trời màu đỏ như chưa có gì xảy ra.

“Hắn là không sao rồi.” Harvey đang muốn triệt hạ ma pháp lực.

Frey lại nói: “Đợi chút.”

Nghe vậy, Harvey có chút kỳ quái. Gã rõ ràng đã dùng tinh thần lực phát hiện phía không có vật sống tồn tại, nhưng Frey khẳng định sẽ không không có căn cứ mà nói ra điều này. Lần này đổi sang phóng thích cảm ứng lực ma pháp, gã là Mộc linh thể trời sinh, đối với cảm ứng ma pháp nguyên tố cẩn thận đến trình độ khó tin, chỉ sợ chỉ là dù chỉ có 1 chút dao động ma pháp cũng có thể moi ra được. Nhất thời mắng: “Cư nhiên ẩn giấu một ám hệ ma pháp sư? Muốn giành phần ăn của chúng ta, cũng không nhìn xem chính mình có đủ năng lực hay không!”

Lâm Hoài hiểu ra.

Người tới chỉ sợ không phải chỉ là một vị ám hệ ma pháp sư, mà còn là ám hệ ma pháp hệ vong linh. Vong linh pháp sư đối với việc khống chế tinh thần lực phá lệ linh hoạt, năng lực che giấu dao động tinh thần của bọn họ người khác không thể so sánh bọn họ che giấu tinh thần dao động năng lực là những người khác đều không thể so sánh với, hơn nữa sinh vật Vong linh mà bọn họ thao túng đều là vật chết không có tinh thần lực.

Chỉ vì hiện tại phương diện cường độ tinh thần lực cao hơn hẳn nên tự nhiên không thể phát hiện ra pháp sư vong linh cố ý che giấu hơi thở tồn tại.

Frey ánh mắt ngưng trọng, hét lớn một tiếng nói: “Bạo!”

Giọng nói vừa ra, vách tường bằng cùng mộc lũy liền bạo nổ, hàng rào mà hắn cùng Harvey dựng lên là dùng bằng và mộc quần vào nhau mà thành, giờ bằng vách nổ mạnh, mộc lũy cũng không được bảo toàn.

Ngay lúc hàng rào bạo liệt, Frey rất nhanh ngâm xương ma pháp, giống như có vô số cung tên liên hoàn bắn ra bằng tiễn, tên bay như mưa dầm cho 5 6 con cương thi vong linh thành nhím!

Một bên lôi kéo Lâm Hoài hướng bên cạnh bay nhanh né tránh. Harvey cũng nhận thấy được nguy hiểm, gã không có thân pháp vũ kỹ như Frey, chỉ có thể bắt chấp bỏ nhào vào bụi cây gai lẩn vài vòng —— Vong linh kỳ sĩ từ trên trời giáng xuống, cười 1 con tuần mã màu đen bọc giáp sáng choang, rơi xuống nơi bọn họ vừa đứng. Trường thương trong tay rất khí phách, đầu thương bén nhọn loé sáng.

“Lần này thật sự là may mắn, cứ nhiên lại gặp được 1 thiếu niên thiên tài.” Vong linh pháp sư nhìn thấy động tác lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi của Frey, chẳng những giải quyết cương thi, còn tránh được truy kích của kỳ sĩ, không chút để ý cổ chường hướng bọn họ này vừa đi tới, “Các người còn nhỏ, không biết lòng tham cũng nên có mức, không hay ho là ta đây muốn cho bọn người chút giáo huấn để các người đến địa ngục mà hối hận.” (có 1 là pháp sư vong linh và nhiều kỳ sĩ vong linh/ tử linh nhé, những kỳ sĩ tử linh này là sinh vật vong linh cấp cao dùng người chế tạo thành, như kiểu khô lâu của Freddy ấy J)

Từ miệng pháp sư vong linh hơn 40 tuổi đã trông rất già kia thì bọn Frey bị kêu là nhỏ cũng không kỳ quái. Harvey vỗ vỗ tro bụi trên người, nếu không phải hắn nhanh tay nhanh mắt đem thực vật có lực sát thương thành sợi bông mềm mại thì đã chết vật hơn nhiều, khinh miệt nhìn Vong linh pháp sư đồng dạng nói: “Nói dễ nghe nhỉ, sống hay chết còn chưa biết được. Ông già vô sỉ ông cũng chỉ là trình độ Ma đạo sư mà thôi, có vốn gì mà kêu gào chứ!”

“Ám hệ, đây là vốn riêng của ta.” Vong linh pháp sư cũng không ngại Harvey gọi hắn ông già, trong mắt hắn, vài người trước mặt đều là tài liệu tốt nhất để chế tạo sinh vật vong linh, thiện ý hòa ái đối với tài liệu của mình chính là tác phong nhất quán của Vong linh pháp sư.

Nếu là ma pháp hệ khác mà nói —— hỏa hệ thích hợp nhất cho tiến công phạm vi lớn, phong hệ tốc độ nhanh nhất thổ hệ phòng ngự mạnh nhất, mộc hệ cảm ứng lực sâu sắc nhất, quang hệ trị liệu tinh lọc năng lực độc nhất trong các hệ, không gian hệ mới đầu là yếu, càng về sau công kích phòng ngự xuất kỳ bất ý khó lòng phòng bị, ám hệ lực phá hoại lớn nhất.

Nếu là đơn đầu, ám hệ mạnh nhất là sở hữu ma pháp mà người khác không biết.

“Một bó tuổi rồi mà còn không nhìn rõ được sự tình, cứ nghĩ ám hệ mới là đệ nhất thế giới, ông già quả nhiên là sinh vật cổ hủ nhất.” Harvey cũng không biết nghĩ đến chuyện gì, vô khác biệt công kích nói.

“Chỉ giỏi mạnh miệng. Nhưng mà ta thích (=)), đem sinh vật còn sống chế thành sinh vật vong linh đáng yêu nhất.” Khuôn mặt già nua của pháp sư vong linh nhăn hết cả lại, mỉm cười nói.

Harvey “Á” 1 tiếng trốn sau lưng Frey, kêu lên: “Cứu tôi! Tôi là đang nói hộ anh đó!” Nói xong ôm lấy Lâm Hoài, ra vẻ run cầm cập.

Lâm Hoài một phen đẩy gã ra, tên này nổi điên đã không phân biệt thời gian nữa rồi, cùng gã 1 chỗ thật sự rất cần tổ chất thần kinh.

” Harvey.” Freddy đột nhiên mở miệng.

“A?” Harvey không hiểu ngắc đầu.

Frey hít sâu khí: “Bảo vệ tốt cậu ấy.” Dứt lời liền bước đi về phía trước, rút trường kiếm chỉ vào Vong linh pháp sư, vượt cấm nói, “Có ta đối phó người là đủ rồi, người tốt nhất đừng phân tâm, nếu không ngay cả chết như thế nào cũng không biết, đến địa ngục chỉ có thể biến thành một truyện cười.”

Vong linh pháp sư chỉ nói: “Đồng dạng.” Lúc này từ ma pháp lực Frey dùng để thành lập vách tường phòng hộ là có thể nhìn ra, bất quá chỉ là trình độ Ma đạo sư mà thôi, mà hắn lại sắp tiến vào cấp Đại ma đạo sư, loại chênh lệch cấp bậc này tuyệt đối là có tính áp đảo, 1 trời 1 vực!

“Thử xem liền biết.” Frey thần nhiên nói.

Mười mấy cái khô lâu bọc sắt đồng thời hướng vong linh pháp sư phóng đi, Vong linh kỵ sĩ đứng bên pháp sư vong linh thoải mái lấy tư thế 1 chọi 10, trường thương quét đến đâu, khô lâu đều bị chặt đứt đến đó. Đúng theo lời vong linh pháp sư, khô lâu dù sao cũng là khô lâu, ở trước mặt sinh vật vong linh cao cấp không đáng giá sức mạnh ngăn cản.

Frey cùng một kỵ sĩ vong linh khác giao chiến, thân phận chiến sĩ của hắn biểu hiện rất nhuần nhuyễn. Trên phương diện tu luyện đấu khí Frey còn giỏi hơn, cách Võ thánh chỉ còn 1 khoảng.

Mà chiêu lợi hại nhất của Tử linh kỵ sĩ chính là mỗi đòn đánh ra đều có hơi thở vong linh, tuy nhiên lại không gây chút tác dụng với Frey, vì cùng là ám hệ nên không chỉ được miễn dịch mà còn có thể lấy đó làm nguyên tố ám hệ cho mình sử dụng!

Vong linh pháp sư biết không tốt rồi, không nghĩ tới một ma pháp sư khi cận chiến cũng lợi hại như thế. Một kỵ sĩ gia nhập vòng chiến không chiếm được chút thượng phong nào, Vong linh kỵ sĩ chế tác không dễ, chỉ 2 kỵ sĩ mà không thể giành được thắng lợi — ánh mắt lạnh lẽo tàn nhẫn cười rộ lên, cả người hắn âm khí vờn quanh, lại thả ra một đám cương thi trở ngại động tác của Frey, bắt đầu niệm ra một đoạn chú ngữ dài dòng.

“Chờ một chút.” Nhìn thấy Harvey muốn gia nhập chiến cuộc, Lâm Hoài chặn lại nói.

“Lão già điên kia xuất chiêu tiếp theo khẳng định khó xơi, cậu xác định để anh ta 1 mình đối phó sao?” Harvey dừng lại chuẩn bị công kích, khó hiểu nhìn về phía Lâm Hoài. Lực công kích của gã tuy không ăn thua lắm nhưng ít nhất trình độ Ma đạo sư có thể bám trụ 1 chút thời gian.

Lâm Hoài lắc đầu: “Anh ấy sẽ không hi vọng anh ra tay.” Frey lúc này đã đứng ra nhận chiến đấu thì có nghĩa là anh ta nghĩ 1 mình chống đỡ hoàn toàn.

“Nhàm chán.” Harvey hừ một tiếng, nhưng không còn động tác nào nữa.

Một tiếng tê mình kịch liệt, không gian vỡ ra một cái lỗ đen thật lớn, miệng lỗ đen như sương mù băng sương màu đen tràn lên mà thành, 1 con cốt long (bộ xương rồng) đánh vỡ hư không bay đi ra. Cốt long dài hơn 10 thước, mở to miệng phun ra hơi thở màu đen, hơi thở ấy đến đâu cỏ cây biến thành tro tàn!

“Ta cũng coi như vận khí không tồi mới có thể có được con cốt long này cho dù là Pháp thánh cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra. Vì người mà ta đem bảo bối giữ nhà ra dùng, cho dù chết người cũng có thể sáng mắt a.” Vì triệu hồi cốt long hao hết ma pháp lực nên lúc này hắn chỉ có thể suy yếu thở hổn hển, bất quá dĩ nhiên nắm chắc thắng lợi nên đắc ý khiến giọng điệu cao lên không ít.

42. Chương 42: Thu Hoạch

Frey nắm chặt trường kiếm bằng bạc đặt trước người, mặc niệm ma chú, băng vụ (sương mù băng) theo kiếm khuếch tán ra, tụ thành một con băng chi Bạch Hổ (hổ trắng bằng băng). Bạch hổ thân hình khổng lồ nhưng mềm dẻo, bộ lông tuyết trắng không có một tia tạp sắc, trên trán có 1 ấn kí màu lam nhạt, ánh mắt xanh ngọc giống như tinh thạch tinh khiết, nó ngửa đầu lên trời gầm 1 tiếng dài, tiếng gầm quanh quẩn bên người cốt long.

Frey chỉ huy Bạch hổ cùng cốt long giao chiến, Bạch hổ động tác nhẹ nhàng, nhưng lực đạo lại mãnh liệt đến cực điểm, nhảy ra 1 phát liền cắn lên cổ cốt long, cốt long lay động thân hình, ý đồ đem Bạch hổ quăng xuống.

Frey cũng không cam lạc hậu, gọi ra Bạch hổ cơ hồ cũng cạn sạch ma pháp lực, nhưng thân phận chiến sĩ vẫn còn, đấu khí thêm thân, nhằm thẳng về phía pháp sư vong linh đang suy yếu, bắt giặc bắt vua trước!

Vong linh pháp sư lúc này không còn chút lực tự vệ nào, chỉ nhờ vào phản công của cốt long mà thôi, cốt long tự nhiên không phải vật chỉ biết công kích ngốc nghếch, nhảy ra chặn đường Frey, cái đuôi thật lớn quét ngang, phụt lên khí ăn mòn màu đen, mưu toan đem Frey cùng Bạch hổ giải quyết 1 lần.

Harvey vui sướng hài lòng ngồi xếp bằng trên thảm cỏ mềm, nhìn xem cảnh đẹp, lại từ không gian giới chỉ lấy ra một mâm điểm tâm khéo léo tinh xảo cùng 1 bình hồng trà, vừa ăn vừa uống, rất thích ý. (= =) nhận

thấy ánh mắt Lâm Hoài dừng trên người, liền đem thức ăn đặt trước mặt Lâm Hoài, “Ăn không, không ăn tôi ăn hết.”

Lâm Hoài thở ra một hơi, thì ra chút tâm tình khẩn trương lại bị Harvey dùng cách này khiến cho bay sạch không còn 1 mẩu. Lúc trước rõ ràng là gã vội vàng muốn tham chiến giờ lại nhàn nhã ăn uống ngắm cảnh. Không nói Frey có bao nhiêu bản lĩnh, nếu thật không ngăn được thì còn có 2 người bọn họ ở đây, pháp sư vong linh tuyệt không chiếm được ưu việt.

“Thực không ăn? Ngon lắm nha, lần trước ở thành Ternia ——” dừng một chút, nửa câu sau bị mơ hồ cho qua, còn nói, “Dù sao rất khó có được, bỏ qua sẽ không có mà ăn đâu.”

Lâm Hoài lắc đầu, cũng đi theo ngồi xuống, phòng ngừa dư ba (sóng ma pháp hoặc dư chấn đại loại gì đó còn thừa) đánh sâu vào, hai người chạy xa 1 chút, chọn một nơi có thể nhìn thấy tình hình chiến đấu phía trước mà lại tương đối an toàn, “Ngon vậy lại khó kiếm được, anh vẫn nên tự mình ăn đi. ”

“Người trẻ tuổi, chút bản lĩnh ấy căn bản không thắng được ta, người vẫn là ngoan ngoãn nhận thua đi. Thật lâu không thấy được sự tồn tại của Thánh linh, thật sự là làm cho ta ngoài ý muốn lại hưng phấn a!” Vong linh pháp sư ha ha cười, cốt long bay lên trời, cấp tốc hướng chỗ Frey đáp xuống!

Frey cùng Bạch hổ liếc nhau, cười trên lưng bạch hổ đón nhận cốt long!

Giống như hai quả đạn pháo ầm ầm nổ mạnh trong không trung, hào quang tăng vọt, sương khói trắng đen đột nhiên khuếch đại, sau tiếng nổ đinh tai nhức óc, hết thảy biến mất 1 cách bình tĩnh.

“Dựa vào a, cảm chú, có phải hay không đều điên hết rồi!” Harvey chữ ầm lên, nếu không phải gã có dự kiến trước đem mấy thứ vô dụng trong không gian giới chỉ ném hết ra ngoài làm chắc thêm vách tường phòng hộ thì bọn họ bây giờ đã sớm thành tro cốt rồi.

“Đi qua xem.” Lâm Hoài tay nắm thành quyền, phát giác mình không dụng được lực, trái tim đột ngột rạo rực, cái gì cũng nghe không được .

Cậu cực lực ám chỉ chính mình mau tỉnh táo lại, căn nhanh môi dưới liền hướng về phía Frey chạy qua.

“Yên tâm, không có việc gì. Chạy nhanh như vậy tôi theo không kịp.” Harvey xoa nhẹ mũi, nói còn chưa dứt lời, Lâm Hoài đã không còn bóng dáng, căn rằng ủy khuất nói, “Thế mà thật sự không đợi ta!” Ngẫm lại lại bỏ thêm một câu, “Hơi quá đáng!”

Lâm Hoài chạy đến bên kia chỉ thấy 1 mảnh đất trống trơn.

Trên mặt đất có những vật chất nhầy nhụa màu đen cùng với băng tra trộn 1 chỗ, làm gì còn cảnh tượng rừng cây lúc trước, quả thực trông y như cảnh tượng sau 1 vụ nổ nhà máy hoá chất. Thật cẩn thận đi về phía trước, mặt đất rất trơn, hơi không cẩn thận có thể ngã rất chặt vật, tầm mắt rõ ràng cực thấp, Lâm Hoài đi được vài bước, liền cảm giác cổ chân bị người bắt được.

Frey toàn thân thoát lực ngồi dưới đất, trường kiếm cắm trong bùn đất, nhẹ giọng nói: “Tôi không sao.”

Lâm Hoài cảm thấy chính mình cả người đều nhẹ đi, trái tim treo cao giờ mới hạ xuống mặt đất. Cũng không muốn hỏi tình hình của lão pháp sư vong linh kia, ngồi xổm xuống muốn đỡ Frey lên rồi đi: “Nơi này đều là sương khói, đổi chỗ khác kiểm tra thương thế một chút.”

“Cũng được.” Frey đem một nửa sức nặng giao cho Lâm Hoài, kỳ thật hẳn căn bản hư thoát cả người bủn rủn, nhưng vẫn dùng chút sức lực cuối cùng để giảm bớt gánh nặng cho Lâm Hoài.(:’3)

Lâm Hoài nhìn ra động tác nhỏ này của Frey: “Kỳ thật anh có thể lại dựa nặng hơn một chút, không cần để ý.”

Frey khước miệng hơi hơi cong lên: “Như vậy cũng được.”

Đến nơi có ánh sáng mới phát hiện cả 1 nửa cánh tay của Frey đều mà màu đen tím, trên ngực cũng có không ít vết thương, ẩn ẩn nhìn thấy sương mù màu đen quanh quẩn ở miệng vết thương, gây trở ngại cho vết thương cầm máu. Sương mù đen này là nguyên tố ma pháp ám hệ, khi giúp đạo sư của Berger chữa thương đã thấy qua 1 lần.

Frey cùng vị kia đạo sư khác nhau rất lớn, hẳn vốn là chính là ám hệ ma pháp sư, đợi đến khi ma pháp lực của chính mình thoáng hồi phục một chút liền đem ma pháp nguyên tố một lần nữa hấp thu. Cấp bậc của vị pháp sư Vong linh kia dù sao cũng cao hơn so với Frey không ít, tốc độ hấp thu nguyên tố ma pháp pháp lệ thông thả, nhìn qua cơ hồ không có tiến triển gì.

“Rốt cuộc có tác dụng hay không vậy!” Lâm Hoài nhíu mày.

“Rất nhanh là tốt rồi.” Frey một thân chật vật nhưng lại không có vẻ lo lắng gì.

Dựa theo loại tốc độ này thì cái gọi là lập-tức phải chờ tới ngày tháng năm nào a! (có ai xót chồng a =)))Nghĩ đến loại hoa quả trong không gian kia, Lâm Hoài mâu quang lóe lóe, rốt cục hạ mí mắt xuống. Có đôi khi thật sự khinh bỉ chính mình, lúc ấy ghé con mới sinh, có thể bất chấp tất cả, dựa vào một cổ nghĩa khí cùng tâm báo ân đi cứu người, hiện tại chính mình có năng lực cường đại rồi, ngược lại lại có chuyện tình phải lùi bước.

Frey nhận thấy Lâm Hoài phân tâm, dùng cánh tay vẫn còn lạnh lạnh, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc xanh của cậu, ngón tay cuyên qua mái tóc mềm mại, cảm nhận thấy sự ấm áp, nhin không được vò vò đầu: “Tình tốt một chút, tôi thật sự không sao mà.”

“Tôi đương nhiên biết.” Lâm Hoài bảo vệ đầu. Tóc lại rối loạn, cậu rất hoài niệm những tháng ngày tóc ngắn a, mỗi sáng chỉ cần cào cào vài cái là xong.

Ma pháp nguyên tố biến mất càng lúc càng nhanh, không bao lâu, miệng vết thương chảy ra máu có màu đỏ tươi. Mới đầu ma pháp lực hơi có khôi phục, dựa theo kinh nghiệm lúc trước phán đoán đạt tới trình độ miễn cưỡng không chế ma pháp nguyên tố, sau lại mới phát hiện, 1 chút ma pháp lực kia căn bản không thể củng cố, còn đang không ngừng thêm đại biến cường. Hắn giật mình, tiếp tục kiên nhẫn tích tụ ma pháp lực, cuối cùng tốc độ cùng cường độ đều so với lúc trước tăng lên.

Đây là sự khác nhau giữa Đại ma đạo sĩ cùng Ma đạo sư sao? Một trận chiến này có thể nói là đập nổi chìm thuyền, thắng thì tiến thêm 1 bước, thua thì chết. May mà cuối cùng đạt được thắng lợi, đồng thời đột phá cánh cửa Ma đạo sư.

Lâm Hoài từ trong ba lô nhỏ đổ ra một đồng ma pháp được tề, cũng không cần nhìn nhãn mác, chỉ ngửi chút hương vị đã biết là loại nào, bằng bó tiêu độc, động tác liền mạch dứt khoát. Nhiều năm làm y sư như vậy cũng không phải là uống phí, vấn đề từng làm cho cậu đau đầu giờ đây chỉ là ăn bữa sáng mà thôi.

Frey nhìn Lâm Hoài đang loay hoay không ngừng trên người mình, im lặng nhắm mắt lại. Hắn kỳ thật thực không quen có người cùng mình thân cận quá, nhưng nếu người này là Lâm Hoài thì hình như không phải không thể, dù là chuyện gì đều thấy an toàn ấm áp.

Harvey chạy đến chỗ hỗn chiến tìm được pháp sư vong linh đang nằm trên mặt đất.

Pháp sư nửa thân mình đều lâm vào đầm lầy toàn bùn đất, hé ra khuôn mặt bị đông lạnh bầm tím, đang kéo dài chút hơi tàn. Harvey tha lão ta ra ngoài, cởi sạch bách, trên người ma pháp sư thường hay có bảo bối, Ma đạo sư này xem ra thích vào nhà cướp của, khẳng định có càn nhiều. Quả nhiên lục nửa ngày, tìm được 1 chiếc nhẫn không gian giới chỉ trong túi áo.

Harvey còn chưa kịp tra xét xem trong giới chỉ có cái gì đã cảm thấy bên tai một trận gió thổi qua, nhẫn không thấy đâu: “Ai trộm nhẫn của ta!” Harvey bạo phát, hẳn một buổi chẳng lẽ không nên có 1 chút thù lao sao? (mệt v nhỉ = =, đứa nào hồi nãy ngồi ăn bánh uống trà?)

Lâm Hoài cùng Frey ở một bên nghiên cứu cốt long.

Frey không thích đem sinh mệnh đang sống chế thành sinh vật Vong linh, nhiều nhất có thể nhận hiến tế của kẻ bại trận. Có kẻ đem cốt long tốt thế này đưa lên cửa, làm gì có đạo lý không lấy chứ.

“2 người có thấy cái gì đó giống gió, bay qua không vậy.” Harvey miêu tả cho bọn Lâm Hoài thứ mình vừa gặp được.

Lâm Hoài hoang mang hạ ánh mắt: “Không có a.”

Frey ngẩng đầu lên, nhìn qua phương hướng Harvey ra hiệu nhìn, nửa ngày mới phán 1 câu: “Cậu hoa mắt.”

“Làm sao có thể chứ, tôi rõ ràng đã lấy được cái nhẫn kia. Quên đi, 2 người vẫn là nghiên cứu con rồng xấu xí khô quắt này đi, biết ngay 2 người không để ý gì nữa mà.” Harvey cúi thấp lưng cẩn thận nhìn bốn phía, “Tôi thấy nơi này thực không thích hợp, có lẽ còn có những người khác âm thầm theo dõi, 2 người mau nhanh lên. Tôi đi xem còn thứ gì chưa lộ diện không.”

Dứt lời, lại chạy tới kiểm tra hai con ma thú cấp 8. Ma thú trải qua chuyện âm ỉ lớn như vậy, hẳn là kiếm được ma tinh cấp 8 đi, loại này hẳn chỉ có 1 ít thôi. Chờ hẳn đào đầu ma thú ra lại phát hiện nhiều thêm 1 cái động, ma tinh đã biến mất tăm!

“Không đúng, nơi này khẳng định có vấn đề, chúng ta vẫn là mau đi cho nhanh thôi.”

Harvey bay nhanh đến bên Lâm Hoài, lôi kéo bọn họ chạy ra ngoài.

“Sao lại thế này?” Frey còn chưa có đem cốt long lấp ráp lại tử tế, lúc chiến đấu khi nãy nó bị đánh tan, vẫn còn cái đuôi chưa lấp xong.

Harvey mặt lạnh không chịu nói. Một hệ ma pháp sư giá trị chiến đấu không cao, khiêu chiến cùng cấp bậc đã là cực hạn, vì tôn nghiêm của Ma đạo sư tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện gan mình rất nhỏ được.

“Được rồi, trước tiên chúng ta xử lý nơi này cho tử tế đã.” Lâm Hoài nhìn 1 mảnh hỗn độn xung quanh, nếu không xử lý sạch sẽ ma pháp nguyên tố ám hệ thì nơi này sẽ rất lâu mới có thể tái sinh sinh mệnh mới.

“Được rồi.” Harvey miễn cưỡng đáp ứng.

Frey đem những bộ phận còn lại nhanh chóng lấp ráp, không thể không nói, cùng Lâm Hoài làm việc tốc độ sẽ chậm đi nhiều, 1 mình nhanh hơn hẳn.

Harvey phóng thích một hệ ma pháp trên diện rộng, một hệ ma pháp không có tác dụng tinh lọc nhưng có thể làm cho thực vật trực xuất ám hệ ma pháp nguyên tố.

Frey đem ám hệ ma pháp nguyên tố du động hấp thu toàn bộ. Sau khi trở thành Ma đạo sư trình độ cất chứa ma pháp nguyên tố so với trước đây lớn hơn nhiều lắm, hoàn toàn không thành vấn đề.

Lâm Hoài dùng hết ma pháp được tề đem những nơi bị thương nghiêm trọng xử lý tốt.

Ba người bận rộn nửa ngày, rốt cục đem hết thầy thu phục.

Cuối cùng, Harvey lại lần nữa khiến cho cây nhỏ mọc lên từ dưới đất, khắp nơi bùng bùng sinh cơ.

Mấy người hỗ trợ ban đầu thấy 2 pháp sư ám hệ đã chết nên li khai trước, tuy bọn họ tham tài nhưng không muốn chết.

Trong lòng tiếc mấy thứ đã bị cướp đi, Harvey vì trấn an chính mình trái tim bé nhỏ của mình, đem mấy thứ chẳng biết có đáng tiền hay không đều cướp hết ráo.

Lâm Hoài nhìn thấy cảnh đó, sờ sờ gáy. Trong không gian, chuột kiên cường đang nằm ngủ chống vó ngon lành trong chiếc nhẫn không gian giới chỉ của pháp sư vong linh, bụng gồ lên 2 viên ma tinh cấp 8 vẫn chưa tiêu hoá xong. =))

43. Chương 43: Mời

Ba người ra khỏi rừng cây, thành Northen vẫn chưa phải người tới. Tính 1 chút, người đi thông tri cho dù có dùng ma thú thay cho đi bộ, lại đợi thêm trong thành phải người đến thì ít nhất cũng mất 1 2 ngày. Trong thời gian chờ đợi, 3 người không hẹn mà cùng tìm chỗ nghỉ ngơi.

Harvey đang buồn bực không vui biến ra 1 cái đệm cỏ tranh cực lớn, 1 mình hưởng thụ. Lâm Hoài lập tức một chút, Harvey quả nhiên đủ quyết đoán đủ cao điệu (đủ khoe khoang =)), động tác này của gã khiến cho không ai không biết gã là một hệ pháp sư.

Frey cùng Lâm Hoài cũng không nấu nướng, đói thì ăn lương khô, nhóm lửa hâm nóng là được, 2 người đối với ăn uống không kén chọn, cũng không chú ý nhiều. Chỉ cần hương vị không quá tồi, miễn cưỡng nuốt được đã cảm thấy mỹ mãn.

Ban đêm có người thay phiên gác đêm, dựa vào rừng cây, tùy thời có khả năng có sinh vật nguy hiểm lao tới, không thể không thêm tâm cảnh giác cho được.

Lâm Hoài coi như vẫn là trẻ con, chuyện gì cũng không cần làm, Lâm Hoài cũng không chủ động xin đi làm, có Frey ở đây rồi mà, Frey cảnh giác rất cao độ, cho dù đang ngủ cũng có thể phản ứng lại đầu tiên, so với bọn người kiên trì không ngủ gác đêm còn mau lẹ hơn.

Sáng sớm ngày kế, Lâm Hoài bị tiếng ồn ào làm bừng tỉnh, phát hiện trên người nhiều thêm 1 chiếc áo.

Frey đang minh tường tu luyện ma pháp, sáng sớm trời lạnh, sương sớm đọng trên người làm ướt áo sơ mi.

Lâm Hoài không quấy rầy hẳn, quần nhanh áo khoác đem chuột kiên cường triệu hồi ra làm ấm tay. Bụng nó trông cứ như mang thai 3 tháng ấy, đáng tiếc sờ lên cứng ngắc, Lâm Hoài ghét bỏ chọt chọt vài cái, mắt nó cũng lười mở, xoay người, ngủ tiếp.

“Em dai Luxi, thế mà lại thích chuột! Ế? Nhìn có chút quen mắt nha.” Tinh thần Harvey rất cục chấn hưng, gã để ý không phải thứ trong giới chỉ mà là đồ bị cướp trong tay mình nên cảm thấy bức bối, mà tức hơn là bộ dáng kẻ cướp còn không nhìn ra, không thể báo thù được.

Chuột kiên cường miễn cưỡng nhúc nhích, tà mắt liếc gã một cái. Cướp ngay trước mũi gã, mà gã ta lại không nhìn ra được, rất có cảm giác rêu rao khắp nơi nha.

Harvey cảm thấy chính mình bị khinh bỉ, vươn tay xách lên cái đuôi chuột lúc la lúc lắc, trông y như cái đồng hồ quả lắc, ghét bỏ nói: “Nó có phải ăn nhiều lắm hay không, sao nặng vậy.”

Lâm Hoài sâu sắc đồng ý, chẳng nhẽ lại nói là do ma tinh ăn vào còn chưa tiêu hoá xong, “Nó rất thích ăn, hơn nữa cái gì cũng ăn hết á.” Nhân cơ hội quở trách nó 1 chút, không có thứ gì trong không gian mà nó chưa hưởng qua, đoạn thời gian trước Janette đại thẩm đào được ở đâu đó 1 gốc hoa cỏ chưa kịp xem xét tính chất của nó đã bị cắn sạch, ngay cả rễ cũng không chừa, nghĩ lại khiến Lâm Hoài hận không thể quát cho con chuột này vài phát, ngấm lại rồi thôi, quả nhiên không nở.

Harvey cùng con chuột mắt to trừng mắt nhỏ 1 lúc, đột nhiên hỏi: “Nó sẽ không phải kí ước thú của cậu chứ, 1 triệu hồi sư chỉ có 3 con ký ước thú, có phải rất lãng phí không vậy?”

Lâm Hoài nháy mắt mấy cái, bình tĩnh mỉm cười, ra vẻ thần bí. Lời của Harvey khiến cậu như lọt vào sương mù, làm 1 triệu hồi sư trên danh nghĩa, cậu không thể ngay 1 chút vấn đề chuyên nghiệp như vậy cũng không rõ ràng được. Điều này nhắc cậu lúc nào đó nhất định phải đi kiểm tư liệu về triệu hồi sư tham khảo 1 chút mới được. Không bao lâu, rốt cục trong thành cũng phái người đến.

Bọn Lâm Hoài trèo lên chiếc xe cuối cùng, lắc lư đi về phía thành Northen.

Thành Northen không hổ là đại thành số 1 số 2 đế quốc, kiến trúc to lớn khí phách, ngã tư đường rộng lớn sạch sẽ, người tới lui trên đường nhiều người mặc quần áo khá tốt.

Lâm Hoài đứng ở cửa thành, cảm khái các loại.

Thủ lĩnh Xích Ưng dong binh đoàn do dự 1 hồi, rốt cục hạ quyết tâm đi đến bên cạnh bọn Frey, “Hai vị đại nhân, ta nghĩ 2 người có thể là lần đầu tiên đi vào thành Northen, không quen thuộc nơi này. Chúng tôi có thể chỉ đường, không biết các ngài có cần hay không?” Lúc ở thành Ternia đã làm ra chuyện không lẽ phép với bọn họ, hẳn tuyệt đối không muốn tạo cho mình địch thủ cường hãn, không làm bạn bè được thì chí ít cũng không tạo thêm phiền toái.

Mà quả thật, thành Northen đang tổ chức tụ hội lớn, bỏ qua phần phần khích trong đó thì thật đáng tiếc. Frey không có cự tuyệt, vuốt cằm ngầm đồng ý đề nghị của hắn.

Thủ lĩnh xoay người đối với các dong binh đoàn viên làm ra dấu hiệu thắng lợi, thay biểu tình trịnh trọng quay đầu lại, “Thỉnh cho phép ta tự giới thiệu, ta gọi là Norge, mọi người đều gọi ta là đội trưởng Norge của đội lính đánh thuê Xích Ưng lợi hại nhất ——” Frey nhú mày, Norge nhìn đến chi tiết nhỏ này liền

quyết đoán chặt đứt đề tài này lại, “Ngài trực tiếp kêu tên ta là tốt rồi.” (cứ nghĩ ổng dự được làm trâu bò cho a Frey rồi quay qua giờ dấu V với bọn tay chân rồi lại đổi biểu tình nghiêm túc mà chết cười =))

Lâm Hoài không nghe được Harvey vô nghĩa, có chút không quen, trái phải lượn 1 vòng đều không thấy bóng dáng Harvey đâu, hỏi: “Cái người râu lông thôi cao to kia, anh xem tên tóc vàng đi cùng chúng tôi đâu rồi?”

“Ồ?” Norge ghen hòng, “Cậu đang nói ta sao?”

Lâm Hoài gật gật đầu, cậu luôn luôn cho rằng nhớ tên người là thứ phiền phức nhất đời, muốn làm chuyện phiền toái phải lấy tự nguyện làm điều kiện tiên quyết, đối với một người từng nói năng lỗ mãng cậu sẽ không tốn nơ ron đi động não, “Nghe không hiểu sao? Tôi cảm thấy rất hình tượng mà.”

“Còn dám nói, có muốn ta đem miệng mi cắt rút xuống không!” Norge trên đầu gân xanh bạo khởi. Từ lúc môn quy của đội lính đánh thuê mở rộng, địa vị của hắn cũng nước lên thì thuyền lên, gặp chuyện cũng không nhiều, lại không may gặp được Frey cái đồ quái nhân không thích mặc ma pháp bào, ngay cả dấu hiệu (huy hiệu) ma pháp cũng không mang trên người. Ấn kí màu đen lưu lại trên cổ tay hắn còn chưa có biến mất, nghĩ vậy một chút, nhất thời trên trán mồ hôi lạnh ứa ra. Hắn vừa rồi lại nói cái gì đó không nên nói sao?

Ánh mắt lạnh lùng của Frey dừng trên người hắn, Norge càng thêm đỏ mồ hôi, vội vàng đổi giọng nói: “Ta thật sự không phải cố ý.” Thô tục đã lâu, thói quen rất khó sửa đổi a.

Lâm Hoài xua tay, ý bảo chính mình không ngại. Norge đã mang bộ dáng tiểu tức phụ (con dâu nhỏ) rồi, còn làm tới chắt nước mắt nước mũi tèm lem quá. =.=

“Lại nói tiếp, ta hình như thấy người bạn kia của 2 người rất giống thành chủ.” Norge nhớ lại nói, “Công hội tổ đội của đội lính đánh thuê chúng ta chính là ở thành Northen, đại đa số mọi người đến từ thành Northen, Willbur thành chủ ngẫu nhiên lộ diện, cái loại nhân vật lợi hại cấp độ này thấy một lần liền ghi nhớ trong lòng, dù sao cũng là Pháp thánh cấp bậc cao thủ, lại còn là một hệ Pháp thánh khó gặp, toàn bộ đại lục chỉ có 1 vị như vậy.”

“Willbur là thành chủ dòng họ sao?” Lâm Hoài hỏi.

Nhắc tới thành chủ đại nhân, Norge biểu tình cung kính, nghiêm mặt nói: “Thành chủ tên đầy đủ Willbur Harlan.”

Khéo như vậy. Cậu nhớ rõ Harvey chính là họ Harlan, là cùng một gia tộc sao, hay là Harvey trực tiếp về nhà rồi? Lâm Hoài không hề rối rắm vấn đề này nữa: “Sắc trời còn sớm, chúng ta có phải nên đi dạo 1 vòng hay không?”

Frey có điểm thất thần, nghe được câu hỏi của Lâm Hoài, không hiểu quay đầu hỏi: “Vừa rồi cậu nói với tôi sao?”

Đội ngũ xe ngựa xa hoa dừng trước mặt bọn Lâm Hoài, Lâm Hoài tưởng có ai lại đây, đang muốn nhường đường, đã thấy một đám thị vệ mặc áo giáp loảng xoảng chạy chậm đến trước mặt bọn họ thì ngừng lại, quy củ hành lễ, cung kính hỏi: “Xin hỏi là Frey cùng Luxi đại nhân sao?”

“Đúng vậy.” Ở 1 nơi xa lạ đột nhiên nhảy ra vài người biết tên của bọn họ, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quái dị, “Các người là ai?”

“Thành chủ mời các ngài đến làm khách trong phủ, chúng ta đều là thị vệ của gia tộc Harlan.” Thị vệ kiên nhẫn giải thích.

Lâm Hoài lần đầu tiên được người dùng loại thái độ này đối đãi, cảm giác có điểm thần kỳ.

Trước kia trải qua cuộc sống quá đơn giản bình thường, sau lại đến thế giới này, cuộc sống ở trấn Sona cũng không hơn mấy, đến thành Corina thì thái độ mọi người có chút không giống, cũng gặp được vài người không đơn giản, nhưng không cảm nhận được cái gọi là sự khác biệt giữa quý tộc và bình dân.

“Có thể hỏi rõ ràng thành chủ của các người vì sao lại mời chúng ta qua đó không?”

Tuy rằng cảm thấy khả năng có liên quan đến Harvey nhưng dưới tình huống không xác định mà đến nhà người khác thật không an toàn, huống chi bọn họ chỉ có hai người. Bất quá bọn họ hình như cũng không có bị bắt ép gì.

“Các ngài đến liền biết.” Thị vệ không rõ nói, hàm súc nở nụ cười, “Xe ngựa đã chuẩn bị tốt rồi. Phủ trách của gia tộc Harlan cũng không xa lắm, không lâu đâu. Mời lên xe.”

Lâm Hoài càng xem càng thấy không thích hợp, thái độ này giống như không đi không được. Tay thị vệ đã muốn khoát lên trên thân kiếm, mời người khác mà thái độ như vậy sao? Đang muốn làm ra hành động phản kháng thì Frey lại nói: “Không thành vấn đề, chúng ta đi là được.”

Lâm Hoài khó hiểu nhìn qua, Frey không giải thích, chỉ làm 1 thủ thế yên tâm với cậu. Không tự chủ được liền yên tâm, giống như ở nơi nguy hiểm có hai người liền không bao giờ lo lắng điều gì nữa.

Thị vệ nhìn bọn Norge phía sau, trong mệnh lệnh không có tồn tại đám người này, nhưng lúc này có thấy họ nói chuyện với Frey 2 người, “Vậy các vị có muốn đi cùng hay không?”

Norge cùng đám người cuồng quát xua tay: “Chúng ta có việc phải làm. Không phải, ý ta là, thành chủ không có mời chúng ta, chúng ta sẽ không đến quý phủ làm phiền.”

Thị vệ cũng không nói nhiều, gật gật đầu liền đi.

“Đại ca, hình như chúng ta gặp phải nhân vật rất lợi hại.” 1 đại hán đi đến bên người Norge.

Norge nổi giận: “Mày xem thường thị lực của tao à, ta đương nhiên biết. Đừng nhìn nữa, đều mau tránh ra cho tao!” Nói xong, chính mình nhanh chân rời đi. Trong lòng lại nhớ kỹ chuyện của Lâm Hoài và Frey, dong binh đoàn phát triển đến tình cảnh hiện giờ, hẳn cố gắng lâu như vậy đã không còn khả năng phát triển thêm nữa, mà dong binh đoàn lại có rất nhiều hạn chế, rất nhiều chuyện đều không thể mặc sức như trong tưởng tượng đi làm.

Có lẽ nên ngừng lại 1 con đường lui khác, sớm đã có ý tưởng này, chỉ là đột nhiên nó rất mãnh liệt, canh cánh trong lòng, một khắc cũng chờ không được.

Đến gia trạch Harlan, trong đầu Lâm Hoài nhộn nhao một tính từ, khí phách. Xuyên qua hành lang dài đến phòng khách, bốn phía là vách tường giấy màu vàng, thảm lông mềm mại dưới chân không biết là của động vật gì, trong không khí phiêu tán hương cỏ cây tươi mát.

Một người quay lưng đứng phía trước, nghe thấy có người tiến vào liền xoay người, giống như 1 pho tượng điêu khắc tuần mỹ, một đầu tóc vàng chải chuốt tử tế, ánh mắt kiên nghị nghiêm túc, diện mạo tương tự Harvey lại mang đến 1 khí chất uy nghiêm hoàn toàn tương phản. Tùy ý nói “Mời ngồi” đã ngồi xuống chủ vị, “Các người chính là 2 người bạn mới quen của Harvey? Đều là thiếu niên anh tài, một người nhìn qua cư nhiên trẻ tuổi như vậy?”

Lâm Hoài thấy ánh mắt ông dừng trên người mình, không khỏi một chút. Quả thật không thích người khác đối tuổi tác của mình lại dùng từ trẻ tuổi để hình dung, thật sự có hơi khuyếch đại, hiểu được đó là một câu vui đùa, mới nói: “Thành chủ quá khen, trình độ của ta cũng không dám xưng anh tài, còn kém xa.”

“Triệu hồi sư số lượng cực nhỏ, mỗi người sau này đều là những người rất lợi hại, cậu đừng khiêm nhường.”

Lâm Hoài đành chỉ đề tài này, Pháp thánh đối rất nhiều chuyện đều rõ như lòng bàn tay, cậu sợ bị lộ.

Thành chủ Willbur trêu chọc nói: “Các người đừng câu nệ, là Janette lúc tán gẫu với ta có nhắc đến các người, bà ấy khen không dứt miệng. Janette với vợ ta có quan hệ tốt lắm, cùng tốt nghiệp từ 1 học viện. Nghe nói người cùng Harvey đánh một trận còn thắng nó? Ta lúc biết chuyện này liền muốn gặp mặt nhận thức người có thể đánh bại Harvey của chúng ta là dạng người gì.”

“Là anh ta đem thực lực áp chế rồi mới cùng tôi đối chiến, huống chi thắng thua cuối cùng đều là do anh ta nói một câu, tôi lúc ấy cũng rất chật vật.” Sớm biết trận đánh đó mà kéo theo 1 đồng phiền toái sau này như thế cậu đã chẳng xúc động đi khiêu chiến rồi. Cái tên Beicarl kia chủ yếu là muốn tìm cách làm cho cậu biến mất, lí do cùng logic căn bản không quan trọng.

“Mặc kệ thế nào, Harvey có thể quen biết vài người bạn như vậy ta liền an tâm, cả ngày cùng đám hồ bồng cầu hữu nơi nơi nháo, ngay cả bóng người cũng nhìn không thấy. Các người cùng nó đến đây, có thấy nó biến đi đâu hay không?” Willbur đương nhiên biết sự tình từ đầu đến cuối và thực lực của Harvey.

“Vào cổng thành rồi không thấy anh ta đâu nữa, tôi cũng rất ngạc nhiên, tưởng anh ta đã về nhà trước, thì ra không phải sao? ”

“Không biết cũng không sao.” Willbur mỉm cười nói, “Nó chính là không thích về nhà, ta chỉ hỏi một chút thôi, không có ý gì đâu. Các người nếu là bạn của nó, lại mới tới thành của chúng ta, ta cũng nên chiêu đãi các người, không đúng chỗ thì đừng trách móc, tùy ý là tốt rồi.”

“Làm sao có thể?” Lâm Hoài cảm thán, vị Pháp thánh này thế mà không có chút uy nghiêm của Pháp thánh, bị bán cưỡng chế mời đi theo đang phần uất nói chuyện 1 chút liền biến mất không thấy, người như thế nếu không phải quá âm hiểm thì chính là rất hiền lành như mặt ngoài. Willbur Pháp Thánh nếu là thành chủ, chỉ sợ dạng thứ nhất chiếm phần hơn đi, nhưng dù sao may là bọn họ không có khả năng đối lập với ông ta.

Từ lúc quyết định lại đây còn chưa nói qua câu nào, Frey đột nhiên đứng lên, thần sắc trầm trọng, nhìn về phía Willbur kiên nghị vô cùng, nói: “Ta có việc muốn cùng ngài nói chuyện riêng 1 chút, không biết có được không?”

Willbur cũng ngậy ra một lúc, không dự đoán được Frey sẽ có loại đề nghị này, nhưng vẫn vẫy lui hạ nhân.

Lâm Hoài nhìn chung quanh trong chốc lát, nghe thấy Frey nói “Đừng nhìn, ngồi xuống đi!” Lâm Hoài mới đoan chính ngồi vào chỗ của mình, nói chuyện riêng cũng không cố kỵ chính mình .

Frey cước bộ do dự, rốt cục đi đến trước mặt Willbur hành 1 cái đại lễ. Willbur không vội mà kéo hắn lên mà nghe nhằng quơ chiếc chén trong tay, nhìn chất lỏng trong đó đảo quanh. 1 lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Người trẻ tuổi, người nhìn qua cũng không giống 1 người sẽ tùy ý hành lễ với người khác. ”

Frey thẳng lưng, cam chịu lời ông nói.

“Nếu như vậy, ta phải lo lắng 1 chút, có nên nghe lời người nói hay không. Nếu rất phiền toái, vậy thì không cần nói nữa.” Willbur nói, “Các người là bạn của Harvey, ta không nghĩ tại loại thời điểm này mà khiến Harvey mất đi 2 người bạn, các người hẳn là hiểu được, đây là tâm tình của 1 người làm cha. ”

“Ngài yên tâm. Mặc kệ kết quả như thế nào, đều không liên quan đến tình hữu nghị giữa chúng ta và Harvey.” Frey rất ít khi hứa hẹn.

“Ta đây tạm thời trước hết nghe vậy.” Willbur gật đầu.

Frey nhanh nhìn Willbur, còn thật sự nói: “Ta hi vọng ngài có thể cho ta non nửa bình nước sinh mệnh. Mỗi vị ma pháp sư thăng cấp đến Pháp thánh đều được trời ban thưởng, nghe nói phần thưởng của một hệ ma pháp sư chính là nước sinh mệnh, ta không hi vọng nhiều lắm, non nửa bình là tốt rồi.”

“Cậu muốn cứu người?”

“Mẫu thân của ta, ta cần nước sinh mệnh để cứu bà một mạng. Nhưng vì một hệ ma pháp sư số lượng quá ít, đến bây giờ ta mới chỉ nghe nói qua 1 vị là ngài, đành phải đột nhiên nhắc tới yêu cầu này.” Frey chi tiết nói.

Willbur buông cốc nước đi đến trước Frey, hư thán một tiếng: “Cậu coi như là 1 đứa con hiếu thảo, đáng tiếc, nước sinh mệnh của ta đã dùng hết trên người Harvey từ lâu rồi. Thân thể của vợ ta vẫn không tốt, có thai Harvey khi tuổi đã cao, Harvey sinh non, trước đây thân thể quá yếu ớt, 2 3 ngày lại bị bệnh nặng, gâu yếu không ra hình dạng. Về sau ta thành Pháp thánh, chuyện thứ nhất chính là đem tất cả nước sinh mệnh đều đút cho nó —— lúc ấy dùng, nói thật lượng dùng không có tính toán tốt, bởi vì nước sinh mệnh dùng quá độ, Harvey chảy vài ngày máu mũi, đem hoàng thất ngự dụng y sư đều mời tới, một chút tác dụng đều không có. Cũng may là trong hoạ có phúc, cải thiện được thể chất của nó, biến thành thuần túy Mộc linh thể.”

Thế nhưng lại có 1 đoạn chuyện xưa như vậy.

Tính cách hiện tại của Harvey thật nhìn không ra mới trước đây lại ồm yếu đến cái trình độ đó.

Nhưng mà, còn Frey thì sao?

Lâm Hoài nhìn về phía Frey, trên mặt hắn nhìn không ra vui buồn, thẳng tắp đứng tại chỗ, không nói được một lời.

“Thật có lỗi, chuyện này không giúp được cậu. Nói thật, nếu thật sự có ta cũng sẽ làm khó dễ một phen, cuối cùng cho hay không còn không biết. Nhưng mà ta thật sự không có, cũng không đi lừa các người làm gì. Đều là vì người thân của mình mà nghĩ, ta cũng thực bất đắc dĩ.” Willbur đi đến bên người Frey, giọng điệu mang ưu thương nói.

Frey hít sâu một hơi, ngẩng đầu: “Không có việc gì, ta biết sẽ không đơn giản như vậy, nếu ngài đã không có, ta cũng chỉ có thể tìm phương pháp khác.”

“Như vậy, các người đi trước nghỉ ngơi một phen, vừa vặn gặp dịp khai mạc sự kiện ở thành Northen chúng ta, trăm ngàn lần đừng nên bỏ qua, có lẽ có thể gặp được thay thế phẩm của nước sinh mệnh.” Willbur cổ vũ nói.

Frey miễn cưỡng mỉm cười, thay thế phẩm của nước sinh mệnh nào có dễ tìm như vậy, dù sao thì trở thành một hệ Pháp thánh đã khó lại càng thêm khó, vật trời ban sao lại có giá rẻ như vậy chứ, “Mặc kệ thế nào, vẫn là đa tạ ngài chiêu đãi.”

Hai người đi về phía phòng đã được an bài, Frey cảm xúc hạ, nhìn thực vật mọc tràn 2 bên đường đến xuất thần. Nơi ở của Một hệ Pháp thánh quả nhiên đâu đâu cũng là các loại thực vật, có rất nhiều loại không được ghi lại trong bút kí của Lâm Hoài, có lẽ là sau khi địa lục này chia lìa sinh ra biến dị, có lẽ là sáng tạo riêng của chính Pháp thánh.

Trước kia vẫn tìm kiếm sự tồn tại của một hệ Pháp thánh, vẫn nghe đồn là có 1 vị Pháp thánh không biết tên giấu ở 1 góc nào đó trên đại lục, trong tay có một lọ nước sinh mệnh. Hiện tại khó khăn lắm mới tìm được một vị, hơn nữa còn có một chút giao tình, thậm chí có thể đặt vấn đề, nhưng rốt cục hi vọng lại tan biến. Có lẽ còn không bằng cái gì cũng không biết, không có hi vọng thì cũng sẽ không thất vọng.

Lâm Hoài có chút lo lắng, trấn an nói: “Có lẽ thật sự có thể tìm được thay thế phẩm không biết chừng.”

“Ừ, cậu nói rất đúng.” Frey mềm nhẹ xoa tóc Lâm Hoài 1 phen, nhẹ giọng nói.

Lâm Hoài linh quang chợt lóe: “Còn có Harvey mà, Harvey là Một Linh thể, lại đã là tiêu chuẩn Ma đạo sư, cần thời gian thành Pháp thánh liền ——” nhưng mà trở thành Pháp thánh không phải cứ tiềm lực vô cùng là có thể, bao nhiêu thiên tài có tiềm lực làm người ta đổ mắt chôn vùi trong lịch sử, huống chi bọn họ muốn đi, chẳng lẽ có thể đem theo Harvey sao, Pháp thánh lại sẽ cho phép đứa nhỏ của mình chạy đến một khối đại lục khác sao?

“Cậu không cần nghĩ đến vấn đề này nữa, thật đấy.” Frey khẽ cười lên, “Tôi hi vọng cậu biết thế thôi, không muốn cậu nghĩ nhiều.”

Nhưng là tôi muốn giúp anh mà.

Lâm Hoài dưới đáy lòng yên lặng nói.

Nước sinh mệnh là cái gì cậu không biết, nghe qua giống như có quan hệ với sinh mệnh lực, không biết trái cây còn lại trong không gian có tác dụng hay không, thoát thai hoá cốt không có nghĩa là có thể khởi tử hồi sinh, lần sau nhìn thấy Curtis nhất định phải nhớ hỏi cho rõ ràng mới được.

44. Chương 44

Buổi tối là sự kiện khai mạc, Frey thần bí mất tích, Lâm Hoài nhàn rỗi không có việc gì liền chạy vào không gian.

Vừa vào không gian, liền vội vàng cởi áo tháo thắt lưng nhảy vào ôn tuyền, thẳng đến nước nóng vượt quá đỉnh đầu, ở dưới nước hưng trí bừng bừng lặn một lúc mới cảm thấy mỹ mãn mà nổi lên. Trong khoảng thời gian này vẫn bề bộn nhiều việc, mỗi lần đều là dùng tinh thần lực câu thông quan sát không gian, không

có tự mình tiến vào, mỗi lần nhìn đến ôn tuyền nhiệt khí bốc hơi lại không được nhảy vào ngâm thật sự là buồn bực đến ngứa răng.

Tắm rửa xong, bọc chính mình trong 1 tấm khăn tắm siêu to, ngồi trên tảng đá ven hồ chà lau tóc.

Mặt hồ chiếu ra 1 bóng dáng thiếu niên mười ba bốn tuổi, sắc mặt rồi rầm đem mái tóc dài màu lam xoa nắn lung tung beng, ngón tay có lẽ cào cào vài phát, dùng dây buộc cổ định tóc lại.

Quả nhiên tóc dài thật đáng ghét mà, cứ phải chải chải, mệt. Buộc tạm lên mắt không thấy tâm không phiền, nhìn không tới coi như không tồn tại, Lâm Hoài thở ra 1 hơi thật dài, được tắm rửa sạch sẽ, thích ý nằm trong bụi cỏ mơ hồ ngủ.

Vừa tỉnh lại, tóc khô mát sạch sẽ, mềm mại buông xoã, dây buộc tóc không biết rơi ở góc nào rồi, tìm không ra, Lâm Hoài tìm một chút, vẫn không thấy, đành buông tha. Xem xét người mình không có chỗ nào không đúng mới yên tâm mà đi ra ngoài.

Mở cửa phòng, nhìn thấy thị nữ cùng Frey đều đang chờ ngoài cửa, bọn thị nữ cách xa chỗ Frey đứng, ngẫu nhiên vụng trộm liếc mắt một cái, một câu cũng không dám nói với hắn.

Lâm Hoài trong mồ hôi tuôn như mưa, may mà mình có khóa cửa, chơi trò tự nhiên xuất hiện sẽ dọa chết người mất. Ở lâu bên Frey, tâm phòng bị càng ngày càng yếu, không biết là tốt hay xấu.

Thị nữ thấy Frey không nói gì, đi đến trước mặt Lâm Hoài nói: “Thành chủ phu nhân chuẩn bị lễ phục mới tinh cho mấy người, tiểu thiếu gia có muốn thử trước không? Có chỗ nào không vừa còn kịp chỉnh nhỏ lại.”

“Thành chủ thật sự là dụng tâm, ngay cả lễ phục đều chuẩn bị.” Lâm Hoài làm bộ như vô tình hỏi, “Thật có lỗi, ta ngủ rất sâu, không để các người chờ lâu chứ?”

Bọn thị nữ nhìn thoáng nhau, “Lúc chúng ta đến thì đã thấy vị đại nhân kia chờ ở ngoài cửa, muốn gõ cửa lại bị ngài ấy ngăn lại. Chẳng qua, tiểu thiếu gia không cần xin lỗi, chúng ta vừa tới mà thôi.”

Lâm Hoài trong lòng lộp bộp một chút, vậy Frey đến từ lúc nào? Liếc mắt nhìn Frey 1 cái, thấy hắn vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, nhân tiện nói: “Tiến vào nói sau, chờ ở bên ngoài rất ngưng ngững.”

Bọn thị nữ lần lượt tiến vào, bốn người, đem Lâm Hoài bao vây.

Lâm Hoài lúc này mới ý thức được mục đích đến đây của các nàng. Bốn vị đều là mỹ nữ đáng người cao gầy nóng bỏng, nhất thời tay không biết để chỗ nào.

Trong đó một thị nữ mặc quần áo đỏ đậm cười rộ lên: “Em trai nhỏ đừng khấn trương, các chị chỉ muốn thay quần áo cho em, nếu lớn nhỏ không thích hợp còn phải sửa lại, em cũng không muốn chính mình mặc bộ quần áo rộng thùng thình đi dự yến hội chứ.”

Thay quần áo thì trước tiên phải cởi quần áo a, Lâm Hoài càng , “Kỳ thật —— ”

Lâm Hoài nói còn chưa dứt lời đã bị Frey đánh gãy, hắn cũng không thèm nhìn tới bọn thị nữ, nói: “Các người đi ra ngoài trước đi, nơi này có ta là đủ rồi.”

Thị nữ nhìn nhau vài lần, không biết làm như thế nào cho phải.

Các nàng biết hai người này đến từ Corina, nơi đó rất mạnh mẽ, dân trong thành đều là những người đánh giặc rất giỏi, nhưng cho dù là quý tộc cao nhất cũng không có cái gọi là cuộc sống quý tộc, nói 1 cách thông tục, chính là dã man mà thô tục. Đúng là xuất phát từ phần lo lắng này, thành chủ phu nhân mới bảo thợ may lâm thời chế tạo gấp gáp hai bộ lễ phục, để ngừa tình cảnh xấu hổ xảy ra khi tham gia tiệc tối, cố ý dặn các nàng lúc nói chuyện phải uyển chuyển, không thể xúc phạm tới lòng tự trọng của hai người.

Thị nữ mặc áo đỏ do dự thật lâu, sau mới mở miệng nói: “Thời gian chế tác lễ phục mặc dù ngắn, nhưng thợ may đều là tay nghề rất giỏi, không hề có chuyện ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, dựa theo định chế lễ phục chính thức nhất, lúc mặc rất phức tạp.”

Thành chủ phu nhân bảo các nàng như vậy cũng không sai, nhưng các nàng lại không biết tại sao cần coi trọng, trong nhà thành chủ cũng không ít cao thủ, thiếu thành chủ cũng là 1 thể hệ cao thủ số 1 số 2 trong giới trẻ. Nghe được lời của Frey lại càng không vui, vốn chính là coi 2 người từ 1 thành nhỏ nghèo nàn lạc

hậu đến ở nhờ, các nàng chẳng qua đến chấp hành mệnh lệnh lại còn ra sức bị khước từ. Ý tứ của nàng thực rõ ràng, người khẳng định sẽ không biết mặc, đến lúc đó lại chẳng phải kêu chúng ta vào sao, phiền toái nhau, không bằng để chúng ta mặc cho nhanh.

Lâm Hoài nhìn đến bộ quần áo thật dày trong tay các nàng, nhìn qua có rất nhiều lớp, đồ án thêu màu lam đậm rồi lần lượt đổi thành lam nhạt. Chỉ thêu dùng cũng không phải loại tầm thường, hai loại màu sắc khác nhau không nhiều lại hiện lên vẻ sáng bóng khác nhau dưới ánh đèn, đồ án cảnh hoa thêu trên vải dệt cũng nhìn rất rõ ràng. Nói đến cũng khéo, Lâm Hoài ở thế giới này biết đến loại hoa quý tộc ưa thích hoa diên cảnh kia lại đúng là quốc hoa của đế quốc này.

Mà quan trọng hơn là, Lâm Hoài liếc mắt một cái đã biết, mình khẳng định không biết mặc. = =

“Đi ra ngoài. Ta không muốn nói lần 3.” Frey lãnh ngôn nói.

Hàn ý trong lời nói làm cho Lâm Hoài giật nảy mình.

Hay là Frey vẫn còn đang buồn bực về vụ nước sinh mệnh? Frey mà tâm tình không tốt quả nhiên là thứ khủng bố nhất trên đời (=)))

“Vâng.” Bọn thị nữ đành phải rời đi.

Cửa đóng vang lên tiếng động nho nhỏ, Frey không nói câu gì, chỉ ngồi xuống.

Lâm Hoài thiếu chút nữa nói ra mồm: “Tôi vừa rồi ở...”

Frey lắc đầu nói: “Tôi không phải đang hỏi cậu cái gì, tự mình muốn làm thì đi làm à được. Chỉ là...” Chỉ là vừa mới nghe nói cậu nghỉ ngơi trong phòng liền đến tìm, cửa khoá, dùng tinh thần lực dò xét phòng một chút thì không phát hiện sinh mệnh lực tồn tại. Nếu không phải lý trí nói hết thấy đều tốt, hẳn thiếu chút nữa phá cửa xông vào. Sau đó thị nữ lại tiến đến, đợi không lâu, mới nhìn thấy Lâm Hoài bước ra.

“Là Curtis cho tôi, Curtis chính là Pháp thần không gian kia, là người sẽ nói sẽ đưa chúng ta trở về đó.”

“Tôi nhớ rõ. Tôi nói rồi, nếu cậu không muốn thì không cần phải nói.” Frey ôn hòa mỉm cười, “Chuyện của tôi còn chưa giải thích rõ ràng với cậu, tôi biết cậu vẫn hoang mang vì sao tôi với Berger lại xô xát. Yêu cầu cậu thẳng thắn, điều này không công bằng, mỗi người đều có những bí mật nho nhỏ của chính mình, cậu có thể không cần nói cho tôi biết. Chỉ là, chỉ là nhiều lúc tôi sẽ lo lắng.”

“Cũng không có gì không thể nói.” Lâm Hoài hít vào nói, “Chính là không gian này ta cũng không biết rõ ràng lắm, chỉ biết là có thể cho 1 vài thứ vào, hoặc là lấy nhất vài thứ đi ra, giống như túi đồ kia vậy, còn có mình tôi nữa. Không phải thứ rất hữu dụng gì đó, cùng Curtis lại không quen, hẳn cũng sẽ không đưa thứ gì thứ tốt cho tôi — biết chính mình có thứ này, nhận thức Curtis cũng là chuyện sau khi đến đại lục này mới biết. ” Thanh âm càng ngày càng thấp, cực lực đem tác dụng của không gian giảm nhỏ đến mức thấp nhất, nói nửa thật nửa giả cả buổi, cũng không biết Frey nghe có hiểu không.

Frey xoa mái tóc dài tán loạn của Lâm Hoài, “Nếu như vậy, vào lúc phiền toái còn có phương pháp bảo mệnh (bảo trụ tính mệnh), không phải tốt lắm sao?”

Lâm Hoài ngồi xuống, “Là có thể cứu mạng không sai.”

“Vậy thật tốt quá.” Frey cũng trầm tĩnh lại, bất luận như thế nào, quan trọng nhất chính là an toàn, những thứ khác có thể nói sau, dù sao một ngày nào đó nhóc con trước mắt sẽ nói toàn bộ cho mình, chút lời này chỉ là lợi tức thôi.

Tốt cái gì mà tốt, một chút cũng không tốt!

Curtis có nói qua, cậu đã là chủ nhân của không gian, không cần sự đồng ý của y, không gian vẫn sẽ là của cậu, sẽ không bởi vì ngoại lực mà thay đổi, cho dù người cưỡng chế có là Curtis thì cũng thế.

Như vậy nó hoàn toàn thuộc về cậu, căn bản không cần lo lắng sẽ bị cướp đi. Bởi vì sợ rước lấy phiền toái, rốt cục vẫn là không nói lời nào thật. “Rõ ràng là chuyện rất tốt mà, sao lại bày vẽ mặt ủ rầu thế kia? Vậy thì tốt quá rồi còn gì, về sau tôi có thể mặc kệ cậu, dù sao thì cậu cũng đã có vũ khí lợi hại ẩn thân như thế, gặp được nguy hiểm liền trốn đi, chờ tôi đem phiền toái bên ngoài đều giải quyết xong mới đi ra, thật tốt.” Frey nói giỡn.

“Mới không tốt, tôi cũng không phải là kẻ nhát gan như vậy, tôi cũng rất mạnh mẽ.” Mặc kệ nói như thế nào, thấy thái độ hoàn toàn không ngại của Frey, cảm giác thoải mái rất nhiều. Ăn ý của bọn họ trong lúc đó vốn không cần cố kỵ nhiều lắm, hoàn toàn thẳng thắn với nhau cũng không cần gấp như vậy.

“Thật đúng là không thấy nha.” Frey còn thật sự đánh giá, cuối cùng cho cái kết luận, “Cũng chỉ là 1 nhóc tiểu quỷ, dám nói chính mình lợi hại, thật sự không biết trời cao đất rộng là gì.” Vừa nói, một bên cầm lấy chiếc lược đem mái tóc dài hỗn độn chải mượt. Chất tóc của Lâm Hoài tốt lắm, mềm mại suôn mượt. Lại dùng 1 đoạn dây buộc đuôi gà, hẳn không biết nhiều kiểu lắm. Nhưng làm thế nào biến tóc Lâm Hoài ngắn gọn lại thoải mái, kinh nghiệm của hắn lại không ít.

Lại ôm ờ giúp Lâm Hoài mặc lễ phục, lễ phục chính là dựa theo chiều cao tiêu chuẩn để chế định, nhưng cũng may người Lâm Hoài tuy nhỏ nhưng dáng người cũng xem như tiêu chuẩn, cơ hồ không có chỗ cần sửa.

Frey cũng tự mặc lễ phục vào, Lâm Hoài nhìn xem mà mắt sáng ngời hữu thần.

Tốc độ cởi quần áo của Frey đúng là nhanh, tuy nói đều là nam không cần để ý nhiều lắm, cũng không nghĩ để ý đến lòng tự trọng của 1 thằng nhóc chưa phát dục hoàn toàn nhưng thực ra đã là anh già 30t sao? So sánh với hắn mà nói, mình thật sự vừa gây lại vừa nhỏ .

“Như thế nào, xem ngây người?” Frey mặc nốt lễ phục, trêu chọc nói.

Lâm Hoài khinh thường quay đầu: “Có cần không chứ, về sau tôi sẽ càng cao hơn, càng khoẻ mạnh hơn anh!”

Frey buồn cười so so chiều cao 2 người: “Mỗi mắt mong chờ.”

“Chờ coi!” Lâm Hoài hừ một tiếng.

Chờ ở ngoài cửa thị nữ rất cục đờ cho cửa phòng mở ra, hai người chẳng những không có trong dự đoán chật vật, ngược lại mặc tử tế rất ra khí chất lễ phục.

Lâm Hoài nho nhỏ, tóc dài màu lam nhạt như hoà cùng 1 chỗ với lễ phục màu lam, con người trong vắt sáng ngời giống như thanh tuyến, ý cười ầm áp bên môi như gió mát phảng phất thổi vào mặt.

Frey 1 bên cao lớn lại đem màu đen lạnh lẽo cứng rắn phơi ra đến tận cùng.

“Chị thị nữ ơi, chúng tôi đã chuẩn bị tốt, các chị xem còn có cần chỉnh sửa chỗ nào không?” Lâm Hoài đi qua hỏi.

Nói chuyện vẫn là vị thị nữ áo đỏ kia, nàng là 1 trong 4 vị thị nữ cấp cao nhất trong cấp trung đẳng, cũng là người thứ nhất phục hồi tinh thần lại, trong lòng vẫn kinh ngạc về khí độ của hai người. Trên đời này rất nhiều thứ không thể ngụy trang, thực lực, tài phú, trí tuệ, khí độ, đúng là mắt nhìn của các nàng vẫn còn kém cỏi lắm, họ còn lâu mới là người đến ở nhờ từ 1 nơi hẻo lánh, “Không cần, nhìn qua cũng giống như lúc mặc trên hình nộm, chúng ta qua chỗ thành chủ phụ nhân xin phép, lễ khai mạc sự kiện của thành Northen tổ chức ở lễ đường, hiện tại trong đại sảnh không hề thiếu mỹ thực, các ngài có thể qua xem, thật sự rất không tồi.”

Nhìn đến bóng dáng vài vị thị nữ biến mất không thấy, Lâm Hoài mới toàn thân thả lỏng.

“Đang tiếc mấy chị gái thị nữ không giúp cậu thay quần áo?” Freddy hai tay ôm ngực, không mẫn không nhạt nói.

Lâm Hoài mồ hôi một phen, “Có ăn còn không mau đi, ở chỗ này ngây người làm cái gì?” Dự cảm nói cái gì cũng không tốt, còn không bằng đánh trống lảng sang đề tài khác cho lành.

45. Chương 45

Lễ khai mạc sắp bắt đầu, Lâm Hoài còn đang ăn uống khí thế, ánh mắt ngạc nhiên của người khác bị cậu tự động loại bỏ, lúc ăn cũng không muốn chú ý nhiều lắm. Ở trấn Sona, Clyde quản gia dùng không ít thời gian dạy cậu cách sống của quý tộc, nhưng mà nơi này không quen ai, không có ràng buộc nên có thể thả lỏng .

Bàn dài trong đại sảnh đặt đầy mỹ thực đến từ khắp nơi, nhìn qua sắc hương vị đủ cả, hương vị quả thật không tồi, rượu trái cây là cung cấp không hạn chế, gia trạch Harlan chuẩn bị cho sự kiện này từ rất lâu, mọi chi tiết đều lo rất cẩn thận chu toàn.

Lâm Hoài nuốt xuống 1 miếng toàn thịt nướng, quay đầu nhìn về phía Frey đang chậm rãi nhấp ly rượu màu đỏ sẫm, hỏi: “Sao anh không ăn? Tôi cũng không định chỉ xem mà no được cái bụng đâu. Lễ khai mạc khẳng định vừa lâu vừa nhàm chán, nếu không phải thành chủ Willbur nói sẽ có trưng bày không ít trên bảo thì tôi thà ở trong phòng ngủ còn hơn.”

“Thật sự là làm khó cậu rồi.” Frey buông ly rượu, “Chúng ta giết thời gian kiểu gì đây? ”

“Lại uống một ly rượu.” Lâm Hoài nở nụ cười một chút, đem rượu trong chén uống cạn, hoài niệm nói, “Loại rượu này quả nhiên không ngon giống như trong trí nhớ, còn uống tiếp tôi cũng quên mất mùi vị trước kia thôi. ”

“Cậu mới bao nhiêu tuổi, ra vẻ ông già với ai.” Frey cầm lấy khăn tay người hầu chuẩn bị tốt giúp Lâm Hoài lau khô khóe miệng, sửa sang lại vạt áo cho cậu.

Lâm Hoài khi Frey đem khăn đặt bên miệng thì tư duy cũng đình chỉ, hữu thần nhìn Frey làm xong, mặt không đổi sắc đi đến phía trước dẫn đường. Giống như cũng không có gì, đúng không?

Lễ đường tổ chức lễ khai mạc nằm ở bên rìa phủ thành chủ, chiếm diện tích rất lớn. Ngoài cổng lễ đường có nườm nượp xe cộ, thảm đỏ trải từ ngoài cửa đến tận trung tâm vũ đài.

Dòng người chật chội, lần này khai mạc mời rất nhiều khách quý, nhóm thân sĩ áo mũ chỉnh tề, nhóm nữ sĩ châu báu đầy người, triển lãm ra cho thế nhân bộ mặt sáng rạng nhất của mình.

Người có chút thân phận trong thành đều được dù thế nào thì sự kiện lần này thuộc thành Northen, nếu không phải sản chứa có hạn thì chỉ sợ càng có nhiều người đến hơn. Nơi này đã là lễ đường lớn nhất của thành. Còn có không ít phần đất bên ngoài dành cho khách quý, thân phận người sau cao quý hơn người trước, trong lễ đường thiết đặt 3, 7 loại chỗ ngồi, được ghi rõ trong thiệp mời.

Frey cùng Lâm Hoài không đi qua cổng vòm, liền có thị nữ theo kịp, lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Hai vị thân sĩ đẹp trai này, xin mời đưa ra thiệp mời của 2 vị.” Mỗi vị thị nữ đều được huấn luyện chuyên nghiệp, với mỗi vị khách đều có thái độ ôn hoà giống nhau.

Frey xuất ra hai tấm thiệp mời màu vàng, được đưa kèm với lễ phục.

Thị nữ lễ phép tiếp nhận, đang định dẫn người đến chỗ ngồi ghi trên thiệp bỗng thấy hoạ tiết trang trí trên phục sức lại nói, “Xin theo tôi.” Dứt lời, đưa bọn họ đến vị trí trung gian hơi thiên về phía trước, đây là nơi chiêu đãi khách khứa quan trọng hơn 1 chút so với khách bình thường, “Xin ngài kiên nhẫn chờ đợi, có gì cần có thể nói với bồi bàn, chúng tôi rất vinh hạnh được tận lực phục vụ. ”

“Phiền cô rồi.” Lâm Hoài khiêm tốn có lẽ đem thị nữ tiến bước, tươi cười cứng ngắc vờ vệt trên mặt, gặp lúc không có người chú ý, lấy tay xoa xoa mặt, thoải mái nói: “Rốt cục cũng đi rồi.”

“Sao lúc ăn không thấy cậu chú ý này nọ, bởi vì có chị gái xinh đẹp ở bên cạnh?” Frey trêu chọc nói.

“Tôi đây là lễ tiết!” Lâm Hoài bất mãn phản bác, “Nhiều người nhìn như vậy chứ bộ.”

“Tôi biết.” Frey hiển nhiên không tin lí do thoái thác của cậu, tỏ vẻ mỉm cười.

“Làm đàn ông thì phải lịch sự ga lăng với phụ nữ.” Lâm Hoài quần bách bỏ sung. Cậu không có nhiều sức chống cự đối với mỹ nữ, năm đó phát hiện bạn gái mình bắt cá 2 tay, khi trùng sinh thì đã tỉnh ra, trong tiềm thức đối mỹ nữ bảo trì khoảng cách an toàn. Người càng lạ thì thái độ Lâm Hoài càng lễ phép.

Thời gian hai người đến đã coi như không sớm, nhưng hiển nhiên có rất nhiều khách quý cứ thích khoan thai đến chậm để thể hiện địa vị cao thượng của mình. Lâm Hoài cùng Frey tán dóc vui vẻ, tuy thời gian mình bị trêu chọc chiếm đa số nhưng cũng giết được khá khá thời gian, người trong lễ đường càng ngày càng nhiều, lễ khai mạc sắp bắt đầu.

“Đã lâu không thấy, Luxi bé nhỏ. ”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Lâm Hoài kinh ngạc quay đầu lại thấy hội trưởng y sư nghiệp đoàn Je=anette.

“Hội trưởng!” Lâm Hoài vội vàng đứng lên.

Janette không hài lòng oán giận: “Chưa qua bao lâu đã kêu ta xa lạ như vậy. Còn nói có rảnh sẽ quay lại thăm ta, ta mới không tin đâu!”

“Chào đại thẩm ạ.” Lâm Hoài sửa miệng, Janette lúc này mới hoãn hạ biểu tình.

“Còn tưởng các người có chuyện gì quan trọng phải làm, sớm biết mấy đứa cũng đến thành Northen thì đã đi cùng nhau rồi, nghe nói nửa đường gặp chuyện không may hả.” Janette cười nói.

“May mà không sao.” Lâm Hoài không nói nhiều, “Nếu không dựa vào quan hệ với đại thẩm thì chỉ sợ ngay cả cửa lớn của phủ Harlan cũng không vào được, càng đừng nói là vào đây tham dự lễ khai mạc.” Đúng là vậy chính là vì sự trao đổi thông tin giữa Janette và thành chủ phu nhân, trong thư không chút nào keo kiệt tán thưởng hai người, cũng sẽ không khiến cho Harvey nổi hứng mà kết giao bằng hữu, lại càng không thể khiến thành chủ tự mình tiếp đãi.

“Khách khí cái gì.” Janette cười, “Frey cũng không tồi, vài ngày không thấy, bộ dạng càng hái hoa ngắt cỏ hơn (gọi ông mời bướm =)?” Janette không nói chuyện với Frey nhiều lắm, có nói thì cũng toàn đâm chọc nhau.

Frey khoe miệng độ cong không có một tia thay đổi, thản nhiên nói: “Khen trật rồi.”

Janette hừ một tiếng, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy 1 đoàn người đang chậm rãi đi từ ngoài cửa vào, cô gái cầm đầu mặc váy dài màu vàng nhạt, thân váy dài quét đất, thắt lưng khéo léo tôn lên dáng người mảnh mai, sắc mặt lạnh lùng, không để ai ở đây vào mắt đi thẳng về phía trước, đầu ngẩng cao hiện rõ khí chất cao ngạo. Janette khẽ cau mày, “Công chúa Helen đã đến, đại khái là vị khách cao quý nhất hôm nay rồi.” Cười với Lâm Hoài nói, “Nhóc biết không, vị công chúa Helen này lại chính là hôn thê của Harvey đó, hôn kỳ (hôn lễ) bị Harvey hoãn hết lần này lần khác, lần này chạy trốn chỉ sợ cùng việc Helen đến đây không tránh được quan hệ.”

“Harvey mà cũng có hôn thê?” Lâm Hoài kinh ngạc. cái bộ dáng bất cần đời kia thật đúng là nhìn không ra. = =

“Hôn sự quyết định khi 2 đứa còn nhỏ, không khác biệt lắm so với khi nhóc đến Corina, lúc ấy bọn họ quan hệ tốt lắm, cả ngày cùng nhau nơi nơi chơi đùa điên cuồng, thời gian qua thực mau.” Trong giọng nói rất có hương vị cảm thán mà bất đắc dĩ.

Lâm Hoài im lặng không nói, trong đó nhất định đã xảy ra không ít chuyện, là một người ngoài hoàn toàn không biết gì, cậu không muốn đoán mò.

“Ta đi trước chào hỏi với công chúa điện hạ, chúc 2 người xem vui vẻ.” Janette ngừng đề tài, nghe Lâm Hoài đáp, “Thẩm cũng vậy” mới cười đi về phía công chúa.

Hội trưởng nghiệp đoàn y sư tiền nhiệm được điều về để đô sau trở thành hoàng thất ngự dụng y sư, Janette là trợ thủ của ông từ khi ông vẫn còn ở Corina, cảm tình thâm hậu, về sau nhờ ông mà nhận thức không ít danh môn quý tộc ở đế đô, cũng biết rất nhiều chuyện.

“Anh có cảm thấy vị công chúa kia chúng ta đã gặp qua không?” Lâm Hoài lặng lẽ hỏi Frey.

Frey hưng trí thiếu thiếu, “Cậu thấy chị gái xinh đẹp nào cũng nhìn quen mắt hết sao? Tuổi còn nhỏ, ý nghĩ này không thích hợp.” =))

“Là cảm giác, cảm giác!” Lâm Hoài cường điệu, “Anh có thể dừng ngay cái chủ đề tôi và chị gái xinh đẹp không hả, anh nói hơi bị nhiều rồi đấy nhé. Tôi tuyệt đối không có 1 tí tí ý nghĩ nào về phương diện đó!”

“Đề cập qua rất nhiều lần, có sao?” Frey tự hỏi, “Cậu nhớ lắm đi.”

“Không thèm nói chuyện với anh nữa.” Lâm Hoài xoay qua chỗ khác, lục lợi trí nhớ, cậu khẳng định tuyệt đối từng nhìn qua công chúa điện hạ, chỉ sợ là thời gian quá ngắn.

Công chúa ngồi cách 2 người khá xa, bên người vây quanh các loại người đến chào hỏi thành chủ Willbur và phu nhân của ông đã đến. Nhìn 1 lúc chả thấy hứng thú nữa, mấy chuyện chả liên quan đến mình, còn không bằng đi ngủ cho sướng.

Lễ khai mạc như bình thường rất không thú vị, dài dòng diễn thuyết rồi thay người lại dài dòng diễn giải, Lâm Hoài buồn ngủ, Frey cẩn thận điều chỉnh vị trí của Lâm Hoài đem 1 nửa người cậu ôm trong lòng mình, hi vọng có thể ngủ thoải mái hơn 1 chút. :’3

Lâm Hoài chưa ngủ hoàn toàn, cảm thấy động tác của Frey nhưng mắt cũng lười mở, Frey so với cái ghế dựa cứng nhắc thì đáng yêu hơn nhiều lắm. :’3

Công chúa Helen chậm rãi đi lên trung tâm vũ đài, mấy người bồi bàn đi theo sau công chúa trong tay cầm 3 hộp trang sức tinh mỹ, Helen nói với Willbur vừa diễn thuyết xong, “Willbur bá phụ thỉnh chờ, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình, cũng thỉnh bá phụ làm chứng lúc này.”

Willbur có chút kinh ngạc, trong kế hoạch không có chuyện này, thậm chí Helen căn bản không cần lên đài: “Công chúa mời nói.” Helen nhìn đám người, cao giọng nói: “Harvey, ta không biết người có ở đây hay không, nhưng, dù người không có ở đây thì ta cũng có chuyện muốn tuyên bố. ”

Đám người một trận ồ lên. Lời của Helen công chúa nhắc mọi người chú ý tới chuyện Harvey không ở đây, mà chuyện hai người họ có hôn sự cũng là chuyện toàn thành đều biết, chính là nhiều năm như vậy vẫn không được nhắc đến thiếu chút nữa thì đã quên. Nay nghe được công chúa ngay trường hợp này mà kêu tên Harvey, không khỏi liên tưởng đến chuyện xưa kia.

”Helen ?” Willbur ngạc nhiên.

“Bá phụ, thực xin lỗi, ta cùng phụ hoàng và mẫu hậu đã nhắc qua chuyện này, nếu ta hết sức vẫn không được vậy thì đành để thủ dụ có hiệu lực đi. Tuy rằng thực đường đột, nhưng thực thật có lỗi, phụ hoàng cũng trách cứ ta, nhưng ta vẫn muốn nói trước mặt nhiều người thành Northen như vậy.” Helen hướng Willbur cúi đầu, người hầu đằng sau đem thủ dụ lấy ra từ trong hộp, giao cho Helen .

Willbur gật gật đầu, cam chịu để nàng làm tiếp chuyện phải làm.

Lâm Hoài nghe được kỳ quái, mơ hồ mở mắt ra.

“ Tỉnh?” Frey hỏi nói.

Lâm Hoài không nói là mình chưa hề ngủ, “Tôi biết cô ấy nhìn quen chỗ nào rồi, không phải là cô gái lúc đó đuổi theo Harvey ở thành Ternia sao? Không ngờ lại là công chúa nha.” Lần trước vừa nhìn thấy 1 thân ma pháp bào màu xanh da trời Harvey đã sợ tới mức chạy trốn chết, cứ tưởng rằng sẽ không lại gặp, không ngờ cơ hội tới nhanh như vậy. cho dù 2 người phong cách lệch pha hơi nhiều nhưng Lâm Hoài vẫn nhận ra, “Sao anh không kinh ngạc chút nào vậy?”

Frey mỉm cười nói: “Trong lúc vô ý có nghe được một ít.”

46. Chương 46

”Harvey, hôn ước của chúng ta coi như xong. Thủ dụ của phụ hoàng ở trong này, nếu đây là thứ anh vẫn muốn, thì ít nhất nguyện vọng của anh đã trở thành sự thật .”

Helen nói chậm chạp, nhìn chăm chú vào phía cửa lớn, muốn nhìn thấy 1 bóng dáng nhưng ngoài cửa vẫn cứ trống rỗng, dưới đài nhất thời yên tĩnh vô cùng, một thanh âm sợ hãi hay cảm thán cũng không có.

Helen cuối cùng tự giấu nở nụ cười, thanh âm nức nở nói, ”Anh không cần tiếp tục trốn tránh ta, anh tự do rồi.”

Quan khách cực kì khiếp sợ, vì lễ mừng mà đến ai mà nghĩ sẽ nghe được 1 tin tức động trời thế này chứ.

Có lẽ công chúa Helen vẻ mặt bi thương quá mức trầm trọng, nên không ai vào lúc này thốt ra lời nào. Trong lòng lại đồng loạt nghĩ, Harvey thật quá đáng, thế mà lại bỏ rơi công chúa điện hạ, thậm chí còn

khiến cho công chúa yêu gã sâu đậm phải xin phụ hoàng mình thủ dục chấm dứt hôn ước, đây là chuyện mà kẻ vô tình cỡ nào mới có thể làm ra chứ!

Willbur thì lại đã có chuẩn bị tâm lý, hoặc là đã sớm dự đoán được kết quả như vậy, nhưng Willbur phụ nhân lại cảm động đến phát khóc, vội vàng đi lên đài, oán hận nói với Willbur, "Đây là con ông dạy đấy!" Lại đem Helen ôm vào trong ngực, đồng tình nói "Con ơi, sao lại ra nông nỗi này chứ."

Helen khóc mắt ngập nước, liên tục lặp lại: "Con xin lỗi."

"Con làm sao mà phải xin lỗi, là Helen nó không biết quý trọng con, nó không có vận tốt để cưới được 1 người con gái như con." Willbur phụ nhân chỉ có thể thở dài, "Helen ngoan của ta, con xứng đáng được người tốt hơn. Ngày mai hãy vui lên, quên chuyện này đi."

Chân tướng là 1 hồi kịch đã được thiết kế tốt. Công chúa điện hạ trải qua một loạt thương đau, rốt cục nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích, quyết tâm để người yêu được tự do. Cho dù đến cuối cùng, người yêu không có xuất hiện chỉ để lại 1 bóng dáng vụn vặt cô tịch giữa đám người.

"Nếu lúc này có một mũi tên từ bên ngoài bay vào đây, cắm vào ngực vị công chúa điện hạ kia, sau đó Harvey tuyệt vọng không cam lòng hiện thân, ôm lấy công chúa thâm tình nói, thực xin lỗi, anh đã tới chậm, darling, kỳ thật anh rất yêu em —— vậy thì HE rồi." Lâm Hoài hạ giọng, vụng trộm nói bên tai Frey.

"Trong đầu nghĩ cái gì không hà." Frey bật cười, bỗng nhiên đứng đắn nói, "Tôi có việc muốn nói."

Lâm Hoài giống như còn đang xem diễn nhìn chăm chăm trên đài, Frey lại cường điệu một tiếng, "Thực sự là chuyện quan trọng. "

"Quan trọng như vậy nói trong trường hợp này không thích hợp đi." Lục chú ý còn chưa có dời đến trên người Frey, thuận miệng nói, phát giác ánh mắt Frey dừng trên người mình, ánh mắt gần như là bình tĩnh cùng trầm mặc, đành phải mỉm cười, "Nếu thực là chuyện quan trọng đương nhiên muốn nghe, trường hợp cùng thời gian đều không quan trọng. "

Frey lấy ra 1 khối tinh thạch, tinh thạch màu tím nhạt được điêu khắc thành hình dạng 1 nhân vật xinh đẹp, mà nhân vật này lại chính là mình. Lâm Hoài vuốt ve tinh thạch trong tay, mượt mà bóng loáng, không có góc cạnh hay thô ráp, cũng không biết dây thần kinh nào đứt mà thốt ra 1 câu: "Giỏi, anh nhìn lên tôi. Nói đi, nhìn bao lâu mới có thể khắc giống như vậy!"

Frey muốn nói mà lời lại nghẹn bên miệng.

Lâm Hoài phát giác mình dùng từ có vấn đề, một chút: "Không biết anh còn có tay nghề này nha, thật lợi hại."

"Ừ, trước đây phụ thân dạy tôi." Vốn không nghĩ tặng sớm như vậy, định một cơ hội thích hợp nhưng nhìn thấy kết cục bi thảm của Helen và Harvey khiến Frey quyết định tặng luôn. Frey không hề đề cập đến chuyện này, "Nếu không thích thì trả lại cho tôi cũng được."

"Đã tặng đi rồi thì làm gì có lí đòi lại chứ, sống là tượng của tôi, chết là tượng của tôi, tóm lại chính là của tôi." Lâm Hoài đem tinh thạch nhét vào trong lòng, Frey ánh mắt chột lóe, quay đầu đi . =))

Lâm Hoài cách lớp quần áo có thể cảm giác được tinh thạch tản ra nhiệt độ so với nhiệt độ cơ thể cao hơn 1 chút.

Đây là một khối tinh thạch tính chất hỗn hợp, tràn ngập nguyên tố hỏa, âm, phong, số lượng ma pháp thạch có thể tạo hình như thế này rất ít, so với ma tinh còn sang quý hơn. Frey bán đi 2 con ma thú cấp 8 gặp được trên đường đến thành Northern kia, sau đó vét sạch ma tinh trên người mới mua được tinh thạch nhỏ bằng nắm tay này. (:3 a sặt nghiệp để mua tinh thạch cho em =))

Nhìn đến nó là nghĩ ngay đến Lâm Hoài, ở chung lâu như vậy, trừ bỏ lúc trước tặng một quyển sách về tinh thần lực—— thì hình như về sau không tặng quà gì nữa thì phải. Hắn không coi trọng vật chất này nọ, nhưng là nhất thời có cảm giác đáng tiếc, nếu có thể có vật lưu lại đoạn thời gian ở chung kia thì thật trân quý.

Ma pháp lực hóa làm bằng đao cứng rắn, giống như khắc ra hình ảnh ở trong đầu, nửa ngày thời gian đã hoàn thành.

Đây là quà tặng ý nghĩa đầu tiên mà cậu nhận được, tuy không quý giá bằng không gian nhưng lại rất ấm áp. Lâm Hoài nhớ lại biểu tình thông thả mà cẩn thận của Frey, không tự chủ được nhớ lại câu mình vừa thốt ra, cho dù biết có lẽ người ta chưa từng để trong lòng, cũng quần bách vô cùng.

Nhất thời đột ngột đứng lên, cảm giác chính mình hành động hơi đột ngột, lại vội vàng ngồi xuống.

"Cậu làm sao vậy?" Frey không hiểu.

Lâm Hoài cười nói: "Nghĩ ra ngoài đi dạo, không khí này khiến người ta tâm tình không tốt." sau khi công chúa Helen nói lời giải trừ hôn ước, lễ khai mạc vẫn không có tiến triển gì, mọi người hiển nhiên cũng không nóng nảy, tin tức bất quá của danh môn quý tộc càng khiến bọn họ hứng thú hơn, hướng chi, còn liên quan đến người trong hoàng thất chứ.

Frey đề nghị: "Nếu không tôi đi với cậu? "

Đang có tâm tình, loại đề nghị cùng nhau giải sầu này sẽ khiến cậu càng hoảng, tất nhiên sẽ không rút não mà đi đáp ứng. Lâm Hoài buông tay: "Lúc này đại khái là thời gian an toàn nhất trong phủ thành chủ đi, đi ra ngoài hít thở khí trời 1 chút sẽ về, nhanh thôi. Hướng chi hai người cũng rất dễ thấy, không thích hợp." Không đợi Frey trả lời liền lác mình đi ra ngoài.

Lâm Hoài thực thích cảm giác ở trong phủ thành chủ, cây cối phồn thịnh, hoa cỏ xanh um, không khí trong lành mát mẻ, thơm mùi cỏ cây, khiến cậu cảm thấy giống như đang đi dạo trong không gian vậy.

An toàn bảo đảm, quan trọng là trên đường đều có hộ vệ, Lâm Hoài liền đi lòng vòng . phủ trạch của thành chủ vốn đã rất lớn, lại trồng rất nhiều cây cối, bóng đêm dày đặc, bốn phía không chút đèn đuốc, Lâm Hoài rất nhanh phát hiện, mình lạc đường rồi.

Đang chuẩn bị lựa chọn phương pháp ngược nhất, chính là cầu cứu, chỉ cần thanh âm đủ lớn, có thể khiến thủ vệ gác đêm nghe thấy, đây cũng là phương pháp đơn giản nhất. Bỗng nhiên giật mình, đẩy ra một mảnh lùm cây, dọc theo đường hẹp quanh co đi không xa, quả nhiên ở một khối đá bên cạnh cái ao nhìn thấy Hạ Duy đang ngồi dưới đất dựa vào 1 gốc cây.

Lâm Hoài do dự không biết nói gì, Harvey đã quay đầu qua, nói giỡn:

"Không nghĩ tới người đầu tiên đến đây là cậu, tôi vừa rồi cứ nghĩ nếu may mắn là 1 cô gái xinh đẹp sẽ lập tức cưới cô ấy làm vợ. Đáng tiếc."

"May mà không phải, nếu không đi nhầm 1 bước đã bị định chung thân chẳng phải là đáng thương quá sao." Lâm Hoài bị lời này dọa, cố ý trêu cợt nói: "Anh có biết có chuyện gì vừa xảy ra ở lễ đường không?"

"Không sai biệt lắm chính là ý kia." Harvey đứng lên, vỗ bụi đất trên người, ban đêm sương nhiều, bụi đất bết thành nước bùn, "Thế mà lại ngồi ngốc mắt cả đêm, đói chết mất."

"Vốn chính là thương lượng tốt rồi, tôi xin phụ hoàng của cô ấy giải trừ hôn ước, còn lại đều do cô ấy giải quyết. Cô ấy chính là cái dạng này, cho dù chuyện gì xảy ra cũng phải tranh thủ lợi cho mình nhất." Harvey rửa tay, tự giễu nói.

"Nhưng cô ấy nhìn qua có vẻ rất thích anh." Trên đài khóc đến hoa lệ đêm mưa cũng không phải là dựa vào được thủy mà làm được, nếu không phải hành động quá mức chân thật thì chính là động tình cảm thật. Janette cũng nói qua, hai người là thanh mai trúc mã, mới trước đây cảm tình vô cùng tốt. Nhưng nghe lời này của Harvey, chẳng nhẽ tất cả là một hồi giao dịch sao?

"Có lẽ đi. Ai biết được." Harvey nhẹ giọng thở dài.

"Thực không phải anh đá cô ấy chứ? "

"Đá? Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, đề cập đến con một duy nhất của đại thành chủ lớn nhất trong 8 thành của đế quốc, còn là một hệ Pháp thánh, cùng hoàng trưởng nữ có tư cách thứ 2 tranh giành để vị có hôn ước, sao có thể chỉ 1 2 câu mà chấm dứt!" Liên tiếp các danh từ thân phận, không biết là đang châm chọc ai.

"Nguyện vọng lớn nhất của cô ấy là trở thành nữ đế, nhìn chung trong lịch sử, các đời lịch đại, chân chính làm được nữ đế có thể có vài vị. Thế lực gia tộc mẫu thân của cô ấy rất hùng hậu, so với các hoàng tử khác chỉ có hơn chứ không kém, có ý nghĩ như vậy cũng có thể hiểu được. Nhưng cô ấy quá cố chấp, thứ trên hết trong lòng vĩnh viễn là quyền thế, ta cũng không dám gật bừa, không muốn 1 cuộc sống tràn ngập vàng son lẫn lộn, giữ 1 toà thành đã đủ mệt chết rồi, hưởng hồ là cả 1 quốc gia. "

Lâm Hoài không nói lời nào, cơn trùng kêu rả rích, gió đêm lạnh, chỉ có giọng nói của Harvey vang lên.

Lâm Hoài cảm thấy lúc này Harvey cần nhất là 1 người có thể lắng nghe.

"Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, 2 bím tóc lúc lắc, cười lộ lên khuôn mặt thật tươi tắn, ánh mắt cong cong giống như mảnh trăng non. Khi đó cơ thể của tôi còn rất tệ, bệnh tật đầy mình, mẫu thân nói với tôi, con mà khỏi được bệnh thì về sau về sau có thể lấy cô ấy làm vợ. Kì thật chẳng qua là thỏa hiệp trong lúc đó của phụ thân cùng đế vương mà thôi, chỉ cần sống sót, sau khi thành hôn sẽ không thể tiếp tục ở lại thành Northen, cũng sẽ mất đi quyền lợi kế thừa thành chủ vị."

"Thế mà lúc đó tôi còn rất vui vẻ, khi đó đồng bạn đều đã có hôn ước, Helen lại là người đáng yêu nhất. "

"Nhưng dần dần lớn lên thì suy nghĩ cũng thay đổi. Helen mạnh mẽ tùy hứng, nhìn trúng mục tiêu tuyệt đối sẽ không buông tay, cho dù đến tình huống không thể vãn hồi cũng muốn tranh thủ chút lợi thế cuối cùng. Tôi không biết cô ấy coi tôi là cái gì, là thứ để khoe khoang với bạn bè, hay là lực lượng duy trì để đạt được đế vị? Chưa bao giờ nói đến cảm tình, vậy thì chỉ có thể nói đây là kết quả thích hợp nhất. "

"Tôi từ lâu đã nhắc đến việc giải trừ hôn ước, đối với ai cũng đều tốt, không lãng phí thời gian, cô ấy cũng có thể một lần nữa tìm được một đối tượng tốt khác, đáng tiếc vẫn kéo dài đến bây giờ."

"Phụ thân anh hình như đã sớm biết chuyện này?" Lâm Hoài hỏi. Willbur thành chủ cũng không giống như không hề có chút chuẩn bị tâm lý nào.

"Cậu nói lão già kia? Tôi và ông ấy ở rất nhiều phương diện đều không thể đạt thành nhận thức chung, tỷ như tôi kêu nhận nuôi 1 đứa nhỏ về kế thừa gia nghiệp, tỷ như tôi bảo muốn đi 1 chuyến lữ hành đến vực ác ma —— cậu có biết vực ác ma không? Đó là 1 nơi thám hiểm rất tốt, cũng là nơi phát sinh nguyên tố bạo động lần đầu tiên của đại lục." Harvey nói xong nở nụ cười, "Nhưng mà trong chuyện này 2 người không thể thống nhất được, mẫu thân của tôi cũng vậy, bằng không tôi cũng chẳng chạy đến thành Corina, nếu có thể, thậm chí trong thời gian ngắn cũng không về. Bọn họ thà rằng tôi cùng công chúa bảo trì hoảng cách trăm ngàn dặm cũng không muốn biết tình cảm của chúng tôi ra sao. "

Lâm Hoài nghĩ đến Willbur thành chủ và Willbur phu nhân, thì ra mọi người đều là phái hành động.

"Helen tranh đế vị chỉ vì cái trước mắt, cô ấy không có cái loại tâm cơ này. Nguyên nhân tôi nói với quốc chủ muốn giải trừ hôn ước cũng là 1 trong những điều này, chỉ cần hôn ước không thành lập thì thành Northen có thể bảo trì vị trí trung lập. Quốc chủ sẽ không hi vọng đế quốc phát sinh phản loạn."

Harvey rót cục ngừng lại, hỏi Lâm Hoài, "Nghe xong nhiều như vậy, có cảm tưởng gì?"

Lâm Hoài nháy nháy mắt: "Hôm nay nhìn đến anh là chuyện tệ nhất, hoặc là ngay từ đầu nên khiến cho anh im luôn. Không có chuyện giết người diệt khẩu linh tinh gì đấy chứ."

Chuyện biết được đều nói ra miệng, tâm tình tầm tối cũng như được mở 1 cánh cửa, nhất thời sáng sủa hơn nhiều. Nghe thấy thế, Harvey cười nói: "Có thể lắm à nha. "

Lâm Hoài nghiêm túc: "Tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật. "

"Không có gì, chỉ là quyền lợi cùng thế lực xung đột nhau, chỗ nào chả có, không phải sao?" Harvey đứng lên, "Đại lục lại không yên ổn, giờ là lúc loạn lạc, ai xưng vương mà chả được. "

"Có ý tứ gì?" Nghe cứ như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Harvey nhìn phương xa, "Chỉ mong dự cảm của tôi là sai, bạo động nguyên tố phạm vi lớn lần thứ 2 sắp xảy ra, mà pháp sư hệ mộc đối với điều này mẫn cảm nhất, đặc biệt là tôi."

47. Chương 47

Harvey nói không sai, nếu trên đại lục chỉ có một người có thể cảm ứng được biến hoá của ma pháp nguyên tố thì người đó nhất định là gã. Đây là kỹ năng thiên phú, không phải chỉ dựa vào tính toán là có thể ra được.

Lời miêu tả nguyên tố bạo động của Barron vẫn còn văng vẳng bên tai, đặc biệt đại lục này đã liên hợp tám vị Pháp thánh tiến hành phong ấn, cường chế đem hai khối đại lục ngăn cách thành hai thế giới hoàn toàn bất đồng nhằm đảm bảo an toàn trước cơn bạo động nguyên tố —thật sự rất khó làm cho người ta không chú ý.

Lâm Hoài cười to một tiếng: "Nghe qua có vẻ rất nghiêm trọng."

"Cũng không đến mức đó — cũng may vẫn tạm thời chỉ là phỏng đoán của ta, vẫn chưa được chứng thật." Harvey thả lỏng giọng điệu, "Tôi đi tìm tư liệu liên quan, tiến tình bạo động nguyên tố diện rộng là xuất phát từ những chỗ nhỏ lẻ sau đó mới giống như bệnh truyền nhiễm, lan tràn khắp nơi, cho đến khi bao trùm cả khối đại lục, thậm chí cả hải dương. Tôi đã đề cập qua với phụ thân dự cảm của mình, ông ấy nói nguyên tố bạo động qui mô nhỏ trên lục địa vốn vẫn không có dừng lại, phỏng đoán như vậy cũng có thể lí giải. Vừa hay thành Corina truyền đến tin tức (bạo động), vì chứng minh suy đoán của mình, tôi đã ra roi thúc ngựa đuổi đến, kết quả chỉ là truyền tống trận mà thôi."

"Nếu thực đến độ không thể vãn hồi — tôi có thể chém chết mấy con ma thú thăng cấp, nhưng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi." Cậu dù sao cũng không phải ma pháp sư, ma pháp sư có thể tham dự hành động quan trọng nhất là phong ấn quá trình, làm chậm lại quá trình bạo động nguyên tố, mà cậu chỉ có thể giúp chút công sức chém giết mà thôi, "Nói chuyện này cho tôi cũng vô dụng."

"Em trai Luxi, cậu rất khiêm tốn, nói 1 hồi khiến ta thoải mái nhiều a! Nếu không phải phụ thân cứ mãi cường điệu hồ ngôn loạn ngữ hội làm cho dân tâm bất an, tôi thật muốn nói cho toàn bộ đại lục biết." Harvey lập tức khôi phục bộ dáng sinh long hoạt hổ vui cười, ôm Lâm Hoài vào trong ngực dùng sức xoa nắn.

Harvey tâm tình thả lỏng rồi thì Lâm Hoài cũng dự đoán được mình sẽ bị tóm lại làm gấu bông, hai má cũng bị cái tay ướm nhép làm cho lạnh toát. Lâm Hoài dùng sức giãy: "Khai mạc còn chưa xong đâu, tôi chuẩn bị trở về tiếp tục xem tiếp, anh ở lại đây ngắm cảnh sao? "

Harvey vươn ngón trở lắc lắc, lộ ra cái vẻ đáng đánh tười cười: "Trò hay chấm dứt quá nhanh sẽ không có ý nghĩa, tôi muốn đi coi náo nhiệt, thật vất vả mới có màn tiền diễn phấn khích của Helen lột đường, ta mà cứ trốn không ra chẳng phải là khiến cho người ta thất vọng sao?"

Cư nhiên còn có thể xảy ra chuyện tồi tệ hơn!

Miệng cậu thật tiện a, trực tiếp chạy lấy người mới đúng chứ!

Lâm Hoài trong lòng bi ai hô một tiếng, bắt đầu đi theo Harvey xuất hiện ở cửa lễ đường.

Lúc này đã đến hồi triển lãm trân bảo, bọn thị nữ xinh đẹp đẩy 1 chiếc xe đẩy nhỏ lên đài, người giới thiệu thật cẩn thận mở ra cái hòm dài hơn hai thước, lấy ra một trường cung bị vùi trong tầng tầng lông. Trường cung đen như mực, trên vũ đài đèn đuốc sáng trưng cũng không có chút phản quang. Kỳ lạ chỗ ở chỗ nó không có dây cung, chính giữa có 1 đồ án màu thủy lam tinh xảo.

Người giới thiệu lộ ra nụ cười ngọt xót, thanh âm nhờ ma pháp trận dẫn dụ cứ như nói nhỏ bên tai, ôn nhu mà rõ ràng."Đây là trân bảo thứ 3 của ngày hôm nay, Cánh cung tàn sát. Trong truyền thuyết, Cánh cung tàn sát là vật sở hữu của Chiến thần Philther Văn thanh danh vang vọng trăm ngàn năm trước của đại lục Karrlia-- --."

"Thiếu gia Harvey đã trở lại!" người ở gần cửa lớn là những người đầu tiên phát hiện ra Harvey. Thanh danh của Harvey ở thành Northen cực vang dội, không chỉ bởi vì gã là con một của thành chủ mà còn vì thực lực của gã bất phàm.

Lâm Hoài nghe câu này nhất thời liền ngồi xổm xuống, ôm đầu lê mông về chỗ ngồi của mình, Frey buồn cười nói, "Cậu có thể quang minh chính đại mà đi vào, hiện tại đại khái không có ai đi chú ý tới cậu đâu."

Lâm Hoài buồn bực nói, "Mỗi lần gặp anh ta là lại gặp chuyện ngoài ý muốn."

"Cũng rất thú vị, không phải sao?" Frey cười nói, "Hiện tại xem ra, lễ khai mạc hôm nay có thể dừng ở đây, hình như mọi người càng quan tâm hai nhân vật chính hơn thì phải. "

Không khí đại sảnh sau khi Harvey trở về trở nên phá lệ nhiệt liệt, mọi người sôi nổi thảo luận suy đoán xem giữa Harvey và công chúa Helen sẽ phát sinh chuyện gì. Vật phẩm trưng bày cũng không trưng ra hết ở lễ khai mạc mà sẽ xuất hiện lần lượt trong thời gian 1 tháng hội đấu giá.

Làm mọi người cực kì thất vọng là, Harvey bình tĩnh đi đến vị trí của mình vẫn bỏ trống, nào bỏ cầu huyết gì gì đó một cái cũng không có phát sinh, bình an đến khi lễ khai mạc chấm dứt.

"Nhìn cậu có vẻ thực không hài lòng với kết quả này thì phải?" Frey cười nói, Lâm Hoài trông mong nhìn qua chỗ Harvey ngồi, anh ta đang lễ phép chào hỏi với Helen công chúa, như 2 kẻ xa lạ.

Cho dù đã biết tiền căn hậu quả, cậu vẫn có chút chờ mong nhìn thấy Harvey kinh ngạc .

Lâm Hoài lập tức phủ quyết nói, "Chia tay trong hòa bình là kết quả tốt nhất, không phải sao?"

"Phải không?"

"Đương nhiên đúng rồi." Lâm Hoài chột dạ cường điệu.

Lễ khai mạc sau khi chấm dứt, Lâm Hoài đem suy đoán của Harvey nói cho Frey, hai người thương nghị một phen rồi quyết định đi núi ma thú.

Mạo hiểm vốn là 1 ván cờ sinh tử, vì tương lai không xác định nguy hiểm nao núng khiếp đảm, còn không bằng tìm 1 địa phương an toàn chờ đợi tin tức của Curtis. Harvey có thể cảm nhận được nguyên tố thay đổi, hững hờ địa phương xuất hiện thay đổi cách thành Northen không xa, trước mắt mà nói, thành Northen mới là nơi nguy hiểm nhất.

"Vẫn còn một việc nữa." Frey toát ra một câu.

"Vừa rồi xem qua nhiều trân phẩm như vậy, giá trị đều rất lợi hại, đáng tiếc không có việc gì cần tới. Còn muốn chờ gì nữa, rồi đi luôn là được rồi. " Lâm Hoài bị gió đêm thổi cho 1 hồi khiến tinh thần lên cao hơn nhiều. Chuột kiên cường cướp được không gian giới chỉ có vô giá kim tệ cùng ma tinh, Lâm Hoài thậm chí hoài nghi vọng linh pháp sư kia có phải đã đi cướp nhà băng (kim khố) hay không. Giờ không lo không có tiền.

"Đến lúc đó sẽ biết." Frey ra vẻ thần bí.

Lâm Hoài không có che giấu chuyện không gian giới chỉ ở trong tay mình, cho dù Lâm Hoài không nói, Frey trong lòng biết rõ ràng. Nhiều năm huấn luyện chiến sĩ khiến cho của độ nhạy thị giác của hắn cao cực kì, 1 chút ánh lửa đỏ vụt qua người Lâm Hoài rồi biến mất, rất nhanh cũng có thể đoán ra là chuột của Lâm Hoài.

Hắn chỉ nghĩ là Lâm Hoài là có túi trữ vật linh tinh gì đó, có thể để đặt vật còn sống vào túi đã là bảo vật thiên kim khó cầu, căn cứ vào miêu tả mơ hồ của Lâm Hoài, hắn từng xem qua sách tư liệu cũng chỉ có thể đoán ra là Curtis cho Lâm Hoài 1 cái túi trữ vật rất cao cấp mà thôi.

Ngã tư đường dòng người chật chội, chen vai thích cánh. Không hổ là sự kiện trăm năm khó gặp, 2 bên ngã tư đường rộng lớn thiết lập một gian hàng trưng bày lâm vẫn không đủ dùng, rất nhiều thương nhân không có mặt tiền cửa hàng đẩy xe hoặc bê rổ đi tới đi lui chào bán sản phẩm. Nào là mỹ thực các nơi, quần áo sắc sỡ, trang sức đủ loại hình dáng.

Frey tìm một cửa hàng dụng cụ tương đối vắng khách, hai người đi vào hỏi thăm.

Vài nhân viên cửa hàng đang ba hoa chích choè với mấy vị ma pháp sư, mà trên thực tế, cửa hàng này chính là vì không có hàng hóa tốt nên dần dần đã xuống dốc đi, thành Northen chưa bao giờ khuyết thiếu cạnh tranh. Còn thừa một người rảnh việc nhìn thấy hai người không có dấu hiệu cấp bậc mà Ma pháp Công hội ban phát, lười nhác đi tới hỏi: "Không biết muốn cái gì, tôi có thể giới thiệu cho 2 người."

Ngữ khí tạm được.

Frey đem gói o sau lưng đặt trên quầy, "Muốn bán đồ. "

"Bán?" Nhân viên cửa hàng buồn cười, nhưng mà cũng thường xuyên có chút lính đánh thuê đem thắng lợi phẩm của nhiệm vụ đến buôn bán, giá ở đây thấp hơn ở bên quầy hàng lưu động một ít, cơ mà bù lại có thể ký hiệp nghị lâu dài, khi mua hàng sẽ được ưu đãi, "Tôi nhớ rõ là không có kí hiệp nghị với dong binh đoàn của mấy người, nếu có có thể cho xem huy hiệu dong binh đoàn 1 chút hay không? "

Frey lắc đầu, đem bao đồ mở ra, bên trong là một đồng ma pháp quyền trục

Nhân viên cửa hàng lơ đãng cầm lấy công cụ xem xét nhìn một cái, ánh mắt nháy mắt sáng rực—— cao cấp quyền trục!

Quyền trục là vật phẩm đắt hàng nhất, đối với ma pháp sư hay phi ma pháp sư đều là con bài cứu mạng chưa lật, chính là cấp bậc càng cao, phí tổn chế tác cùng độ thất bại càng cao, muốn bồi dưỡng cao thủ chế tác ma pháp quyền trục hao phí cũng thật lớn, kết quả là tốt hay xấu lại không cách nào dự tính được.

Bọn họ cần nhất chính là quyền trục tốt để hấp dẫn khách hàng, nếu toàn bộ trong bao này là cao cấp quyền trục, nhất định có thể tranh thủ thêm càng nhiều khách hàng, do đó được hàng càng tăng cao!

Nhân viên cửa hàng muốn tiếp tục xem xét cái thứ hai, lại bị Frey ngăn cản, mỉm cười nói: "Chúng ta trước tâm sự, nếu cậu không làm chủ được, thì gọi chủ cửa hàng ra đây. Bên dưới còn có mấy cái không dễ xác định cấp bậc đâu. Tôi nghĩ là cậu biết." Xem xét cấp bậc cũng có công cụ tương ứng, bình thường mặt tiền cửa hàng chỉ có thể xem cấp độ quyền trục tới cao giai (cấp độ cao cấp) mà thôi, không thể dễ dàng xem xét những thứ cao hơn cao giai một tầng.

"Được, tôi đi nhanh thôi. Chờ một lát." Nhân viên cửa hàng không dám hàm hồ.

Nhân viên cửa hàng đi rồi, Lâm Hoài sợ hãi than: "Không nghĩ tới anh còn là cao thủ chế tác quyền trục!"

Frey nói đến thoải mái, "Làm nhiều liền thuần thục, cũng không phải rất khó khăn, nếu cậu muốn học thì tôi có thể dạy cậu. "

Hôm qua vì mua lễ vật cho Lâm Hoài nên đã tiêu hết tiền rồi.

Một lần tiêu xài nhiều tiền, điểm chủ nói muốn đưa tiểu lễ vật, Frey liền lựa chọn vài tài liệu chế tác đơn giản đương trường chế tạo thành quyền trục bán luôn cho điểm chủ, rồi sau đó lại mua tài liệu chế tác cao cấp nhất, bởi vậy lập lại.

Cao cấp ma pháp quyền trục trân quý nhất ở chỗ xác xuất thành công thấp đến mức khiến người ta giận sôi gan, mà độ sai sót của hần thấp —— có quan hệ với ma pháp lực cùng tinh thần lực cấp cao của mình, cuối cùng mang theo một đồng tài liệu cao cấp trở về, chuẩn bị làm hết chỗ đó.

Frey sẽ không nguyện ý nói, hần làm mấy thứ này chỉ là vì kiếm dùng truyền tống trận đi ma thú linh. (=)) chẳng đảm đang, biết kiếm tiền nuôi vợ)

Ngoài phòng bỗng nhiên vang lên 1 tiếng nổ mạnh, tiếng động âm vang làm mặt đất cũng rung rung.

Đám người trên ngã tư đường lập tức không còn không khí náo nhiệt như lúc trước, khẩn trương cùng sợ hãi nhanh chóng lan tràn bữa vậy lấy họ. Bọn họ đại đa số đều là người bình thường, không có sức chiến đấu, chỉ có chiến sĩ cùng ma pháp sư là còn có thể bảo trì trấn định. Cửa hàng dụng cụ ma pháp có không ít người đi vào, mặt tiền cửa hàng nho nhỏ ngay lập tức chật chội đến nỗi đứng cũng không có.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Frey bắt lấy 1 người vừa mới vọt vào gần hần nhất dò hỏi.

Người nọ vẫn còn hoảng sợ, suyễn khí nói: "Tôi không biết. Nghe được một tiếng bạo vang, lỗ tai sắp bị chấn vỡ, chết tiệt."

Một người hiểu biết tình huống chen vào nói: "Bên kia có cửa hàng buôn bán ma thú tập thể nổ mạnh, thì thể giống như bị tháo nước, một chút máu cũng không có, đến xương cốt cũng không còn. "

Hần không có cố ý khống chế âm lượng, mọi người trong cửa hàng đều nghe được rõ ràng, nhin không được cả người phát lạnh, nổi một thân da gà.

48. Chương 48

"Ra xem sao." Lâm Hoài đề nghị. Hình dung của người nọ vạn phần quỷ dị, làm cho không gian gần như phong bế càng thêm âm trầm. Lòng người hoảng sợ, mọi người đều khe khẽ nói nhỏ. Cậu vẫn chưa tin hẳn, trong lòng vẫn hoài nghi, chỉ có thể đi xem mới biết được tình huống chính xác.

Frey gật đầu, không quên lấy đi quyển trục đã chế tác hoàn hảo. Lấy tình hình hiện tại bán ra quyển trục tất nhiên là không có khả năng, lưu lại để phòng thân là thích hợp nhất, nhưng mà có trời biết có thể nổ thêm phát nào nữa hay không.

Người đi lại trên ngã tư đường đều chạy trốn hết, trốn vào cửa hàng 2 bên đường. Ngoại trừ cửa hàng dụng cụ ma pháp, cuối ngã tư đường có 1 cửa hàng lớn có không ít người dừng lại ngoài cửa.

Đợi đến gần, chỉ nhìn đến bên trong một mảnh đồng hồ hỗn độn, khói đen nồng đậm bốc ra từ trong cửa hàng, vị cháy khét nồng nặc.

Có không ít nhân viên bị thương được chuyển qua chỗ trống.

Wilbur thành chủ và Harvey đã đuổi tới, bên trong vây quanh rất nhiều người, căn bản không tìm thấy cơ hội phát biểu.

Bọn lính theo sau đến, bước chân chính tề phát ra tiếng vang đều đều. Bọn họ thống nhất mặc áo giáp từ đầu đến chân, trong tay cầm trường thương, dựa vào mệnh lệnh xin phép từ Wilbur, bắt đầu có trật tự sơ tán đám người.

Không bao lâu, lại một tiếng nổ mạnh vang lên, lần này là 1 hướng khác của ngã tư đường, 1 cửa hàng quy mô nhỏ lập tức bị ồ bay, phóng ốc bên cạnh cũng bị vạ lấy sụp xuống.

Có tiếng người âm run run kinh hô: "Thần a, bên kia cũng là một cửa hàng buôn bán ma thú, hôm qua tôi nhìn trúng một con ma thú cấp còn chưa kịp đi mua!"

Bên kia cũng tụ tập không ít người, có người sống sót kinh hồn chưa định, có người tử vong bị người khác chuyển đi, lập tức vang lên tiếng gào khóc. Tiếng khóc không không khí hỗn loạn không rõ ràng nhưng lại khiến cho đám đông thêm hỗn loạn. Wilbur đang dùng ma pháp lực dò xét nguyên nhân, thấy thế đành phải dừng lại cất cao giọng nói: "Mọi người bình tĩnh, chúng ta sẽ mau chóng sắp xếp cho mọi người rời đi, hoảng sợ."

Dù sao cũng là Pháp thánh, lời của ông được người ta tôn sùng như thần ý, cho dù có nguy cơ như thế nào thì cũng có 1 vị Pháp thánh ở cùng bọn họ. Mùi quảng sùng bái cũng được, giọng nói to rõ ràng đã khiến đám người sợ hãi rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Bỗng nhiên trong lúc đó, những cửa hàng sở hữu và tiêu thụ ma tinh đều liên tiếp bắt đầu nổ mạnh, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, khói đặc bốc lên tận trời, tiếng ma thú gầm rú lần cuối trước khi chết lần lượt vang lên, khiến cho người ta ngay cả phản ứng lại để thoát thân cũng không kịp.

Harvey hít một ngụm khí lạnh: "Có cái gì đó đang điên cuồng hấp thu ma pháp nguyên tố. Ma tinh, ma pháp thực vật, thậm chí còn bạo động ma pháp nguyên tố."

Wilbur sắc mặt nghiêm túc, hiển nhiên ông cũng biết ngọn nguồn, mặc niệm ma pháp chú ngữ, 1 hàng rào mộ hệ hình bán cầu chậm rãi xuất hiện trên nóc 1 cửa hàng khác—— có hàng rào nặng nề áp chế, phía trên cửa hàng xuất hiện một cánh cung dài, đen trầm không sáng bóng, chỉ có ẩn kín màu thủy lam ở trung tâm phát ra quang mang kinh người.

"Thế mà lại là nó!"

"Cánh cung tàn sát. "

Người có mặt trong lễ khai mạc ở đây liếc mắt một cái có thể nhận ra được —— hình dáng quá mức đặc thù, lai lịch cũng tương đương không tầm thường, không ít thế gia (gia đình quyền thế lâu đời, chuyên về 1 lĩnh vực nào đó) phái người lại đây vì cánh cung này, có thể nói nó là vật áp trụ lần đấu giá này ở thành Northen. Hội đấu giá còn chưa bắt đầu, thật không ngờ cư nhiên lại xảy ra loại chuyện này trước!

Bên cạnh một người thấp giọng nói: "Truyền thuyết nói cánh cung tàn sát là vũ khí mà Pháp Thần chế tác vì tình nhân của mình, không may, Chiến thần Philther có tâm giết chóc quá nặng, cuối cùng trở mặt thành thù với Pháp thần, triển khai một hồi đánh nhau khinh động toàn thế giới! Kết cục lại là đồng quy vu tận, cũng có người nói linh hồn của Philther bị phong ấn trong cánh cung tàn sát, hết thấy đều là bí ẩn."

"Có loại chuyện này sao?"

"Đương nhiên, cánh cung tàn sát là vật nhiễm máu tươi, ai sở hữu nó cũng đều không được chết tử tế được, còn không có bởi vì sức mạnh khủng khiếp của nó làm hại sao, ai mà biết được?" Người nọ phẫn nộ cười, không nói thêm gì nữa.

Curtis? Philther?

Pháp thần? Tình nhân?

Nói giỡn sao, tình nhân của Curtis từng là nam sao?

Vấn đề này chỉ loé qua trong đầu Lâm Hoài mà thôi, không có thời gian tiếp tục nghĩ. Cánh cung tàn sát đang không ngừng bắn ra mưa tên, ánh lửa đỏ rực vùng vãi trên mặt đất, bắn đến đâu thì dù không bị ngọn lửa thiêu đốt cũng cháy âm ỉ.

"Cánh cung tàn sát không ngừng hấp thu ma pháp nguyên tố, không có trở ngại, không có cực hạn. Chỉ sợ ẩn kín màu lam ở trung tâm kia chính là nguyên nhân." Frey bình tĩnh nói, "Hoặc là hủy đi cánh cung này, không thì phải tiêu trừ ẩn ký kia, nếu không vĩnh viễn không có lúc nó bị khô kiệt năng lượng. "

Lâm Hoài nghe không được thanh âm, trái tim bang bang đập loạn, cậu cảm thấy chính mình bị một đôi mắt âm độc lạnh lẽo theo dõi! Cậu dùng lực thở dốc, hẳn là ảo giác thôi.

Wilbur thành chủ cùng 1 vài vị bằng hữu Pháp thánh liền thủ muốn tiến hành phong ấn cự ly xa với cánh cung tàn sát, cánh cung giống như mới thức dậy từ trong giấc ngủ sâu, sao có thể dễ dàng bị đồng phục!

Trường cung giống như tự có ý thức, linh hoạt trốn tránh công kích của vài vị Pháp thánh, đồng thời dành dụm năng lượng, giữa không trung bắn ra mưa tên lửa dày đặc, nhóm Pháp thánh đành phải sửa công kích thành phòng ngự, đem cơn mưa tên đỏ rực này cản lại.

Trường cung thừa dịp này phát ra hào quang mãnh liệt, màu đen trầm mặc biến thành màu đỏ như kim loại bị nung chảy, 1 mũi tên dài đáp trên cung chờ phát động.

Vài vị Pháp thánh lâm thời chế ra bức tường phòng hộ phạm vi rộng, cường độ cũng không lợi hại, cung tiễn xuyên thấu qua lớp phòng hộ, phương hướng hơi chệch đi, thẳng tắp bắn về phía Lâm Hoài.

Lâm Hoài không kịp trốn tránh, Frey ôm lấy hông cậu, đồng thời lấy ra quyền trục không gian, nháy mắt dời đi vị trí, xuất hiện bên ngoài thành Northen.

Không có giây thở dốc nào, trường cung lại xuất hiện trong không trung, âm hồn bất tán!

Sau vài lần sử dụng quyền trục, vẫn dừng trong phạm vi công kích của cánh cung tàn sát. May mắn Frey chuẩn bị không ít quyền trục, nhưng lúc này hẳn chỉ hạn lúc ấy không chuẩn bị càng nhiều thêm.

"Quả nhiên, nó giống như nhắm vào chúng ta." Frey cười nhạo.

Lâm Hoài liên tưởng đến câu nói kia, trong lòng phát lạnh, cánh cung tàn sát hẳn là nhắm vào cậu, có lẽ cùng không gian Curtis đưa cho cậu có liên quan.

"Chỉ cần anh không ở bên cạnh tôi thì sẽ được an toàn." Lâm Hoài còn thật sự nhìn Frey, "Chúng ta đi 2 hướng ngược nhau, anh sẽ không sao."

"Nói vớ vẩn gì đó! Sao tôi có thể rời đi chứ?" Phát hiện cánh cung tàn sát lại chuẩn bị bắn tên, Frey lại xé mở quyền trục, tại chỗ vang lên 1 tiếng nổ mạnh, mặt đất bị đào ra 1 cái hồ ta, cỏ cây bị đốt cháy thành than.

Hai người từ không trung ngã xuống, Frey ôm Lâm Hoài lăn mấy vòng, quần áo đã sớm không còn hình dạng.

"Xin lỗi." Lâm Hoài nhẹ giọng nói.

Frey nhìn lại cánh cung xuất hiện trong không trung, cánh cung vang lên thanh âm lửa cháy rừng rực, cánh cung cong cong giống như con mắt, từ phía trên nhìn chòng chọc vào 2 người. Frey mềm nhẹ xoa đầu Lâm Hoài, cũng không nhìn cậu mà thản nhiên nói: "Tôi không thích nhất chính là hai chữ này, nếu có thể vĩnh viễn cũng không muốn cậu nói với tôi 2 tiếng xin lỗi — tôi nguyện ý tin tưởng cậu, cậu cũng đã đáp ứng với tôi, nhưng khi nào thì mới chân chính làm được đây?"

Frey rút ra trường kiếm, "Đi theo sau tôi, không được tách ra xa. "

Thúc dục ma pháp lực gọi ra bằng chi Bạch hổ!

Tuy rằng đã là Ma đạo sư, nhưng sự phối hợp giữa chủ nhân cùng kiếm linh (linh hồn của kiếm) cũng không theo trình độ ma pháp lực lên cao của chủ nhân mà có thể sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nguyên tố ma pháp ám hệ cản trở hần cùng kiếm linh trao đổi, song hệ ma pháp với hần mà nói giờ chính là trở ngại!

Chỉ có không ngừng tiến hành giao chiến, học hỏi mới có thể trở nên càng mạnh.

"Hổ gầm núi rừng!"

Frey hét lớn một tiếng, Bạch hổ phát ra tiếng gầm dài, mặt run run, vô số băng thứ mọc lên, biến thành cột băng đánh nhau với mưa tên rực lửa giữa không trung, chỉ một thoáng, hơi nước che mờ tầm mắt, chỉ còn lại màu trắng mê mang. Lâm Hoài nắm chặt tay, không muốn 1 mình tiến vào không gian lưu lại Frey một người một mình tác chiến, vậy vì sao không cùng tiến vào không gian tị nạn chứ?

Đã là lúc nào rồi, có cái gì do dự nữa chứ!

Cậu nhắm mắt lại, phát động liên hệ với không gian.

Trong nháy mắt, cùng Frey tiến vào không gian.

Tầm mắt thay đổi, Frey xem qua chung quanh cảnh quan, trong chớp mắt liền bình tĩnh xuống, khẽ cười nói: "Nhất thời tình thế cấp bách, cư nhiên đã quên cậu có phương pháp bảo mệnh."

"Lúc ấy xảy ra bất tỉnh lịnh, đã nói dối anh. Không gian quả thật là Curtis cho tôi, chẳng qua năng lực lợi hại hơn so với những gì tôi nói mà thôi." Lâm Hoài cướp lời nói.

"Không sao, tâm phòng người không thể không có. " Frey thông dong mỉm cười, "Hiện tại không sợ tôi biết nữa sao?"

"Mới đầu chính là vì lo lắng cho nên mới nói dối không ít, về sau sẽ không nữa. " Lâm Hoài cười nói.

Quả thật thật không ngờ nhanh như vậy đã đem chuyện không gian nói cho Frey, nhưng cậu quả thực không thể để 1 mình anh ta ở bên ngoài đối mặt nguy hiểm. nháy mắt kia cũng là đương nhiên, nếu cảm tình nhiều năm như vậy là giả, nếu liều chết cứu giúp cũng là giả, vậy thì thế giới này chỉ toàn dối trá.

"Hình như rốt cục tôi đã làm đúng 1 chuyện rồi." Frey coi như hiểu lời mà Khúc không nói ra. Lời nói cũng chỉ như gió thoảng, hành động mới là cách thể hiện tốt nhất. "Nhưng cậu đừng quên, Berger cũng đã từng bảo vệ cậu. "

"Cứ cho là lúc đấy tôi bị ngu đi." Lâm Hoài nhún vai. Thời gian quen biết Berger chỉ ngắn như vậy, 2 việc này mà đánh đồng quả là Frey tự hạ mình.

"Vậy cũng không hấn, nếu không tôi cũng không có được cơ hội chiếm được niềm tin của cậu. Như vậy cũng rất tốt, tôi sẽ không khiến cậu thất vọng, yên tâm đi. " Frey bồi được qua loa cho vết thương, "Có biết ngoài kia xảy ra chuyện gì không? "

Lâm Hoài bất đắc dĩ lắc đầu, ở trong không gian không thể di chuyển cũng không thể biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, là 2 việc khiến cậu vô lực nhất: "Cánh cung kia có lẽ đã đi rồi, có lẽ còn chưa đi. Muốn mạo hiểm sao?"

"Không thể cứ ngốc nghếch ngồi chờ được. " Frey nói.

Lâm Hoài gật đầu đồng ý.

Bên ngoài một mảnh cực nóng, cánh cung tàn sát giống như có thể cảm ứng được vị trí của không gian, đem chỗ đó đốt thành một mảnh tro tàn, nhưng lại thủy chung không dả động được gì đến không gian. Cực kì kiên nhẫn chờ ở bên ngoài không rời đi.

Lâm Hoài hai người đành phải trở về.

”Chẳng nhẽ chúng ta chỉ có thể đợi Curtis lại đây hay sao?” Lâm Hoài bất đắc dĩ nói, vắt hết óc cũng nghĩ không ra biện pháp khác, trình độ sức mạnh của cánh cung tàn sát không phải là thứ mà bọn họ có thể cứng rắn kháng cự, ”Nghe nói trong cung có phong ấn linh hồn, thật sự có thể làm được sao?”

Frey rút thanh trường kiếm ra đưa cho Lâm Hoài, ”Nhớ rõ con Bạch hổ kia không? Bằng chi Bạch hổ là ma thú cường hãn nhất trong số các Thánh linh thuộc tính băng, đem linh hồn phong ấn vào trong binh khí là có thể trở thành Thánh linh.”

Lâm Hoài tinh tế quan sát thanh trường kiếm, lại nghe Frey nói thêm:

”Cậu đem bí mật của không gian nói cho tôi biết, để trao đổi, tôi cũng đem chuyện nói cho rõ ràng. Chuyện mà cậu vẫn muốn biết.”

49. Chương 49

Frey nhắc đến chuyện của mẹ mình khi trong mắt luôn che giấu không được tưởng niệm cùng kiêu ngạo, ”Đáng tiếc, gặp cha tôi rồi lại sinh ra tôi, có lẽ là chuyện bất hạnh nhất trong đời bà.”

”Cha tôi Reggie Arnold coi như là sinh ra danh môn, nhưng rõ ràng ác danh vang xa. Webster là người thống trị thành Ciphall, ông là con của gia chủ gia tộc Webster, phía trên còn có 1 anh trai, là bác của tôi, Osmond Webster.”

Lâm Hoài nghe nói qua đại danh của thành Ciphall như sấm bên tai.

Sau khi sống cùng Clyde gia gia, mỗi khi Clyde gia gia nhắc tới đám người mình ghét nhất thì thành Ciphall là nơi chuyên thu lưu ác ôn.

Thành Ciphall là dải đất nổi tiếng của đại lục Eisleyman, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, tụ tập không ít đào phạm bị các đế quốc truy lùng, tự thành lập một quốc gia.

”Đừng nhìn cha tôi hiện tại bộ dạng râu ria xồm xàm lôi thôi lếch thếch không ra gì, khi trẻ ông ấy cũng rất tuấn tú, tự xưng là mỹ thiếu niên hạng nhất thành Ciphall. Cơ mà so với tôi thì vẫn kém 1 chút.” Frey muốn đùa một chút, lại phát giác giọng nói mang theo chút ghen ghét, một câu suýt nữa nói không hết, ”Ông cũng giống đại đa số người trong gia tộc giống nhau, cũng là ám hệ ma pháp sư, ông không thích Vong linh sinh vật, chán ghét người khác liên hệ ông với hai chữ vong linh, thích đọc sách, đi du ngoạn, sau đó liền gặp mẹ tôi —— hai người yêu nhau.”

”Kết hôn, sinh con, nhưng thần hạnh phúc vẫn không chiếu cố họ.”

”Năm tôi 4t, thân phận ám hệ ma pháp sư của phụ thân bị Quang Minh thần điện phát hiện, phụ thân vì muốn ở bên cạnh mẫu thân, thậm chí vài năm cũng không liên hệ gì với thành Ciphall, có trời mới biết làm sao họ lại tra ra được! Mấy ông già ở thần điện luôn cố chấp cho rằng sự tồn tại của ám hệ ma pháp sư là không nên, người sở hữu hay liên quan đến ám hệ đều là những kẻ tội ác chồng chất, không thể không chết.”

”Mẫu thân vì bảo toàn gia tộc Josh, tuyên bố thoát li quan hệ với gia tộc, cùng phụ thân mang theo tôi trải qua cuộc sống đào vong. Khi đó gia tộc Samuel và gia tộc Josh đang tranh quyền đoạt lợi, nhà nào cũng ở nơi đầu sóng ngọn gió,

Gia tộc Samuel bắt lấy chuyện này cấu kết với Quang minh thần điện truy đuổi chúng ta, thậm chí còn kêu gia tộc Josh xử quyết mẫu thân, đó là tội đối nghịch với toàn lực địa, không thể tha.”

”Quả thực buồn cười!”

”Bất quá bởi vì gia tộc Josh tài đại thế đại, có vài chiến tướng danh chấn đế quốc, duy trì 1 phương, quốc chủ sau khi giành được ngôi vị hoàng đế liền liên hợp với gia tộc Samuel diệt trừ gia tộc Josh.

Tội danh tự nhiên sẽ không đơn giản, bọn họ sưu tập hơn một trăm bằng chứng.” ”Tranh quyền thất bại, gia tộc Josh cũng biết được kết cục cuối cùng, lại không nghĩ rằng nhanh như vậy, đối thủ tâm tư ngoan độc như vậy, tàn sát cả nhà, một người cũng không lưu lại. Mẫu thân vì muốn nhìn người nhà 1 lần cuối, suốt đêm chạy trở về, trùng kế, phụ thân đuổi tới sau chỉ có thể cứu được thi thể của bà, cũng liệu chết góp nhặt linh hồn phân tán. Nhưng có lợi ích gì chứ, đã chết chung quy là đã chết.”

”Sau lại hết thấy đều thay đổi.”

”Phụ thân bắt đầu học tập Vong linh ma pháp, ông đã không còn trẻ, một lần nữa học tập quả thực chính là liều mạng mà học, phương pháp tăng cường sức mạnh nào cũng đều dám thử, ông chỉ muốn báo thù. Ông lại nói tôi không cần thừa nhận những thứ này, ông không cho tôi tiếp xúc Vong linh ma pháp, những cừu hận ân oán, chỉ cần để ông chịu rồi chấm dứt là đủ.

”Sau khi tôi 8t thì vào học viện ma pháp học tập ma pháp thủy hệ, sau đó quen biết Berge, làm bạn bè với y. ”

”Berger tâm tư thuần lương đơn giản, không thể không nói, nhà bọn họ giáo dục ngoài ý muốn thành công, vị trí thứ nhất trong lòng Berger vĩnh viễn không phải chính mình. Gia tộc, quốc gia, so với tính mạng y còn quan trọng hơn. Không thể phủ nhận, nếu thắng được hoàng vị, y sẽ là một đế vương xuất sắc, quyền mưu, thủ đoạn, trí tuệ, khí độ, những gì nên có 1 cái y cũng không thiếu. ”

”Chính là tai hoạ của 1 nhà mẫu thân đều do gia tộc Samuel đầu sỏ gây nên, chính là Berger vì đánh bại 2 anh trai đã lập hiệp nghị với quang minh thần điện—— 1 ngày y làm đế vương, thế gian vĩnh viễn không có Hắc ám.

Y chặt đứt đường sống của mọi ma pháp sư sở hữu hắc ám. Tôi với y, sớm đã là kẻ thù không đội trời chung.”

”Phụ thân kỳ vọng nơi tôi, tôi cũng rất cố gắng. Ít nhất thì ở ma pháp học viện, tôi có biểu hiện tốt lắm.”

”Nhưng ông vì báo thù, ở thành Obilan của cậu đã ám sát một Ma đạo sư, bản thân bị trọng thương, bị thương chạy trốn tới Solna trấn, vì hấp thụ sinh mệnh lực nên giết chết hết 1 nhà. Tôi lo lắng cho thân thể của ông, suốt đêm đi tìm ông, không nghĩ tới Berger bọn họ cũng đến!”

”Hết thấy đều đã xong, biểu hiện giả dối chính là biểu hiện giả dối. Tôi không thể để bất kì kẻ nào biết tin Reggie Arnold truyền ra ngoài, cho dù là cừ địch cũng chưa bao giờ đuổi tận giết tuyệt, nhưng lần đó không thể không làm. Bị kịch nhỏ cổ không tận gốc tôi đã thấy nhiều lắm, nếu đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. ”Vận khí không tốt, cha tôi bị thương nặng như vậy, miệng vết thương cũng chưa cầm máu được, vốn cứ tưởng chỉ cần dành chút thời gian xử lí xong xuôi sự tình rồi đuổi theo cũng được, ai biết ——” Frey nhún vai, bất đắc dĩ thở dài.

Lâm Hoài sờ sờ gáy, đột nhiên nghĩ đến chính mình góp phần cũng không ít, cứu Berge, để cho Berger có thời gian thông báo cho đạo sư, hai người thông qua truyền tống trận trên núi mọc vì tìm được Reggie Arnold và Frey —— cuối cùng cùng Frey đi vào thế giới này.

”Quang minh và hắc ám. Quyền lực và ích lợi.” Lâm Hoài nhin không được cảm thán.

Frey thấy Lâm Hoài ra vẻ ông cụ non thở dài, nhẹ nhàng cười rộ lên, nói: ”Tôi không thể khiến mọi người toàn thế giới thừa nhận sự tồn tại của ám hệ ma pháp sư, dù sao thì có 1 ít Vong linh pháp sư hành sự quá mức vô nhân đạo. Chỉ cần tìm được nước sinh mệnh cứu sống mẫu thân, phụ thân liền không có việc gì, như vậy là đủ rồi. Về phần ông báo thù hay không thì tôi sẽ không xen vào .”

”Anh muốn nước sinh mệnh để cho thân thể và linh hồn mẫu thân anh dung hợp?” Lâm Hoài bắt được trọng điểm.

Frey gật đầu: ”Đúng vậy. Cũng gần như thế, thời gian đã lâu rồi, linh hồn suy yếu vô cùng, chỉ có nước sinh mệnh mới có thể khiến cho bà chân chính sống lại.”

Lâm Hoài nghĩ đến Curtis cũng là linh hồn cùng thân thể chia lìa rất lâu, về sau mới thành công trở về được với thân thể. Không ngoại trừ Curtis là Pháp thần độc nhất vô nhị, cùng với việc đúng lúc bảo trì linh

hồn trên thân con ếch không tiêu tan, ông ta quả thật biết cách làm cho linh hồn trở lại thân thể. Nhưng na nghe lời này, thì hình như giá nào cũng phải có được nước sinh mệnh.

Đang nằm thẳng cẳng dưới đất, chuột kiên cường hốt hoảng lăn ộn, kêu ầm ĩ, chạy vòng quanh chân Lâm Hoài không ngừng.

Lâm Hoài đặt chuột kiên cường trên tay, con chuột nhỏ trừng đôi mắt to không ngừng kêu to, thanh âm bén nhọn giống nhau muốn khóc.

Lâm Hoài cùng Frey liếc nhau, "Chúng ta đi ra ngoài đi, hình như nó cảm giác được cái gì."

"Nghe lời cậu." Frey không có ý kiến.

Ra ngoài không gian, bên ngoài giữa không trung có một người 1 cung đang giằng co với nhau.

Cánh cung tàn sát phát ra tiếng cưỡi khắc khắc, trên cánh cung toát ra ửa đỏ diễm toát ra lưu chuyển, ánh lửa đỏ rực như hốc mắt trống rỗng, phẳng phát sâu như đáy vực.

Curtis y bào tung bay, treo giữa không trung, trong tay có 1 chiếc đai lưng màu lam nhạt, nó giống như có sinh mệnh, bảo hộ bên người y, bay bay.

Cánh cung tàn sát hào quang tăng vọt, ẩn ký màu lam nhạt giống như một khối nam châm thật lớn, hút hết tất cả ma pháp nguyên tố quanh vùng, năng lượng tụ tập khiến nó biến thành 1 cánh cung màu xanh.

Curtis vết thương lỗ chỗ, một vết máu chói mắt trên 2 má tái nhợt, ngực phập phồng, cực lực hô hấp. Sức mạnh của y còn chưa có khôi phục hoàn toàn, chiến đấu như vậy là rất cố sức.

Chuột kiên cường sau khi đi ra liền phóng ngay tới bên cạnh Curtis, 1 cái bóng màu đỏ vút qua, Lâm Hoài còn chưa kịp làm gì, mũi tên màu xanh tím đã bắn ra, nhắm thẳng ngực Curtis mà bay tới.

Dây lưng trong tay Curtis không ngừng dài ra, biến thành 1 cái kềm thật lớn bảo vệ y.

Mũi tên xanh tím có sức mạnh thần kì, thiêu đốt đai lưng thành không còn gì, dư ba tiếp tục nhắm phía Curtis —— chuột kiên cường đột nhiên xuất hiện trước người Curtis, đem dư ba màu xanh tím kia nuốt hết vào bụng!

Cánh cung tàn sát sau mỗi lần bắn tên đều cần thời gian tích tụ lực lượng chuẩn bị cho lần công kích tiếp theo.

Tên thứ nhất đã bắn ra, tên thứ 2 còn chưa có bắt đầu, Frey đã triệu hồi băng chi Bạch Hổ, một thanh âm hồ gầm vang khắp bình nguyên, khiến cung tiễn đóng băng trong không trung.

Thừa dịp lúc này, Curtis cũng phát động không gian trói buộc, phong ấn lâm thời cánh cung.

Hút hết năng lượng của mũi tên, chuột con chỉ còn lại một hơi thở, hô hấp đều là sương khói, bụng tròn xoe, bên trong ma tinh còn không chưa tiêu hóa xong, mở to đôi mắt ướt sũng nhìn Curtis.

Curtis an ủi nói: "Ngoan ngoan ngủ một giấc. Lần này sẽ không vứt bỏ mày đâu."

Chuột kiên cường lúc này mới yên tâm nhắm hai mắt lại, mê man ngủ.

Curtis không đợi hai người mở miệng nói chuyện, đi thẳng vào vấn đề nói với Lâm Hoài, "Trong không gian còn quả Tử lân không, có thể cho ta 1 quả được không?"

Lâm Hoài rất nhanh ý thức được Tử lân quả trong lời Curtis chính là loại trái cây tác dụng thật lớn, từ hư không lấy ra hai quả, "Không gian chính là ông tặng cho tôi, loại chuyện này sao có thể không đáp ứng chứ. Không đủ thì còn 2 quả, đáng tiếc tác dụng thì lớn mà lại không có nhiều." May mắn về sau biết nó trân quý, nên cố ý cất giữ mới không bị chuột kiên cường phá hỏng, nếu không thì có mà khóc không ra nước mắt mất.

"Hai quả là đủ, không cần nhiều hơn." Curtis ngồi xổm xuống, dùng không gian áp bách đem hai quả Tử lân ép thành chất lỏng, nhỏ vào miệng chuột kiên cường.

Yết hầu chuột nhỏ hừ một tiếng, nuốt chất lỏng xuống, ngủ thật trầm, không hề tỉnh lại.

"Loại quả này có tác dụng gì vậy?" Lâm Hoài truy vấn nói, nếu có thể thay thế nước sinh mệnh thì không còn gì tốt hơn, Tử lân quả đã là tạo vật trân quý nhất trong không gian, nếu mà còn không được, Lâm Hoài liền bất lực.

"Rửa sạch." ánh mắt Curtis dừng trên người chuột nhỏ.

Không ngoài sở liệu, "Không có tác dụng khác sao?" Lâm Hoài còn chưa từ bỏ ý định.

"Không có được liệu toàn năng, có trân quý hơn nữa cũng vô dụng." Curtis cảm giác được lo lắng trong giọng của Lâm Hoài, nhưng không được chính là không được. Tử lân quả là y hao hết thiên tân vạn khổ lấy được từ chỗ sâu trong ma thú linh, tự nhiên được hiệu bất phàm, nhưng cũng chỉ đành khiến Lâm Hoài thất vọng.

"Vậy quên đi." Trời không tuyệt đường người, nhất định có thể tìm được biện pháp khác.

"Nguyên tố bạo động sắp bắt đầu, không phải lần đầu tiên, cũng không phải lần cuối cùng." Curtis đặt chuột nhỏ trong lòng bàn tay, lúc này mới đứng lên nghiêm túc nói.

Cho dù nghe Harvey nói qua, giờ nghe Curtis xác thực lại càng khiến người ta lo lắng."Không có phương pháp nào gọn 1 lần hay sao?"

"Ít nhất bây giờ ta còn chưa biết." Curtis lắc đầu, "Lần nguyên tố bạo động trước ta còn chưa có sinh ra, tình huống cụ thể đều là tham khảo từ sách vở, tư liệu. Hiện tại vấn đề mấu chốt nhất là —— cánh cung kia rất nguy hiểm, có thể khiến cho nguyên tố bạo động rồi biến thành nguyên tố tự mình sử dụng. Luxi, trừ phi cậu ở lại luôn trong không gian, hoặc đem không gian ném cho ta, bằng không tính mạng của cậu rất khó giữ. "

"Thì ra vẫn còn phiền toái." Lâm Hoài cười khổ.

"Còn có phương pháp khác không?" Frey biết tác dụng của không gian, muốn đem không gian đưa cho người khác thật sự thực đáng tiếc.

"Có, ta đưa cậu trở về." Curtis ánh mắt ngưng trọng, "Nhưng mà hiện tại năng lực không đủ, đưa một người đã là miễn cưỡng. Nếu dùng phương pháp này, tất phải có 1 người trở về, 1 người ở lại đợi càng lâu. Bởi vì cây cung này. "

"Không được, tôi không đáp ứng." Lâm Hoài lập tức phủ quyết.

"Được." Frey tỏ vẻ tán thành.

Lâm Hoài nhìn Frey, nhả từng chữ 1: "Đây là chuyện của tôi, tôi không muốn."

"Cậu phải đi." Frey thái độ kiên quyết, "Nguyên tố bạo động, không có không gian tỷ lệ sống sót của cậu rất nhỏ. Dù sao cậu cũng không phải ma pháp sư, thậm chí cho dù địa điểm bạo động có ở ngay bên cạnh cậu cũng không phát hiện được, tôi không đồng ý, cậu phải đi."

"Tôi rất mạnh." Lâm Hoài cường điệu, "Tôi có thể tự bảo vệ mà, dựa vào chính mình."

"Nhưng cậu thì mạnh được đến đâu, đấu lại được ma thú cấp 10 không? Barron nói qua nguyên tố bạo động sinh ra ma thú cấp 10 là chuyện trong nháy mắt, rất đơn giản. Mà ở lại cũng không biết được phải chờ bao lâu, lúc đó không biết khối đại lục này lại biến thành bộ dáng gì nữa." Frey không chịu lui bước.

"Sức mạnh của ta một khi khôi phục, lập tức đem hắc trở về, tin ta đi, ta nói được thì làm được." Curtis cũng hiểu được để Lâm Hoài đi trước mới là cách tốt nhất.

Frey giọng điệu nhu hòa nói, "Cậu đi trước, tôi cũng không phải đi không được. Tôi biết cậu lo lắng cho tôi, tôi biết mà."

"Anh thì biết cái gì." Lâm Hoài cương bất quá Frey, "Rõ ràng cái gì cũng không biết." Để cho cậu một người rời đi, làm sao cậu làm được chứ, tâm tình đang rối như tơ vò, chính cậu lại không muốn tìm hiểu rõ ràng.

"Cậu đã quên, chúng ta đã nói phải tin tưởng lẫn nhau. " Frey xoay người, cười khê nói nhỏ bên tai Lâm Hoài, "Chúng ta ước định, được không?"

50. Chương 50

Nói xong, Frey vươn ngón út ra muốn ngoéo tay.

Lâm Hoài nháy mắt mấy cái, nhìn chăm chăm Frey tay chân lúng túng. Người như vậy mà cũng có lúc ngây thơ đến độ ngoéo tay làm chứng, lời nói đến bên miệng rốt cục biến thành nụ cười bất đắc dĩ. Lâm Hoài ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Frey, "Anh phải tự chăm lo bản thân cho tử tế, trí nhớ tôi không tốt đâu, nếu anh mà không quay về, cẩn thận tôi quên anh luôn đấy."

Dứt lời, ấn 2 ngón út, in lại ước định.

Frey thuận thế cầm tay Lâm Hoài, cười ôn nhu: "Loại chuyện thiết thòi này một chút không phù hợp với phong cách của tôi, tôi sẽ không cho cậu cơ hội này đâu."

"Nhớ rõ những lời anh nói hôm nay đấy." Nói xong lại ần ần cảm thấy không được tự nhiên, lại không biết nói gì nữa.

Curtis thấy bọn họ vẫn không có xu thế chấm dứt, vội ho một tiếng, "Thời gian không còn nhiều lắm, cánh cung tàn sát mà đột phá được phong ấn sẽ không còn kịp nữa, nắm chặt thời gian."

Lâm Hoài đột nhiên có chút khổ sở, trái tim ê ẩm trường trường khổ sở, như là bị một bàn tay to dùng sức xoa nắn.

"Cũng không phải sinh ly tử biệt, thời gian trôi rất nhanh mà, có lẽ mười ngày nửa tháng sau tôi đã về rồi." Frey nói xong, chậm rãi buông tay ra.

Lâm Hoài dùng sức gật đầu, lui về phía sau nửa bước nhìn về phía Curtis, "Không thành vấn đề, tôi chuẩn bị tốt rồi."

Curtis tay điểm hư không, một ánh sáng màu lam nhạt dừng trên trán Lâm Hoài, hào quang giống như sóng cuộn nhộn nhạo mở ra, bao phủ cả người, dần dần, bóng dáng trở nên mơ hồ, rốt cục biến mất không thấy.

"Luyện tiếu sao?" Curtis quay đầu cười nói với Frey.

Frey khê quát một tiếng, ý cười trên choker trong giọng của Curtis quá mức rõ ràng, nghe xong cảm thấy cực kỳ khó chịu. Quay đầu nhìn về phía cánh cung tàn sát đã phá vỡ phong ấn, cung tên toả ra hào quang khắp bốn phía, vàng sáng đỏ như máu cơ hồ muốn đột phá phong ấn lao tới. Frey trong mắt tối đi, không rõ nghĩ gì: "Luyện tiếu thì làm sao, trước đem phiên toái này giải quyết đã rồi nói sau. Trước mắt, người phải nghĩ nên buông hay giữ hẳn là ông đi!"

"Việc này không cần cậu quản." Curtis không muốn nhắc tới này đề tài, nắm chặt tay. Vừa mới đưa Lâm Hoài rời đi hao phí không ít sức mạnh, hiện tại tình huống của y so với biểu hiện bên ngoài suy yếu hơn nhiều.

Đợi đến khi tầm mắt Lâm Hoài rõ ràng trở lại, phát hiện chính mình đang ở trong 1 sơn cốc.

Ánh mặt trời như nước chảy nhẹ nhàng đổ trên mặt đất, trên người ấm áp và vui vẻ, thoải mái đến mức muốn thở dài 1 hơi. Bầu trời xanh thẳm và những đám mây trắng, gió mát khê thổi, mây bay bay.

Trong sơn cốc khắp nơi 1 màu xanh, cây cối um tùm, trăm hoa đua nở, xa xa có một thác nước, tiếng nước ồn ào, bọt trắng vàng khắp nơi, sức sống bừng bừng — đây mới là thế giới mà cậu sống.

Gào to lên: "Ta đã về rồi!"

Sơn cốc truyền đến từng đợt tiếng vang, như là trả lời.

Lâm Hoài cười đắc ý, đã trở về, sẽ không còn là tên trời gà không chặt trước kia nữa. Núi cao có chim bay, hãy xem con chim này có thể tự do bay đến đâu đi.

Lâm Hoài lấy ra la bàn (kim chỉ nam) phân biệt phương hướng, đây là bảo bối cậu chế tạo ra lúc ở Corina thành, không khỏi thấy may mắn lúc ấy chuẩn bị chu đáo.

Lấy kim chỉ nam, hướng về phía mặt trời mọc. Không biết giờ bản thân ở chỗ nào, Curtis đưa cậu về cũng không nói cho cậu địa điểm cụ thể, trước mắt quan trọng nhất là đi ra khỏi sơn cốc này, đến thành trấn gần nhất sẽ hỏi thăm rõ ràng.

Sơn cốc lâu có người thường xuyên đi lại, không có đường mòn.

Đối phó loại đường này cậu sớm đã có kinh nghiệm, phóng thích tinh thần lực điều tra tình hình chung quanh, để phòng ngừa gặp mấy con ma thú tự dưng lao ra cản cho 1 phát thì khổ. Trong tay cầm một cây gậy gỗ, đẩy ra bụi cỏ, còn thật sự tìm kiếm dấu hiệu thực vật, trong bản ghi chép trong không gian có ghi rất đầy đủ, miêu tả thực vật đặc thù của từng địa phương, tìm được không ít bằng chứng chứng minh suy nghĩ của mình, Lâm Hoài càng thêm hưng phấn.

Là núi Morvel.

Đúng là ngọn núi gần nhà nhất đó.

Núi Morvel có diện tích rất lớn, phía nam có sa mạc hoang nguyên đầy nắng chói chang, phía bắc có tuyết trắng như vụn dăm bao phủ, phía đông là biển cả mờ mịt, phía tây là vực sâu vô tận.

Cũng giống ma thú sơn mạch, đều là ngọn núi dài số 1 số 2 địa lục. Mà tới gần trấn Solna, lại chỉ là 1 phần rìa núi nhỏ nhỏ mà thôi.

Nghĩ đến đây, không khỏi vô lực, tuy là cùng 1 ngọn núi nhưng ngày tháng năm nào mới ra ngoài được a!

Nhớ lại trong không gian có nuôi 2 con ma thú, liền lôi tẩu khoái mã ra, cưỡi ngựa tất nhiên nhanh hơn cuộc bộ không ít. Tẩu khoái mã tuy bộ dạng xấu, nhưng lông có đậm màu, gần giống màu bùn đất, đi lại trong rừng rậm này an toàn hơn so với cưỡi tốc câu thuần trắng kia nhiều.

Lâm Hoài tuy rằng tinh thần lực tu luyện đã không tầm thường, động vật đơn giản không thương tổn cậu được, nhưng cũng không muốn tự tìm phiền toái, quan trọng nhất là cậu không có hứng thú với phiền toái.

Ngọn núi này sung túc dồi dào, không hề thiếu thực vật trân quý hiếm có.

Thực vật trân quý đều có độc xà mãnh thú bảo vệ, đợi đến khi thực vật trưởng thành sẽ làm thức ăn cho mình. Nhưng mà nếu đó không phải ma thú thì Lâm Hoài không sợ, mấy con mãnh thú có khí lực lớn thì cậu chẳng để chúng vào mắt, giải quyết trong nháy mắt mà thôi.

Lâm Hoài cũng không có cố ý tìm kiếm, chính là nếu gặp phải thì lại nạp thêm thành viên mới cho không gian, về phần mấy con dã thú bị cậu dùng tinh thần lực đánh cho choáng váng đều thu hồi vào trong không gian, chim quý thú hiếm nhiều lúc rất đáng giá đó, tuy không muốn khoe ra tiền tài nhưng dự trữ thì cũng chả sao.

Sắc trời gần trưa, Lâm Hoài đành phải trở lại không gian nghỉ ngơi.

Trong không gian lương khô có sẵn không nhiều lắm, chỉ đủ cho vài ngày ăn. Hoa quả không cần nấu nướng không thể làm món chính, ăn không no, đường cùng đành phải tự mình nhóm lửa nấu nướng. Trước kia ăn no rừng mớ thì làm mấy món vớ vẩn, khó ăn kiểu gì cũng nuốt xuống được.

Những ngày vắng bầy đó đúng là làm hại thân thể mà. (cá nướng đủ vị =))))

Trong không gian có không ít lương thực cùng rau dưa, trước đó không lâu mới làm cái hầm giản dị, trữ không ít thịt khô cùng đồ gia vị. May mà nguyên liệu nấu ăn cái gì cần có đều có, đầy đủ mọi thứ — bất đắc dĩ phải chỉnh đốn 3 bữa cơm của mình, Lâm Hoài không thể không bi ai phát giác, lúc bắt đầu thật sự rất khó khăn .

Không đến mức thảm kịch kiểu lửa nóng buong tay rơi thùng rơi chậu hay trứng ốp lếp ốp thành vật chất đen đen đáng ngờ nhưng dưới tình huống không có ai chỉ dạy, không có sách dạy nấu ăn mà muốn làm ra thứ có thể ăn vẫn là rất khó. Dầu muối tương dấm mỗi lần đều phải cân nhắc tăng thêm, lúc đầu cau mày thử hương vị, về sau mới miễn cưỡng nuốt xuống, vài ngày sau cũng đã tạm được.

Ăn uống no đủ thư thư phục phục ngâm ôn tuyền tắm, thay đổi quần áo, giặt qua loa rồi vào nhà gỗ, xem sách một lát, rèn luyện tinh thần lực đến toàn thân thoát lực liền ngã đầu ngủ.

Không gian quả nhiên là nơi tu luyện rất tốt, hôm sau tỉnh lại tinh thần vẫn như cũ phơi phơi.

Trong lòng cậu thậm chí có ý nghĩ nếu không phải có chuyện không thể không làm, cuộc sống này cứ tiếp tục cũng không tồi.

Ban ngày đi khắp thế giới, ngắm hết phong cảnh trong thiên hạ, ban đêm trở lại không gian không cần lo lắng vấn đề ăn mặc ở, rất có cảm giác bốn biển là nhà. Thật sự là chuyện vui vẻ nhất cuộc đời. Nhiều lần ép buộc, rốt cục trở lại Obilen thành.

Vào thành chuyện thứ nhất chính là vọt tới một gian tửu lâu kêu 1 bàn thức ăn. Chịu đau khổ nhiều rồi, cuối cùng chẳng biết là đầu lưỡi bị chai hay tay nghề thật sự có tiến bộ nữa.

Lâm Hoài cầm thực đơn, gọi 1 loạt: "Mấy món này đều mang 1 phần lên. "

Nhân viên cửa hàng nhìn 1 thân quần áo rách nát của Lâm Hoài, lại nhìn thực đơn, do dự. Obilen là 1 thành lớn, có rất nhiều lính đánh thuê đều là quần áo rách nát, nhưng túi tiền đều rất sung túc, hẳn không thể xác định Lâm Hoài này có phải là loại có tiền kia hay không.

Lâm Hoài trước khi vào thành đã thu tẩu khoái mã về, nhân viên cửa hàng nếu nhìn thấy con ma thú kia đã không do dự thế này. Nay thịnh thế thái bình, quý tộc đùa dỡn đồ chơi này nọ cũng nhiều, nhưng nuôi dưỡng ma thú cũng không phải chuyện dễ dàng, trong quân đội có lẽ có không ít, nhưng bình thường ở chợ thì hiếm thấy.

Do dự một phen uyển chuyển hỏi: "Có phải nhiều quá hay không? "

Lâm Hoài lập tức liền hiểu được băn khoăn của nhân viên cửa hàng, trong không gian cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu quần áo thay đổi. Bộ quần áo trên người mình từ lúc trốn tránh cánh cung tàn sát đã bị phá đến không thành hình, ở trong rừng thì bị bụi gai móc hư không ít, bản thân cũng chỉ có thể dùng công cụ giản dị vá lại chỗ bị rách, nhìn qua thật đúng là 1 tên ăn mày chính tề.

Lâm Hoài tay vừa lật, một khối ma tinh cấp 3 liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Ma tinh cũng là 1 loại tiền thông dụng ở đại lục, cấp bậc càng cao thì giá trị càng nhân lên. Đừng nói ăn một chút cơm, ăn tiệc mười ngày cũng còn dư nữa là.

Nhân viên cửa hàng trong lòng thầm than may mà mình không có nói lung tung gì, có lãng phí hay không cũng chẳng phải việc của mình, đành nhận tiền thanh toán của khách nhân.

"Từ sau khi tân hoàng đăng cơ, đấu tranh với ma pháp sư ám hệ càng thêm kịch liệt, trong biên cảnh đế quốc chỉ sợ bây giờ chỉ sợ một ma pháp sư ám hệ cũng không còn." Một bên có người thấp giọng nói.

"Tuy nói vài năm trước từng có 1 pháp sư Vong linh làm ra việc khiến lòng người hoảng sợ, nhưng mà vụ trấn trên có 1 đứa nhỏ thử nghiệm ma pháp lực ra là ám hệ ma pháp, hôm sau cả nhà đã bị diệt, giờ nói đến vẫn thấy kinh. Tình hình như thế này cũng không biết là tốt hay xấu." Một người khác thở dài một hơi, phụ họa nói.

Ma pháp tất nhiên là có thể di truyền, nhưng người bình thường cũng chỉ có thể cho ra ma pháp sư, chỉ có những gia tộc ma pháp mới có thể cho ra đẳng cấp cao.

"Không thể nói lung tung, Quang minh giáo hội thế lực mở rộng cũng là chuyện tốt. Nhà của ta một 1 người thân thích mấy hôm trước ác đấu với người ta 1 hồi, nếu không nhờ Quang minh giáo hội cho người đến trị liệu, chỉ sợ hiện tại đã không còn ở nhân thế, thật sự là thần Quang minh phù hộ a." Người nọ ngăn lại mấy lời vô đoán, xoay qua nói.

"Nói cũng đúng, chỉ cần không liên quan đến ám hệ ma pháp thì chẳng ai làm sao, tuy đáng tiếc cho gia đình kia, tin tức còn chưa có truyền ra, trong nhà liền xảy ra chuyện lớn. Ai bảo Đế hoàng hiện nay là dựa vào Quang minh giáo hội hợp tác mới lên được ngôi vua, chẳng trách được. "

Lâm Hoài mang theo 1 bầu rượu qua, hỏi: "Chào 2 vị, tôi mới từ bên ngoài lịch lãm (du lịch + học tập) trở về, rất nhiều chuyện không biết, nghe lời mấy người, là hoàng đế đã đổi người mới rồi sao? "

Hai người thấy Lâm Hoài tuổi tuy nhỏ, quần áo cũng cũ nát không chịu nổi, nhưng diện mạo lại rất sạch sẽ đẹp đẽ, có lẽ là tiểu công tử thế gia nào đấy trốn trộm ra ngoài chơi. "Loại chuyện này không biết thật đáng tiếc, lúc đó diễn ra một hồi ác chiến tranh quyền đoạt vị, cho đến bây giờ vẫn còn rất nhiều người vẫn say sưa bàn tán, Berger diện hạ dựa vào Quang Minh kỵ sĩ của Quang minh giáo hội xoay ngược lại tình thế chiến thắng, cực kỳ đặc sắc a!"

Quả nhiên là Berge.

Chính là dựa vào Quang minh giáo hội chuyển bại thành thắng làm cho cậu rất là kinh ngạc.

Lâm Hoài mặc thử dài một hơi, ngẩng đầu cười đến thoải mái tự nhiên: "Bầu rượu này coi như tôi mời mọi người, không cần khách khí."

Lâm Hoài tặng bầu rượu này tuyệt đối xa xỉ. Tùy tiện lời 1 người hỏi mấy câu mà tặng cho bầu rượu thì thế nào cũng cảm thấy cậu rất biết chịu chi.

"Còn có chuyện gì muốn biết tôi đều có thể nói cho cậu, tôi có thân thích có chức vị ở đế đô, trước đó không lâu bị cách chức, về nhà rồi thường xuyên tới lui uống rượu tán chuyện với tôi, kể cho tôi nghe không ít bí mật." Một người tiến đến bên tai Lâm Hoài lặng lẽ nói, "Phải biết rằng, vị thân thích kia của tôi tuy rằng quan phẩm không cao, nhưng lại có chút quan hệ, biết không ít cung đình bí sử, thậm chí còn biết cả người yêu cũ mới của tân đế luôn đó. Hi hi, nếu cậu muốn biết, tôi có thể miễn phí nói cho cậu nghe nè." Dứt lời, quỹ dị cười.

Ánh mắt kia nhìn Lâm Hoài mà cậu trong lòng cuồng hân: "Không cần, không cần đâu." Nguyên lai chó săn (paparazi) không ở đâu không có.

51. Chương 51

Trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn thức ăn đầy bàn, không khỏi có chút hoảng hốt.

Rời đi nhiều năm như vậy, đế quốc phong vân thay đổi, Berger đã trở thành Đế hoàng như y mong muốn, Quang minh giáo hội phủ khắp, ma pháp sư ám hệ không có nơi sống yên ổn — có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ nhưng nói đến lại phải tường tận tỉ mỉ, thành Obilen chỉ cách đế đô có 1 khoảng, không nói đến việc người nơi này có biết được tình hình thực tế hay không, nếu mình bị phát giác có quan hệ với Vong linh pháp sư, không mất bao lâu sợ rằng cũng sẽ bị coi là ngoại tộc mà bị thanh trừ.

Ăn uống no đủ, Lâm Hoài đi vào 1 cửa hàng may mặc. Tiền trong không gian giới chỉ cũng đủ để mua đứt 1 toà thành bình thường, dùng cũng không đau lòng, nhân viên cửa hàng lại vui vẻ. Thay đổi một bộ quần áo, 1 bộ khác bỏ vào không gian giới chỉ, tiếp theo đi đến công hội lính đánh thuê.

Đang là giữa trưa, đại sảnh công hội chỉ có thưa thớt vài người.

Ánh sáng hắt lên trên sàn đá cẩm thạch, chung quanh dựng cờ xí đủ màu, trên cờ xí là dấu hiệu của các đơn vị binh đoàn đăng ký với công hội lính đánh thuê ở Obilen thành, cũng chỉ có đơn vị binh đoàn quy mô không tới mới có tư cách dựng cờ ở chỗ này, khoe khoang 1 chút.

Trên bảng bố cáo có treo không ít giải thưởng có liên quan đến ám hệ ma pháp sư, cấp bậc không hề dưới cao giai. Nhiệm vụ trên bảng bố cáo đều là những nhiệm vụ đứng đầu, người tiếp nhận cũng khá nhiều.

Hiện tại đấu tranh ngày càng kịch liệt, cũng không biết Frey khi nào thì trở về.

Nhân viên tiếp tân thấy Lâm Hoài vóc dáng nho nhỏ đứng bên cạnh cái bảng bố cáo to đùng, hần không định nghĩ nhiều nhưng giữa trưa nhàm chán quá liền đi qua hỏi: "Có cần giúp gì không? Mỗi nhiệm vụ trên bảng bố cáo đều có ít nhất có một trăm người đăng ký, chúng ta còn có không ít nhiệm vụ tương đối đơn giản, tiền thù lao không nhiều lắm nhưng tốc độ hoàn thành mau." Hần cho Lâm Hoài là nhóc con muốn lại đây chơi đùa, hần đã công tác ở đây nhiều năm, gặp qua không thiếu loại người, dễ dàng nhìn ra Lâm Hoài vừa không phải chiến sĩ cũng chẳng phải ma pháp sư, cho dù có là 1 trong 2 chức nghiệp này thì với tuổi của cậu sẽ không có thành tựu đáng kể, thiên tài tuyệt đỉnh cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

"Kia mang tôi qua đi xem đi." Lâm Hoài không thấy được thứ mình muốn tìm.

Nhân viên tiếp tân thấy Lâm Hoài đi theo sau mình, trong lòng buồn cười, nhất cử nhất động của Lâm Hoài cực kỳ giống nhóc con ra vẻ thành thực lại khéo quá hoá vụng. Tò mò muốn trêu nó xem nó sẽ làm gì. Đến trước bàn tiếp tân lôi ra 1 cuốn bút kí to như cục gạch nặng cực kì ra, "Nhiệm vụ đều ở đây."

"Cảm ơn." Lâm Hoài nở nụ cười mỉm, đem bút ký đặt lên bàn, lật luôn đến phần ám hệ ma pháp sư, đọc lướt qua —— nhìn thấy tên vong linh ma pháp sư Reggie Arnorld, rất cục thờ dài ra một hơi, điều này cho thấy ông ít nhất còn sống. Frey nói vị Vong linh ma pháp sư này là ba anh ta, mong là ông ấy có thể sống được lâu dài một chút. Mặt sau có viết không ít tên dong binh đoàn, đại đa số đều bị khoanh tròn, chứng tỏ họ đều đã thất bại diệt vong.

Đem bút ký trả lại cho nhân viên tiếp tân: "Tin tức trong này bao lâu thì đổi mới một lần?"

"Ba ngày. Nhiệm vụ chấm dứt sẽ lập tức gạch bỏ, mấy nhiệm vụ trong này cái nào cậu chọn cũng được, giao phí dụng tin tức là coi như lĩnh nhiệm vụ." Tiếp tân thấy Lâm Hoài có rất nhiều chuyện không rõ liên phá lệ giảng giải rất cẩn thận.

Lâm Hoài tùy tiện lật mấy tờ "Mấy hôm trước tôi đánh mất 1 con mèo, đến xem nhiệm vụ đăng ký đã có người lĩnh hay chưa." Có chút thất vọng nói, "Quả nhiên không có, cha tôi cũng thật là, tiền thưởng còn chẳng bằng tiền đem mèo làm thịt bán nữa là."

Những nhiệm vụ vớ vẩn kiểu tìm chó tìm mèo như vậy chưa bao giờ thiếu, chẳng qua có người đến đăng kí nhiệm vụ nhưng lại rất ít người đến lĩnh. Quả nhiên là lãng phí thời gian mà.

Biết được tin mình muốn, trong đầu Lâm Hoài giờ chỉ còn ý nghĩ —— về nhà!

Rời khỏi thành Obilen, tìm 1 chỗ không người gọi tốc câu từ trong không gian ra, hướng về phía trấn Solna mà chạy. Quả nhiên tốc độ của tốc câu rất nhanh, trên đường dừng lại vài lần hỏi đường, chạng vạng hôm sau đã trở lại trấn nhỏ.

Cổng trấn nhỏ có viết 2 chữ Trấn Solna, rực rỡ dưới ánh chiều tà, Lâm Hoài thu hồi tốc câu, lại phát hiện bước chân của mình bất động.

Lúc ấy vội vã rời đi, không biết Clyde gia gia hiện tại thân thể như thế nào rồi, lúc đó hành động theo cảm tính, chia xa lâu như vậy, ông có thể tha thứ cho cậu không?

Đến thị trấn, lại phát hiện bộ dáng của thôn trấn cùng lúc rời đi hoàn toàn khác nhau. Phòng ốc đơn sơ cũ nát đã được 1 lần nữa sửa chữa qua, ngã tư đường cũng được mở rộng không ít, đá lát lâu năm cũng được tu sửa rực rỡ hẳn lên, bằng phẳng sạch sẽ.

Bóng đêm sắp buông xuống, đèn đuốc 2 bên đường sáng trưng, người qua đường trên mặt ý cười trong suốt, lui tới các cửa hàng, vẫn náo nhiệt như cũ.

Mới có 7 năm thôi mà trấn Solna trăm năm qua cũng chưa từng biến hoá lại trở nên phồn hoa như thế này, không khỏi khiến Lâm Hoài ngạc nhiên cực kì.

Đến đường nhỏ thôn dã, bờ ruộng gieo trồng rau dưa và trái cây đủ mọi màu sắc, xa xa còn có cánh đồng hoa thật lớn, gió đêm thổi qua mang theo hương hoa mát dịu, thấm vào lòng người. Trước khi rời đi đa số đều trồng lương thực làm no bụng, giờ xem ra đã khác trước nhiều.

Lơ đãng, đã đến trước cổng lớn nhà mình.

Lâm Hoài nắm tốc câu, đứng trước cánh cổng đóng chặt, do dự không biết nên gõ cửa hay tự mở cửa.

Cây cối bên tường bao tươi tốt xanh mát, chạng vạng hôn ám, Lâm Hoài nhận ra đó đều là cây du trúc quả mà cậu thích ăn nhất, đang mùa kết quả, những nhành cây nặng trĩu quả, màu sắc tươi đẹp, tản ra mùi hương ngọt ngào.

Lâm Hoài tùy tay hái vài quả, dùng ống tay áo lau lau liền ăn.

Trong không gian cũng có trồng cây du trúc nhưng hình như những quả này mùi ngon hơn hẳn thì phải.

"Con cái nhà ai mà lại ở đây trộm quả ăn vậy!" Vừa vặn có người từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Lâm Hoài đang ăn du trúc quả, quát lớn nói.

Lâm Hoài 2 3 miếng nuốt vội, ngẩng đầu lên. Người nói chuyện là 1 thanh niên chính trực, cao lớn oai hùng. Chính là trong trí nhớ không tồn tại khuôn mặt này. Điều này cũng không kỳ quái, rời đi đã nhiều năm, ngay cả Solna trấn đều đã thay đổi thành bộ dáng mới, xuất hiện người xa lạ cũng thực bình thường. Lâm Hoài lau khô chất lỏng bên miệng, mới nói, "Tôi là thân thích của nhà này, lần này muốn đến đây thăm ông, có thể nói giúp tôi 1 tiếng không vậy?" "Thân thích? Tôi cũng chưa nghe qua ông nói có thân thích nào cả." Người nọ trên mặt tràn ngập không tin, nhưng cũng nói lời uyển chuyển.. nhưng bộ dáng Lâm Hoài lại không giống giả bộ lắm. Nhà này vài năm gần đây phát đạt không ít, phàm là thân thích có chút sơ giao đều đến mong kiếm chút tiền tài, nhưng khí chất Lâm Hoài sạch sẽ lưu loát, diện mạo nhu hòa trong sáng, một bộ quần áo hình thức tuy đơn giản nhưng chất liệu là tốt nhất, khiến người ta không liên tưởng đến loại khả năng kia. Cơ mà để cho một người xa lạ đi vào, hẳn cũng lo lắng.

Tốc câu thở phì phì, đi đến bên người Lâm Hoài, "Kiên nhẫn chút đi." Lâm Hoài trấn an nói.

"Yali, sao anh còn đứng đây? Nồi nước trong nhà sắp cháy rồi kia kìa!" Lại 1 giọng nữ truyền đến, Lâm Hoài giật mình, người nọ cũng đồng thời kinh ngạc nói: "Cậu là —— nhóc Luxi?"

Lâm Hoài mỉm cười nói: "Chị Elena."

Từ khi cậu đi vào thế giới này, 1 nhà Elena đều quan tâm đến cậu rất nhiều. Tính cách nóng nảy của Elena đã khắc sâu vào trí nhớ, cô ấy đây đã so với trước kia không ít, đang mang thai nên tản ra phong vận của phụ nữ thành thực, nói gì cũng sang sảng trực tiếp, "Thật là em, chị còn tưởng mình nhìn lầm cơ. Đứng gần người trước cổng làm gì, còn không mau đi vào đi!"

"Chị Elena sắp làm mẹ sao?" Lâm Hoài cười nói.

"Cái gì mà sắp làm mẹ, chị đây có 2 đứa con rồi." Elena sáng giọng, lại trừng mắt nhìn Yali một cái.

Lâm Hoài xoay chuyển ánh mắt liền hiểu được, "Vị này là người đó của chị?"

Yali nghe thấy Lâm Hoài nhắc tới mình, ngốc ngốc cười, chủ động nói, "Elena là vợ anh, tất nhiên anh là chồng của cô ấy. Thường nghe cô ấy nhắc tới em, lời vừa rồi đừng để trong lòng nhé, ông rất để ý loạt cây ăn quả này, tưới nước bón phân bắt sâu đều tự mình làm hết, chưa bao giờ để người khác hỗ trợ."

Lâm Hoài trong lòng khấn nguyện, ông từng nói qua nếu trong nhà có tiền sẽ trồng thật nhiều du trúc quả cho cậu ăn đỡ thèm. Thì ra ông vẫn nhớ rõ.

Đổi đề tài nói: "Trước kia em cứ tưởng với tính tình của chị chỉ sợ không ai chịu được, không nghĩ tới vẫn có người lấy nha." Từng tò mò vị anh hùng hảo hán nào mới có thể chịu được Elena tính nóng như lửa này, không nghĩ tới lại là 1 người đàn ông không có tính cách gì.

Tưởng tượng quả thực kém xa so với sự thật.

Yali chỉ cười, nhìn Elena với ánh mắt cực kì ôn nhu: "Cô ấy tốt lắm."

Elena mặt hơi hơi hồng, hiển nhiên là do nghe câu vừa rồi, trừng mắt nhìn Yali một cái, hung thanh nói: "Anh còn ngốc ở chỗ này làm cái gì?"

Yali nhất thời quỳnh lên, "Nồi nước! Anh phải đi trước." Lời còn chưa dứt liền vội vàng rời đi.

Lâm Hoài cười ra tiếng, Elena đẩy Lâm Hoài một chút, Lâm Hoài mới ngượng ngừng cười."Sao chị lại chọn 1 người như vậy thế? "

Elena nhớ lại nói: "Anh ta ngốc hồ hồ hơn nửa đêm chạy đến nhà chị đòi lấy, chị liền mơ hồ đáp ứng. Còn em thì sao, cái học viện ma pháp kia đến tận cùng là trình độ nào, học lâu như vậy cũng không trở lại?"

"A?" Lâm Hoài kinh ngạc, cái gì mà học viện ma pháp? Hình như có liên quan đến cậu nhưng cậu lại chẳng biết gì cả. Tỷ như cậu trở đệ tử của học viện ma pháp, khôi phục thân phận quý tộc, mà cậu lâu như vậy không trở về hình như người trong nhà cũng không thắc mắc?

"Còn giả bộ với chị, em giờ đã là đại danh nhân của trấn trên rồi, ai chẳng biết trấn trên có 1 tiểu thiếu gia quý tộc trúng tuyển học viện ma pháp, hàng năm ký gửi một đồng bảo vật giá trị xa xỉ về. Đáng tiếc thân long kiến thủ bất kiến vĩ, không thấy bóng dáng đâu hết." Elena chậm rãi mà nói, mặt mày hớn hớn.

Lâm Hoài thấy cô có xu thế không dừng lại được, ngắt lời, "Chị đang nói em đó à, khoa trương quá đi. Ông của em ở nhà có khỏe không?"

"Khoẻ lắm, chỉ suốt ngày nhớ thương em, nhóc con đi 1 phát mấy năm liền, đến thư cũng không thèm viết, thật là lười chảy thây." Elena cười nói, "Nhìn bộ dạng khần cấp của em kìa, kỳ thật căn bản không muốn nhiều lời vô nghĩa với chị có phải không?"

Thật là có chút ý tứ này, rõ ràng đã muốn khắc chế không biểu hiện ra ngoài, bị 1 nói toạc ra có chút xấu hổ."Nhìn thấy chị em cũng rất vui mà. "

"Xạo!" Elena mới không tin, khi nói chuyện ánh mắt cứ không yên lòng hướng về nhà, lời này một chút độ tin tưởng cũng không có, "Ông của em đang ở sau nhà tưới hoa đó! Quan tâm ông như vậy thì đi xem chẳng phải sẽ biết sao? Chị sang đây cũng là để nhìn ông thôi, thế mà lại gặp được nhóc Luxi, quả không đi uống công ha. " Elena cười cười liền rời đi.

Để lại Lâm Hoài một người, không biết phải làm như thế nào, nhìn thấy Elena còn đang muốn nhờ cô dẫn mình vào, nhưng sao mà cô ấy đi nhanh vậy, ý nghĩ này cứ dừng trong miệng không nói ra được.

Cho dù có lý do, cũng không giảm bớt được sự hồi lỗi trong lòng suốt bao năm qua. Lại nói tiếp, nếu có thể nên cấp bách giải thích cho ông, cậu càng hi vọng có thể ở lại phiên đại lục kia, nguy hiểm cậu căn bản không để trong lòng, cũng không cần.

Hít sâu một hơi, bước qua cửa chân nặng như đeo chì, làm sao cũng không tiến lên được.

Do dự thật lâu, Lâm Hoài quyết định 1 chuyện thực không có cốt khí. Cậu thu hồi tốc câu vào trong không gian, chạy đến bên cạnh tường bao hậu viện, thấy bốn phía không người bèn động tác linh hoạt trèo lên tường, từ trên cao nhìn xuống, chung quanh tìm tìm quả nhiên không tồn công mấy đã thấy Cyde đang quay lưng lại tưới hoa.

Quần áo rộng thùng thình bị gió thổi qua, hình thể Clyde càng có vẻ gầy yếu.

Lâm Hoài nhìn không được giống y như ăn trộm nhảy tường vào, rón ra rón rén đứng ở chỗ không xa Clyde — Clyde phát giác có người tới, xoay người vừa vặn chống lại ánh mắt của Lâm Hoài.

52. Chương 52

"Ông ơi." Lâm Hoài rốt cục kêu ra tiếng đến.

"Luxi, tiểu thiếu gia của ta!" Clyde ngoài ý muốn mở to hai mắt. Nhiều năm trôi qua, Lâm Hoài thay đổi cũng không nhiều, Clyde tuy rằng lớn tuổi thị lực không tốt, vẫn dễ dàng nhận ra.

Lâm Hoài thấp giọng: "Con xin lỗi."

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Clyde đi tới ôm Lâm Hoài vào trong ngực, "Lúc ấy đi còn nhỏ xíu như vậy, giờ đã cao như thế này rồi." Đoạn buông Lâm Hoài ra, nghiêm túc ngắm nghía, liên tục nói "Tốt, tốt, tốt, con ngoan. Đứng ngoài này làm gì, còn không mau vào nhà thôi."

Mọi thứ trong nhà so với lúc trước rời đi cũng không khác là bao, vẫn đơn giản mộc mạc, Lâm Hoài ngồi xuống, lập tức có người mang nước trà dâng lên. Lâm Hoài ngửi mùi hương phiêu dật, cười nói: "Ngay cả nước trà cũng không thay đổi nhiều, vẫn giống hương vị trước kia."

"Tiểu thiếu gia thích cái gì, ông đều không thay đổi. Ông còn lo thời gian qua lâu, khẩu vị của cậu sẽ cao hơn. Chỉ cần tiểu thiếu gia còn thích là tốt rồi."

"Con hẳn là sớm nên trở về sớm 1 chút." Lâm Hoài lại cảm thấy chính mình tùy hứng thật quá đáng.

"Không trách, tiểu thiếu gia hẳn nên dùng thời gian cho chuyện càng quan trọng hơn, học viện ma pháp là 1 nơi rất tốt, cậu có thể vào đó học tập tất nhiên là phải biết quý trọng cơ hội. 1 mình ông già như ông sống cũng được. Huống chi hàng năm cậu vẫn ký gửi đồ vật này nọ trở về, mấy năm nay tuy ít đi nhưng đều là vật báu vô giá, thực là làm nhà cửa thơm lây mà." Clyde lắc đầu nói, trong lòng ông mà nói, cho tới bây giờ thiếu gia đều là vị trí hàng đầu. Nói đến chuyện này lại cảm thán, "Đều nhờ vị ma pháp sư đại nhân kia,

thì ra ngài ấy lại là hoàng tử đế quốc, giờ đã thành người đứng đầu 1 quốc gia, thật là khó lường.” Clyde ý cười trong suốt nói lại biến hoá trong nhà.

Tên của cậu một lần nữa trở lại gia phả của nhà Adrian, lại thành quý tộc chân chính, lại còn là 1 quý tộc có đế vương làm hậu thuẫn.

Chồng của Elena, Yali được mọi người trấn trên bầu làm trưởng trấn, thì ra vị trưởng trấn Quincy tham tài nhất gan năm nào đó giờ đã trở nên một nghèo hai trắng, thành người nghèo không đáng đồng tình nhất ở trấn.

Đất đai của trấn trên hơn phân nửa đều là của nhà cậu. Tiền địa tô cùng với hạt giống khi Lâm Hoài rời đi không bị thay đổi, khiến cho cuộc sống của mọi người trấn trên giàu có và đông đúc hơn không ít, đất đai nhà cậu đã nhiều lại càng nhiều, tài sản ở trấn trên không người có thể địch lại.

Phụ thân của Rooney và trưởng trấn Quincy từng âm mưu diệt trừ Lâm Hoài thất bại, nhà Lâm Hoài lại nước lên thì thuyền lên, sau đó dùng tiền lớn thu mua sát thủ, kết quả âm mưu sáng tỏ, lưu đầy đến nơi lao động cải tạo thê lương nhất, tỉ lệ tử vong cũng là cao nhất, sống không bằng chết.

Lâm Hoài nghe mà trầm mặc, một ngụm một ngụm uống nước trà, ngay đến khi trong chén không còn thừa 1 giọt nước cũng không có phát hiện.

”Ngài ấy thật sự là quý tộc thiện lương nhất, quyết đoán nhất mà ông từng biết, tiểu thiếu gia nhất định phải cảm ơn ngài ấy thật tốt.” Clyde nhớ lại sự giúp đỡ gián tiếp của Berger cho nhà bọn họ, khoé miệng cười không khép lại được.

Có lẽ là xuất phát từ lương tâm khó an, Berger vì cậu nhất thời buông tha cho rất nhiều cố gắng. Lâm Hoài cảm tạ nhưng không cách nào thật sự cảm kích. Cảnh ngộ sáu bảy năm kia mà nói ra miệng, thật không nói nên lời. Cậu không có vận khí tốt như lời Berger đã bịa ra, được đạo sư của Berger phát hiện ra được thiên phú được tề mà giới thiệu cho học viện được tề sư xuất sắc nhất.

Đối với Clyde đã tuổi già suy yếu chỉ cầu Lâm Hoài có thể có thành tựu, nguyên nhân hư vô mờ mịt này cũng đủ khiến ông tin tưởng. Tương lai sau này của Lâm Hoài là không thể đo được. Giờ khắc này, giấu điếm có phải là phương pháp tốt nhất hay không?

”Nếu đã trở về, ông phải tổ chức 1 bữa tiệc thật long trọng cho thiếu gia mới được. Ông phải làm cho người toàn thành biết được, tiểu thiếu gia của chúng ta có bao nhiêu xuất sắc!”

”Tốt.” Clyde gia gia đề nghị cậu sẽ không phủ định, cậu cũng không có ý định sẽ điệu thấp (khiêm tốn, không khoe khoang). Nếu Berger đã trải sẵn đường cho cậu, có lí gì lại không lợi dụng cho tốt chứ. Chỉ tiếc Berger hiện tại nhất định bận rộn nhiều chuyện, không rảnh để ý đến động tĩnh bên này.

Clyde được đồng ý của Lâm Hoài, bố trí biệt viện, mua nguyên liệu nấu ăn, sửa sang lại thực đơn, phân phát thiệp mời, việc làm bận rộn không ngừng.

Những người có chút danh tiếng trong thành đều nhận được thiệp mời, bọn họ đều rất ngạc nhiên, một người từng bị trục xuất khỏi gia tộc sau đó tiến vào học viện ma pháp học tập lại được gia tộc thừa nhận rồi cuộc là nhân vật truyền kì 3 đầu 6 tay ra sao. Thế cho nên, trong khoảng thời gian này, trên đường đều bàn tán về chủ đề này.

Tiệc tối hôm đó, biệt viện trang trí lại hoàn toàn, giăng đèn kết hoa, hết sức náo nhiệt.

Lâm Hoài ở trên lầu nhàn nhã ngồi, Clyde khó chịu đi qua đi lại: ”Gia tộc Adrian chỉ phái có 1 người đến, thật khinh người quá đáng!”

Thịnh yến lần này của Clyde chủ yếu là làm cho gia tộc Adrian đã từng vứt bỏ Luxi xem.

Ông quen không được biểu tình ghét bỏ khinh thường mà người nhà Adrian phái đến tuyên bố tin tức, giống như tiểu thiếu gia chính là bùn đất không xây được tường, cái gọi là học tập ở học viện ma pháp bọn họ cũng không để vào mắt, 1 kẻ không có năng lực ma pháp mà lại đi học ở học viện ma pháp chẳng qua thật giả lẫn lộn là kẻ đáng thương. Ông muốn cho người nhà Adrian hiểu được, tiểu thiếu gia được trở lại gia phả nhà Adrian chính là quang vinh của họ.

Lâm Hoài đã sớm dự liệu điều này. Không có chân chính làm gì, cậu vĩnh viễn sẽ không được người khác coi trọng, càng cho rằng mình chính là một tên mua danh chuộc tiếng, lấy dính ít vinh quang của Berger mà thôi. "Ông ơi bớt giận đi, chỉ cần chúng ta không để trong lòng, bọn họ nói cái gì khó nghe hay bị cho là cái gì, chỉ phí nước miếng mà thôi. Dùng thực lực nói chuyện mới là thật, chuyện khác đều là hư danh."

Clyde tâm tình dịu đi một ít, Lâm Hoài không cần vậy ông an tâm. "Ông chính là giận bọn họ không để tiểu thiếu gia nhà chúng ta vào mắt."

Lần này Clyde gửi ba lượt thiệp mời đến gia tộc Adrian, kết quả học cuối cùng chỉ cho 1 tên trẻ tuổi qua đây là màu. Tên kia lại không coi ai ra gì, hai tay trống trơn đến, còn mang theo một câu: "Nói cho tên ma khí phé tài nhà mi biết, nếu đã trở lại, nhất định phải tham gia đấu loại của gia tộc Adrian, lần này không được thừa nhận cũng đừng vọng tưởng trở lại gia tộc Adrian lần nữa, đỡ phải làm bẩn danh dự của gia tộc." Bị bắt thu hồi quyết định chính là chuyện làm hổ thẹn danh dự gia tộc nhất, bọn họ càng hi vọng có thể dùng lí do quang minh chính đại đá Lâm Hoài ra ngoài.

Clyde lập tức giận đến thổ râu trừng mắt.

Adrian là đại Ma đạo sư, đại lục chỉ có năm vị Pháp thánh, dưới Pháp thánh chính là đại Ma đạo sư. Gia chủ của nhà Adrian, Lambert Adrian chính là 1 trong những đại Ma đạo sư giỏi nhất. Nếu không phải thế hệ người trẻ tuổi của gia tộc không có nhiều người có thực lực mạnh, mà tận để bản thân thực lực cao cường, bối cảnh thâm hậu, lại vừa đấm vừa xoa, Lambert căn bản không có khả năng thỏa hiệp.

Gia tộc Adrian giáo dục hướng đến việc khôn sống mống chết (khôn sống, đại chết) làm chuẩn tắc, lưu lại nhất định đều là tinh anh, bị đuổi ra ngoài Luxi không phải người thứ nhất cũng không phải người cuối cùng. Gia tộc Adrian có thể kéo dài không suy, cũng là dựa vào phương pháp đào thải nghiêm khắc và đốc thúc đứa nhỏ không ngừng cố gắng.

Chỉ là nhiều đứa nhỏ sau khi bị gia tộc Adrian xoá tên thì có thể trở về gia tộc mẫu thân, không bị thăm giống như Luxi năm đó.

Lúc ấy, Lâm Hoài mặt không đổi sắc đối người nọ nói: "Kia mời ông anh cũng chuyển lại một câu —— tôi không họ Adrian, tôi mang họ Locker! Cho dù các người không bỏ tên của tôi, sớm muộn gì tôi cũng đến tận nhà để làm rõ chuyện này." Lâm Hoài nói nhà ông, dòng họ tôi thật rõ ràng có lực, chữ nào chữ nấy rõ ràng.

Người nọ thấy Lâm Hoài hoàn toàn không để mình vào mắt, tức giận đến đỏ mặt tía tai, phải biết rằng, mới trước đây hắn cũng từng là nhân vật chủ chốt khi dễ tiểu Luxi, lúc cậu còn là 1 đứa nhỏ bản thủ ngu ngốc. Nguyên bản đang nhân nhả tự tại uống trà, lập tức vỗ bàn đứng dậy.

"Ta nói cho mi biết, gia chủ nhà Adrian chúng ta cũng sắp trở thành Pháp thánh, đến lúc đó, nhà chúng ta chính là gia tộc lớn nhất nhì đại lục, ngay cả vị đế vương mà mi đang dựa vào kia cũng phải nhường chạ chúng ta 3 phần. Lần này gia tộc cũng coi như không làm mi thất vọng, nếu tử tế thì vẫn mang họ Adrian, mi đừng không biết tốt xấu, có hối hận cũng không kịp đâu!"

"Yên tâm, tôi chưa bao giờ làm chuyện phải hối hận." Lâm Hoài vuốt cằm mỉm cười.

"Ta đã biết, mi là sợ hãi vì ta nói đấu loại, dù sao đấu loại của gia tộc Adrian là không màng sống chết, mi chắc là sợ chết khiếp đi." Người nọ tự cho là đúng, bày lại vẻ khoan dung tà nghệ nhìn Lâm Hoài, "Nếu không cũng sẽ không đến bây giờ mới nói ầu nói tả."

"Sợ?" Lâm Hoài ra vẻ thâm trầm, "Thật lâu không nghe từ này rồi. Nhưng mà, cái dạng bây giờ của anh gọi lại trí nhớ xa xưa của tôi nha!" Người nọ tức giận, nắm chặt tay, hai mắt trừng trừng, sẽ mặc niệm ma pháp chú ngữ. Gia tộc Adrian thế truyền là thổ hệ ma pháp, nhà Lâm Hoài chỉ sợ đã định sẽ không tồn tại nữa, mà khách nhân tới lui trong nhà hắn căn bản không để vào mắt, cùng là 3 quý tộc lớn nhất, 2 nhà đã có liên quan đến nhà hắn, còn lại đều có thể dùng danh dự của nhà Adrian áp xuống, khiến cho bọn họ đến dưng khí kêu oan cũng không có.

Lâm Hoài cảm thấy trong lòng có cái gì hơi hơi nóng lên, cảnh giác lên liền cảm nhận được dao động tinh thần lực của đối phương. Lâm Hoài cười lạnh một tiếng, cậu không có chủ động công kích, người nọ còn không biết điều đã bước chân vào nhà cậu lại dám tấn công nhằm giải quyết cậu. Nằm mơ!

Lâm Hoài hóa tinh thần lực thành lưỡi dao, hung hăng chém vào trong óc người nọ. Ưu điểm lớn nhất của công kích tinh thần lực chính là không có dự liệu trước, không cần chú ngữ ma pháp triệu hồi, tốc độ cực nhanh, khó lòng phòng bị. Đáng tiếc, tác chiến cự ly xa là điểm yếu của cậu.

Khoảng cách của 2 người trong lúc đó chỉ có mấy thước, sắc mặt người nọ nhất thời trở nên tái nhợt vô cùng, ầm ầm ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép. Lực đạo Lâm Hoài xuống tay tự mình biết, không có nước sự sống, chỉ sợ sẽ nằm trên giường nghỉ ngơi mấy tháng, lúc này sợ là nói cũng không nên lời.

Chỉ tiếc Lâm Hoài nghĩ thông suốt muốn có buổi nói chuyện với gia tộc Adrian, đành phải đợi thật lâu mới tiếp tục được rồi.

Lâm Hoài điều chỉnh biểu tình, đi lên hô: "Anh làm sao vậy?" Lại nói với bọn người hầu đang trợn mắt há hốc mồm, "Còn không hỗ trợ đem khách nhân đưa đến khách phòng, nghỉ ngơi một lát."

Trong phòng loạn thành một đoàn, người tới là khách, hơn nữa lai lịch không nhỏ, không biết nên dùng cách gì mang đi hay làm sao, không bao lâu, có 1 người thân thể khỏe mạnh nhìn không vừa mắt, đi qua dùng sức vác người trên vai đi ra ngoài.

Hiển nhiên Clyde vẫn chưa nguôi giận, ông cũng không biết người nọ choáng váng là do Lâm Hoài gây ra, chỉ nghĩ quái bệnh đột phát. Mới tức giận bất bình ở trong phòng đi đi lại lại không ngừng. Ngẫm lại đoạn đối thoại lúc trước của 2 người, tâm tình chậm rãi bình phục. Thở dài một tiếng, nói với Lâm Hoài: "Chuyện cậu nói với ông kia, thì ra vẫn nhớ kĩ."

Biết được Lâm Hoài một lần nữa trở lại Adrian gia, có cao hứng cũng có thất vọng. Nhất là Lâm Hoài có tiền đồ, hai là Locker gia sẽ yên lặng xuống.

"Chuyện đã đáp ứng ông thì sao có thể dễ dàng quên chứ. Con nói rồi, con muốn chấn hưng nhà Locker, sẽ khiến cho tất cả mọi người biết thế nào là dòng họ chân chính. Nếu về sau chuyện gì làm cũng ghi danh nghĩa của Adrian gia thì chẳng phải con làm không công sao." Lâm Hoài khi nói lời này, trong mắt quang mang ba động.

53. Chương 53

Clyde thoải mái cười to, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì so với việc tiểu thiếu gia trưởng thành 1 nam tử hán có thể một mình đâm đường một phía khiến ông vui vẻ hơn. Ông kéo Lâm Hoài, giống ông vẫn làm với cậu hồi bé, vuốt mái tóc dài màu xanh da trời, nhẹ giọng than thở.

"Chỉ tiếc quá trình tiểu thiếu gia lớn lên ông lại không thể ở bên, bây giờ cậu khác xưa rất nhiều, nếu lão gia có chứng kiến hẳn cũng rất vui. Mặc dù ông thật cao hứng tiểu thiếu gia ngôn chỉ hữu tín, cho dù có được sự tín nhiệm của bộ hạ, cho dù có được liệt tên vào gia phả của một trong những gia tộc cường thế nhất đế quốc cũng vẫn phải nhớ kỹ lời ông già này đã nói trước kia, mỗi khi quyết định việc gì, đừng quên tầm quan trọng của quyết định đó với gia tộc Locker."

"Thế nhưng là, tiểu thiếu gia, cậu có nghĩ tới hay không, dòng họ Adrian đã giao hảo với bộ hạ từ khi người còn là hoàng tử, khi ngài ấy vừa bước vào sự nghiệp thống nhất đất nước, chúng ta liền nhận được tin tức. Hôm nay vạch rõ mặt với nhà Adrian, làm thì thoải mái đấy, nhưng những đã phá hỏng cố gắng của bộ hạ rồi. Nếu như lời người nọ mới nói là đúng, Adrian gia gia chủ đã thành Pháp thánh, đây là mang lại phiền toái cho bộ hạ đó, quan hệ của cậu và bộ hạ tốt như vậy, bọn họ sẽ cho rằng việc này đã được bộ hạ ngầm đồng ý, thậm chí có thể cho rằng bộ hạ sai khiến cậu làm như vậy."

"Luxi, việc này là theo lời của bộ hạ hay là ý riêng của cậu." Clyde phân tích nói. Nghĩ vậy không khỏi lo lắng, theo ông, nếu là khả năng đầu tiên, như vậy ngay từ đầu cũng sẽ không phát sinh chuyện 1 lần nữa trở lại gia tộc Adrian. Đối với một hoàng đế mới lên ngôi, sẽ không đắc tội 1 đại gia tộc khi ngài vàng còn chưa vững. Vì vậy, đây chắc là ý nghĩ riêng của Lâm Hoài, nếu như tiểu thiếu gia thật sự bởi vì chuyện này mà gây thù hằn, là chuyện ông hẳn không muốn nhất thấy. Ông mặc dù hy vọng gia tộc Locker có thể danh dương thiên hạ, nhưng lại không hy vọng tiểu thiếu gia bởi vì chuyện này mà bị tổn thương.

Nhưng ông sẽ không ngăn tiểu thiếu gia làm bất luận chuyện gì, ông chỉ là 1 quản gia mà thôi, ông đã tự định ra vị trí của mình là như vậy.

Lâm Hoài nghe Clyde bình tĩnh trình bày và phân tích, độ ẩm như dòng nước lan ra khắp cõi lòng. Giấu điểm 1 người đặt hết tâm tư vào người mình, thật sự là rất áy náy a.

Lâm Hoài hít một hơi thật sâu, ánh mắt trong sạch nghiêm túc nhìn vào lão nhân ngay trước mắt: "Ông à, có lẽ lời con sắp nói có thể cách rất xa so với những gì ông biết từ trước đến nay, có thể khiến nhận thức của ông hoàn toàn sụp đổ, ông có muốn tin tưởng con không, con cam đoan, những lời con sắp nói là thật. "

Trận đánh lúc trước với đại biểu của nhà Adrian vẫn ung dung cười cười, biểu tình lúc này lại là cẩn thận cùng nghiêm túc khó thấy.

Clyde đáp không chút do dự: "Nếu trên đời chỉ có một người có thể làm cho ông tin tưởng, người này nhất định là cậu, không phải ai khác. Cứ việc nói đi, ông già như ông đã lớn đầu rồi, đầu óc coi như tạm được, những chuyện bất ngờ gì đó vẫn có thể nhận. "

Lâm Hoài lấy ra quyển trục, thiết trí ma pháp trận che đầy thanh âm quanh 2 người, lại nói với người hầu bên ngoài rằng tạm thời không cần cho ai tiến vào, dù là địa vị gì đi chăng nữa.

Lúc này mới yên tâm ngồi xuống. Cầm lấy chén nước, hơi nước trong chén mờ mịt bay ra, phủ lên mặt cậu, khiến nó trở nên mơ hồ. Ngửi khí Lâm Hoài nhàn nhạt, từ chuyện gặp Berger trên núi Morvel, cho đến cuộc sống những năm gần đây, tận lực rõ ràng đơn giản tóm tắt lại, nói đến chuyện sau khi bị đưa đến đại lục tâm tình vẫn trước sau như một bình tĩnh, nhắc tới chuyện ở đó quen biết mấy người bạn, tuổi tác, tính cách không giống nhau, khỏe miệng nhẹn không được hiện ra nụ cười ảm áp, "... May mắn được Pháp thần (hệ) không gian hỗ trợ, nếu không chỉ sợ mãi bị vây khốn tại đó không trở về được."

Clyde đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ cũng không nghĩ tới tình huống lại như vậy, giọng căm hận nói: "Ông còn tưởng tiểu thiếu gia là cãi nhau với Berger mà trở mặt, mới từ ma pháp học viện trở về. Không nghĩ lại là như vậy!" Càng nói càng gấp, cuối cùng cư nhiên nghẹn ở cổ họng, không mở miệng được.

Lâm Hoài vội vàng trấn an nói: "Ông xem con béo trắng đây này, cũng thấy con một chút cũng không gian khổ mà."

Clyde thở dài: "Đáng hận nhất là ông vẫn tưởng cậu với Berger là bạn bè, nên mới chiếu cố nhà chúng ta. Ai ngờ hần chính là vì che dấu sai lầm của mình, cho dù có thật là hần ăn năn đi nữa mà lại không dám nói ra, che che lấp lấp, thật sự đáng hận! Nếu như tiểu thiếu gia một mực về không được, ông già ta đây chẳng phải là đến chết cũng không rõ chân tướng hay sao!"

Trong nội tâm Clyde, tiểu thiếu gia vĩnh viễn xếp thứ nhất, phàm là người không tốt với tiểu thiếu gia, có chuộc tội bao nhiêu cũng là phí công. Giờ thì, bệ hạ cũng không gọi, gọi luôn tên tục.

Lâm Hoài biết rõ tính cách của Clyde, nhiều lời vô ích.

Nghe Lâm Hoài nói mà lòng Clyde đều xoắn vào 1 chỗ, một ông còn thổi phồng Berger như thánh sống. Vỗ mạnh trán 1 cái, "Ngay từ đầu đã là kẻ thù với Berger, ông lại còn giống trống khua chiêng tổ chức tiệc tối cho cậu, chỉ sợ người nội thành không ai không biết cậu đã trở về từ học viện ma pháp. Nếu tin tức truyền về Hoàng thành thì phải làm sao!"

"Ông, ông quên là, con đã nói con học được không ít bản lĩnh thực sự ở thế giới bên kia hay sao, hướng chỉ con còn có thần khí phòng thân." Lâm Hoài nhẹ nhàng ung dung cười, kéo bàn tay Clyde lên. Quang cảnh trước mắt biến hóa, hai người đều tiến vào không gian.

Lâm Hoài mang theo Clyde đi một vòng, bên cạnh giải thích như chỗ thần kí trong đó, "Cái không gian này rất sớm đã là của con, ông không trách con đến bây giờ mới thăng thần thành khẩn với ông chứ?"

Clyde đánh giá phong cảnh tứ phía, nhìn không chuyển mắt. Hồ nước xanh biếc, tôm cá vui chơi thoải thích giữa hồ, bờ ruộng có thực vật bốn mùa cùng nhau sinh trưởng, tươi tốt quá đáng. Nhìn đến nhập thần, không có chú ý Lâm Hoài lời nói, xem xong, bỏ qua ánh mắt chờ mong tán thưởng của Lâm Hoài, quả trách nói: "Tiểu thiếu gia, cậu nói dùng không gian này làm chỗ nghỉ ngơi dừng chân, nhưng nơi này có khác gì đã ngoại hoang vu hay không! Nhà gỗ nhỏ đơn sơ chỉ có một gian phòng, nửa nhà chất chồng sách vở bút ký, chần mèn kia tuy được giặt sạch sẽ nhưng đã bao lâu chưa được đổi qua, ngay cả miếng vá cũng có rồi. Còn có nhà kho, vừa nhỏ vừa dòn dỗng."

Lâm Hoài nghe mà ánh mắt tỏa sáng: "Ông ơi, ông thật sự không trách con sao?"

"Tiểu thiếu gia, không phải cuối cùng cậu vẫn nói với ông sao? Ông chỉ là một quản gia, chiếu cố tốt cuộc sống hàng ngày của cậu vậy là đủ rồi, không có quản gia nào còn muốn biết rõ tất cả mọi bí mật của tiểu chủ nhân cả. Đó là vượt khuôn phép." Clyde chân thành nói, mày nhăn lại, "Hai ngày này trong nhà lắp đặt thiết bị, lúc ấy mua không ít, còn lại rất nhiều vật liệu. Ông phải giúp cậu sắp xếp lại 1 phen mới được."

Lâm Hoài cười hì hì nói: "Vậy đều dựa vào ông nhé. Ông xem, nơi đây về sau sửa lại dễ nhìn, non xanh nước biếc, mầu chốt nhất là trừ con ra thì không có ai biết chỗ của không gian, cực kì an toàn. Nếu thật sự con trở mặt thành thù với Berger, thì ông vào đây ở được không? Ông biết đấy, chỉ cần đảm bảo được ông an toàn là con an tâm."

"Nơi đây phong cảnh so với trấn Solna của chúng ta tốt hơn nhiều, chỉ cần cậu không chê ông già này thì tốt rồi!" Clyde nói giòn.

"Ông, ông biết rõ con tuyệt đối sẽ không có loại suy nghĩ này mà."

Đây là một hồi đánh cược, tạm thời là người duy nhất trở về từ lục địa phong ấn, cho dù cậu không có chút xíu quan hệ nào với ám hệ ma pháp sư Frey thì cũng bị Berger và đạo sư của hắn, những kẻ biết rõ tình hình tìm tới cửa.

Mà cậu, đích thật có thể vô cớ thêu dệt một đoạn chuyện xưa, dù sao trừ Frey thì không có ai biết được cậu nói dối. Có thể cậu không muốn dùng loại phương pháp này để cầu (1 cuộc sống) bình an, một chút cũng không muốn. Cuộc sống tại lục địa phong ấn kia chính là đoạn thời gian trân quý nhất cũng là khó khăn nhất kể từ khi cậu đi vào thế giới này. Có lẽ, trong tiềm thức, càng không muốn phủ nhận đoạn trí nhớ từng cùng Frey 1 chỗ sinh hoạt và phấn đấu kia.

Ra khỏi không gian, triệt hạ quyền trục che đậy thanh âm, liền nghe thấy tiếng cãi nhau bên ngoài.

Cậu đã trò chuyện với Clyde khá lâu, trong khoảng thời gian này có không ít người đến đây chào hỏi, lại không rõ lý do bị cản lại ở bên ngoài. Cho dù bất mãn, cũng không ai dám xông tới.

Người chống sau lưng Lâm Hoài là ai tất cả mọi người đều biết rõ, không phải ai cũng khí phách được như nhà Adrian, hôm nay đến tìm phiền toái. Huống chi, tình cảnh lúc trước người hầu khiêng tên đại diện khí thế hùng hăng của Adrian gia kia ra ngoài, hoàn toàn không có cảm ỳ, bọn hắn chỉ thấy một người vui vẻ tiến vào, nửa chết nửa sống đi ra, trong lúc đó không hề có chút tiếng vang đánh nhau nào.

Một đám người ở bên ngoài đều nghị luận.

Lâm Hoài treo 1 nụ cười trên mặt đi ra ngoài: "Xin chào mọi người, tôi chính là Luxi Locker, đã để mọi người phải đợi lâu. Tiệc tối rất nhanh sẽ bắt đầu, đêm nay tôi đã chuẩn bị rất nhiều hoạt động, nhất định sẽ khiến mỗi người đều tận hưởng mà về, chuyến đi này nhất định không uổng."

Cũng không nói nguyên nhân. Mà đại đa số người càng miễn cảm bắt được 2 chữ "Locker" của Lâm Hoài, liền tưởng đến thân trạng của tên quỷ không may nhà Adrian kia, cảm thấy việc này có huyền cơ.

Tiệc tối tàn, Lâm Hoài dưới dưới sự chỉ huy của Clyde, đem không gian sửa sang lại một lần.

Nhà gỗ nhỏ đã thành 1 biệt thự tây dương 2 tầng, toà nhà mới thợ mộc xây xong mới thả vào không gian, Lâm Hoài vì thế còn cố ý chế tạo mấy bộ phận địa chấn cỡ nhỏ (=.=?). phía trước nhà có 1 vườn hoa nhỏ, nước trong hồ được dẫn đến phòng bếp. Trên thảm cỏ đặt 1 cái xích đu và vài chiếc ghế mây, cây cối cũng bị tu chỉnh thành những hình dạng đẹp mắt.

Lâm Hoài ngồi trên xích đu, nhàn nhã đung đưa. Trong tay có một quyển bút ký lâu năm đã ố vàng, sớm đã bị lật đến sờn, nội dung đọc lâu lâu. Không chỉ có cuốn này, bởi vì trí nhớ tốt đã gặp qua là không quên được của mình, sách vở bút ký cất trong không gian, đại đa số đều nhớ lâu lâu.

Cuốn sách trong tay chính là do gia chủ đầu tiên của nhà Locker viết — thần cấp ma đạo sư, nắm giữ pháp tắc sinh mệnh, có thể đạt tới trình độ khởi tử hồi sinh. Đáng tiếc mình cả đời cố gắng cũng còn xa mới bằng.

Lâm Hoài khép lại bút ký, thần cấp, sao mà xa xôi.

Hai tháng sau, trong nhà có một vị khách không mời mà đến, người đại diện trẻ tuổi cho nhà Adrian kia lại nghênh ngang tới. Cũng không thèm thông báo, trực tiếp xông vào vườn sau.

Lâm Hoài đang tưới cây.

"Mi không phải nói không thèm sợ vòng đầu loại sao, sao nó đã bắt đầu mi còn trốn ở chỗ này không muốn đi ra ngoài?" Người nọ từ xa đã rống to.

Lâm Hoài thầm than, thần kinh thô thật đáng sợ. Lười biếng ngẩng đầu, "Nằm trên giường thế nào rồi? Sướng quá nên ngứa người hử?"

Người nọ bỗng dưng trừng to mắt, hần chẳng qua cho là mình bị bệnh gì, nhưng nghe lời này hình như là không phải, "Mi nói gì đó. Ta cho mi biết, mấy lời mi nói về gia chủ ta đã báo cho ngài ấy rồi, lần này ông đây chờ coi chuyện vui của mi. Thấy mi chậm chạp không hiện thân nên ông đây mới qua đây tìm mi. "

"Thật không?" Lâm Hoài chân mày không nhếch, "Không nghĩ tới trận đầu đã bắt đầu sao mi còn rảnh rỗi mà đến đây. "

Người nọ hừ một tiếng, hần nằm trên giường hơn một tháng, còn chưa khôi phục lại một nửa thực lực vốn có, vào trận đầu đã bại trận rồi. Nhìn chằm chằm Lâm Hoài, ánh mắt trở nên ngoan độc, lời vừa rồi của y đã chứng thực hần thất bại cũng bởi vì tên nhóc không ngờ được trước mắt này! Nghĩ đến lời vị khách trong nhà kia đã nói với hần, chỉ cần đem Lâm Hoài mang qua, dù hần đã thất bại cũng sẽ không bị gia tộc trục xuất, giọng điệu âm vang nói: "Gia chủ có nói, nếu mi thật muốn giải trừ quan hệ với gia tộc, lần này đầu loại không tham gia cũng phải đi. Thu dọn một chút, cùng ta rời đi."

54. Chương 54

Dứt lời, mấy người đi theo y đồng loạt tiến lên bao vây Lâm Hoài, rất có ý tứ không được phép chọn lựa. Lâm Hoài sờ sờ mũi, nhìn chung quanh một vòng, phiền muộn nói: "Anh cũng nói cho tôi thời gian thu thập mà, bằng không quần áo tôi thay ra để anh mua mới nhé, tôi rất kén chọn đó, quần áo từ tiệm may bình thường tôi không mặc đâu."

"Ta là phòng mi lâm trận đào thoát."

"Hừ! mấy người một tiếng chào hỏi cũng không có đã xông vào nhà tôi, còn định để tôi chạy thoát nữa sao, đây là đang đề cao tôi hay hạ thấp mấy người hử?" Lâm Hoài nhìn biểu tình vận vẹo của mấy người mới tới, xúc động thật lâu. Cũng là 15 16t, so với Berger và Frey năm đó thật kém nhiều quá. Chênh lệch giữa người với người quả thật không phải chỉ nửa hay 1 lần mà.

"Tiểu thiếu gia, vừa rồi có kẻ trộm xông vào, không ngăn được, cậu có thấy không?" Clyde đi đến, từ xa đã nghe thấy tiếng, nhìn thấy mấy người bao quanh Lâm Hoài trong tay đều cầm binh khí, vẻ mặt dữ tợn, nội tâm kêu to không tốt, liền chạy nhanh đến ngăn trước người Lâm Hoài, "Đừng ý người đông thế mạnh mà dám bắt nạt tiểu thiếu gia của chúng ta, trước đánh bại lão già ta đây hãy nói." Người nọ căn bản không đem Clyde sức yếu vào mắt, ánh mắt liếc qua Lâm Hoài, lưu lại một câu: "Ta chờ ở đây." Mang theo một đám người đi ra.

"Chuyện gì xảy ra?" Clyde không hiểu ra sao cả, nhìn mấy người bỏ ra ngoài, kí quái nói, "Người vừa rồi không phải người hôm đó ngất ở tiệc tối sao? "

Lâm Hoài không giải thích gì, chỉ nói cho Clyde là hần ta đột nhiên bị ngất, "Chính là hần đó ông, chắc là ngất lâu quá, nên lại muốn đến chóng mặt lần nữa đây mà. "

Thu thập xong hành lý, trèo lên xe ngựa mà tên kia mang tới, Lâm Hoài ngồi vào góc trong cùng, dựa vào thùng xe nhắm mắt dưỡng thần. Người nọ bỏ bỏ liên tục khiêu khích, Lâm Hoài chẳng thèm đáp lại, chỉ nhắm mắt ngủ. Xe ngựa dừng ở cửa sau phủ trạch, Lâm Hoài giống như một chút phòng bị cũng không có, theo sát tên dẫn đường đi về phía trước.

Cái phủ trạch này cực kỳ tĩnh mịch, đường đá dưới chân bị lá cây, cỏ dại dày đặc che phủ, giống như thật lâu không có người quét dọn. Tên dẫn đường đi rất nhanh, không hề dừng lại. Nơi đây cứ như cái nhà cả trăm năm chưa có người ở qua vậy, ánh sáng âm u đủ để đóng phim kinh dị.

Người dẫn đường dẫn Lâm Hoài đến trước 1 gian phòng rồi dừng lại, khấn trương nhìn trong phòng, ngờ ngợ ngắc ngắc thấp giọng nói: "Đây là chỗ mi sẽ ở, ta đi trước."

Tên đó đang muốn rời đi bị Lâm Hoài bắt được cánh tay. "Nơi này là gia tộc Adrian?"

"Làm sao có thể!" động tác của Lâm Hoài khiến y sợ hãi, cuống quýt nghiêm nghị bác bỏ, "Đương nhiên không phải, mi không làm được chuyện gì, chỉ là 1 tên phế vật mặt dày dựa hơi người trong gia tộc mà thôi, ai cho mi vào chủ trách ở chứ, có chỗ cho mi che mưa che nắng đã là tốt lắm rồi! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì chứ, có việc ta sẽ tới tìm mi!" Giấy khỏi tay Lâm Hoài, không thèm quay đầu lại chạy mất.

Sớm đoán được việc này có huyền cơ khác mà, tên kia càng đi sâu vào trong thì càng run, lúc nói chuyện cũng không dám đổi mặt. Người trong phòng chỉ sợ có lai lịch không nhỏ.

Cơ mà, đến Pháp thần ông đây còn đã gặp qua, còn gì mà phải sợ chứ.

Lâm Hoài đi tới cửa trước, cửa gỗ từ bên trong tự động mở ra. Có 1 người ngồi ngay trước cái bàn vuông, cúi đầu loay hoay 1 tảng đá trong tay. Lúc Lâm Hoài đi vào, hần ta vừa vận ngẩng đầu, ánh sáng trong phòng lờ mờ hắt vào từ cửa sổ. Con người Lâm Hoài tối sầm lại, chăm chú nhìn người phía trước, qua 1 lúc cả người trầm tĩnh lại, cười nói: "Đã lâu không gặp, đạo sư Yalman."

Vị đạo sư của Berger này cùng với người lần đầu tiên gặp cứ như 2 người hoàn toàn khác nhau, thời gian 6 năm trôi qua trên người ông ta cứ như đã cả mấy thập niên. Tóc hoa râm, ánh mắt đục ngầu không chịu nổi, nếp nhăn trên mặt chẳng chịt, làn da xám trắng bệnh tật. Thanh âm khà khà mất tiếng: "Ta hiện tại đã thành cái bộ dáng này, khó được mi thoáng cái đã nhận ra được. "

"Chuyện đã tận lực nhớ kỹ thì sẽ rất ít quên. Huống chi chỉ là chuyện quá khứ sáu năm trước. "

"Đúng vậy, thoáng cái chớp mắt, đã qua sáu năm rồi." Yalman cảm khái thở dài, "Mi nên biết sáu năm trước ta chính là đại Ma đạo sư, vậy mà mi không sợ hãi chút nào sao? Cũng đúng, người có thể trở về từ đại lục phong ấn nhất định là không đơn giản, bộ dạng ta đã thành như vậy, cũng chẳng có gì đáng phải lo phải không. " Nói xong, lại cười đến run rẩy, nếp nhăn trên mặt chen lẫn vào nhau, trông y như cương thi mới nhảy ra từ quan tài! Khó trách người dẫn cậu đến lại sợ như vậy, vừa đến cửa đã muốn chạy trốn. Bàn tay Yalman nổi đầy gân xanh, ánh mắt đục ngầu dần có xu thế đỏ lên, tiếng cười cạc cạc vang vọng trong căn phòng kín hết sức chói tai. Lâm Hoài lập tức đề phòng, "Ông khiến tôi đến đây, chắc không phải để giết tôi đây chứ. Lượn 1 vòng lớn như vậy làm chi, mệt lắm a. "

"Ha ha." Yalman thở phì phò, hai tay vịn lên cạnh bàn, "Ta đúng là có việc mới tìm mi. Vốn muốn tự mình đến nhà mi một chuyến, đáng tiếc thị trấn nhỏ đường xá lắc lư, bệnh của ta lại đột phát, vừa vận biết có người nhớ thương mi bèn thay đổi phương thức mời mi đến, đừng trách ta nha. "

"Vậy tôi phải nói đã khiến ngài đây nhọc lòng sao?" Lâm Hoài cười lạnh một tiếng. Dùng cái phương thức nửa bắt buộc nửa lừa gạt này, thật là lịch sự mà. Yalman mãnh liệt ho khan, giống như muốn đem phèo phổi phun ra hết, sắc mặt lại trắng xám vô cùng, giống như trong phút chốc bị hút cạn huyết dịch vậy. Lão ta ho khan đến lợi hại, bàn tay che miệng ho không ngừng, thật lâu mới hòa hoãn xuống. Yalman lấy ra khăn tay lau sạch sẽ khóe miệng tràn ra tơ máu, cảm khái nói: "Ma pháp sư thân thể vốn già yếu nhanh hơn so với người thường, năm tháng không buông tha người a."

Thấy Lâm Hoài không nói gì chỉ cảnh giác nhìn mình chằm chằm, cười nói, "Đừng lo lắng, ta chỉ là muốn đòi hỏi một vật mà thôi. 1 khi thứ đó đến tay ta liền lập tức ly khai, tuyệt đối không khiến mi bị thương 1 cọng tóc. Chuyện mi trở về từ đại lục phong ấn, ta sẽ không nói với bất kì ai, nó sẽ là 1 bí mật triệt để." Ngụ ý, nếu Lâm Hoài không phối hợp, lão ta sẽ đem chuyện Lâm Hoài là người duy nhất trở về từ đại lục phong ấn công bố cho toàn thiên hạ. ngàn năm nay, đại lục phong ấn đã là chủ đề mà rất nhiều kẻ mạnh cảm thấy cực kì hứng thú, chuyện như vậy và để người ta biết thì Lâm Hoài chỉ sợ sẽ vĩnh viễn không có ngày tháng yên bình. Lâm Hoài không ngại nhún vai, "Ông cảm thấy, tôi có khả năng tin tưởng ông sao?"

"Tin hay không quyền quyết định là ở chỗ ta, không phải mi. " Yalman thấy Lâm Hoài bày ra thái độ không muốn hợp tác, cười quỷ dị, "Từ lúc mi tới đây, ta đã cho 1 nhóm người đem ông mi cũng mời qua đây, mi có muốn xem hiện tại lão ta ra sao rồi không? "

"Ông!" Lâm Hoài nghe vậy tức đến mức đá văng cái ghế gần đó, cái ghế lâu năm không chịu nổi giày vò,

lập tức ngã vụn thành linh kiện rơi tứ tán trên mặt đất, hung dữ nhìn chăm chăm Yalman đang nở nụ cười âm độc, "Nói đi, ông đến tốt cùng muốn cái gì?"

"Được tề có thể trực xuất ma pháp nguyên tố âm hệ." Lo lắng Lâm Hoài không biết loại được nào, bổ sung, "Tại núi Ma thú mi đã từng dùng qua." Quả Tử lân? Từ khi biết được tác dụng của nó chỉ có thể độc chất trong cơ thể, địa vị của nó trong lòng Lâm Hoài té rớt thảm hại xuống mấy bậc, xuống ngang hàng mấy loại thực vật ma pháp cáo cấp bình thường.

Hiện nay, ma pháp ám – minh tranh đấu gay gắt, ma pháp sư âm hệ bị dồn chặt, xuất hiện mấy người điên cuồng cũng không hề kỳ quái. Trong nội tâm phân tích nhanh chóng, lại phát hiện đáy mắt Yalman xuất hiện màu đỏ sậm, con ngươi mờ mịt mở lớn, trong lòng không khỏi căng thẳng, màu đỏ này quá quái dị, nhiều năm trở thành y sĩ như vậy, cậu cũng chưa từng nghe nói qua căn bệnh nào sẽ xuất hiện tình trạng bệnh như vậy. Cậu chớp mắt, câu giờ nói: "Loại thuốc này đã dùng hết rồi, ông cũng biết, tôi chỉ là ngẫu nhiên có được, có thể tiêu trừ tổn thương do âm hệ cấm chú tuyệt đối không phải là ma được bình thường, mà ma được càng trân quý thì số lượng càng ít. Bây giờ ông đòi tôi, quá khó khăn." Lâm Hoài tận khả năng thổi phồng tác dụng cùng độ quý hiếm của Tử lân quả, mắt lại nhìn chăm chăm Yalman không chuyển, lúc nói chuyện ngay cả thở mạnh hay gấp cũng không dám.

"Ngay cả mạng ông mình mi cũng không để ý sao? Nói cái gì mà hiểu thuận, đúng là giả dối!" Yalman bầu chặt lấy mép bàn bằng tất cả sức lực, mặt bàn bị cào tróc, ngón tay khô héo chảy máu tươi rùng rùng, Yalman lại giống như không hề đau đớn, duỗi dài cánh tay, như loài dã thú gào rú một tiếng, chụp cổ Lâm Hoài! Từ trong tối lao ra vài bóng người, quần áo hàng ngày nhẹ nhàng, trên mặt đều che miếng vải đen. Thấy nhưng không thể bỏ tay Yalman ra, lão ta giống như phát điên, mấy người không dám làm lão bị thương, mu bàn tay, trên mặt bị bắn vài vệt máu. Mấy người vịn Yalman ngồi xuống, cũng lấy từ trong lòng ngực được tề cho lão ăn vào. Lâm Hoài mắt lạnh nhìn Yalman theo điên cuồng dần khôi phục tinh táo, trong nội tâm lại nổi lên sóng to gió lớn. Nói thật, lúc đi vào chỉ phát giác được trong phòng có tồn tại tinh thần lực yếu ớt, có thể dùng tinh thần lực suy yếu của Yalman để giải thích, còn mấy người động tác nhẹ nhàng linh hoạt này, trên người bọn họ nhất định có vũ khí đặc thù. (vì tinh thần lực của họ cũng yếu)

Yalman thở phì phò, phát phát tay, người đứng phía sau buông bàn tay đỡ Yalman ra, lùi ra sau 1 bước. "Thân thể thật sự quá tệ, đã khiến mi chê cười." Lâm Hoài khẽ động khóe miệng, không nói gì. "Giờ tốt hơn nhiều, thừa dịp ta còn chút khí lực, chúng ta tiếp tục tâm sự. Ta đến thành Aobilan coi như một thời gian ngắn, trước đó không lâu tên nhóc nhà Adrian kia dễ sống dễ chết nằm trên giường, y sĩ bình thường nhìn không ra là nó đã bị công kích tinh thần, nhưng làm sao giấu được ta, xem ra ở phương diện đấu khí và ma pháp lực mi không có tiền đồ nhưng vận dụng tinh thần lực lại không thua kém ma pháp sư xuất sắc a. Cho nên, mấy người vừa rồi trên người đều đeo vũ khí có thể làm yếu bớt tinh thần lực." Nói xong, thấy Lâm Hoài không mấy may biến sắc, khẽ cười nói, "Xem ra mi đã phát hiện rồi. Những thủ hạ này của ta đều là cao thủ trong quan hộ vệ hoàng đình, có ma pháp sư có chiến sĩ, mỗi người đều là thần kinh bách chiến, khuyên mi hãy ngoan ngoãn mà nghe lời ta. Nếu không..."

"Nếu không thì ông cũng đừng hòng chiếm được Tử lân quả!" Lâm Hoài chặn đứng lời lão. "Thì ra loại thuốc này gọi là Tử lân quả. Nói cách khác trên người mi thật sự vẫn còn thuốc?" Yalman ức chế không nổi kinh hãi, ánh mắt đục ngầu cũng trở nên sáng trong. "Nếu như không có, chỉ sợ là ông sẽ không bỏ qua tôi và ông nội, tất nhiên là phải có rồi. "

"Mi giao ra đây, ta để mi rời đi." Yalman giải quyết dứt khoát, chắc chắn Lâm Hoài nhất định sẽ đáp ứng lão. Cánh cửa đóng chặt vang lên tiếng đập cửa dồn dập, mấy người mặc trang phục lính đi vào, thấy thấy Yalman lập tức hành lễ, cùng đồng thanh, "Bái kiến đại nhân."

"Người đâu?" Yalman đối với những người kì quái này, giọng điệu không tốt chất vấn. Mấy người mặt lộ vẻ khó khăn, nhìn nhau vài lần, một người khó khăn mở miệng: "Người đại nhân phân phó chúng tôi mang đến, không tìm được."

"Không tìm được? Cái gì gọi là không tìm được!" bàn tay Yalman vỗ mạnh lên bàn, cái bàn kêu rầm 1 tiếng, vết thương vừa được băng bó của lão lại lần nữa vỡ ra, nhuộm đỏ cả băng gạc. Ánh mắt liếc xéo qua Lâm Hoài đang thưởng thức bộ dạng tức giận của lão, cau mày nói, "Mi giống như đã biết trước." Ông nội đang ở trong không gian, mấy người có thể tìm tới mới gọi là kỳ quái. Dùng ông nội uy hiếp ta thật đúng là không biết tự lượng sức mình! Lâm Hoài cười nhẹ dịu dàng giả ngu: "Ý ông là gì, tôi không biết a!"

"Vốn đã đáp ứng Berger, nếu mi phối hợp tử tế thì t sẽ không làm gì mi, nhưng mi lại không thích uống rượu mời, thích rượu phạt, muốn tự mình chuốc lấy cực khổ!" Yalman hung ác nhìn chăm chăm Lâm Hoài, mỗi chữ mỗi câu đều nghiêng răng nghiêng lợi. "Tử lượng của tôi luôn luôn rất tốt, rượu nặng chỉ là bữa sáng mà thôi." Lâm Hoài đáp lung tung, phát giác vật trang sức đeo trước ngực có chút nóng lên. Là quà tặng Frey cho mình, tinh thạch đeo thành hình dáng mình được xỏ dây đeo trước ngực. Trước đó không lâu đã từng nóng lên như vậy, phát nhiệt, không rõ nguyên nhân, lần này lại toả nhiệt đồng dạng. Lâm Hoài ngẩng phát đầu, liền chứng kiến cánh tay Yalman tuôn ra 1 ngọn lửa đỏ rực, những người còn lại trong phòng cũng xuất ra vũ khí chỉ vào Lâm Hoài. Đáy mắt Lâm Hoài hiện lên một tia sáng sắc bén, cậu trong lúc đó cách Yalman cũng chỉ 1 cái bàn, bèn không lùi mà tiến tới, phi lên đẩy cái bàn về phía Yalman, khoe miệng cong lên, cười đến vô hại cực kì.

Trong chốc lát quang cảnh biến hóa, cậu cùng Yalman đồng thời xuất hiện trên khoảng đất trống trong không gian, Lâm Hoài vẫn đang duy trì tư thế đẩy cái bàn về phía Yalman. Những thứ tiếp xúc với cậu đều bị mang vào không gian, cái bàn cũng thế mà Yalman cũng vậy. Quân chiến không có phần thắng, đành phải chọn cách khác thôi. Không gian là địa bàn của mình, không được chính mình cho phép, không ai đi vào hay đi ra được, muốn đùa bỡn ma pháp cũng đừng hòng chiếm được tiện nghi. Lửa cháy trên bàn tay Yalman bỗng nhiên biến mất, phẳng phất chưa từng xuất hiện qua. Không gian quả thật là có tràn ngập nguyên tố ma pháp, nhưng đáng tiếc không phải ai cũng có thể sử dụng. Không có sự đồng ý của Lâm Hoài, ở đây bất cứ ai cũng là người thường không có ma pháp lực. Yalman quái dị nhìn chăm chăm cánh tay của mình, sắc mặt đen thêm 1 phần, "Từng nghe nói chỉ có Pháp thần không gian mới có thể mở ra 1 thế giới có sự sống chân chính khác. Mà mi hiển nhiên không phải Pháp thần lại có được không gian thần bí như thế. Quả thật là ta vẫn xem thường mi rồi." Lâm Hoài không muốn đáp lại, gọi tuý đẳng trói Yalman lại thật chặt. Ở trong không gian, đối với thân thể yếu đuối của ma pháp sư mới có được ưu thế tuyệt đối, đối với chiến sĩ không thể bất chú cách này, thân thể bọn họ cường hãn, cho dù không có dấu khí phòng thân thì chỉ dựa vào khí lực thôi cũng đủ để họ đánh chết cả 3 mình cộng lại. Tuý đẳng mặc dù lợi hại, thế nhưng trong tay bọn họ cũng có vũ khí sắc bén vững chắc. Huống chi động tác của bọn họ cũng linh hoạt không kém mình, cả 1 đám xông lên hội đồng cũng không dễ dàng thắng.

"Mi có không gian lợi hại như vậy, Tử lân quả kia đối với mi cũng không đáng mấy đồng đầu nhĩ, mi cứ ra 1 điều kiện, dù lên núi đao xuống biển lửa ta đều có thể thực hiện cho mi, dù muốn mạng của ta, ta cũng không 2 lời mà dâng lên, mi tuyệt đối không lỗ." Yalman bị trói, kiên nhẫn nói. "Mạng của ông giờ đang trong tay tôi mặc tôi xâm lược, tôi không biết là điều này còn cần ông phê chuẩn đầu đuôi. Huống hồ ông cũng nói, tôi có không gian lợi hại như vậy, thêm mấy cái điều kiện rách nát đầy của ông làm gì. " Lâm Hoài nghĩ mấy chuyện bên ngoài lại muốn giải quyết cho nhanh, nếu lại đến thêm 1 đám người nữa thì tình thế càng thêm phức tạp, sẽ không dễ dàng chạy trốn nữa. Yalman nhìn chăm chăm Lâm Hoài, trải qua lục đục tranh đấu nhiều năm trong hoàng thất và với Ma pháp công hội, lão đã sớm rèn được 1 một đôi hỏa nhãn tinh tinh, Lâm Hoài biểu tình che dấu dù có tốt hơn cũng có thể khiến lão nhìn ra dấu vết, thử đề nghị: "Hơn nữa ta có thể giúp mi an toàn lui ra ngoài. " Lâm Hoài chậm rãi đi đến Yalman trước mặt, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng ánh mắt của lão, nhàn nhạt nói: "Tôi không tin ông."

"Nhưng hửn mi sẽ tin Berger, hửn đã giúp mi làm rất nhiều thứ, ông nội mi là do hửn ra lệnh đặc biệt để ý, bằng không 1 ông lão già thân cô thế cô sống 1 mình hửn sẽ rất thê thảm. Là Berger cần Tử lân quả." Yalman vô kế khả thi, nói ra trọng tâm, ánh mắt đỏ lên, lần này không phải do bệnh biến, mà là động chân tình, "Ít nhất —— "

"Ông tôi tại sao phải một người sinh hoạt lâu như vậy, tôi nghĩ ông rất rõ ràng, không cần giả đáng thương. Hai người các ông, tôi không tin ai hết. " Lâm Hoài vươn tay lôi thứ vũ khí chống công kích tinh thần lực trước ngực Yalman ra, 1 tảng đá gỗ ghè màu xám, là loại rơi trên đường sẽ không ai thèm nhặt lên, vật như vậy mà lại có thể hấp thu công kích tinh thần lực, khiến Lâm Hoài chỉ có thể đem Yalman lôi vào trong không gian.

Đem tảng đá ném vào không gian giới chỉ, mới phát động tinh thần lực đánh ngất Yalman. Thế này, thì dù có ghé vào tai lão khua chiêng gõ trống cũng không tỉnh lại được.

Ra khỏi không gian, những người trong phòng vẫn đang tìm kiếm nơi 2 người ẩn thân khắp nơi. Lâm Hoài chỉ vào Yalman đang bất tỉnh nhân sự, kê 1 lưỡi dao sắc nhọn lên cổ lão, áy náy mỉm cười nói: "Chủ của mấy người ngủ rồi." Các binh sĩ không dám tiến lên, bọn hửn không dám để Yalman gặp bất kì bất trắc nào,

nhao nhao đe dọa: "Buông đại nhân ra, bằng không thì chúng ta sẽ không khách khí." Lâm Hoài kinh ngạc mở to hai mắt, lộ ra biểu tình hiếu kỳ: "Mấy người đang cực động tác của mình nhanh hơn đao trong tay của tôi sao, tôi là 1 y sĩ nha, dùng cũng vài con dao giải phẫu lớn nhỏ rồi, 1 con dao giải phẫu đơn giản vẫn có thể không chế tốt. Không tin thì chúng ta có thể thử một lần, đáng tiếc cổ là nơi rất yếu ớt, 1 dao đi xuống thì có thần quang minh tới cũng không cứu nổi. "

Nghe được những lời này, các binh sĩ càng thêm do dự. "Mấy người không có lựa chọn khác đâu, để cho tôi rời đi." Lâm Hoài liếc mắt nhìn 4 phía, phát hiện 1 hương vị được liệu thoang thoang trong không khí khiến cậu hài lòng lộ ra nụ cười sáng lạn, thanh âm càng nhẹ nhàng, "Tôi sẽ không lưu tình."

Liên tiếp, mọi người trong phòng ngã xuống đất không dậy nổi. Cậu đã dùng loại thuốc nặng đô nhất, đến 1 con trâu cũng còn ngất ngay lập tức nữa là, mấy người này có thể nói nhắm với cậu cả buổi, xem như rất giỏi rồi. Lâm Hoài ở trong không gian dùng tinh thần lực dị thuật sửa đổi trí nhớ của Yalman, lão ta sau khi tỉnh lại chỉ nhớ rõ hai người dùng dụng cụ ẩn tàng thân hình mà không biết đến sự tồn tại của không gian. Cậu tuy không sợ phiền toái nhưng bí mật về không gian thì càng ít người biết càng tốt.

Lấy ra một tờ giấy, liều lĩnh để lại tên Luxi Locker, không hề dừng lại, dùng tốc độ ly khai nơi đây 1 cách nhanh nhất, cậu không thể đảm bảo quân tiếp viện bao lâu nữa thì đến. Đến đường lớn, cười tốc cầu, cho nó ăn hết thuốc kích thích, phóng như bay ra khỏi Obilen thành. Obilen thành không thể tiếp tục ở lại, chỉ sợ cả cái đế quốc này cũng không có chỗ cho cậu dung thân. Lần này có thể nói xuất ra tư thế đối nghịch với Berger. Dị thuật đã gọi dị thuật thì hẳn là dùng biện pháp âm độc bóp méo trí nhớ, đồng thời đối đại não cũng sẽ có tổn thương, không đến mức điên ngốc, nhưng ít nhất trên phương diện trí nhớ cũng có vấn đề. Nói cách khác, lão già Yalman này đã sớm ngầy ngây ngô ngô rồi. Lâm Hoài đã bắt đầu kiếp sống chạy nạn của mình. Trước thay đổi quần áo 1 phen, cũng may cậu đọc nhiều sách, trong không gian cũng có ma được dùng để dịch dung.

Tóc dài màu xanh biển nhuộm thành tông màu nâu, làn da bôi thành màu lúa mạch khoẻ mạnh, ánh mắt hao nhiều tâm tư nhất, cực tận lực đem nó biến thành 1 đôi mắt nhỏ xú, ăn được biến cao lớn khoẻ mạnh, đổi 1 bộ quần áo chiến sĩ, xách theo 1 cái búa lớn, cười tếu khoái mã, liền biến thành 1 tên lính đánh thuê.

Trong biên cảnh Đế quốc, những thành trì hơi lớn 1 chút đều có lệnh truy nã có thưởng của cậu, Lâm Hoài thậm chí từng rảnh hơi đến toà thành đầu tiên bèn đến công hội lính đánh thuê nhận nhiệm vụ này, đặc ý phát hiện, hoàn toàn không có người nhận ra mình, cậu ở đó lượn lờ 1 lúc rồi thoải mái nhàn nhã rời đi cũng không ai biết. Đến biên cảnh Đế quốc, Lâm Hoài mới thả lỏng thở ra một hơi. Chỉ cần ra khỏi biên giới thì lệnh truy nã liền không còn tác dụng, sau này chỉ cần đề phòng bị mấy tên lính đánh thuê đào vong thấy tiền là sáng mắt bắt gặp là được. Nhìn về cửa thành phía trước cách đó không xa, cửa thành to lớn chính là mục đích cuối cùng, trong nội tâm xoắn xuýt thành một đoàn.

Trước lúc sửa chữa trí nhớ cậu có tìm tòi qua trí nhớ của Yalman, biết được tin tức khiến cậu ghen hờn nhìn trần trời. Berger vì muốn đạt được thực lực có thể chống lại Quang minh thần, tránh cho đế quốc bị thần điện tiến thêm một bước thôn phệ mà bí quá hoá liều, hấp thụ ma pháp lực trong ma tinh cung cấp chính mình sử dụng. Loại phương pháp này, không chỉ có đối ma tinh yêu cầu cực cao, ma tinh đẳng cấp cao mới có thể cung cấp ma pháp lực thuần túy, thực lực tăng trưởng được càng càng mạnh. Càng nghiêm trọng chính là, trong ma tinh chứa nhiều nhân tố bạo ngược cắn nuốt thần kinh con người. Đương nhiên, nếu đạt đến cảnh giới Pháp thánh, có thể khiến thân thể rực rỡ trùng sinh, không còn bản khoản (khi lên cấp Pháp thánh thì sẽ được tặng nước sinh mệnh đó).

Berger không giống người thường, thần kinh thường xuyên bị đau đơn tê liệt cũng có thể chịu đựng, biểu hiện ra ngoài không hề khác người bình thường, không biết ngày đêm chính đốn sự vụ trong triều. Yalman vì Berger bèn tìm phương thuốc hay, đáng tiếc không có loại nào trị được. Bất đắc dĩ, đành phải đem số nguyên tố bạo ngược thừa hút vào trong thân thể, khiến cho mình lão hoá nhanh chóng, biết được chuyện Lâm Hoài trở về, điều đầu tiên nghĩ tới chính là tác dụng tinh lọc của Tử lân quả.

Lâm Hoài luôn miệng nói không tin, kỳ thực lúc ấy đã tin tưởng.

Trong ánh mắt Yalman toát ra đến bi thương cùng bất đắc dĩ, trong nháy mắt quả thật khiến cậu bị cảm động. Chờ mong cùng bảo vệ không tiếc sinh mệnh của trưởng bối đối với hậu bối là thứ chân tình cậu khó lòng cự tuyệt được. Nhưng đáng tiếc, nếu như có thể, cậu tuyệt không muốn cùng Berger có bất cứ liên hệ

gì. Cho nên đành để bọn họ thất vọng rồi. Huống chi, cậu biết chắc dựa vào phương pháp tu luyện cấp tốc bằng môn tà đạo tuyệt đối không phải là pháp thánh chân chính, nếu Berger chấp mê bất ngộ, ý vào ma được có thể thanh trừ nguyên tố bạo ngược mà tiếp tục tu luyện, hẳn t a chỉ có thể trở thành ma. Để lại tờ giấy nhớ viết bản khoản này, nghe hay không nghe thì tùy, cậu không quan tâm.

Vì vậy, cũng không quay đầu lại ra khỏi cửa thành.

Lâm Hoài khôi phục lại bộ dáng vốn có của mình, được vật dịch dung dính trên mặt tuyệt không thoải mái, cứ như cả ngày đeo mặt nạ hoá trang vậy, nhưng mà cậu cũng không ngại ngẫu nhiên lại đổi tạo hình, cùng ông Clyde mặc quần áo cổ quái cải trang rêu rao khắp nơi. Chạy khắp nơi trên đại lục, tới lui từng Đế quốc, lúc rảnh rỗi còn học ông Clyde vài kỹ xảo nấu nướng, khiến ông rất phản đối, đòi ôm đồm tất cả mọi việc tay chân. Nếu như quyết định dừng lâu tại 1 chỗ sẽ thuê 1 căn nhà, mượn vài người hầu, thanh nhàn một thời gian ngắn. Càng nhiều thời điểm là huấn luyện ở ma thú sơn mạch, không may còn gặp được ma thú cấp 8 thậm chí còn cao hơn, không muốn trốn chạy liền ác chiến 1 trận, lúc vận khí tốt còn có thể chiến thắng hoặc tìm được ma dược cao cấp. Cũng thường xuyên đến công hội lính đánh thuê nhận nhiệm vụ, mấy cái đơn giản hoặc dễ dàng, còn tùy vào tâm tình tốt xấu. Thuận tiện hỏi thăm có tin tức của Frey hay không, đáng tiếc mỗi lần đều chỉ có thể thất bại mà về. Ngẫm thực lực của hắn, đã 1 năm qua đi, không chút tin tức gì, nhin nhin không được bắt đầu lo lắng, nghĩ nhiều lắm, nhiều khi 1 mình ngẩn người ngẩn trời đêm, bất tri bất giác cả đêm đã qua, tay chân đông lạnh buốt. Lâm Hoài dứt hai tay vào túi quần, trên đường tản bước, nhàm chán mà đá đá mấy hòn đá nhỏ trên đường.

Tiếng gió vi vu như những lời thì thầm nhẹ nhàng, cậu ngẩng đầu mê mang mà nhìn về đám mây phía xa, tinh thần không biết đã bay đi nơi nào. Ngu ngốc, nếu còn về không được, sẽ không nhận ra tôi nữa đâu.

Vóc dáng cao rất nhiều, bộ dáng cũng thay đổi không ít, ngay cả giọng nói cũng đã có vài phần hương vị lắng đọng, liệu có thể đứng ngay đối diện mà không nhận ra hay không, liệu nghe thanh âm mà nhận ra là ai hay không?

55. Chương 55

Vivian ngồi trên cái ghế đầu tùy thân, hai tay chống cằm, mái tóc vàng quăn lay động trước ngực, đôi mắt tím như màu quả nho nhìn lên con đường vào núi. Ánh nắng tàn cuối ngày rơi trên khuôn mặt như phủ thêm 1 tầng sương, nổi bật lên khuôn mặt màu cam đậm.

Đang lúc hoàng hôn, phía chân trời bị rắng chiều ngũ sắc nhuộm đỏ rực, những đám mây đỏ cam như những vệt màu trên không trung, lặng yên thay đổi hình dạng. con đường nhỏ quanh co, 2 bên là bụi gai mọc đầy, gờ bóng hoa nhỏ vàng nhạt lấp ló trong bụi cỏ xanh biếc, thỉnh thoảng vài con bò sát chạy vụt qua. Những cơn gió cuối ngày thổi qua, nhành cây bụi cỏ đung đưa đùa vài chú chim bay mất.

Nhìn sắc trời, không khỏi đứng dậy đi qua đi lại, một bên nhỏ giọng lầm bầm: "Rõ ràng cảm giác phương hướng kém đến rồi tinh rồi mù lại còn cứ bướng không chịu mang mình theo, đúng là đồ cầy mạnh! Trời sắp tối tới nơi rồi còn không biết đang chui rúc trong tổ xỉnh nào nữa. mình dù sao cũng là con gái của thợ săn giỏi nhất trong thôn mà, sao lại không đối phó nổi mấy động vật nhỏ trong núi chứ, cứ tìm cơ vút mình ở nhà."

Tức giận dậm chân một cái, thoáng nhìn trong bụi cỏ có bóng người thấp thoáng, cô gái hai mắt tỏa sáng, "Rốt cục đã về rồi, nếu còn không về em sẽ đi tìm anh đó!" Chạy tới gần nhìn rõ ràng, vậy mà lại càng hoảng sợ.

Người trước mặt không phải người cô đang chờ!

Người này đồ sộ giống như 1 ngọn núi nhỏ, so với thợ rèn cao nhất trong thôn còn cao hơn 1 cái đầu. Khoác lên quần áo da lông thú thủ công cực kém, nhưng da lông này lại là loại thượng đẳng, là lông chồn tía chạy nhanh nhất trên núi, ngàn vàng khó mua, nếu trên thị trường thấy có người chà đạp nó như vậy, chắc chắn khóc không ra nước mắt. Lông ngực rắn chắc phanh ra, toả ra ánh da màu đồng khoẻ mạnh.

Trên vai khiêng một cái bao tải, cái túi tròn trịa, ngộ ngộ, cũng phát ra tiếng kêu lú lú, là gà rừng đang liều chết giãy dụa, mùi máu tanh thỉnh thoảng xông lên. Trong tay gã cầm một cây búa, cao hơn một mét,

cầm ở trong tay cứ như không vậy, trên đầu búa có không ít lỗ hổng, vết máu loang lổ. Râu quai nón chặn nửa bên mặt, bằng thêm vài phần dã man hung ác, giống y như là người rừng từ trong núi đi ra.

Vivian đã sống trong thôn vài chục năm cũng người rừng. Dù cũng thường thấy hình ảnh phụ thân sát sinh cũng chưa gặp qua người nào đậm mùi máu tanh như vậy, nội tâm cực lo sợ mà hỏi: "Mấy người là ai?"

Tráng hán cất giọng ồm ồm nói: "Cần gì biết bọn ta là ai, nơi này có sơn trại phải không, mau dẫn đường đi, ta không có kiên nhẫn đâu, tâm tình mà kém thì mi chịu đủ đấy. " Không kiên nhẫn quơ quơ búa, trên đỉnh đầu cô gái quơ vài vòng.

Vivian sợ hãi, trực giác nói rằng tên này đến không có chuyện tốt, lại không thể làm trái ý chúng, đứng sững ở đó không biết làm thế nào cho phải. Đột nhiên thấy hơi hận vì mình đã tùy hứng tới đây.

Người nọ không hề biết thương hương tiếc ngọc là gì, nghiêm nghị nói: "Khốn khiếp, ta kêu mi dẫn đường! Ta là người văn minh, má nó muốn ép ta chửi thô tục."

Vivian thật vất vả quyết định, tuyệt không dẫn bọn hán đến thôn của mình được. May mắn từ chỗ này còn cách thôn 1 khoảng, chỉ cần đưa bọn họ vào sâu trong núi, mình quen lối mòn, quanh co vài lần rồi vứt bọn họ lại không thành vấn đề. Cố gắng câu giờ, đợi cả nửa ngày rồi, người nọ cũng nên về, nếu có thể gặp ở giữa đường thì càng tốt.

Cô thẳng tắp lưng : "Nhà tôi cách nơi này khá xa, trời tối đen cũng chưa chắc tới nơi đâu! "

Tráng hán hiển nhiên không tin, nóng tính xông lên, trợn mắt, vung búa muốn bổ xuống.

"Dừng tay."

Tiếng nói chuyện nhẹ ung dung, trầm thấp như tiếng đàn cổ truyền tới.

Vivian tự nhiên không có có tâm tư chú ý giọng nói này êm tai cỡ nào, cô căn bản không ngờ tính tình người này kém đến đặt đầu, chờ búa hạ xuống, lại thấy 1 người mặc đen thui đi đến trước mặt, "Không sao, cô đừng sợ."

Vivian nghe vậy, hiếu kỳ ngẩng đầu, trước mặt mấy tuổ đổi thành 1 người trẻ 2 mươi mấy tuổi.

Thân thể người này giống như không được tốt, sắc mặt màu xám trắng không khỏe mạnh, sắc môi nhạt như trong suốt. cái tên hung dữ kia lại không dám thở mạnh trước mặt người này, thật là có bản lĩnh. Hăn lớn lên thật đẹp mắt, khuôn mặt tỉ mỉ như được điêu khắc ra, ngũ quan sâu sắc, hình dáng khuôn mặt giống như đao tước mà thành. Đôi con ngươi đen tuyền, mặt mày mang theo tâm tình nặng nề khiến ng nhìn không ra buồn phiền điều gì.

Người trẻ tuổi xoay người lại trầm giọng nói: "Nhớ rõ ta đã nói gì rồi chứ, muốn đi theo ta thì phải kiềm chế tính tình đi, nếu không được thì lập tức biến. "

"Lần sau sẽ không thể nữa, lão đại." Tráng hán nghe vậy ngoan ngoãn đứng một bên, vẻ hung hãn biến mất hầu như không còn, ánh mắt lặng yên nhìn xuống mặt đất. Ngắm lại lại không phục, phản bác, "Mấy người trước đây đều đối với chúng ta tất cung tất kính, con nhóc này lại dám ăn nói bậy bạ với em, cơn tức này em nuốt không trôi được!"

"Nuốt không trôi cũng phải nuốt." Người trẻ tuổi đầu lông mày nhẹ giương, biểu tình không có chút nào biến hóa, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt đến dọa người, giống như vòng xoáy không thấy đáy. "Xin lỗi đi." Ngừ khí kiên quyết.

Tráng hán mặt mũi tràn đầy buồn bực, cảm thấy việc này cực kì mất tự tôn, do dự vài bước vẫn thấp giọng nói một câu: "Vừa rồi là ta không tốt, cô chớ để trong lòng. "

"Không có việc gì, tôi cũng không bị thương." Vivian không ngại phát phát tay, cô là người sống trên núi nên rất thuần phác đơn thuần, chứng kiến ng trước mặt nghiêm nghị tàn khốc, liền cảm thấy ng này tuy mặt ngoài ôn hòa nhưng trong tâm rất xấu xa, đổi lại cách nhìn, tâm tình khẩn trương trước đó đều tan thành mây khói.

Người trẻ tuổi sắc mặt hòa hoãn chút ít, "Chúng ta thấy trời sắp tối, muốn tìm 1 chỗ qua đêm. Từ xa thấy có khói bếp bay lên, nên mới tìm được đến đây."

Vivian trên mặt đỏ ửng, biết rõ lúc này mình nói dối là cỡ nào vụng về. "Người kia nhìn qua rất xấu xa nên tôi mới nói dối gã. Nhưng mà nếu như mấy người chẳng qua là khách phương xa tới, ở một đêm đương nhiên không có vấn đề. Trong thôn đã thật lâu không có người ngoài đến rồi, các người đến mọi người nhất định rất vui vẻ!"

Vivian đi phía trước dẫn đường, 2 người đằng sau không nhanh không chậm theo sát.

Vivian mấy lần muốn quay đầu lại tán gẫu với người trẻ tuổi, hỏi một chút về thế giới bên ngoài, hay cái gì cũng được. Mỗi lần quay đầu đi lại phải hiện người này không yên lòng, ngắm cây ngắm cỏ đến xuất thần. gặp người quen của Vivian chào hỏi vui vẻ cũng lịch sự đáp lại, những lúc khác luôn bảo trì trầm mặc.

Thật là quái nhân.

Vivian phiền muộn nghĩ.

Thôn nằm trong sơn cốc, bên cạnh đỉnh núi, có thể thấy được khói bếp lượn lờ bay lên từ những gian phòng cỏ tranh đơn sơ, các căn nhà phân tán lẻ tẻ thưa thớt. từ sông băng trên núi cao chảy xuống 1 dòng suối nhỏ ngang quan thôn, nước suối trong sạch nhuộm rắng chiều, lẫn lẫn những gợn sóng ánh cam đỏ, thỉnh thoảng vài chú tôm cá nhảy lên khỏi mặt nước.

Địa hình xung quanh phức tạp, sơn mạch không ngắt, chưa có bóng người. các hộ dân trong thôn dựa vào đi săn mà sống, còn trồng thêm ít cây ăn quả, nếu cần thiết thì đến trấn cách hơn mười ngày đi bộ mà đổi đồ dùng.

Chính là 1 thế ngoại đào nguyên cách biệt.

Tiến vào cửa thôn, cũng cách nhà Vivian không xa, từ xa đã thấy 1 phu nhân giống Vivian 3 phần tiến lại gần, thấy 2 người đi đằng sau cô, bất mãn nhăn đầu lông mày: "Con lại dắt theo mấy người lộn xộn đến đây." Kéo Vivian sang 1 bên, "Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, người bên ngoài không đơn thuần như con tưởng đâu, con xem bọn họ đi, mặt mũi dữ tợn, hung thần ác sát."

"Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá, bọn họ chỉ muốn ngủ nhờ qua đêm thôi." Vivian bất mãn bĩu môi, đi vào trong nhà, kêu, "Cha ơi, trong nhà có khách!"

Hai mẹ con một bên xì xào bàn tán, người trẻ tuổi nhĩ lực tốt, nghe thấy vậy bèn tiến lên, bỏ cái túi sau lưng xuống, mở rộng miệng túi."Trên người chúng ta chẳng có tiền tài gì, những thứ này coi như phí qua đêm, làm phiền rồi." Thôn dân sơn dã sinh sống tự cấp tự túc, trả thù lao còn không bằng vật phẩm thực tế.

Phu nhân nhìn con hươu đang hôn mê, bên ngoài không có lấy tí vết thương nào, không biết dùng biện pháp gì khiến nó triệt để ngất đi như thế, còn con heo rừng bị vũ khí sắc bén chém đứt cổ, ra tay nhanh chóng, thủ pháp tinh chuẩn, còn mấy con gà rừng mới chui ra khỏi túi liền lú lú chạy nhảy không ngừng.

Nếu nói là phí qua đêm, cũng quá mức hào phóng rồi.

Lườm bọn họ 1 cái, mới nói: "Vậy được rồi, nhưng mà nhà bọn ta chỉ có 1 giường trống, nếu muốn ở lại thì chịu chen chúc, không thì chọn nhà khác?"

"Có thể qua nhà tiểu ca ca, nhà anh ấy rộng mà." Vivian từ sau lưng bà nhảy ra, thân mật ôm cổ, "Mẹ, mẹ đáp ứng rồi mà!"

Trong phòng đi ra một người đàn ông trắng niên, hông đeo 1 con dao mổ lợn, mang con lợn rừng vào bếp, cười nói: "Công chúa nhà chúng ta dẫn khách về phải tiếp đãi cho tốt chứ."

"2 cha con nhiều chuyện." Phu nhân quay người vào nhà, quay đầu lại nói, "Còn không mau vào. Đúng rồi, nếu như ở bên nhà anh ta thì Vivian, con qua mời họ sang ăn cơm chiều."

"Vậy đa tạ." Người trẻ tuổi cũng không giận, nhàn nhạt tạ ơn một tiếng, cùng phu nhân vào nhà.

Vivian vỗ trán một cái: "Con đợi cả buổi cũng không thấy anh ấy về, không biết có nhà không nữa." Liền sôi nổi chạy ra, lần này không ra cửa thôn mà chạy thẳng sang nhà tiểu ca ca.

Phu nhân bắt đắ dĩ lắ đầu, thoắ nhĩ hai người, ầm thanh lạnh lũng nố: "Cơm tở lầ lầ mới có, 2 người đợi." lau đôi tay ướ sũng vào tặ dĩ, cũnđ không quay đầu lại dĩ vào bếp, dĩ hai người vắ vể đứnđ trong sắ, ngay cả câu mớĩ ngổĩ xuống cũnđ không có.

"Không sao." Người trẻ tưởĩ tởĩ tính nố.

Ngược lại người kia nhĩn đượĩ rồĩ cực chứĩ ầm lầ, "Bà cô này cũnđ thật kềnh kiệũ mà, thật ngứa mắt, em dĩ giải quyếĩ bà ta? " Mổĩ bên làm ra độnđ tác cắĩ cổ.

Người trẻ tưởĩ tự tiểũ phi tiểũ liếĩ mắt nhĩn: "Bớĩ sinh sự dĩ, ta qua xem có giúp đượĩ gì không. Ần rắĩnđ quá thì dĩ theo, không thắĩ thì đứnđ đầĩ chờ, chứĩ nhiềũ chuyệĩ."

"Lầ dĩ, Ần làm cái gì vậy! Lúĩ trước đừnđ nốĩ xuống bếp, mỷ thực món ngon đầũ bày ra trước mắt cho chúng ta chọn, nhĩn không vừa mắt thì hắĩ đốĩ, bợĩ thủ hạ nốĩ nhắĩ cũnđ không dắĩ. Giờ thì hay rồi, dĩnđ cái chỗ khĩĩ ho cồ gắĩ trước không thồĩ sau không cửa hàng, dĩnđ cơm tởĩ cũnđ là con mớĩ chúng ta dĩ sắĩ đượĩ, thật tức chết mà." Knoch hừ mổĩ tiếng.

"Hổĩ hắĩ dĩ với ta rồi sao? Dĩ dĩ khắĩ Ần có thể ở lại đốĩ, ta đầũ bắt buộc gì đầũ. "

"Làm sao như vậy đượĩ, em sớm dĩ nốĩ qua, lầ dĩ ở nơĩ nào em theo nơĩ đốĩ. 1 thân bản lĩĩĩ của em bầĩ giờ cũnđ do Ần dĩ, em không giống bợĩ không có nghiĩa khĩĩ kia. Em chỉ thấy bợĩ họ vô lểĩ với Ần thồĩ. "

"Ta cũnđ không phải thần, sao lại có loại lểĩ ngộ đốĩ." Người trẻ tưởĩ nhẹ nhànđ cườĩ mổĩ tiếng.

Vivian xồĩ ra khỏi nhà, mổĩ đườĩ chạy chậm dĩnđ nhà tiểũ ca ca trong miệĩĩ, "Ồĩ dĩ, tiểũ ca ca dĩ về chưa ạ?" Bướĩ chân quá nhanh, thấy người phắĩ trước cũnđ không đừnđ lại đượĩ. Thiểũ niềĩ kia vộĩ tiến lầĩ, thuận thể ồĩ eo cô gắĩ, giữ cô đứnđ vững, cườĩ nốĩ: "Cơm cồĩ chưa nấu mà mườĩ thơm dĩ dĩ em tởĩ sao?"

Thiểũ niềĩ không tính là đẹp trai, 17~18 tưởĩ, áo gai vắĩ thô màu rắĩ nắng, tay áo xắĩ lầĩ, lộ ra mổĩ đặĩnđ cắĩ tay trắng nõĩ, dưới chân là giầy rồĩ bình thườĩĩ. Đôi mắt sắĩng ngổĩ, khi cườĩ rộ lầĩ cong thành hĩĩĩnđ trắng lườĩ liềĩ đẹp mắt, hĩĩĩĩ ra khĩĩ chất cởĩ mớĩ không giống người thườĩĩ của cặũ.

"Nốĩ vớĩ vắĩĩ gì vậy." Vivian quắĩĩ bắĩĩ rồĩ khỏi lũng ngực thiểũ niềĩ, nộĩ tâm như có nai con dĩ loạn. "Cồĩnđ nốĩ em, có thầĩĩ tài địa bảo gì mà Ần mất hút trên nườĩ cả ngày thể hắĩ. "

"Thời gian dành cho cái này nè." Lắĩ lắĩ giỏ trúc trong tay, "Bắĩ đượĩ không ít chim kớĩĩ trống, cồĩ như không tặĩ." Chim kớĩĩ trống hươĩ vị ngon, là nguyên liệũ nấu canh thượĩĩ đắĩĩ, đặc biệt bổ đưỡĩĩ, chắĩĩ qua chúng rắĩĩ rắĩĩ mắĩĩ, thân mĩĩĩnđ lại kẻo lẻo lĩĩĩnđ hoặĩĩ, sồĩĩ ở nhữnđ nơĩ cây cởĩĩ rắĩĩ rắĩĩ, lồĩĩ vũ lại là màu xanh lá tiệĩĩ Ần giắĩĩ, không dĩ dĩ liềĩĩ mất mắĩĩ mớĩĩ.

"Vĩĩ mắĩĩ con này mà lạc đườĩĩ ở trên nườĩ?" Vivian nhĩĩn cũnđ không nhĩĩn, không mắĩĩĩnđ không nhắĩĩn nốĩ.

"Chỉ em hĩĩĩĩ Ần!" Thiểũ niềĩ cườĩ ha hắĩ, dĩ vào trong nhà." Ần bắt đượĩ sáu bắĩĩ con chim kớĩĩĩ trống đắĩĩ, em mang về 1 ít, không thì mẹ em lại nốĩ Ần lồĩĩĩnđ bồĩĩ. " Bắĩĩ đắĩĩ dĩ nốĩ, trong mắt lộ chứĩĩ mất mắĩĩĩnđ không rồĩĩ.

Vivian cườĩ rộ lầĩ: "Cho dĩũ em có mang mắĩĩĩnđ con về Ần cũnđ không đượĩĩnđ mẹ em kềĩĩ đầũ. Hồĩĩ nay trong nhà có mắĩĩĩnđ người khắĩĩ, rắĩĩ lợĩĩ hắĩ. Chỉ riềĩĩnđ phắĩĩ qua đầũ dĩ dĩ là 1 con lợn rườĩĩ, mổĩĩ con hườĩĩĩnđ bào, ba con gầĩĩ rườĩĩ!"

Thiểũ niềĩ không có chứĩĩ nào tởĩĩ vểĩnđ ước ao, chỉ khoa trườĩĩnđ phỏĩĩnđ hợĩĩnđ kườĩĩ 1 tiếng thắĩĩnđ phục, cau đốĩĩnđ không khắĩĩĩnđ chứĩĩ nào bình lưỡĩĩnđ: "Mổĩĩ đắĩĩĩnđ đầũ."

Lầĩnđ Ần đầũĩnđ bắĩĩnđ trong phỏĩĩĩnđ nghe thấy thanh Ần đầũĩnđ vui Ầĩĩĩnđ bên ngoàĩĩ, dĩ ra ngoàĩĩnđ liềĩĩnđ nhĩĩn thấy trong đĩĩĩĩnđ việĩĩnđ có 2 đườĩĩnđ đầũĩnđ kờĩĩnđ vai sắĩĩnđ cắĩĩ dĩ vào, trời chiềũnđ kẻo dĩĩ 2 chiếĩĩnđ bóng như đĩĩĩĩnđ sắĩĩnđ lại 1 chỗ. Không khỏi cườĩĩnđ nốĩ: "Vivian cũnđ tởĩĩnđ à?"

Vivian lắĩĩnđ tắĩĩ dĩ qua giữ chắĩĩ cắĩĩ tay của Ần, làm nũĩĩnđ nốĩ: "Ồĩ dĩ, Ần dĩ nghe chưa? Ần Ầĩĩnđ cứ bắt nặĩĩnđ chắũĩ. "

Ồĩĩnđ ha ha cườĩ mổĩĩnđ tiếng: "Không sợ, cho dĩũ có bắt nặĩĩnđ cũnđ đầũĩnđ làm gì đượĩĩnđ chắũĩ. "

Vivian quay lại làm cái mặt quỷ, lúc này mới nói: "Là mẹ con mời 2 người qua ăn cơm."

"Cái kia đúng lúc, anh cũng muốn gặp mấy tên đàn đó, thật là bị đá đập vô đầu nên mới đem mấy thứ tốt thế đưa cho nhà em mà." Thiếu niên ung dung nói.

"Luxi, anh quá đáng!"

Thiếu niên này tự nhiên là Lâm Hoài.

Trên đại lục lưu lạc vài năm, có tinh thần lực công kích khó lòng phòng bị cùng với y thuật diệu thủ hồi xuân, cũng coi như là có chút danh tiếng.

Chẳng qua là, Clyde tuy đã được Tử lân quả điều dưỡng qua, cũng ở trong không gian nhiều nhưng cũng không thể ngăn lại dòng chảy của thời gian, thời gian trôi vô tình. Lâm Hoài không đành lòng khiến ông phải cô đơn sống trong không gian bèn chọn 1 nơi sơn minh thủy tú ngụ lại. Trong lúc rảnh rỗi, để ông nói chuyện trời đất với mấy ông già cùng thôn, câu cá giải sầu, trêu chọc bọn nhỏ cho ông vui vẻ.

Nhưng cậu cuối cùng không thuộc về nơi đây, không có khả năng ở lâu, luôn phải ly khai.

56. Chương 56

Clyde thấy Vivian hai tay chống nạnh, bày ra dáng sư tử cái, không khỏi ha ha cười một tiếng, kéo qua cô nhóc đang tức thở phì phì, cười nói: "Nhìn hai đứa xem, cứ như 2 đứa nhóc chưa lớn vậy, tí việc ấy mà cũng ầm ĩ lên được." Lại nói với Lâm Hoài, "Mau vào trong thay bộ quần áo thoáng 1 tí, có khách đến nhất định không được làm mất thể diện."

"Anh đi nhé." Lâm Hoài cười mỉm quay đầu lại nhìn Vivian một cái, rất có ý khiêu khích.

Vivian phiền muộn bĩu môi, lầm bầm: "Đến ông còn nói vậy, thiên vị quá à. Cháu cãi nhau nói nhiều 1 câu cũng không nổi!"

Đóng lại cửa, nụ cười trên mặt lập tức phai nhạt ba phần, mỗi ngày trước mặt ông đều là bộ dáng vui vẻ hạnh phúc, trong thâm tâm là loại tâm tình náo loạn giấu tận sâu đáy lòng, không muốn cùng ai chia sẻ. Tự giễu thay cái áo rách tung toé bẩn đầy nước bùn ra, tay trượt xuống chạm phải 1 vật cứng rắn.

Lâm Hoài cẩn thận từng li từng tí cầm lấy vật trang sức, nó lấp lánh dưới ánh chiều, tinh thạch sáng óng ánh tỏa ra hào quang màu đỏ tím. Nỡ nụ cười nhàn nhạt, thành kính ôm nó lại trong lòng bàn tay, nhắm mắt lại im lặng ước nguyện. Sau đó thả lại chỗ cũ, điềm nhiên như không có việc gì thay bộ quần áo sạch sẽ đi ra ngoài.

Sống trong sơn thôn, nguy trang thành người bình thường, mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn nghỉ ngơi. Hoặc là nói so với người bình thường còn khuyết thiếu hơn, từ hình thể của mình, tuyệt không nên cường hãn hơn mấy thanh niên tráng kiện được. Trốn ở chân núi đọc sách huấn luyện trong không gian cũng tốt, thí nghiệm các loại ma pháp được tề cũng tốt, rốt cuộc đã đến trình độ nào, cũng chỉ tự mình biết.

Trong đình viện, Clyde cùng Vivian trò chuyện đến vui vẻ. Quen biết không lâu nhưng tình cảm hai người rất tốt. Clyde quý Vivian chân thành đơn giản, trong nhà có đồ tốt gì đều để phần cho cô.

Lâm Hoài bước đến bên cạnh hai người, giả vờ giả vịt nói: "Cảm tình 2 ông cháu sắp tốt lắm rồi. Ông à, con đã bảo ông nhận em ấy làm cháu gái luôn mà. Mặc dù con nhóc này tính khí không tốt, cả ngày không nữ tính, nhanh ẩu đoảng nhưng mà ông đã thích thì con cũng miễn cưỡng có thêm 1 đứa em gái vậy. "

Clyde còn chưa đáp lại, Vivian nghe không vô, tức giận dùng sức giắt Lâm Hoài một nhát, hừ một tiếng, dần dần giữ cánh tay Clyde muốn đi ra ngoài.

Clyde bất đắc dĩ lắc đầu, quay người nói: "Trên lò còn chưng vài thứ, con mang luôn sang." Bước chân vội vàng, bỏ lại Lâm Hoài 1 mình giương mắt nhìn.

Theo lời đem bánh ngọt thơm ngon bỏ vào hộp. Chim kích trống trong giỏ trúc để ở đình viện kêu vang náo nhiệt cực kỳ. Mở giỏ trúc ra, từng con chim kích trống trên mắt cá chân có buộc sợi tơ tinh vi, tranh nhau phi ra ngoài, nhưng chỉ có thể phịch cánh mà không thể bay cao.

Đây là cậu dùng thủ pháp quảng ám khí để quảng dây, liên tiếp quần mấy con. Ma được chế tác đã đến trình độ cực chú ý sự tinh vi khéo léo của đôi tay, sai một ly cũng sẽ ảnh hưởng đến chất lượng ma được, cậu nghĩ ra không ít rèn luyện biện pháp. Nếu là có người hỏi, tám chín phần mười cậu sẽ nói mình dùng thuốc mê chuốc cho mấy con chim chóng mặt mới bắt được, nhưng lấy tình huống của cậu sợ cũng chẳng mấy ai tin.

Lâm Hoài để lại mấy con, bỏ mấy con vào giỏ trúc xách lên.

Trong thôn người ta đều xây nhà cạnh nước, suối nước chảy ồn ào, óng ánh dưới nắng chiều.

Đi dọc suối nước, trong tầm mắt xa xa có 2 bóng người đang bắt cá bên dòng suối.

Một người cầm râu cá xiên, không có mục tiêu im lặng nghịch nước. 1 người khác cuốn ống quần, hai tay sờ loạn 1 hồi trong nước, vạ khí tốt dễ sợ, chỉ chốc lát sau đã mò được mấy con cá to. Thân ảnh ấy giống như đã in sâu trong trí nhớ, hậm rĩ hiện ra, trong lúc nhất thời, một hơi nghẹn lại, có thể rõ ràng nghe thấy tiếng nhịp tim nảy lên.

Chim kích trống ầm ĩ liên tục trong giỏ trúc sau lưng, cậu thả nhẹ bước chân lại không nhớ rõ phải làm cho lũ đáng ghét kia cảm miệng.

Người nọ nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt trời chiếu vào nên híp mắt lại, rồi bỗng nhiên không thể tưởng tượng nổi to, kinh ngạc nói: "Luxi?" Hai tay đang nắm một con cá, con cá nhiệt tình giãy dụa trong tay, vẩy cá trơn tuột nhất thời để cá lọt tay, con cá nhảy lên đỉnh đầu Knoch đang chuyên tâm bắt cá, lại nhảy 1 cái định rơi xuống nước.

Knoch đang chuyên tâm bắt cá hùng hổ vợ lấy cái xiên cá, bày ra tư phòng ngự, kêu gào: "Kẻ nào đánh lên! Thông minh thì lăn ra đây cho ông!"

Nghĩ tới vô số tình cảnh lúc gặp lại, lại không thể ngờ được tình ảnh trước mắt, Lâm Hoài lập tức cười ra tiếng. Người trước mắt này, sớm đã tạo thành ấn tượng không gì không làm được, vậy mà bây giờ cái bộ dáng quần bách này là sao, họa chăng chỉ có trong mơ mới tưởng tượng ra mắt.

Frey trong nháy mắt huy động ma pháp lực, khí lạnh tràn ra, khu vực nước quanh đó đều bị đóng băng, xuất hiện cảnh tượng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở vùng núi ẩm áp này, mà con cá kia còn chưa kịp trở lại mặt nước đã thành tượng băng.

Knoch phát ra tiếng gào như heo bị chọc tiết, gã còn chưa kịp lên bờ, 2 chân đã đóng cứng, khí lạnh ép lên ngực, không tự chủ rùng mình.

Lâm Hoài đi qua, bước chân càng lúc càng nhanh, đến khi đứng trước mặt Frey thì dừng lại, thì ra bộ dáng nho nhỏ hồi nào giờ đã cao đến tai Frey, hơi nhắc mắt liền có thể thấy rõ khuôn mặt. Hẳn là thời khắc rất vui sướng, mũi lại không nhận được ê ẩm. "Tôi còn tưởng mình hoa mắt, thì ra thật là anh!"

Frey ánh mắt tối đen tĩnh mịch, ánh mắt dây dưa nơi bóng dáng 1 người giờ tay là là có thể chạm vào. Người trước mắt này, dù qua mấy năm đã cao thêm không ít, nhưng lại chả thay đổi bao nhiêu, nhìn thoáng qua đã nhận ra. Trong thanh âm mang theo độ ẩm, phảng phất như tiếng thở thật dài: "Ừ. Tôi đã về rồi."

Lâm Hoài nhú mày, "Như vậy mà xong rồi sao, nói cái gì mà không lâu lắm, giờ thì sao, đã qua ——" nói xong, giơ tay ra đếm.

"Là ba năm chín tháng hai mươi sáu ngày." Frey thốt ra.

"Tôi không tính, ai biết có lâu như vậy không chứ." Lâm Hoài trở nên rầu rĩ không vui, nghẹn trong ngực mãi không nhả ra không vui được. "Tôi nghĩ chỉ cần anh về sẽ lập tức thả tin tức cho tôi biết, thế nhưng lần nào đến công hội đánh thuê cũng không có —— không có gì cả. Tôi cứ nghĩ anh đã xảy ra chuyện. Ma pháp bạo động sẽ xuất hiện một đồng ma thú cấp mười, cho dù là Curtis pháp thần kia cũng không chịu được. Thế rồi tôi lại nghĩ, anh cũng rất lợi hại, khẳng định không có việc gì, thế nhưng thời gian trôi qua lâu quá, ngay cả tôi cũng bắt đầu không tin tưởng nữa. " Nói xong, bị ôm vào trong ngực, thanh âm tắc nghẹn, "Nếu còn không xuất hiện, tôi thật sự sẽ cho là anh đã đi (die) rồi. "

"Dù có 1 chút khả năng tôi càng không muốn ở lại bên kia lâu như vậy." Frey giọng nói nhẹ nhàng, "Dù chỉ là 1 chút khả năng tôi cũng không muốn lời hứa với cậu xảy ra chút lầm lỗi nào. "

Knochkhóc không ra nước mắt, Frey dùng ma pháp kết thành suối băng, gã dùng búa cũng bỏ không ra, dùng nói trong tay chỉ có cái xiên cá mang theo từ nhà Vivian, 2 chân còn nghen trong sông băng. Bên kia hai người rất cục gặp lại nhau hoàn toàn không nhìn ra gã gặp phải vấn đề gì, thật sự gã rất lạnh đó!

"Lão đại, lão đại?" gã nhỏ nhẹ kêu, nội tâm gấp gáp lại không dám cao giọng, làm chậm trễ chuyện tình lão đại, cũng không phải chỉ đơn giản là chân bị đóng băng nữa.

"Gã là anh mang tới?" Lâm Hoài rất cục chú ý tới sự tồn tại của Knoch.

Frey đem ma lực giải trừ, Knoch sắp cảm động đến rơi nước mắt, lên bờ nhảy tới nhay lui, trông cứ như điệu khiêu vũ sứt sọc nào đó. Frey ghét bỏ nói: "Lại nói tiếp, cậu cũng đã gặp qua đó, những mà quyền cũng tốt, dù sao cũng là những chuyện không thoải mái gì."

"Nhưng gặp lại vẫn khiến người ta vui chứ." Lâm Hoài cười khê.

"Ồ, 2 người quen nhau sao!" Vivian đi ra từ 1 bên, trong nhà đợi Lâm Hoài lâu quá, một đường theo tới đây lại ngoài ý muốn phát hiện hai người đang đàm phán rất thân thiện, hỏi:"Là bạn của anh ở bên ngoài sao??" Lâm Hoài đi vào thôn cùng lắm mới hơn 1 năm, chuyện trước kia cậu luôn nói năng thận trọng, bị hỏi đến không kiên nhẫn nữa liền kể một ít chuyện không đến nơi đến chốn, Vivian vẫn cực kì hứng thú với mấy chuyện này.

"Đúng vậy, anh cũng không nghĩ tới có thể gặp mặt, thật sự là kinh hi!"

Vivian quần lên cánh tay Lâm Hoài: "Cũng không muốn nói mấy chuyện trước kia 1 chút, giờ bị bắt quả tang rồi nhé, còn không giới thiệu với em, thật đáng ghét mà. "

"Anh ấy là ——" Lâm Hoài lời nói thoáng nghẹn, "ừm ——" Vivian chờ mong, trong nháy mắt cư nhiên không biết nên giới thiệu như thế nào. Cậu nhẹ nhàng cười, nói, "Anh trai của anh."

"Anh trai của Luxi xin chào! Em là Vivian, là bạn tốt của Luxi." Vivian cười híp mắt chào hỏi. Đã thấy ánh mắt Frey rơi trên người Lâm Hoài, lạnh lùng khó hiểu.

Frey cũng lễ phép chào hỏi lại. Chẳng qua thái độ này, so với lần đầu gặp mặt còn lạnh lùng xa cách hơn.

Vivian sưng sờ, bàn tay nắm chặt cánh tay Lâm Hoài không tự chủ thả ra. =))

Trên đường trở về, Vivian theo thật sát sau lưng Lâm Hoài, thì thầm bên tai, "Anh trai này của anh nhìn qua thật kỳ quái mà."

Lâm Hoài lơ đãng, thân mật đẩy cái trán gần sát của cô ra 1 chút: "Em nghĩ hơi nhiều rồi, con người anh ấy rất tốt."

"Có lẽ vậy."

Trong nhà Vivian, trong sân dựng lên một giá nướng, lợn rừng đã qua xử lí quay bên trên toả ra mùi thơm nức, nước canh trong nồi sôi lục đục, hơi nước tràn ngập. Ba Vivian dùng một cái muôi lớn khuấy khuấy nồi, hơi nóng bốc lên mặt toàn mồ hôi.

Mấy món khác đều đã hòm hòm, Clyde giúp đỡ chia thức ăn, cười nói, "Tiểu thiếu gia cậu đến rồi hả?" Nói xong, có thâm ý mà nhìn mặt Vivian hơi đỏ lên, lại bị cô nhẹ nhàng xô đẩy, bản thân không chịu nói câu nào.

Lâm Hoài tâm tình thật tốt, kéo Frey vẫn đứng đằng sau lên, "Ông ơi, đây là người mà cháu đã nói với ông, cũng cứu giúp cháu rất nhiều, Frey đó ông."

Clyde tự nhiên nghe qua chuyện Lâm Hoài từng nói tại địa lục bị phong ấn, ánh mắt nhìn Frey quay ngoắt 180°, nóng bỏng nói: "Tất nhiên là ông nhớ rồi, thật là 1 chuyện tốt đáng chúc mừng mà!"

Mẹ Vivian vừa vặn đi tới, nghe vậy nói: "Không nghĩ tới tiệc hôm nay lại thành đại tiệc, tổ chức ở nhà ta thật đúng là chọn chỗ tốt mà. "

Lâm Hoài cứ như không nghe thấy ý khác trong lời của bà, chỉ nói: "Cháu cũng không nghĩ tới, đúng thật là niềm vui ngoài ý muốn."

"Đúng là niềm vui ngoài ý muốn." Mẹ Vivian xách thùng gỗ nhỏ Knoch mang về, nhìn kĩ mấy con cá bên trong, "Khách như các cậu mỗi ngày tới vài người, cả năm mở tiệc cũng không được ấy chứ, chúng ta coi như đầu bếp chuyên môn, cũng vui vẻ mà làm. " (=.= mang đồ về bà ấy còn kêu bà ấy phải nấu nhiều đồ, nhà bà không ăn chắc =.=)

"Mẹ." Vivian giữ chặt tay của bà, ý bảo không cần nói nữa.

Mẹ cô hừ nhẹ một tiếng: "Nếu con còn biết nghe mẹ, không nên cùng những loại người ngoài này liên lụy quá nhiều, biết nghe thì mẹ lúc này cũng chả rồi hơi thừa lời."

Frey lúc trước cũng không cho rằng người này nói chuyện khó nghe, cũng không để trong lòng. Nhưng bây giờ chỉ cảm thấy câu nào của bà cũng khó nghe, Lâm Hoài nghe xong liền quên, trên mặt đều mỉm cười. Trong nội tâm chỗ sâu nhất cũng trở nên mềm mại.

Chỉ cần cậu ấy vui vẻ, hẳn đều không sao cả.

Nghĩ đến đây, nắm đấm xiết chặt cũng buông ra.

57. Chương 57

Đối Lâm Hoài mà nói, không có chuyện nào vui bằng việc Frey đã trở về, cậu thấy mọi thứ giờ đây thật đẹp, không gì làm cậu phiền não được. Tính tình thất thường của mẹ Vivian cậu đã lĩnh giáo nhiều lần, tính toán chi li thì không thoải mái, sớm đã luyện thành công phu nghe như gió thoảng qua tai.

Tìm mấy bình rượu nguyên chất vùi dưới gốc cây trong không gian đào lên, hào sảng nói: "Hôm nay chúng ta không say không về!"

Rượu ngày nguyên liệu hoàn toàn đều là từ không gian, nói chuyện suốt lấy lấy cam liệt thanh tuyền, cánh hoa ngắt lượng vừa đủ, đây là cậu căn cứ bút ký ghi lại cùng với trí nhớ kiếp trước chế tạo riêng ra, rượu Bách hoa. Mở nắp ra mùi rượu bay 4 phía, ngửi thấy mùi thơm, ba Vivian sợ hãi than: "Chú nói này, thì ra cháu có thứ tốt như vậy! Giấu suốt như vậy còn ra thể thống gì nữa, sớm nên lấy ra chứ."

"Ông cho mình là ai, không có người quan trọng đến thì tất nhiên người ta không mời ông uống rồi." Mẹ Vivian bưng bát cơm tới nặng nề để xuống, "Nhìn ông xem kia, trông cứ như vừa nhạt được bảo bối. Năm nào tôi cũng ủ cho ông mười mấy bình, chưa thấy ông vui vẻ đến thế. "

Ba Vivian ghen nói: "Hoàn toàn là hai cấp bậc, không thể so sánh." Nhìn thấy vợ mình sắc mặt càng ngày càng tệ t, đổi đề tài nói, "Anh muốn nói là, rượu em ủ rất ngon, chẳng qua là số lượng thật sự quá ít, không đành lòng để em vất vả nên anh cũng không đòi nhiều hơn. Nhưng mà em biết anh là 1 tên thèm rượu mà, ngửi được mùi rượu thì lại thấy ngứa ngáy, em nghĩ xem, hôm nào anh uống được rượu em ủ không phải đều vui cả ngày đó sao?" =)) sợ vợ v

~Nghe xong, sắc mặt mới hòa hoãn chút ít: "Về sau tôi ủ nhiều thêm 1 chút, nhưng mà đồ người khác không bằng nhà mình thì tốt hơn."

Ba Vivian phụ họa nói: "Vâng vâng vâng, đó là tất nhiên. Nhà mình mùi thơm nhất!" Nói xong, tốc độ tay cực kỳ nhanh đi đầu uống 1 chén lớn rượu, thỏa mãn chép miệng.

Vivian lặng lẽ đối Lâm Hoài nói: "Về sau em mới không giống mẹ đâu. "

Lâm Hoài khiêu mi, cười giỡn nói: "Chuyện sau này làm sao biết trước được, nói không chừng về sau em còn hung dữ hơn ấy chứ! "

Vivian cũng không tức lắm, chỉ trừng to mắt nghiêm túc cường điệu nói: "Chắc chắn không, em biết mà."

Lâm Hoài ngậy ra một lúc, không ngờ tới những lời này của nha đầu ngốc lại chân thật như thế, liền cười cười nói: "Như vậy là tốt nhất." Nói xong, thổi phồng bầu rượu đưa đến trước mặt Frey, để sát tai hẳn dùng sức gõ, bình rượu bằng sứ kêu đong đong, Frey rũ mắt nhìn xuống đất, không biết hồn bay đi nơi nào rồi, Lâm Hoài đắc ý gọi lại hồn hẳn về: "Nhìn qua chỉ có mình em vui vẻ, một mình cầm rượu mời khách, có phải anh cũng nên phối hợp một chút, tốt xấu gì cũng cười một cái coi?"

"Làm sao như vậy được, vừa về đã gặp được em thật khó tin, giống như là đã được tử tử an bài trước rồi vậy." Frey thở dài nói.

"Thật sự là một chút cũng nhìn không ra đó." Lâm Hoài có chút ủ rũ.

"Lại nói tiếp, thời gian trôi qua thực vui vẻ, em trai à, cũng sắp đến rồi tuổi lập gia đình rồi." Tập tục nam nữ mười tám tuổi trưởng thành, sau khi trưởng thành mới có thể đàm phán cưới hỏi, đương nhiên cũng có không thiếu việc xem mắt trước, khi trưởng thành liền định hôn nhân luôn.

"Em?" Lâm Hoài theo không nghĩ tới điểm này, "Đúng vậy, hình như qua một tháng nữa chính là lễ thành niên cả em, may mà anh về kịp lúc, nếu không em sẽ thấy rất tiếc. Nhưng mà, nếu nói đến lập gia đình thì cũng phải là anh mới đúng, lão nam nhân độc thân làm sao lại không biết xấu hổ nhắc tới hôn sự của em chứ!"

"Làm sao em biết anh vẫn còn độc thân?" Frey hỏi lại một câu khiến Lâm Hoài kinh ngạc thoáng qua, đứng rồi, Frey tướng mạo xuất sắc, thiên phú dị bẩm, mới 16 17t ở Corina thành đã chọn cô gái xinh đẹp nhất thành lớn mật tổ tình, dù là theo phương diện nào mà nói, nói đoạn tuyệt đào hoa là điều không thể. Nhiều năm không gặp, làm sao mà cậu biết được bên cạnh Frey nhất định không có ai, chỉ vì vừa thấy anh ta đứng 1 mình hay vì nguyên nhân nào khác?

Frey nhẹ nhàng linh hoạt cười một tiếng, Lâm Hoài giật mình, "Thì ra anh lừa em!"

Frey chỉ nhìn cậu, không nói tiếng nào.

Có lợn rừng của Frey và Knoch, rượu ngon của Lâm Hoài, thức ăn nông thôn của nhà Vivian, bữa tiệc này có thể nói cả khách và chủ đều rất vui.

Uống 1 đồng rượu vào, Knoch và ba Vivian 2 tên đàn ông uống đến cao hứng, cùng tính cách dũng mãnh khí phách như nhau, rất ăn ý, mà một bên, Lâm Hoài đã ngủ gục.

Nếu là bình thường, cậu cũng sẽ không như vậy đơn giản ngủ, có thể là do ban ngày trên chân núi vì đột phá giới hạn tinh thần lực, trùng kích đến cảnh giới mới, thể lực hao hết, nghỉ ngơi trong không gian cũng không có khôi phục lại, chứng kiến sắc trời đã tối cậu bất đắc dĩ chịu đựng trở về. Có thể nói sức cùng lực kiệt. Về sau nhìn thấy Frey, cả người phấn khởi không thôi, lại dính rượu, người không say cũng sẽ bị rượu hun. Có lẽ hiếm khi thấy an tâm, lại không có gánh nặng nào nên ngủ yên.

Clyde muốn mang cậu về, Frey đứng lên nói: "Ông cứ đi nghỉ ngơi, yên tâm, bên này có cháu."

Clyde biết rõ quan hệ của hắn và Lâm Hoài liền không cự tuyệt, ông đã lớn tuổi rồi, không công được lại khiến thiếu gia nhà mình đập đầu vào đầu lại đau lòng, nhân tiện nói: "Vậy thì cảm ơn."

Frey cười nói: "Ông là ông của cậu ấy, tất nhiên cũng là người thân của cháu. Thường nghe cậu ấy nhắc tới ông, biết quan hệ giữa 2 người rất tốt, người nhà của cháu cũng không nhiều lắm, có người ông như ông cháu rất hâm mộ, về sau có việc gì ông cứ tìm cháu, cháu chắc chắn sẽ tận tâm tận lực."

Clyde vốn có ấn tượng rất tốt với Frey, nghe nói về bản lĩnh của hắn còn tưởng là 1 người trẻ tuổi kiêu ngạo, không ngờ hắn lại lễ phép như vậy. (chuyện, ông vợ mà lại =)))

Frey công Lâm Hoài đi vào phòng, cẩn thận kê lót đệm chăn rồi mới đem người buông xuống. Lâm Hoài mặc dù uống nhiều rượu nhưng mùi rượu trên người lại rất nhạt. Làm bạn với các loại thực vật lâu rồi, tự nhiên sẽ có loại vị thảo được nhận nhạt không bay mùi, nhẹ nhàng vẩn vút, ngủ được thì thấy rất thoải mái.

Từng vô số lần tưởng tượng trong đầu hình dáng của người này khi trưởng thành. May mà hầu như không chênh lệch mấy, thể nhưng còn khoảng cách trái tim hắn lại không thể xác định, các loại người đến đi trong sinh mệnh cậu ấy, bọn họ đã đi xa hay chưa, hắn không cách nào khẳng định, hắn không quan trọng đến mức đó.

Bàn tay nhện không được nghịch ngợm chà đạp tóc Lâm Hoài, Lâm Hoài trong lúc ngủ say, bất mãn gạt tay hắn ra, kháng nghị khiến hắn dừng lại. Frey thuận thể cầm chặt, thấp giọng nói: "Nhớ kỹ, là chính em bắt lấy, cũng đừng buông ra, mặc kệ dù nguyên nhân gì. Anh trai cũng được, cái gì cũng được, chỉ cần đừng buông ra." Lâm Hoài vẫn ngủ say sưa, căn bản không nghe được, Frey tự giễu cười cười, tựa vào tường.

Ngày kế tiếp, Lâm Hoài mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền thấy bên giường nhiều thêm 1 bóng dáng, xoa mắt, lại phát hiện một tay bị giữ trước ngực đối phương, cậu khẽ động, Frey tỉnh lại theo, Lâm Hoài lúc sáng sớm có chút mơ màng, đầu còn chưa quay qua, lẩm bẩm nói: "Ah, thì ra là anh."

"Em cho là ai?" Frey buồn cười hỏi.

"Em cũng không biết, hình như chính là anh đó." Lâm Hoài không cảm thấy có gì không đúng, tay bị nắm không được thả ra, lại nói, "Đi không gian rửa mặt."

Không gian bị Clyde để ý, cây cối sinh trưởng rất tươi tốt, giờ mới chính thức coi như một mảnh trời đất hoàn hảo, xa xa có núi, chỗ gần có nước chảy, màu xanh mát mắt, sức sống bừng bừng.

Lâm Hoài nhặt lên hòn đá nhỏ lia vào trong nói chuyện, hòn đá dài hơn ngón tay nảy trên mặt nói chuyện 3, 5 bước rồi chìm xuống: "Anh có phải nên giải thích lí do mình trở về muộn như vậy hay không nhỉ. "

"Em đang lo lắng?" Frey ngồi một bên.

"Tất nhiên là lo rồi." Lâm Hoài nhíu mày.

Frey nở nụ cười: "Nói chung chính là do nguyên tố bạo động quá lợi hại mới làm trễ nãi đường về."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Lâm Hoài hiển nhiên không tin lí do thoái thác này, "Nhìn qua là biết thân thể không tốt, cho dù có kém cũng không đến bộ dáng như bây giờ. "

"Bị thương 1 chút, còn chưa khỏi hẳn, không bao lâu nữa là tốt rồi, em không cần nghĩ quá nhiều." Freddy đi qua, "Huống chi em không phải là bác sĩ rất lợi hại sao, có vấn đề nào còn nhìn không ra chắc? "

Lâm Hoài thẳng tắp nhìn chăm chăm Frey: "Chính là nhìn không ra mới không an tâm. Freddy (tên thân mật), có việc tốt nhất đừng gạt em." Nói vô cùng nghiêm túc.

Ra khỏi không gian, bên kia, Knoch cùng Vivian đi đến. Vivian phàn nàn với Lâm Hoài: "Người này đêm qua ngủ ngáy liên tục, nóc nhà cũng sắp bật ra đến nơi. Hại em một đêm ngủ không ngon." Để sát mặt vào, "Nhìn thấy không, 2 mắt thâm xì đây nè."

"Đó cũng là do hiệu quả cách âm nhà cô quá kém." Knoch không phục, lời này nói ra khiến gã trở thành 1 tên khiến người ghét bỏ, bước đến trước mặt Frey: "Lão đại, bây giờ phải đi sao?"

Frey gật gật đầu, mặc dù rất muốn ở lại chỗ này 1 đoạn thời gian, nhưng đã về rồi thì còn 1 đồng chuyện cần xử lí.

"Đi chỗ nào, muốn em giúp không?" Lâm Hoài hỏi.

"Vào trong thành tìm người hỏi chút chuyện, sau đó xem tình huống mà tính tiếp. em nhất định phải cùng đi sao?" Frey hỏi.

"Đi, vì cái gì không đi." Lâm Hoài xác định nói.

Vivian âm ỉ theo nói: "Em cũng muốn đi."

"Em đi theo làm cái gì?"

"Lần trước rõ ràng đã đáp ứng rằng có việc liền dẫn em ra ngoài. Giải, giờ anh lại đổi ý."

Lâm Hoài bắt đầu dĩ nộ huyết thái dương. Công phu quần người ăn vạ của Vivian thật lợi hại, não loạn cả buổi mới qua loa đáp ứng, chuyện của cậu đâu dám để người ta biết chứ, mỗi lần đều giống như chạy nạn trốn (khỏi bị quần người).

Frey khoé môi cong lên: "Vậy cùng đi chứ, không hứng thú nữa thì bảo Knoch đưa cô trở về. Dù sao anh ta cũng rảnh rồi không có việc gì làm, chạy đi chạy lại vài chuyến rèn khí lực cũng được. "

Lâm Hoài kinh ngạc nhìn về phía Frey, thấy biểu tình Frey nhẹ nhõm tự nhiên, phảng phất như đang nói về 1 chuyện rất vui. Vốn tưởng rằng Frey không thích Vivian, nói đúng ra, chưa thấy Frey thiết tình thích người nào, nếu chỉ dựa vào một thời gian ngắn ở chung như vậy, cậu tin Frey cũng sẽ không đột nhiên cảm thấy cô tốt bụng chân thành mà muốn mang theo. Phiền muộn mà thở dài, hình như chuyện này hẳn trở về trở nên thâm trầm hơn không ít.

"Anh ta cũng đã đáp ứng, anh cũng không thể vứt tôi lại." Vivian tung tăng như chim sẻ nói.

"Vướng víu." Knoch không khách khí bình luận.

Ném qua điểm tâm, nói lại nói chuyện người nhà liền xuống núi. Đến góc núi, Lâm Hoài thả 2 con ma thú từ trong không gian ra, 2 con ma thú cấp 1 nuôi lâu trong không gian giờ đã lên tới cấp 2.

Tẩu khoái mã thay bộ móng ngựa có tính chất kim loại, đi đường kêu boong boong, bộ lông không đậm bằng lúc trước nữa, từ màu nâu đổi thành màu vàng đất. Tốc độ trên sông mũi dài ra một cái sừng đến, đã thành ngụy-thú một sừng. (kì lân phương tây =)) Trên thực tế, cấp một cùng cấp hai cũng không khác nhau mấy, giới hạn của bọn chúng cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Vivian kinh ngạc chứng kiến trong không khí tự nhiên xuất hiện hai con ma thú, Lâm Hoài cho tới bây giờ không làm chuyện như vậy trước mặt cô. Trong mắt cô, Lâm Hoài cũng chỉ là 1 người bình thường tâm địa thuần lương mà thôi. Cho tới bây giờ cô không hề muốn cậu có dính dáng gì đến ma pháp đấu khí gì gì đó, những thứ đó đơn giản là thuộc về 1 thế giới khác.

"Biết cưỡi ngựa không?" Lâm Hoài hỏi.

Vivian chỉ có thể lắc đầu.

Lâm Hoài bắt đầu dĩ nhún vai: "Anh đi với em là được rồi, tốc độ có chút nhanh, nhưng đừng lo, có anh che chở em." Vivian nghe lời ngồi ở phía trước, tò mò nhìn chung quanh, Lâm Hoài giữ tay với Frey cười đùa nói, "Em đi trước một bước!"

Frey vỗ vỗ đầu tẩu khoái mã, quay đầu bắt đầu dĩ nhìn Knoch thở dài: "Anh đi cùng kiểu gì đây, giờ thì làm sao."

"..." Gã bị coi thường triệt để, cho dù đi theo là để đến lúc đó đưa người nào đó trở về, thế nhưng cũng phải đi theo được thì mới có thể đón người về chứ, gã không có bản lĩnh thuần di a.(di chuyển trong chớp mắt ~ động thổ).

Frey cỡi tẩu khoái mã, cũng không quay đầu lại: "Anh xem rồi xử lý đi."

58. Chương 58

Vài ngày lộ trình mới tới nơi Frey muốn tới, một cửa hàng luyện kim. Bề ngoài cũ nát chỉ đủ một người vào ra, Lâm Hoài rất quen cửa hàng này, gặp nhân viên cửa hàng thì chào hỏi: "Đã lâu không gặp."

"Là cậu à!" người làm còn nhỏ diện mạo thanh tú của tiệm thoáng cái đã nhận ra Lâm Hoài, "Đúng là lâu rồi cậu chưa đến đây, lần trước cái xéng thế nào, dùng tốt không? Tôi lại đề cử cho cậu cái khác, nhìn thấy không, bên kia cái chổi, tôi đã gia trì thêm phong hệ ma pháp, bán cậu nửa giá như thế nào?"

"Kỳ thực cũng không tệ lắm." Nhân viên nhỏ biểu tình chờ mong khiến cậu nói không nên lời, cái xéng gia trì thổ hệ ma pháp lực tác dụng quá lớn, không uổng phí khí lực có thể đào ra cái hố sâu hơn 1m, cái xéng toàn bộ rơi vào bùn đất, nhổ ra cũng phải mất 1 phen công phu."Hôm nay tôi đến không phải để mua đồ."

Nhân viên nhỏ thất vọng ra vẻ thâm trầm: "Đến cậu cũng không thưởng thức tác phẩm của tôi, cuộc đời thật mất hết thú vui mà."

Frey đem một con dấu khắc bằng đá đặt trên quầy, nhân viên nhỏ buồn bực không vui cầm lên, chứng kiến chữ khắc trên đó, không đợi Frey mở miệng nói chuyện, lưu lại một câu liền chạy mất: "Tôi đi gọi sư phụ, mấy người chờ, nếu có khách đến thì nói làm ăn tốt quá, hết hàng toàn bộ nhé."

Frey tựa trên mặt bàn, "Em quen không ít người."

"Ngẫu nhiên, hoàn toàn ngẫu nhiên thôi." Ở công hội đánh thuê quen biết ông chủ nơi này, đúng là sư phụ trong miệng nhân vật nhỏ, đến mua mấy thứ đồ kia vài lần. Đồ đệ là 1 tên phát minh cuồng, chơi đùa ra mấy thứ vô dụng chiếm đa số thì cũng không có cách phai mờ lửa tình yêu của cậu ta đối với sáng tạo. Sư phụ khá kiệm lời, khi trầm mặc thì giống như bức tượng điêu khắc, khi cười lộ lên lại rất nhã nhặn.

Nhân viên nhỏ chạy đến: "Sư phụ cho mấy người tiến vào."

Mang theo mấy người đi vào bên trong, giống như mê cung yên tĩnh, xuyên qua hành lang chen chúc quanh co khúc khuỷu nhỏ hẹp, chợt nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, rẽ vào, tầm mắt đột nhiên rộng rãi, nhìn thấy thanh bậc thang bằng đá hợp với một tòa biệt thự nhỏ, tường ngoài thạch bích khắc hoa văn phức tạp, hiển lộ rõ ràng chút vẻ xa hoa khó gặp. nhân viên nhỏ cười nói: "Tôi sẽ không vào, sư phụ đang ở bên trong chờ mấy người. "

Frey bước chân dừng 1 chút, đẩy cửa ra đi vào.

Dưới chân là đệm mềm mại, thời tiết đã chuyển lạnh, lò sưởi âm tường đang cháy bập bùng. Người nằm trên ghế cũng không đứng dậy, rảnh rỗi nói: "Gần đây sống có vẻ không tồi?"

"Thoạt nhìn ngài cũng vậy, ba." Frey cũng dùng cái thái độ không thèm đếm xỉa tới đáp lại.

Cái này khiến Lâm Hoài thật là ghen hòng nhìn trần trối. Frey băng quơ nói tìm người hỏi chuyện, cư nhiên là ba anh ta, theo đạo lý lâu năm không thấy, cũng không phải là cái thái độ thờ ơ như vậy chứ, còn có, cậu quen ông chú này lâu như vậy, vậy mà không biết người này lại là pháp sư vong linh kia. Cái vong linh pháp sư mà vì báo thù trên tay dính đầy máu tanh á. Trên thực tế, ở trước mặt Lâm Hoài ông chỉ là 1 ông chú có chút đáng yêu.

Reggie Arnold xóc cái chần lông làm bằng tay lên, đứng dậy đi tới: "Con lại mang cả tên nhóc này đến. Ta rất có ấn tượng với nhóc, được tề nhóc chế tác mùi vị không tệ, uống vào người thấy ấm áp, có còn hay không?" Nửa câu đầu nói với Frey, nửa câu sau là nói với Lâm Hoài.

Lâm Hoài vội vàng lấy tất cả được tề trong ma pháp giới chỉ đổ hết ra, được tề đủ mọi màu sắc chất đầy đất, "Có, đáng tiếc không nhiều lắm." Từ đó bới ra hai cái chai dài đựng chất lỏng màu vàng nhạt, có chút bất đắc dĩ đáp. Nói xong, ôm đồng được tề còn lại lúng túng bỏ lại nhẵn, quả nhiên bởi vì hoảng sợ, đầu óc không dùng được.

Frey buồn cười hỗ trợ thu gom thuốc lại, Reggie Arnold cười nói: "Thật bất ngờ sao?"

"Ngài nhìn qua hình như đã sớm biết?" Lâm Hoài khó hiểu hỏi, không hiểu mà nhìn về phía Frey, Frey lắc đầu, tỏ vẻ hẳn cái gì cũng chưa nói.

Reggie Arnold chỉ vào cổ cậu: "Do ma pháp thạch này, ma pháp thạch đã qua đặc thù xử lý tự nhiên không dễ tìm."

Lâm Hoài bưng tỉnh đại ngộ: "Thì ra ngài đã sớm biết cháu cùng con trai của ngài quen biết, thế nên mới dẫn cháu đến tiệm." Khó trách cậu cảm thấy ông chú này lần đầu gặp mặt đã vô cùng nhiệt tình, cùng với tính cách nhạt nhẽo sau khi quen biết thực sự chênh lệch quá xa.

"Cũng không sai biệt lắm. Nơi này là chỗ bình thường ta ở, nếu là không quen biết chắc chắn ta sẽ không dẫn tới." Reggie Arnold cười nói, "Nhóc cũng biết, người muốn giết ta cũng không ít."

Lúc Reggie Arnold cùng Frey tụ lại 1 bên nói chuyện phiếm, Vivian nhìn Lâm Hoài không chuyển mắt, Lâm Hoài bị nhìn đến không được tự nhiên, cười nói: "Nếu cảm thấy nhàm chán anh mang em ra ngoài một chút, vùng này anh rất quen thuộc."

Vivian cười lắc đầu: "Không cần, em muốn về nhà rồi." Dứt lời, trầm mặc mà nhìn lòng bàn tay, "Tiểu ca ca, hình như cái gì em cũng không biết, ma pháp, ma thú, giống như trong sách vậy. Thế nhưng mà, em quen anh lâu như vậy, cư nhiên không biết, thì ra anh cũng biết mấy thứ này." Vivian cho rằng Lâm Hoài cũng là ma pháp sư, Lâm Hoài không giải thích thêm, tình huống của cậu phức tạp hơn, cần bản nói không rõ được."Mẹ cứ nói, thế giới bên ngoài quá lớn, em lại giống như 1 đứa ngốc vậy. Anh sẽ vì em ngốc mà không thích em nữa à?"

Lâm Hoài cười nói: "Anh cho rằng Vivian của chúng ta là thông minh nhất."

Vivian miễn cưỡng nở nụ cười thoáng qua: "Đương nhiên là em rất thông minh, đương nhiên là em rất thông minh rồi." Nói về sau, thanh âm nhẹ như gió thổi.

Frey từ thư phòng đi ra về mặt nghiêm túc, Lâm Hoài hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Có tung tích của nước sinh mệnh. "

”Cái kia là chuyện tốt a, không phải nên vui vẻ sao?”

Frey gật gù: ”Là chuyện tốt, nhưng mà nước sinh mệnh lại ở trong tay Berger.”

”Mặc kệ đang ở trong tay ai, đều phải lấy về. Chẳng qua, Berge, giờ y đã là chủ 1 nước, tìm y đàm phán giao dịch sẽ rất phiền toái đây.” Nhắc đến Berger, Lâm Hoài mặt không biểu tình, Frey an tâm, hẳn không biết những chuyện giữa Lâm Hoài và Berger, chẳng qua chỉ là lo lắng giao tình của hai người, nếu Lâm Hoài đã không thêm để ý, hẳn càng không có băn khoăn, giống như Lâm Hoài đã từng nói, đều phải lấy về, mặc kệ cái giá phải trả là bao nhiêu.

”Ngày mai anh sẽ khởi hành.”

”Em nghĩ, có thể em còn có thứ để trao đổi với Berger.” Nếu như Berger còn cần, cậu có thể giao ra tất cả quả Tử lân.” Cho nên, em cũng muốn đi.”

Ra khỏi tiệm, Knoch cao to đang ở bên ngoài đi tới đi lui, Frey cho gã địa chỉ đại khái, gã tìm cả buổi lại không thấy được cửa nhỏ giấu ở chỗ sâu đâu.

Vivian cuối cùng không cự tuyệt quyết định để Knoch đưa cô trở về, cô nghĩ, có lẽ thật sự không thể quá tùy hứng, tối thiểu điểm này cô có thể làm được, không phải sao? Cô thấy Frey nói chuyện nghiêm túc với Lâm Hoài, nghĩ thầm, ít nhất không thể vướng chân anh ấy được.

Đây là lần thứ nhất Lâm Hoài trở về sau khi đem đạo sư kính yêu của Berger biến thành ngu ngốc rồi cao chạy xa bay. Cậu thoáng thay đổi bộ dáng, không có khoa trương lắm, chỉ là đem màu tóc đổi sang màu đen giống Frey, lại đổi bộ quần áo màu đen, từ trong phòng đi ra, Lâm Hoài hỏi: ”Cái này, trông chúng ta có giống anh em ruột hay không? ”

Frey lại nói: ”Nếu là con gái, cái này nên hỏi, trông có giống vợ chồng hay không.”

Lâm Hoài trong nội tâm thoáng nhảy 1 cái, vì những lời giống như vui đùa này của là Frey, cũng vì ánh mắt sâu nặng anh ta nhìn cậu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu ngoại truyện vô trách nhiệm nhân dịp Tết độc thân

tính cách nhân vật không giống trong truyện.

Hôm nay, Curtis tìm tới Frey: ”Người biết hôm nay là Tết độc thân trăm năm mới có 1 lần không? (ngày 11.11.2011, rất nhiều người tổ chức đám cưới vào ngày này vì cho rằng sẽ được sống bên nhau trọn đời)

”Không biết.”

Curtis he he cười gian rộ lên: ”Tết độc thân chính là ngày lễ mà loại người như người phải trải qua nha.” Cố ý đem chữ người độc nặng lên, cố ý lộ ra ánh mắt vạn phần đồng tình.

”Ta là loại người như vậy?” Frey lúc này mới ngẩng đầu.

”Lưu manh a (quang côn: lưu manh, người thông minh, thức thời), còn gọi là độc thân, chẳng qua lấy tuổi của người mà tính thì là người đàn ông độc thân vàng, từ tình sử của người mà xem, trình độ độc thân vàng của người thật đúng là hiếm có.” Curtis chế nhạo nói.

Frey giật mình, lại vỗ vai Curtis bả vì thở dài một tiếng: ”Xin khuyên một câu, nhân thú luyện là không đáng tin cậy. Đặc biệt là con chuột hình thể khéo léo, còn dừng lại tại quá trình yêu đương platon (trong sáng, bằng tình thân), đừng nói giống, người cho rằng người hơn ta nhiều lắm chắc? ”

Curtis đen mắt rồi đi, Frey lập tức đi tìm Lâm Hoài, Lâm Hoài đang cùng Vivian cùng một chỗ. Vivian mặc váy màu vàng nhạt, tà váy dài bị gió thổi qua, giống như cánh bướm bay lên vậy. Frey mặt sắc mặt ngưng trọng nói: ”Anh tìm em có việc.”

Lâm Hoài nghe xong, mặc kệ Vivian, theo Frey đi đến 1 rừng cây nào đó hoang tàn vắng vẻ, hai người một trước một sau đi tới, Lâm Hoài rốt cục nhìn không được, đuổi theo hỏi: ”Chuyện gì hả?”

Frey dừng lại, ”Nghe nói hôm nay là Tết độc thân?”

"Al!" Lâm Hoài sợ hãi kêu một tiếng, "Có lẽ thế, em cũng không biết rõ, ai nói với anh thế."

"Curtis."

Lâm Hoài mắt cười cong cong: "Cái kia chắc là vậy rồi, tết độc thân vui vẻ!"

Frey xụ mặt: "Ai muốn đón cái tết độc thân kia chứ, nghe cứ như mấy lão già ở Quang minh giáo hội ấy. "(thần côn tiết, quang côn tiết nghe giống giống quang minh giáo hội)

"Em biết rồi, anh là có ý trung nhân, đang nghĩ làm sao thổ lộ, chuẩn bị thoát ly kiếp độc thân rồi hả?" Nhìn xem ánh mắt Frey, Lâm Hoài hiểu vài phần, lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy trong nội tâm hơi khó chịu.

"Em muốn anh có người trong lòng, sau đó để em và Vivian song túc song phi chứ gì?"

"Em không có ý đó mà." Lâm Hoài thề thốt phủ nhận, nói còn chưa dứt lời, liền bị Frey cắt đứt, "Em nói rất đúng."

Lâm Hoài nghi ngờ nhìn sang, Frey một lần nữa cường điệu một lần: "Em nói rất đúng, anh đã có người trong lòng rồi." Ánh mắt không chớp nhìn Lâm Hoài, ánh mắt trầm thấp phẳng phất như muốn đem người đối diện cắn nuốt vào, lời nói giấu trong lòng rất cực vẫn phải nói ra miệng, không có buông lỏng, thậm chí có vài phần khẩn trương chân tay luống cuống.

Lâm Hoài kinh ngạc.

Frey truy vấn: "Chẳng lẽ em không muốn nói cái gì sao?"

"Cái gì?" Có chút ngơ ngác.

Frey cảm thấy kẻ này thật sự là không có thuốc nào cứu được, vô cùng đau đớn lên án nói: "Chúng ta đã từng cùng nhau xem ngân hà ban đêm, cùng nhau chung hoạn nạn, đúng rồi, anh còn dùng tất cả gia sản đổi một khối tinh thạch tự tay điêu khắc tặng cho em, mấy hôm trước còn mang em đi gặp gia trưởng, có phải em đã quên hết rồi hay không? "

"Kỳ thực —— "

Frey vĩnh tai.

"Kỳ thực em không hề biết anh lại tính toán chi li như vậy, mấy chuyện xa lắc xa lơ hồi nào cũng lôi ra nói."

Frey sắc mặt lập tức u ám.

"Nhưng mà." Lâm Hoài lại nói, "nhưng mà hôm nay là tết độc thân, có việc ngày mai hãy nói."

"Có chuyện gì không thể một lần nói cho xong? ! ! ! Có tất yếu phải nhấn mạnh tết độc thân hay không? Chúng ta không phải đã đổi đề tài rồi sao." Frey nội tâm sôi trào, rõ ràng cũng sắp có kết quả, cứ lơ lơ lửng lửng thế này thật khó chịu, sớm biết như vậy không nói về tết độc thân nữa, thật sự là xuất sư bất lợi.

59. Chương 59

Frey buồn bực cười một tiếng, liền đổi chủ đề, "Nói giỡn thôi, nhìn hình dáng em mà xem, trông thế nào cũng không hợp với con gái." "Đó là đương nhiên." Biết rõ đây là bậc thang Frey đưa cho mình, không dám nhìn ánh mắt của anh ta nữa, ra vẻ thông dong đổi về chính đề: "Chúng ta chuẩn bị trong đêm xâm nhập hoàng cung tìm hắc sao?" "Trong đêm? Nghe có vẻ là 1 đề nghị không tồi. " Đêm không trăng không sao, 2 bóng đen xuyên qua hoàng cung, chỉ lướt qua một hồi gió nhẹ, Lâm Hoài không nhìn được địa hình, chỉ có thể theo sát sau lưng Frey, tốc độ của Frey nhanh đến lợi hại, chân chạm đất không có một tiếng vang, cứ tưởng huấn luyện của mình đã không tệ, đến lúc so sánh, quả nhiên thua kém không ít. Tại khu vực lạ lẫm mà còn có thể nghĩ ngợi lung tung, không thể không nói, đi theo sau Frey hầu như không cần phải cảnh giác với ngoại giới quá nhiều, bởi vì tin tưởng có người phía trước ở, tất nhiên sẽ giải quyết hết thảy hoàn hảo, là loại ý lại trong tiềm thức sao? Lâm Hoài không muốn nghĩ sâu như vậy, con mắt nhìn khắp nơi, sợ hãi thần phục hoàng cung hào hoa xa xỉ. Không để ý, đập vào lưng người phía trước. Frey ôm eo

cậu, trốn qua một bên của núi giả, cũng đè nặng vai Lâm Hoài khiến cậu ngồi xổm xuống, tay còn dư che lại cái miệng đang muốn đặt câu hỏi của cậu. Lâm Hoài bị buồn bực đến khó chịu, nhẹ nhàng hừ một tiếng, Frey làm 1 động tác giữ im lặng với cậu, ló đầu nhìn xem bên ngoài. Lập tức ý thức được là có tuần tra nhân đi ngang qua, nhưm lấy trình độ hiện tại của 2 người, gặp thị vệ bình thường có thể trực tiếp đi qua luôn, có vẻ lần này tình hình càng thêm nghiêm trọng. Cũng đuổi dài đầu ra, liền nhìn thấy 3~5 thần côn (mấy người chuyên lấy danh nghĩa tôn giáo đi lừa đảo =)), nghĩa là chữ mấy vị ma pháp sư kia là bọn lừa đảo :v) đang mặc ma pháp bào màu trắng của Quang minh giáo hội đi qua. Không khỏi sinh lòng nghi kị, Berger đã có tâm cùng Quang minh giáo hội giao thủ, làm sao lại an tâm đem người của giáo hội thu xếp ở trong cung điện lúc nào cũng giám thị hành động của mình, chẳng phải là tự trói chân trói tay? Cơ mà, bây giờ không phải là lúc nghĩ những vấn đề quá nghiêm trọng như vậy. Hơi thở của Frey cách cậu quá gần, không gian nhỏ hẹp chỉ chứa được 1 người béo, giờ lại nhét chung 2 người, tất yếu là phải chặt chẽ dán cùng một chỗ. Cậu thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Frey, nhiệt độ ấm áp của cơ thể. Đặc biệt là khối itnh thạch nho nhỏ kia, cộm cộm đeo nơi ngực bị ép đến đau, lại phát hiện, vị trí của nó tiếp cận trái tim, nếu là bình thường, tuyệt sẽ không liên tưởng đến phương diện này đi, thế nhưng là trước đó không lâu Frey lại vui đùa mập mờ như vậy, lúc ngơ ngẩn suy nghĩ lại càng không theo hướng bình thường. Frey lui về đằng sau 1 chút, nhưng vì chỗ này thật sự quá nhỏ, dù cho áp sát vào cách tường cũng không rộng được bao nhiêu, ít nhất tinh thạch không ép đến đau ngực nữa. Lâm Hoài không tự giác nở nụ cười thoáng qua, yên tĩnh nơi này có thể nghe được tiếng tim đập cùng tiếng hít thở của nhau, mới đầu còn không thích ứng rồi cũng dần lắng xuống. Frey phát giác được biến hóa của cậu, ánh mắt khóa trên người Lâm Hoài, đáy mắt hiện lên một tia vui mừng, quan sát tình thế phía ngoài, mấy tên thần côn đã đi xa, liền lôi kéo Lâm Hoài đi ra. Lâm Hoài bị gió lạnh thổi, hỏi: "Chúng ta đã đến bên kia rồi hả?" "Còn có 3 toà cung điện nữa, nhưng đừng vội cao hứng, nghe nói bên này có không ít người của Quang minh giáo hội, trong đó không thiếu cao thủ đâu. Ai biết có thể có cao thủ cấp pháp thánh lẫn trong đó hay không chứ, một khi bị phát hiện, bại lộ hành tung không nói, chỉ sợ còn phải ác chiến một trận." Lâm Hoài gật đầu. "Cơ mà, hình như cũng không tính quá xấu." Frey sờ cằm, nói khẽ. "Anh nói cái gì cơ?" Lâm Hoài không nghe rõ. "Không có, ảo giác đó." Frey lập tức thề thốt phủ nhận. Cung điện tầng tầng, Frey cùng Lâm Hoài thả nhẹ bước chân, tuần tra trở nên dày hơn, cũng tức là càng tiếp cận trọng địa hoàng cung hơn. Hai người trốn trên nóc cung điện, nhìn về phía xa quan sát tình huống bên dưới. Tới gần tầm cung, phía dưới không ngừng có thị vệ đi tới đi lui, hoặc là còn có ma pháp sư ám vệ ẩn nấp, Frey có ý là tốt nhất đợi đến lúc thị vệ thay ca thì xông vào, chỉ cần tốc độ nhanh, hẳn có nắm chắc sẽ không bị phát hiện. Hai người lúc này liền ngồi đo tính toán thời gian thay ca. "Anh nói, chúng ta bây giờ mà qua thì để vương có lẽ đang làm gì?" Lâm Hoài đợi đến bức bối, đột nhiên hỏi. "Đến lúc đó chẳng phải sẽ biết." "Em đoán là đang xử lý chính vụ, có vẻ như Berger làm hoàng đế rất khổ." Lâm Hoài cảm thán. Frey đùa nói: "Khẩu thị tâm phi." "Nào có, em rất nghiêm chỉnh mà." Nói xong, ngấm lại lại nói, "Nghe nói để vương đều là tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, cũng không biết Berger có phải cũng giống thế không." Đã thấy Frey dùng ánh mắt quả là thể nhìn qua, cậu lại muốn làm sáng tỏ, Frey đã nói trước 1 bước, an ủi: "Không sao đâu, em cũng sắp trưởng thành rồi." Về mặt "Anh hiểu mà". Lâm Hoài lập tức đen mặt. "Tốt rồi, có thể đi xuống." Hai người nhẹ nhàng linh hoạt nhảy khỏi nóc nhà, chân vừa nhấc, Lâm Hoài liền có dự cảm mãnh liệt, không đúng, độ ẩm trên ngực cũng đang nhanh chóng tăng cao, lập tức trở nên nóng hổi! Thứ hiệu quả này chỉ có thể sinh ra khi gặp được ma pháp nguyên tố, mà nóng đến độ phồng da thể này thì quả thật là đưa thân vào ma pháp trận có pháp lực cường đại! Lâm Hoài trong nội tâm lo sợ, thấp giọng nói: "Chúng ta hình như sa vào mai phục rồi." Đợi trong chốc lát, không nghe thấy âm thanh trả lời, quay đầu nhìn lại, nào còn bóng dáng của Frey, chỉ còn lại có mình Lâm Hoài. Frey không có khả năng ném lại cậu 1 mình chạy thoát, chẳng lẽ chẳng qua là nhìn không thấy? Như nghĩ như vậy, nhưng mà đột nhiên trước mắt tối thui 1 mảnh, những ngọn đèn xa xa trước kia có thể nhìn thấy đều tắt hết, bên tai lặng im, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có mình. Lâm Hoài đi về phía trước vài bước, nhỏ giọng kêu: "Frey?" Bốn phía cư nhiên truyền đến từng đợt từng đợt tiếng vang, giống như những tiếng thì thầm bị thổi phồng vô hạn, Lâm Hoài sắc mặt ngưng trọng, âm thanh dội lại giống như bị bức tường chặn, rõ ràng là chỗ cậu nhảy xuống là 1 nơi trống trải, chỉ có thể là do hiệu quả của ma pháp trận. Lúc này, chỉ hận chính mình không có ma pháp lực, lại không dám đơn giản chui vào không gian, cậu còn đang bị vây trong ma pháp trận, có lẽ anh ấy cũng cách đây không xa, chỉ sợ 2 người bỏ lỡ nhau. Sau giây chột có gió nhẹ thổi qua, Lâm Hoài lúc này cả người đều khẩn trương lên, căng như dây đàn, 1 chút gió thổi cỏ lay cũng khiến cậu lạnh lẽo, vô ý thức tránh thoát trận gió kia, gió không ngừng quần lên người, tấp vào mặt, bất đắc dĩ Lâm Hoài đành phải đem 2 tay bắt chéo trước mặt ngăn gió, dưới chân nặng nề mà dùng sức đạp ra ngoài, uyển chuyển nhanh như chớp, có lẽ

chính cậu cũng không biết động tác nước chảy mây trôi này có bao nhiêu kinh người, cũng không biết lực chân có bao nhiêu mạnh mẽ. Trên cánh tay truyền đến 1 trận đau nhức kịch liệt, Lâm Hoài cắn môi, nhìn xuống tiếng kêu đau, ngay phía trước đồng thời có tiếng vật nặng rơi xuống đất, nhưng không dám buông lỏng cảnh giác, dù nhìn không thấy gì vẫn trừng to mắt, hy vọng có thể tìm ra một chút dấu hiệu đột phá. Chậm chạp đợi không thấy công kích lần 2, cũng không thấy sát khí, nếu không phải cánh tay đang rất rất đau thì cậu thật sẽ cảm thấy công kích lúc trước chẳng qua là ảo giác mà thôi. Trong nội tâm nghi kỵ càng sâu, nhíu mày, thử hỏi: "Berger?" Sau lưng một người nhẹ nhàng cười rộ lên, vỗ nhẹ tay 1 cái, ánh sáng lập tức trở về, quang cảnh trước mắt quả nhiên khác với lúc đầu, không phải bên ngoài vườn ngự uyển nữa mà đã là ở trong cung điện vàng son lộng lẫy. Trong phòng đốt huân hương, những sợi mùi thơm quyện với gió lạnh bên ngoài thổi vào, Lâm Hoài xoa cánh tay, trầm tĩnh lại. "Không nghĩ tới lại gặp mặt dưới loại tình huống này, thật sự là ngoài ý muốn." Berger thanh thản nửa nằm nhuyển tháp, có 1 mỹ nữ quần áo không chỉnh tề dựa vào người, áo tơ trên người mỹ nữ cơ hồ là trong suốt, có thể nhìn rõ màu da bên trong, mái tóc tím nhạt được buộc lên bằng 1 sợi gấm màu trắng tuyết. Berger băng quơ vuốt vuốt bàn tay mềm như không xương của cô gái này, nếu không phải giữa lông mày còn có thể nhìn ra vẻ đẹp trai (tuần khí =.) năm đó, khí chất này thần thái này, quả thực hoàn toàn là 2 người khác nhau. Một thị vệ cao to lực lưỡng cúi đầu đứng ở một bên, nhìn không chớp mắt, chính là người trước kia so chiêu cùng Lâm Hoài. Berger cười, hôn nhẹ môi mỹ nữ, thanh âm biếng nhác nói: "Hắn ta quả nhiên không có giết cậu, các người quả nhiên đã hợp tác." Hai cái quả nhiên, hình như đã dự liệu được Lâm Hoài cùng Frey về 1 phe là chuyện tất yếu bình thường. "Quả nhiên?" Lâm Hoài kỹ càng thưởng thức 2 chữ này, cười nói, "Đừng nói dễ dàng như vậy, chỉ sợ anh cũng không nghĩ tới chúng ta có thể trở về từ đại lục kia đi." Cậu đứng ở chỗ này, có thể lúc trước người ta thật sự đem cậu đưa đến đại lục phong ấn, mà khi đó không ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì ở nơi đó, cùng với việc gián tiếp giết chết cậu cũng không khác nhau, chẳng qua là ai cũng không ngờ được có thể trở về đến mà thôi. "Vậy cũng đúng." Berger cũng không có phủ nhận, "Lúc ấy là ta làm không đúng, cậu trước đã cứu cậu của ta, ta lại lập tức đào ngũ mở ra phong ấn, rồi đưa cậu và hắn ta ném đến đại lục phong ấn. Ta xác thực đã giết cậu, lại nói, những năm đó, ta cũng trông nom nhiều đến người ông cô đơn 1 thân 1 mình kia của cậu, nếu không có ta, ông ta đã sớm không còn trên đời. " "Cho nên tôi còn phải cảm ơn anh sao? " Lâm Hoài nắm chặt tay, trào phúng nhìn người trước mắt. Berger trầm thấp cười rộ lên, nói xong đi đến trước mặt Lâm Hoài, ngả gối nâng cằm cậu lên, đáy mắt lướt qua 1 tia đỏ sậm, "Vậy thì không cần." Tia sáng này đen tối không rõ, lại khiến Lâm Hoài trong nháy mắt không nhúc nhích được, không đẩy tay y ra. Berger thở dài: "Rõ ràng lúc trước là 1 đứa nhỏ rất đáng yêu, sao lớn lên lại như vậy chứ? Thật đúng là, đáng tiếc." Ngón tay trượt xuống, nâng niu như với 1 tác phẩm nghệ thuật dễ hỏng. "So với người đẹp của ta thật sự còn kém xa, hả?" Dứt lời, cư nhiên cùng cô gái quần áo hở hang trên giường liếc mắt đưa tình. Cô ấy cũng là phối hợp, cười đến xinh đẹp, chẳng qua là giữa lông mày còn có mấy phần khí chất thánh khiết, hai loại cảm giác khác hẳn nhau lại xuất hiện trên cùng một người, hết lần này tới lần khác tăng thêm vài phần cảm giác yêu mị. Ngọt ngào kêu một tiếng "Bệ hạ." Âm cuối hơi cao, khiến Lâm Hoài nghe mà nổi một thân nổi da gà. Chỉ có điều, lúc ấy Berger thận trọng nghiêm túc trong trí nhớ của vị đạo sư kia (lúc ảnh lục kí ức của ông này), đã đi đâu vậy? Berger nhìn vào ánh mắt mỹ nữ, giống như đang triển miên chìm đắm, lại nghe y sâu kín nói: "Ngủ đi." Mỹ nữ tinh thần hoảng hốt, một khắc trước còn lóe nhu tình mật ý một khắc sau đã trở nên buồn ngủ, nháy mắt, ngã vào giường mềm mại. Lâm Hoài trong nội tâm hờn dỗi, cho dù không bằng đẹp trai tuần tú được như 2 người họ (Berger, Frey) nhưng cũng là tính là kém, người không chú trọng tướng mạo như mình lại bị đùa giỡn trên chộc kiểng này, cũng đã có ba phần nóng tính. Lại thấy Berger nhìn ra ngoài cửa, rất có ý tứ hàm xúc cả kinh nói, "Không đơn giản, nhanh như vậy có thể xông ra khỏi ảo trận." Frey lạnh nhạt đứng ở cửa ra vào, ánh mắt âm u rơi vào vết bầm trên tay Lâm Hoài, "Chút bản lĩnh kia của mi còn chưa làm khó được ta." Thế nhưng, dù cho có thể biết trước được chuyện sẽ xảy ra, (cảm ứng), giống như gần ngay trước mắt, 1 chút khoảng cách kia như trăm sông ngàn núi, làm sao cũng không lại gần được. Nói thì nhẹ nhõm nhưng trên thực tế cũng là phí mất 1 phen công phu, cái phen công phu này khiến tâm tình hắn không tốt, rất không tốt.

60. Chương 60

Berger ưu nhã mà bình tĩnh vỗ tay, một chút cũng không có vẻ khẩn trương và kinh ngạc khi địch thủ xông vào, ý cười trong mắt không có chút nào giả bộ: "Xem ra ta lại phải tăng thêm phần cho người rồi."

Frey đem lời này như gió thoảng bên tai, lạnh giọng nói: "Luxi, tới đây."

"Ah, được." Ánh mắt Lâm Hoài rời rạc từ trên người Berger chuyển qua ánh mắt như sắp toé lửa của Frey. Lâm Hoài trực giác hai người có giao dịch mà cậu không biết, bước chân không ngừng lại mà đi tới, Frey thoảng cái đem cậu ôm vào quay lưng lại. Lâm Hoài sờ soạng mũi, hậm hực cảm thấy Frey lúc này như là gà mái đang che chở gà con, mà cậu chỉ là con gà con non nớt không có sức lực.

Berger thoải mái cười nói: "Cần gì phải khẩn trương như vậy, ta chỉ là đụng cậu ta 1 chút thôi mà?"

Frey mặt không biểu tình nói: "Những chuyện ngoài hiệp ước anh tốt nhất không cần làm."

"Nói đến chuyện ngoài hiệp ước, đã nói là sáng mai mới tới, lại không nghĩ 2 vị gấp gáp như vậy, đêm hôm khuya khoắt lại xông vào Hoàng Đình của ta, dựa theo pháp luật mà nói, đây là xông vào tư trạch, là phạm pháp nha." Berger lộ ra vẻ mặt vô tội, lấy cái áo khoác trên giá phủ nhanh vào người, trên người y chỉ có mỗi đồ ngủ, trên cổ tắp năm tắp ba dấu hôn, áo khoác lông cổ áo rất thấp, nhìn qua càng có vẻ nửa kín nửa hở khêu gợi nha.

Frey kín đáo ngăn trước mặt Lâm Hoài, che khuất ánh mắt hào hứng sầm xoi Berger của cậu, bất mãn nói: "Anh mặc thứ quần áo gì mà có 1 nhúm vậy?"

"Quần áo ta mặc trước nay đề tùy ý, mặc thêm 1 cái đã là không tệ rồi." Nói xong, khiêu mi cười, khoác thêm 1 chiếc áo rộng, "Bất quá đêm tới đây không phải không có chỗ tốt, tối thiểu là miễn cho ta phải đi nói chuyện phiếm với mấy lão già trong giáo hội." Nghĩ vậy, trong mắt ánh lên tàn khốc, "Bất quá chỉ là tiếp tay cho bọn họ diệt trừ một số người, lại dám thừa cơ an bài nhân thủ trong Hoàng đình, thật coi ta là kẻ ngu sao."

"Thì ra giữa mấy người từng có ước định?" Lâm Hoài coi như hiểu, không có ý tức giận, hai người nếu đã có ước định, vậy Frey nếu muốn nước sinh mệnh thì liền dễ hơn nhiều, hoặc là, cái gọi là hiệp ước chính là đề cập đến điều này."Nhưng anh làm sao lại đồng ý với em là cùng đến đây trong đêm chứ."

Vốn là cảm thấy trong đêm có khả năng phát sinh vài chuyện thú vị, nhưng bây giờ lại phát hiện tất cả loạn mất tiêu. "Hiện tại đã biết rõ để vương trong đêm là chuyên môn làm cái gì, dù chỉ thấy qua một lần, có thể dựa theo kết quả kiểm tra thí điểm suy ra, tám chín phần mười đều là như vậy. Ánh mắt không được giấu bên kia." Frey chú ý cậu mà nói, thế mà nói hẩn, thấy ánh mắt Lâm Hoài nhìn loạn trong phòng, lại bồi thêm một câu, "Nhìn nữ nhân trên giường cũng không được."

"Vậy em biết nhìn cái gì?" Lâm Hoài kháng nghị nói.

"Có thể nhắm mắt lại." Nói xong, bóng người lóe lên chắn trước mặt Berger, Berger giống như đã sớm biết hẩn sẽ có động tác kia, giờ tay lên chặn công kích của hẩn.

Ê ê, đây là tình huống gì, không phải có ước định đấy sao, làm sao nói đánh là đánh luôn vậy?

Lâm Hoài dứt tay vô tút áo, áo khoác đen dày là Frey cố ý chọn, nói là đêm trời giá rét, cửa bị Frey hé ra lúc đi vào, trong phòng vẫn còn có chút khí lạnh, giờ này ước chừng đã qua nửa đêm, quả nhiên trời lạnh thêm không ít.

Hai người đều không có dùng đấu khí ma pháp, chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp mà liều mạng, dưới chân cũng thuộc phạm vi công kích, những thứ trong phòng đều không hề bị xáo trộn, Berger không có đấu khí nhưng cũng là cao thủ chiến đấu, Frey càng là quyền thể sinh phong, từng chiêu đều không nể mặt.

Tuy nói đây là 1 trận đánh thật sự chẳng biết vì sao, nhưng Lâm Hoài lại thấy cực kỳ thoải mái, đại khái là bởi vì có người giúp cậu trút giận, đánh cho cái tên Berger đã đùa giỡn cậu 1 trận đi?

"Được rồi." Berger ở phương diện này hiển nhiên không sánh bằng Frey, đánh người không đánh mặt, trên người lại trúng chiêu không ít, một tay ôm bụng thở gấp, tay kia làm ra động tác chịu thua chấm dứt."Thời gian không nhiều lắm, chúng ta phải nắm chặt thời gian đem chuyện còn lại bàn bạc một chút."

Frey cam chịu, Berger lúc này biểu tình cũng đặc biệt nghiêm túc, mở ra cơ quan trên vách tường, cư nhiên có 1 khoảng trống, 1 lối đi hẹp dài mà âm trầm. Cơ quan phát ra kéo kẹt, cửa lối đi cũng chậm rãi mở ra, tay Berger vẫn không lấy ra khỏi cơ quan, y chú ý tới cái gì đó, thẳm mắng một tiếng: "Đêm hôm khuya khoắt lại mò đến kiểm tra phòng?" Nói với hai người, "Các người đi vào trước, ta ứng phó xong mấy người này sẽ vào sau."

"Ứng phó?"

Berge đem 2 cái áo khoác trên người cởi ra, ném xuống đất, quay đầu nở 1 nụ cười không có ý tốt với Lâm Hoài, "Đương nhiên là cùng mỹ nữ rồi."

Má, nói đáng ghét vậy. Lâm Hoài lôi kéo Frey đi xuống dưới, cửa đằng sau trầm trọng đóng lại. Một mực đi trên đường hầm dưới lòng đất lờ mờ nặng nề, không khí hỗn tạp mùi mực nát, đá ma pháp dùng để chiếu sáng trên vách tường ánh ra tia sáng yếu ớt, nếu thị lực không tốt hầu như không phân biệt rõ cầu thang đã lâu năm không tu sửa dưới chân.

"Y đừng có mà nhốt chúng ta ở bên trong nha, nơi đây nhìn qua thật là khó coi, nếu là mật thất của hoàng cung thì tối thiểu cũng phải trang trí cho dễ nhìn 1 chút chứ, nhìn coi thế nào trông chả ra gì cả." Lâm Hoài nhìn vòng tròn hướng phía dưới cầu thang, căn bản thấy không rõ đường này xoắn bao nhiêu vòng.

Frey thật cao hứng Lâm Hoài không tín nhiệm Berger, "Sẽ không đâu, hần còn muốn dựa vào chúng ta để đối phó Quang minh giáo hội mà."

"Cái này là hợp tác của 2 người? "

"Đối lấy sự giải trừ truy nã với ma pháp sư ám hệ, cùng với nước sinh mệnh anh cần, nếu như cần thiết, còn có danh xưng quý tộc nhà Locker của em nữa."

"Anh đã biết rồi sao." Lâm Hoài lấy từ trong không gian giới chỉ ra một hòn đá ma pháp quang hệ nắm trong lòng bàn tay để chiếu sáng, cầu thang chật hẹp không được phép hai người kề vai sát cánh, Lâm Hoài đành phải tiến 1 bước vào trước.

"Là lúc nào thương nghị chuyện hợp tác với y?" Lâm Hoài có một chút nghi không ra, Frey sau khi trở về hầu như ở cùng cậu, làm sao có thời giờ làm chuyện quan trọng như hiệp ước chứ.

"Nói đúng ra là ba anh nói với y." Frey một chút cũng không giấu nói hết ra, "Sau khi ba anh biết rõ y có nước Sinh mệnh đã bắt đầu chuẩn bị hợp tác rồi, ám hệ ma pháp sư bị đả kích quá lâu, mỗi người đối Quang minh giáo hội đều hận không thể tháo họ thành tám khối. Hướng chỉ chỉ cần đem mấy đại nhân vật trong giáo hội giải quyết là được, rắc rối đầu thì bọn chúng phải mất một thời gian ngắn mới khôi phục, ý của ba anh là, để y ra tay, chú anh quản lý thành Ciphal cũng có thể phá ra mấy cao thủ, vừa lúc anh đã trở về, cho nên đổi thành anh ra mặt. (thay cho cao thủ) "

Quả nhiên không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Đi không bao lâu, đỉnh đầu hạ xuống một mảnh đen kịt, một đám dơi sống ở nơi tăm tối âm u bay xuống, chân mày Lâm Hoài cũng không nhăn, trực tiếp phát động tinh thần lực công kích, dễ dàng đánh rơi hết lũ dơi. Sau đó phóng xuất tuý đằng từ trong không gian trời kín lũ dơi lại.

Lâm Hoài có chút tự đắc không chế tuý đằng phóng thích độc tố, đem lũ dơi đáng thương giải quyết 1 lần cho xong, lại nghe Frey thở dài một tiếng, Lâm Hoài khó hiểu: "Tốt xấu gì cũng khen em 1 tiếng chứ, thở dài làm chi nghe rất gợi đòn nha?"

"Anh thì nghĩ, thì ra hy vọng của em là có thể lợi hại một ít, không muốn liên lụy đến anh."

"Rất tốt mà. Không làm vương chân người khác, lúc khó khăn có thể giúp đỡ nhau 1 chút, không cần vội vàng vấn đề của mình rồi lại đi lo lắng vấn đề của đối phương, vậy thì mới có thể kẻ vai chiến đấu, đây là trụ cột hợp tác, không phải sao?"

Frey không biết nên cười thông cảm của Lâm Hoài hay nên khóc: "Thế nhưng em như vậy không cần anh bảo vệ, chẳng phải là cho anh không có đất dụng võ sao?"

"Không có mà, lúc này anh đánh nhau với Berger rất hợp lòng em nha. "

Frey ủ rũ nói: "Chuyện như vậy vẫn là đừng gặp được thì tốt rồi. Lại nói tiếp Berger hôm nay ảo thuật luyện thật lợi hại, về sau em vẫn tốt nhất đừng nhìn vào mắt y."

"Ánh mắt?" Lâm Hoài đột nhiên nghĩ đến, Berger dùng biện pháp nghịch thiên hấp thu ma pháp lực trong ma tinh để đề cao lực lượng của mình, khó trách y thời gian dùng lâu mà còn có thể bảo trì thanh tỉnh, cùng với tình huống điên cuồng của đạo sư Yalman hoàn toàn khác nhau. Xem ra, y có những phương pháp khác

đem nhân tố bạo ngược bên trong ma tinh luyện thành thuật khống chế tinh thần tà ma ngoại đạo. Chẳng qua, cũng không hoàn toàn, tối thiểu y hôm nay tính cách đã biến hóa không ít. Lâm Hoài tuyệt đối không tin, dựa theo quỹ đạo phát triển bình thường thì Berger trước đây tinh thần trọng nghĩa lại trở thành cái loại khó nắm bắt như bây giờ?

Lối đi không hề dài, dưới đây càng khiến cho Lâm Hoài không biết nên dùng từ gì để hình dung tình trạng giờ phút này.

"Đó là một nhà giam mà? Anh chắc là Berger không phải đem chúng ta vây ở chỗ này sao? Thật sự có cảm giác như đang ở tầng mười tám địa ngục vậy." Lâm Hoài đánh giá chỗ hình lập phương này, hai ba cái thiết lao còn đang giam giữ 1 ít tội phạm, thấy có người đến liền nuốt nước bọt gọi bậy, đại khái là bị giam lâu rồi, mồm miệng không rõ ràng nữa.

"Cái này em yên tâm, cứ cho là giam chúng ta ở chỗ này thật, anh cũng có thể mang em xông ra khỏi chỗ này." Frey rất cục đã có một chút an ủi. =)))

Mùi rất khó ngửi, Lâm Hoài lại lấy ít thuốc khử trùng không khí ra phun loạn khắp nơi. Đợi không lâu, Berger đã tới, thay đổi thành trang phục chính thức, ăn mặc phiền phức phức tạp lộ ra vẻ uy nghiêm, khí thế bức nhân của đế vương hiện ra: "Nơi này là chỗ thu xếp tù phạm quan trọng. Bọn hần đã từng là những nhân vật nổi tiếng 1 thời, kết quả còn chẳng phải là sống trong lồng sắt hay sao, trọn đời thoát thân cũng không được."

"Đạo đãi khách của anh thật là đặc biệt." Frey giấu cợt nói.

"Ta có thể nói là đã chuẩn bị 1 nơi tốt đón khách, ai biết các người nửa đêm xông qua chứ, không có biện pháp, muốn tìm chỗ nói chuyện không bị phát hiện chỉ có chỗ này thôi." Berger nhún vai. Nói xong, đặt 1 tầng ma pháp trận cách âm trong lao tù, "Bọn này ồn quá rồi."

Đợi đến khi hai người nói chuyện xong, Berger mới an bài thị vệ lúc trước đứng trong phòng hộ tổng 2 người rời khỏi, địa phương trước kia coi như náo nhiệt thoáng chốc liền quanh quẽ không ít. Y ngồi ở bên giường, trên nhuyển thấp là mỹ nữ đang ngủ, khóe miệng còn mỉm cười, như là đang chìm trong mộng đẹp: "Chỉ có cô là sống được thảnh thơi như vậy." Thở dài giúp cô kéo chăn đắp tốt.

Cô gái này là người Quang minh giáo hội đưa tới, cũng là quang minh ma pháp sư, dung mạo lại khác biệt với sự bình thản trước sau như 1 của Quang minh giáo hội, diễm lệ mà đường hoàng, lại bởi vì tu luyện quang minh ma pháp, trên người mang theo khí chất thánh khiết không thể xâm phạm. Lúc này mới bị chọn trúng là lễ vật đưa cho y.

Lúc trước người Quang Minh giáo hội tới đây đi tuần, chính mình đương nhiên là lại đem cô ấy tỉnh lại làm một tuồng kịch, dù cho không có cảm tình với cô gái này cũng coi như cô đã giúp mình giảm không ít phiền phức. Ngủ thì ngủ cho ngon đi, trong đêm lạnh như vậy mình lại không hề buồn ngủ, nơi này vắng lặng, thời gian như chậm lại.

Berger phủ thêm áo khoác ngoài, đi ra khỏi cung điện.

Trong cung điện còn đốt đèn dầu, bên trong truyền đến tiếng kim loại leng keng rơi xuống đất. Berger đẩy cửa đi vào, liền chứng kiến hai thị nữ cơ hồ là quỳ trên mặt đất, khóc lóc kéo 1 ông già nói: "Đại nhân, xin ngài đi ngủ đi, bây giờ đã không còn sớm, không ngủ thì trời cũng sáng mất. "

Ông lão ha ha cười ngồi dưới đất, giống như hoàn toàn không nghe được tiếng của thị nữ, thần sắc si ngốc ngơ ngẩn, trố mắt mà nhìn mấy thứ đồ loảng xoảng, lực chú ý đều bị hấp dẫn đi.

61. Chương 61

Hai thị nữ gấp đến độ không biết phải làm sao cho phải. Chiều cổ Yalman kỳ thực cũng coi là 1 công việc tốt, rất nhiều thị nữ đều tranh nhau tới đây, chỉ cần có thể chăm sóc tốt cho ngài ấy thì không đến nửa năm sau sẽ có được cơ hội thăng chức, nhưng quá trình tương đối khiến người ta đau đầu. Ngài ấy giống như 1 đứa nhỏ yếu ớt vậy, cả ngày cúi kính, hi vọng vô thường, lại không thể trách cứ ngài ấy, hơn nữa thân thể

ngài ấy lại luôn không tốt, hơi không chú ý thì chút gió thổi cũng có thể khiến ngài ấy phát sốt cảm mạo, huống chi lại ngồi trên mặt đất trong đêm lạnh như thế này.

Berger đứng trước cửa ra vào nửa khắc, trong phòng lộn xộn không chịu nổi, cũng không phải thị nữ không tận lực, im lặng thở dài, rốt cục nhìn không được mở miệng nói: "Để ta tới đi."

Thị nữ kinh ngạc giờ này còn có người tới đây, tranh thủ thời gian hành lễ nói: "Bệ hạ mạnh khỏe."

"Được rồi được rồi, các người đi xuống đi." Berger phát phát tay.

Thị nữ như được đại xá, thường thường như vậy thì sẽ mất ngủ cả đêm, dù là người làm bằng sắt cũng chịu không được, nhanh chóng thu dọn tạp vật trên mặt đất rồi lui ra.

Berger đi đến trước mặt lão nhân kêu: "Cậu."

Ông lão phảng phất như nghe không thấy, chỉ lo đùa bốn cái chén đồng xinh đẹp, trong miệng niệm niệm không ngớt, "Berger đi đâu vậy, giúp ta tìm về đi, đúng, tìm về, đồng ý với ta, ta cho cậu thăng quan."

Berge ánh mắt chợt ảm, thoáng cái ôm lấy lão, giống như khi còn bé bị thương khổ sở cậu ôm lấy mình. "Đừng, cháu ở chỗ này."

Yalman ánh mắt đục ngầu đánh giá y trong chốc lát, lắc đầu nói: "Berger của ta mới không lớn thế này đâu, sao cậu lại là nó được chứ?" Nói xong, lấy tay ước lượng độ cao, lại nghĩ nghĩ, "Không đúng, có lẽ cao như vậy, sinh nhật nó mười tuổi ta còn nhớ rõ, năm đó quả thật là nó cao như thế này."

Có lẽ Lâm Hoài cũng không biết, lúc ấy cậu làm phai mờ trí nhớ của Yalman đã tạo thành kết quả như thế nào. Lâm Hoài cho là chứng si ngốc trước thời hạn, trên thực tế, bởi vì lão đã hấp thu thừa số bạo ngược trong cơ thể Berge dẫn đến thân thể nhanh chóng già yếu, tất cả hành động của Lâm Hoài chỉ là thêm một mối lửa, biến lão hoàn toàn thành 1 tên ngốc.

Chỉ có thể nói, Lâm Hoài từng đọc qua sách nói về hậu quả của việc hấp thu ma pháp lực trong ma tinh, mà lý luận cùng hiện thực luôn có chênh lệch, những chênh lệch này khiến cậu đánh giá thấp trình độ thân thể khô kiệt của Yalman.

Berge chỉ có thể ôm lấy ông lão, hy vọng đem chút hơi ấm trên người truyền qua một ít. Lão thật sự quá lạnh, tay chân lạnh buốt, giống như ngâm trong nước đá vậy, "Cậu trước đi ngủ được không, sáng sớm mai cháu liền dẫn cậu đi tìm Berger."

Yalman kỳ thực cũng không tính là già, là em trai nhỏ tuổi nhất của mẹ, cùng lắm chỉ hơn mình mười mấy tuổi mà thôi, năm nay cũng chỉ là hơn 40 t nhìn qua lại giống như gần 70t, màu tóc tuyết trắng, hình dung tiêu tụy. Dù cho về sau có một mực dùng thể gian kỳ trên bổ dưỡng cũng không có tác dụng lớn. Yalman khàn giọng nói: "Tại sao phải đến ngày mai, lúc này đi không tốt sao? Berger nhỏ tuổi nhất, hai anh trai nó cũng không phải người tốt, suốt ngày chỉ biết bắt nạt nó thôi."

"Bởi vì giờ cậu ấy đang đọc sách, ngày mai đi tìm được không nào? Cậu trước tiên đi ngủ 1 giấc thật ngon, dậy rồi có thể thấy." Berger vịn Yalman trở lại trên giường, trên giường có khăn ma pháp thạch hỏa hệ tốt nhất, lúc nào cũng ấm áp, đợi Yalman nằm xuống, mới thở dài một hơi.

Thật lâu, Yalman vẫn lặn lộn khó ngủ, không yên tâm hỏi: "Ngày mai thật có thể nhìn thấy sao?"

Berger khẳng định gật đầu, "Cháu nhất định dẫn cậu ta tới đây. Nhất định." Nói xong, lại nhìn không được đỏ hồng mắt, che miệng, không để cho mình phát ra âm thanh.

Từ khi còn rất nhỏ y đã được dạy là nam hài tử không thể thút thít nỉ non, vậy là không có dũng khí biểu hiện, cho nên tự nhận là kiên cường, cho dù gặp chuyện gì cũng đều không nói ra, ra vẻ không có chuyện gì đâu, ta rất tốt. Thế nhưng, lúc này đây, thật sự nhìn không được. Đợi đến lúc Yalman ngủ rồi mới cầm chặt cánh tay khô héo của lão, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, cậu, thật sự thật xin lỗi. Thế nhưng cậu thương cháu như vậy, nhất định có thể tha thứ cho cháu, đúng không?"

Lúc biết được Yalman bị thương, y ngay cả ý nghĩ muốn đem đối phương dỡ thành 8 khối cũng có..

Trên đời này, Yalman là người vĩnh viễn đem y đặt ở vị thứ nhất, vì ngôi vị hoàng đế của y đã phải trái lương tâm làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, những chuyện đó đều là thứ y biết rõ phải làm nhưng

không hạ thủ được. Ngẫu nhiên lại oán hận, vì một cái ngôi vị hoàng đế cao xử bất thắng hàn (trên cao thấy lạnh lẽo), thật sự tất yếu làm đến tình trạng này hay sao? Có thể chính mình tự hiểu, không thành công thì thành nhân, trận này nội đấu, nếu thua chỉ còn đường chết. 2 người anh trai của y không phải kẻ mềm lòng, trừ cổ phải trừ tận gốc, bọn họ sẽ không do dự. Sống sót, chỉ có đạp trên thi thể của bọn họ bò lên mới được.

Cho nên, bất luận kẻ nào đều có thể phản bội y, chỉ có cậu sẽ không, ông luôn hiền lành mà ôn hoà hiền hậu đứng ở phía sau, làm một tấm khiên và cái giáo im lặng.

Chẳng qua, người nọ là Lâm Hoài, thì lại không nói được gì.

Lâm Hoài đã cứu y, đã cứu Yalman, mà Lâm Hoài không làm gì có lỗi với bọn họ, bọn họ lại đưa cậu ta đến 1 đại lục xa lạ, có khác chi giết cậu ta đâu. Y sẽ không thật sự cho rằng chiếu cố thân nhân của Lâm Hoài là chuộc được hết lỗi lầm, biết được Lâm Hoài còn sống trở về phản ứng đầu tiên là cao hứng từ trong nội tâm. Chuyện này khiến y tối thiểu giảm bớt được chút tội lỗi trong lòng. Chẳng qua lại không nghĩ tới, Lâm Hoài mới trở về lại ác như vậy, hung ác đến mức khiến y không biết nên xử trí như thế nào.

Y sẽ không cho là từ lúc bắt đầu tranh quyền cho tới bây giờ làm đế vương, chính mình còn là một kẻ ngây thơ. Sau khi Lâm Hoài trở về, cái cụm từ vong ân phụ nghĩa này y đã sớm nghe đến chết lặng, cái gọi là tình nghĩa, nhiều khi đứng trước quyền lợi đều là trò cười, nhưng, Lâm Hoài vẫn luôn là 1 thứ ngoài ý muốn, đó là 1 vết sẹo do thiếu niên nào đó tràn ngập tình thần trọng nghĩa khắc vào trong lòng.

Ngồi xổm 1 lúc lâu, chân đã tê cả, Berger buông tay Yalman ra, "Cậu đã từng nói qua, đứng trước lợi ích có thể hi sinh tất cả, như vì liên thủ phá tan Quang minh giáo đình, phần cừ hận này của cậu cũng đành phải làm vật hi sinh, sẽ không có ai nhắc tới nữa. Như vậy, cậu sẽ không trách con chứ."

Yalman đang ngủ say, xoay người, Berger nhẹ cười nhẹ, "Như vậy, coi như cậu đã đáp ứng."

Bên kia, thị vệ đưa Frey cùng Lâm Hoài xuất cung, trong nội thành tối lửa tắt đèn, mọi người sớm đã thiếp ngủ, Lâm Hoài quay người hỏi thị vệ kia: "Không có an bài chỗ qua đêm sao?" Thị vệ cứ như không nghe thấy gì, hoàn thành nhiệm vụ rồi thì không thèm ở lại nữa giây, xoay người rời đi, Lâm Hoài phiền muộn nói, "Tối thiểu ứng thanh 1 cái chứ."

Frey cười nói: "Người này chỉ là 1 con rối, là người giả được chế tạo ra. Berge không ra lệnh cho gã nói chuyện thì gã tất nhiên sẽ chỉ là 1 người câm. Em cũng đừng làm khó gã."

Lâm Hoài vô hạn thốn thức: "Nhưng thế cũng quá giống người thật rồi. "

Không có chỗ nghỉ đêm, 2 người đành phải vào không gian. Hai người tìm 1 nơi kín đáo tiến vào không gian, cũng tiện ngày mai chui ra không doạ người nào. Trong không gian sáng trưng, tia sáng sung túc, khí hậu thích hợp.

Lâm Hoài mãn nguyện dẫn gân cốt, ngửi thấy toàn thân mùi ẩm mốc, đứng trong lao một hồi mùi cũng ám vào người mất tiêu, giờ vào không gian cái mùi này đối lập với hương hoa cỏ thơm ngát mới nhận thấy. Nhân tiện nói: "Anh trở về phòng đi, em muốn tắm."

Frey hiển nhiên không muốn đi: "Đều là nam, em có cái gì thì anh cũng có cái đó, có cần tránh mặt không vậy?"

Lâm Hoài thoáng cái bị ghen. Nếu như lúc trước cậu chắc chắn sẽ không nói như vậy, nhưng mà bây giờ, trực giác bảo người này mà lưu lại sẽ rất không an toàn, lại không tìm thấy lí do bắt anh ấy phải rời đi, hai người cứ như vậy giằng co trừng mắt nhìn nhau.

Frey thở dài nói: "Anh đi là được, trực tiếp đuổi anh đi như vậy thật sự thương tâm mà. " Nói xong liền xoay người rời đi, hơi cúi đầu, ánh mắt âm đạm, ra vẻ bị đả kích thật lớn.

Lâm Hoài nhin không được: "Này!"

"Cái gì?" Frey quay lại nửa người, biểu tình buồn bực hỏi.

"Anh ——" Lâm Hoài hít sâu 1 hơi, "Anh vẫn là chạy nhanh về phòng cho em."

Frey nghe mà tâm tình rớt thẳng xuống vực, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, đối phó với 1 đứa nhỏ thông minh như Lâm Hoài, chỉ dựa vào múa mép khua môi là không được rồi.

Lâm Hoài thanh thản ngâm mình trong nước, nước ấm áp nổi lên từng đợt bọt khí, mấy con cá nhỏ bơi qua bơi lại, có con còn rĩa lông bàn chân, ngứa ngứa lại rất thoải mái. Thành linh đằng sau có người kêu một tiếng: "Anh đói bụng." Frey đứng ở bên cạnh bờ, bất mãn chỉ trích: "Hơn nữa anh cũng muốn tắm rửa, chỗ này lớn như vậy, sao lại bắt anh vào trong phòng chứ?"

Lâm Hoài đầu đầu xoa mi tâm, nói nhiều lại ngại, chủ yếu là không tìm được lí do cự tuyệt, "Được rồi, nhưng nếu anh muốn tắm thì lặn ra đằng kia đi, không được đến đây."

"Yêu cầu thật nhiều." Frey xuống nước, cuối cùng cũng bỏ được lệnh miễn xuống nước.

Lâm Hoài cảm thấy căng thẳng, Frey dựa vào cạnh bờ, căn bản không có ý tứ tắm rửa, hơn nữa ánh mắt luôn lượn lờ qua đây, lúc mình nhìn sang thì lại thấy Frey đang vốc 1 vốc nước rửa mặt mũi, tình trạng này khiến cậu không dám lên bờ mặc quần áo, chỉ cần đẩy được anh ấy đi thì mình sẽ có cơ hội, "Không phải anh đói sao? Tắm xong thì đi ăn. "

Frey giống như mới nhớ tới chuyện này: "Nhưng giờ lại không đói nữa rồi."

Lâm Hoài trong nội tâm mắng to lừa đảo, lại nói: "Thế nhưng em đói bụng, anh đi làm chút gì ăn đi. "

"Vậy được rồi." Frey đáp ứng, mặt mũi tràn đầy vẻ cô đơn, Lâm Hoài thầm nghĩ, cái này dù sao cũng phải đi trước một bước à nha, lại ngạc nhiên nhìn thấy Frey giống như làm ảo thuật biến ra 1 cái khay, trên đó hoa quả rau củ cái gì cũng có. Cậu nhớ rõ Frey không có không gian giới chỉ, đồ ăn này không phải là trước khi cậu xuống nước đã chuẩn bị tốt đấy chứ?

Frey mỉm cười, đề nghị nói: "Nếu không anh tặng chỗ này cho em?"

Lâm Hoài giật nhẹ khóe miệng: "Em đây không đói nữa." Nói xong, cả người phút chốc thoáng cái chìm vào trong nước, ra vẻ đà điểu, không muốn đi ra.

Mới đầu, Frey còn rất có hào hứng nghĩ đến bộ dáng Lâm Hoài quần bách lại vô kể khả thi, cảm thấy cực kì thú vị, thế nhưng theo thời gian trôi, Lâm Hoài vẫn chìm dưới nước không ngoi lên, liền cảm thấy không bình thường. Lâm Hoài đang ở chỗ nước rất nóng, còn nhìn thấy được cả hơi nóng bốc lên, dù là tắm rửa thời gian dài cũng choáng váng đầu óc hướng chỉ là lặn.

Mà trên mặt nước bọt khí sủi lên, căn bản không phân biệt nổi người ở nơi nào, hoặc là nói, người bây giờ thế nào.

Lòng dạ như xoắn hết vào 1 chỗ, Frey tìm không được tiến lên, nhúng tay vô chỗ đem Lâm Hoài đang lặn xuống nước vớt người lên. Lâm Hoài vượt nước trên mặt, cười nói: "Thế nào, em lợi hại không." Công phu lặn nín thở này là cậu tập rất lâu mới được bản lĩnh hôm nay, lại thấy Frey mặt lạnh gắt gao nhìn cậu, ánh mắt hung ác giống như muốn ăn tươi cậu không bằng, Frey dùng sức bắt lấy cánh tay cậu, "Anh như vậy, như vậy ——" cả buổi vẫn không nói nên lời.

Tác giả: "Anh yêu em như vậy a."

62. Chương 62

Biểu tình Lâm Hoài có chút luống cuống khiến Frey cũng thất thần, anh như vậy cái gì, yêu em? Rũ mắt xuống, chỉ thấy cánh tay bị mình cầm chặt nổi lên 1 tầng đỏ ửng, vừa rồi tâm tình hỗn loạn, ra tay nặng, Lâm Hoài lại chỉ nhịu mày trầm mặc. Cười cay đắng, thân mật vô rồi mái tóc ướt sũng của cậu, nhàn nhạt nói: "Về sau đừng như vậy, anh sẽ lo lắng."

Lâm Hoài gật đầu: "Em biết rồi."

Frey thả tay xuống, quay người bơi về phía bờ. Trên người còn nhỏ nước mang theo mùi lưu huỳnh ở suối nước nóng cũng lười lau, mau chóng mặc quần áo. Hành động này làm nhanh quá, thậm chí còn mang theo chút ý tứ không kiên nhẫn.

Lâm Hoài đặc biệt ghen ghét, nụ cười đắng chát của Frey khi xoay người ghen trong ngực, hô hấp cũng thấy không thoải mái, đúng là ngâm nước quá lâu, nghĩ như thế, lại buồn bực không lên tiếng chìm xuống nước.

Frey đang nấu cháo, cầm lấy cây quạt vùi đầu vào quạt lò lửa, thể lửa rất nhanh cháy mạnh, phòng bếp nhỏ không chỗ thoát khí, cửa sổ mở rộng ra, ngoài trời không có gió, khiến cho khói bếp trong phòng không thoát ra được, bốc lên tới tấp mờ mịt một mảnh, đến khi người cũng bị sặc đến ho khan, khuôn mặt không có bao nhiêu huyết sắc cũng đỏ ửng vài phần.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Hoài lại gần, "Ăn chút gì lót dạ rồi ngủ tiếp, đói bụng ngủ sẽ không ngon." Giọng điệu này, giống như đem sự tình vừa rồi quên không chừa 1 mảnh.

Cơn ghen của Lâm Hoài càng lúc càng lớn, nhưng chỉ nói, "Kỳ thực anh có thể mang bếp ra ngoài mà, như vậy thì trong phòng sẽ không toàn khói như thế này. "

"Ah, tự nhiên anh bị ngứa ngáy rồi." Frey dừng lại động tác quạt gió trong tay, cười nói.

"Còn có, thời gian ngắn như vậy, cháo ninh chưa nhừ. "

Frey mở nắp nồi, quả nhiên bận rộn cả buổi, trong nồi gạo với nước vẫn tách bạch, không có dấu hiệu đun sôi, "Thật có lỗi, lần đầu nấu cháo, chỉ nhớ rõ tỉ lệ nước với gạo, mấy cái khác không rõ lắm nên mới thành như vậy. Em muốn ăn cái gì khác không, tốt nhất chọn mấy thứ anh biết rồi ấy. "

"Không cần đâu. Em đi ngủ, anh cũng sớm về phòng đi."

Nằm ở trên giường, Lâm Hoài lật qua lật lại không ngủ nổi, tâm tình bực bội lại xoắn xuýt. Là vì Frey chưa nói xong câu nói kia, hay là bởi vì thái độ đậm đặc của Frey trong phòng bếp? Lúc ấy nghe anh ấy cắt đứt chủ đề, thật sự thở dài một hơi, giống như kiểu không đối mặt sẽ không tồn tại vậy. Hiện tại lại là ý gì —— hối hận, khó chịu? Lập tức cảm giác mình nhẩn nhẩn nhó nhó thật ngu ngốc.

Tính cả đời trước cậu đã sống ba mươi mấy năm, chưa có lúc nào phiền muộn như bây giờ, xuống giường xỏ giày hùng hổ chạy đến trước cửa phòng Frey, một cước đá văng cửa: "Anh muốn nói gì thì nói ra, anh nói em nghe nghiêm túc còn không được ư!" Cửa phát ra tiếng rùng rùng trầm đục, đụng vào trên tường, âm, rơi xuống đất.

Đá văng cửa, hai người nhìn nhau không nói gì, đều ngây dại.

Frey đang tự bôi thuốc cho mình, sắc mặt trắng bệch, đau đến cắn môi, không cho phép yếu thể phát ra chút xiu thanh âm nào. Người đầm đìa mồ hôi, áo sơ mi đơn bạc dính vào da, giống như vừa chui ra khỏi hồ nước, dây buộc tóc bị tháo ra, mái tóc đen dài lộn xộn tản ra, màu tóc càng đen, đối lập với khuôn mặt thêm trắng xám.

Ngực có một miệng vết thương đỏ như máu, rộng 1 ngón tay, từ vị trí tim kéo dài đến tận bên hông, hình dạng vặn vẹo quái dị, có thể thấy rõ da thịt và xương cốt bên trong. Quả thực thấy mà giật mình.

Frey vội vàng kéo vạt áo lên, cười nói: "Sao em lại tới?" Nhịn đau đã hao hết khí lực, bên tai giống như là có người đang khua chiêng gõ trống, cố gắng khiến giọng điệu trở nên nhẹ nhõm đi 1 chút nhưng bên tai lại ầm ầm, hầu như nghe không rõ tiếng gì nữa.

"Đây là có chuyện gì xảy ra?" Lâm Hoài hít 1 ngụm khí lạnh, nghiêm nghị chất vấn, "Lúc tắm rửa sao em lại không nhìn thấy!"

Frey cố ý xem nhẹ câu hỏi của Lâm Hoài, chỉ nói: "Chút thương nhỏ ấy mà, rất nhanh là tốt rồi."

"À! Vết thương nhỏ, vừa gặp mặt đã cảm thấy sắc mặt anh không đúng, khi đó gạt em nói là chút thương nhỏ, được, em tin. Giờ rõ ràng rành rành thế này mà còn dám qua loa gạt em hả, Frey, anh cho em là đồ ngu hay là đồ mù đây!" Lâm Hoài giận quá hoá cười.

"Sao anh phải lừa em chứ." Vì biểu hiện mình thật không sao, giấy dựa từ trên giường bước xuống, không ngờ tới lần này đau đớn lại nghiêm trọng như vậy, thân thể hư thoát hoàn toàn không bị khống chế, suýt nữa té xuống, may mắn tay mất lạnh lẹ đỡ lấy mép giường, mới không bị ngã đến chập vạt.

Lâm Hoài đứng nguyên tại chỗ, cũng không lại gần, lạnh nhạt nhìn ngón tay Frey bám lấy mép giường đến xanh trắng, tay nổi đầy gân xanh, cổ hết sức đứng lên, còn giả bộ mỉm cười, bình tĩnh nói, "Xem, anh đã nói không có chuyện gì rồi mà. Mau trở về ngủ đi, có việc chúng ta ngày mai hãy bàn, được không nào?"

Lâm Hoài chỉ cười, cười đến tỉnh táo mà tàn nhẫn: "Đúng vậy a, anh thật cmn rất tốt, cho tới bây giờ em vẫn chưa thấy anh tốt như thế này." Đứng trước mặt Frey, một phát bắt được cổ áo, muốn xé mở áo sơ mi lại bị Frey bắt lấy bàn tay, động tác không có chút lực nào lại thành công ngăn trở hành động bạo lực của Lâm Hoài, lắc đầu, hữu khí vô lực nói: "Không muốn."

"Buông tay."

Frey vẫn lắc đầu.

Lâm Hoài tức giận vô cùng, trực tiếp ấn Frey ngã xuống giường, ngồi chồm hổm trên người hắn, ánh mắt đối nhau, 2 người chỉ cách nhau 1 khoảng, "Anh nghĩ cho kĩ, cho anh 2 con đường, 1 đánh 1 trận ở đây, dù là bị đập đầu hay bị đụng đầu thì em cũng không sao, hướng hồ lấy bộ dáng đáng thương hiện tại của anh khẳng định đánh không lại em. 2, chính anh chủ động cởi quần áo cho em kiểm tra, anh tiện em cũng bớt việc. " Chữ chữ âm vang, tràn ngập quyết đoán.

Lâm Hoài như vậy cùng với thiếu niên yên bình trong trí nhớ như 2 người khác biệt. Người kia dù cho bị người khác không lưu tình cười nhạo châm chọc, đều có thể nhẹ nhàng linh hoạt cười một tiếng cho qua, mà người này, đáy mắt bùng lên lửa giận, tràn ngập đau thương oán hận vì bị lừa dối, biểu tình bi thương giống như bàn tay vặn xoắn trái tim hắn đau buốt.

"Không phải không cho em xem, chẳng qua là —— "

"Chẳng qua cái gì, anh nói coi!" Lâm Hoài hao sạch sự kiên nhẫn còn lại, hầu như khàn cả giọng giọng căm hận nói, "Mỗi lần nói chuyện đều chỉ nói một nửa, anh cho em là con giun trong bụng anh chắc, hay là thấy 2 chúng ta tâm ý tương thông, gì cũng không cần nói đã biết tâm sự của nhau? Cứ coi như thích em muốn chết đi được thì cũng phải nói thẳng ra chứ, sợ cái gì, sợ em không thích anh, hay là sợ sau khi anh chết rồi em sẽ đi theo anh??"

Hai người quật cường đối mặt, Lâm Hoài tỉnh táo lại, mới ý thức tới mình vừa mới nói gì, giờ ảo não cũng vô dụng, lúng túng quay đầu đi, "Nếu nói không đúng thì anh cứ coi như không nghe thấy gì. "

Thật lâu cũng không thấy Frey đáp lại, vụng trộm liếc 1 cái, tên này cứ nhiên đỏ mặt.

"Anh nói." Yên lặng một lát, Frey chợt toát ra một câu, "Anh có thể hôn em không?"

Lâm Hoài vô ý thức cự tuyệt, đã bị Frey đem lời sắp phun ra đẩy trở lại.

Frey toàn thân lạnh buốt, môi lại nóng hổi đến kinh người, nâng gáy Lâm Hoài, không biết lấy sức ở đâu ra mà đem Lâm Hoài ấn vào trong ngực. Lâm Hoài vốn đang ngồi chồm hổm, lúc này cả người đều bổ nhào trên người hắn. Lâm Hoài kêu lên một tiếng buồn bực, bàn tay đặt trước ngực hắn lại không dám làm gì, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Frey cảm thấy chưa đủ, cạy mở môi của cậu hôn sâu vào, thế tới của Frey cường ngạnh, bá đạo lại không mất ôn nhu, Lâm Hoài nhắm chặt chân mày, nể tình vết thương dữ tợn kia nên mới thuận theo phối hợp, chứ không phải đang hưng phấn đâu nhé! Trong nội tâm mắng to lừa đảo, lại không tự chủ được sa vào, không biết đã qua bao lâu mới chấm dứt.

Frey cười nói: "Mùi vị không tệ."

Lâm Hoài trợn mắt trừng một cái, "Để cho em kiểm tra."

"Nhìn em có vẻ không vui." Frey vẫn còn chơi xấu.

Bị cường hôn có cái gì mà vui hả, dù đến cuối có vẻ như mình cũng động tâm. "Để cho em xem. "

Ngoài ý muốn, lần này không có cự tuyệt. Frey cao hứng mà cười nói: "Có muốn cởi tất quần áo hay không, anh rất vui lòng. "

Lâm Hoài không để ý tới hần, kéo quần áo ra, khuôn ngực hoàn hảo, 1 chút vết thương nhỏ cũng không có, nào có vết thương khủng bố kia? Thì thảo tự nói: "Không có khả năng, em đã nhìn thấy mà. "

Frey thoải mái mà nói: "Đã bảo không có việc gì, em hoa mắt đó thôi."

Lâm Hoài cầm lấy thuốc mỡ mà Frey dùng, để dưới mũi người kĩ, so với thuốc tê bình thường thì nhiều thành phần an thần hơn 1 chút, nhưng cũng chỉ là thuốc tê mà thôi.

"Nhìn ra cái gì?"

Lâm Hoài lại đem tay đè lên lồng ngực của hần, ở chỗ trái tim quét 1 vòng tròn, nhẹ nhàng giống như tán tỉnh, giọng điệu nhẹ vô cùng: "Nếu như em xé mở chỗ này ra, anh đoán, em có thể thấy cái gì?"

"Nhanh như vậy đã trở mặt? Em quên vừa rồi —— "

"Em thật muốn nhìn một chút đến cùng anh có tim hay không!" Không chiếm được đáp án, Lâm Hoài muốn phát tay áo rời đi, mới đạt được đáp án của Frey: "Là nguyên rửa. Có người dùng đại giới hủy diệt sinh mệnh để nguyên rửa anh, nguyên rửa này khiến miệng vết thương vĩnh viễn không khỏi hần, đời đời kiếp kiếp."

Nghe mà Lâm Hoài kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

"Anh biết rõ tu vi trên phương diện ma được học không thấp, cũng biết gia tộc của em có nghiên cứu trên phương diện ma được nhưng thế thì làm sao? Nguyên rửa không phải chuyện mà ma pháp được tề có thể giải quyết, nói cho em biết cũng chỉ khiến em lo lắng, chỉ mình anh biết không phải tốt hơn sao, dù sao đâu chỉ là tạm thời, nhìn 1 chút là được. Chỉ là thật may lời nguyên rửa này không khiến cho anh chết, cũng không khiến anh rời xa em." Frey lẳng lẳng trần thuật, "Cho nên, anh mới thấy cả đời làm anh em cũng không tệ, nhìn em thành gia lập nghiệp, còn có thể đứng từ xa mà chúc phúc em, như vậy, điều này sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn."

"Vậy làm cả đời làm anh em được rồi, cần gì phải nói ra như vậy, hà tất để cho em biết rõ chứ."

"Đáng tiếc anh chính là 1 kẻ nhỏ mọn như vậy." Frey hối lỗi nói, "Luôn miệng nói không cần để cho em biết tất cả, nhưng thực tế lại luôn hy vọng nhìn thấy bộ dáng em lo lắng hco anh, lúc cực kì đau đớn cũng muốn có em bên cạnh, mà không phải trong lúc đó cho em cũng người nào đó tình chàng ý thiếp, ngọt ngào. Nếu như nhất định phải có người cùng em từng giây từng phút, tại sao lại không phải là anh?" Nói xong, cư nhiên thoải mái mà cười rộ lên, hỏi, "Có phải thấy anh rất quá đáng không?"

"Cực kì." Lâm Hoài tỏ vẻ đồng ý.

Frey thoát nhìn lại có vẻ rất vui, nói ra lời trong nội tâm, gánh nặng trong lòng cũng tan mất, vô cùng nghiêm túc nói: "Vậy em có thể lựa chọn, ở lại ở bên cạnh anh, hoặc là làm anh em, dù em chọn thế nào anh cũng tự tin có thể làm tốt nhất. "

Lâm Hoài bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn ánh mắt Frey, giống như đối với 1 đứa nhỏ không hăng hái tranh giành: "Nếu như đã làm chuyện kia với em, phải biết chịu trách nhiệm, giờ nào rồi còn nói cái gì trái lương tâm lựa chọn, thật sự là dối trá mà."

63. Chương 63

Frey cười như mèo trộm được cá, "Nói như vậy, em đã đáp ứng?"

"Yên tâm, tai của anh không xảy ra vấn đề, em nói được thì làm được, đáp ứng anh tuyệt đối sẽ không đổi ý." Lâm Hoài ngáp, thức đề giờ 2 mắt đã díp vào nhau, buồn ngủ không chịu nổi, "Em về phòng ngủ. "

"Ngủ ở cạnh anh đi. " Frey giữ chặt cật.

Lâm Hoài không lưu tình ghét bỏ nói: "Đừng làm rộn, trên người anh đều là mồ hôi, dính bỏ xừ."

Frey không thuận theo không buông tha: "Anh đi thay quần áo, ở lại đây đi. Đợt trước toàn ngủ chung 1 phòng cũng chưa thấy em nói gì."

"Đó là lúc trước."

"Giờ càng nên ngủ cùng 1 chỗ."

Lâm Hoài bị ầm ĩ đến đau cả đầu: "Chúng ta cũng không phải vợ chồng. Cái gì gọi là ngủ cùng 1 chỗ, đừng có ăn nói mập mờ như vậy chứ."

"Anh rất truyền thống, một chút cũng không muốn tách ra." Frey xấu xa cười, "Hơn nữa, đừng quên trên người anh còn đang có thương, nhỡ đâu sau khi em đi lại tái phát, rất đau rất khó chịu. Chẳng nhẽ em không muốn giúp anh sao?"

Đã giả đáng thương đến trình độ này, Lâm Hoài chỉ có thể thỏa hiệp: "Vậy được rồi."

Frey sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đem mùi mồ hôi xử lý sạch, không có áo ngủ dư thừa, chỉ mặc 1 cái quần cộc lớn chui vào chăn, Lâm Hoài sớm đã tiến vào mộng đẹp, ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Frey thuận thế ôm eo Lâm Hoài, kéo cậu càng gần phía mình, hai người dính chặt vào nhau mới hài lòng.

Không có phân tranh, không có làm phức tạp, có một người như vậy ở bên cạnh, chỉ cảm thấy vạn phần an tâm. Nhẹ nhàng xoa mặt Lâm Hoài, người này, trong giấc mộng cũng mang theo mỉm cười thuần túy. Ôn nhu dán lên môi cậu, thoáng chạm liền tách ra, cười nói, "Ngủ ngon, mơ đẹp nhé."

Lâm Hoài ngủ 1 giấc đặc biệt ngọt ngào, phẳng phất như tiến vào mộng đẹp, cảnh trong mơ không nhớ rõ nội dung, chỉ nhớ mang máng đám mây mềm mại cùng tiếng nhạc ôn nhu.

Có người dán bên tai nói: "Điểm tâm."

Chắc là ngủ quá muộn, hoặc là ỏ chăn thật sự quá thoải mái, Lâm Hoài chưa bao giờ ngủ nướng lại vô ý thức phát tay, lằm bằm nói: "Còn buồn ngủ." (có 1 chữ khốn là buồn ngủ thôi :3)

"Vậy cũng phải ăn xong rồi hãy ngủ tiếp, không ăn điểm tâm coi chừng đau dạ dày." Mùi thơm của canh trứng truyền đến, Lâm Hoài mơ mơ màng màng mở mắt, 1 chén canh trứng màu vàng cam đặt trước mắt, phía trên có trang trí mấy cọng hành xanh thái nhỏ, cầm thìa lên uống hai ngụm, thật sự đối lâu rồi, cảm giác hương vị hết sức ngon, mặn nhạt vừa phải, độ ấm vừa vặn. Ăn hết sạch, có khăn đưa đến bên miệng lau lau, ngã đầu xuống ngủ tiếp, không quên dùng chăn mền trùm kín đầu, giống như lo lắng sẽ bị người làm phiền.

Frey bật cười: "Tốt xấu cũng nói một tiếng xem hương vị như thế nào chứ." Cũng không quấy rầy Lâm Hoài ngủ bù, "Nhưng nhìn em ăn ngon như vậy cũng biết tài nghệ của anh cũng không tệ lắm."

Lúc Lâm Hoài chính thức tỉnh lại thì bên ngoài đã tới buổi trưa.

Hai người đến quán rượu gần nhất, Frey dựa theo khẩu vị Lâm Hoài chọn hai món mặn 2 món chay, liên tục nói rõ canh chua cay không được chua cay quá, canh xương sườn cho ít muối, có 4 món ăn mà nói tới tận tám chín điều chú ý, khiến bồi bàn nghe đến không kiên nhẫn nổi, căn cứ nguyên tắc khách hành là cao nhất, không dám nổi giận, lúc gần đi lại ném một câu: "Quy củ nhiều như vậy, dứt khoát tự mở 1 tiệm cơm cho rồi. "

Lâm Hoài ngồi buồn một bên cười đến đắc ý.

Không bao lâu, bên ngoài ầm ĩ lên, đại sảnh không coi là rộng chen vào 1 đám người mặc ma pháp bào màu trắng. Sau khi đi vào phân thành hai bên đứng vững, bày ra tư thế tiếp khách, đằng sau lại tiến vào một đoàn người, người đi tuốt ở đằng trước trên vai đeo 1 con ma thú dạng chim trắng tuyết, người này toàn thân trắng tinh, trước ngực có 1 cái huy chương dạng ánh mặt trời màu vàng. Mà đeo sau lưng gã là 1 dây cung màu bạc.

Frey cùng Lâm Hoài đang ở lầu hai, có thể rõ ràng quan sát tình huống dưới lầu. Hai người vốn đang nói chuyện phiếm, nhìn thấy đám người kia tới đây, nụ cười trên mặt Frey dần dần biến mất, giới thiệu nói: "Đi tuốt đằng trước là giáo hoàng của Quang Minh giáo hội, nghe nói là người tiếp cận gần nhất mức (pháp) thần. Đương nhiên, mười mấy năm trước đã nói vậy rồi, hoặc có lẽ giờ cũng đã là pháp thần rồi, ai biết được chứ. "

Quang Minh giáo hoàng nhìn qua ngoài ý muốn trẻ tuổi, từ tướng mạo mà đoán, chỉ là thanh niên 30t mà thôi, tướng mạo anh tuấn, giống như tượng thần Apollo đã từng thấy trong sách, trên mặt luôn treo nụ cười thánh khiết, phẳng phất rất thân cận lại như xa cách trăm dặm, không thể không tôn trọng.

Frey xem thấu nghi kị của Lâm Hoài, cười nói: "Nhìn qua thì trẻ đấy, nhưng đã là ông già hơn 60 rồi, cũng không biết dùng biện pháp dưỡng nhan gì nữa." Lâm Hoài đối với gã ẩn tượng vốn cũng không tốt, vừa nghe gã đã 60 t, lập tức mất hứng thú, không thèm liếc mắt thêm.

1 người đeo huy chương ánh trắng đứng sau giáo hoàng đứng ra, hô to với mọi người trong quán rượu, "Quang Minh giáo hoàng đã đến, còn không mau mau dọn dẹp, cản trở giáo hoàng đại nhân dùng cơm, các người đảm đương nổi không?"

Giáo hoàng, đối với người bình thường mà nói quả thực là 1 sinh vật tồn tại ở thế giới khác. Lời này quả nhiên đủ mạnh, tối thiểu nơi đây trừ Lâm Hoài cùng Frey mọi người đều bị kinh sợ. Cũng có người phục hồi tinh thần lại, nghi vấn nói: "Buồn cười quá, thật là giáo hoàng sao lại ăn cơm ở cái quán rượu như thế này chứ, tối thiểu cũng phải đến chỗ xa xỉ trong nội thành hoặc đến hoàng cung dùng cơm với đế vương bề hạ chứ. Người ăn nói lung tung như vậy, nếu để giáo hoàng thật sự biết, người ráng mà chịu!"

Người đeo huy chương ánh trắng dữ tợn cười một tiếng, lập tức sử dụng quang minh lao tù, 1 trong số ít ỏi ma pháp quang minh công kích, đem người đàn ông vừa nghi vấn vây trong lao tù màu trắng, giáo hoàng phát phát tay, "Anh ta cũng là vô tâm thôi, chúng ta lần này không đi trước thông báo, người ở đây không biết cũng không kỳ quái. Người không biết vô tội, thả anh ta ra đi."

Lúc này huy chương ánh trắng mới giải trừ công kích, người đàn ông kia hai tay ôm chặt cổ, vẻ mặt xoắn xuýt cùng một chỗ, phẳng phất thống khổ không thôi, miệng sùi bọt mép, liên tục ho khan. Giáo hoàng bàn tay cách không điểm nhẹ, anh ta bị một tầng hào quang vàng nhạt bao phủ, rất nhanh khôi phục hô hấp. Huy chương ánh trắng tùy tùng tận hết sức lực trắng trợn tán thưởng nói: "Giáo hoàng quả nhiên tâm địa thiện lương." =.=b

Lâm Hoài cười nhạt, nếu thật sự tốt bụng, thì diễn cái gì phía trước thế không biết. Thú vị nhờ, hay là có đứa ngu đến nỗi không biết có người sẽ công kích, kể tung người hứng, không phải là vì lập uy sao, thật sự là trở thành cái kia gì đó (kĩ nữ) còn muốn lập đền thờ. (hồng kiếm – vai chính diện thân thiện, dễ thương, tốt bụng, bạch kiếm – vai phản diện xấu xa; trong truyện nó ghi là 1 người hát vai hồng kiếm, 1 người hát vai bạch kiếm, nhưng mình đổi thành kể tung người hứng)

Lâm Hoài hỏi: "Chúng ta có đi trước không? Chẳng may bị giáo hoàng gì kia nhìn ra cái gì, chỉ sợ sinh thêm chuyện." "

"Cũng được." Frey gật đầu đồng ý.

Chợt, con ma thú màu trắng trên vai giáo hoàng bay lên, quanh quẩn trên không trung kêu to, rốt cục đáp xuống 1 bàn đồ ăn của Lâm Hoài và Frey, kêu ầm lên, hai người lại trong lúc nhất thời đã thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Con chim không có 1 cọng lông tạp sắc này gọi là thánh quang điều, là thánh sủng của Quang Minh giáo hội, thừa kế truyền thừa quang minh ma pháp, đối với ma pháp ám hệ tương sinh tương khắc ám cực kỳ linh mẫn, chỉ sợ là đã phát hiện ra ám hệ ma pháp lực mà Frey cất giấu.

Lâm Hoài ngăn chặn bàn tay đang rục rịch của Frey, ý bảo hắn dừng hành động thiếu suy nghĩ. Nếu nhiều loạn tình hình, muốn giải quyết lại phiền toái.

Lâm Hoài vụng trộm ló trong không gian ra 1 bầu rượu giấu kĩ trong ngực, sâu kín vung rượu ra, mùi rượu bay ra, thánh quang điều trên bàn bước đi thông thả vài bước, rồi phịch vào lòng Lâm Hoài, Lâm Hoài giả vờ bị kinh hãi thật lớn, phát ra "Yaaa.." sợ hãi, đồng thời liền nhân lúc ngã ngửa trên đất, bình rượu trong ngực hợp thời ném xuống đất, mảnh vụn sứ cắt vào tay máu chảy ròng ròng.

Thánh quang điều này còn có một đặc thù, chính là thích rượu. Thánh sủng của Quang Minh giáo hội, rượu bình thường chắc chắn sẽ không khiến nó luống cuống như thế, cho nên Lâm Hoài lấy ra chính là rượu ngon thượng đẳng, trong không gian cũng chỉ có 1 chai này, vẫn cất không nỡ uống, giờ này cũng không nghĩ nhiều.

Thánh quang điều kêu 1 một tiếng dài, thậm chí mất hình tượng lẫn xuống đất hút lấy rượu đã nhiễm bụi đất.

”Cái này —— chuyện gì xảy ra?” Lâm Hoài trừng to mắt, giống như không ngờ sẽ có chuyện này xảy ra, khẩn trương đến nói cũng không trôi chảy.

Frey nắm lên bàn tay bị thương của cậu, ghì chặt cổ tay, không có cầm máu, máu trong lòng bàn tay không ngừng nhỏ xuống mặt đất, lúc diễn kịch cũng chỉ đành tạm xử lí như vậy, nội tâm Frey đang hận không thể ân cần thăm hỏi mười mấy đời vị giáo hoàng này, hận không thể lôi tận gốc rễ gã ra mà chữa.

Giáo hoàng cẩn thận dò xét hai người, bản lĩnh che giấu ma pháp của Frey là do Curtis dạy, trừ việc không thể gạt được thánh quang điều cấp 10 bất thường này ra thì hẳn tin vị giáo hoàng này tuyệt đối không phát hiện được.

Giáo hoàng nặng nề nhìn nửa khắc, quả nhiên quan sát không ra mảnh khoe gì, thánh quang điều say khướt liếm láp rượu trên mặt đất, không phân nổi phương hướng nữa. Gã lộ ra vẻ thương cảm chúng sinh buồn vô cớ, vận dụng ma pháp, đem vết thương của Lâm Hoài lập tức chữa khỏi.”Ma sủng của ta nghĩ thấy được mùi rượu sẽ làm ra chuyện không ra thể thống gì, xin bỏ qua cho. Nhưng cũng chỉ có số ít rượu ngon mới khiến nó mất tư cách như vậy, là cậu ử sao? ”

”Nhà của tôi nhiều thể hệ cất rượu, trong lúc rảnh rỗi tôi cũng thích ử mấy chén, chẳng qua là rượu này là từ trong nhà mang đến làm quà tặng, tôi sợ bị đụng vỡ nên mới giấu trong ngực, nào ngờ lại gặp chuyện như vậy. ”

”Vậy thì thật là đáng tiếc.” Nói xong trở về chỗ ngồi của mình. (...=__=b tỉnh bơ vậy!)

Frey hô trụ gã, nghiêm mặt nói: ”Giáo hoàng đại nhân, nhờ ma sủng tham rượu của ngài mà bàn cơm của bọn tôi bị lật đổ, không phải là ngài nên giúp chúng tôi đổi 1 bàn khác sao?”

Giáo hoàng nhú mày không nói, ngược lại là vị tùy tùng kia nổi giận dùm dùm mở miệng: ”Mi cũng lải không nhỏ, thánh quang điều của giáo hoàng nguyên ý uống rượu của mi chính là phúc của mi. Quả thực không biết tốt xấu!”

”Phúc khí cái gì ta không biết, ta chỉ biết là giáo hoàng là hoá thân chính nghĩa của Quang Minh giáo hội, tất cả hành động không thể nào không thể hiện công bình chính nghĩa, tin tưởng giáo hoàng tất nhiên sẽ công đạo làm việc.” trợn mắt nói dối mặt không đổi sắc.

Giáo hoàng cười nói: ”Lời này nói không sai, đổi cho họ 1 bàn đi. Giáo hội chúng ta vốn là tấm gương cho mọi người, mọi thứ phải làm ổn thoả mới khiến người tin phục được.”

Lâm Hoài khen ngợi nháy mắt mấy cái với Frey.

Frey xiết chặt nắm đấm, vẫn chưa hả giận.

Hai người ra khỏi cửa thành không xa, trong thành bay tới một con ma thú, xuy xuy cười, vui tươi hơn hử bay vòng quanh Lâm Hoài không ngừng. Lâm Hoài nhăn tình sáng lên: ”Cầu cầu!” Tiểu ma thú đậu xuống lòng bàn tay Lâm Hoài, không phải là tiểu nhung cầu tròn vo của Berger hay sao? Nhiều năm không gặp, Cầu Cầu lại mập hơn trước kia không ít, hai con mắt to lưu quang tràn ngập vòng vo, đỉnh đầu có 1 nhúm lông đỏ, hết sức đáng yêu. Cầu Cầu trừng mắt nhìn Frey, hiển nhiên còn nhớ rõ kẻ địch đã từng giao thủ, ấn tượng không tốt.

Lâm Hoài xoa 1 thân nhưng tơ mềm mại của nó: ”Sao mày đến đây? ”

Cầu Cầu chớp mắt mấy cái, nhổ ra 1 phong thư. Lâm Hoài mở ra nhìn, trong thư chỉ viết mấy chữ, thấy cậu kinh hãi khiếp sợ, mặt sắc mặt ngưng trọng. Frey thấy thể thăm nghĩ không tốt, xán vô nhìn, cầm phong thư lên, tay dùng lực vo thành 1 cục, bóp vụn. Nhẹ buông tay, bụi giấy bay lả tả theo gió, ánh mắt nặng nề, đen tối đến dọa người

64. Chương 64

Reggie Arnold đang ở trong tay Quang Minh giáo hoàng.

Trên thực tế, năm đó hại 1 nhà vợ ông gặp chuyện không may, trong đó nguyên nhân lớn đều do Quang Minh giáo hội giết dây, vì báo thù ông có thể được xưng tụng là hạ sát thủ với cao tầng giáo hội, nhưng bản lĩnh của những kẻ này cũng không nhỏ, muốn giết cũng giết có hạn, nhưng điều này đã khiến ông được xếp vào danh sách truy nã gắt gao của giáo hội, là kẻ cần diệt trừ tận gốc.

Bản lĩnh ẩn thân của Reggie Arnold không nhỏ, thỏ khôn có ba hang, những kẻ phụ trách truy tìm nhiều năm rồi ngay cả cái bóng cũng không bắt được, khiến bọn hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Đáng tiếc là, lần này rốt cục vẫn phải bị bắt. Có thể tưởng tượng, những tên già đầu cổ lỗ sĩ của giáo hội sẽ đối đãi ra sao với 1 pháp sư vong linh, là 1 kẻ ở mức độ nào đó đã phá sạch danh dự của người trong giáo hội.

Lâm Hoài lo lắng giữ chặt ống tay áo Frey.

Frey có chút thất thần, cầm chặt tay Lâm Hoài, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, hắn phảng phất như đang tự an ủi mình nhẹ giọng nói: "Anh không thiếu kiên nhẫn như vậy đâu. Berger nếu đã đưa tin này đến, khẳng định cha vẫn còn sống, mà đem cha đến Đế đô, có lẽ có nguyên nhân không ra tay được. Huống chi còn có Berger, y sẽ phải kiệt lực kéo dài thời gian, nếu không đến lúc đó không có sự ủng hộ của Quang Minh giáo hội, lại cùng ám hệ ma pháp sư triệt để đối địch, lực lượng của thành Cíphal cũng đủ để uy hiếp y. Hiện tại quan trọng nhất là tăng sức mạnh, đến lúc đó không cho giáo hoàng một cơ hội thở dốc mới được!"

"Vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu, đi núi Ma thú rèn luyện?" Lâm Hoài bắt lấy bả vai Frey, "Đừng nói giỡn, tâm tình anh bây giờ mà tìm 1 chỗ yên lặng rèn luyện có thể thành công tăng sức mạnh lên sao? Mặc dù em không có ma pháp lực cũng biết, luyện tập ma pháp cùng nhân tâm cảnh có quan hệ, táo bạo sào lo không thể nào tập luyện ma pháp lực được, anh là đang bí quá hoá liều, nhớ xảy ra chuyện thì làm sao!"

"Có em ở đây anh sợ cái gì?" Frey cười cười, "Dù bị thương có nghiêm trọng nữa thì em cũng chữa được, nếu xảy ra sự cố, cùng lắm thì coi như lãng phí thời gian vô ích mà thôi. "

Nào có đơn giản như vậy, lúc thăng cấp mà xảy ra vấn đề, nhẹ thì kiểm củi ba năm thiêu một giờ, cũng là lãng phí thời gian mà Frey đã nói, thế nhưng là nghiêm trọng hơn thì mạng cũng mất. Lâm Hoài xác định Frey nghe hiểu ám chỉ của mình, kiên trì nói: "Cùng cha anh nói lời tạm biệt, xác định ông ấy thật sự không có việc gì, nếu không chúng ta cũng không thể an tâm, không phải sao?"

Frey cũng không phải là không muốn đi, chẳng qua là lo đến lúc đó nhìn thấy cha lại nhịn không được cứu ông ra, vậy thì nhất định sẽ hỏng chuyện lớn. Quang Minh giáo hội phòng giữ nghiêm ngặt, quan trọng nhất là còn có giáo hoàng thâm sâu khó dò, một mình hắn thì còn được, thêm cha bị trọng thương vào lại không cách nào toàn thân trở ra. Quan trọng hơn là, nếu hắn gặp chuyện không may, hoặc là bị giáo hoàng phát giác được hắn là kẻ chống đối, vậy Lâm Hoài đã từng đi cùng cũng sẽ không sống khá giả, chỉ cần nghĩ như vậy liền quyết tâm ngoan độc hắn lên, vì người quan trọng nhất của mình, lại đem 1 người khác hãm trong nước sôi lửa bỏng, đáng giá không?

Lâm Hoài cười khổ, hai người một người nghĩ kết quả tốt nhất, một người lại nghĩ đến tình huống xấu nhất, quả nhiên đạt không đạt được nhất trí. Cậu không có ngờ chuyện như vậy cũng khiến Frey do dự, không giống mình, làm sao sẽ nghĩ nhiều như vậy. Anh ấy phải là 1 người quyết đoán như vậy. "Anh đã quên, chúng ta đã ước định với nhau rồi. Đã nói là phải tin tưởng lẫn nhau, em tin anh có thể trở về, anh cũng phải tin em dù có chuyện gì cũng bảo vệ được chính mình, em không phải kẻ yếu ớt như vậy, tuyệt đối sẽ không trở thành nỗi lo lắng của anh. "

Lâm Hoài tự biết lượng sức mình, cận chiến khá tốt, tuyệt đối sẽ không có người chiếm được lợi từ trong tay cậu, thế nhưng viễn chiến thì không được, nếu như gặp phải cao thủ cỡ Ma đạo sư thì trừ trốn ra không còn lựa chọn tốt hơn. Vì vậy cậu mới quyết định không đi theo.

Frey cân nhắc 1 phen, quyết định: "Được, chậm nhất là khi bầu trời tối đen, dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì anh cũng quay về. "

Cầu Cầu ở một bên xuy xuy gọi không ngừng, từ lúc Lâm Hoài khuyên nhủ Frey đã kêu không ngừng, Lâm Hoài lờ nó đang nghĩ ngơi trên vai mình xuống, cười nói: "Giúp một việc."

Cầu Cầu thở hổn hển kêu, miễn cưỡng cho Frey quá giang 1 đoạn đường.

Lâm Hoài chờ trong 1 quán trà nhỏ ngoài thành cách đó không xa, chọn một phần bánh ngọt, một chén nước trà, đợi từ lúc mặt trời lên cao đến khi sắc trời âm đạm, vẫn không thấy Frey đến đây.

Chủ tiệm là một ông lão đã lớn tuổi, ông thấy Lâm Hoài chờ trước cửa sổ, nước trà một ngụm cũng chưa uống, nhìn không chuyển mắt ra ngoài cửa sổ, sắc mặt trầm tĩnh, vuốt ve cái chén trong tay, cũng không trấn định như vẻ bề ngoài. Đợi vài lượt nước trà, nhin không được nói: "Đợi người sao."

Lâm Hoài lễ phép cười cười, "Đúng vậy, đáng tiếc còn chưa tới."

"Người trong lòng?"

"Đúng vậy a." Lâm Hoài không chút do dự thừa nhận, nhanh đến mức sau đó mới phát hiện hành động của mình cứ như phản xạ có điều kiện. Lúc ấy nghe Frey thổ lộ cũng không có thấy kinh ngạc, hôm nay lại tương đối có giác ngộ thừa nhận quan hệ người yêu, kỳ thực sớm đã nghĩ tới a, hoặc là trong thâm tâm đã thừa nhận chuyện này, chẳng qua là vẫn đang đợi người kia mở miệng trước mà thôi?

Ông lão lộ ra ánh mắt đồng tình, hiển nhiên cho rằng Lâm Hoài là đang hẹn bỏ trốn cũng cô gái nào, có thể đến khi trời tối cũng không gặp được cô gái kia, việc này lão thấy nhiều rồi, nhưng khi nhìn thấy 1 đứa nhỏ ngoan ngoãn như vậy bị bỏ rơi vẫn không khỏi có chút tiếc hận, "Có lẽ cô ấy sẽ không tới."

"Không, nhất định sẽ." Lâm Hoài cười đến kiên định. Tựa như đã từng hứa hẹn, dù gặp phải chuyện gì cuối cùng cũng phải ở cùng nhau.

Bầu trời tối đen, cửa quan rốt cục có một người xông vào, sắc trời đã hoàn toàn đen, người nọ chìm trong màn đen, chỉ thấy được khuôn mặt trắng bệch, trên người tản ra mùi máu tanh gay mũi, vị trí của hắn ngay tại cửa lớn, phía ngoài gió thổi qua, mùi máu tươi hòa với khí lạnh tất cả xông vào trong lỗ mũi, một thân quần áo đen, ngọn đèn leo lắt không thấy rõ được tình huống, Lâm Hoài căng thẳng, sao lại bị thương thành như vậy?

Tinh thạch trước ngực có chút nóng lên, phát nhiệt, Lâm Hoài biết rõ tác dụng của khối tinh thạch này, trước kia Frey luôn che giấu ma pháp lực, tinh thạch rất ít khi phản ứng, nếu không lấy trình độ ma pháp lực hắn sử dụng chỉ sợ đã nóng bỏng người lâu rồi. Nhưng nhìn bộ dáng kia của hắn cũng biết nhất định là 1 hồi ác chiến, ngay cả đứng cũng rất khó khăn huống hồ là cưỡng cầu thu liễm ma pháp lực.

Lâm Hoài ném tiền thanh toán bánh ngọt cùng nước trà, chạy tới, không nói chuyện, Frey liền giữ chặt tay cậu, khó khăn nói: "Đi mau."

Frey để tay trước ngực ho khan, gió đêm mang theo khí lạnh hít vào phổi, khiến hắn hô hấp cũng ngại phiền.

Lâm Hoài nói: "Tìm một chỗ trốn chút đi."

Frey lắc đầu, biểu tình trong đêm tối nhìn không rõ, chỉ nghe hắn khàn khàn cự tuyệt: "Lúc này không được, anh bị Quang Minh giáo hoàng chết tiết phát hiện, lão đó bản lĩnh rất cao, anh không ngăn nổi, may mà chạy thực mạng bản lĩnh vượt qua thử thách, bằng không đã ngã quỵ trong tay lão rồi."

Lâm Hoài trong đầu tâm tư quay ngược lại, cậu có thể cảm nhận được không ít kẻ mạnh mẽ có thể chống cự tinh thần lực, nhưng trọng điểm không phải ở phía sau, mà là những kẻ đang canh giữ ngay phía trước. Phía trước cách đó không xa có không ít kẻ lợi hại đang yên tĩnh theo dõi, nhất định là đang đợi những người khác, hoặc là đang đợi ai đó, lúc này trên đường trừ 2 người bọn họ đang ra sức chạy thì còn có ai đâu, nếu là truy binh, hà tất phải thủ phía trước chứ?

Nghiêng mặt nhìn Frey, khuôn mặt quen thuộc trong bóng đêm lộ ra kiên nghị mà cố chấp, nhíu chặt lông mày hiện ra thống khổ khó chịu, bắt lấy tay của cậu lại dùng hết sức, phẳng phất như lo lắng một khi buông ra cậu liền biến mất vậy.

Bước chân dần dần dừng lại.

Frey nghi vấn nói: "Sao lại không chạy, anh bị thương, bản lĩnh của em lại không đủ, nếu như bị đuổi tới thì không có cách xoay sở. "

Lâm Hoài nở nụ cười thoáng qua, con người sáng trong phẳng phất có tia chớp như bảo thạch, chói mắt đến kinh người: "Có người nào nói cho mi biết chuyện gì xảy ra hay không. Lại có ai nói với mi rằng đừng

xem thường bất kì người nào, kể cả đối phương có là ma khí phế vật, hay chỉ là 1 thiếu niên nhìn qua nửa điểm uy hiếp cũng không có. Còn có ai nói với mi, lời thượng cấp nhấn nhủ sự tình phải được cẩn thận tỉ mỉ nghiêm túc hoàn thành, tự cho là đúng chỉ sợ sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ. Về mặt đã ngốc, hành sự cũng ngu ngốc đến đáng thương.”

Frey ánh mắt lạnh như hàn băng, vẫn kiệt lực khống chế giọng điệu không quá đột ngột: ”Em nói cái gì? Đã đến nước này rồi đừng có múa mép khua môi với anh, anh thật sự lo trốn không thoát đây.”

”Ta không có múa mép khua môi với mi, cũng không có hứng thú này, mi cho rằng mi là ai?” Lâm Hoài lạnh mặt xuống, ”Còn có, Frey anh ấy đâu?”

”Frey” thoáng kinh ngạc, ”Mi cư nhiên phát hiện?” Dứt lời, lại hư ảo thoáng cái biến thành ánh trăng nam ngày đó đứng sau Giáo hoàng trong quán rượu.”Ta xem thường mi rồi, thế nhưng đừng quên, bây giờ mi cách ta gần như vậy, đừng tưởng rằng có thể đào tẩu!”

”Đúng vậy, mi cũng biết cách ta gần như vậy, vậy mà còn dám làm càn, thật sự là não vô nước mà.” Lâm Hoài cười đến cực kỳ quỷ dị, mới đầu tưởng rằng nhất thời thần kinh quá nhạy cảm, không nghĩ tới người này căn bản chịu không được thăm dò. Gã không biết, tháng này sáng nam ghét nhất chính là bị người xem thường, điển hình nịnh trên trù dưới. Vốn bị sai đi đuổi bắt Lâm Hoài đã khiến tâm tình gã khó chịu, nhưng lại không dám mở miệng nói không trước mặt Quang Minh giáo hoàng, con mồi đã trong tay, còn bị không coi ra gì mà nói này nói kia, một đầu đại hỏa, kế hoạch vốn kỹ càng giờ không thêm dùng nữa, chỉ muốn trút giận, liền dỡ xuống ngụy trang.

Nếu như không còn lo lắng, Lâm Hoài liền khống chế tinh thần lực nặng nề chém vào đại não của ánh trăng nam kia, muốn đem gã triệt để biến thành phế vật.

Đúng vào lúc này, không biết lúc thánh quang điểu bay tới từ lúc nào, nó so người thường mẫn cảm hơn nhiều, phát giác Lâm Hoài có hành động, bắt đầu phóng thích tinh lực thánh quang, giống với sự trừng phạt của ánh trăng nam đối với người mở miệng nghi vấn hành động của gã trong quán rượu.

Thánh quang như ngàn vạn sợi tơ, theo làn da thẩm thấu vào đại não, dệt thành một cái lưới lớn, đem suy nghĩ của cậu biến thành trống rỗng. Lâm Hoài cắn môi dưới, có thể là căn bản không dùng được sức, thậm chí còn hầu như sắp quên sức lực tới từ đâu, chỉ mơ hồ nhớ rõ phải bảo trì một phần thanh tỉnh.

Ánh trăng nam vì bản thân gã vốn là quang minh ma pháp sư, trên người lại có ánh sáng chí bảo hộ thân, đứng trong thánh quang cũng giống như đắm chìm trong ánh mặt trời, gã suông sẽ cười rộ lên, nếu đã đưa thân vào thánh quang lại không có gì bảo hộ trong thời gian lâu dài, cho dù là bảo vật cực phẩm gì cũng đều hóa thành khói bụi, huống chi là một người.

Vui vẻ thường thức vẻ mặt thống khổ của Lâm Hoài, nhìn cậu chống đỡ không nổi ngồi chồm hổm xuống, 2 tay ép chặt huyết Thái dương, nhìn trán cậu nổi gân xanh, xem môi cậu bị cắn chảy ra tơ máu. Càng thống khổ, lại càng khiến cho gã vui vẻ, đối với kẻ dám cười nhạo mình gã chưa bao giờ khách khí, chỉ cảm thấy cậu bị thánh quang tinh lực thật sự quá khách khí rồi.

Nghĩ tới đây, cầm chặt tay đem Lâm Hoài như muốn bẻ gãy cổ tay.

65. Chương 65

Cậu còn có không gian.

Không gian!

Khóe miệng lộ ra một mặt mỉm cười, dùng chút lực khống chế không còn nhiều để cậu cảm ứng được không gian. Ánh trăng nam kia 1s trước còn đang cuồng tiếu không ngớt trong thánh quang, 1s sau kinh dị phát hiện mình không biết đã tới nơi nào, sự việc ngoài ý muốn này xảy ra bất thành linh khiến gã không có chuẩn bị, kinh ngạc đến nỗi sắp rớt luôn tòng mắt ra rồi.

1 sợi dây leo từ sau lưng gã nhẹ nhàng lên lút chui ra, chế trụ bụng bìa của gã, những cái gai lợi hại đâm xuyên thấu qua quần áo vào da, độc tố chậm rãi tiêm vào, không biết là tê dại ngứa hay là đau đớn, nhìn

không được thò tay lôi ra, 2 tai lại bị trói sau lưng, nhánh dây biến hóa phương hướng, đem gã treo ngược lên.

"Ai đang quấy rối, biết ta là ai không?"

1 người cũng không có, gió thổi qua, nổi lên một thân da gà. Cảnh tượng này quá mức trở tay không kịp, gã run rẩy bờ môi bắt đầu niệm ma pháp chú ngữ, gian nan, lắp bắp mà niệm 1 chú ngữ dài dòng, gã rất nhát gan nhưng bản lĩnh lại không nhỏ, giờ phút này bật thốt lên lại là tiểu cảm chú, đủ để huỷ cả 1 thông trang nhỏ thành bãi phế tích.

Thế nhưng, đừng nói 1 quang cầu cực lớn trong chờ mong không xuất hiện, đến 1 đám khói nhỏ còn chẳng bay ra.

Gã triệt để ngậy người.

Dây leo trói chặt gã cũng không phải 1 thứ nhảm chán, nó ngốc trong không gian lâu lắm rồi, đã xuất hiện một chút linh trí. Trói tên béo này chán chết, vì thế mới đầu nó treo gã này ở độ cao thấp, giờ trực tiếp treo gã lên cao ngang ngửa chuẩn bị đi nhảy lầu.

Ánh trắng nam cảm giác mình sắp vãi cả ra quần rồi, dây thừng bên hông siết chặt vào cái bụng đầy mỡ của gã. Gã kêu khóc không thôi, thời gian trôi cứ như cả thế kỉ, ngay lúc gã sắp cho là mình ngất đến nơi thì dây leo chậm rãi ngừng lại.

Đầu vác mắt hoa lại thấy 1 bóng người ưu nhã đang đi về phía mình, gã không để ý hình tượng quát ầm lên: "Cứu mạng!"

Lâm Hoài một tay cầm khăn lông ướt lau cổ tay, chậm chạp chậm chạp nghiêm túc lau sạch tay, vết máu ở khoe miệng đã được xử lý qua, một chút sẹo cũng không có. Trên mặt ý cười vài phần, nhìn ánh trắng nam ôn nhu cứ như trông thấy thân nhân cố hương đã lâu không gặp.

Thân thiết như vậy, lại khiến cho ánh trắng nam cảm thấy hơi lạnh thấu xương.

"Chúng ta đây là chuyển dời không gian? Không có khả năng, ta vừa mới nhìn chằm chằm vào mi, mi không có cơ hội sử dụng quyền trục, mi cũng không phải là ma pháp sư không gian, sao lại như vậy? Sẽ không đâu!" Ánh trắng nam vắt hết óc cũng nghĩ không ra trên đời này Lâm Hoài còn có không gian thần kỳ.

"Mi đoán coi." Lâm Hoài nháy mắt mấy cái, "Cơ mà đúng không có thưởng à nha."

Ánh trắng nam đánh chết cũng không nghĩ ra kẻ 1 khắc trước còn bị mình nắm giữ tính mạng trong tay, 1 khắc sau đã trở thành chúa tể nắm giữ sinh tử tồn vong của chính mình, thỏa hiệp vô dụng liền lộ ra hung tướng, "Ta cho mi biết, ta chính là 1 nhân vật khó lường trong giáo hội, là hội trưởng của Đế đô Quang Minh giáo hội, giờ mi làm như vậy với ta coi chừng về sau nuốt không trôi đâu, khôn hồn thì để ta rời đi, tâm tình của ta tốt thì sẽ nói đỡ vài lời trước mặt Giáo hoàng cho mi, bằng không —— " (=.= đời có thẳng ngu như thế này J)

"Bằng không thì làm sao?" Lâm Hoài ha ha cười rộ lên, "Nói thật, ta thật sự đã lâu chưa thấy qua kẻ nào ngu xuẩn đơn thuần như mi đó, mi làm sao lại leo lên chức hội trưởng này vậy, vuốt mông ngựa sao?"

Người nọ tức đến thổ huyết, nhất thời cũng không biết phản bác ra sao, nghẹn ở đẳng kia.

Lâm Hoài búng tay 1 cái, dây leo trói ánh trắng nam lay động 1 hồi, mấy thứ cát trong ngực gã đều rơi hết xuống đất, còn có nửa cái đùi gà gặm chưa hết, khó trách mập như vậy. Tìm ra bảo khí có thể chống cự thánh quang mới từ không gian đi ra, cậu bây giờ có chút dự cảm không tốt, dây leo lại chiêu đãi tốt vị kia, làm thịt gã luôn thì tiện nghi cho gã quá.

Đằng sau truyền tới tiếng kêu như giết heo.

Thánh quang điều vẫn còn nguyên tại chỗ chưa rời đi, thánh quang chói mắt phẳng phát như mưa hoa ngập trời, chiếu sáng cả đêm đen tăm tối, đã có bảo khí phòng ngự, cảm giác thoải mái hơn, chỉ cảm thấy ôn hòa thoải mái. Không phải lúc để tắm nắng đâu, việc Lâm Hoài lo lắng nhất bây giờ là, nếu giáo hoàng đã phái người tìm đến cậu, nói cách khác hành tung của Frey đã bị phát hiện rồi!

Đáng giận là cho dù cậu chạy hướng nào thì thánh quang diệu đều có thể kịp thời chuyển dời theo. Cậu chỉ có 2 chân, có nhanh nữa cũng không sánh kịp đôi cánh khéo léo của thánh quang diệu, dù là cưỡi tốc cầu cũng không bằng.

Lâm Hoài nhưc đầu, cái này phải làm sao đây. Cũng không thể một mực trốn trong không gian, mặc dù thuận tiện, nhưng chuyện gì cũng không làm được, không phải lựa chọn tốt.

Nếu phải giải quyết xong thánh quang diệu —— Lâm Hoài ngoan tâm lên, đem hết rượu thượng đẳng trong không gian ra, dùng sức ném lên mặt đất, tiếng vỡ vang lên, ngay lập tức mùi rượu bay ra tứ phía, thấm vào cảnh đêm không ít men say. Cũng không biết là rượu lần trước ngon quá hay không, lần này nó rất nghiêm túc, chỉ liếc mắt vài lần, đập đập cánh, tiếp tục đại nghiệp công kích của nó, căn bản không có động tĩnh!

Lâm Hoài cảm giác như mình đang đứng dưới ánh đèn huỳnh quang, muốn che chắn cũng không có gì. Người của Quang Minh giáo hội phái tới cũng phát hiện tình hình nơi đây không đúng, cả một đám đều chạy tới đây, vây quanh nhưng ngại uy hiếp tinh lực của thánh quang, chỉ dám cầm vũ khí đứng ở xa, không dám lại gần.

Trong thành vang lên 1 tiếng nổ mạnh, rung động ầm ầm, giống như sấm sét vang dội, ánh sáng xanh tím chiếu sáng cả nửa bầu trời.

Tim Lâm Hoài như nhảy khỏi cổ họng, trong đầu rối mù.

Anh ấy không có việc gì.

Mình phải tin tưởng anh ấy.

Một vụ nổ mà thôi, xảy ra ở hướng Quang Minh giáo hội thôi mà, không có việc gì đâu.

Thánh quang diệu cũng nhìn thấy vụ nổ này, không biết rõ tình hình cũng bất an. Kêu lên một tiếng, đem Thánh quang thuật đột nhiên tăng thêm một tầng, bạch quang trở nên nhu hòa, lại lạnh thấu xương! Giờ lực công kích của bạch quang đã tăng thêm 1 tầng, phạm vi công kích cũng lớn hơn không ít. Không ít người trong giáo hội tránh không kịp, thoáng tiếp xúc với bạch quang này liền như bị axit mạnh ăn mòn, lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy mà thối rữa rồi biến mất. Lâm Hoài kinh ngạc thấy bảo khí trong tay vỡ ra một lỗ thủng, bảo khí cũng sắp không chịu nổi!

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp.

Cậu phải ly khai, ma pháp lực của con chim này thật sự cao đến lợi hại, cậu căn bản không ngăn nổi nó!

Bất quá, thánh quang diệu nhìn qua cũng có vẻ rất lo lắng, có lẽ chỉ cần cậu lui vào trong không gian 1 chút, con chim này sẽ bay đi? Ý nghĩ này vừa loé qua trong đầu, xa xa đã phi tới 1 bóng đen, tốc độ cực nhanh, cứ như 1 cơn gió mạnh mẽ, vụt cái đã đến bên cạnh Lâm Hoài, là Cầu Cầu.

Cầu Cầu trên người thoa lên một lớp vật chất đen, không chỉ vì để che dấu tai mắt người khác, còn có tác dụng che chắn. Cầu Cầu xuất hiện trong thánh quang, vật chất màu đen kia liền bị bốc hơi không thấy nữa, nhưng dù bị thương lông tơ trên lưng nó cũng chỉ đơn giản bị đốt thành vài vết thương nhỏ.

Thánh quang diệu hí dài một tiếng đuổi theo, nhưng nó và Cầu Cầu đều là ma thú cấp 9, đẳng cấp giống nhau, nếu thật sự đem toàn bộ lực triển khai, thánh quang diệu muốn thắng cũng phải hao phí 1 phen công phu. Chẳng qua Cầu Cầu là ma thú phi hành không gian, tốc độ phi hành cực nhanh, né 1 cái liền biến đâu mất, thánh quang diệu nhìn về hướng Cầu Cầu biến mất, lại nhìn về chỗ vừa nổ tung, buông tha không đuổi theo nữa mà bay về.

Cầu Cầu đến, Lâm Hoài càng thêm khó có thể an tâm.

Là cậu nghĩ sự tình quá đơn giản hay sao, thủ vệ của Quang Minh giáo hội lợi hại hơn nhiều so với tướng tượng của cậu hay là giáo hoàng cực kỳ coi trọng Reggie Arnold, thậm chí còn tự thân trông coi, cho nên Frey trong lúc không chuẩn bị gì liền bất gặp giáo hoàng, hai người đánh nhau. Giáo hoàng mới kêu ánh trắng nam cùng thánh quang diệu đến diệt trừ cậu, hoặc là kết quả tốt nhất là dẫn cậu trở về uy hiếp Frey?

Loại không an lòng này không chỉ đến từ phân tích của chính mình, còn đến từ cảm giác sợ hãi không tên. Cảm giác sợ hãi như vậy, thậm chí còn vượt qua cả chuyện Frey một mình ở lại đại lục phong ấn.

Đúng rồi, nguyên rửa!

Nếu cái nguyên rửa kia lại đột nhiên xuất hiện trong lúc đánh nhau thì phải làm sao! (=.=b không đen vậy chớ...)

* 2 chuyện xảy ra đồng thời.

Mặc dù rất không tình nguyện, Cầu Cầu vẫn một đường chở Frey đến thư phòng của Berger mới ngừng lại.

Berger đang xử lý công vụ, trên mặt bàn rộng lớn chất đầy công văn, cao như 1 ngọn núi nhỏ. Bút trong tay nhấc lại buông, trên tờ công văn tràn ngập con chữ lớn nhỏ chi chít vẽ 1 nét mực thật dài, không yên lòng, cả buổi cũng không viết ra nổi 1 cái chữ thị. Dem bút đặt xuống, liền nhìn thấy trước cửa nhiều thêm 1 người.

Không có kinh ngạc, lại buông lỏng mà thở dài nói: "May mắn người đã đến rồi." Bất đắc dĩ nở nụ cười thoáng qua, "Nếu không ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải."

Frey đứng nguyên tại chỗ, không tiến lên, cũng không trả lời, tĩnh táo nghe Berger nói tiếp.

"Quang Minh giáo hoàng cũng muốn nước Sinh mệnh, ông ta cũng từng yêu mến 1 người phụ nữ, nhưng người kia lại vì trốn tránh ông ta mà tự sát, ông ta góp nhặt linh hồn của cô ta, vì 1 ngày kia dùng nước Sinh mệnh phục sinh cho cô ấy. Chuyện cha người tìm nước Sinh mệnh để trùng sinh cho vợ yêu đã không tính là bí mật, thế nhưng từ sau khi liên hệ với ta xong, động tác tìm kiếm chậm lại, giáo hoàng liền đoán được đã có manh mối về nước Sinh mệnh, lúc này mới tìm đến cha người, nhưng không có giết người mà vẫn mang theo. "

Berger nhíu mày, "Nhưng vấn đề là ở chỗ, ông ta đã biết rõ nước Sinh mệnh ở chỗ ta rồi. "

Frey nói: "Dẫn ta đi qua."

Berger không cự tuyệt: "Dù người không đề nghị ta cũng phải làm như vậy, dù sao bây giờ chúng ta có chung 1 kẻ địch. Nhưng hãy đợi đến lúc tối trời hãy hành động, đêm tối là lúc tốt nhất để che dấu, không phải sao?"

Phân hội Đế đô của Quang Minh giáo hội có một cái tầng hầm ngầm, dùng để xử trí giờ kẻ có dị tâm hoặc đối nghịch giáo hội. Dù là dụng hình phạt riêng hay nghiêm hình tra hỏi, tầng hầm ngầm luôn là một nơi âm u mà ẩn nấp. Ai có thể nghĩ đến giáo hội đại diện cho quang minh cùng chính nghĩa cũng sẽ có 1 nơi âm trầm bí hiểm như vậy đâu hử?

Frey mặc trang phục thị vệ vào, 1 đường đi theo Berger đến giáo hội, hẩn nhìn không chớp mắt, dù cả người tràn ngập khí tức u ám cũng không khiến người ta hoài nghi. Berger chọn 1 con đường nhỏ gần lao ngục nhất, cũng không quay đầu lại nói khẽ: "Ta chỉ đem người tới đây thôi, bản đồ đã giao cho người rồi, người tự do hành động, ta đi tìm giáo hoàng một chút, chỉ mong có thể tranh thủ chút thời gian cho người, chúc người thành công. "

Frey nhìn Berger một cái, "Cám ơn."

Frey mặc áo choàng màu đen vào, thân hình như gió, khiến người ta chỉ cho đó là 1 cái bóng màu đen mà thôi, một đường tiếm hành (vừa đi vừa nấp) đến chỗ sâu trong lao ngục, làm mấy nhân viên trông coi hôn mê, trộm chìa khoá, liền nhìn thấy Reggie Arnold cả người toàn máu nằm trên mặt đất, vẫn đang lẩm bẩm. "Ta không biết, ta không biết."

Frey trong nội tâm ề ảm, bàn tay sờ thử qua, sờ thấy 1 thân mồ hôi lạnh cùng nhiệt độ cao nóng bỏng người, cứ tiếp tục như thế này, không cần động thủ cũng tự sốt chết người. Đút cho ông chút ít được tề, đều là ma dược tốt nhất Lâm Hoài giao cho hắn, Reggie Arnold hơi chút thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn thấy Frey: "Sao con lại tới đây, chỗ này nguy hiểm, mau rời đi. "

Frey kiên quyết nói: "Phải đi cùng đi." Nói xong liền nâng ông dậy đi ra ngoài cửa. Dù cho nhiều hơn một người, tốc độ cũng không chậm, đi qua một lần nữa, địa hình càng thêm quen thuộc, không bao lâu sau liền ra khỏi lao ngục, chỉ là vừa ra khỏi cửa nhà đã thấy lửa sáng trưng, thậm chí có người đã chờ ở cửa ra vào, xem trận thế này hẳn là đợi đã lâu rồi.

Đám người tách ra một cái lối nhỏ, Berger đi đằng sau Giáo hoàng đến, giáo hoàng nhìn Frey, phảng phất thương cảm đối với 1 kẻ sắp chết, mỉm cười nói: "Quả nhiên là người."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trình tự có xem hiểu không, dấu * là chỉ 2 sự việc diễn ra song song.

66. Chương 66

Frey lặp lại: "Quả nhiên?"

Giáo hoàng sâu kín nói: "Thánh quang diệu của ta ngay cả quỳnh tương ngọc lộ đều đã uống qua, tại một quán rượu nhỏ nhồi còn có thể gặp được rượu có thể khiến nó kinh động nói ra có vẻ tổn hại mặt mũi của Quang Minh giáo hội quá. Khiến ta không chú ý các người cũng không được a. Huống chi cho dù nhìn không ra thể chất ám hệ ma pháp sư của người nhưng vừa bái kiến phụ thân người xong, người lại giống hần 3 phần, nếu ta mà còn không đem hình dạng của 2 người liên kết lại với nhau thì ta đúng là bị ngu rồi. Dù sao phụ thân của người đang trong tay ta, sớm muộn gì người chẳng qua, ở trước mặt tất cả mọi người không có nguyên tắc giết người còn không bằng danh chính ngôn thuận đem người trở thành kẻ địch của giáo hội mà diệt trừ, không phải càng tốt sao? Chỉ là sớm hay muộn mà thôi, chút kiên nhẫn ấy ta vẫn phải có."

Reggie Arnold thở dài: "Con không nên tới."

Frey vịn ông dựa vào vách tường đứng đấy, nhìn về phía giáo hoàng ánh mắt lãnh trệ, mang theo mỉm cười như có như không: "Ta cũng không tình nguyện đối địch với ông bây giờ. Nhưng nếu duyên phận đã khéo đưa đẩy, cũng đành bất lực thôi. "

Giáo hoàng cười rộ lên: "Lời này của người nói rất hay, nghe có vẻ có chsút bản lĩnh đây. "

Nói cười tà tà, ngón tay vẽ một vòng tròn trong không trung, bạch quang sáng ngời như khắc trên không trung, hình thành một lí hiệu cổ xưa tối nghĩa, ký hiệu không hạn chế mở rộng, duỗi ra vô số móng vuốt phóng về phía Frey. Ma pháp ực của Frey cũng đã luyện đến trình độ gần như thuận phát, ám hệ ma pháp đen như mực phun ra, chạm vào móng vuốt trắng.

Trên thị giác như là 2 dòng đen trắng mềm mại, đụng vào nhau lại bắn ra vô số hoa lửa, lửa trắng đen rơi trên mặt đất như thuốc ăn mòn, xì xì bốc lên sương mù.

Berger vội vàng chỉ huy người vây xem sơ tán ly khai, không quên đem Reggie Arnold cũng chuyển đi, lúc này giáo hoàng không chú ý đến Reggie Arnold nữa, trong mắt thậm chí còn xuất hiện một loại tâm tình tên là kinh hãi, "Xem ra ta không thể không nhìn thẳng vào người rồi, bản lĩnh không nhỏ." Động tác trong tay lại chưa từng đình chỉ, năm ngón tay linh hoạt biến ảo làm thủ thế, một cái lao tù do tia sáng tạo thành từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất chấn động nổ mạnh, đem Frey nhốt vào bên trong.

Frey chẳng muốn đáp lời, lấy ra Ngân kiếm tùy thân, thúc dục ma pháp lực, một con Bạch hổ khổng lồ gào to một tiếng vất ngang giữa hần và giáo hoàng. Bạch hổ mắt sáng như đuốc, ánh mắt to như chuông đồng rừng rực thiêu đốt như hỏa diễm. đứng vững như 1 ngọn núi nhỏ. Hàm răng sắc bén, cắn đứt lao tù bằng ánh sáng kia.

Đồng tử Giáo hoàng co rút lại một chút, có ý ám chỉ: "Người cũng không phải đơn giản, đáng tiếc bạn của người không biết sẽ như thế nào." (ề, đánh lạc hướng, phân tâm người ta kìa ...)

Frey nghĩ lại, từ lúc gặp đã không thấy bóng dáng của ánh trắng nam đầu, ngay cả thánh quang diệu cũng không thấy tung tích, lúc ấy không chú ý, giờ lại nghe thấy lời của giáo hoàng, đoán là nhân cơ hội tìm Lâm Hoài phiền toái, "Em ấy không có việc gì."

"Chắc chắn như vậy sao, ta đây lại muốn đánh cược với người. "

"Không hứng thú." Frey vắn mày, trong nội tâm tuyệt không được phong khinh vân đạm như vẻ bề ngoài, đã sớm một mảnh sóng to gió lớn, hần căn bản không dám tưởng tượng cảnh Lâm Hoài gặp chuyện không may. Lo lắng của mình quả thật đã thành sự thực sao? Về mặt Lâm Hoài cười nhẹ nói chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau như đang ở trước mắt, hần kiểm quét ngang, bằng chi Bạch hổ ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng gầm đinh tai nhức óc như muốn làm sập cả gầm trời này vậy.

Sương mù màu trắng mảnh liệt toát ra từ trong miệng Bạch Hổ, như vòi rồng phun khắp giáo đình, trong lúc nhất thời, băng đóng vụn dăm, giá lạnh gào thét như cắt vỡ độ ẩm cơ thể, lạnh đến nỗi ngay cả không khí cũng sắp đông cứng.

Giáo hoàng còn có tâm tư xem xét thắng cảnh: "Người trẻ tuổi, người xác thực không đơn giản. Tối thiểu lúc ta bằng tuổi người, vẫn còn đang hao tâm tổn trí để tiến vào Ma đạo sư, mà người đã yên ổn đứng ở cảnh giới Pháp thánh. Đáng tiếc chênh lệch cấp bậc không cách nào đền bù, người thua chính là vì ta sống nhiều hơn!" Ung dung phát tay, bạch quang ôn hòa rơi đầy đất, băng tuyết hòa tan, từ ngày đông giá rét như trở lại ngày xuân ấm áp.

Thì ra lão động thủ liền nhìn ra Frey là Pháp thánh, mà lão đã vừa bước vào cảnh giới pháp thần, căn bản không đem pháp thánh nho nhỏ này đặt trong mắt, một khi đã có sức mạnh cường đại nhất thì không coi cuộc chiến này ra gì nữa, chỉ coi nó là 1 hồi tiêu khiển, con mỗi giây dựa càng lợi hại, càng có thể thỏa mãn tâm tính của lão. (lão là S? =)))

Frey đành chỉ những công ích không có ý nghĩa nào với giáo hoàng lại, thậm chí còn thu Ngân kiểm lại vào trong không gian giới chỉ.

Chẳng qua là đứng đấy, ánh mắt lập loè.

Lúc ở lục địa phong ấn, hẳn vì đạt được bí pháp trong truyền thuyết, đã tiến hành giằng co chiến đấu kịch liệt với thế lực lớn nhất, cuối cùng, thủ lĩnh đám người kia ôm tâm tình ta không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng chiếm được, dưới tình huống kéo dài hơi tàn, dùng sinh mệnh làm đại giới nguyên rửa vết thương của Frey vĩnh viễn không được khỏi hẳn, nguyên rửa hẳn một khi sử dụng bí pháp kia liền tác động lên thương thế, máu chảy hết mà chết.

Cho nên, dù về sau giống như có 1 bí pháp nghịch thiên bên người, vẫn một mực không sử dụng qua, giờ đây đã là thời khắc sống còn, ngoại trừ lương bại câu thương không còn cách nào khác. Hẳn vốn định tìm cách giải quyết nguyên rửa trước, hoặc dưới tình huống có cao thủ trợ giúp có lẽ sẽ không cần sử dụng phương pháp bất đắc dĩ này.

Đáng tiếc không còn kịp rồi.

"Thoạt nhìn, người đã giác ngộ tốt là phải chết?" Giáo hoàng nhàn nhã dạo chơi mà đi tới đây, lời nói chậm chạp.

Dưới loại tình cảnh này, nếu là những người khác chỉ biết cảm nhận được cơ hội sinh tồn theo thời gian trôi qua mà dần dần tiêu vong, cho dù không sợ chết, cũng sẽ đứng trước thời điểm tử vong, cảm thán sinh mệnh nhỏ bé không chịu nổi 1 kích. Giáo hoàng nhìn biểu tình của Frey, hiển nhiên là đang tìm tòi 1 tia sợ hãi.

Frey đối với phương xa mỉm cười thoáng qua, nắm chặt nắm đấm, đem bí pháp chi thuật quán triệt toàn thân, đồng thời miệng vết thương vỡ tan, đau đớn gắt nhẹn xuống, không toát ra chút mây may yếu ớt nào. Chỉ trong nháy mắt, sức mạnh của hắn liền tăng thêm 1 bậc, từ pháp thánh trung giai nhảy thẳng lên cảnh giới pháp thần, lại cứng rắn áp đảo giáo hoàng.

Giáo hoàng phát giác trên người Frey phát sinh hiện tượng quái dị, sức mạnh nguyên bản có thể phát hiện đột nhiên biến thành áp lực, chỉ khi gặp được sức mạnh tuyệt đối mới có thể cảm nhận được, người này, rõ ràng chỉ là pháp thánh mà thôi, cho dù là thiên tài cũng chỉ là pháp thánh mà thôi! Có lẽ chỉ là ảo giác. Nghĩ như vậy nhưng cũng không dám khinh địch dùng tất cả sức mạnh bức thành một đường, hóa thành thể công cường đại hướng về phía Frey phóng qua.

1 tiếng nổ mạnh ầm trời vang lên, giáo đình nổ nát bấy, công trình thánh địa lớn nhất Đế đô lập tức hóa thành phế tích.

*

Cầu Cầu cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho dù Lâm Hoài yêu cầu liên tục, nhưng nó vẫn dựa theo phân phó của Berger, ánh ban mai vừa lộ ra mới trở lại Hoàng đình. Lúc ấy, Berge là cân nhắc đến sự an toàn của Lâm Hoài mới an bài như thế, chuyện sau đó hiển nhiên đã vượt qua dự liệu của y, khi đó sẽ liên lạc lại với Cầu Cầu đã không được.

Lâm Hoài nhìn thấy Berger, xông lên liền hỏi: "Frey đâu, anh ấy thế nào rồi?"

Berger cười thăm: "Cậu trước hãy nghe ta nói."

"Anh nói cho tôi biết trước." Lâm Hoài một chút cũng không muốn nghe giọng Berge, càng không muốn nhìn thấy nét mặt của y, ánh mắt kia tràn ngập đau thương cùng khổ sở, đến tột cùng sự tình ác liệt tới mức nào mới có thể đến loại trình độ này? !

Berger cầm 1 bình nhỏ để vào tay Lâm Hoài, bình nhỏ chế tác tinh tế, dùng tinh thạch thượng đẳng chế tạo, bề ngoài đã qua tay thợ lành nghề tạo hình, qua thời gian lắng đọng, sờ lên sẽ có đường vân rậm rạp, dưới ánh mặt trời còn có thể trông thấy vàng sáng nhỏ như phù du ở trong đó lay động nhẹ nhàng. Thứ này hình như có linh tính, đầu ngón tay Lâm Hoài chạm đến chỗ nào sẽ tụ lại chỗ đó.

"Thật có lỗi." Berger đem tay Lâm Hoài khép lại.

Lâm Hoài không dời được ánh mắt, trong nội tâm đã có 1 phỏng đoán kinh khủng, khiến cậu không hề muốn tin, 1 chút dũng khí tưởng tượng cũng không có. Chỉ có thể lặp đi lặp lại với mình rằng, không có chuyện gì đâu, chuyện gì cũng không có, Frey chẳng qua là bị thương, thương thế có lẽ có chút nghiêm trọng, nên không qua đây nhìn cậu ngay được.

Không hơn.

"Ta đã tận lực." Berger nhắm mắt lại, giống như đang chứng kiến cảnh kia, "Cả tòa nhà đã sập, quang bọn họ đều là nguyên tố ma pháp kích động, không thể nào lại gần, cũng không kịp làm gì khác. Đợi đến khi mọi thứ bình tĩnh xuống thì đã không còn kịp nữa rồi. "

"Cho nên?" Lâm Hoài không muốn sử dụng đại não, chăm chú mà ôm bình nhỏ đặt trước ngực.

"Ai cũng không muốn." Berger rốt cục cũng không nói ra miệng, y biết rõ Lâm Hoài có thời cơ sắp ngất đến nơi, nếu muốn lừa mình dối người thì y sẽ không đi đánh vỡ mộng tưởng đó.

Frey và giáo hoàng đều bị chôn vùi dưới đáy đồng phế tích, hơn nữa cũng không chỉ có mình họ, suốt đêm y đã đem giáo hội hỗn loạn không tưởng xử lý sạch sẽ, đi tìm thi thể toàn là những cỗ thi thể đều chấp vạ không được đầy đủ.

Chỉ có thể tìm được mảnh vỡ linh hồn của Frey, trước khi linh hồn tiêu tán đã cho vào chiếc bình đặc chế này. Chỉ cần cái bình không sao thì mảnh linh hồn bên trong sẽ được bảo quản mãi. Nghe giống như trường tồn, nhưng mà mảnh vỡ linh hồn chỉ là vật chết, làm sao sánh bằng người sống sờ sờ trước mặt được.

Giờ phút này Reggie Arnold vẫn còn đang hôn mê, ngự y cũng không biết được bây giờ tỉnh lại. Hình phạt trong lao ngục giáo hội đã tổn thương thân thể ông rất lớn, lại gặp lần biến chuyển tang tóc như thế này, trong 1 đêm nhanh chóng già đi. Trước khi hôn mê còn dặn dò y đem linh hồn của Frey giao cho Lâm Hoài, nói đó là kết quả mà Frey mong muốn nhất, nước sinh mệnh cũng giao cho cậu, có thể cứu được vợ của ông thì tốt rồi.

Giống như mọi thứ đang kết thúc mỹ mãn, người có tình sẽ thành thân thuộc, người xấu bị trừng trị, Lâm Hoài ôm bình nhỏ, nước mắt làm sao cũng không rơi nổi, nếu khóc, chính là đang vận mệnh thỏa hiệp, cậu sẽ tìm được cách. Nước sinh mệnh không thể tu bổ linh hồn vỡ nát, cậu nhất định có thể.

Trở lại thôn nhỏ trong núi, Knoch đã trở thành khách quen đuổi không đi của nhà Vivian, cha mẹ Vivian ngày nào cũng cãi nhau không được an bình. Vivian vẫn là 1 cô nhóc ngày đó thích dán cậu, chẳng qua giờ nhiều thêm 1 Knoch mà thôi. Clyde đang chuẩn bị cho lễ thành niên của cậu, bảo là muốn tổ chức một cái lễ thành niên thật long trọng.

Lâm Hoài không biết ngày đêm trốn trong không gian tìm kiếm sách vở, cậu thậm chí còn lấy hết thư viện giáo hội Để đồ về chất đống trong không gian chật ních cả căn phòng. Lật từng quyển 1 xem, đọc nhanh như gió, lại lo lắng liệu có bỏ sót 1, 2 tin quan trọng nào không. Tâm tình mâu thuẫn xoắn xuýt khiến cậu gây đi rất nhanh.

Chưa từng nghe nói có phương án giải quyết, chỉ có thể chờ mong dùng loại phương pháp này tìm được một ít tin tức, hoặc là linh cảm. Có thể thất vọng nối tiếp nhau nhưng Lâm Hoài vẫn không chịu buông tha, giống như ngày đêm tìm kiếm mối cho cậu chút an tâm vậy. Thân thể thật sự không chịu nổi thì lại giờ

bình nhỏ lên giữa không trung mà nhẹ chuyển động, mảnh vỡ sáng lóng lánh cao thấp chìm nổi, giống như người kia đang ở trước mắt, điềm tĩnh mà âm áp chào hỏi.

Tự chăm sóc mình cho thật tốt.

Còn có, anh sẽ trở lại.

67. Chương 67

Lễ thành niên hôm nay, Lâm Hoài thật vất vả mới đeo được nụ cười lên mặt. Những người khác mang tâm tình vui vẻ chúc mừng chính mình, cũng không thể phá hỏng hưng trí của họ được.

Tại thôn nhỏ cử hành nên lễ thành niên có chút hương vị sơn dã. Những người khách mang theo lễ vật mà bọn họ cho là quý, gà vịt thịt cá xách trên tay, không để ý chút là bọn nó chạy ra khắp cả phòng. Bộ lễ phục quý tộc mà Clyde cố ý chuẩn bị cho cậu có vẻ lạc lõng.

Lâm Hoài bị Clyde dẫn dắt tiến hành xong một loạt nghi thức dài dòng, lễ thành niên trong nhà quý tộc luôn phức tạp hơn so với nhà bình thường nhiều lắm.

Clyde cuối cùng đem huy chương đại biểu cho gia tộc Locke trao cho Lâm Hoài. Huy chương hình cái khiên, chính giữa có vương miện ánh trắng xinh đẹp. Niên đại đã lâu, huy chương vẫn như trước ngăn nắp xinh đẹp, trừ cạnh góc theo thời gian mà bị tẩy mài trở nên mờ nhạt, thì nó nhìn qua giống như mới chế tác ngày hôm qua vậy.

Lâm Hoài cung kính đeo huy chương trước ngực, gật đầu nói với Clyde: "Sau này con chính là đương gia của gia tộc Locke, con sẽ tận hết khả năng khiến gia tộc 1 lần nữa trở về trong danh sách quý tộc."

Clyde kích động ôm tiểu thiếu gia đã trưởng thành nhà mình, cảm khái vạn phần nói: "Tiểu thiếu gia thân yêu, không nghĩ tới ông còn có thể đợi đến ngày hôm nay, tận mắt chứng nhận vinh quang của gia tộc Locke trao đến tay cậu, cuối cùng cũng không có phụ tâm nguyện của lão gia, khiến gia tộc Locke có thể kéo dài tiếp."

Lâm Hoài trong lòng không ngừng lặp lại câu: "Thật xin lỗi." Bởi vì cậu biết rõ, trừ phi tìm được huyết mạch khác của nhà Locke, nếu không tâm nguyện muốn gia tộc Locke lưu truyền đời đời của Clyde đến thế hệ của cậu đã chấm dứt.

Clyde không nhìn ra tâm tư của Lâm Hoài, chỉ cảm thấy hoàn thành được nhiệm vụ hạng nhất này rồi thì rất nhẹ nhõm vui sướng. Chiều đãi những người khách đến thăm nói, "Rất cảm tạ mọi người đã cùng ta chứng kiến giờ khắc này. Đồ ăn đã chuẩn bị xong, các vị cứ thỏa thích hưởng dụng."

Lúc này, người trong thôn mới biết, thì ra 1 già 1 trẻ này lại là 1 nhà quý tộc. bọn họ tự nhiên sẽ không biết con đường chưa sỏi mà gia tộc nà pahir trải qua, trong nội tâm chỉ có thể cảm thán thoáng qua, a, thì ra thậm chí có quý tộc sinh sống cũng 1 thôn với chúng ta, thì ra quý tộc là cái dạng này.

Sống ở nơi gần cách khói lửa nhân gian không cần lo lắng tiền thuê đất phải giao cho quý tộc, quan niệm quý tộc trong lòng bọn họ cũng không quá mãnh liệt. Đối với bọn họ mà nói, vẫn là thực dụng tốt hơn. Ví dụ như là, ăn. Nghe được câu cuối cùng, lập tức mọi người chen chúc đi lấp bao tử.

Nghi thức chấm dứt không lâu, trong đình viện từ hư không xuất hiện 1 vị khách nhân. Cho dù là người thôn dã cũng lập tức hoảng sợ nói: "Ma pháp sư!" Nếu như đối với bọn họ mà nói, quý tộc là sự tồn tại giống như thần nhân (người nhà trời) thì ma pháp sư liền thăng cấp làm thần (ngọc hoàng) luôn. Cái thế giới này luôn sùng bái mù quáng mà xúc động đối với ma pháp sư.

Bọn họ trợn mắt há hốc mồm mà chứng kiến người nọ bê một con chuột toả sáng màu lửa, người đó mang theo nụ cười ôn nhu sáng lạn như ánh dương đi về phái bọn họ. Thế giới đột nhiên trở nên thật mộng ảo (như đang nằm mơ).

Lâm Hoài kinh ngạc đi tới: "Curtis, nhìn thấy ngài thật là kinh hỉ bất ngờ. Thật lâu không gặp, vẫn thích quần áo màu lục nha." Lâm Hoài đối với thân phận ếch thông minh của Curtis khắc sâu ấn tượng, thời gian qua đã thật lâu trong đầu vẫn không tự chủ được liên hệ người này với con ếch thông minh kia.

Curtis lý trí không tiếp tục đề tài này, phản nản nói: "Ta còn muốn nói, thế giới lớn như vậy, cậu cũng không chọn được cái chỗ nào để tìm mà ở. Vì tìm cậu mà ta tiêu phí không ít thời gian đấy. Đúng không, chuột nhỏ?"

Chuột kiên cường hôm nay đã trèo lên cành cây cao (trong câu trèo cao dùng khi cười gả ầy), cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cực kỳ thoải mái, được nuôi đến mập ù, một đôi mắt to cả ngày lười biếng nhắm lại, động 1 chút lại ngại mệt mỏi. Chuột kiên cường mơ hồ mở to mắt, con người hỏa hồng con hiện lên hào quang lộng lẫy, móng vuốt nhỏ ung dung vuốt vuốt, ngáp 1 cái, lắc lắc đuôi, tỏ vẻ đồng ý với lời Curtis. Trên thực tế, nó căn bản không nghe thấy Curtis nói cái gì.

Lâm Hoài ôm lấy chuột kiên cường, nhìn qua hình thể không lớn, nhưng thể trọng tuyệt đối nặng xa so với ước lượng bằng mắt, Lâm Hoài không dự liệu được suýt nữa làm nó té xuống, cười nói: "Nhìn bộ dáng này xem, đây là đã ăn bao nhiêu bảo bối mới có thể nuôi được mập như vậy chứ. Cũng may là Curtis rất giàu, có ăn nữa cũng không phá sản. "

Kiên cường chuột nghe vậy không ngừng vắn vẹo, tỏ vẻ kháng nghị. Mắt to tức giận trừng mắt Lâm Hoài, tìm vị trí thoải mái lại đi ngủ. Lâm Hoài bật cười, đây là đối với ngủ có bao nhiêu chấp niệm a.

Curtis giải thích nói: "Bạo động nguyên tố bên kia còn chưa có dẹp loạn, khắp nơi đều là khói thuốc súng cùng chiến hỏa, tên nhóc này đã ăn vụng hai cái ma tinh ma thú cấp mười, thoáng cái đã nhảy đến tình trạng thăng 2 cấp. Ta nghĩ vẫn là chỗ này của mấy cậu tương đối an toàn mới mang nó tới đây. Không nghĩ tới đột nhiên nghe nói bên chỗ cậu lại xảy ra chuyện."

Trở lại đề tài này, tâm tình Lâm Hoài ảm đạm xuống.

Lại nghe Curtis cười nói: "Cậu đại khái không biết, Frey đã thành 1 nhân vật rất nổi tiếng trên đại lục rồi, đánh bại Quang Minh giáo hoàng, cái này phải gọi là bậc nào kiêu ngạo cùng khí phách chứ, hiện tại cho dù có dùng danh nghĩa của Frey thành lập một cái quốc gia, chắc cũng có không ít người tranh nhau đến đây gia nhập đâu!"

"Vậy cũng phải ——" Lâm Hoài muốn nói vậy cũng phải khiến Frey sống lại mới có thể, huống chi anh ấy cũng không quan tâm loại chuyện này đâu. Mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía Curtis, dòm chăm chăm như muốn moi ra 1 cái hố trên người y. Trong nội tâm lại nghĩ, có lẽ không phải như cậu đoán đâu, nếu như không phải, cậu đã không thể tưởng tượng nổi sự thống khổ khi có được hy vọng rồi nó lại bể tan.

"Cứ thả lỏng 1 chút, có lẽ sẽ có kỳ tích phát sinh a." Curtis cười rộ lên, chú ý tới bố trí trong nhà, ngạc nhiên nói, "Thì ra hôm nay là lễ thành niên của cậu, chúc mừng trưởng thành nha. Người lớn nhỏ, chúng ta tìm chỗ kín đáo nào vào không gian nói chuyện đi."

"Không thành vấn đề." Lâm Hoài rất nhanh đáp ứng.

Không thể chờ đợi được, nói "Xin lỗi không tiếp được." với tất cả mọi người rồi vội vàng ra ngoài, bị Vivian kéo, thanh âm của cô mang theo chút vội vàng cùng chút nhỏ khổ sở: "Tiểu ca ca, anh có thể chờ một chút không?" Trong thôn tất cả mọi người đều đang ở đây, tình cảnh này khiến bọn họ "Ah" chế nhạo cười rộ lên.

Lâm Hoài kinh ngạc dừng bước: "Anh hiện tại có việc gấp, có thể chờ một lát nữa không?"

Vivian mấp má môi, phảng phất đã quyết tâm thật lớn mới ra quyết định: "Như vậy, hôm nay anh có thể trở về tới đây không?"

Lâm Hoài quay đầu lại nhìn về phía Curtis, Curtis lắc đầu, đã nói: "Có thể không được, có việc cần phải nói luôn hôm nay sao, có lẽ mai anh cũng —— "

Vivian xông lên ôm lấy Lâm Hoài: "Anh biết rất rõ, biết rất rõ rằng em đợi đã rất lâu, em vẫn luôn muốn nói với anh những lời này, nhưng sao anh lại nói thế chứ, tiểu ca ca, lần kia đi ra ngoài với anh em đã biết sự chênh lệch giữa chúng ta rất lớn, anh không phải cùng loại người với những người thời gian thôn này, nhưng em đã nghĩ rồi, điều này không ảnh hưởng chúng ta bên nhau, cũng không ảnh hưởng đến việc em cho anh 1 gia đình a. "

Cái này mà còn không hiểu thì là thằng ngu rồi.

Lâm Hoài xác thực không bây giờ nghĩ về phương diện này, có lẽ trong nội tâm có 1 bóng ma, đối tốt với người khác cũng chỉ thuần túy là hữu hảo, không hơn. Cậu nhẹ nhàng vận bung cánh tay Vivian đang ôm tay mình ra, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, mặc dù lời này nói hơi trễ, nhưng thật sự anh không nghĩ đến điều này, đây là lỗi của anh, đáng tiếc ngoại trừ nói thật có lỗi anh không làm được gì khác nữa. Hiện tại mọi người trong thôn đều ở đây, nói quá rõ ràng cũng không tốt với danh dự của em, lần sau chúng ta nói tiếp được không nào?"

Vivian nhìn Lâm Hoài, vẫn là khuôn mặt ôn hòa sạch sẽ lại hiện ra vẻ kiên quyết cùng nghiêm túc chưa thấy qua bao giờ, cánh tay của cô bị nắm hờ, kỳ thực căn bản không dùng sức, nếu muốn tiến lên một bước, sẽ gặp sự ngăn trở kiên trì không cho phép tới gần. Cô cắn môi: "Là vì trong lòng có người khác sao?"

Lâm Hoài gật đầu.

"Là người kia sao?" Vivian nghĩ đến ánh mắt của Frey đã nhìn mình, bình tĩnh, sóng ngầm mãnh liệt, cùng với loại thân mật không có ai ra gì giữa bọn họ, cô chưa bao giờ thấy Lâm Hoài như vậy, Lâm Hoài nhìn qua đối ai cũng rất khiêm tốn, kỳ thực không hề giống biểu hiện bề ngoài, luôn có một tầng xa cách, đậm nhạt, chỉ có ở chúng lâu dài với cậu mới có thể phát hiện cách ngăn này.

Lâm Hoài không trả lời, trầm mặc coi như thừa nhận.

"Thế nhưng là hẳn là ——" Vivian cảm giác được trái tim của mình sắp nhảy ra ngoài.

"Nể mặt đây là lễ thành niên của anh, giữ bí mật hộ anh nhé." Lâm Hoài cũng không phải là quan tâm ánh nhìn của người khác, cuộc sống là của chính mình, ánh mắt là của người khác, chẳng qua cậu sợ lời này 1 khi nói ra sợ rằng sẽ không dễ dàng rời đi, tối thiểu thì Clyde sẽ không đồng ý để cậu đơn giản rời đi.

Mẹ Vivian hợp thời đi qua: "Con nói cái gì đó, đứa nhỏ này hôm nay không quá bình thường, mọi người đừng trách nhé." Cường chế kéo cô lẫn vào đám người, tại góc hẻo lánh quở trách.

Lâm Hoài chưa từng cảm tạ sự tồn tại của mẹ Vivian như bây giờ.

Trong lòng cậu môn đăng hộ đối mới có thể có được hạnh phúc chân chính, cái gọi là nhảy Long Môn cũng phải có trình độ cùng thực lực tương đối, câu chuyện hư ảo cô bé lọ lem cùng hoàng tử chỉ có thể tồn tại trong cổ tích mà thôi. Vậy nên cậu mới tận hết sức không tiếp xúc với những người bên ngoài không rõ lai lịch.

Knoch rất muốn đi an ủi Vivian, chỉ là có người quen tới, còn là 1 người quen có thực lực cùng địa vị mức thần thánh, do dự một chút mới đi đến bên người Curtis: "Pháp thần đại nhân, ngài có biết lão đại nhà ta đi đâu không?" Lâm Hoài chưa nói, mà gã vẫn một mực ở chỗ này không nghe được tin tức bên ngoài, nguyên nhân chủ yếu trong lòng gã là, bản lĩnh của Frey và Curtis đều lợi hại như nhau, gã sẽ không may mắn hoài nghi vấn đề dù là thụ thương xuất hiện.

Curtis cười nói: "Hẳn đương nhiên là không muốn gặp người rồi —— chớ để ý, người biết trên thực tế hẳn càng muốn ở cùng 1 người, cho nên người cũng nhanh nhanh mà kiếm 1 người ở cùng đi. Ừm, bây giờ là 1 thời cơ không tồi, cô gái nhỏ thất tình, cùng với 1 tên đàn ông độc thân vẫn thăm mền người ta lâu lắc. "

"Ta đây..." Knoch 2 mắt tỏa sáng.

"Chính là hình tượng này của người có chút không ổn, lớn lên không đẹp trai thì chớ, còn lớn tuổi, người toàn cơ bắp cứng rắn, còn đồng râu ria này nhìn cũng rất ngứa mắt." Curtis không hề khách khí đả kích.

Knoch bị tàn phá như con chó con, đáng thương nhìn Vivian đang nhào vào lòng mẹ mình thút thít nỉ non mà nói, "Vậy ngài xem, tôi còn cơ hội không?"

Curtis nghiên cứu Lâm Hoài cùng Knoch, trừ phi Vivian bị sét đánh hư não mới có thể trong 1 đêm thay đổi khẩu vị nặng chọn 1 tên khác 1 trời 1 vực như thế này. Nhưng vẫn rất vô trách nhiệm khích lệ nói: "Đương nhiên, tối thiểu người rất lợi hại, phải có tự tin với bản thân chứ. "

Lâm Hoài mang theo Curtis tiến vào không gian, chớ không được mà đem cái bình có chứa mảnh vỡ linh hồn ra, Curtis đùa một chút: "Cậu cầm là được, vật này là bảo bối của cậu, có cất đầu tôi ra cũng không đền nổi."

Lâm Hoài thoáng cái: "Vậy kể tiếp đâu hả?"

"Bảo bối không gian tốt như vậy cho cậu giờ lại đến hỏi ta, thật nghi ngờ cậu có nghiêm túc nghiên cứu qua chỗ này hay không đấy, thật sự là phung phí của trời mà." Curtis rất là thất vọng lắc đầu thở dài.

68. Chương 68

Lâm Hoài đương nhiên sẽ không đem lời này cho là trách cứ hay là bắt măn, ngạc nhiên nói: "Ý của ngài là —— không gian có thể có thứ cứu được linh hồn Frey sao?" Quả nhiên là chui vào ngõ cụt, cố hết sức muốn tìm hi vọng từ trong sách vở, ngược lại hy vọng lại ngay bên cạnh mình.

Curtis cười gật đầu: "Đi theo ta."

Lâm Hoài chưa từng giao thiệp với nơi đây, cho dù cậu đã từng mơ hồ bái kiến núi xanh yếu diệu ở đằng xa, nhưng chưa hề men theo nước chảy, xuyên qua thông đạo dưới nước đến hàn đàm trong treo nhưng lạnh lùng này.

Nói thật, đi dưới nước cũng không phải một chuyện dễ dàng, đường nước chảy thật sự hẹp dài mà âm u, ánh mắt nhìn không được cái gì, chỉ có thể dựa vào xúc cảm trên thạch bích mọc đầy rêu xanh mà phân biệt rõ phương hướng, nếu rẽ sai hướng chỉ sợ sẽ chết nơi đáy nước mất. Quả thực là một cái mê cung dưới nước mà.

May mắn có Curtis dẫn đường, cũng không rất khó khăn, đoạn đường này hao phí quá nhiều thời gian cùng tinh lực, đợi đến khi Lâm Hoài thuận lợi đứng trước hàn đàm thì đã phân không rõ một thân ẩm ướt là do bao nhiêu mồ hôi chảy ra nữa. Trong hàn đàm (đầm băng) có một đóa hoa sen diễm lệ lẳng lặng sinh trưởng, lá sen xanh biếc phủ kín toàn bộ đầm nước, càng lộ vẻ cao ngạo cùng bất phàm. Đáng tiếc vẫn là trạng thái nụ hoa đợi nở.

"Đó là vãng sinh hoa (hoa bỉ ngạn)." Curtis nói.

(đùa chả biết là hoa gì, nghe nơi sinh sống thì đúng là bỉ ngạn nhưng sao nó lại giống hoa sen và cành lá, lại còn sống trong nước nữa chứ =.=b)

Lâm Hoài biết rõ vãng sinh hoa là cái gì, nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, sinh sống nơi dọc đường sinh tử luân hồi, ngụ ý sinh mệnh tân sinh cùng điều vong, "Thế nhưng, làm sao lại có thật được chứ." Lâm Hoài cảm thấy thực sự không tưởng tượng nổi, "Là phải đem nó hái xuống sao?"

"Không, là khiến nó nở ra." Curtis biểu tình vô tội nói, "Đại khái là trình độ của ta có hạn, nên trên trăm năm rồi mà 1 hạt giống mới chỉ phát triển được đến trình độ này, cứ coi như ta tiếp tục thì cũng phải mất vài chục năm nữa nó mới nở."

Lâm Hoài trong nháy mắt, tim đập phảng phất như muốn đình chỉ, đã thấy Curtis bắt đắc dĩ buông tay, mà ôn hòa đặt tay lên vai cậu, không có dùng sức, lại như là có ngàn cân sức nặng, ngài ấy nói: "Louxi, nơi này là không gian của cậu, từng chút biến hoá của nó đều cần cậu không ngừng cố gắng. Trên thế giới chẳng có gì là không thể, cũng giống như không có ai vẫn đứng phía trước người khác, chỉ có thể kính ngưỡng mà không cách nào vượt qua; cũng giống như không có ai mất đi người nào đó mà lại sống không nổi, thời gian trôi qua mang theo trí nhớ, cảm tình sâu hơn cũng có thể bị gột rửa. Thế nhưng, nếu như cậu xác định giờ khắc này là quý trọng, cũng không muốn trong quãng thời gian sau này thống khổ trong hồi ức, vậy đừng khiến mình hối hận, đừng cảm đi làm đi."

Curtis rời đi, Lâm Hoài lưu lại trông coi vãng sinh hoa. Lời nói của Curtis khiến suy nghĩ của cậu rất loạn, một đồng lớn suy nghĩ cần sửa sang lại rõ ràng. Trong đầu vang lên nhiều nhất vẫn là câu nói kia, —— cần mấy thập niên, vài thập niên, liệu cậu có đợi nổi không?

"Này, anh nói coi, em nên làm gì bây giờ. Qua mấy thập niên thì em đã thành ông chú già rồi, còn anh lại vẫn trẻ như vậy, liệu anh còn quan tâm em nữa không?" Lâm Hoài chột bình nhỏ, tự nhủ, "Lại nói tiếp, anh thật sự rất quá đáng, chẳng qua là đi nhìn cha mình 1 chuyến thôi, vậy mà lại đem mạng mình bồi vào! Làm em mất đi lòng tín nhiệm với anh rồi, em thật thất vọng quá đi. Em phải làm gì bây giờ?"

Lâm Hoài quyết định khởi hành đến núi tuyết Slim Mia, nơi đó là nơi vãng sinh hoa tràn ra.

Curtis đã sớm cho cậu đáp án, không gian đối với sự phát triển của văng sinh hoa không đủ thuận lợi, vậy liền đến nơi có hoàn cảnh chính thức thích hợp nó sinh trưởng cầu may vậy. Trong truyền thuyết, văng sinh hoa cả ngày cùng giá lạnh làm bạn, là sắc sáng thánh khiết duy nhất trên mặt tuyết. Mà Slim Mia tuyết cốc, chính là nơi lạnh nhất trên đại lục.

Tạm biệt ông, một mình bắt đầu hành trình đi tới núi tuyết. Cậu từng đi tắt qua bên ngoài núi Ma thú, đi thuyền độ hai ngày nữa qua con sông lưu vực rộng lớn mạnh mẽ, âm ỉ sóng dậy, lại đi qua một dải đất sa mạc hoang vu, Slim Mia tương đối mà nói là 1 nơi rất ôn hoà. Chẳng qua cái gọi là ôn hoà này lại chẳng tin được.

Gió lạnh ào ào, thổi qua người lạnh cứ như dao cắt, thở ra hơi cũng sắp đông thành băng. Lâm Hoài mặt đông lạnh đến đỏ bừng, tay chân cứng ngắc không nghe sai sử, đó cũng không phải chuyện tốt.

Chứng kiến những người dân ở đây đi săn trở về, không khỏi vạn phần hồ thẹn, thì ra cứ tưởng rằng mình dùng phần lớn thời gian rèn luyện thì đã không tồi, ai ngờ thành quả lại thật thất vọng, chính mình bao lớp trong lớp ngoài y như con gấu đen vậy mà giờ cư dân của núi tuyết lại đều chỉ mặc da lông động vật, vừa giữ được ấm lại tiện hành động. Lâm Hoài lặng yên giảm đi mấy bộ quần áo, cậu biết rõ mình thấy lạnh phần lớn là do tâm lý mà ra.

Lâm Hoài ở nhờ một gia đình, lớn miệng nuốt lấy đồ ăn đặc biệt của nơi đây, chỉ dùng thịt bò Tây Tạng, nội tạng, tiết, nấu chung, mới đầu ăn miệng đầy mùi tanh, ở 1 hoàn cảnh sống ác liệt nhường này, các cư dân nơi đây sẽ không lãng phí bất cứ thứ gì có thể bảo tồn thể lực. Đối Lâm Hoài mà nói, cái này thật sự khó chịu nổi —— không gian tùy thời có thể tiến vào, trong đó còn có khí hậu ôn hòa cũng đồ ăn mỹ vị (trước khi đi cậu đã tiến hành một hồi diễn cường đại mua sắm), thế nhưng cậu không thể như vậy.

Kinh nghiệm nhập gia tùy tục nói cho cậu biết, biểu hiện càng kiên cường hiền hoà sẽ càng dễ chiếm được nhiều trợ giúp. Ăn xong bữa tiệc này, cậu cũng lấy ra không ít đồ ăn đưa cho 1 nhà thợ săn đã tiếp đãi mình.

Ngày kế tiếp, trời còn chưa sáng đã cùng bọn họ lên đường. Đây là lần thứ hai cậu đi vào 1 nơi giá lạnh như thế này, lần trước đi cùng Frey, giống như không phải đang trải qua 1 hồi nguy hiểm mà càng giống du ngoạn hơn.

Tuyết rất xốp, mỗi bước đạp xuống tuyết đều ngập tới tận bắp chân, quan trọng hơn là không nhìn được địa hình dưới lớp tuyết, cực kỳ khó đi. Gió trên cánh đồng tuyết cũng to đến đáng sợ, thậm chí có thể đem một thân cây nhỏ tận gốc. Nơi đây thợ săn nói cho cậu biết, ngày bình thường bọn hắn sẽ không vì đi săn mà vượt qua hai ngọn núi, bởi vì điều đó quá mức nguy hiểm.

Đám thợ săn đưa Lâm Hoài tới, lúc rời đi thậm chí còn nhìn cậu với ánh mắt đồng tình, 1 người trông còn yếu hơn bọn họ lại đòi khiêu chiến tuyết vực không giới hạn, leo lên đỉnh núi tuyết Slim Mia cao nhất, nghe như 1 chuyện xưa truyền kì vậy. Một người bình thường chuẩn bị tốt mười phần, có thể chiến thắng giá lạnh, chịu được đói khát, tích góp đầy đủ thể lực không ngừng tiến về phía trước, nhưng mà, ở sâu trong tuyết vực có rất nhiều cự thú ẩn nấp, chúng có màu lông trắng tuyết cũng với thân thể cao lớn.

Một vị nữ thợ săn thậm chí nhin không được mở miệng: "Người trẻ tuổi, vẫn là đừng đi. Nơi đây ngay cả ma pháp sư cũng không chịu nổi gió tuyết, một mình cậu quá nguy hiểm."

Lâm Hoài rốt cục vẫn phải cự tuyệt hảo ý của cô.

Trên đường đi, còn lại một mình cậu.

Đi từ lúc hừng đông, đói bụng liền lôi đồ ăn từ trong không gian giới chỉ ra, chỉ cần nhét đầy bụng là được, tận lực giảm bớt số lần ra vài không gian, bởi vì hoàn cảnh trong không gian quá mức ôn hòa cùng an nhàn, cậu lo lắng mình sẽ trở nên lười biếng.

Mới đầu chỉ mấy ngọn núi nhỏ cũng không khó khăn, cậu có thể nhờ lũ chó trượt tuyết kéo xe trượt tuyết đi qua, càng về sau thì không được, chỉ có thể dựa vào búa phá băng cùng ủng mà đi bộ. Dù có đeo bao tay cũng bị nhiệt độ thấp làm bị thương, thế nhưng phía trước núi ngọn sau còn khó đi hơn ngọn trước, đành phải trước nhin xuống đợi đến đêm mới tính sau.

Nước suối trong không gian có thể tiêu sưng đau nhức, vì vậy trên người cứ tái diễn tổn thương do giá rét rồi chữa trị, lại tiếp tục tổn thương do giá rét lại tiếp tục chữa trị, cứ vậy tuần hoàn, bề ngoài có vẻ hoàn hảo không tổn hao gì, bên trong thì chất chồng vết thương.

Lúc leo ngọn núi cao nhất thì Lâm Hoài gặp tuyết lở. Cũng không phải lần thứ nhất cậu gặp tuyết lở, nhưng lần này thật sự quá khoa trương, cứ như cả nửa dốc núi đều sụp xuống vậy. Lượng tuyết cực lớn cứ ầm ầm trút xuống, tuyết xóp cũng có thể phát ra tiếng ầm ầm! Lần này thật sự bị hù rồi.

Phản ứng đầu tiên của cậu chính là về không gian, đợi sau khi đi ra lại phát hiện cả người mình đều là lơ lửng giữa trời, dưới chân hoặc là nói chung quanh vài mét hoàn toàn không có chỗ chạm đất, thân thể không khống chế rơi xuống đất. Hai tay cầm búa phá băng muốn tìm 1 chỗ có thể mượn lực nhằm giảm bớt lực rơi nhưng không tìm được.

Cậu lại không dám sử dụng tùy ý quyền trục truyền tống, vì hoàn toàn không biết điểm truyền tống kế tiếp là ở nơi nào, cho dù số lượng khá nhiều nhưng nếu đưa cậu ra ngoài Tuyệt Vực vậy mấy tháng này vất vả đều uống công. Tầng tuyết phía dưới chắc chắn đủ dày, chỉ cần giữ lại một hơi có thể về không gian chữa là được —— tâm tư xoay chuyển vòng vòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, không đến mấy giây, giống như vạt rơi tự do bị ném xuống dưới lớp tuyết dày.

May mắn không có bị vùi xuống dưới, may mắn còn có thể sống được.

Toàn thân đau nhức, chân cũng không đứng vững, ánh mắt phía trước trắng xoá một mảnh, đi hai bước suýt nữa lại té xuống, có thể tùy thời xuất hiện tuyết lở lần thứ hai, cậu nhất định phải nắm chặt thời gian rời khỏi nơi đây. Cơ hồ là bỏ đi, cuối cùng hoàn toàn là chật vật lăn về phía trước. Đằng sau tuyết lở không ngớt, mấy lần thiếu chút nữa té xuống không đi ra ngoài được, khá tốt là vẫn qua được.

Lâm Hoài vào không gian kiểm tra tình huống thân thể, không xong rồi.

Lăn té từ trên núi xuống kia, dù có tầng tuyết dày đỡ nhưng cánh tay bị mặt đá sắc nhọn đâm thủng 1 vết thương dài nửa xích, máu đã đông, nghiêm trọng nhất chính là cậu hoài nghi lực phủ ngũ tạng đều đã dời vị trí, cái gì đã ăn đều bị phun hết ra. Bất đắc dĩ phải tĩnh dưỡng một thời gian ngắn trong không gian.

Lâm Hoài phiền muộn chọt chọt cái chai có chứa linh hồn Frey: "Anh liệu mà lo đền bù tổn thất cho em đây, có nghe hay không!"

Đứng ở chỗ cao nhất núi Slim Mía nhìn ra xa, có loại cảm giác mọi ngọn núi khác đều nhỏ. Cậu cũng không nghĩ tới thật sự có thể một đường kiên trì tới đây, kỳ thực vết thương trên người còn chưa tốt hẳn, ngoại thương có thể dùng nước suối dễ dàng tiêu trừ, nhưng nội thương lại cần điều dưỡng, có thể một đường đi đến nơi đây, cậu cảm giác tâm đều bay lên, hoàn toàn không đợi nổi.

Đỉnh núi chỗ cao nhất cũng không hẹp, là một khối cỡ bình nguyên nhỏ, dưới đất là hàn băng trăm ngàn năm qua đông lại mà thành, búa phá băng có gia trì ma pháp cũng không đập vỡ được. Lâm Hoài chậm rãi tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được một nơi thích hợp cho văng sinh hoa lớn lên, trong lúc đó, đã thấy vùng núi phía dưới có một con Cự thú mãnh liệt chui ra, lại đem Lâm Hoài trở tay không kịp đội kên trời!

Lâm Hoài đem tinh thần lực hợp thành một lưỡi dao sắc bén, muốn phát động công kích, lại nghe Cự thú gào lên một tiếng, lỗ tai như bị chấn điếc, cả người như bị nhốt trong chiếc chuông đồng ngân vang, tinh thần lực thoáng cái tan rã, một chút phản ứng cũng làm không được.

Lâm Hoài có chút ngẩn người.

Cự thú đem cậu thả trên đất bằng, đây là một động vật trông giống Gấu bắc cực, thể hình tối thiểu cũng to hơn Gấu bắc cực gấp mấy chục lần, một đôi mắt to như chuông đồng, nó vươn mũi ra ngửi tới ngửi lui trên người Lâm Hoài, như có điều suy nghĩ, há miệng nói với Lâm Hoài: "Trên người của người có mùi văng sinh hoa. Người xâm phạm lãnh địa của ta. Ta không giết người."

Lâm Hoài cảm giác mình càng ngây người.

Đây đúng là lần đầu tiên cậu nghe được ma thú nói chuyện, trên nguyên tắc ma thú cấp mười tới 1 trình độ nhất định có thể nói được tiếng người, nhưng cho tới bây giờ cậu vẫn chưa thấy qua. Vỗ vỗ cái trán để mình tỉnh táo lại: "Hùng tiên sinh (Mr. Bear, ngài gấu), xin hỏi, nơi đây đã từng có hoa sinh trưởng sao? "

"Đúng vậy." Gấu bắc cực lui về sau một bước, cảnh giác nhìn chằm chằm Lâm Hoài, để ngừa cậu đào tẩu, "Đây cũng là điều kiện ta thả mi rời đi, đem văng sinh hoa giao ra đây."

69. Chương 69

"Tôi có thể đem văng sinh hoa giao cho ngài." Lâm Hoài khẩn trương đến lui về sau một bước dài, lại nhìn chằm chằm Gấu bắc cực đang nhắm nhe cậu chạy trốn, "Nhưng mà trước đó tôi cũng cần nó làm một kiện chuyện rất quan trọng, rất rất quan trọng. Trước khi việc đó hoàn thành, tôi tuyệt đối sẽ không đáp ứng!"

"Ah, như vậy." Gấu bắc cực làm vẻ trầm tư, "Người sẽ không cần ăn tươi hoa có đúng không, ăn tươi quá lãng phí, vừa đắng lại chất, thật sự không thể ăn."

Lâm Hoài lập tức lắc đầu phủ nhận.

"Cũng không phải là đem hoa ép đi ép lại làm hương liệu các loại?"

"Yên tâm, nó sẽ nguyên vẹn sống đến cuối cùng."

Gấu bắc cực giật mình lộ ra hàm răng trắng nõn, "Như vậy người tùy ý, ta chờ người."

Lâm Hoài nghi hoặc hỏi nói: "Hùng tiên sinh, tôi có thể mạo muội hỏi 1 chút hay không, ngài biết văng sinh hoa sống ở nơi nào sao? Ý tôi là, ngài có thể ngửi thấy mùi hoa trên người tôi, nói cách khác đã từng thấy qua?"

Gấu bắc cực ha ha mà đem vuốt gấu ngả vào dưới mũi Lâm Hoài, có chút tự đắc đề nghị: "Người ngửi thứ coi."

Lâm Hoài cảm giác sau đầu treo ba hắc tuyến: "Ngửi?"

Gấu bắc cực thấy Lâm Hoài không hiểu, lập tức vô cùng đau đớn: "Người chẳng lẽ không cảm giác được mùi vị mật hoa văng sinh trong tay ta sao, hơn nữa ta còn phun nước hoa đặc chế nữa mà, người làm ta quá thất vọng rồi!" (má, đứa nào vừa tra hỏi không được ăn mật hoa, làm nước hoa thế ==)

Lâm Hoài dùng một phút đồng hồ mới hiểu lời của nó: "Vậy ngài còn muốn văng sinh hoa của ta làm cái gì? Nghe ý của ngài, có lẽ phải có cả 1 vườn hoa loại này mới đúng." Hơn nữa một phần lớn đều bị phá hư, khó trách nó lại hỏi mấy công dụng quái dị đó, thì ra là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà.

Gấu bắc cực lấy ánh mắt như nhìn kẻ ngu đánh giá Lâm Hoài: "Thứ tốt đương nhiên chỉ có thể chính mình dùng, cho dù là bị huỷ trong tay người khác, hoặc là bị người khác sử dụng, chỉ có thể làm giảm cấp bậc của nó. Chỉ có ta mới có thể dùng, lần này nể tình người ngàn dặm xa xôi đến địa bàn của ta mà đồng tình đặc biệt cho phép người, đừng có hiểu lầm đấy."

Lâm Hoài chả quản được nhiều, bắt lấy móng vuốt của Gấu bắc cực, "Có thể mang tôi đến chỗ văng sinh hoa nở được không? Tôi cũng cần nó để cứu người quan trọng nhất của mình!"

Gấu bắc cực nhú lông mày rút ra móng vuốt béo múp của mình: "Cũng được, ta vừa vận ngủ một giấc dài mới tỉnh, tạm thời ngủ không được, giúp đỡ người cho đỡ lỏng lẻo gân cốt."

Thì ra Gấu bắc cực cũng không phải đột nhiên chui từ lòng đất ra, mà là nơi đó trước kia có một đường hầm, chẳng qua là cửa vào bị tầng băng phong kín mà thôi. Lâm Hoài theo Gấu bắc cực xâm nhập vào đường hầm này, theo lý thuyết mà nói thì chỗ dưới mặt đất nắng chiếu không tới sẽ phải âm lạnh hắc ám, nhưng nơi đây mỗi một khối gạch bằng đều trong suốt, tản ra ánh sáng lạnh lấp lánh.

Tầm mắt càng ngày càng rộng lớn, đi ra đường hầm hiện ra trước mắt cư nhiên là 1 nơi giống như thủy tinh cung khổng lồ ——bàn băng, ghế dựa băng, đến cả chén nước cùng ấm trà đều là dùng khối băng điêu thành. Gấu bắc cực đứng đặc ngồi trên mặt ghế bất chéo hai chân, cầm 1 ly dày đặc mật ong uống hết: "Mỗi ngày uống một chén văng sinh mật hoa, loại cuộc sống này thật sự rất thư thái." Cái thái độ kia, cũng không có vẻ sẽ mời người uống một chén.

Lâm Hoài trong nội tâm chỉ quan tâm chuyện của Frey, lại lo lắng cậu giục vội sẽ gây chuyện ngoài ý muốn, lại nghe Gấu bắc cực nói: "Bông hoa này của người là của Curtis à? Lại nói tiếp vẫn là lúc trước ta đưa

cho hấn, cái con ma thú tiểu sửng vật cấp mười kia của y biến hóa thất bại, suýt nữa hồn phi phách tán, mặc dù lúc trước tặng đi coi như là làm kỉ niệm nhưng những năm này trong nội tâm luôn không thoải mái, khá tốt người kịp thời đã mang nó trở về.”

”Tôi không biết còn có một đoạn chuyện xưa như vậy.”

”Rất bình thường, Curtis tên kia một chút cũng không thích đề cập đến chuyện trước kia, cơ mà, ta thích.” Gấu bắc cực chống eo ha ha mà cười nói, ”Cùng ta đi. Đến Vãng sinh hoa trì (ao sen).”

Cái gọi là vãng sinh hoa trì nhìn qua giống như cảnh sắc ao sen phồn thịnh nhất, trên mặt nước rộng lớn trải lên một tầng dày đặc hoa sen, hoa hồng nhạt, lá tròn xanh sẫm, ao sen bên ngoài kết băng nhưng nước trong ao lại lưu động.

Lâm Hoài đem 1 đoá trong không gian lấy ra, bỏ vào trong nước, vốn còn là nụ hoa đã dùng tốc độ mắt thường có thể phân biệt được một tầng một tầng tách ra. Mà toàn bộ ao hoa hình như cũng biết có kẻ đến sau, hoặc là cảm ứng được bạn bè đã từng cùng nhau sinh sống trở về, hoa trong ao nhộn nhạo trùng trùng điệp điệp rung động.

Lâm Hoài mở nắp cái chai đựng mảnh vỡ linh hồn ra, quang ảnh lờ lờ nhẹ nhàng bay lên không trung, xoay quanh không ngừng trên ao hoa, cuối cùng rơi xuống trên mặt cánh hoa lớn nhất, dần dần thành hình. Thế nhưng tốc độ này thật sự chậm đến đáng sợ, dường như thời gian đã dừng lại, chỉ có thể chứng kiến quang ảnh di động, lại nhìn không được kết quả.

Gấu bắc cực chậm rì rì đi qua: ”Người có muốn đi ngủ một giấc không, ngủ 1 chút thì tốt rồi.”

”Rất chậm?”

”Đương nhiên.” Gấu bắc cực xoa nắn một thân lông tuyết trắng, ”Hơn nữa người xem rồi cũng không khiến tốc độ nhanh hơn được, nơi này chính là chỗ lạnh nhất mà ta biết, thấy không, tóc gáy ta đều dựng lên rồi.”

”Không sao, tôi chờ được.” Lâm Hoài che kín áo bông.

”Vậy được rồi.” thấy biểu tình Lâm Hoài quá mức kiên quyết, đành phải đi ra.

Mặc dù muốn chứng nhận linh hồn gây dựng lại, muốn là người đầu tiên chứng kiến bộ dáng Frey trở về nhưng chẳng biết từ lúc nào đã bắt đầu buồn ngủ ngủ, ngáy, Lâm Hoài cuộn người (dùng từ mèo-cuộn tròn/tròn, nắp) trong áo bông rộng lớn ngủ mất.

Gấu bắc cực tiến đến chứng kiến cảnh này, bắt đắ dĩ lắc đầu, lại cầm 1 tấm chăn đắp lên cho cậu, chăn mềm này là da lông giữ ấm thượng đẳng, Hùng tiên sinh từ nhỏ đã là thần thú cấp 9, về sau thông qua loại đánh quái thăng cấp mà lên đến cấp 10, từ đám bại tướng cưỡi xuống da lông có mà đầy cả phòng.

Linh hồn bên kia đã dần dần có thể thấy rõ hình dạng, đứng ở bên người Lâm Hoài, thậm chí có thể cảm nhận được linh hồn truyền đến chấn động. Chỉ cần linh hồn có thể hoàn hảo, chỉ cần có ý nguyện, vãng sinh hoa còn có thể trợ giúp một lần nữa tổ hình.

Gấu bắc cực đến rồi lại đi, lại nói tiếp, cảnh tượng này có chút giống Curtis năm nào.

Nó nhận thức Curtis là chuyện rất nhiều năm về trước, lâu đến mức nó cũng không nhớ rõ nữa. Vãng sinh hoa trì vốn tồn tại dưới mặt đất, có lẽ từ khi thế giới ra đời thì đã có, 1 lần ngẫu nhiên nó gặp được, từ đó tốn không ít công phu đem nơi đây chế tạo thành cung điện thuộc về riêng mình, không cho phép người ngoài bước vào, tịch mịch mà cao ngạo, đó là cao ngạo của ma thú cấp mười.

Đột nhiên có 1 hôm Curtis xông tới, thánh địa của nó đã bị xâm phạm, hai người hung hăng độ sức một phen. Đến tột cùng là ma thú cấp mười cường hấn, hay là ma pháp sư cảnh giới pháp thần lợi hại, tóm lại đó là một hồi chiến đấu kinh người, về sau cư nhiên cùng Curtis trở thành bạn bè. Mà Curtis đến chỉ là vì muốn cải tạo 1 linh hồn biến hóa thất bại.

Nếu như hai người đã là bạn bè, nó bèn nghĩa bất dung từ đáp ứng. Trong quá trình, Curtis canh giữ ở bên ao sen nhìn, sợ bỏ qua một chút quá trình nhỏ bé nào, mới quen biết y cũng có thể nhìn ra được ân cần chờ mong trong mắt Curtis. Nó đã từng hỏi có phải là quan hệ tình nhân hay không, cho nên mới giao phó cảm tình thẩm thiết đến thế, Curtis chẳng qua là cười lắc đầu.

Trước đó không lâu nó lại gặp được Curtis. Nói thật nó cũng không vui mấy, bởi vì lần này là bị đánh thức, nó rất coi trọng giấc ngủ, đó là thú tiêu khiển duy nhất để vượt qua cuộc sống dài đằng đặc mà nhàm chán.

Curtis lần này mang theo ma thú đến đây biến hóa, một con chuột lông đỏ so với nó còn lười hơn. Ngoài ý muốn lại không thấy được ma thú lần trước dưới sự trợ giúp của vãng sinh hoa hoá thành người Philther. Philther cũng là một con chuột nhỏ, nhưng là con cao cấp nhất trong tất cả ma thú hình chuột trung đẳng.

Curtis mới đầu im miệng không nói, lúc nó truy vấn mới biết, Philther trưởng thành về sau nhờ vào một thân ma pháp lực vượt trội ở xã hội loài người như cá gặp nước, rất là tự tại, rốt cuộc không muốn trở về Pháp thần điện đơn điệu cần cỗi nữa, lại không muốn cùng Curtis tách ra, dùng nhiều năm tình nghĩa làm cái cớ để buộc Curtis bên người. Thời gian lâu dài, cảm tình giữa hai người dần hướng về phía không thể vãn hồi, cuối cùng như người lạ.

Lúc ấy nó không ngừng cười nhạo Curtis có loại tình kết chuột cổ quái (mouse-complex, chuột luyến/thử luyến =)), trên thực tế là không muốn y lại giẫm lên vết xe đổ, bạn bè của nó rất ít, Curtis cũng được coi là 1 trong những người hiếm hoi đó. Bất quá, ngoại trừ việc cho con chuột đỏ trú nhờ ở đây, nó cũng không làm được gì khác.

Gấu bắc cực nhìn chằm chằm Lâm Hoài trong chốc lát, lại đem lò sưởi nhét vào trong chăn của cậu, hướng về phía linh hồn bên trong ao đang từ từ hoàn hảo khẽ cười thoáng 1 cái, nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lâm Hoài ở bên vãng sinh hoa trì cũng hơn nửa năm.

Hôm nay, Lâm Hoài từ trong mơ tỉnh lại, cảm giác có người ghé vào lỗ tai cậu trầm thấp mà cười, cậu lập tức mở to mắt, quả nhiên thấy Frey đang ngồi xổm ngồi bên cạnh cậu cười cười, còn có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp phả lên mặt.

"Anh đã trở về."

Frey ôm cậu nhẹ nói.

Lâm Hoài nhào tới ôm Frey, giống như dùng sức mới có thể xác định được sự tồn tại của anh, tay cậu lướt nhẹ qua mặt Frey, sắc mặt anh không còn tái nhợt như ngày thường nữa, đã có không ít huyết sắc, kéo quần áo Frey ra, trên người anh chỉ mặc một chiếc áo da rộng rãi, đơn giản có thể va chạm vào lồng ngực ấm áp.

"Không sao, đều tốt rồi." Frey muốn nói hình tượng này nếu đổi 1 chỗ khác thì còn hoàn mỹ hơn, ở dưới tình huống này có chút lạnh.

Lâm Hoài ném cho anh một ánh mắt, một tay đẩy người ra: "Anh đã không còn độ tin cậy rồi." Nói xong liền đi lên phía trước.

Frey kêu Lâm Hoài một tiếng, Lâm Hoài lại không thèm nhìn lên, anh nở nụ cười thoáng qua, giữ chặt bàn tay Lâm Hoài kéo cậu vào trong ngực mình: "Anh đã trở về." Anh lại nói một lần.

"Cho nên sao hả?"

"Cho nên chúng ta hôn môi a."

Chả liên quan gì vậy? !

Tư duy cuối cùng của Lâm Hoài trong nháy mắt xẹt qua một câu nói như vậy.

Hoàn

70. Chương 70: Cái Kết 2

Giáo hoàng miệng lưỡi lưu loát, giống như đã biết tất cả mọi việc, lão vuốt cằm mỉm cười, nói thông thả, nhấn nhá từng chữ rõ ràng, thông dong mà ưu nhã: "Thánh quang điều tất nhiên là uống quỳnh tương ngọc lộ mà lớn lên, làm gì có chuyện lại ở 1 quán ăn rách lại có thứ rượu khiến nó luống cuống, nói ra thật

đúng là khiến quang minh giáo và triều đình hổ thẹn, ta tất nhiên sẽ nhớ kỹ 2 người các người không quên. Huống chi, ta mới vừa gặp qua phụ thân người, dựa vào đó liền nghĩ ra kế hoạch này.”

Frey vịn cha mình dựa vào vách tường đứng, khoe miệng như có như không cười nhạt: ”Nghe có vẻ có thể giải thích được tiền căn hậu quả.”

”Người nói lời này có ý tứ gì.” Quang minh giáo hoàng không cao hứng lắm trầm giọng hỏi.

”Ý tứ gì cơ, ta chẳng có ý tứ gì cả.” Frey che trước mặt cha, làm 1 ma pháp phòng hộ trên người ông, ánh mắt nhìn thẳng vào giáo hoàng mặc áo trắng bay bay—— nếu đã sớm biết, sao ngày đó ở tửu lâu không chỉ ra thân phận của hắn, hắn không tin tên giáo hoàng tự cao này lại muốn nửa đêm có kẻ địch xông vào căn cứ của mình, chuyện này truyền ra ngoài cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Trước mắt bao người bắt sống được con trai độc nhất của pháp sư vong linh tiếng xấu đầy người không phải càng có lợi thêm cho việc lan truyền thanh danh và vinh dự của lão hay sao—— chẳng qua gặp được 1 tên giáo hoàng theo chủ nghĩa hoàn mỹ như vậy, sau khi chuyện xảy ra còn không quên dán cái mác tuệ nhãn lên hành động của mình, hắn cũng lười vô vị mà múa mép khua môi.

Giáo hoàng không có được đáp án, nhưng ở trong mắt Frey lại thoáng thấy sự khinh bỉ, người kiêu ngạo như lão cũng không hỏi thêm nữa, cười lạnh một tiếng, ngón tay vẽ một vòng tròn trong không trung, bạch quang sáng ngời như khắc trên không trung, hình thành một kí hiệu cổ xưa tối nghĩa, ký hiệu không hạn chế mở rộng, duỗi ra vô số móng vuốt phóng về phía Frey. Ma pháp lực của Frey cũng đã luyện đến trình độ gần như thuần phát (cực nhanh), ám hệ ma pháp đen như mực phun ra, chạm vào móng vuốt trắng.

Trên thị giác như là 2 dòng đen trắng mềm mại, đụng vào nhau lại bắn ra vô số hoa lửa, lửa trắng đen rơi trên mặt đất như thuốc ăn mòn, xì xì bốc khói.

Berger vội vàng chỉ huy người vây xem sơ tán ly khai, không quên đem Reggie Arnold cũng chuyển đi, lúc này giáo hoàng không chú ý đến Reggie Arnold nữa, trong mắt thậm chí còn xuất hiện một loại tâm tình tên là kinh hãi, ”Xem ra ta không thể không nhìn thẳng vào người rồi, bản lĩnh không nhỏ.” Động tác trong tay lại chưa từng đình chỉ, năm ngón tay linh hoạt biến ảo làm thủ thế, một cái lao tù do tia sáng tạo thành từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất chấn động nổ mạnh, đem Frey nhốt vào bên trong.

Frey chẳng muốn đáp lời, lấy ra Ngân kiếm tùy thân, thúc dục ma pháp lực, một con Bạch hổ khổng lồ gào to một tiếng vất ngang giữa hắn và giáo hoàng. Bạch hổ mắt sáng như đuốc, ánh mắt to như chuông đồng rừng rực thiêu đốt như hỏa diễm. Đứng vững như 1 ngọn núi nhỏ, hàm răng sắc bén, cắn đứt lao tù bằng ánh sáng kia.

Đồng tử Giáo hoàng co rút lại một chút, có ý ám chỉ: ”Mi cũng không phải đơn giản, đáng tiếc bạn của mi không biết sẽ ra sao đây.”

Frey nghĩ lại, từ lúc gặp đã không thấy bóng dáng của ánh trắng nam đâu, ngay cả thánh quang điều cũng không thấy tung tích, lúc ấy không chú ý, giờ lại nghe thấy lời của giáo hoàng, đoán là nhân cơ hội tìm Lâm Hoài phiền toái, ”Em ấy không có việc gì.”

”Chắc chắn như vậy sao, ta đây lại muốn đánh cược với người. ”

”Không hứng thú.” Frey vận may, trong nội tâm tuyệt không được phong khinh vân đạm như vẻ bề ngoài, đã sớm một mảnh sóng to gió lớn, hắn căn bản không dám tưởng tượng cảnh Lâm Hoài gặp chuyện không may. Lo lắng của mình quả thật đã thành sự thực sao? Về mặt Lâm Hoài cười nhẹ nói chúng ta phải tin tưởng lẫn nhau như đang ở trước mắt, hắn quét ngang kiếm, băng chi Bạch hổ ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng gầm đinh tai nhức óc như muốn làm sập cả gầm trời này vậy.

Sương mù màu trắng mãnh liệt toát ra từ trong miệng Bạch hổ, như vòi rồng phun khắp giáo đình, trong lúc nhất thời, băng đông vạn dặm, gió lạnh gào thét như cắt vỡ độ ẩm cơ thể, lạnh đến nỗi ngay cả không khí cũng sắp đông cứng.

Giáo hoàng còn có tâm tư xem xét thắng cảnh: ”Người trẻ tuổi, người xác thực không đơn giản. Tối thiểu lúc ta bằng tuổi người, vẫn còn đang hao tâm tổn trí để tiến vào Ma đạo sư, mà người đã yên ổn đứng ở cảnh giới Pháp thánh. Đáng tiếc chênh lệch cấp bậc không cách nào đền bù, người thua chính là vì ta sống

nhiều hơn!” Ung dung phát tay, bạch quang ôn hòa rơi đầy đất, băng tuyết hòa tan, từ ngày đông giá rét như trở lại ngày xuân ấm áp.

Thì ra lão động thủ liền nhìn ra Frey là Pháp thánh, mà lão đã vừa bước vào cảnh giới pháp thần, căn bản không đem pháp thánh nho nhỏ này đặt trong mắt, một khi đã có sức mạnh cường đại nhất thì không coi cuộc chiến này ra gì nữa, chỉ coi nó là 1 hồi tiêu khiển, con mỗi giây dựa càng lợi hại, càng có thể thỏa mãn tâm tính của lão.

Frey đành chỉ những công ích không có ý nghĩa nào với giáo hoàng lại, thậm chí còn thu Ngân Kiếm lại vào trong không gian giới chỉ.

Chẳng qua là đứng đấy, ánh mắt lập loè.

Lúc ở lục địa phong ấn, hắn vì đạt được bí pháp trong truyền thuyết, đã tiến hành giăng co chiến đấu kịch liệt với thế lực lớn nhất, cuối cùng, thủ lĩnh đám người kia ôm tâm tình ta không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng chiếm được, dưới tình huống kéo dài hơi tàn, dùng sinh mệnh làm đại giới nguyên rửa vết thương của Frey vĩnh viễn không được khỏi hẳn, nguyên rửa hắn một khi sử dụng bí pháp kia liền tác động lên thương thế, máu chảy hết mà chết.

Cho nên, dù về sau giống như có 1 bí pháp nghịch thiên bên người, vẫn một mực không sử dụng qua, giờ đây đã là thời khắc sống còn, ngoại trừ lương bại câu thương không còn cách nào khác. Hắn vốn định tìm cách giải quyết nguyên rửa trước, hoặc dưới tình huống có cao thủ trợ giúp có lẽ sẽ không cần sử dụng phương pháp bất đắc dĩ này.

Đáng tiếc không còn kịp rồi.

”Thoạt nhìn, người đã giác ngộ tốt là phái chết?” Giáo hoàng nhàn nhã dạo chơi mà đi tới đây, lời nói chậm chạp.

Dưới loại tình cảnh này, nếu là những người khác chỉ biết cảm nhận được cơ hội sinh tồn theo thời gian trôi qua mà dần dần tiêu vong, cho dù không sợ chết, cũng sẽ đứng trước thời điểm tử vong, cảm thán sinh mệnh nhỏ bé không chịu nổi 1 kích. Giáo hoàng nhìn biểu tình của Frey, hiển nhiên là đang tìm tòi 1 tia sợ hãi.

Frey đối với phương xa mỉm cười thoáng qua, nắm chặt nắm đấm, đem bí pháp chi thuật quán triệt toàn thân, đồng thời miệng vết thương vỡ tan, đau đớn gằng nhịn xuống, không toát ra chút mảy may yếu ớt nào. Chỉ trong nháy mắt, sức mạnh của hắn liền tăng thêm 1 bậc, từ pháp thánh trung giai nhảy thẳng lên cảnh giới pháp thần, lại cứng rắn áp đảo giáo hoàng.

Giáo hoàng phát giác trên người Frey phát sinh hiện tượng quái dị, sức mạnh nguyên bản có thể phát hiện đột nhiên biến thành áp lực, chỉ khi gặp được sức mạnh tuyệt đối mới có thể cảm nhận được, người này, rõ ràng chỉ là pháp thánh mà thôi, cho dù là thiên tài cũng chỉ là pháp thánh mà thôi! Có lẽ chỉ là ảo giác. Nghĩ như vậy nhưng cũng không dám khinh địch dùng tất cả sức mạnh bức thành một đường, hóa thành thể công cường đại hướng về phía Frey phóng qua.

1 tiếng nổ mạnh âm trời vang lên, giáo đình nổ nát bấy, công trình thần thánh nhất Đế đô lập tức hóa thành mảnh vụn, chỉ còn trong trí nhớ của mọi người.

Trong mắt chỉ có thể nhìn thấy 1 mảnh phế tích.

*

Cầu Cầu cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho dù Lâm Hoài yêu cầu liên tục, nhưng nó vẫn dựa theo phân phó của Berger, ánh ban mai vừa lộ ra mới trở lại Hoàng Đình. Lúc ấy, Berger là cân nhắc đến sự an toàn của Lâm Hoài mới an bài như thế, chuyện sau đó hiển nhiên đã vượt qua dự liệu của y, khi đó sẽ liên lạc lại với Cầu cầu đã không được.

Lâm Hoài nhìn thấy Berger, xông lên liền hỏi: ”Frey đâu, anh ấy thế nào rồi?”

Berger đưa tay khoát lên vai Lâm Hoài, ổn định tâm tình của cậu: ”Cậu trước hãy nghe ta nói.”

"Đừng nhiều lời vô ích! Chỉ cần nói cho tôi là được." Lâm Hoài hất tay y ra, lạnh lùng đe dọa nhìn Berger, vẻ mặt Berger áy náy khó tả cậu thu vào mắt, tất cả dự cảm hồng бет lúc trước trong lúc 2 người im lặng nhìn nhau đã được nghiệm chứng. Khăn trương ngược lại biến thành lạnh lẽo tỉnh táo, tâm tình hoang mang khiến cậu không nghe được âm thanh ồn ào nào nữa. Giờ phút này, thậm chí cậu còn cố tình tự nhủ, cho dù kết quả có xấu nữa, mình cũng có thể thừa nhận. Chỉ là cái mũi giống như có chút chua xót, ánh mắt từng chút một biến đổi.

Berger cầm 1 bình nhỏ để vào tay Lâm Hoài, bình nhỏ chế tác tinh tế, dùng tinh thạch thượng đẳng chế tạo, bề ngoài đã qua tay thợ lành nghề tạo hình, qua thời gian lắng đọng, sờ lên sẽ có đường vân rậm rạp, dưới ánh mặt trời còn có thể trông thấy vàng sáng nhỏ như phù du ở trong đó lay động nhẹ nhàng. Thứ này hình như có linh tính, đầu ngón tay Lâm Hoài chạm đến chỗ nào sẽ tụ lại chỗ đó.

"Thật có lỗi." Berger đem tay Lâm Hoài khép lại. "Ta đã tận lực." Ý tinh thần còn hốt hoảng, giống như 1 màn kia vẫn đang nagy trước mắt, "Cả tòa nhà đã sập, quanh bọn họ đều là nguyên tố ma pháp kích động, không thể nào lại gần, cũng không kịp làm gì khác. Đợi đến khi mọi thứ bình tĩnh xuống thì đã không còn kịp nữa rồi. "

Lâm Hoài nắm thật chặt cái bình nhỏ trong tay, mắt không nháy nhìn Berger, cậu nhìn rất chăm chú nhưng ánh mắt tan rã không có thần thái. Cậu không chú ý, mạnh tay như vậy bình thủy tinh nhất định đã nát vụn rơi đầy đất rồi.

Berger thanh âm đáng chất: "Thực xin lỗi."

Frey và Giáo hoàng đều bị chôn vùi dưới đống đổ nát phế tích, hơn nữa cũng không chỉ có mình họ, suốt đêm y đã đem giáo hội hỗn loạn không tưởng xử lí sạch sẽ, đi tìm thi thể toàn là những cỗ thi thể đều chấp vá không được đầy đủ.

Chỉ có thể tìm được mảnh vỡ linh hồn của Frey, trước khi linh hồn tiêu tán đã cho vào chiếc bình đặc chế này. Chỉ cần cái bình không sao thì mảnh linh hồn bên trong sẽ được bảo quản mãi. Nghe giống như trường tồn, nhưng mà mảnh vỡ linh hồn chỉ là vật chết, làm sao sánh bằng người sống sờ sờ trước mặt được.

Lâm Hoài rũ xuống mí mắt, lông mi dày tạo bóng đen nổi bật trên khuôn mặt dưới ngọn đèn dầu, nhìn không thấy đôi mắt đen sâu thẳm kia, chẳng biết cậu đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy cậu nhẹ nhàng bỏ bình thủy tinh vào túi tiền, nhún vai thoải mái vô sự mà nói: "Tôi đã biết. Vậy, cứ như thế đi."

Xoay người đi về phía hồ sen, không quên phất tay với Berger một cái, ý bảo y không cần đuổi theo, lúc qua lan can liền chống tay mà nhảy qua, vũng vàng đi tới bên hồ sen chỉ đứng bên hồ 1 lúc sau đó té nằm trên cỏ xanh. Lúc này trăng lạnh như nước, sao lấp lánh đầy trời, qua 1 lúc mới giật mình cảm giác cảnh chồng lên nhau.

— khi đó, cũng như lúc này vậy, gió lạnh thổi qua, ngân hà rực rỡ.

Giờ phút này Reggie Arnold vẫn còn đang hôn mê, ngự y cũng không biết được bao giờ tỉnh lại. Hình phạt trong lao ngục giáo hội đã tổn thương thân thể ông rất lớn, lại gặp lần biến chuyển tang tóc như thế này, trong 1 đêm như già hơn 10t, mái tóc vẫn đã lốm đốm bạc nay khô héo như tuyết — tâm nguyện hai mươi năm có thể thực hiện, nếu Frey không xảy ra chuyện, nhất định là ông lão đã chờ đợi gần nửa đời người lúc này sẽ vui sướng vô cùng.

Chỉ là, "nếu" vẫn luôn là 1 giả thiết không thành lập. Đứa con trai độc nhất hai mươi năm chờ đợi trưởng thành, dung túng, thậm chí còn không muốn để hắn tham gia vào tranh đấu giữa ma pháp sư hắc ám và quang minh — trong lúc giao thủ với giáo hoàng, linh hồn bị bể tan tành. Còn hơn cả niềm vui sướng khi người vợ yêu sắp trở về, được mất trong này, như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Trong cái thế giới này, đặc biệt là đối với những ma pháp sư hắc ám đang rơi trong cảnh khốn cùng mà nói, sự kiện này thật đúng như 1 cái bánh từ trên trời rơi xuống. Họ cũng không quan tâm thần nhân đã chiến thắng giáo hoàng đạt cảnh giới pháp thần là ai, bọn họ chỉ biết nói: cuối cùng, sau cuộc chiến cuối cùng này, những pháp thánh quang minh có thể quang minh tắm ánh mặt trời đã bị 1 đồng đạo của họ đánh bại, ai còn dám đứng ra trở ngại bọn họ hưởng tới cuộc sống hạnh phúc của bọn họ nữa?

Có lẽ sẽ xây dựng một tòa giáo đường cao lớn đẹp đẽ để kỉ niệm nhân vật vĩ đại này, nhưng dù sao cũng

không sống cùng nhau bao giờ, cũng chẳng có tình nghĩa sâu đậm, thần nhân luôn dùng để kính ngưỡng, mà một vị thần nhân đã khuất càng dùng để sùng bái, tin rằng mấy trăm năm sau cái tên này cũng không bị thời gian che phủ đi hào quang!

71. Chương 71

Lâm Hoài sẽ không đi khảo cứu ảnh hưởng của trận rung chuyển này đối với ma pháp giới. Trên thực tế, cậu cảm thấy mình rất bận rộn, không rảnh để suy nghĩ mấy chuyện nhàm chán vô bổ này.

Cậu ngồi bên hồ sen suốt 1 đêm, ngày kế khi nắng sớm lờ mờ hiện ra bên đứng dậy vỗ vỗ sương sớm trên người. Không quá mức nghiêm trọng hoá mọi việc, trước tiên tắm rửa sơ qua dưới sự hướng dẫn của vài thị nữ. lại ăn một bữa sáng mỹ vị, đầu bếp trong cung đình tay nghề khá xuất sắc, bánh ngọt tinh xảo ngon miệng, trên mặt bơ trắng nõn có 1 quả dâu tây đỏ mọng trang trí, sữa bò ngọt mà không ngấy, ăn xong lại ăn thêm hoa quả, Lâm Hoài nhịn không được ợ một cái.

Ăn no rồi, tiện đứng dậy đi thăm vị phụ thân vẫn còn đang hôn mê kia của Frey.

Trong hoàng cung có phòng chữa bệnh chuyên môn, hoàn cảnh và thiết bị đều là cực tốt, trong phòng bệnh lơ đãng có mùi thảo dược, vách tường màu trắng làm cho người ta không tự chủ được liên tưởng đến bệnh viện trong thế giới kia. Vài vị lão y sư kinh nghiệm phong phú thoáng thấy 1 bóng dáng đi vào, đều dừng thảo luận phương thuốc, chạy qua hành lễ.

Bọn họ chưa thấy qua Lâm Hoài, nhưng người đi sau Lâm Hoài là Berger thì quen đến không thể quen hơn. Biết rõ vị đế vương này âm tình bất định lại có thủ đoạn sắt đá, mà người nằm ở trên giường vẫn không có dấu hiệu chuyển tỉnh, bọn họ khẩn trương đứng ngồi không yên, một người lão đạo quỳ xuống. Lại hoàn toàn bỏ quên lâm hoài sự thật Lâm Hoài đang lại gần bọn họ. Tình cảnh này trông giống như mấy ông lão đang tranh nhau quỳ xuống với Lâm Hoài vậy.

Berger không kiên nhẫn để bọn họ đứng dậy: "Còn chưa tỉnh?"

Vài vị lão y sư nhìn nhau, người có chức vị cao nhất sợ hãi nói: "Là như vậy." Ông hết sức cẩn kễ báo cáo bệnh trạng của Reggie Arnold cho Berger, thân thể vốn đã bị ma pháp vong linh đào rỗng, lại bị thương nghiêm trọng ở giáo đình, hơn nữa người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trong lòng bệnh nhân cũng kháng cự những tin tức từ bên ngoài mang đến cho nên không muốn tỉnh lại. Trên lý thuyết mà nói, giờ phút này phải nhờ vào ý chí muốn sống của người bệnh.

Berger ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, cũng không nói lời nào.

Vài vị lão y sư chờ đợi lo lắng, sợ y tức lên thì cả đám liền không xong.

Berger cũng không để ý mình tạo bao nhiêu áp lực tâm lí cho các y sư sắp về hưu, nguyên nhân quan trọng hơn là, y thất thần. Nếu nói chuyện này y không có cảm giác áy náy gì, đó là không có khả năng. Frey chết dù sao cũng thu lại được quyền lực cho y, y nên cảm kích. Mà giáo hoàng cường đại cứ như 1 đám mây đen bao phủ đỉnh đầu y, đẩy đi cũng không được, đang giãy dụa cầu sinh ở nơi không thấy ánh mặt trời ảm đạm, đột nhiên bóng ma không còn, nhiều ít còn có chút cảm giác mèo khóc chuột (thở chết cáo buồn).

Đang suy tư liền thoáng thấy Lâm Hoài đang đưa lưng về phía y. Đêm trước, nụ cười của Lâm Hoài y quên không được, đột nhiên trái tim rất buồn bực, không biết nên phát tiết thế nào, vút đám lão già đang sợ chết khiếp ở 1 bên, ngồi xuống rót cho mình một cách trà nguội lạnh từ đêm qua, càng buồn bực, đứng dậy liền đi.

Trước khi đi không quên phân phó người hầu, Lâm Hoài cần cái gì thì không được chậm trễ.

Reggie Arnold nằm trên đệm giường bằng gấm thêu đắp chăn lông, ý thức đang du đãng trong ác mộng vô tận, sắc mặt như thân cây khô già, như con người đã đứng nửa bên kia cuộc đời, trên trán mồ hôi lạnh liên miên, sắc mặt trắng bệch, còn hơi xám xịt.

Được Berger phân phó, vài vị lão y sư cũng không dám bắt kính với Lâm Hoài, trải qua một phen chẩn đoán và thương thảo về bệnh tình với cậu, sự khinh thường mới đầu đã không thấy đâu, bọn họ kinh dị phát hiện y thuật của Lâm Hoài không thua kém gì bọn họ. Cả đám bị đá ra ngoài nấu thuốc, còn Lâm

hoài ở lại cùng Reggie Arnold nói chuyện, nếu nói người bây giờ có bản lĩnh có thể thức tỉnh người hôn mê này, đại khái cũng chỉ có Lâm Hoài mà thôi.

Cậu cũng chỉ nói về những chuyện vụn vặt khi sống chung với Frey, có đôi khi đang nói lại đột nhiên dừng lại, cảm thán mà nghĩ "Thì ra từng có nhiều chuyện như vậy." Sau đó nói tiếp. Đương nhiên, Lâm Hoài sẽ không thật sự chờ đợi Reggie Arnold có phản ứng. Chỉ như nói với bức tường vậy, nói cả nửa ngày cũng không ngại mệt.

Lâm Hoài rời đi khi trời đã bị màn đêm bao phủ, thị nữ giữ cửa chậm chậm tiến lên trước đến, ôn thanh nói: "Bệ hạ đang đợi ngài."

"Có chuyện gì sao?" Lâm Hoài thuận miệng hỏi.

"Bệ hạ cũng không nói gì."

Thị nữ dẫn lâm hoài đến thư phòng Berger đang phê duyệt tấu chương, trong thư phòng đốt hương thơm mát, chỉ là so với lần trước thiếu mất 1 vị nữ tử quần áo không chỉnh mà thôi. Lâm Hoài không yên lòng nghĩ. Berger thấy cậu đến, cũng không ngăn đầu lên, chỉ vào cơm chiều một bên, tiếp tục phê duyệt tấu chương các thần tử trình lên.

Lâm Hoài ăn im lặng mà nhanh chóng, rất nhanh có thị nữ đến dọn đồ ăn đi, lại đưa tới một xấp tiểu thuyết dùng để tiêu khiển. Lâm Hoài lật một lần, đều là kể về truyền thuyết thần thoại mơ hồ về thần tiên ma quái. Tiện tay chọn một quyển có bìa xinh đẹp hứng thú lật xem, đúng là càng xem càng ngồi không yên.

Trong sách kể về một vị thượng cổ đại đế, đại đế không có ma pháp đấu khí, nhưng cực kỳ cơ trí, phụ vương ngài đã nhìn trúng phẩm hạnh và học thức của ngài nên đã truyền ngôi. Không ngờ khi phụ vương ngài qua đời, vài vị hoàng huynh đã tâm bưng bưng đã dồn ngài vào chỗ chết, cũng vận dụng bí thuật khiến linh hồn ngài không được trọn vẹn.

Cơ duyên trùng hợp, bí thuật âm ngoan độc ác này thông qua khe hở thời không mà xé rách linh hồn, mà người sử dụng bí thuật cũng không rõ ràng về nó, cho nên linh hồn vị đại đế bị bể tan tành là không giả, nhưng những mảnh vỡ này lại qua khe hở thời không đi tới cực bắc, nơi đây tuyết trắng xóa đến cả ngàn dặm, quanh năm lạnh lẽo thấu xương, hoang vắng không 1 bóng người. Quái dị là, cánh đồng tuyết vốn không có một ngọn cỏ nào lại mọc lên 1 bụi hoa màu tím lớn, kỳ hoa màu tím kia đổi thành văng sinh hoa, có nghĩa là dồn vào chỗ chết rồi sau đó sống lại.

Hoa văng sinh vào âm thầm chữa trị linh hồn của đại đế, tái tạo lại thân thể mới cho ngài. Vị đại đế kia biết rõ mạng sống mới này đến không dễ, bắt được kỳ ngộ này, bắt đầu nghiệp binh, từ 1 tên lính quen cuối cùng tạo nên cơ nghiệp bất hủ. Nhưng sức mạnh của hoa văng sinh lại không thể lâu dài, vị đại đế kia vài năm sau khi phục quốc liền bỏ lại kiểu thê mỹ thiếp, buông tay nhân gian.

Lâm Hoài nhìn thấy cuối câu truyện có trình trọng đề một câu "đây mặc dù là truyền thuyết, nhưng cực kỳ chân thật, người biên tập lấy nhân phẩm ra cam đoan" Lâm Hoài cảm nín, bởi vì cả quyển sách sau mỗi chương đều có dòng này, cười nhạo xong lại cầm sách lâm vào trầm tư. Ngón tay đặt trên 2 chữ truyền thuyết vuốt ve, linh hồn vỡ vụn trong truyền thuyết có thể sống lại, người sau khi chết trong truyền thuyết còn có thể xuyên qua mà! Ôi, được rồi, đó không phải là truyền thuyết, là tiểu thuyết.

Chẳng qua vị đại đế này quả thật có tồn tại trong lịch sử, sinh ra trong dân gian nhưng được gia tộc hậu duệ quý tộc bồi dưỡng ra được khí độ, ngài đã loại bỏ sự thống trị của hôn quân, khai sáng một đời thịnh thế. Có lẽ không cách nào hiểu được tại sao những lí giải mâu thuẫn như vậy lại có trên 1 con người cho nên hậu nhân gò ép, liên hệ ngài với vị quốc chủ trước đó cũng chưa biết chừng.

Đọc xong 1 quyển liền khép lại ném qua một bên, tiểu thuyết quả thật có thể tiêu phí không ít thời gian.

Đêm đen đặc nhưng trong thư phòng đèn đuốc vẫn sáng trưng, Berger để hết tấu chương đã phê duyệt để qua một bên, buồn ngủ mà xoa xoa trán, ngăn đầu nhìn về phía Lâm Hoài, cứ nhiên đang ngủ. Trong khoảng thời gian này hai người vẫn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, đều tự mỗi một đến không chịu nổi, không khí im lặng bình hòa đại khái cũng chỉ từng xuất hiện thật lâu trước kia.

Nghĩ tới đây, Berger khước miệng nhin không được hiện ra một chút âm ỉ cười.

Y nhẹ chân đi đến bên người Lâm Hoài, muốn đánh thức cậu, tuy nói trên người đắp một cái chăn bông mỏng, nhưng vẫn lo cậu bị cảm lạnh, thư phòng cũng không phải thích hợp để ngủ, giường chiếu rất cứng, từ khi leo lên để vị, y đã vượt qua bao đêm khó ngủ trên chiếc giường này.

Còn một thước khoảng cách, Lâm Hoài tỉnh ngủ mà mở mắt ra, ánh mắt trong trẻo kia rõ ràng không có một tia buồn ngủ. Đèn ma pháp bên bàn đọc sách đã tắt, nhân tiện nói: "Chuyện của anh đã xong?"

Berger nói không nên lời cảm giác khổ sở khó tả trong nháy mắt, nhưng thần sắc y như thường: "Ừ."

Lâm Hoài thấy Berger không có ý giải thích, liền hỏi: "Anh gọi tới đây rốt cục có chuyện gì? Tôi muốn nói, nếu có chuyện cần tôi làm ——"

Vài phần tình cảm ám áp trong mắt Berger dần dần rét lạnh đi: "Không có chuyện thì không thể tới đây ngây ngô trong chốc lát hay sao?" Giọng nói bình thản mà tỉnh táo, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra ba phần ý cười, giống như 1 người (Berger quãng thời gian trước) tùy tiện trước đó không lâu. Berger không đợi câu trả lời của cậu, xoay người cầm lấy áo choàng khoác lên người, "Ngày mai cậu tiếp tục tới đây là được."

Cho đến khi tách ra, Lâm Hoài vẫn không hiểu Berger rốt cuộc là muốn làm gì.

Ngày thứ hai, Lâm Hoài rời khỏi phòng bệnh của Reggie Arnold, dùng nhiều loại dược liệu nấu thành 1 chén thuốc. Berger sáng sớm dậy trễ, 1 hoàng đế thật tốt lại bị ép buộc thành 1 cái máy làm việc, trước kia bởi vì cái trước mắt mà lấy phương pháp bằng môn tà đạo hấp thu ma tinh để tu luyện ma pháp, lưu lại không ít tai họa ngầm, bây giờ không nhìn ra, lâu dài mà bộc phát cũng tức là cách cái chết không xa. Thuốc này lấy bổ làm chính, dùng lâu có lẽ có thể cứu y một mạng.

Đợi thuốc bớt nóng, đổ ra bát, lại bọc mấy lớp vải bông bên ngoài bát, hoài niệm bình giữ nhiệt tiện lợi ở kiếp trước, đặt chén thuốc nóng hổi lên góc bàn làm việc của Berger.

Hai người vẫn không nói gì, Lâm Hoài đặt bát lên bàn rồi ngồi xếp bằng lên ghế đọc sách, số lượng và thể loại so với hôm trước nhiều hơn, không chỉ có truyền thuyết thần thoại, bảo điển tình yêu, còn có ghi chép lịch sử, xã hội. Lâm Hoài đối với đồng sách lần này rất là vừa lòng, nhìn thấy một quyển tiểu thuyết lịch sử có vẻ hấp dẫn.

Như vậy qua vài ngày, Lâm Hoài mỗi ngày nấu những món thuốc khác nhau cho Berger uống, sau đó lặng yên ở trong thư phòng đọc sách, đến khi tắt đèn thì rời đi. Berger bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy bóng người trong góc sáng sủa, rõ ràng cậu không nói lời nào nhưng cảm giác tồn tại rất mạnh, chung quy vẫn có cảm giác nói không ra lời.

Có lẽ, vẫn luôn có người ở bên như vậy, cũng không tồi. Chẳng qua, y biết rõ, người Lâm Hoài cần không phải y, mãi mãi không phải.

Lại 1 đêm như thường lệ.

Berger mở nắp đầy bát thuốc, 1 hương vị thảo dược tươi mát theo gió lan ra. Có khi y sẽ tò mò, thuốc đắng như thế sao lại làm ra hương vị ngon miệng như vậy chứ. Cũng không có nhiều, nước thuốc trong suốt màu râm nắng phản xạ lại ánh đèn ma pháp, lấp lánh như 1 khối bảo thạch xinh đẹp.

Nhưng hôm nay Berger không uống 1 hơi cạn sạch như thường ngày, thìa chạm vào thành bát vang lên 1 tiếng thanh thủy, y buông thìa, cẩn thận đặt nắp lên, lại dùng vải bông gói kỹ. Đột nhiên mở miệng nói: "Ta biết cậu đang nghĩ gì." Không đầu không đuôi, thậm chí ngay cả xưng hô cũng không có, Lâm Hoài còn chưa kịp phản ứng là y đang đối thoại với mình, Berger nói tiếp, "Mặc dù cậu vẫn không nói, nhưng ta biết."

Lâm Hoài bỗng nhiên bật cười: "Anh biết cái gì."

"Đại khái, tất cả?" Berger để tay trên mặt vải bông mềm mại, cảm giác ấm áp lan vào lòng bàn tay, cảm giác rất thoải mái, "... ít nhất ..., ta biết cậu cho là ta sử dụng thủ đoạn, mới khiến cho Frey và giáo hoàng đồng quy vu tận."

Trong lúc nhất thời, trong thư phòng không hề có âm thanh, an tĩnh đến độ chỉ còn tiếng hô hấp và tim đập của 2 người.

Nay vấn đề tình hình hiện ra ở trước mắt, bị chân thật đào móc ra, Lâm Hoài còn chưa sẵn sàng đối diện, cậu đang trốn tránh, nhưng thời gian lại có ý nghĩa của riêng mình, chuyện đã qua không có khả năng thay đổi, cậu không có được một đêm ngủ an ổn, từ trước đến giờ, những tri thức đã học qua cứ không ngừng hiện lên đầu như cuộn phim, thời gian đọc sách còn hạn ít, không nỡ buông tha 1 chút tri thức vụn vặt, cậu muốn làm theo truyền thuyết kia.

Có đôi khi, cậu hoài nghi, có phải là sau khi chuyển kiếp cuộc sống quá hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi không có chuyện gì quá quanh co khúc chiết, Vì vậy trời cao cũng không chịu nổi sự ngây thơ chưa trưởng của cậu mà lấy chuyện độc xúc cậu trưởng thành.

Chính là như vậy không khỏi quá mức trầm trọng.

Lâm Hoài khá nghi ngờ, từ nay về sau, cho dù gặp được điều gì cậu đều có thể chịu đựng. Đúng vậy, đời trước cậu bị vứt bỏ nhiều ít cũng bởi vì cậu không dụng tâm, yêu chân thật, giờ mới hiểu có 1 người vẫn luôn ở bên cạnh mình là 1 chuyện không dễ dàng.

Mà giờ khắc này, cậu vẫn giữ dưới đáy lòng không chịu nhấc tới, chỉ nguyện có một người nhắc đến, mà Berger nói lên giả định —— vậy căn bản không phải giả định được rồi, chuyện này, trước sau, chỉ có Berger không tỏ thái độ gì là người thắng cuối cùng, cậu nghĩ thấy buồn cười, trên đời thực sự có người như thế, đối trá rồi trừ bỏ tất cả địch nhân, còn muốn giành được thanh danh. Đáy lòng hiện lên trào phúng cùng khinh thường. Nghe, không thể chịu nổi mà buồn bực cười ra tiếng.

"Anh dám nói không có!?"

72. Chương 72

"Cậu xem, cuối cùng cũng nói ra lời chôn sâu trong lòng lâu như vậy rồi. " Berger mở tay, lưỡi biếng thái độ bất cần tựa lưng vào ghế ngồi, ý cười không thay đổi, "Thật tốt."

Lâm Hoài ném sách lại, đứng lên, cứ như vậy nhìn Berger. Ánh mắt của cậu thật đẹp, lúc vui vẻ sẽ như tinh thạch sáng lên, lúc trầm mặc thì lại lạnh đến dọa người, có lẽ ở cùng với Frey quá lâu, ngay cả ánh mắt cũng trở nên tương tự. Lời nói của cậu, ôn nhu lạnh nhạt, thực thật sự có ảo giác khiến người sợ hãi.

Mà Berger qua bao rèn luyện đã càng thêm ổn trọng, chừng chặc và cường thế, cho dù chỉ lưỡi biếng ngồi đó, lơ đãng nhìn xung quanh cũng không ai có thể xao lãng y.

Hai người cách nhau mười mấy thước trầm mặc nhìn nhau, không khí ngưng trệ như thời gian đã dừng lại. Thật lâu sau, Berger khàn giọng thừa nhận nói: "Ta quả thật có nghĩ đến. Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi."

"Ta vốn chuẩn bị trước lấy thành nữ của quang minh giáo đình làm vợ, có thể ổn định được quang minh giáo đình, để lực chú ý của họ chuyển dời sang đế quốc khác, nhưng mà giáo hoàng 'chí cao hướng xa' nhưng lòng tham lại không đáy kia tuyệt không chỉ muốn khống chế một đế quốc. Nhân lúc bọn họ mở rộng phạm vi thế lực sang các đế quốc khác, ta sẽ âm thầm liên lạc với các thế lực chống đối quang minh giáo đình, lại có thành Cíphal sau lưng Frey làm hậu thuẫn, một khi phát động lực lượng ẩn giấu sẽ khiến Giáo đình triệt để mất đi sức mạnh."

"Đêm qua, ta đã tận hết khả năng kéo dài thời gian, ai biết lão giáo hoàng kia đột nhiên nghĩ ra chuyện mang ta đi nhìn chiến lợi phẩm của lão, mà ta không có cả thời gian và cơ hội để báo tin cũng không có!"

Âm sau cùng khàn đặc như phát ra từ cổ họng, sau đó, đôi mắt kia trầm lắng nhìn về phía Lâm Hoài, Berger đang đợi đáp án của cậu.

Lông mi Lâm Hoài run lên, giọng nói lại không thay đổi bao nhiêu, nói: "Thật có lỗi, trời đã khuya lắm rồi."

"Cậu không tin?"

Lâm Hoài hỏi ngược lại: "Vì cái gì nhất định bắt tôi phải tin anh?"

Berger mím môi, thở dài 1 hơi: "Đúng vậy, ta cần gì phải bắt cậu tin mình cơ chứ." Y trầm tĩnh một lát, "Cậu đi đi, trong khoảng thời gian này ta sẽ không quấy rầy, về chuyện chăm sóc cho lão tiên sinh Reggie

Arnold, ta đã an bài tốt nhất. Nếu cậu muốn đi, chỉ cần báo cho thị nữ kia 1 tiếng, chắc ta sẽ không rảnh để tiễn cậu rời đi.”

Lâm Hoài đi rồi, trong thư phòng rộng lớn mà trống rỗng chỉ thừa lại 1 cái bóng.

Berger một lần nữa nhắc bút lông chim, nửa ngày vẫn chưa viết được chữ nào, ngũ vị tạp trần mà nghĩ, vì cái gì hết lần này tới lần khác muốn Lâm Hoài biết chuyện chứ —— nhiều năm gió tanh mưa máu tranh vị đoạt quyền, cũng đâu phải chỉ còn 1 mình thì không chống đỡ nổi? Có những chuyện, chỉ cần mình không hối hận là đủ, sao phải để ý ánh mắt người khác nhìn người là tốt hay xấu đây.

Chỉ là, như vậy, trong lòng giống như có 1 lỗ hổng trống hoác, bốc ra hơi lạnh thấu xương. Đã đến bước này, không có gì phải hối hận, cho dù lúc ấy ——quyết định nhiều năm trước trong rừng rậm—— là một người trên vai đeo không chỉ là sinh tử vinh nhục của 1 người, điều suy tính đầu tiên vĩnh viễn không thể là chính mình.

Nghĩ như vậy, để vương trẻ tuổi phê lần lượt từng quyển tấu chương 1, cái vương toạ xanh vàng rực rỡ này, từ xưa đến nay đều chất chồng lên vô số thi cốt và máu tươi, còn có một ít thứ không thể không buông tha. Mà y đã ngồi vững trên vương toạ này, thì cần phải gánh vác mấy thập niên phồn vinh hưng thịnh của giang sơn đế quốc, cho nên thứ gọi là nhu tình, chưa bao giờ thuộc về y.

Chỉ là, y còn muốn hỏi, nếu thật không hề tin, vì sao còn mỗi ngày nấu canh thuốc mang tới. Nếu không phải vì hành động này, y tuyệt đối sẽ không đưa ra cái đòi hỏi tin tưởng quá đáng gì đó, vừa mới bắt đầu đã dùng ngôn từ ngu ngốc buồn cười, khiến y thật giống 1 kẻ yếu mềm. Y chưa bao giờ là người mềm yếu, chỉ cần y làm tốt chuyện một người đế vương nên làm là đủ.

Cánh cửa khắc hoa và cây cảnh bị đẩy ra, 1 cô gái chân thành đứng ở cửa, áo xanh trắng trong thuần khiết, ngọn đèn trong phòng làm nổi bật dáng người gầy yếu phiêu nhược kinh hồng (mỹ nữ uyển chuyển thướt tha).

Berger nhíu mày, cô gái này không phải ai khác, chính là lễ vật mà quang minh giáo đình đưa tới. sau khi Giáo hoàng chết, y đã quên mất, không nghĩ tới lá gan cô ta cũng không nhỏ, thừa dịp chạy đến thư phòng. Berger cũng không như trước kia cùng cô diễn trò: "Cô không ngăn người ở cung điện, chạy đến đây làm cái gì."

Nàng kia cũng không có vẻ đau khổ như Berger nghĩ, xem nhẹ câu vừa rồi mà nhỏ nhẹ: "Bệ hạ, thiếp mang đến 1 chút điểm tâm mới làm, bệ hạ nhật lí vạn ky (trăm công nghìn việc), mong ngài có thể nhận một chút tâm ý của thiếp."

Berger vốn nên căm tức, Lâm Hoài mới vừa đi không lâu, nữ nhân này lại chạy ngay tới xun xoe nịnh nọt, nghĩ đến nàng ta vốn nên đuổi ra ngoài mới là tốt nhất. Nhưng thấy nàng ta quỳ, đem hộp đựng thức ăn tinh xảo giơ lên cao quá đầu, chờ đợi câu trả lời của y, miệng lại nói: "Ta bây giờ không đói bụng, cô đến ngồi bên cạnh là được."

Cô gái xinh đẹp vui vẻ nói: "Vâng, bệ hạ của thiếp."

Nghe vậy, Berger ảo não xoa mi tâm. Y nghĩ, có lẽ cung điện này thật sự hơi vắng lạnh, nếu không ai lại nói đến đây ngồi với 1 người cực kì chán ghét kia chứ.

Lại qua một đoạn thời gian, Lâm Hoài đang thay thuốc cho Reggie Arnold, thấy người bệnh đã hôn mê nhiều ngày rốt cục chậm rãi mở mắt, không khỏi vui vẻ nói: "Bác trai, bác rốt cục đã tỉnh!" (Bá bá thì để là gì? = =)

Reggie Arnold suy yếu mỉm cười: "Cảm ơn cậu chăm sóc ta."

"Đều là chuyện nên làm mà." động tác trong tay Lâm Hoài không ngừng, quấn xong băng vải buộc lại, nghe Reggie Arnold nói: "Frey nó ——" tay run lên, khí lực hơi nặng, miệng vết thương sắp khép lại chảy ra tơ máu đỏ thẫm, Lâm Hoài vội vàng cởi băng vải: "Anh ấy mất."

Reggie Arnold cũng nở nụ cười: "Đứa nhỏ này tình thâm ý nặng, Frey nhà ta không nhìn lầm người."

"Bác trai." Lâm Hoài bất đắc dĩ cười khổ, "Cháu có làm được gì đâu."

Bàn tay tái nhợt của Reggie Arnold đặt lên mu bàn tay Lâm Hoài, hiền lành mà nói: "Cậu có thể làm đến mức này, đã thực không dễ dàng, ngàn vạn lần đừng tự coi nhẹ mình." Nói xong dừng lại nhắm mắt suy nghĩ một lát, "Có chuyện này, ta cũng không tin chắc lắm, nhưng sau khi vợ ta linh hồn ly thể, ta đã tra xét không ít tin tức về phương diện này, có vài thứ đã rất lâu, nhưng ta vẫn nhớ rõ, chỉ có hoa vãng sinh mới có thể chữa trị hồn phách vỡ vụn."

Lâm Hoài rung mình, lập tức nghĩ tới danh từ này có đề cập tới trong cuốn sách nhân nhạ đọc mấy hôm trước, trong lòng vừa động, kiên nhẫn nghe Reggie Arnold nói tiếp: "Hoa vãng sinh sống nơi cực bắc, nơi đây ngàn năm băng tuyết bao trùm, quanh năm không có mặt trời (nhưng vẫn sáng nhé), hoang tàn vắng vẻ, nguy cơ trùng trùng. Hiện giờ chỉ còn lại cậu là nguyện ý thiết tình với Frey, nếu ta có thể cũng muốn giúp cậu 1 tay, nhưng với bộ dáng này, dành hữu tâm vô lực. Hành trình đường xá xa xôi, ta cũng không thể xác thực là có thật hay không, đứa nhỏ, cậu nguyện ý đi hay không?"

Lâm Hoài nghiêm túc đáp: "Mặc dù là 1% khả năng cháu cũng quyết không bỏ qua!"

Reggie Arnold vui mừng nở nụ cười.

Ông chỉ có 1 đứa con trai là Frey, lúc này, đích thật là rất yêu thích đứa ,con dâu' chưa tiến hành hôn lễ này. Trên thực tế, giờ khắc này nội tâm mâu thuẫn và quán quýt không ngừng không tiện nói ra, kiên quyết của Lâm Hoài làm ông cực kỳ vừa lòng, mà đồng thời tâm tình đáng tiếc và xin lỗi càng thêm mãnh liệt.

Ông đem hi vọng hồi sinh Frey giao cho Lâm Hoài, không chỉ vì ý muốn của mình, mà còn vì ý nghĩ ông đã lớn tuổi, thời gian cuộc đời đã tiêu phần lớn vào báo thù rửa hận và hồi sinh cho thê tử, đã không còn bao nhiêu 20 năm nữa đi chờ đợi một phần kỳ vọng mong manh rằng con mình sẽ sống lại, mà cậu trai sạch sẽ nhanh nhẹn trước mắt này, có lẽ sẽ làm được.

Lâm Hoài viết cách điều chế thuốc cho nha đầu mấy ngày nay vẫn đi theo cậu. Cậu không nói nên lời câu tha thứ hay không sao cả với Berger, mấy cách điều chế này coi như 1 câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng ngày đó của y. Đúng hay không thì để y tự hiểu lấy.

Quả nhiên, ngày Lâm Hoài đi Berger không xuất hiện, thậm chí cũng không phái bất kì kẻ nào đi. Trên con đường dài ngoằng trong hoàng cung, Lâm Hoài để Reggie Arnold chậm rãi đi trước, từng bước bỏ lại sau lưng hoàng cung nặng nề, không hề quay đầu.

Những ngày này trời còn chưa sáng, Berger đã ngồi trên ngôi vị hoàng đế, tỉnh táo cao ngạo mà nhìn những quần thần ồn ào, tỉnh vô bất ngữ. Những cận thần trung tâm với nước đều mặt đỏ tới mang tai mà nêu ý kiến của mình, bị 1 câu của Berger khiến cho hoàn toàn mất đi hình tượng xưa kia —— "Quang minh giáo hoàng đã chết, quang minh giáo đình không có giáo hoàng mà phân tranh không ngớt, thừa lúc này có thể làm suy yếu thế lực giáo đình, một lần nữa thành lập giáo đình hướng về phía ta. ".

Tuyệt đại đa số người trong triều kiên trì sử dụng 1 khoản tiền lớn xây lăng mộ cho giáo hoàng, cũng vì vị pháp sư vong linh chết thảm trong khi đánh nhau với giáo hoàng viết sách truyền lại cho đời sau chiêm ngưỡng. Trừ điều này ra, bọn họ còn muốn nghiêm trị những người có liên quan đến vụ sụp đổ quang minh giáo hội, thừa dịp này đả kích ma pháp sư ám hệ. Lời nói của Berger không thể nghi ngờ là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược với quan điểm của bọn họ, thi cốt của giáo hoàng kính yêu còn chưa lạnh lại muốn tiêu trừ vây cánh của ngài, quả thực đại nghịch bất đạo!

Có thể tha thứ được việc thế lực của quang minh giáo đình trong nước sẽ từ từ suy thoái, nhưng sức mạnh tín ngưỡng không thể khinh thường, có người từng nói, tín ngưỡng còn quan trọng hơn cả tính mạng, huống chi là nhà nước thiên hạ!

Berger bị ngôn luận công kích vẫn lạnh lùng như cũ, không chút động lòng, không hề có dấu hiệu thay đổi ý kiến ban đầu. Một vị nguyên lão quyền cao chức vào ngày thứ 3 rút cục dứt khoát đứng ra nghĩa chánh ngôn từ mà cất cao giọng nói: "Nếu bệ hạ quyết tâm chống lại chúa trời, thần không đành lòng thấy chính mình xuống dốc, chỉ có thể lấy cái chết minh chí, nguyện bệ hạ biết chuyện này không ích gì ngoài việc phá hủy gốc rễ quốc gia cả!"

Điều này rõ ràng là thuyết giáo triều đình và tín ngưỡng đúng là gốc rễ của thiên hạ, thế nhưng không ai đứng ra phản bác, bởi vậy có thể thấy mọi người có bao nhiêu thiên về phía giáo đình. Kỳ thật mấy vị trọng thần này lúc quang minh giáo đình hoành hành vô kỵ cũng ít nhiều dây dưa lợi ích, quang minh giáo

đình sụp đổ, nhân lực vật lực bọn họ đầu đổ vào đều theo nước trôi sông.”Tín ngưỡng là gốc rễ lập quốc ” lời như vậy viết trên thánh kinh của giáo đình, vị cự thần tử này hiển nhiên tưởng thật.

Berge đứng lên, tươi sáng cười: ”Vậy ngài phải đi rồi, ai cũng không được phép ngăn cản lão, nếu không kết quả giống nhau!” Lời ấy vừa động, quần thần ồ lên, đều quỳ xuống cầu Berger thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Vị cự thần cũng rõ ràng, hô to: ”Bệ hạ dựa vào hành trình thí huynh (giết anh) mà leo lên ngôi hoàng đế, vốn tưởng rằng bệ hạ minh duệ bác học mới bằng lòng lưu lại trong triều, vì bệ hạ tấn chút lực mọn, lại không biết người tên hôn quân này lại làm ra chuyện bạc bẽo bạc này, ta thôi triều vậy!”

Dứt lời lao về phía vách tường, khí tuyệt bỏ mình, đi đời nhà ma.

Ai cũng biết việc đăng cơ là nghịch lân của Berger, mọi người động cũng không dám động, tất cả đều im miệng, triều đình thoáng chốc tĩnh lặng đến độ nghe được tiếng gió. Berger nắm chặt tay nổi lên gân xanh, đề xuống lửa giận trong lòng, kêu người kéo người nọ kéo đi, tiếp tục thảo luận chuyện về quang minh giáo đình.

Thái độ của Berge nói cho mọi người, muốn nói đỡ cho quang minh giáo hội, không có cửa! Những người còn lại nào còn dám thái độ cường ngạnh, nếu như Berger đáp ứng toàn bộ thì toi. Đương nhiên, Berger còn chưa hoàn toàn chối bỏ chỗ tốt của giáo đình, nhưng khôi phục lại chế độ loại giáo đường, lấy tiền của kiến thiết đạo đường dùng cho kiến thiết dân sinh có từ thời kiến quốc, chẳng qua tiền này y dùng để mở y quán học đường mang danh nghĩa quốc gia, tránh cho mọi việc tốt đều bị chiếm hết.

May mắn còn tồn tại những thần tử biết phát huy chỗ tốt lớn nhất của mình, tinh thần sáng suốt làm cỏ đầu tường (bỏ theo hướng ánh sáng), trong nháy mắt thay đổi phe cánh, lại phát hiện ý kiến của Berger có không ít chỗ lợi của việc quốc hữu, dần dần vùi đầu vào đề tài cải cách, không khí ngoài ý muốn hoạt động, ngược lại nảy ra không ít chủ ý nham hiểm nhằm chèn ép thế lực của giáo hội.

Mặt trời lên cao, ngôn luận trong triều bất đồng, Berger không lộ ra vui vẻ, nhưng cũng thầm thở phào 1 hơi, vẻ mặt lạnh lùng vẻ mặt đã thoáng mềm xuống. Y nhìn về mặt tường hoa cương lấp lánh ánh mặt trời, thất thần mà nghĩ.

—— Lần này tạm biệt, quả nhiên cũng là lần cuối.

73. Chương 73

Knoch đi ra từ thôn nhỏ, nghe được tin dữ, nam nhân cao gần 2m này trên đường cái biết được tin chính xác trong miệng Lâm Hoài, suýt nữa ngã đi, nước mắt nước mũi ròng ròng, bộ dạng khó coi khiến người qua đường đều vây xem. Lâm Hoài để cậu truyền lời cho Clyde, chỉ nói mình có việc bận, tạm thời không thể quay về, Knoch lau nước mắt, không nói hai lời đã đáp ứng.

Không còn nỗi lo ở nhà, Lâm Hoài đầu tiên là mua một con ma thú phi hành ở nghiệp đoàn đấu giá, kỳ thật, nếu là có truyền tống trận ma pháp thì cậu càng muốn toàn bộ hành trình sử dụng ma pháp trận, đáng tiếc chỉ có giữa những thành thị lớn nhất mới có ma pháp trận, buồn bực nhất là vẫn không thể thực hiện bước nhảy không gian giữa các quốc gia, với cậu mà nói quả thật vô dụng.

Dẫn theo ma thú phi hành khổng lồ, Lâm Hoài lên đường.

Ma thú bay rất nhanh, trên bầu trời, Lâm Hoài đem mình bao lại như cái bánh chưng, vừa nhớ nhưng máy bay —— mặc dù bởi vì gặp tai nạn máy bay có 1 đạo cậu sinh ra bóng ma tâm lý với 2 chữ này, nhưng không có xui nhất chỉ có xui hơn, cảm giác cuối ma thú phi hành quả thực đúng là thời thời khắc khắc đều có ảo giác sắp đi đời nhà ma —— một bên oán trách thật sự quá lạnh rồi!

Bên tai là tiếng không khí lưu động ầm ào, ngẫu nhiên có chim chóc nhàn nhã bay qua, với cậu mà nói đúng là bầy rập trời cao mà, may mà ma thú này đủ chuyên nghiệp, mỗi lần đều ý thức được tình huống còn rất nhẹ nhàng bay tránh thoát. Sau nhiều lần, Lâm Hoài thậm chí đã trơ, có thể tự tại mà ăn chút điểm tâm, quan sát phong cảnh dọc theo đường đi không ngừng biến hóa.

Khí hậu càng ngày càng lạnh, lúc lọt vào tầm mắt là cảnh tuyết trắng cũng là lúc ma thú không bao giờ muốn bay nữa.

Mới đầu khi xuất hiện hiện tượng bay mệt, còn có thể dùng bảo bối bên trong không gian dụ dỗ nó, mỗi ngày cho nó tắm ôn tuyền khôi phục sức sống, về sau nó thà rằng dùng bộ móng vuốt ngắn ngủn so với thân hình khổng lồ bầu chạt nền đất như bò sát cũng không chịu võ đôi cánh quý giá kia 1 cái.

Lâm Hoài phát hiện trong không khí có loại uy áp nặng nề do ma thú cấp cao tạo cho ma thú cấp thấp, dưới tình hình chênh lệch cấp bậc này, ma thú phi hành không thể chịu nổi, căn bản cũng không muốn nhúc nhích, nằm trên mặt đất giả chết, giống như là một tấm da chó dính chặt vào nền đất.

Không có cách nào, Lâm Hoài đành phải đi bộ. Cậu chế tạo gậy leo núi, ván trượt tuyết, lúc có gió còn dùng dù để nhảy, để gió lạnh gào thét đưa cậu đi —— dùng mọi phương pháp có thể nghĩ ra, nhưng bắc cực thật sự quá xa xôi, hành trình hết ngày dài lại đến đêm thâu cứ như không có điểm cuối, cậu đúng là một con nhỏ bé con kiến, đối với mục tiêu xa tận chân trời mà nói, tiến độ mỗi ngày thật không đáng nhắc tới.

Cánh đồng tuyết không phải 1 địa thế dễ dàng bình an mà đi đến cuối cùng. Có những cạm bẫy mà mắt thường không nhìn ra được, 1 chân đạp hụt rơi vào trong tuyết, hay có những dòng chảy xiết dưới lớp băng, Lâm Hoài bất hạnh đạp lên vài lần, nước chảy quá nhanh mà không có bị đông cứng, lớp băng rất mỏng, không chịu nổi sức nặng, cả người nhúng một tầng lạnh, lớp băng còn làm làn da khô hanh nứt nẻ.

Lúc leo ngọn núi cao nhất thì Lâm Hoài gặp tuyết lở. Cũng không phải lần thứ nhất cậu gặp tuyết lở, nhưng lần này thật sự quá khoa trương, cứ như cả nửa dốc núi đều sụp xuống vậy. Lượng tuyết cực lớn cứ ầm ầm trút xuống, tuyết xóp cũng có thể phát ra tiếng ầm ầm! Lần này thật sự bị hù rồi.

Phản ứng đầu tiên của cậu chính là về không gian, đợi sau khi đi ra lại phát hiện cả người mình đều là lơ lửng giữa trời, dưới chân hoặc là nói chung quanh vài mét hoàn toàn không có chỗ chạm đất, thân thể không khổng chế rơi xuống đất. Hai tay cầm búa phá băng muốn tìm 1 chỗ có thể mượn lực nhằm giảm bớt lực rơi nhưng không tìm được.

Cậu lại không dám sử dụng tùy ý quyền trục truyền tống, vì hoàn toàn không biết điểm truyền tống kế tiếp là ở nơi nào, cho dù số lượng khá nhiều nhưng nếu đưa cậu ra ngoài Tuyết Vực vậy mấy tháng này vất vả đều uống công. tầng tuyết phía dưới chắc chắn đủ dày, chỉ cần giữ lại một hơi có thể về không gian chữa là được —— tâm tư xoay chuyển vòng vòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, không đến mấy giây, giống như vật rơi tự do bị ném xuống dưới lớp tuyết dày.

May mắn không có bị vùi xuống dưới, may mắn còn có thể sống được.

Toàn thân đau nhức, chân cũng không đứng vững, ánh mắt phía trước trắng xoá một mảnh, đi hai bước suýt nữa lại té xuống, có thể tùy thời xuất hiện tuyết lở lần thứ hai, cậu nhất định phải nắm chặt thời gian rời khỏi nơi đây. Cơ hồ là bỏ đi, cuối cùng hoàn toàn là chạt vật lặn về phía trước. Đằng sau tuyết lở không ngớt, mấy lần thiếu chút nữa té xuống không đi ra ngoài được, khá tốt là vẫn qua.

Lâm Hoài vào không gian kiểm tra tình huống thân thể, không xong rồi.

Lần té từ trên núi xuống kia, dù có tầng tuyết dày đỡ nhưng cánh tay bị mặt đá sắc nhọn đâm thủng 1 vết thương dài nửa xích, máu đã đông, nghiêm trọng nhất chính là cậu hoài nghi lực phủ ngũ tạng đều đã dời vị trí, cái gì đã ăn đều bị phun hết ra. Bất đắc dĩ phải tĩnh dưỡng một thời gian ngắn trong không gian.

Càng gần cực bắc, tuyết dày cao hơn đồi, mỗi bước đi đều là khiêu chiến với thể lực, mồ hôi trên trán bị gió thổi qua đông lại thành hạt băng, trên người quần hàng tầng áo bông dày nhưng vẫn lạnh lẽo, hoa tuyết rơi trên mặt mà không cảm giác được độ ẩm, giống như khuôn mặt đã đông đá rồi vậy.

Trong giá lạnh thấu xương, sự ẩm áp trong không gian có thể coi như mùa xuân, đi lại nhiều, da dễ nứt nẻ hết cả, Lâm Hoài xui xẻo nhện không được chạy vô ngâm ôn tuyền. May mắn nước ôn tuyền trong không gian có kết quả trị thương rất khá, nếu không, cậu sẽ biến thành toàn thân da nứt nẻ không biết chừng.

Mà 1 giây đồng hồ chui ra khỏi không gian kia, thật đúng là quá sức giày vò, có thể tưởng tượng được đột nhiên chui ra không phòng tắm ấm áp lại thấy bên ngoài là tam cửu thiên (27 ngày sau đông chí, được coi là lạnh nhất trong năm), cực kì muốn đi chết, mỗi ngày tới tới lui lui như vậy, coi như rèn luyện ý chí vậy. Lâm Hoài bị thức phát hiện, tinh thần lực của cậu dưới hoàn cảnh ác liệt tàn phá mà nhanh chóng tăng trưởng.

Trong không gian sức sống bùng bùng, đủ loại hoa tươi tranh nhau khoe hương toả sắc, những cây ăn trái nặng trĩu quả, thực vật ma pháp trong veo như nước, trong không khí phiêu tán mùi hoa quả chín và tiếng chim chóc côn trùng kêu vang. Con ma thú phi hành và 2 con ma thú đi bộ kia để vào đây, nhàn nhã nằm bên bờ hồ, dựa vào tảng đá, vung vẩy đuôi, ngửa đầu ré 1 tiếng về phía bầu trời.

Lâm Hoài thấy sự đối lập này mà tức điên, lúc cậu tâm tình không tốt liền lôi 3 con ma thú lười chầy thây này ra ngoài, nhìn thấy chúng nó làm bộ đáng thương run lập cập thì thấy thoải mái lên không ít. Hai ngày này, ba con ma thú cứ nhìn thấy cậu thì bỏ chạy, cứ như kiểu cậu là diêm vương xuất quỷ nhập thần, nào còn nửa điểm tôn kính như đối với áo cơm cha mẹ tôn kính nữa chứ?

Trên cánh đồng hoang vu trải dài vạn dặm, chuyện bất hạnh nhất rốt cục cũng xuất hiện, Lâm Hoài tìm không ra phương hướng ;A;. Đạp vào mắt ngoại trừ màu trắng cũng chỉ còn màu trắng, lúc vừa bước vào vùng đất này còn có thể căn cứ vào kim chỉ nam mà phán định phương hướng, giờ kim chỉ nam cũng không dùng được, cứ như bước vào 1 vùng đất chết không có sự sống vậy. Ngày đêm không hề thay phiên, nhìn không thấy ánh mặt trời, chỉ thấy cánh đồng tuyết trải dài vô hạn trong bóng đêm, đến cuối cùng hầu như đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có bên tai tiếng gió thổi ào ạt, nhờ đó mà xác thực mình đang tồn tại.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù không bị chết đói, cũng chỉ có thể loanh quanh ở đây, vĩnh viễn không ra được — Lâm Hoài quyết đoán ném cái kim chỉ nam đã vô dụng xuống dưới đất, tay chân cứng ngắc, đáy lòng lạnh lẽo, trong đầu chỉ còn ý nghĩ trên.

Trong bóng đêm cảm giác giống như đang ở luyện ngục, không có thị giác, không có khứu giác, dần dần thính giác và xúc giác cũng chết lặng, ngẫu nhiên trong khổ tìm vui nháy nháy như 1 con cương thi, ngoại trừ đi đường vẫn là đi đường. Những tri thức học được trước kia hoàn toàn vô tác dụng, sách về nơi này ít đến đáng thương.

Cứ đi không có phương hướng hơn mười ngày, Lâm Hoài ở trong không gian thờ vắn than dài, ba con ma thú vui mừng mà chạy, một khắc cũng không chịu an bình, có lẽ là nhận thấy tâm tình Lâm Hoài đang cực độ không xong, cho nên mắt lớn trừng mắt nhỏ, từng chút 1 lại gần Lâm Hoài, dừng lại đẩy nhau lên trước, cuối cùng cả lũ cùng đầu vào người Lâm Hoài, giống như đang lấy lòng cậu.

Lâm Hoài sờ sờ đầu bọn ma thú, vài con ma thú tằm bổ trong không gian mà bộ lông càng thêm mềm mại, Lâm Hoài không khách khí xoa nắn, giống như khi Frey còn ở bên người, nghịch ngợm mà vẫn vô làm loạn mái tóc của y, không cam lòng mà móc ra bình thủy tinh chứa linh hồn Frey, cũng không quản Frey có nghe được hay không, hung hăng nói: "Từ nay về sau anh phải bồi thường cho em thật nhiều vào đây, có nghe hay không!"

Vẫn phải ra khỏi không gian.

Hôm nay, chân trời xuất hiện cực quang xanh tím, bầu trời âm u có những dải cực quang phản chiếu sáng ngời, băng tuyết bao trùm mặt đất bày ra cảnh tượng chưa từng có — Lâm Hoài nhìn thấy 1 cửa điện có những cột đá ở xa xa, cao mấy trăm thước, trên cột điêu khắc họa tiết trước đây chưa từng gặp, giống là một loại dây leo, hoặc là cự thú.

Có lẽ là ảo ảnh đi, mặc dù trong lòng không xác định mà nghĩ như vậy, hai chân lại vô thức chạy về nơi đó, nhớ 1 phần vạn thôi, chỗ đó có hoa vãng sinh thì sao?

Cực quang rất nhanh thì biến mất, mặt đất lại lần nữa chìm vào bóng tối. Lâm Hoài cầm theo đèn ma pháp, ánh sáng yếu ớt chỉ thấp sáng được 1 địa phương nhỏ, lần mò đi tới. Kỳ quái là tuyết dưới chân, mềm như bông vậy, dùng ngón đèn chiếu xem, là tuyết xốp hoặc cực tuyết.

Ngay lúc cậu còn đang nghi hoặc không hiểu thì 1 lực lượng hấp dẫn cậu đi về phía trước, cảm giác như đang chìm trong bể nước, mềm nhẹ, lại giống như có hợp xương nhẹ nhàng mê hoặc tâm trí, thời gian đối với Lâm Hoài lúc này mà nói tất nhiên là mất khái niệm, nếu cậu có thể gạt lại tình cảnh này sẽ biết cái xác không hồn có bộ dáng chân chính ra sao.

Dây chuyền ngọc trong giây lát bỗng rực, kéo thần trí của Lâm Hoài quay về, cậu mới phát hiện lúc trước mình bị vây trong mộng cảnh, mà sau khi mở mắt, cậu sợ ngây người.

Cái gì thiên đường, cái gì thế ngoại đào nguyên, đều không miêu tả được cảnh đẹp trước mắt.

Những đoá hoa màu lam tím nở từng chùm trên mặt nước, giống như hồ sen dày đặc lá hoa giữa ngày hè, dưới lá sen là sương mù lưu động, khiến những bông hoa như mộng lung, nhìn không rõ ràng, tăng thêm vài phần mơ hồ, vài phần xa xăm.

Con bướm đen nhanh nhẹn vỗ cánh ẩn hiện trong làn mưa bụi, đen mà lại không đen, khi vỗ cánh tản ra ánh sáng óng ánh. Bên ngoài mặt nước rộng lớn là những rặng liễu cao vút, những đình đài lầu các ngấm cảnh, ban công chạm ngọc bao phủ trong màn mưa bụi. Thật là oanh oanh yến yến xuân xuân, hoa hoa liễu liễu chân chân.

Mà cậu đã chỉ thiếu nửa bước nữa đã rơi vào trong nước, nếu không phải dây chuyền ngọc đánh thức cậu khỏi cơn mê, có lẽ đã thành 1 vong hồn dưới cảnh đẹp. Nhưng giờ phút này cậu cần bản không thể nghĩ về chuyện mình vừa dạo 1 vòng quỹ môn quan trở về, cậu chỉ nghe được tim đập âm âm, hưng phấn tột đỉnh.

Cậu nghĩ, nếu không đoán sai, có lẽ, cậu thật sự tìm được rồi, hoa vắng sinh.

74. Chương 74

Có lẽ là nhất thời đắc ý nên Lâm Hoài sơ sót một sự thật, nơi này so với băng sơn tuyết lĩnh lúc trước chỉ có lạnh hơn chứ không kém. Cần bản không thể dùng lẽ thường để suy đoán, hình dung dị thường hoặc điên cuồng có lẽ có thể chuẩn xác hơn chút ít. Cho nên, khi Lâm Hoài tỉnh táo lại, cả người run lấy bầy.

Run run lấy cái chai thủ tinh trong túi ra, đầu ngón tay che một tầng băng mỏng, đó là mồ hôi tay toát ra, tay như bị đông cứng, khó có thể khống chế. Cái bình trong suốt đã trống không, lưu quang nhỏ vụn đã biến mất, Lâm Hoài căng thẳng, lại phát hiện xung quanh có vài điểm sáng vây quanh cậu chậm rãi chuyển động, Lâm Hoài đưa tay mở bình, điểm sáng tụ tập trong tay cậu sau đó như ong vỡ tổ mà chạy về phía hoa trì vô tận, biến mất trong làn sương mù ướt át.

Lâm Hoài không kịp chờ vội về ngay không gian, lòng vẫn còn sợ hãi, lại quần thêm mấy cái chăn bông lên người, uống thêm 1 ly trà gừng nóng hổi lót bụng, lúc này mới bình tĩnh lại. Ở trong không gian ngủ ba ngày ba đêm, lúc này mới khoan thai đi ra ngoài xem xét liệu có điều kì diệu nào xảy ra không, chẳng hạn như tự dừng trên trời rơi xuống 1 Frey chẳng hạn.

Mà sự thật là, không có gì cả. Vẫn là dòng nước như thật như ảo nước chảy từ trên núi xuống, bướm đen tụ tập thành đàn bay múa, sương mù cả ngày không tiêu tan, cảnh trí bờ bên kia cũng không quá mức rõ ràng. Tĩnh cớ có thể nhìn thấy có thần tiên bay nhanh qua, lại giống như nghe được tiếng đàn ca lá lướt, phảng phất như người bên bờ kia đang dự yến hội.

Chẳng qua là, cảnh này quá cổ đại rồi.

Kỳ thật, nơi này vốn cũng chỉ có một hoa trì, hoa vắng sinh có khả năng nhiếp hồn mê tâm, ngửi mùi hoa lâu có hại vô lợi, thậm chí còn có thể bị vùi lấp trong ảo cảnh cho đến khi kiệt lực mà chết. Chỉ có điều, Lâm Hoài mỗi ngày bởi vì thời tiết quá lạnh mà chỉ ở bên ngoài có chốc lát, nếu không cho dù có 10 cái dây chuyền ngọc cũng không có cách nào kéo cậu về được.

Mà nếu nói cho đúng thì mấy người và phòng ốc kia đều là Lâm Hoài huyền tượng trong đầu, chỉ có điều trong tiềm thức cho rằng nơi này nên có bộ dáng như vậy mới thấy được cảnh tượng này, nhưng trí nhớ kiếp trước đã qua lâu rồi nên lúc này mới có tình huống cảnh vật không rõ ràng.

Lâm Hoài ở trong không gian đặt 1 cái đồng hồ cát lớn, 1 ngày lật 1 lần (đồng hồ chảy hết mất 24h), lúc lật đồng hồ cũng là lúc ra khỏi không gian. Mỗi ngày đúng giờ đi ra nhìn, lại vì không chịu nổi giá lạnh mà lập tức biến thành rùa đen rút đầu trở về, không khỏi bắt đầu lo lắng, nếu Frey bất thành linh hồn bỏ ra khỏi hồ rồi đi mất trong lúc cậu đang ở trong không gian thì tiêu.

Cậu liền chặt 1 cái cây rồi làm 1 cái băng gỗ, làm vài lần mới được 1 thành phẩm, rất là vừa lòng, dùng khối băng quần tẩm băng dài 1 thước rộng nửa thước cắm trên mặt đất, mặt băng sạch sẽ, sau khi cưa ra hình dáng thì đã dùng giấy ráp mài qua, mặt trên chỉ có mấy chữ to màu đỏ: Xem! Nơi này có người.

Hơn một tháng, vẫn không có động tĩnh. Lâm Hoài không dám nghĩ liệu có phải đã sai rồi không, hoặc có lẽ hoa vãng sinh căn bản không có tác dụng tu hồn tái tạo thân thể. Cậu ăn ngủ ngủ ăn, cứ nhiên mập lên. Cậu giận dỗi mà nghĩ, nếu Frey còn không hiện thân thì cậu sẽ đi trước, dù sao cũng là Frey bỏ rơi cậu trước, vì sao cậu lại không thể làm như thế với y?

Ôm ý nghĩ như vậy, mới đầu tâm tình quần quýt khó tả, trần trọc nửa đêm cũng không ngủ được, sau đó ngủ quên đến tận nửa ngày hôm sau. Cậu biếng nhác mà mặc xong quần áo, đánh răng rửa mặt, lại nấu cho mình một nồi cháo thơm ngào ngạt, lúc này mới theo thường lệ đi ra ngoài.

Bên cạnh cái bảng lẻ loi có một người cuộn mình tránh ở phía dưới, y phục trên người rất là kỳ quái, trông giống y như là vợ mấy cái lá đắp vào vậy. Gò má người kia đã nhìn vô số lần, nhắm mắt lại cũng có thể dùng ngón tay miêu tả ra được, mái tóc dài màu mực dính chút băng, tăng thêm vài phần cảm xúc, vóc người của hắn tốt lắm, nếu không phải đang cống đến xanh cả người, cẩn thận một chút còn có thể thấy hắn đang run rẩy, thì trông rất giống 1 pho tượng hoàn mỹ.

Lâm Hoài thấy hốc mắt mình hình như hơi ươn ướt, tầm mắt trở nên mơ hồ, nước mắt giống như cả đời chưa chảy qua giờ phút này đều thi nhau mà tuôn rơi. Cậu sai bước đi tới, ôm người nọ: "Rất cực cũng thấy anh, em còn nghĩ lần này anh không sống được nữa rồi!"

Người nọ suy yếu không có khí lực, giọng bé như muỗi kêu nhưng vẻ mặt chuyên chú, giống như đang nói 1 câu rất quan trọng. Lâm Hoài dán lỗ tai bên môi hắn mới nghe thấy hắn nói một chữ: "Lạnh ——"

Trở về không gian Frey rất nhanh đã sinh long hoạt hổ trở lại. Trong không gian vốn có quần áo của hắn, một phen rửa mặt nghỉ tạm, tinh thần tỉnh táo hẳn lại. Trùng sinh 1 lần không chỉ mang tới cho hắn 1 tính mạng mới, 1 thân thể khỏe mạnh, còn có sức mạnh được tăng cao 1 bậc.

Frey ngồi chồm hổm một bên xem Lâm Hoài nấu thuốc, tâm tình dị thường vui vẻ. Nhưng Lâm Hoài nhìn hắn thì trong nháy mắt toát ra tình tự khác, sau đó không nói gì. Cẩn thận dè dặt nói: "Lại nói tiếp lúc ấy tình huống khẩn cấp, anh không kịp nói gì với em, nhưng anh rất vui em vì anh đi đến bước này, nửa đời sau anh đều cho em, em nói đi, muốn anh làm thế nào đây, núi đao biển lửa gì anh cũng không từ!"

Lâm Hoài nhìn không chớp mắt vào nồi dược liệu, Frey còn đang ngồi bên chờ câu trả lời của hắn, vẻ mặt yếu ớt hiếm thấy, rất cực không nhịn được phì 1 tiếng cười cười, đề thấp tiếng nói, học giọng Frey nói chuyện: "Lạnh~~" sau đó cười đến đau cả bụng.

Trán Frey xuất hiện mấy sợi gân xanh, hắn tóm lấy bả vai Lâm Hoài: "Không cho cười anh." Lâm Hoài mới không thèm để ý tới hắn, vẫn mừng rỡ vui vẻ: "Anh quần được em chắc."

Frey gần gũi nhìn người trước mắt, trong không gian hương hoa nở rộ, ấm thơm mát say lòng người, cả thế giới như an tĩnh lại, cách nhau chỉ 1 bàn tay, bên tai chỉ còn lại tiếng tim đập hoảng hốt nói: "Chúng ta hôn môi đi."

Lâm Hoài còn đang bất ngờ, đã có một đôi tay dùng sức kéo cậu vào ngực, đập vào 1 lồng ngực rộng lớn, giữa răng môi tràn ngập hương vị không thuộc về mình. Cậu không nghĩ được gì cả, những oán niệm, lo lắng, cô đơn trong khoảng thời gian này, cậu đều không nhớ nổi, mà người đang ôm cậu hôn cậu lại chân thật như vậy, chân thật đến độ những tháng cách xa gần đây chỉ như kính hoa thủy nguyệt, bọn họ chưa từng tách ra.

Lâm Hoài không tự chủ vươn tay ôm cổ Frey, bọn họ vốn đang ngồi xổ, Lâm Hoài liền đẩy ngã Frey, hai người nằm trên mặt đất, nhưng không ai kịp nghĩ trên mặt đất có gì không tốt, dùng sức yêu cầu lẫn nhau, phảng phất như đem linh hồn ra dung hợp cùng một chỗ cũng không đủ.

Ngón tay Frey linh hoạt, hắn khẽ vuốt qua làn da Lâm Hoài còn bị tổn thương do giá rét, đoạn thời gian này, chỉ cần vừa ra khỏi không gian sẽ xuất hiện tổn thương loại này, căn bản không để ý nhiều, Frey ngược lại vừa yêu thương vừa khổ sở, hắn không nỡ thương tổn Lâm Hoài dù chỉ 1 chút xíu, vậy mà em ấy lại vì mình thật sự đến cánh đồng hoang vu vô căn cứ trong truyền thuyết này.

Đầu ngón tay ở mỗi miệng vết thương lưu luyến không đi, cấp bách đụng chạm khiến Lâm Hoài hơi khó chịu, cuối cùng ngưng lại nụ hôn dài, thở dốc nói nhỏ: "Thực xin lỗi, anh không nên làm như vậy."

Lâm Hoài mặt đỏ bừng, cười nói: "Lại lạnh rồi sao?"

Frey trừng cậu: "Em đừng có nhìn anh như vậy, lực khống chế của anh không tốt như em tưởng tượng đâu."

Lâm Hoài thoáng cái liền hiểu được ý tứ của hắn: "Ai muốn lực khống chế của anh tốt làm gì." Nói xong hận không thể cắn đứt đầu lưỡi, lời này nói ra cứ như là cậu có ý đồ gì khác ấy!

Frey nhần nại đến khó chịu, trán đã mướt mồ hôi, kiên trì lắc đầu: "Vậy cũng không được, em còn chưa trưởng thành."

Lâm Hoài đếm ngày: "Tính thời gian thì lễ trưởng thành của em đã qua lâu rồi."

Frey vẫn cười xoa nhẹ tóc cậu: "Vậy cũng phải đợi cho qua nghi thức mới được." Biểu tình kia, giọng nói kia, cứ như mình là 1 đứa nhỏ không nghe lời vậy, Lâm Hoài lưu lại một câu "Tốt thôi" rồi hoa hoa lệ lệ đi ra ngoài, cậu buồn bực nghĩ, rốt cuộc mình lên cơn gì mà tự nhiên lại đi đồng tình với y, ngược lại mình thấy khó chịu, vì cái quái gì thế không biết!

Frey thấy bóng lưng Lâm Hoài biến mất mới thư thái chút ít, cầm bát thuốc đã lạnh lên uống từng ngụm 1, Lâm Hoài đã quên cường điệu, là bởi vì Frey ở bên ngoài cố gắng đến phát run nên mới sắc bát thuốc có tác dụng khu hàn ấm người, tăng cường khí lực này, nếu không mấy ngày tới Frey sẽ rất khó chịu.

Chẳng qua như đã nói, ở 1 phương diện khác, Frey thật là được lợi nhiều.

Frey trải qua chuyện này, thuận lợi thăng thành Pháp thần, rời khỏi băng nguyên rất dễ dàng. Lâm Hoài tò mò hắn lợi hại như vậy, sao lúc ấy lại lạnh đến phát run, đương nhiên, Frey sẽ không thừa nhận bởi vì thân thể mới này của hắn từ nay về sau không có sức chống cự với giá lạnh, hắn chỉ biết dùng phương thức Lâm Hoài không thể kháng cự dời đề tài này đi.

Rời khỏi băng nguyên, trời đã vào đầu hạ, thay áo bông ra, Lâm Hoài đắc ý mà mặc áo ngắn tay quần short rêu rao khắp nơi, nếu không phải Frey cường ngạnh ngăn cản, có lẽ cậu thật sự sẽ học mấy dong binh cao lớn uy mãnh, lấy áo buộc bên hông, lộ ra cơ ngực cơ bụng rắn chắc rồi. Chẳng qua dù cậu có muốn thì cũng không có gì mà khoe, cho dù cố nghĩ mấy kẻ cường tráng cơ bắp không phù hợp thẩm mỹ của mình thì vị chua nồng nặc trong giọng nói cũng không thể khinh thường—— có luyện tập nhiều đi nữa cũng chỉ là 1 thằng nhóc gầy khẳng khiu như con gà vật lông mà thôi, thật phi logic mà!

Càng gần về đến nhà, Lâm Hoài càng ử rữ, cậu che dấu rất khéo, nhưng không tránh khỏi mắt của Frey. Vài ngày sau, cách nhà còn 1 ngày đường, trong 1 phòng thuê tốt nhất ở một quán cơm ven đường, Frey rốt cục hỏi ra vấn đề vẫn áp lực trong lòng: "Gần đây em làm sao vậy?"

Lâm Hoài ghé vào trên bàn, đùa bỡn ly nước, trả lời cho có lệ: "Em rất khỏe mà, sao anh lại hỏi như vậy?"

Frey một tay kéo Lâm Hoài lên, thấy Lâm Hoài không yên lòng đem ly nước đổi tới đổi lui, đoạt lấy cái chén, nghiêm túc hỏi: "Anh mà còn nhìn không ra em khác thường thì quá thẹn với tình cảm vẫn luôn treo bên miệng. Đừng vòng vo với anh, rốt cuộc em làm sao vậy?"

Lâm Hoài nghĩ, em đang lo phải nói sao với người nhà cơ, làm sao nói với anh đây. Ngẫm lại, hay là thừa nhận nói: "Có chuyện, nghe có vẻ rất kinh ngạc, nhưng anh cũng là người chết sống lại, cũng không có gì đáng ngạc nhiên hơn, em chưa từng nói cho ai biết, coi như là một bí mật đi." Liền đem chuyện cậu sống lại nói ra, giải thích thêm, "Mấy bay gặp rủi ro, giống như là cưới ma thú phi hành bay bị rơi xuống."

Frey hỏi: "Vậy trước kia tên em là gì?"

"Lâm Hoài."

Frey đọc 2 chữ này thật chuyên tâm, 2 thể giới ngôn ngữ cách biệt một trời, nhưng Frey vẫn thành công không hề sai lầm mà chuẩn xác gọi ra, lại nói: "Anh gọi em là Luxi nhé, đời trước đã qua, anh quen em khi em là Luxi. "

"Đều được." Lâm Hoài cười nói, sắc mặt u ám.

Frey lặng im một lát, nói ra ý nghĩ quan trọng nhất đối với Lâm Hoài đang lâm vào bế tắc: "Nếu em để ý truyền thừa huyết mạch nhà Locke, vậy chỉ cần anh còn sống 1 ngày điều đó sẽ không có khả năng, anh không đáp ứng. Nhưng nếu em muốn công đạo với ông thì anh sẽ giải quyết."

Lâm Hoài trước mắt sáng ngời, giống như thấy được bức tường chắn trước mặt âm ỉ sục sạo. Đúng vậy, cậu rất cuộc là để ý cái gì chứ, nhà Locke cần truyền thừa, để cho dòng họ này vĩnh cửu truyền lưu, truyền nhân bất hủ, gia tộc không dừng. Thế giới này vốn cũng không coi trọng tuyệt đối quan hệ hôn nhân theo huyết mạch, theo lý luận của thế giới trước, nhà Locke đã biến mất, cậu chỉ gánh vác cái họ Locke mà thôi.

Nghĩ thông rồi, cậu cười khanh khách mà hỏi thăm: "Anh nghĩ giải quyết như thế nào đây?"

75. Chương 75

Frey ngày hôm sau mang về 1 đứa nhỏ, quả thực khiến Lâm Hoài choáng váng, đứa nhỏ này chắc là do ngày trước quá cơ khổ, hai má không hề mướt mà đáng yêu như những đứa bé cậu đã gặp, đôi mắt có vẻ rất lớn. Gầy teo nhỏ nhô vào trong tay, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại. Lâm Hoài cổ họng ấp úng mà hỏi thăm: "Đây là chủ ý tuyệt diệu của anh?"

Frey nhú mày: "Em không hài lòng sao, nếu không anh đi đổi đứa khác."

Đứa nhỏ như nghe hiểu lời của Frey, mím môi nước mắt rùng rùng, Lâm Hoài luống cuống chân tay mà tiếp nhận nó dễ dàng: "Cứ như vậy đi, chúng ta không đổi." Vừa dứt sẹo mà ôm nó đùng đưa, cả buổi mới lờ được nó ngủ. Lâm Hoài cứ như đánh nhau 1 trận xong vậy, hỏi, "Đứa nhỏ này anh lấy ở đâu ra thế?"

Frey đáp: "Trong xóm nghèo có bán rất nhiều, nhưng thằng nhóc này là nhặt được từ trong đồng rác, 9 phần 10 là do nhà nào nuôi không nổi đành phải ném, vốn anh định dùng tiền mua một đứa, kết quả lại gặp nó, à, anh còn tắm rửa cho nó 1 lần rồi, em không biết lúc đầu trông nó y như con mèo nhỏ vậy."

Lâm Hoài nghe xong cũng không đành lòng, cũng biết đứa nhỏ này nếu không gặp được Frey, chỉ sợ cũng chết đói, tiện nói: "Được rồi, đã gặp, coi như làm con nuôi của em đi."

Frey không hài lòng mà nhếch mày: "Là con của chúng ta."

"Nó họ Locke, tất nhiên là con em." Lâm Hoài kiên trì.

Frey đoạt lấy: "Thế anh ném nó đi là được."

Đối mặt với người xấu, mặc dù Lâm Hoài cho rằng điều này thật không đáng tranh chấp, nhưng vẫn thỏa hiệp: "Vây của chúng ta là được. "

Trở lại thôn, bởi vì đã gửi thư trước nên đội ngũ tới đón quả thật khổng lồ. Clyde, Vivian, Knoch, ngoài ý muốn còn có cha mẹ của Frey, thì ra ngày ấy Reggie Arnold cầm nước sinh mệnh Berger đưa cho, cứu lại được vợ mình, kêu Knoch đưa mình tới vùng thôn xóm xa xôi này, nơi này khí hậu hợp lòng người, khung cảnh đẹp, là 1 chỗ an dưỡng lúc tuổi già tốt.

Các nhân vật quan trọng đều ở đây, ánh mắt của bọn họ từ kinh hỉ rất nhanh chuyển thành ban ngày gặp quỷ. Lâm Hoài đặc biệt, nhất là khi một đám người thấy người chết sống lại thì không để ý, nhìn thấy đứa nhỏ trong lòng mình mà khiếp sợ không thôi, đứa nhỏ vẫn còn khá vàng vọt, điển hình do dinh dưỡng không đầy đủ, không biết còn tưởng rằng cậu ngược đãi nhi đồng đây.

Frey thần nhiên hơn, hần cao hứng ôm cha mẹ mình, trải qua bao nhiêu năm, rốt cục một nhà đoàn viên. Lại thăm hỏi người hầu Knoch của mình một phen, cười cười nắm bả vai Knoch cùng với cha mẹ đi về. Knoch ngoái đầu lại nhìn Vivian, chỉ là Frey dùng rất nhiều sức, gã lại không dám ngỗ nghịch lão đại nhà mình, đành không cam lòng theo sát rồi đi.

Clyde cười tủm tỉm nói: "Tiểu thiếu gia, lễ trưởng thành lần trước còn chưa hoàn thành, lần này cậu không thể chạy nữa đâu."

Lâm Hoài vội vàng đáp: "Đương nhiên sẽ không."

"Vây là tốt rồi." Clyde cười nói, "Ta đây có thể một lần nữa đặt mua đồ, lần này nhất định phải cử hành một lễ trưởng thành oanh động toàn trấn mới được." Dứt lời, cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Vivian đang muốn nói lại thôi, "Tốt lắm, ta cũng không nói nhảm nhiều nữa, thời gian vẫn là lưu cho tuổi trẻ mấy đứa đi."

Vì vậy, đoàn người tan hết, Lâm Hoài mới chú ý tới ánh mắt Vivian đỏ như thỏ, nước mắt vòng quanh, đầm đìa đáng yêu mà nhìn Lâm Hoài, ủy khuất nói: "Tiểu ca ca, anh rốt cục đã trở lại."

Lâm Hoài muốn giống như trước đây đưa cho cô cái khăn tay lau nước mắt, lại không nghĩ thằng nhỏ trong lòng đỏ hỏn rồi phun nước bọt phì phì (trẻ con hay thổi nước bọt giống cua ấy), giống như là muốn tỉnh dậy, vội vàng rút tay về, lúng túng nói: "Đừng khóc."

Vivian mở to hai mắt, cổ nén nước mắt không rơi: "Em còn lâu mới khóc, anh nói vớ vẩn. " sứt sứt mũi, "đứa nhỏ này xấu quá, từ đâu tới vậy?"

Thì ra đối tới đối lui, vẫn sẽ trở lại vấn đề này.

Lâm Hoài nghĩ thầm, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ phải sống ở trong thôn, nếu là bị cậu "nhặt về" vậy về sau sẽ bị bọn nhỏ khác chê cười. Khi Lâm Hoài vẫn còn là Lâm Hoài (kiếp trước), cha mẹ đi làm xa vài năm không trở về nhà, cậu còn bị bọn nhỏ nói là mình đã bị bỏ rơi, cậu rất ít khi mang thù nhưng vẫn đem chuyện này canh cánh trong lòng rất nhiều năm.

Vì vậy, Lâm Hoài mắt không nháy mắt tim không đập nhanh chóng biên ra 1 chuyện tình yêu đau đớn động lòng người. Cậu và 1 người phụ nữ xinh đẹp hiền lành yêu nhau, nhưng cậu lại có việc, kẻ thù cũng không ít, một ngày khi dạo chơi ngoại thành thì gặp được cường địch, nàng kia vì cứu cậu mà trọng thương, còn tâm tâm niệm niệm muốn sinh cho cậu 1 đứa con. Vì vậy đợi cô khỏe lại rồi mới gạo nấu thành cơm.

Lâm Hoài kể chuyện kể đến cao hứng, thậm chí còn thêm thắt không ít chi tiết, tỉ mỉ miêu tả, tỷ như nàng kia dựa vào cửa chờ cậu trở về, trên bàn bày đồ ăn nóng hổi, mà khi người ta trọng thương nằm trên giường thì tả càng thêm cẩn thận. Cuối cùng kể xong, nghĩ lại cũng tự thấy sợ, ngưng ngưng quan sát về mặt Vivian.

Vivian quả nhiên nhìn cậu chằm chằm, nước mắt giữ không nổi, từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống: "Anh biết rất rõ là, biết rất rõ là em chờ thật lâu, chờ câu trả lời của anh."

"Em từng không ngừng khuyên bảo chính mình, anh không thuộc về nơi này, anh cuối cùng sẽ rời đi, nhưng lại cuối cùng nhận không được mà nghĩ, cho dù có ngày anh rời đi, cũng không ảnh hưởng tới chuyện chúng ta bên nhau, em sẽ vì anh tạo ra 1 mái nhà và bảo vệ nó, sau đó, có lẽ sẽ như cô gái trong lời anh, mỗi ngày đứng ở cửa thôn chờ anh trở về. Chỉ là, cho tới bây giờ, anh vẫn chỉ qua quýt có lệ. Em quá thất vọng vì anh. "

Nói xong, không chờ Lâm Hoài nói câu nào, nhìn sang hướng khác nhú mày, trong mắt lóe lên vẻ tức giận chán ghét, lách người đi qua.

Lâm Hoài nghẹn họng, bất đắc dĩ cười: "Thực xin lỗi, nhưng đã biết không có khả năng, cần gì phải nói thẳng ra. Cứ làm bộ không biết, thật tốt biết bao." Đây cũng là thái độ từ trước đến nay của Lâm Hoài, sự thật là, cậu cũng biết có chuyện 1 khi đã nói toạc ra sẽ không vấn hồi được.

Nghĩ lại lời Vivian vừa nói, đột nhiên nghĩ đến, câu nói sau cùng kia là có ý gì? Cho dù không có tình yêu nam nữ cũng đâu đến mức thất vọng chứ.

Chợt xoay người, đã thấy Frey đang đứng cách đó không xa tự tiểu phi tiểu nhìn về phía cậu, lại nghĩ tới câu chuyện vừa rồi, chỉ cảm thấy trong nhất thời áp suất không khí tăng mấy lần, gió to lạnh lẽo, mưa ào ào. Frey không nói gì, không lại gần mà chỉ đứng tại chỗ, khiến Lâm Hoài sợ chạy trốn chết.

Một đoạn thời gian rất dài sau, Lâm Hoài vẫn luôn không ngừng hối hận—— sao cậu lại tự dưng biên ra 1 câu chuyện vớ vẩn như thế chứ, không đạt tới hiệu quả dự tính thì thôi, lại còn bị Frey nghe lén; à sao cậu lại chạy đi chứ, ít ra cũng đứng lại giải thích cho Frey cũng tốt mà. Nhưng hối hận thế nào thì Lâm Hoài trong khoảng thời gian này hoàn toàn không tìm được Frey, thì ra 1 người vẫn luôn bên mình đột nhiên không còn, giống như là bốc hơi khỏi nhân thể rồi vậy.

Cậu đến hỏi vợ chồng Reggie Arnold, hai người chỉ cười, cười đến độ khiến cậu cả người rét run, họ lãng sang chuyện khác, lại thêm 1 đồng lớn lời khen ngợi các kiểu, kết quả, à, chưa có kết quả, cậu cũng rất ngốc mà bị dụ. Sau đó qua hỏi Knoch, chuyện Knoch ngưỡng mộ Vivian người trong trấn không ai chẳng biết không người không hiểu, nhưng Vivian 1 lòng chú tâm vào Lâm Hoài thì phụ nữ và trẻ em đều biết, Knoch cự tuyệt gặp Lâm Hoài, theo đuôi lấy lòng Vivian đang có vẻ rất buồn bực mấy ngày nay.

Clyde là ng chủ trì lo liệu lễ trưởng thành, bận đến quay mòng mòng, cả ngày xem không thấy bóng dáng, bộ xương già vì chuyện này mà húng phần tỉnh táo hẳn, mỗi ngày thức khuya dậy sớm, mặc ai nói cũng không được, thôi, coi như là lúc cuối đời cố gắng chút sức lực vì nhà Locke vậy.

Tình hình quỷ dị như vậy cứ như 1 đám mây đen lượn lờ trên bầu trời thôn nhỏ, kéo dài đến trước đêm cử hành lễ trưởng thành, bởi vì Lâm Hoài rút cuộc không rảnh đi hồi hạn nữa, cậu thật sự quá bận rộn, bận tối mày tối mặt đây này.

Cậu không biết Clyde rút cuộc đã mời bao nhiêu người, đối với lần này, Clyde và những người biết nội tình đều ăn ý bảo trì trầm mặc, Lâm Hoài viết danh sách mua sắm, từ thành lân cận dùng xe kéo về trên trăm tấn thịt rau gửi ở mười mấy quán cơm, mỗi lần cậu đều vội vàng giúp đỡ vận chuyển rau thịt, lúc nào cũng than thở "Vì sao mình lại phải ở đây than thở cơ chứ" rồi lại "Chẳng lẽ mình không nên dùng miếng vải đen che mặt hay sao".

Đây không chỉ là công việc chân tay —— cậu phải đi tới đi lui giữa các thành thị, lại còn phải đại chiến ép giá với các nhà cung ứng rau dưa, —— chính bởi vì cậu biết đây dùng cho lễ trưởng thành của mình không lâu sau, cũng đỡ phần nào!

Chỉ là một lễ trưởng thành lễ thôi mà, cần bản không cần thiết phải hoành tráng như vậy? Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, Lâm Hoài liền biến thành trạch nam, không để ý đến chuyện bên ngoài. 1 lòng chỉ cắm đầu ngủ, cộng thêm chăm sóc con trai.

Vì vậy, cậu bỏ lỡ mất 1 tin tức rất quan trọng, đương nhiên, cũng chả có ai sẽ chủ động nói cho cậu biết.

Gần đây, thị trấn gần thôn này cũng cực kỳ náo nhiệt.

Trong một đêm, trước cửa mọi nhà đều có 1 tấm thiệp mời. Thiệp mời nền đỏ, chữ mạ vàng khiến nó thêm vài phần quý giá, trên bìa trình trọng viết 2 chữ hôn lễ, mà bên trong thì viết đãi tiệc buffet 3 ngày, hoan nghênh già trẻ trai gái mang theo bạn bè cùng đến dự.

Ai lại có phong thái như vậy chứ? Lão gia có tiền nhất trong thành cũng không dám đãi khách toàn trấn ăn ba ngày ba đêm, vậy phải xài hết bao nhiêu tiền đây!

Trong lúc nhất thời, các loại đồn đãi tràn ngập khắp 300 dặm quanh đây.

Gia đình nhà nông tự cấp tự túc cho rằng là đại lão gia ở đế đô đã trở lại, con gái nhà ai đẹp như thiên tiên mới gả cho kỳ tài ma pháp anh tuấn tiêu sái này, vì thế ôm ý nghĩ muốn gặp mặt người đẹp cộng thêm làm thân với ma pháp sư, bọn họ nhanh chóng gửi thư ngỏ ý muốn chứng kiến thời khắc vĩ đại này.

Những thương nhân lại nghĩ đây là khiêu khích với bọn họ, từ đầu đến cuối hoàn toàn là hành vi khoe của, mưu toan dùng 1 hôn lễ cực hoành tráng nói cho bọn họ biết, ai mới là người giàu có nhất vùng này, bọn họ càng thêm kiên định phải gọi hết tất cả bạn làm ăn qua xem, ăn cho họ nghèo luôn!

Giống nhau là, bọn họ đều nhất trí cho rằng: Thật là 1 tên tiêu tiền như rác!

Lâm Hoài là một ông ba sút sọc, bản lãnh chăm sóc đứa nhỏ của cậu còn chẳng bằng 3 con ma thú trong không gian. Ma thú chủ động nhường ra tấm lưng làm nôi cho thằng bé, nó mà khóc thì sẽ dùng tần suất chậm chạp nhẹ nhàng đưa đưa, còn ừ ừ vài tiếng không có giai điệu, nó đói bụng thì chủ động đưa bình sữa, đi tiểu còn biết phối hợp thay tã. Nhưng chúng nó kiên quyết không muốn giặt tã, đó là nhiệm vụ của Lâm Hoài.

Trẻ nít nhỏ ở trong không gian lớn lên rất nhanh. Vừa trắng lại vừa béo, mỗi ngày mở to đôi mắt ướt át sáng bóng, phun nước bọt phì phì. Nó tuyệt đối là cầm tinh con cá vàng, bên miệng lúc nào cũng có chất lỏng thơm mùi sữa, sữa trắng lăn lăn trên mặt rồi rơi xuống vạt áo, trở thành 1 vệt trắng không ra hình dạng.

Lâm Hoài nghĩ, cậu vừa giặt quần áo xong. Không hiểu là người trong nhà bề bộn công việc hay sao mà chả có ai để ý đến cậu, may mắn còn có ba con ma thú vẫn đồng ý làm việc. Ánh mắt vui mừng dừng trên con ma thú đang dõ dục cựa cựa, 3 con lại sợ tới mức chạy xa.

Như vậy qua vài ngày, chỉ còn 1 ngày nữa là diễn ra nghi thức trưởng thành, Lâm Hoài nhận lễ phục, cảm giác đầu tiên đó là "Phi vô ngũ nhị tự bất năng biểu thuật biệt muện chi tình" (không có ngôn từ nào để

diễn tả sự buồn phiền). Không phải nói lễ phục xấu xí, chỉ là rất kỳ quái, rất rất kỳ quái mà thôi.

Lễ phục màu trắng, 2 hàng cúc màu vàng sáng bóng linh động, dưới cổ áo sơmi thắt 1 cái cà vạt nhạt màu, trên áo thêu hình hùng sư biểu tượng của sức mạnh tuyệt đối bằng chỉ vàng chỉ bạc, đồ án kéo dài từ trước ngực đến tận sau lưng, thắt lưng đơn giản màu bạc quấn quanh vòng eo mềm dẻo xinh đẹp của tuổi trẻ, mạnh mẽ hào hiệp, rất có phong thể của con em nhà thế gia xuất sắc.

Chỉ là Lâm Hoài không hiểu tại sao trước ngực ngoại trừ cài gia huy của nhà Locke còn có hoa khô màu đỏ, chỉ có hôn lễ mới được dùng thứ này mà. Nhưng Clyde kiên trì, những người khác cũng nói hoa này rất quan trọng, Lâm Hoài đành phải thỏa hiệp, nhưng cảm giác quái dị vẫn tồn tại trong lòng, lại nói không nên lời rốt cuộc là làm sao.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, quang đăng không mây, trời xanh trong vắt. 2 bên đường phố rộng mở, xếp bàn gỗ chỉnh tề thành 1 hàng, trên bàn bày hoa quả điểm tâm tinh xảo ngon miệng, mùi hương ngọt ngào thơm ngon bay khắp nơi, nhưng lúc này mọi người đều đổ xô ra đường. Tất cả đều tập trung tại 1 ngọn núi nhỏ, thì ra ở đây có 1 miếu thờ, hương khói không thịnh, về sau đã bị một phú thương mua lại làm tư gia lâm viên, lại vừa lúc lại thành căn cứ địa của Lâm Hoài.

Con đường mở rộng ra, thảm đỏ trải dọc theo cầu thang đá đến tận trên trung tâm đài cao, Lâm Hoài dưới sự hướng dẫn của Clyde đứng trên đó, chỉ thấy cậu sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt thanh tú, khỏe miệng mỉm cười, có 1 khí chất ôn nhuận nói không rõ làm cho người ta nhìn không được sinh ra hảo cảm, đích thị 1 thiếu niên tuấn tú, người phía dưới không khỏi tò mò, cô nương như thế nào mới có thể xứng đôi với thiếu niên như vậy.

Lâm Hoài mặc dù khó hiểu, nhưng hôm nay tất cả nghi thức đều quy củ là lễ trưởng thành, đầu tiên có Clyde làm trưởng bối, thay mặt cha mẹ huấn trách đối với cậu, sau đó cậu đọc thuộc lòng đạo lý đối nhân xử thế, chứng tỏ mình hiểu được cách làm người, về sau nhất định sẽ nghiêm chặt kiểm chế bản thân, không bôi nhọ danh dự của gia tộc.

Cuối cùng, còn thiếu 1 người thân phận cao trọng buộc tóc cho cậu. Lâm Hoài kính trọng Clyde, nhưng thân phận dù sao cũng chỉ là người làm, cha mẹ của Frey có tư cách này nhưng bọn họ nhưng chỉ là đứng tại chỗ, cũng không có ý làm chuyện này. Đã thấy Frey mặc lễ phục cùng loại đi lên — nếu xét về thân phận Pháp thần của Frey thì quả thật không ai hơn được hắn. Chỉ là lễ phục này...

"Anh chạy đi đâu vậy?" Lâm Hoài nhú mày giương mắt nhìn người tới.

Frey chỉ cười không nói.

Hắn thủ pháp linh hoạt, đầu ngón tay lấy ra 1 sợi dây dài màu xanh buộc gọn tóc Lâm Hoài lại, sau đó tiến lên ôm lấy thiếu niên chỉ thấp hơn hắn nửa cái đầu, không đúng, không nên gọi là thiếu niên nữa, từ nay về sau, em ấy đã trưởng thành, từ nhiều năm trước nhìn thấy em ấy dần dần lớn lên, chậm rãi đi vào lòng hắn.

Lâm Hoài giương mắt, Frey cư nhiên thất thần? Lấy cùi chỏ nhẹ nhàng chọt hông hắn, nhắc nhở: "Này, anh đang nghĩ gì đấy?"

Frey chọn mi, Lâm Hoài thấy mà bỗng chốc tim đập nhanh, trong chớp mắt, trong tay hắn biến ra 1 cái hộp tinh xảo, lui về sau vài bước, quỳ một chân trên đất, chuyên chú mà nghiêm túc nhìn Lâm Hoài, đôi mắt đen như mực lấp lánh như bầu trời đầy sao, hắn hỏi: "Em có đồng ý vĩnh viễn sống trọn đời này với anh không?"

Lâm Hoài nhú mày: "Anh đang cầu hôn đấy à?"

"Đương nhiên, hôm nay là lễ trưởng thành của em, qua rồi là có thể kết hôn, anh tất nhiên là muốn sớm rước em về. Nếu em đáp ứng, thuận tiện làm hôn lễ luôn không phải càng tốt sao." Frey duy trì tư thế ban đầu, ra vẻ đương nhiên đáp.

Lâm Hoài gian nan quay đầu, quả nhiên mọi người dưới đài đều sắp rút cả cảm, bọn họ chờ mong 1 hồi hôn lễ của vợ chồng nhỏ lại biến thành hiệu quả này, ồ lên nhưng vẫn như trước thực mong mỏi Lâm Hoài trả lời, thậm chí còn có người ồn ào nháo nói: "Đáp ứng đi, đáp ứng đi!" Hoàn toàn là ôm tâm tình xem náo nhiệt.

Clyde và những người quen đều không hề kinh ngạc, rõ ràng là đã biết trước, cho nên thực ra chỉ có mình cậu bị lừa? Clyde trong tay ôm đứa nhỏ sung sướng mà vỗ tay, thật hồ háo mà! Trong lòng rối rắm cực kì nhưng không cách nào ngăn cản tâm tình vui sướng và kinh ngạc lan toả khắp toàn thân.

Người ngoài nhìn qua thì thấy Lâm Hoài như bị giật mình, hé ra khuôn mặt cứng ngắc tê liệt.

Frey hơi khấn trương rồi, hắn chưa từng cân nhắc qua tình huống Lâm Hoài không đáp ứng mình, hắn cũng không để ý sẽ bị xấu hổ, hay là chê cười vân vân, trong nháy mắt trong đầu ngập tràn đều là —— nếu Lâm Hoài không muốn cả thành đều biết hôn lễ, lại nếu Lâm Hoài không thích cảnh tượng như vậy, nếu bởi thế mà không hài lòng rồi cự tuyệt hắn, chẳng phải là xui xẻo sao?

Buồn rầu mà hỏi: "Có phải là còn thiếu cái gì không? Anh lập tức đi làm!"

Lâm Hoài cười rộ lên: "Em đồng ý."

Giấc mộng trở thành sự thật.

Thuận lợi đến mức tim đập nhanh, lại vui sướng đến bất ngờ.

Khán giả đều vỗ tay, chúc mừng nói: "Chúc 2 người bạch đầu giai lão!"

Frey bỗng đứng ôm lấy Lâm Hoài, 2 lồng ngực gần sát nhau, có thể rõ ràng nghe được nhịp tim đập của đôi phương, tình thích như muốn nhảy ra ngoài, Frey nụ cười ánh lạn, lớn tiếng tuyên bố: "Em ấy đáp ứng ta rồi!"

Lâm Hoài nghe vậy, cong khoe miệng nhin không được co quắp một chút.

Cho nên nói, cả những người đến xem lễ còn thần nhiên như vậy, chẳng lẽ còn có chuyện gì mà cậu không biết sao?

Gió mát nhẹ nhàng thổi, Lâm Hoài và Frey đứng đối diện, Frey đeo cho Lâm Hoài 1 chiếc nhẫn tinh xảo, sau khi Lâm Hoài thừa nhận mình sống lại có từng nhắc qua hàm ý của nhẫn, hắn tiện thu thập tài liệu chế tạo được 2 cái, đơn giản lại trang nhã phóng khoáng, mặt trên khắc tên 2 người dạng hoa văn quần quýt lại với nhau.

Trao nhẫn cho nhau, nhất định qua cả đời.

Trời quang đặng sáng trong, xanh ngắt như khối ngọc lưu ly hoàn mỹ, ánh mặt trời thừa thớt đổ trước cửa, cửa hàng ở giữa non xanh nước biếc, sắc xanh tươi tốt khắp nơi, gợn nước lấp lánh ánh sáng.

Hai người đứng sòng vai, nắm ngón tay giao nhau, thời gian yên tĩnh, năm tháng tốt đẹp

76. Chương 76: Phiên Ngoại : Đêm Tân Hôn

1 hôm trời đẹp hiếm thấy, bóng đêm như dải lụa thượng đẳng màu xanh đậm, lấp lánh ánh sao.

Đèn đuốc trong nhà Lâm Hoài sáng trưng, khách khứa đầy cả sảnh đường. Hôn lễ này tuy nói là tổ chức trên địa bàn của Lâm Hoài, nhưng không ít biết rõ, một vị nam tử anh tuấn bất cẩu ngôn tiểu nay đã là Pháp thần độc nhất vô nhị trên đại lục.

Đã từng đại lục đứng đầu ——Pháp thánh của Quang minh thần điện, đã chết bi thảm dưới tay hắn. Sự thật trong đó đã không thể khảo cứu, nhưng người thắng là vua, không ai có gan đi khiêu khích uy danh của vị Pháp thần này.

Lâm Hoài buồn bực phát hiện cậu không được ai trên bàn mời rượu, ai nấy cũng bày ra vẻ mặt run sợ, lâm hoài mới đầu còn tưởng họ khách khí, tâm tình của cậu quả thực rất vui, ngày lành thì càng không thể không uống rượu, chắc chắn là khách khứa náo nhiệt thì sẽ mời rượu, bây giờ thì lại ngược lại.

Lâm Hoài: "Mọi người đừng khách khí, cứ ăn uống thoải mái đi. "

Frey sắc mặt rét lạnh.

Cuối cùng, một vị khách chịu không nổi áp lực Frey thả ra, hét lớn một tiếng: "A, ta uống say." Sau đó liền nhào lên bàn gục xuống, đồng phát ra tiếng ngáy. Rồi sau đó các bàn khác phát hiện ra phương pháp này quả thực quá thông minh! Vì vậy lục tục say ngã cả 1 đồng lớn.

Lâm Hoài: ". . ."

Rất nhanh, Lâm Hoài đã phát hiện không thích hợp, cậu nghiêng đầu liếc mắt đánh giá Frey, Frey vẻ mặt đột biến, lập tức mỉm cười. Chỉ là nụ cười này thật âm trầm, làm cho người ta không rét mà run, cực kỳ sợ hãi. Ánh mắt như đế vương nhìn quét bốn phía, ý tứ là ai dám có dũng khí tới quấy rầy đêm tân hôn tốt đẹp của ta và lão bà thì sau sau nửa đêm đi về cẩn thận một chút.

Thanh danh của Frey bên ngoài, có đồn đãi nói người này vừa có giao hảo với hoàng thất, quan hệ với bộ tộc vong linh bộ cũng không tồi, có thể nói hắc bạch thông sát. Mà thủ đoạn tàn nhẫn của hắn thì đã đứng đầu bảng xếp hạng cao thủ của ma pháp nghiệp đoàn gặp được tốt nhất chạy mau nếu không đúng là đang tìm chết. biểu hiện hôm nay khiến đám người ở đây không tự chủ được mà khăng định đồn đãi bên ngoài.

Đâu chỉ là khủng bố, phải nói là cực kì khủng bố!

Ngay đêm tân hôn mà còn vác bộ mặt cứ như tử thần chui ra từ 9 tầng địa ngục, huống chi là bình thường!

Vì vậy ánh mắt nhìn về phía Lâm Hoài hết sức đồng tình.

Lâm Hoài đối với việc đột nhiên nhận được vô số ánh mắt đồng tình tâm chỉ có thể đỡ trán. Xưa nay cậu ôn hòa, nên lúc này vãi cho Frey đủ mặt mũi, về phòng cưới thì lại 1 cảnh tượng khác.

"Anh có thái độ gì vậy!" Lâm Hoài chột vồ bàn một cái, vô cùng khí thế mà hung hăng trừng mắt nhìn Frey.

"Nhìn bọn họ không vừa mắt." Frey rất nhanh đã nhận ra khí thế bất thiện của Lâm Hoài, sửa lời nói, "Không phải anh sợ em uống nhiều không thoải mái sao. Đã nói là qua chỗ anh làm hôn lễ rồi, chắc chắn sẽ không có nhiều người không biết điều như bên này. Họ nhất định sẽ để thời gian cho chúng ta."

"Chúng ta?" Lâm Hoài lúc nói lời này giọng điệu phá lệ quỷ dị, đèn ma pháp bốn phía sáng ngời ở trong gió đêm leng keng rung động, ánh sáng nhấp nháy, chiếu lên khuôn mặt cậu khiến sự đối lập đen trắng trên mặt càng thêm rõ ràng.

Giọng kéo dài, nâng lên âm cuối, mày khẽ nhíu, huân hương nhẹ nhàng thơm mát.

Frey trong cổ họng hàm hồ kêu vài tiếng. Trước hắn tiện biết lâm hoài mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng nhìn lâu lại có loại mỹ cảm kinh tâm động phách. Cho dù có phải là do cảm tình khắc sâu mới có ảo giác, hắn chỉ biết là, tướng mạo này hợp khẩu vị của hắn, khiến hắn .

Hắn như bị bệnh thần kinh mà đưa tay ra chạm vào da thịt trắng nõn trên mặt Lâm Hoài, lại bị Lâm Hoài nửa đường chặn lại, cậu cười, tiếp tục chủ đề vừa này: "Nói đến chúng ta, em lại nhớ ra, không biết bảo bảo đã ngủ chưa. Em...đi xem trước rồi nói sau."

Frey giờ phút này sao có thể thả Lâm Hoài đi, chỉ hận mình bê đá tự đập chân mình, Lâm Hoài trong khoảng thời gian này đúng thật là rất yêu chiều bảo bảo, khiến hắn phát ghen. Thấy Lâm Hoài thật sự muốn rời phòng, lấy tốc độ ánh sáng chặn đường, Lâm Hoài nhíu mày cười đắc ý, tên này tối nay biểu hiện thật ngây ngô đáng yêu, khiến cậu nhện không được đùa một chút.

Trông y như con cún ngu không chiếm được cục xương mà.

Frey đương nhiên không biết Lâm Hoài nghĩ cái gì, hắn không muốn Lâm Hoài bỏ đi, nhưng nói không nên lời phản bác, hai người ở phòng kín sử 2 chiêu, thế nhưng một người lão đảo ngã sấp xuống ở trên người Lâm Hoài. Trong căn phòng kín mít, tiếng vang này bị vô hạn phóng đại, Frey cảm thấy đau dữ dội.

Thoáng cái liền tỉnh táo lại.

Lâm Hoài thời thời khắc khắc chú ý Frey càng vừa vui vừa buồn không thôi.

Dưới thân là mặt đất bằng đá đen lạnh như băng, trên người là Frey nóng hổi. Hai người dựa vào nhau thật gần, hô hấp quấn quýt 1 chỗ. Mặc dù đã quen hương vị của nhau, nhưng hoàn cảnh khác nhau, tâm tình cũng bất đồng.

Ý nghĩ muốn trêu chọc không còn sót lại chút gì.

Đây là người vừa mới cử hành hôn lễ với mình, mà bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ.

Lâm Hoài ngẩng đầu, nhẹ nhàng chạm đến môi Frey đích môi, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, lại giống như châm lên môi lửa hừng hực, không thể vãn hồi.

Từ mơ hồ đến thanh tỉnh, cũng chỉ một giây.

Mà từ thanh tỉnh đến hỗn loạn, thậm chí một giây cũng không cần.

Frey không thể không thừa nhận, Lâm Hoài chủ động thật sự quá tuyệt vời. Hắn đỡ lấy gáy Lâm Hoài, hôn nhau dây dưa không dứt. Nhịn không được lộ ra đầu lưỡi xâm nhập vào miệng Lâm Hoài, Lâm Hoài mới vừa uống rượu, rượu không say nhưng người tự say, cậu đã không khách khí, chủ động làm sâu hơn nụ hôn này. Cuối cùng vẫn là Frey khoẻ hơn, Lâm Hoài chỉ có thể chặt vật thở dốc, mà Frey thì trông có vẻ hứng phấn không thôi.

Thật sự là thật đáng giận mà.

Lâm Hoài phần uất nghĩ. ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, thân thể đã bùng lửa dục thì sao còn tự hỏi được nữa.

Frey ngẩng đầu, nhìn thấy người dưới thân, từ lúc mình 16t đã ngoài ý muốn làm bạn bên cạnh mình.

Bây giờ sự tồn tại đó đã không còn là ngoài ý muốn, mà vững như đá rồi. ảm áp như thế, tốt đẹp như thế. Hắn vuốt ve đôi mắt Lâm Hoài, cái mũi, khoe miệng, cười nói: "Thật tốt."

Chẳng biết nghĩ gì mà cứ lặp đi lặp lại: "Có em, thật tốt."

Nhắc tới cũng kỳ, Lâm Hoài từ lúc biết phải kết hôn đã làm xong công tác chuẩn bị tâm lý.

Dù sao cũng là nam nam kết hôn, hơn nữa mình còn sống lâu hơn người ta. Cậu nghĩ thông mới làm ra cụ câu ~ dẫn này. Nhưng Frey chỉ nhẹ nhàng lặp đi lặp lại lời nói chân thật này, giống như những nốt nhạc tình xảo êm tai, khiến cậu tự nhiên lại khấn nguyện.

Trong không khí khấn nguyện này, tất cả giác quan đều phóng đại. Cậu có thể cảm nhận được một đôi tay với vào trong áo mình thăm dò, đôi tay thô ráp, đốt ngón tay còn có vết chai dày đặc, trong lòng bàn tay có tầng mô hơi thật mỏng, đã thấm ướt trái tim cậu. những chỗ bàn tay đi qua đều như đốt lửa, khiến cậu hưng phấn không kiềm chế được.

Việc này thật có thể vô sự tự thông, Lâm Hoài cởi quần áo Frey, nghĩ như vậy. Suy nghĩ của cậu đã rất yếu rồi, nhìn thấy thân thể của Frey, có thể phân tâm nghĩ 1 chút, vóc người thật tốt, so với cậu thì hơn nhiều.

Frey nhận thấy được Lâm Hoài phân tâm, trừng phạt mà cắn rái tai của cậu, nơi này đúng là chỗ mẫn cảm, Lâm Hoài run lên, Frey càng thêm đắc ý.

Hắn giống như đang bóc 1 phần quà tặng hết sức quý giá, lễ phục màu đỏ cũng không phải tập tục nơi này của bọn họ nhưng Lâm Hoài kiên trì, hắn lại không thêm để ý, lúc này mới có thể phát hiện ra chỗ tốt của màu đỏ. Thân thể tuyết trắng càng nổi bật trên nền áo đỏ, chưa bao giờ gặp thứ tốt đẹp đến nhường này, từ nay về sau đều thuộc về hắn.

Frey ngược mắt nhìn cậu cười, đôi mắt đen như mực đã có chút động tình.

Lâm Hoài mở to hai mắt, ngốc lăng nhìn vào đôi mắt này. Con người đen sâu thẳm, cuốn cậu vào trong không thoát ra được. Nhưng cảm nhận được Frey dùng lực mạnh hơn, ma sát hông của cậu: "Em xem, em luôn đang quyến rũ anh!"

Lâm Hoài học máu, thật không hiểu là ai đang quyến rũ ai?

Vào thời khắc này, căn bản không cần để ý nhiều lắm.

Frey moi từ trong quần áo chất đồng bên cạnh ra một lọ mỡ hình bầu dục, vật này hắn đã sớm chuẩn bị, vẫn kiềm chế giữ lại dùng cho đêm tân hôn. Hắn chịu đựng lâu như thế, đương nhiên phải thật cẩn thận

mà nhắm nháp, từng miếng từng miếng một, tỉ mỉ nhắm nuốt. Mặc dù mới ngửi thấy một chút mùi thịt ngậy béo đã biết hết thấy đều là đáng giá .

Lấy 1 ít mỡ vào lòng bàn tay, ngón tay xoa xoa, dầu thơm mát liền trở nên ấm áp, ngón tay đưa vào nơi đó của Lâm Hoài, nhiều năm được không gian tắm bổ, làn da tốt như lụa thượng đẳng, mặt sau càng lửa nóng mềm mại. Ngón tay chậm rãi xoa nắn trong cơ thể Lâm Hoài, đồng thời còn xem xét tỉ mỉ.

Trong ánh mắt tràn ngập thâm tình có 1 chút xiu trêu tức khiến Lâm Hoài không thể không cảm thấy thẹn thùng.

Ở loại thời điểm này, tại sao còn dùng vẻ mặt này dõi theo cậu cơ chứ. Lâm Hoài nhắm mắt lại, lại nghe được Frey ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói: "Anh thích em nhìn anh. Đặc biệt là ở lúc này. Em không biết bộ dáng bây giờ của em có biết bao xinh đẹp. khuôn mặt ửng hồng, không chỉ mặt hồng, đến cả cổ, ngực cũng hồng theo, 2 vật nhỏ trên ngực cũng rất đáng yêu, nhỏ xinh lại dưng đứng rồi, a, còn có thể run rẩy."

Frey bớt đi 1 tay vẫn dùng tay còn lại một mực đùa bỡn nó, làm sao có thể không run rẩy!

Lâm Hoài muốn lấy chân đạp, Frey dĩ nhiên đang dùng ba ngón tay mở rộng chỗ quan trọng phía sau, Lâm Hoài vừa động, thật đúng là tự tìm đường chết mà.

Frey ngón tay thon dài, vừa vận ma sát phải chỗ nào đó, chân Lâm Hoài nhất thời mất khí lực, mềm nhũn để bên hông Frey.

Frey giống như đã phát hiện 1 bí mật trọng đại, không ngừng bồi hồi ở chỗ khiến cho Lâm Hoài động tình kia, ngón tay của hắn linh hoạt, không bao lâu, thân thể Lâm Hoài co giật, thể nhưng rất sung sướng.

"Anh thật là có phúc." Frey trêu đùa, "Cảm giác này thật tốt."

Lâm Hoài mở mắt ra, muốn phản bác, lại thấy Frey mút vào chất lỏng màu trắng trên tay. Chỉ số thông minh của Lâm Hoài biến thành phế liệu, Frey hôn hân: "Hương vị tốt lắm."

"Bây giờ không nên đụng vào em!"

"Là đồ của em, ghét bỏ cái gì."

Tên này thể mà liếm sạch!

QUQ

"Em cũng muốn?" Frey cười nói, "Nói sớm thì tốt rồi." Dứt lời, ôm đầu Lâm Hoài hôn sâu. Lâm Hoài sắc mặt một cái, mùi này thật sự quá tệ! Cậu căn bản không muốn cái này có được không, một cậu vừa rồi trong nháy mắt còn vì mình tiết nhanh mà sầu não, chẳng qua Frey ra vẻ không phát hiện.

A ha ha.

Chẳng qua không đợi cậu để ý chuyện này, Frey đã ghé vào lỗ tai hắn cười: "Yên tâm, anh sẽ không cười nhạo em đâu."

Lâm Hoài nói: "Đây là lần đầu tiên của em có được không?"

"Lần đầu tiên?" Frey gật gật đầu, "Anh cũng là lần đầu tiên." Sau đó thoáng cái cắm mạnh vào. Lần này thật là độc ác, lực đạo hung mãnh cực kỳ, kế tiếp đúng là điên cuồng vận động. Lâm Hoài lúc này đã thích ứng ba ngón tay khai thác, nhưng người anh em của Frey vẫn khiến cậu rất khó thích ứng.

Frey phát hiện Lâm Hoài đau đến nhăn mày lại, dừng lại chờ cậu đến thích ứng, Lâm Hoài lấy lại được 1 chút sức lực, dứt quãng nói: "Em không sao rồi." Frey giống như uống lộn thuốc mà điên cuồng vận động. Lâm Hoài trong thoáng chốc, thâm nghĩ, lực hông của hắn thật tốt. Nhưng mà rất nhanh, cảm nhận này trở nên mơ hồ, chỉ còn sót lại khoái cảm dục tiên dục tử.

Dòng điện thật nhỏ ngập tràn thân thể, thậm chí là từng té bào. Cậu nhin không được căn vai Frey, mùi máu tươi cũng không khiến hai người thanh tỉnh, ngược lại càng thêm trầm mê.

Đồng dạng là xử ~ nam, khác biệt quả thật không chỉ 1 chút a. (sự cách biệt công thụ :'()

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chuẩn bị viết H văn, lâu quá chưa động bút, thấy khó viết quá.

Toàn văn hoàn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-than-khong-gian-o-the-gioi-ma-phap>